Jak může člověk získat věčný život?

Kompilace biblických textů a prorockých spisů

bez dalšího doprovodného komentáře

sestavila

Margaret Davis

Studijní verze s texty prorockých spisů v původním anglickém jazyce

Obsah

PŘEDMLUVA A POUŽITÉ ZKRATKY 5
Část 1 Zjisti, co máš dělat 8
001 – Co mám učinit, abych obdržel věčný život? 9
002 – Zachovávej přikázání 13
003 – Miluj jako On miluje nás 17
004 – Miluj Boha a svého bližního 21
005 – Znovuzrození 24
006 – Prozkoumej své nitro – Jsi znovuzrozen? 1. část 28
007 – Prozkoumej své nitro – Jsi znovuzrozen? 2. část 32
008 – O mnoho převyšuj spravedlnost farizejů 36
009 – Zákonictví nebude stačit 40
010 – Tělesná mysl se musí stát duchovní 44
011 – Prozkoumej své nitro – Jsi ještě tělesný? 1. část 48
012 – Prozkoumej své nitro – Jsi ještě tělesný? 2. část 52
013 – Prozkoumej své nitro – Jsi obrácený? 1. část 56
014 – Prozkoumej své nitro – Jsi obrácený? 2. část 60
015 – Prozkoumej své nitro – Jsi synem Božím? 64
016 – Nenech se oklamat 68
017 – Co mám dělat 72
018 – Poznej Boha 76
019 – Prozkoumej své nitro – Znáš Boha? 80
020 – Věř v Božího Syna 84
021 – Pozvi Ježíše domů 87
022 – Prozkoumej své nitro – Máš v sobě Krista? 91
023 – Stojí u tvých dveří a tluče 95
024 – Pustil jsi Ho dovnitř? 99
025 – Prozkoumej své nitro – Jsi Laodicejským? 103
026 – Jsi vlažný? 107
027 – Kup od Něj zlato 111
028 – Kup bílé šaty 115
029 – Kup mast na oči 119
030 – Měj olej v nádobě 123
031 – Staň se novým měchem 127
032 – Obleč si svatební roucho 131

033 – Nezáplatuj starý šat 135
034 – Odlož starou a oblékni novou přirozenost 139
035 – Změň svou vůni 142
036 – Vyber si dobrý díl 146
037 – Hladověj a žízni po spravedlnosti 150
038 – Jez Jeho tělo a pij Jeho krev 154
039 – Žij Jeho slovem 158
040 – Hledej poklad 162
041 – Kup poklad 166
042 – Shromažďuj si poklady v nebi 170
Část 2 Ježíš přišel, aby člověka vykoupil 174
043 – Bůh učinil člověka ke svému obrazu 175
044 – Člověk Boha neposlechl 179
045 – Bůh vytvořil únikovou cestu 1. část 183
046 – Bůh vytvořil únikovou cestu 2. část 187
047 – Bůh vyslal svého syna 191
048 – Přišel jako děťátko 195
049 – Stal se tělem 199
050 – On je Bůh s námi 203
051 – Plně pochop Boží tajemství 207
052 – On byl to Svaté dítě 211
053 – Ponížil se 215
054 – Byl učiněn v podobnosti těla hříchu 219
055 – Byl učiněn podobným svým bratřím 223
056 – Kdo jsou Jeho bratři 227
057 – Jeho bratry jsou ti, kteří jsou posvěceni 1. část 231
058 – Jeho bratry jsou ti, kteří jsou posvěceni 2. část 235
059 – Jeho bratry jsou ti, kteří jsou posvěceni 3. část 239
060 – Jeho bratři přijímají z Jeho plnosti 244
061 – Rostl v milosti 248
062 – Prospíval v moudrosti 252
063 – Chodil do chrámu 256
064 – Rodiče Ho ztratili 259
065 – Byl poslušný 1. část 262
066 – Byl poslušný 2. část 266
067 – Nedopustil se žádného hříchu 270

068 – Přišel naplnit zákon 274
069 – Dal se pokřtít 278
070 – Byl pokoušen od ďábla 1část 282
071 – Byl pokoušen od ďábla 2. část 286
072 – Byl pokoušen od ďábla 3. část 290
073 – Byl pokoušen od ďábla 4. část 294
074 – Ve všem prošel zkouškami 298
075 – Vytrpěl pokušení 302
076 – Skrze utrpení byl učiněn dokonalým 306
077 – Nedopustil se hříchu 310
078 – Může pomoci pokoušeným 314
079 – Přišel zjevit svého Otce 318
080 – Zahalil svou slávu 1. část 322
081 – Zahalil svou slávu 2část 326
082 – Činil vůli svého Otce 330
083 – Spoléhal se na svého Otce 1. část 334
084 – Spoléhal se na svého Otce 2. část 338
085 – Přišel sloužit 1. část 342
086 – Přišel sloužit 2. část 346
087 – Učil jako ten, kdo má moc 350
088 – Přišel vyvýšit zákon 354
089 – Káral hřích 1. část 357
090 – Káral hřích 2. část 361
091 – Očistil chrám 364
092 – Znovu očistil chrám 367
093 – Opovrhovali Jím a zavrhli Ho 371
094 – Nesl naše utrpení a bolesti 375
095 – Nesl naši vinu a hřích 1. část 379
096 – Nesl naši vinu a hřích 2. část 383
097 – Nesl naši vinu a hřích 3. část 387
098 – Zradili Jej 391
099 – Utlačovali a trýznili Jej 1. část 395
100 – Utlačovali a trýznili Jej 2. část 399
101 – Utlačovali a trýznili Jej 3. část 403
102 – Utlačovali a trýznili Jej 4. část 406
103 – Ukřižovali Jej 1. část 409

104 – Ukřižovali Jej 2. část 413
105 – Ukřižovali Jej 3. část 416
106 – Ukřižovali Jej 4. část 419
107 – Nevzdal se 423
108 – Své dílo dokončil 1. část 427
109 – Své dílo dokončil 2. část 431
110 – Zemřel a byl pohřben 435
111 – Přijal svůj život 438
112 – Vystoupil do nebe 441
113 – Vykonal smíření za hřích 1. část 445
114 – Vykonal smíření za hřích 2. část 448
115 – Vykoupil tě z prokletí 452
116 – Je tvým přímluvcem a prostředníkem 455
117 – Žije, aby se za tebe přimlouval 1. část 459
118 – Žije, aby se za tebe přimlouval 2. část 463
119 – Přijmi Jej jako náhradu za sebe 467
120 – Vyvyšuj Ho 471
121 – Hle, Beránek Boží 475
122 – Pohlédni a budeš žít 479
Část 3 Ježíš přišel vysvobodit z hříchu 483
123 – Sejme tvůj hřích 484
124 – Očistí tě 488
125 – Uzdraví tě 492
126 – Zachrání tě 496
127 – Odpustí hříchy 500

PŘEDMLUVA A POUŽITÉ ZKRATKY

V roce 1970 se odehrála jistá nepříjemná událost, která mne přivedla k poznání, že s člověkem, který nezná Ježíše, se vlastně nemám o co podělit, že mé chápání křesťanství je velmi povrchní a že moje spása, kterou jsem považovala takřka za samozřejmost, není ani zdaleka tak jistá. V důsledku této zkušenosti jsem se odhodlala vypátrat, co je to „nauka o spasení“. Toto předsevzetí mě nasměrovalo k systematickému patnáctiletému zkoumání Bible a spisů Ducha proroctví. Když jsem svá zjištění čas od času sdílela s druhými, mnozí na mě naléhali, abych tyto materiály publikovala. Výsledkem mého pátrání a oněch naléhání je příručka, kterou právě držíte v rukou.

RH – časopis Review and Herald, 23. října 1894 Vzácné drahokamy Kristovy spravedlnosti a pravdy nebeského původu je třeba pečlivě vyhledávat a zasazovat do správného rámce, ... Nechť jsou zářivé klenoty pravdy, které Bůh dal člověku k ozdobě a vyvýšení Božího jména, pečlivě chráněny před nánosem bludů. ... Nechť jsou drahokamy nebeského světla znovu zasazeny do rámce evangelia.

Shromáždila jsem zde materiál o stovkách oblastí týkajících se praktických, prožívaných oblastí křesťanského života. Mým cílem bylo na pouhých dvou stranách bez dalšího komentáře shromáždit ty nejvýstižnější a nejjednoznačnější biblické texty a výroky Ducha proroctví, které jsem k dané problematice dokázala vyhledat. Mnohdy to bylo nesmírně obtížné, protože k řadě témat se vztahuje velké množství dalších výroků. V takových případech jsem danou oblast rozdělila na několik částí, nicméně vždy jsem usilovala o to, aby každá dvojstrana byla maximálně vyčerpávající.

Margaret Davis

Pro www.tajemstvibible.cz zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Poznámka překladatelů: V této příručce je u samostatných biblických textů používán Český studijní překlad Bible s poznámkami uvedenými v hranatých závorkách. Při užití jiného překladu Bible je tato skutečnost uvedena v závorce za biblickým textem.

V pasážích z prorockých spisů je použit vlastní překlad z anglického originálu za pomocí překladače Deepl. Pokud byly na portále egwwritings.org k dispozici oficiální překlady do českého jazyka, uvedli jsme tuto skutečnost v závorce za textem, spolu se znakem pro snadné vyhledání.

např: „srv. TV 101.1“

Anglické zkratky

1...9BC – SDA Bible Commentary (Biblický komentář CASD, svazky 1-9)

1...3SM – Selected Messages (Vybraná svědectví/poselství, svazky 1-3)

1...9T – Testimonies to the Church (Svědectví pro církev, svazky 1-9)

AA – Act of the Apostles (Skutky apoštolů; PNL – Poslové naděje a lásky)

AH – The Adventist Home (Adventní domov)

CG – Child Guidance (Vedení dětí)

CH – Counsels on Health (Rady o zdraví)

COL – Christ's Object Lessons (PM – Perly moudrosti)

Con – Confrontation (Střet)

CT – Counsels to Parents, Teachers, And Students (Rady rodičům, učitelům a studentům)

DA – Desire of Ages (TV – Touha věků)

Ed – Education (Vy – Výchova)

Ev – Evangelism (Evangelizace)

EW – Early Writings (Ranné spisy)

FE – Fundamentals of Christian Education (Základy křesťanské výchovy)

FLB – The Faith I Live By (Víra, kterou žiji; jitřenka)

FW – Faith and Works (Víra a skutky)

GC – The Great Controversy (VDV – Velké drama věků; Velký spor věků)

GW – Gospel Workers (Pracovníci evangelia)

HP – In Heavenly Places (V nebesích; jitřenka)

ChS – Christian Service (Křesťanská služba)

MB – Thoughts From the Mount of Blessing (Myšlenky z Hory blahoslavenství; MON – Myšlenky o naději)

MH – Ministry of Healing (ZNP – Život naplněný pokojem)

ML – My Life Today (Můj život dnes; jitřenka)

MYP – Messages to Young People (Poselství pro mladé)

OHC – Our High Calling (Naše nejvyšší povolání; jitřenka)

PK – Prophets and Kings (PK – Proroci a Králové, Od slávy k úpadku)

PP – Patriarchs and Prophets (PP – Patriarchové a proroci; NÚD – Na úsvitu dějin)

RH – The Review and Herald (časopis)

SC – Steps to Christ (CK – Cesta ke Kristu)

SD – Sons and Daughters of God (Synové a dcery Boží)

SL – The Sanctified Life (Posvěcený život)

SpTB01...19 – Special Testimonies Series „B“ (Zvláštní svědectví, Série „B“, Svazky 01-19)

SR – The Story of Redemption (Dějiny vykoupení)

ST – The Signs of the Times (časopis Znamení doby)

TM – Testimonies to Ministers and Gospel Workers (Svědectví pro služebníky evangelia)

TMK – That I May Know Him (Abych jej znal; jitřenka)

YI – The Youth's Instructor (časopis Instrukce pro mladé lidi)

České zkratky

CK – Cesta ke Kristu (SC – Steps to Christ)

MON – Myšlenky o naději (MB – Thoughts From the Mount of Blessing)

PM – Perly moudrosti (COL – Christ's Object Lessons)

PNL – Poslové naděje a lásky (AA – Act of the Apostles)

PP – Patriarchové a proroci (PP – Patriarch and Prophets)

PK – Proroci a králové (PK – Prophets and Kings)

TV – Touha věků (DA – Desire of Ages)

VDV – Velké drama věků (GC – The Great Controversy)

Vy – Výchova (Ed – Education)

ZNP – Život naplněný pokojem (MH – Ministry of Healing)

Část 1

Zjisti, co máš dělat

001 – Co mám učinit, abych obdržel věčný život?

Lukáš 18:18 Jeden z předních mužů se ho otázal: “Dobrý učiteli, co mám učinit, abych získal věčný život?”

Matouš 19:17-20 [17]Chceš-li vstoupit do života, zachovej přikázání!” [18]Řekl mu: “Která?” Ježíš řekl: “Nezavraždíš, nezcizoložíš, neukradneš, nevydáš křivé svědectví, [19]cti otce a matku, budeš milovat svého bližního jako sebe.” [20]Mladík mu řekl: “To všechno zachovávám [od svého mládí]. Co mi ještě schází?”

Christ was drawn to this young man. He knew him to be sincere in his assertion, “All these things have I kept from my youth.” The Redeemer longed to create in him that discernment which would enable him to see the necessity of heart devotion and Christian goodness. He longed to see in him a humble and contrite heart, conscious of the supreme love to be given to God, and hiding its lack in the perfection of Christ. DA 519.2

DA – Touha věků 519.2 Kristus byl mladému muži velmi nakloněn. Věděl, že ujištění: “To všecko jsem dodržoval od svého mládí,” myslí upřímně. Spasitel si však přál, aby poznal, že je třeba odevzdat Bohu srdce, a pochopil podstatu křesťanské dobroty. Toužil v něm spatřit pokorné a kajícné srdce uvědomující si svrchovanou lásku, jež má být věnována Bohu, a jejíž *případný* nedostatek se skryje v Kristově dokonalosti. (srv. TV 330.5)

His conception of the law was external and superficial. Judged by a human standard, he had preserved an unblemished character. To a great degree his outward life had been free from guilt; he verily thought that his obedience had been without a flaw. Yet he had a secret fear that all was not right between his soul and God. This prompted the question, “What lack I yet?” COL 391.4

COL – Kristova podobenství 391.4 Chápal zákon povrchně a formálně. Podle lidských měřítek si zachoval bezúhonnost. Navenek se nedopustil ničeho zlého. Domníval se, že jeho poslušnost nemá nedostatky. Přesto se v skrytu obával, že mezi ním a Bohem není všechno v pořádku. To ho přivedlo k otázce: “Co mi ještě schází?” (srv. PM 201.2)

Christ read the ruler's heart. Only one thing he lacked, but that was a vital principle. He needed the love of God in the soul. This lack, unless supplied, would prove fatal to him; his whole nature would become corrupted. By indulgence, selfishness would strengthen. That he might receive the love of God, his supreme love of self must be surrendered. DA 519.4

DA – Touha věků 519.4 Kristus četl v srdci bohatého mladíka. Chyběla mu jen jedna, ale za to životně důležitá zásada. Postrádal v nitru Boží lásku. Pokud by nebyl tento nedostatek nahrazen, stal by se pro něj osudným; narušilo by to celou jeho povahu. Shovívavost s tímto nedostatkem by jen posílila jeho sobectví. Pro přijetí Boží lásky je nutné vzdát se svrchované lásky k sobě samému. (srv. TV 331.2)

Matouš 19:21 Ježíš mu řekl: “Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a dej chudým, a budeš mít poklad v nebesích; pak přijď a následuj mne.”

Christ gave this man a test. He called upon him to choose between the heavenly treasure and worldly greatness. The heavenly treasure was assured him if he would follow Christ. But self must yield; his will must be given into Christ's control. The very holiness of God was offered to the young ruler. He had the privilege of becoming a son of God, and a coheir with Christ to the heavenly treasure. But he must take up the cross, and follow the Saviour in the path of self-denial. DA 519.5

DA – Touha věků 519.5 Kristus mladého muže zkoušel. Vyzval jej, aby se rozhodl mezi nebeským pokladem a světskou slávou. Kdyby následoval Krista, měl by nebeský poklad jistý. Jeho “já” by však muselo ustoupit a jeho vůle by se musela podřídit Kristu. Mladému muži se nabízela Boží svatost. Měl příležitost stát se Božím synem a spolu s Kristem dědicem nebeského bohatství. To by ale znamenalo vzít na sebe kříž a následovat Krista na cestě sebezapírání. (srv. TV 331.3)

Christ's words were verily to the ruler the invitation, “Choose you this day whom ye will serve.” Joshua 24:15. The choice was left with him. Jesus was yearning for his conversion. He had shown him the plague spot in his character, and with what deep interest He watched the issue as the young man weighed the question! If he decided to follow Christ, he must obey His words in everything. He must turn from his ambitious projects. With what earnest, anxious longing, what soul hunger, did the Saviour look at the young man, hoping that he would yield to the invitation of the Spirit of God! DA 520.1

DA – Touha věků 520.1 Kristova slova byla skutečnou výzvou: “Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit.” **Jozue 24,15**. Rozhodnout se měl mladík sám. Ježíš si přál, aby se obrátil. Ukázal mu slabou stránku jeho povahy a s velkým zájmem sledoval jeho vnitřní boj. Pokud se rozhodne následovat Krista, bude jej muset ve všem poslouchat. Bude se muset vzdát svých ctižádostivých plánů. Spasitel hleděl na mladíka s upřímnou touhou i úzkostí a z celé své duše doufal, že pozvání Božího Ducha přijme. (srv. TV 331.4)

Christ made the only terms which could place the ruler where he would perfect a Christian character. His words were words of wisdom, though they appeared severe and exacting. In accepting and obeying them was the ruler's only hope of salvation. His exalted position and his possessions were exerting a subtle influence for evil upon his character. If cherished, they would supplant God in his affections. To keep back little or much from God was to retain that which would lessen his moral strength and efficiency; for if the things of this world are cherished, however uncertain and unworthy they may be, they will become all-absorbing. DA 520.2

DA – Touha věků 520.2 Kristus mu ukázal jediný způsob, jakým je možno získat křesťanskou povahu. Jeho slova se sice zdála být tvrdá a přísná, ale byla moudrá. Jedinou nadějí bohatého mladíka bylo je přijmout a řídit se jimi. Vysoké postavení a majetek měly na jeho povahu špatný vliv a postupně by zcela vytlačily Boha z jeho srdce. Kdyby byl mladík odepřel Bohu větší či menší část svého jmění, ponechal by si něco, co by podlamovalo jeho mravní sílu a schopnosti. Věci tohoto světa totiž navzdory své malichernosti a pomíjivosti dokáží člověka zcela pohltit. (srv. TV 331.5)

Matouš 19:22 Když mladík uslyšel [toto] slovo, odešel zarmoucen, neboť měl mnoho majetku.

In his love of self and worldly gain he was out of harmony with the principles of heaven. COL 392.1

COL – Kristova podobenství 392.1 Miloval sebe a časný zisk, proto nežil podle zásad nebes. (srv. PM 201.4)

His heart was drawn toward the Saviour. But he was not ready to accept the Saviour's principle of self-sacrifice. He chose his riches before Jesus. He wanted eternal life, but would not receive into the soul that unselfish love which alone is life, and with a sorrowful heart he turned away from Christ. COL 393.2

COL – Kristova podobenství 393.2 Mladík Pána Ježíše obdivoval, táhlo ho to ke Spasiteli, nebyl však ochoten přijmout Spasitelovu zásadu sebeobětování. Dal přednost svému bohatství před Pánem Ježíšem. Chtěl získat věčný život, nechtěl však přijmout nesobeckou lásku, která je životem. Odešel od Krista se smutkem v srdci. (srv. PM 201.7)

Přísloví 14:12 Některá cesta připadá člověku správná [přímá], avšak nakonec je cestou smrti.

Many are deceiving themselves; for the principle of love does not dwell in their hearts. SD 49.3

SD – Synové a dcery Boží 49.3 Mnozí klamou sami sebe, neboť v jejich srdcích nepřebývá princip pravé lásky.

První list Janův 3:16-18 [16]Podle toho jsme poznali lásku, že on za nás položil svou duši. I my jsme povinni položit své duše za bratry. [17]Má-li však někdo dostatek v tomto světě a vidí, že jeho bratr má nouzi, a zavře před ním své srdce, jak v něm může zůstávat Boží láska? [18]Dítky, nemilujme slovem ani jazykem, ale v skutku a v pravdě.

Many, like the rich young ruler, when tested and tried, will refuse to deny self, to take up the cross and follow Christ. When the test comes to a man, and he refuses to obey, he shows that he is unregenerate in heart, whatever may be the outward propriety of his conduct, or whatever belief he may claim to have in the truth. He needs to have the law brought home to his conscience, that he may see the exceeding sinfulness of sin. He must die to self. Until self is crucified, he cannot know what spiritual holiness is. RH September 11, 1900, par. 8

RH – Review and Herald, 11. září 1900, odst. 8 Podobně jako bohatý mladík, mnozí, až budou vystaveni zkoušce, odmítnou zapřít sami sebe, vzít na sebe kříž a následovat Krista. Ať už je chování člověka navenek správné nebo jeho vyznání víry v pravdu jakékoli, když na něj přijde zkouška a on odmítne poslechnout, ukazuje to, že jeho srdce není obrácené. Potřebuje přiblížit zákon svému svědomí, aby viděl ohromnou závažnost hříchu. Musí zemřít sám sobě. Dokud nebude ukřižováno jeho vlastní já, nemůže poznat, co je to duchovní svatost.

Matouš 19:23-26 (B21) [23]Tehdy Ježíš řekl svým učedníkům: „Amen, říkám vám, pro boháče je nesnadné vstoupit do nebeského království. [24]A říkám vám znovu: To spíše projde velbloud uchem jehly než boháč do Božího království.“ [25]Když to učedníci uslyšeli, byli naprosto ohromeni. „Kdo tedy může být spasen?“ ptali se. [26]Ježíš se na ně podíval a řekl: „U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno.“

While the law is holy, the Jews could not attain righteousness by their own efforts to keep the law. The disciples of Christ must obtain righteousness of a different character from that of the Pharisees, if they would enter the kingdom of heaven. God offered them, in His Son, the perfect righteousness of the law. If they would open their hearts fully to receive Christ, then the very life of God, His love, would dwell in them, transforming them into His own likeness; and thus through God's free gift they would possess the righteousness which the law requires. MB 54.2

MON – Myšlenky z Hory Blahoslavenství 54.2 Přestože je zákon svatý, nemohli Židé dosáhnout spravedlnosti tím, že se ho snažili zachovávat ve vlastní síle. Kristovi následovníci musí dosáhnout spravedlnosti jiného druhu, než měli farizeové, aby mohli vejít do nebeského království. Bůh jim nabídl ve svém Synu dokonalou spravedlnost zákona. Jestliže otevřou svá srdce dokořán, aby přijali Krista, bude v nich přebývat skutečný život Boží, láska Boží, která je změní k jeho obrazu. Tím získají spravedlnost, kterou vyžaduje zákon, jako dar od Boha. (srv. MON 37.1)

Římanům 13:10 Láska bližnímu nepůsobí nic zlého. Naplněním Zákona je tedy láska.

002 – Zachovávej přikázání

Matouš 19:17 Chceš-li vstoupit do života, zachovávej přikázání!

To every soul who is inquiring, 'What shall I do that I may have eternal life?' the answer comes from the divine Son of God, 'If thou wilt enter into life, keep the commandments.' Does Christ tell us to do that which it is not possible for us to do? - No, never. The path of obedience is possible, and it leads to the tree of life. This is the path that leads to the paradise of God. The requirement of God to obey and live was given to Adam. The only way to life is found through obedience to the commandments. RH March 28, 1893, Art. A, par. 10

RH – časopis Review and Herald, 28. března 1893, čl. A, odst. 10 Každému člověku, který se ptá: "Co mám učinit, abych získal věčný život?" Boží Syn odpovídá: "Chceš-li vstoupit do života, zachovávej přikázání." Ukládá nám snad Kristus dělat něco, co je pro nás nemožné učinit? - Ne, nikdy. Cesta poslušnosti je možná a vede ke stromu života. Toto je cesta, která vede do ráje. Již Adamovi byl dán Boží požadavek uposlechnout a žít. Jediná cesta k životu vede skrze poslušnost přikázání.

Kazatel 12:13 Boha se boj a jeho příkazy [přikázání, B21] zachovávej, protože toto se týká každého člověka.

God's requirement under grace is just the same He made in Eden - perfect obedience to His law. . . . The gospel of the New Testament is not the Old Testament standard lowered to meet the sinner and save him in his sins. God requires of all His subjects obedience, entire obedience to all His commandments. . . . Christ's righteousness is imputed only to the obedient. 6BC 1072.8

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1072.8 Boží požadavek pod smlouvou milosti je stejný jako v Edenu – naprostá poslušnost Jeho zákonu.... Evangeliem Nového zákona není měřítko Starého zákona snížené tak, aby vyšlo vstříc hříšníkovi a zachránilo ho v jeho přestoupeních. Bůh vyžaduje od všech svých poddaných poslušnost, úplnou poslušnost všem svým přikázáním.... Kristova spravedlnost je připočtena pouze poslušným.

Římanům 2:13 Neboť u Boha nejsou spravedliví ti, kdo Zákon slyší, ale ospravedlněni budou ti, kdo jej plní.

The condition of eternal life is now just what it always has been,—just what it was in Paradise before the fall of our first parents,—perfect obedience to the law of God, perfect righteousness. If eternal life were granted on any condition short of this, then the happiness of the whole universe would be imperiled. The way would be open for sin, with all its train of woe and misery, to be immortalized. SC 62.1

SC – Cesta ke Kristu 62.1 Podmínka věčného života je dnes táž, jaká byla vždy – zůstala táž, jaká byla v ráji před pádem našich prvních rodičů. Je to naprostá poslušnost Božího zákona, dokonalá

spravedlnost. Kdyby byl věčný život udělován za jiných podmínek, bylo by tím ohroženo blaho celého vesmíru. Otevřela by se cesta pro hřích, který by se stal se vší bídou a žalem nesmrtelným. (srv. CK 43.2)

It was possible for Adam, before the fall, to form a righteous character by obedience to God's law. But he failed to do this, and because of his sin our natures are fallen and we cannot make ourselves righteous. Since we are sinful, unholy, we cannot perfectly obey the holy law. We have no righteousness of our own with which to meet the claims of the law of God. But Christ has made a way of escape for us. He lived on earth amid trials and temptations such as we have to meet. He lived a sinless life. He died for us, and now He offers to take our sins and give us His righteousness. If you give yourself to Him, and accept Him as your Saviour, then, sinful as your life may have been, for His sake you are accounted righteous. Christ's character stands in place of your character, and you are accepted before God just as if you had not sinned. SC 62.2

SC – Cesta ke Kristu 62.2 Před svým pádem si mohl Adam poslušností vůči Božímu zákonu vytvořit spravedlivou povahu. V tom však zklamal a pro jeho hřích se stala padlou i naše přirozenost, takže nedokážeme být z vlastní síly spravedliví. Protože jsme hříšní a nesvatí, nemůžeme dokonale poslouchat svatý zákon. Nemáme vlastní spravedlnost, s kterou bychom mohli obstát před požadavky Božího zákona. Kristus však pro nás připravil východisko. Žil na zemi vystaven stejným zkouškám a pokušením, jimž musíme čelit my. Přesto žil bez hříchu. Zemřel pro nás a nyní nám nabízí, že vezme na sebe naše hříchy a dá nám svou spravedlnost. Odevzdáš-li se mu a přijmeš-li ho za svého Spasitele, budeš jeho zásluhou považován za spravedlivého, ať byl tvůj život sebehříšnější. Kristův charakter stojí na místě tvého charakteru a Bůh tě přijímá tak, jako bys byl nehřešil. (srv. CK 43.3)

More than this, Christ changes the heart. He abides in your heart by faith. You are to maintain this connection with Christ by faith and the continual surrender of your will to Him; and so long as you do this, He will work in you to will and to do according to His good pleasure. So you may say, “The life which I now live in the flesh I live by the faith of the Son of God, who loved me, and gave Himself for me.” Galatians 2:20. So Jesus said to His disciples, “It is not ye that speak, but the Spirit of your Father which speaketh in you.” Matthew 10:20. Then with Christ working in you, you will manifest the same spirit and do the same good works—works of righteousness, obedience. SC 62.3

SC – Cesta ke Kristu 62.3 A nad to, Kristus mění srdce. Vírou přebývá v tvém srdci. Vírou musíš udržet toto spojení s Kristem a denně musíš podřizovat svou vůli jeho vůli; a pokud tak budeš činit, bude Kristus působit v tobě abys chtěl i činil podle Jeho libosti. Pak smíš říci: “...a život, který zde nyní žiji, žiji ve víře Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne” Galatským 2,20. Podobně řekl Ježíš svým učedníkům: “Nejste to vy, kdo mluvíte, ale mluví ve vás Duch vašeho Otce” Matouš 10,20. Působí-li v tobě Kristus, budeš projevovat téhož ducha a konat tytéž dobré skutky – skutky spravedlnosti a poslušnosti. (srv. CK 44.1)

So we have nothing in ourselves of which to boast. We have no ground for self-exaltation. Our only ground of hope is in the righteousness of Christ imputed to us, and in that wrought by His Spirit working in and through us. SC 63.1

SC – Cesta ke Kristu 63.1 Nemáme v sobě nic, čím bychom se mohli chlubit. Nemáme důvod k sebe vyvyšování**.** Náš jediný důvod k naději je v Kristově spravedlnosti, která je nám přičtena a v té, kterou koná Duch svatý působící v nás a skrze nás. (srv. CK 44.2)

Ezechiel 36:26-27 [26]Dám vám nové srdce a nového ducha dám do vašeho nitra. Odstraním srdce kamenné z vašeho těla a dám vám srdce masité [zde je slovo „maso“ symbolem slabosti a křehkosti, tvárnosti a použitelnosti. V NS označuje „tělo“, tedy přirozenost rebelující proti Bohu. Zde Bůh říká, že změnu provede On, zatímco v 18,31 říká, že ji mají provést Izraelci. Bůh nám dává schopnost udělat to, co po nás vyžaduje]. [27]Svého ducha dám do vašeho nitra a způsobím, že budete žít podle mých ustanovení a má nařízení budete zachovávat a plnit.

Righteousness without a blemish can be obtained only through the imputed righteousness of Christ. Through the provision that God has made for the forgiveness and restoration of sinners, the same requirements may be fulfilled by men today that were given to Adam in Eden. RH September 3, 1901, par. 2

RH – Review and Herald, 3. září 1901, odst. 2 Spravedlnost bez poskvrny lze získat pouze skrze připočtenou Kristovu spravedlnost. Díky Božím opatřením učiněným pro odpuštění a obnovu hříšníků mohou lidé i v dnešní době splnit stejné požadavky, které byly uloženy Adamovi v Edenu.

While the law is holy, the Jews could not attain righteousness by their own efforts to keep the law. The disciples of Christ must obtain righteousness of a different character from that of the Pharisees, if they would enter the kingdom of heaven. God offered them, in His Son, the perfect righteousness of the law. If they would open their hearts fully to receive Christ, then the very life of God, His love, would dwell in them, transforming them into His own likeness; and thus through God's free gift they would possess the righteousness which the law requires.... a reproduction in themselves of the character of Christ. MB 54.2 - 55.1

MB – Myšlenky z Hory Blahoslavenství 54.2 – 55.1 Zákon je svatý. Židé nemohli dosáhnout spravedlnosti tím, že se ho snažili zachovávat ve vlastní síle. Kristovi následovníci musí dosáhnout spravedlnosti jiného druhu, než měli farizeové, aby mohli vejít do nebeského království. Bůh jim nabídl ve svém Synu dokonalou spravedlnost zákona. Jestliže otevřou svá srdce dokořán, aby přijali Krista, bude v nich přebývat skutečný Boží život, láska Boží, která je změní k jeho obrazu. Tím získají darem od Boha spravedlnost, kterou vyžaduje zákon.... vytvářet v sobě Kristovu povahu. (srv. MON 37.1–37.2)

Římanům 8:1-4 [1]Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši [a nechodí podle těla, ale podle Ducha]. [2]Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti. [3]Neboť co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť za hřích a odsoudil hřích v těle, [4]aby byl požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.

The same law that was engraved upon the tables of stone is written by the Holy Spirit upon the tables of the heart. Instead of going about to establish our own righteousness we accept the righteousness of Christ. His blood atones for our sins. His obedience is accepted for us. Then the heart renewed by the Holy Spirit will bring forth “the fruits of the Spirit.” Through the grace of Christ we shall live in obedience to the law of God written upon our hearts. Having the Spirit of Christ, we shall walk even as

He walked.... God's work is the same in all time.... God's claims are the same. The principles of His government are the same. PP 372.2; 373.2

PP – Patriarchové a proroci 372.2 a 373.2 Týž zákon, který byl vryt do kamenných desek, je zapsaný Duchem svatým do našich srdcí. Místo abychom stavěli na své vlastní spravedlnosti, přijímáme spravedlnost Kristovu. Jeho krev usmiřuje naše hříchy. Za nás je přijímána jeho poslušnost. Pak srdce obnovené Duchem svatým ponese “ovoce Ducha”. Milostí Kristovou budeme žít v poslušnosti Božího zákona, vepsaného do našich srdcí. S duchem Kristovým budeme kráčet, jak kráčel on.... Dílo Boží je stejné ve všech dobách... stejné jsou i Boží požadavky, stejné principy Boží vlády. (srv. PP 273.4)

The character of God is expressed in His law; and in order for you to be in harmony with God, the principles of His law must be the spring of your every action. COL 391.1

COL – Kristova podobenství 391.1 Boží zákon vyjadřuje Boží charakter. Chceš-li žít v souladu s Bohem, musí se zásady jeho zákona projevovat ve všech tvých činech. (srv. PM 200.5)

003 – Miluj jako On miluje nás

Jan 13:34-35 [34]Dávám vám nové přikázání, abyste se navzájem milovali; jako já miluji vás, abyste se i vy navzájem milovali. [35]Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.

True sanctification unites believers to Christ and to one another in the bonds of tender sympathy. This union causes to flow continually into the heart rich currents of Christlike love, which flows forth again in love for one another. 5BC 1141.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1141.2 Pravé posvěcení sjednocuje věřící s Kristem a mezi sebou navzájem ve svazku něžného soucítění. Tato jednota způsobuje, že do srdce neustále proudí bohaté proudy Kristovy lásky, které se následně projevují ve vzájemné lásce.

We may be active, we may do much work; but without love, such love as dwelt in the heart of Christ, we can never be numbered with the family of heaven. COL 158.3

COL – Kristova podobenství 158.3 Můžeme být činní, mnoho pracovat, ale bez lásky, jakou měl v srdci Kristus, nemůžeme být nikdy považováni za členy nebeské rodiny. (srv. PM 79.2)

1. Korintským 13:4-7 [4]Láska je trpělivá [pomalá k hněvu], dobrotivá [laskavá], láska nezávidí [nesoupeří/nežárlí], [láska] se nevychloubá a není domýšlivá. [5]Nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nerozčiluje se [nenechá se vyprovokovat k hněvu], nepočítá zlo. [6]Neraduje se z nepravosti, ale raduje se spolu s pravdou. [7]Všechno snáší [přikrývá], všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží.

Love not only bears with others' faults, but cheerfully submits to whatever suffering or inconvenience such forbearance makes necessary. 5T 169.2

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 169.2 Láska nejenže snáší chyby druhých, ale radostně se podvoluje jakémukoli strádání nebo nepohodlí, které tato shovívavost vyžaduje.

Harshness, roughness in words or manner, evil-speaking, passionate words, cannot exist in the soul that is looking unto Jesus. SD 290.2

SD – Synové a dcery Boží 290.2 V duši, která vzhlíží k Ježíši, nemůže existovat prudkost, hrubost ve slovech či jednání, zlá řeč, náruživá slova.

2. Korintským 5:14a Neboť Kristova láska nás spojuje...

A Christian must have a sanctified tenderness and love, in which there is no impatience or fretfulness; the rude, harsh manners must be softened by the grace of Christ. 5T 335.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 335.1 Křesťan musí disponovat posvěcenou něhou a láskou, v níž není netrpělivost ani podrážděnost; hrubé a drsné způsoby musí být zjemněny Kristovou milostí.

The heart in which love rules will not be filled with passion or revenge, by injuries which pride and self-love would deem unbearable. Love is unsuspecting, ever placing the most favorable construction upon the motives and acts of others. Love will never needlessly expose the faults of others. It does not listen eagerly to unfavorable reports, but rather seeks to bring to mind some good qualities of the one defamed .... He whose heart is imbued with love is filled with sorrow at the errors and weaknesses of others. 5T 168.4, 169.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 168.4, 169.1 Srdce, v němž vládne láska, se nenaplní vášní ani pomstou, ani křivdami, což by pýcha a sebeláska nesnesly. Láska nepodezírá a vždy si motivy a činy druhých vykládá co nejpříznivějším způsobem. Láska nikdy zbytečně neobnažuje chyby druhých. Neposlouchá dychtivě nepříznivé zprávy, ale spíše usiluje o připomenutí některých dobrých vlastností pomlouvaného.... Ten, jehož srdce je prodchnuto láskou, je naplněn zármutkem nad chybami a slabostmi druhých.

1. Janův 4:7-8 [7]Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, se z Boha narodil a Boha zná. [8]Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.

No matter how many good qualities we may have, however honorable and refined we may consider ourselves, if the soul is not baptized with the heavenly grace of love to God and one another, we are deficient in true goodness and unfit for heaven, where all is love and unity. 4T 223.2

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 223.2 Ať máme sebevíc dobrých vlastností, ať se domníváme, že jsme jakkoli ctihodní a ušlechtilí, není-li duše pokřtěna nebeskou milostí lásky k Bohu a jeden k druhému, chybí nám pravá dobrotivost a nejsme způsobilí pro nebesa, která jsou plná lásky a jednoty.

1. Korintským 13:1-3 [1]Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, a lásku bych neměl, jsem jako dunící kov nebo zvučící činel. [2]A kdybych měl proroctví a znal všechna tajemství a měl všechno poznání a kdybych měl veškerou víru, takže bych přemisťoval hory, ale lásku bych neměl, nic nejsem. [3]A kdybych dal pro nasycení chudých všechen svůj majetek a kdybych vydal své tělo k spálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.

No matter how high his profession, he whose heart is not imbued with love for God and for his fellow men is not a disciple of Christ... In his zeal he might even meet a martyr's death, yet if destitute of the gold of love he would be regarded by God as a deluded enthusiast or an ambitious hypocrite. 5T 168.2

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 168.2 Bez ohledu na výši svého profesního postavení, ten, jehož srdce není prosyceno láskou k Bohu a ke svým bližním, není Kristovým učedníkem... Ve své horlivosti by mohl zemřít i mučednickou smrtí, ale pokud by mu chybělo zlato lásky, Bůh by ho považoval za oklamaného nadšence nebo ctižádostivého pokrytce.

For the spirit we manifest toward our brethren declares what is our spirit toward God. The love of God in the heart is the only spring of love toward our neighbor. DA 505.1

DA – Touha věků 505.1 Projev chování k našim bratřím totiž vypovídá o tom, jaký je náš postoj vůči Bohu. Boží láska v srdci je jediným zdrojem lásky k bližnímu. (srv. TV 321.1)

1. Janův 4:19 My milujeme, neboť on první miloval nás.

Love is of God. The unconsecrated heart cannot originate or produce it. It is found only in the heart where Jesus reigns. “We love, because He first loved us.” 1 John 4:19, R.V. In the heart renewed by divine grace, love is the principle of action. It modifies the character, governs the impulses, controls the passions, subdues enmity, and ennobles the affections. SC 59.3

SC – Cesta ke Kristu 59.3 Láska pochází od Boha. Neposvěcené srdce ji nemůže zrodit nebo vyprodukovat. Lze ji nalézt jen v srdci, kde vládne Ježíš. **1. Janův 4,19** “My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás”. V srdci obnoveném božskou milostí je láska hnací silou jednání. Mění povahu, ovládá pohnutky, řídí touhy, překonává nepřátelství a zušlechťuje city. (srv. CK 41.5)

1. Janův 4:12 Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle [je dokonalá].

The divine love emanating from Christ never destroys human love, but includes it. By it human love is refined and purified, elevated and ennobled. Human love can never bear its precious fruit until it is united with the divine nature and trained to grow heavenward. AH 99.4

AH – Adventní domov 99.4 Božská láska vyzařující z Krista nikdy neodstraňuje lidskou lásku, ale naopak ji do sebe začleňuje. Lidská láska je díky ní tříbena a očišťována, povznášena a zušlechťována. Lidská láska nikdy nemůže přinést své vzácné plody, dokud není spojena s božskou přirozeností a vycvičena v růstu směrem k nebi.

Unless we daily cultivate the precious plant of love we are in danger of becoming narrow, unsympathetic, bigoted, and critical, esteeming ourselves righteous when we are far from being approved of God. 5T 605.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 605.1 Pokud nebudeme denně pečovat o vzácnou rostlinu lásky, hrozí nám, že se staneme úzkoprsými, nesympatickými, fanatickými a kritickými, a přestože jsme tak souladu s Bohem velmi vzdáleni, budeme se považovat za spravedlivé.

They were to love one another as Christ had loved them. These were their credentials that Christ was formed within, the hope of glory. 5BC 1141.8

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1141.8 Učedníci se měli milovat navzájem, jako je miloval Kristus. To bylo charakteristickým znakem, že v nich je zformován Kristus, ta naděje slávy.

1. Janův 3:14-15 [14]My víme, že jsme přešli ze smrti do života, neboť milujeme bratry; kdo nemiluje [bratra], zůstává ve smrti. [15]Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá věčný život, který by v něm zůstával.

While hatred is cherished in the soul there is not one iota of the love of God there. OHC 235.4

OHC – Naše nejvyšší poslání 235.4 Dokud je v nitru pěstována nenávist, není v nás ani špetka Boží lásky.

1. Janův 4:20-21 [20]Řekne-li někdo: "Miluji Boha," a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Vždyť kdo nemiluje svého bratra, kterého viděl, nemůže milovat Boha, kterého neviděl. [21]A toto přikázání máme od něho, aby ten, kdo miluje Boha, miloval také svého bratra.

Koloským 3:12-14 [12]Oblečte se tedy jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, v slitovný soucit, dobrotu, pokoru, vlídnost [mírnost] a trpělivost. [13]Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpusťte i vy. [14]A nad to všechno mějte lásku, která je poutem dokonalosti.

1. Janův 4:16b Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm.

Juda 21a Uchovávejte se v Boží lásce, ...

004 – Miluj Boha a svého bližního

Lukáš 10:25-28 [25]A hle, jeden zákoník povstal a zkoušel ho: "Učiteli, co mám učinit, abych získal věčný život?" [26]On mu řekl: "Co je napsáno v Zákoně? Jak to tam čteš?" [27]On odpověděl: "Budeš milovat Pána, svého Boha, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí, a svého bližního jako sebe samého." [28]Řekl mu: "Správně jsi odpověděl. To čiň a budeš živ."

The divine law requires us to love God supremely and our neighbor as ourselves. Without the exercise of this love, the highest profession of faith is mere hypocrisy. 1SM 218.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 218.1 Boží zákon nám ukládá milovat nadevše Boha; a bližního jako sebe sama. Bez praktikování této lásky je i to největší vyznání víry pouhým pokrytectvím.

The scribe was near to the kingdom of God, in that he recognized deeds of righteousness as more acceptable to God than burnt offerings and sacrifices. But he needed to recognize the divine character of Christ, and through faith in Him receive power to do the works of righteousness.... The law points out man's duty and shows him his guilt. To Christ he must look for pardon and for power to do what the law enjoins. DA 608.2

DA – Touha věků 608.2 Zákoník se přiblížil Božímu království, protože pochopil, že Bůh má raději spravedlivé skutky než zápalné či jiné oběti. Potřeboval ještě rozpoznat Kristovu božskou povahu a vírou v něho přijmout sílu skutky spravedlnosti konat.... Zákon člověka upozorňuje na jeho povinnosti a ukazuje mu jeho vinu. Člověk musí u Krista hledat odpuštění a sílu k tomu, aby dělal, co zákon ukládá. (srv. TV 387.1)

Supreme love for God and unselfish love for one another—this is the best gift that our heavenly Father can bestow. This love is not an impulse, but a divine principle, a permanent power. The unconsecrated heart cannot originate or produce it. Only in the heart where Jesus reigns is it found. "We love Him, because He first loved us." In the heart renewed by divine grace, love is the ruling principle of action. It modifies the character, governs the impulses, controls the passions, and ennobles the affections. This love, cherished in the soul, sweetens the life and sheds a refining influence on all around. AA 551.2

AA – Skutky apoštolů 551.2 Svrchovaná láska k Bohu a vzájemná nesobecká láska člověka k člověku je nejlepším darem, který nám nebeský Otec může dát. Tato láska není jen chvilkovým vzplanutím, ale božskou zásadou, trvalou mocí. Neposvěcené srdce člověka ji nedokáže vytvořit ani projevit. Lze ji nalézt pouze v srdci, kde vládne Ježíš. **1. Janův 4,19** "My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.". V životě proměněném Boží milostí je láska hlavní pohnutkou veškerého jednání. Přetváří charakter, řídí podněty, ovládá vášně a zušlechťuje city. Taková láska hýčkaná v nitru člověka je příjemnou chutí života a má zušlechťující vliv na všechny kolem. (srv. PNL 317.5)

1. Janův 4:21 A toto přikázání máme od něho, aby ten, kdo miluje Boha, miloval také svého bratra.

Love is the basis of godliness. Whatever the profession, no man has pure love to God unless he has unselfish love for his brother. But we can never come into possession of this spirit by trying to love others. What is needed is the love of Christ in the heart. When self is merged in Christ, love springs forth spontaneously. The completeness of Christian character is attained when the impulse to help and bless others springs constantly from within. COL 384.2

COL – Kristova podobenství 384.2 Základem zbožnosti je láska. Nikdo nemá čistou lásku k Bohu, i když ji vyznává sebe-vřeleji, pokud nemá nesobeckou lásku ke svému bližnímu. Tento postoj si však nikdy nemůžeme osvojit tím, že se budeme druhé snažit milovat. Potřebujeme mít Kristovu lásku v srdci. Když se rozplyne naše já v Kristu, vytryskne láska samovolně. Plnosti křesťanské povahy je dosaženo až ve chvíli, kdy z našeho nitra neustále vychází puzení pomáhat druhým a být jim požehnáním. (srv. PM 197.3)

It is not possible for the heart in which Christ abides to be destitute of love. If we love God because He first loved us, we shall love all for whom Christ died.... It will be as natural for us to minister to the needy and suffering as it was for Christ to go about doing good. COL 384.3

COL – Kristova podobenství 384.3 Není možné, aby srdce, ve kterém přebývá Kristus, postrádalo lásku. Pokud milujeme Boha, protože On první miloval nás, budeme milovat všechny, za které Kristus zemřel.... Sloužit potřebným a trpícím pro nás bude stejně tak přirozené a samozřejmé, jako to bylo pro Krista. (srv. PM 197.4)

1. Janův 3:16-18 [16]Podle toho jsme poznali lásku, že on za nás položil svou duši. I my jsme povinni položit své duše za bratry. [17]Má-li však někdo dostatek v tomto světě a vidí, že jeho bratr má nouzi, a zavře před ním své srdce, jak v něm může zůstávat Boží láska? [18]Dítky, nemilujme slovem ani jazykem, ale v skutku a v pravdě.

Lukáš 10:29 On se však chtěl ospravedlnit, a řekl Ježíšovi: “A kdo je můj bližní?”

If Christ dwells in us, we shall reveal His unselfish love toward all with whom we have to do. MH 162.2

MH – Život naplněný pokojem 162.2 Bude-li v nás přebývat Kristus, budeme projevovat jeho nesobeckou lásku ke všem, s nimiž přicházíme do styku. (srv. ZNP 78.5)

The love that gives kindness to only a few is not love, but selfishness. It will not in any way work for the good of souls or the glory of God. COL 352.4

COL – Kristova podobenství 352.4 Láska prokazující laskavost jen některým lidem není láskou, ale sobectvím. Žádným způsobem to neslouží ku prospěchu lidí ani k Boží slávě. (srv. PM 179.3)

Jakub 2:8-12 [8]Jestliže vskutku plníte královský zákon podle Písma: "Budeš milovat svého bližního jako sebe samého", dobře činíte. [9]Jestliže však někomu straníte, dopouštíte se hříchu a Zákon vás usvědčuje jako přestupníky. [10]Kdo by totiž zachoval celý Zákon, ale v jedné věci klopýtl, stal by se vinným ve všech. [11]Vždyť ten, kdo řekl: "Nezcizoložíš," řekl také: "Nezavraždíš." Jestliže tedy necizoložíš, ale vraždíš, stal

ses přestupníkem Zákona. [12]Tak mluvte a tak jednejte jako ti, kteří mají být souzeni podle zákona svobody.

Filipským 2:3-4 [3]nic nedělejte ze soupeření [sobectví] ani z ješitnosti [prázdné chvály], nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe. [4]Nevěnujte pozornost každý jen vlastním zájmům [potřebám], nýbrž každý i zájmům [potřebám] těch druhých.

Galatským 5:13-26 [13]Byli jste přece povoláni do svobody, bratři. Jen aby se vám ta svoboda nestala záminkou pro tělo. Vy však skrze lásku služte jedni druhým. [14]Neboť celý Zákon je naplněn v jednom slovu: "Budeš milovat svého bližního jako sebe samého." [15]Jestliže se však navzájem koušete a požíráte, dávejte si pozor, abyste nebyli jeden druhým pohlceni.

[16]Říkám však: Duchem choďte [Žijte podle Ducha] a žádost těla nedokonáte. [17]Tělo žádá proti Duchu a Duch proti tělu, neboť stojí navzájem proti sobě, abyste nečinili to, co byste chtěli. [18]Jste-li vedeni Duchem, nejste pod Zákonem. [19]Skutky těla jsou zřejmé, jsou to [cizoložství,] smilstvo, nečistota, bezuzdnost, [20]modloslužba, čarování, nepřátelství, svár, žárlivost, hněvy, soupeření [sobectví, ctižádosti], rozdělení, sekty [hereze], [21]závisti, [vraždy,] opilství, hýření a podobné věci. To vám předpovídám, jak jsem již dříve řekl, že ti, kdo takové věci dělají, neobdrží dědičně Boží království.

[22]Ovocem Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, [23]mírnost, sebeovládání. Proti takovým není žádný zákon. [24]Ti, kdo patří Kristu [Ježíši], ukřižovali tělo s jeho vášněmi a žádostmi. [25]Jsme-li Duchem živi, Ducha také následujme. [26]Nehledejme marnou slávu, navzájem se neprovokujme a jedni druhým nezáviďme.

Římanům 12:9-10 [9]Láska ať je bez přetvářky. Ošklivte si zlo, lněte k dobrému. [10]Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou, v prokazování úcty předcházejte jeden druhého.

Matouš 7:12 Všechno, co byste chtěli, aby lidé činili vám, čiňte i vy jim; neboť to je Zákon a Proroci.

Římanům 13:9-10 [9]Vždyť přikázání "nebudeš cizoložit, nebudeš vraždit, nebudeš krást, nebudeš žádat," a jeli ještě nějaké jiné přikázání, jsou shrnuta v tomto slovu: "Budeš milovat svého bližního jako sebe samého." [10]Láska bližnímu nepůsobí nic zlého. Naplněním Zákona je tedy láska.

'If we love one another, God dwelleth in us, and his love is perfected in us.' 'God is love; and he that dwelleth in love dwelleth in God, and God in him.' The entire law is fulfilled in him who loves God supremely and his neighbor as himself... 'The love wherewith thou hast loved me may be in them, and I in them.' The object of the gospel is met when this great end is achieved. RH July 21, 1891, par. 13

RH – časopis Review and Herald 21. července 1891, odst. 13 – 1. Janův 4:12b Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. **1. Janův 4:16b** Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm. Celý zákon se naplňuje v člověku, který nadevše miluje Boha a bližního jako sám sebe... **Jan 17:26b** aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich, i já abych byl v nich. Účelem evangelia je naplnění tohoto velkého cíle.

005 – Znovuzrození

Jan 3:1-2 [1]Mezi farizeji byl člověk jménem Nikodém, přední muž mezi Židy. [2]Ten přišel k Ježíšovi v noci a řekl mu: "Rabbi, víme, že jsi přišel od Boha jako učitel, neboť nikdo nemůže činit ta znamení, která činíš ty, není-li s ním Bůh."

Jesus bent His eyes upon the speaker, as if reading his very soul. In His infinite wisdom He saw before Him a seeker after truth. DA 168.4

DA – Touha věků 168.4 Ježíš sklonil oči k řečníkovi, jako by mu četl v samotném nitru. Ve své nekonečné moudrosti před sebou viděl člověka, který hledá pravdu. (srv. TV 104.3)

Jan 3:3 Ježíš mu odpověděl: "Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu [shůry], nemůže spatřit Boží království.

He was a strict Pharisee, and prided himself on his good works. He was widely esteemed for his benevolence and his liberality in sustaining the temple service, and he felt secure of the favor of God. He was startled at the thought of a kingdom too pure for him to see in his present state.... By virtue of his birth as an Israelite he regarded himself as sure of a place in the kingdom of God. He felt that he needed no change. Hence his surprise at the Saviour's words. He was irritated by their close application to himself. DA 171.2-3

DA – Touha věků 171.2-3 Byl přísným farizejem a pyšnil se svými dobrými skutky. Lidé si ho vážili pro štědrost a velkorysost, s jakou podporoval chrámovou službu, a on si byl jist Boží přízní. Pomyšlení na to, že by mohlo existovat tak čisté království, že by jej ve svém stávajícím stavu nemohl spatřit, jej vyděsilo.... Jako rozený Izraelec považoval svůj podíl v Božím království za naprosto samozřejmý. Necítil potřebu se nějak měnit. Spasitelova slova jej překvapila. Popudila ho především proto, že se vztahovala přímo na něj. (srv. TV 104.5-6)

Jan 3:4 Nikodém mu řekl: "Jak se může člověk narodit, když je starý? Nemůže podruhé vstoupit do lůna své matky a narodit se."

... he revealed the fact that the natural man receiveth not the things of the Spirit of God. There is in him nothing that responds to spiritual things; for spiritual things are spiritually discerned. DA 171.4

DA – Touha věků 171.4 ... Nikodém je důkazem toho, že člověk ve své přirozenosti nepřijímá věci Božího Ducha. Duchovní věci u něho nenalézají odezvu, protože je třeba chápat je duchovně. (srv. TV 105.1)

The truth of God's free grace had been almost lost sight of by the Jews. The rabbis taught that God's favor must be earned. The reward of the righteous they hoped to gain by their own works. COL 390.1

COL – Kristova podobenství 390.1 Pravdu o Boží bezplatné milosti Židé téměř ztratili ze zřetele. Rabíni učili, že Boží přízeň si člověk musí zasloužit. Doufali, že odměnu spravedlivých získají vlastními skutky. (srv. PM 200.2)

Přísloví 14:12 Některá cesta připadá člověku správná [přímá], avšak nakonec je cestou smrti.

2. Timoteovi 3:5a Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí [popřeli/odmítli].

He who is trying to reach heaven by his own works in keeping the law is attempting an impossibility. There is no safety for one who has merely a legal religion, a form of godliness. The Christian's life is not a modification or improvement of the old, but a transformation of nature. There is a death to self and sin, and a new life altogether. This change can be brought about only by the effectual working of the Holy Spirit. DA 172.1

DA – Touha věků 172.1 Člověk, který se snaží dostat do nebe svými vlastními skutky, zachováváním zákona, usiluje o nemožné. Zákonictví či formální zbožnost nikoho nezachrání. Život křesťana není úpravou či vylepšením starého života, je to úplná změna přirozenosti. Člověk umírá sám sobě a hříchu a zároveň povstává k novému životu. Takovou změnu může přivodit jen mocné působení Ducha svatého. (srv. TV 105.3)

Jan 3:5-10 [5]Ježíš odpověděl: "Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království. [6]Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch. [7]Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. [8]Vítr vane, kam chce, a slyšíš jeho zvuk, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha." [9]Nikodém mu odpověděl: "Jak se to může stát?" [10]Ježíš mu odpověděl: "Ty jsi učitel Izraele, a toto nevíš?

In order to serve Him aright, we must be born of the divine Spirit. This will purify the heart and renew the mind, giving us a new capacity for knowing and loving God. It will give us a willing obedience to all His requirements. This is true worship. DA 189.2

DA – Touha věků 189.2 Chceme-li Bohu správně sloužit, musíme se narodit z Božího Ducha. To očistí srdce a obnoví mysl. Dá nám to novou schopnost poznávat a milovat Boha. Dá nám to ochotnou poslušnost vůči všem Jeho požadavkům. To je skutečné uctívání. (srv. TV 115.4)

There was no excuse for the blindness of Israel in regard to the work of regeneration. Under the inspiration of the Holy Spirit, Isaiah had written, "We are all as an unclean thing, and all our righteousnesses are as filthy rags." David had prayed, "Create in me a clean heart, O God; and renew a right spirit within me." And through Ezekiel the promise had been given, "A new heart also will I give you, and a new spirit will I put within you: and I will take away the stony heart out of your flesh, and I will give you an heart of flesh. And I will put My Spirit within you, and cause you to walk in My statutes." Isaiah 64:6; Psalm 51:10; Ezekiel 36:26, 27. DA 174.1

DA – Touha věků 174.1 Pro zaslepenost Izraele vůči dílu duchovního znovuzrození neexistovala žádná omluva. Izajáš pod vlivem Ducha svatého napsal: **Izajáš 64,5** "Jako nečistí jsme byli všichni, všechna naše spravedlnost jako poskvrněný šat." David se modlil: **Žalm 51,12** "Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha." Prostřednictvím Ezechiela Bůh zaslíbil: **Ezechiel 36,26.27** "A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními." (srv. TV 106.6)

Nicodemus had read these scriptures with a clouded mind; but he now began to comprehend their meaning. He saw that the most rigid obedience to the mere letter of the law as applied to the outward life could entitle no man to enter the kingdom of heaven. In the estimation of men, his life had been just and honorable; but in the presence of Christ he felt that his heart was unclean, and his life unholy. Nicodemus was being drawn to Christ. As the Saviour explained to him concerning the new birth, he longed to have this change wrought in himself. By what means could it be accomplished? Jesus answered the unspoken question: "As Moses lifted up the serpent in the wilderness, even so must the Son of man be lifted up: that whosoever believeth in Him should not perish, but have eternal life." DA 174.2-3

DA – Touha věků 174.2-3 Nikodém tyto výroky znal, ale četl je se zastřenou myslí. Teprve nyní začínal chápat jejich význam. Viděl, že ani to nejpřísnější zachovávání zákona ve vnějších projevech nemůže člověku zajistit vstup do nebeského království. Z lidského pohledu žil spravedlivě a počestně, v přítomnosti Krista však cítil, že nemá čisté srdce a jeho život není ani zdaleka svatý. Kristus Nikodéma přitahoval. Když mu objasnil znovuzrození, Nikodém zatoužil tuto změnu prožít sám na sobě. Jak by toho ale mohl dosáhnout? Ježíš mu na nevyslovenou otázku odpověděl: **Jan 3,14.15** "Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný." (srv. TV 107.1-2)

Not through controversy and discussion is the soul enlightened. We must look and live. Nicodemus received the lesson, and carried it with him. He searched the Scriptures in a new way, not for the discussion of a theory, but in order to receive life for the soul. He began to see the kingdom of heaven as he submitted himself to the leading of the Holy Spirit. DA 175.2

There are thousands today who need to learn the same truth that was taught to Nicodemus by the uplifted serpent. They depend on their obedience to the law of God to commend them to His favor. When they are bidden to look to Jesus, and believe that He saves them solely through His grace, they exclaim, "How can these things be?" DA 175.3

Like Nicodemus, we must be willing to enter into life in the same way as the chief of sinners. Than Christ, "there is none other name under heaven given among men, whereby we must be saved." Acts 4:12. DA 175.4

DA – Touha věků 175.2-4 Lidské nitro není osvíceno skrze spory a diskuse. Musíme se dívat a žít. Nikodém přijal Ježíšovo poučení a vzal si je k srdci. Začal zkoumat Písmo jiným způsobem — ne proto, aby o něm mohl učeně hovořit, ale proto, aby získal život pro své nitro. Jak se podřídil vedení Ducha svatého, začal vidět nebeské království. (srv. TV 107.5)

I dnes jsou tisíce lidí, kteří se potřebují poučit z příkladu vyvýšeného hada stejně jako Nikodém. Doufají, že zachováváním Božího zákona si získají Boží přízeň. Když jsou vyzváni, aby hleděli na Ježíše a věřili, že je zachraňuje výhradně skrze svou milost, volají: “Jak se to může stát?” (srv. TV 107.6)

Stejně jako Nikodém musíme být ochotni vstoupit do života stejným způsobem jako ti největší z hříšníků. Kromě Krista totiž “není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni” **Skutky 4,12**. (srv. TV 107.7)

In the interview with Nicodemus, Jesus unfolded the plan of salvation, and His mission to the world. In none of His subsequent discourses did He explain so fully, step by step, the work necessary to be done in the hearts of all who would inherit the kingdom of heaven. DA 176.1

DA – Touha věků 176.1 V rozhovoru s Nikodémem Ježíš odhalil plán spasení i své poslání ve světě. Nikdy jindy už tak podrobně, krok za krokem, nevysvětlil to, co se musí stát se srdcem všech, kteří zdědí nebeské království. (srv. TV 108.2)

“As Moses lifted up the serpent in the wilderness,” so the Son of man has been lifted up, and everyone who has been deceived and bitten by the serpent may look and live. “Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world.” John 1:29. The light shining from the cross reveals the love of God. His love is drawing us to Himself. If we do not resist this drawing, we shall be led to the foot of the cross in repentance for the sins that have crucified the Saviour. Then the Spirit of God through faith produces a new life in the soul. DA 175.5

DA – Touha věků 175.5 “Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti,” tak byl vyvýšen Syn člověka a každý, kdo byl podveden a uštknut hadem, na něho může hledět a žít. **Jan 1,29** “Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.” Světlo zářící z kříže zjevuje Boží lásku. Ta nás přitahuje k Bohu. Pokud se jí nevzpíráme, dovede nás ke kříži a my s lítostí v srdci vyznáme hříchy, které ukřižovaly našeho Spasitele. Boží Duch pak skrze víru probudí v našem nitru nový život. (srv. TV 108.1)

006 – Prozkoumej své nitro – Jsi znovuzrozen? 1. část

Jan 3:7 Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu.

Many who speak to others of the need of a new heart do not themselves know what is meant by these words. The youth especially stumble over this phrase, “a new heart.” They do not know what it means. They look for a special change to take place in their feelings. This they term conversion. Over this error thousands have stumbled to ruin, not understanding the expression, “Ye must be born again.” MYP 71.2

MYP – Poselství pro mladé 71.2 Mnozí z těch, kteří k druhým promlouvají o potřebě nového srdce, sami nevědí, co tato slova znamenají. Obzvláště mladí lidé při použití výrazu „nové srdce“ tápou. Nevědí, co to znamená. Hledají nějakou zvláštní změnu týkající se pocitů. Tu nazývají obrácením. O tento omyl klopýtly tisíce lidí, když nerozuměli výrazu „musíte se narodit znovu“.

Not Feeling but a Changed Life – Satan leads people to think that because they have felt a rapture of feeling they are converted. But their experience does not change. Their actions are the same as before. Their lives show no good fruit. They pray often and long, and are constantly referring to the feelings they had at such and such a time. But they do not live the new life. They are deceived. Their experience goes no deeper than feeling. They build upon the sand, and when adverse winds come their house is swept away. MYP 71.3

MYP – Poselství pro mladé 71.3 Ne pocity, ale změna života – Satan vede lidi k přesvědčení, že když zažili pocitové vzrušení, jsou obráceni. Jejich životní prožitek se však nemění. Jejich jednání je stejné jako dříve. Jejich životy nenesou žádné dobré ovoce. Často a dlouho se modlí a neustále se odvolávají na pocity, které měli v té či oné chvíli. Nežijí však novým životem. Jsou oklamáni. Jejich zkušenost nejde hlouběji než k pocitům. Stavějí na písku, a když se objeví nepříznivý vítr, jejich dům je smeten.

Many poor souls are groping in darkness, looking for the feelings which others say they have had in their experience. They overlook the fact that the believer in Christ must work out his own salvation with fear and trembling. The convicted sinner has something to do. He must repent and show true faith. MYP 71.4

MYP – Poselství pro mladé 71.4 Mnoho lidí tápe v temnotě a hledá pocity, o kterých jiní vyprávějí, že je zažili. Přehlížejí skutečnost, že na svém spasení musí každý věřící v Krista pracovat s bázní a chvěním. Usvědčený hříšník má před sebou konkrétní činnost. Musí se obrátit a projevit pravou víru.

When Jesus speaks of the new heart, He means the mind, the life, the whole being. To have a change of heart is to withdraw the affections from the world, and fasten them upon Christ. To have a new heart is to have a new mind, new purposes, new motives. What is the sign of a new heart? A changed life. There is a daily, hourly dying to selfishness and pride. MYP 72.1

MYP – Poselství pro mladé 72.1 Když Ježíš mluví o novém srdci, znamená to mysl, život, celou bytost. Proměnou srdce se rozumí odpoutání náklonnosti od světa a její upnutí na Krista. Mít nové srdce znamená získat novou mysl, nový smysl, nové cíle, nové pohnutky. Jaké je znamení nového srdce? Změna života. Denně, každou hodinu je třeba umírat sobectví a pýše.

In the new birth the heart is brought into harmony with God, as it is brought into accord with His law. When this mighty change has taken place in the sinner, he has passed from death unto life, from sin unto holiness, from transgression and rebellion to obedience and loyalty. The old life of alienation from God has ended; the new life of reconciliation, of faith and love, has begun. Then "the righteousness of the law" will "be fulfilled in us, who walk not after the flesh, but after the Spirit." Romans 8:4. And the language of the soul will be: "O how love I Thy law! it is my meditation all the day." Psalm 119:97. GC 468.1

GC – Velký spor věků 468.1 Při znovuzrození je srdce uvedeno do souladu s Bohem, protože je uvedeno do souladu s jeho zákonem. Když se v hříšníku odehrála tato pronikavá změna, přešel ze smrti do života, z hříchu do svatosti, z neposlušnosti a vzpoury k poslušnosti a věrnosti. Starý život odcizení od Boha skončil, začal nový život usmíření, víry a lásky. Tehdy dle **Římanům 8,4** "spravedlivý požadavek Zákona" bude "naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha". A ve svém srdci člověk vyzná: **Žalm 119,97** "Jak jsem si zamiloval tvůj zákon! Celý den o něm rozjímám." (srv. VDV 306.3)

When a man is converted to God, a new moral taste is supplied, a new motive power is given, and he loves the things that God loves. 1SM 336.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 336.1 Když se člověk obrátí k Bohu, získá nový morální vkus, novou hnací sílu a zamiluje si věci, které miluje Bůh.

True obedience is the outworking of a principle within. COL 97.3

COL – Kristova podobenství 97.3 Opravdová poslušnost je vnějším projevem vnitřních zásad. (srv. PM 46.3)

Římanům 6:17-18 [17]Díky Bohu, že jste sice byli otroky hříchu, ale stali jste se ze srdce poslušnými vzoru učení, jemuž jste byli svěřeni. [18]Byli jste osvobozeni od hříchu a stali jste se otroky spravedlnosti.

2. Korintským 5:17 Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu [všechno] nové.

If the heart has been renewed by the Spirit of God, the life will bear witness to the fact. While we cannot do anything to change our hearts or to bring ourselves into harmony with God; while we must not trust at all to ourselves or our good works, our lives will reveal whether the grace of God is dwelling within us. A change will be seen in the character, the habits, the pursuits. The contrast will be clear and decided between what they have been and what they are. The character is revealed, not by occasional good deeds and occasional misdeeds, but by the tendency of the habitual words and acts. SC 57.2

SC – Cesta ke Kristu 57.2 Pokud bylo srdce obnoveno Božím Duchem, podá o tom svědectví sám život. Nemůžeme učinit nic, abychom změnili svá srdce nebo abychom byli v souladu s Bohem, nesmíme se spoléhat sami na sebe nebo na své dobré skutky; náš život ukáže, zda v nás přebývá Boží milost. Změna se projeví v povaze, ve zvycích, v jednání. Ukáže se jasný, nápadný rozdíl mezi tím, jaké byly dříve, a

jaké jsou nyní. Povaha se neprojevuje příležitostnými dobrými skutky nebo občasnými prohřešky, nýbrž kam směřuje návyk projevovat se svými slovy a činy. (srv. CK 40.2)

It is true that there may be an outward correctness of deportment without the renewing power of Christ. The love of influence and the desire for the esteem of others may produce a well-ordered life. Self-respect may lead us to avoid the appearance of evil. A selfish heart may perform generous actions. By what means, then, shall we determine whose side we are on? SC 58.1

SC – Cesta ke Kristu 58.1 Je pravda, že může nastat vnější náprava jednání bez obrozující moci Kristovy. Touha po získání vlivu a úcty druhých může vést ke spořádanému životu. Sebeúcta nás může vést k tomu, že se vyhýbáme zdání zla. I sobecké srdce může konat velkorysé skutky. Podle čeho pak máme poznat, na čí straně jsme? (srv. CK 40.3)

Who has the heart? With whom are our thoughts? Of whom do we love to converse? Who has our warmest affections and our best energies? If we are Christ's, our thoughts are with Him, and our sweetest thoughts are of Him. All we have and are is consecrated to Him. We long to bear His image, breathe His spirit, do His will, and please Him in all things. SC 58.2

SC – Cesta ke Kristu 58.2 Komu patří naše srdce? Kým se zabývají naše myšlenky? O kom rádi mluvíme? Komu patří naše nejvřelejší city a naše nejlepší síly? Jsme-li Kristovi, upínají se naše myšlenky k Němu a na Něj. Všechno, co máme a co jsme, je zasvěceno jemu. Toužíme nést Jeho obraz, projevovat Jeho ducha, konat jeho vůli a ve všem jej potěšovat. (srv. CK 41.1)

Those who become new creatures in Christ Jesus will bring forth the fruits of the Spirit, “love, joy, peace, long-suffering, gentleness, goodness, faith, meekness, temperance.” Galatians 5:22, 23. They will no longer fashion themselves according to the former lusts, but by the faith of the Son of God they will follow in His steps, reflect His character, and purify themselves even as He is pure. SC 58.3

SC – Cesta ke Kristu 58.3 Ti, kdo se stanou novými stvořeními v Kristu Ježíši, přinesou ovoce Ducha, což je podle **Galatským 5,22-23** “láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání”. Přestanou se chovat podle dřívějších žádostivostí. Vírou v Božího Syna budou kráčet ve šlépějích Kristových, odrážet jeho povahu a budou čistí, jako je čistý on. (srv. CK 41.2)

The life of the true believer reveals an indwelling Saviour. The follower of Jesus is Christlike in spirit and in temper. Like Christ, he is meek and humble. His faith works by love and purifies the soul. His whole life is a testimony to the power of the grace of Christ. 7T 67.2

7T – Svědectví pro církev, 7. svazek 67.2 Život opravdového křesťana zjevuje Spasitele, který v něm přebývá. Ježíšův následovník je podobný Kristu duchem i povahou. Stejně jako Kristus je mírný a pokorný. Jeho víra funguje skrze lásku a očišťuje duši. Celý jeho život je svědectvím o moci Kristovy milosti.

2. Korintským 5:14a Neboť Kristova láska nás váže [spojuje]...

Has this great change taken place in you? Be not deceived. I would never name the name of Christ, or I would give Him my whole heart, my undivided affections. We should feel the deepest gratitude that Jesus will accept this offering. He demands all. When we are brought to yield to His claims, and give up all, then, and not till then, will He throw around us His arms of mercy. But what do we give when we

give all? A sin-polluted soul for Jesus to purify, to cleanse by His mercy, and to save from death by His matchless love. And yet I saw that some thought it hard to give up all. I am ashamed to hear it spoken of, ashamed to write it. 1T 160.1

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 160.1 Došlo u vás k této velké změně? Nenechte se oklamat. Nikdy bych nevyslovila Kristovo jméno, aniž bych mu dala celé své srdce, svou úplnou náklonnost. Měli bychom cítit hlubokou vděčnost, že Ježíš tuto oběť přijme. On žádá úplně vše. Když nás přivede k tomu, abychom se podřídili jeho nárokům a vzdali se úplně všeho, tehdy, jedině tehdy nás obejme svou náručí milosrdenství. Co však dáváme, když odevzdáváme vše? Hříchem znečištěné nitro, které Ježíš pročistí svým milosrdenstvím a které zachrání před smrtí svou nepřekonatelnou láskou. A přece jsem viděla, že některým připadá těžké vzdát se všeho. Stydím se, že se o tom mluví, stydím se, že to píšu.

Do you talk about self-denial? What did Christ give for us? When you think it hard that Christ requires all, go to Calvary, and weep there over such a thought. Behold the hands and feet of your Deliverer torn by the cruel nails that you may be washed from sin by His own blood! 1T 160.2

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 160.2 Mluvíte o sebezapření? Čeho se Kristus pro nás vzdal? Když vám přijde těžko přijatelné, že Kristus žádá všechno, utíkejte na Golgotu a tam nad takovou myšlenkou zaplakejte. Hle, ruce a nohy našeho Vykupitele rozervané surovými hřeby, aby mohly být naše hříchy omyty jeho vlastní krví!

Those who feel the constraining love of God do not ask how little may be given in order to obtain the heavenly reward; they ask not for the lowest standard, but aim at a perfect conformity to the will of their Redeemer. 1T 160.3

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 160.3 Ti, kdo vnímají podmanivou Boží lásku, se neptají, jak málo mají dát, aby získali nebeskou odměnu; nežádají nejnižší možnou úroveň, ale usilují o naprostý [dokonalý] soulad s vůlí svého Vykupitele.

007 – Prozkoumej své nitro – Jsi znovuzrozen? 2. část

Jan 3:5-6 [5]Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království. [6]Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch.“

The Spirit of God must do its work upon the heart. All who have not experienced its regenerating power are chaff among the wheat. 5T 227.2

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 227.2 Boží Duch musí vykonat svoje dílo v srdci. Všichni, kteří nezakusili jeho obnovující moc, jsou plevy mezi pšenicí.

The great burden of every soul should be, Is my heart renewed? Is my soul transformed? Are my sins pardoned through faith in Christ? Have I been born again? 2SM 117.1

2SM – Vybraná poselství, 2. svazek 117.1 Velkým tématem, které jako břemeno tíží každého člověka by mělo být: Je mé srdce obnoveno? Je mé nitro proměněno? Jsou mé hříchy odpuštěny skrze víru v Krista? Jsem znovuzrozen?

The new birth is a rare experience in this age of the world. This is the reason why there are so many perplexities in the churches. Many, so many, who assume the name of Christ are unsanctified and unholy. They have been baptized, but they were buried alive. Self did not die, and therefore they did not rise to newness of life in Christ (Manuscript 148, 1897). 6BC 1075.7

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1075.7 Znovuzrození je v tomto čase tolik vzácnou zkušeností. Proto je v církvích tolik zmatků. Je mnoho, tak mnoho lidí, kteří si přisvojují Kristovo jméno, a přitom nejsou posvěceni a svatí. Jsou sice pokřtěni, ale přitom zaživa pohřbeni. Nezemřeli vlastnímu já, a proto nepovstali k novému životu v Kristu (Manuscript 148, 1897).

True conversion is a radical change. The very drift of the mind and bent of the heart should be turned and life become new again in Christ. 4T 16.4

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 16.4 Skutečné obrácení je radikální změna. Směřování mysli a sklony srdce by se měly zásadně proměnit a život by se měl stát novým v Kristu.

If ye have bitter envying and strife in your hearts, glory not, and lie not against the truth. This wisdom descendeth not from above, but is earthly, sensual, devilish. For where envying and strife is, there is confusion and every evil work. But the wisdom that is from above is first pure, then peaceable, gentle, and easy to be entreated, full of mercy and good fruits, without partiality, and without hypocrisy. And the fruit of righteousness is sown in peace of them that make peace. 2T 178.1

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 178.1 Máte-li v srdci hořkou závist a svár, neoslavujte a nelžete proti pravdě. Tato moudrost nesestupuje shůry, ale je pozemská, smyslná, ďábelská. Neboť kde je závist a svár, tam je zmatek a každý zlý skutek. Avšak moudrost, která je shůry, je nejprve čistá, pak

pokojná, laskavá a snadno uchopitelná, plná milosrdenství a dobrého ovoce, bez předpojatosti a bez pokrytectví. A ovoce spravedlnosti je zaseto v klidu těch, kdo působí pokoj.

Here are enumerated the fruits which are marked evidences that one who has been walking in the vigor of life has met with a change—a change so marked as to be represented by death. From living, active life, to death! What a striking figure! None need be deceived here. If this transformation has not been experienced by you, rest not. Seek the Lord with all your hearts. Make this the all-important business of your lives. 2T 178.2

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 178.2 Zde je uvedeno ovoce, které je jasným důkazem změny člověka, který předtím plný elánu kráčel životem – změny tak výrazné, že ji symbolizuje sama smrt. Od živého, činorodého života ke smrti! Jak pozoruhodný obraz! Nikdo v tomto nemusí být oklamán. Pokud jste tuto proměnu neprožili, nemějte klidu. Hledejte Pána celým svým srdcem. Učiňte z toho nejdůležitější záležitost svého života.

Jan 3:7-10 [7]Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu. [8]Vítr vane, kam chce, a slyšíš jeho zvuk, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ [9]Nikodém mu odpověděl: "Jak se to může stát?“ [10]Ježíš mu odpověděl: “Ty jsi učitel Izraele, a toto nevíš?“

The spirit of Christ will be revealed in all who are born of God. Strife and contention cannot arise among those who are controlled by His Spirit. 5T 227.3

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 227.3 Duch Kristův se zjeví ve všech, kdo se narodili z Boha. Mezi těmi, které ovládá jeho Duch, nemohou vznikat spory a hádky.

Římanům 6:2-4,6-7 [2]...Jak bychom my, kteří jsme hříchu zemřeli, v něm ještě mohli žít? [3]Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, jsme byli pokřtěni v jeho smrt? [4]Skrze křest jsme byli spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom i my, tak jako byl Kristus skrze slávu Otce vzkříšen z mrtvých, vstoupili na cestu nového života... [6]A víme, že náš starý člověk byl spolu s ním ukřižován, aby tělo hříchu bylo zbaveno sil a my už hříchu neotročili. [7]Vždyť ten, kdo zemřel, je zproštěn [ospravedlněn od] hříchu.

This is the genuine evidence of conversion. Whatever our profession, it amounts to nothing unless Christ is revealed in works of righteousness. COL 312.3

COL – Kristova podobenství 312.3 Toto je projev skutečného obrácení. Žádné vyznání nám není nic platné, pokud se Kristus neprojevuje v našich skutcích spravedlnosti. (srv. PM 160.2)

Profession alone is nothing. Names are registered upon the church books upon earth, but not in the book of life. 1T 504.2

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 504.2 Samotné vyznání křesťanské víry není k ničemu. Jména jsou sice zaznamenána v pozemských církevních knihách, ale ne v knize života.

Men may turn from one doctrine to another, and yet know nothing of the meaning of the words, “A new heart also will I give you.” Accepting new theories merely does not bring new life into the soul, even though the church that is entered may be established on the true foundation. A connection with the church does not take the place of conversion. To have one's name placed on the church roll is not of the least value unless the heart is truly changed. RH March 29, 1906, par. 4

RH – časopis Review and Herald, 29. března 1906, odst. 4 Lidé se mohou obracet od jedné nauky k druhé, a přesto nemusí vědět nic o významu slov: „Také vám dám nové srdce.“ Pouhé přijetí nových teorií nedává člověku nový život, i když třeba vstoupil do církve, která je založena na pravdivém základu. Spojení s církví nenahrazuje obrácení. Mít jméno zapsané v církevním registru nemá nejmenší hodnotu, pokud nedojde ke skutečné proměně srdce.

This question is a serious one, and should be fully entered into, and its meaning realized. Men may be members of a church. Apparently they may work religiously,... and still remain unconverted. There are those who write in regard to religious matters. But although they delight to do this work in defense of Christianity, they may yet be unconverted. A man may preach pleasing, entertaining sermons, but he may be far from Christ as regards genuine experience. RH March 29, 1906, par. 5

RH – časopis Review and Herald, 29. března 1906, odst. 5 Tato otázka je závažná a je třeba se jí plně zabývat a uvědomit si její význam. Lidé mohou být členy církve. Mohou pracovat v duchovní oblasti, ... a přesto zůstávat neobrácení. Jsou lidé, kteří o náboženských záležitostech píšou. Ačkoliv rádi obhajují křesťanství, mohou být přesto neobrácení. Někdo může kázat příjemná, zábavná kázání, ale co se týče opravdové životní zkušenosti, může být od Krista velmi vzdálen.

The hope of salvation is accepted without a radical change of heart or reformation of life. Thus superficial conversions abound, and multitudes are joined to the church who have never been united to Christ. GC 468.2

GC – Velký spor věků 468.2 Naděje ve spásu je přijímána bez radikální proměny srdce nebo nápravy života. Rozmáhá se tudíž povrchní obrácení a k církvi se připojují zástupy těch, kteří nikdy nebyli spojeni s Kristem. (srv. VDV 306.4)

The accession of members who have not been renewed in heart and reformed in life is a source of weakness to the church. This fact is often ignored. Some ministers and churches are so desirous of securing an increase of numbers that they do not bear faithful testimony against unchristian habits and practices. Those who accept the truth are not taught that they cannot safely be worldlings in conduct while they are Christians in name. Heretofore they were Satan's subjects; henceforth they are to be subjects of Christ. The life must testify to the change of leaders. Public opinion favors a profession of Christianity. Little self-denial or self-sacrifice is required in order to put on a form of godliness, and to have one's name enrolled upon the church book. Hence many join the church without first becoming united to Christ. In this Satan triumphs. Such converts are his most efficient agents. They serve as decoys to other souls. They are false lights, luring the unwary to perdition. It is in vain that men seek to make the Christian's path broad and pleasant for worldlings. God has not smoothed or widened the rugged, narrow way. If we would enter into life, we must follow the same path which Jesus and his disciples trod,—the path of humility, self-denial, and sacrifice. ST February 1, 1883, par. 16

ST – časopis Znamení doby, 1. února 1883, odst. 16 Přijímání členů, u kterých nedošlo k obnově srdce a nápravě života, je pro církev zdrojem slabosti. Tato skutečnost je často přehlížena. Někteří duchovní

či sbory si tak touží zajistit nárůst počtu členů, že nepřinášejí věrné svědectví o nekřesťanských zvycích a praktikách. Příjemci pravdy nejsou vedeni k tomu, že ačkoli se nazývají křesťany, ve svém počínání nemohou být bez obav světskými lidmi. Až dosud byli satanovými poddanými, od této chvíle mají být poddanými Kristovými. O změně vůdců musí vypovídat jejich život. Veřejné mínění upřednostňuje formální vyznání křesťanství. K tomu, aby člověk na sebe navlékl formu zbožnosti a nechal se zapsat do církevních listin, je zapotřebí jen málo sebezapření nebo sebeobětování. Proto mnozí vstupují do církve, aniž by se nejprve spojili s Kristem. V tomto ohledu satan vítězí. Takto obrácení křesťané jsou jeho nejschopnějšími spolupracovníky. Slouží jako návnada pro ostatní lidi. Jsou falešným světlem, které vábí nepozorné do záhuby. Nadarmo se lidé snaží lidem ze světa učinit cestu křesťana širokou a příjemnou. Bůh nerovnou a úzkou cestu neuhlazuje ani nerozšiřuje. Chceme-li vstoupit do života, je třeba kráčet stejnou cestou, jakou kráčel Ježíš a jeho učedníci – cestou pokory, sebezapření a sebeobětování.

Marek 8:34b Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne.

008 – O mnoho převyšuj spravedlnost farizejů

Matouš 5:20 Neboť vám pravím: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho převyšovat spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do království Nebes určitě nevstoupíte.

There are those who profess to serve God, while they rely upon their own efforts to obey His law, to form a right character, and secure salvation. Their hearts are not moved by any deep sense of the love of Christ, but they seek to perform the duties of the Christian life as that which God requires of them in order to gain heaven. Such religion is worth nothing. SC 44.2

SC – Cesta ke Kristu 44.2 Jsou lidé, kteří tvrdí, že slouží Bohu. Chtějí poslouchat jeho zákon, vytvářet si správný charakter a zajistit si spasení, avšak spoléhají jen na svou vlastní sílu. Na jejich srdce nepůsobí vědomí Kristovy lásky, pouze se snaží plnit povinnosti křesťanského života, jako něco, co od nich vyžaduje Bůh, aby získali nebe. Takové náboženství je bezcenné. (srv. CK 32.2)

In their professed service to God, the Jews were really working for self. Their righteousness was the fruit of their own efforts to keep the law according to their own ideas and for their own selfish benefit. Hence it could be no better than they were. In their endeavor to make themselves holy, they were trying to bring a clean thing out of an unclean. The law of God is as holy as He is holy, as perfect as He is perfect. It presents to men the righteousness of God. It is impossible for man, of himself, to keep this law; for the nature of man is depraved, deformed, and wholly unlike the character of God. The works of the selfish heart are “as an unclean thing;” and “all our righteousnesses are as filthy rags.” Isaiah 64:6. MB 54.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 54.1 Židé tvrdili, že slouží Bohu, ve skutečnosti však sloužili jen sobě. Jejich spravedlnost byla plodem úsilí zachovávat zákon podle vlastních názorů a pro vlastní sobecký prospěch. Nemohla být proto lepší než oni sami. Ve snaze o dosažení svatosti se pokoušeli vytvářet čisté z nečistého. Boží zákon je svatý a dokonalý jako Bůh sám. Ukazuje lidem Boží spravedlnost. Člověk nemůže ve své vlastní síle tento zákon zachovávat, protože lidská povaha je zkažená, narušená a vůbec se nepodobá povaze Boží. Projevy sobeckého srdce jsou **Izajáš 64,5** “nečisté” a “všechny naše spravedlnosti jsou jako poskvrněné roucho.” (srv. MON 36.5)

Israel had not perceived the spiritual nature of the law, and too often their professed obedience was but an observance of forms and ceremonies, rather than a surrender of the heart to the sovereignty of love. MB 46.3

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 46.3 Izrael však nepochopil duchovní podstatu zákona. Jeho domnělá poslušnost byla příliš často spíše pouhým zachováním forem a obřadů než podřízením srdce svrchované moci lásky. (srv. MON 32.6)

2. Timoteovi 3:5 Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí [odmítli/popřeli ji].

They were zealous to maintain an appearance of holiness, but they neglected holiness of heart.... Their great need was that very change which Christ had been explaining to Nicodemus, —a new moral birth, a cleansing from sin, and a renewing of knowledge and holiness. DA 173.6

DA – Touha věků 173.6 Horlivě se snažili udržet zdání svatosti, čistotu srdce však zanedbávali.... Nutně potřebovali změnu, o které Ježíš mluvil s Nikodémem, totiž mravní znovuzrození, očištění od hříchu, obnovu poznání a svatosti. (srv. TV 106.5)

Jan 3:5 Nenarodí-li se kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království.

While the law is holy, the Jews could not attain righteousness by their own efforts to keep the law. The disciples of Christ must obtain righteousness of a different character from that of the Pharisees, if they would enter the kingdom of heaven. God offered them, in His Son, the perfect righteousness of the law. If they would open their hearts fully to receive Christ, then the very life of God, His love, would dwell in them, transforming them into His own likeness; and thus through God's free gift they would possess the righteousness which the law requires.... a reproduction in themselves of the character of Christ. MB 54.2-55.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 54.2-55.1 Přestože je zákon svatý, nemohli Židé dosáhnout spravedlnosti tím, že se ho snažili zachovávat ve vlastní síle. Pokud chtějí Kristovi následovníci vejít do nebeského království, musí dosáhnout spravedlnosti jiného druhu, než jakou měli farizeové. Bůh jim nabídl ve svém Synu dokonalou spravedlnost zákona. Jestliže otevřou svá srdce dokořán, aby přijali Krista, bude v nich přebývat skutečný Boží život, Boží láska, která je promění k Jeho vlastní podobnosti. Tím získají jako Boží bezplatný dar spravedlnost, kterou vyžaduje zákon.... To znamená vytvářet v sobě Kristovu povahu. (srv. MON 37.1-2)

The law requires that the soul itself be pure and the mind holy, that the thoughts and feelings may be in accordance with the standard of love and righteousness. 1SM 211.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 211.1 Zákon vyžaduje, aby samo nitro bylo čisté a mysl svatá, aby myšlenky a pocity byly v souladu s měřítkem lásky a spravedlnosti.

The righteousness of Christ consists in right actions and good works from pure, unselfish motives. Outside righteousness, while the inward adorning is wanting, will be of no avail. 3T 528.3

3T – Svědectví pro církev, 3. svazek 528.3 Kristova spravedlnost se skládá ze správného jednání a dobrých skutků z čistých, nesobeckých pohnutek. Vnější spravedlnost, pokud postrádá vnitřní krásu, je k ničemu.

Římanům 9:27-28;30-32 [27]..."Kdyby bylo synů Izraele jako písku v moři, jen ostatek bude zachráněn, [28]neboť úplně a rychle vykoná Pán své slovo na zemi." .... [30]Co tedy řekneme? To, že pohané, kteří neusilovali o spravedlnost, dosáhli spravedlnosti, a to spravedlnosti, která je z víry; [31]Izrael však, ačkoli usiloval o zákon spravedlnosti, k cíli Zákona nedospěl. [32]Proč? Protože nevycházel z víry, nýbrž jakoby ze skutků [Zákona].

Římanům 10:1-3 [1]Bratři, touhou mého srdce a prosbou k Bohu za ně [je], aby byli zachráněni. [2]Neboť jim vydávám svědectví, že mají horlivost pro Boha, ale ne podle pravého poznání. [3]Protože neznají Boží spravedlnost, a místo toho usilují postavit svou vlastní [spravedlnost], nepodřídili se spravedlnosti Boží.

The principle that man can save himself by his own works lay at the foundation of every heathen religion; it had now become the principle of the Jewish religion. Satan had implanted this principle. Wherever it is held, men have no barrier against sin. DA 35.2

DA – Touha věků 35.2 Základem každého pohanského náboženství je víra, že se člověk může zachránit svými vlastními skutky. Toto přesvědčení se přičiněním satana vkradlo i do židovského náboženství. Vždy, když se lidé začnou řídit touto zásadou, ztrácejí veškeré zábrany proti hříchu. (srv. TV 23.1)

In order to serve Him aright, we must be born of the divine Spirit. This will purify the heart and renew the mind, giving us a new capacity for knowing and loving God. It will give us a willing obedience to all His requirements. This is true worship. DA 189.2

DA – Touha věků 189.2 Chceme-li Bohu správně sloužit, musíme se narodit z Božího Ducha. Tím dojde k očištění srdce a obnově mysli a obdržíme tak novou schopnost poznávat a milovat Boha. Díky tomu budeme ochotně poslušní všem jeho požadavkům. To je pravá bohoslužba. (srv. TV 115.4)

Efezským 2:8-10 [8]Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás -- je to Boží dar; [9]není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil. [10]Vždyť jsme jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili.

True obedience is the outworking of a principle within. It springs from the love of righteousness, the love of the law of God. The essence of all righteousness is loyalty to our Redeemer. This will lead us to do right because it is right—because right doing is pleasing to God. COL 97.3

COL – Kristova podobenství 97.3 Opravdová poslušnost je vnějším projevem vnitřních zásad. Vyvěrá z lásky ke spravedlnosti, z lásky k Božímu zákonu. Podstatou veškeré spravedlnosti je oddanost našemu Vykupiteli. Vede nás ke správnému jednání – protože je to tak správně, a protože je to Bohu milé. (srv. PM 46.3)

Římanům 11:5-6 [5]Tak i v nynějším čase zůstal ostatek lidu podle vyvolení z milosti. [6]Jestliže však z milosti, pak již ne ze skutků, jinak by milost již nebyla milostí.

Římanům 1:16-17 [16]Nestydím se za evangelium, neboť je to Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale i pro Řeka. [17]V něm se zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře, jak je napsáno: "Spravedlivý z víry bude živ."

The necessity of experimental religion must be urged upon those who accept the theory of the truth.... All must obtain a living experience for themselves; they must have Christ enshrined in the heart, his Spirit controlling the affections, or their profession of faith is of no value, and their condition will be even worse than if they had never heard the truth. 5T 619.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 619.1 Na nutnost praktického náboženství je třeba naléhat u všech, kdo přijímají teorii o pravdě.... Všichni musí sami pro sebe získat živou zkušenost; Kristus musí být zakotven v jejich srdci a jeho Duch musí ovládat jejich pocity, jinak jejich vyznání víry nemá žádnou hodnotu a jejich stav se stane ještě horším, než kdyby o pravdě nikdy neslyšeli.

There is no safety for one who has merely a legal religion, a form of godliness. DA 172.1

DA – Touha věků 172.1 Ten, kdo zastává pouze formální náboženství či určitou formu zbožnosti, není v bezpečí. (srv. TV 105.3)

009 – Zákonictví nebude stačit

Filipským 3:4-6 [4]...Zdáli se někomu jinému, že může spoléhat na sebe, já tím víc: [5]obřezán osmého dne, z rodu izraelského, z kmene Benjamínova, Hebrej z Hebrejů, jdeli o Zákon -- farizeus, [6]jdeli o horlivost -- pronásledovatel církve, jdeli o spravedlnost, která je v Zákoně, byl jsem bez úhony.

Paul says that as "touching the righteousness which is in the law"—as far as outward acts were concerned—he was "blameless" (Philippians 3:6); but when the spiritual character of the law was discerned, he saw himself a sinner. Judged by the letter of the law as men apply it to the outward life, he had abstained from sin; but when he looked into the depths of its holy precepts, and saw himself as God saw him, he bowed in humiliation and confessed his guilt. He says, "I was alive without the law once: but when the commandment came, sin revived, and I died." Romans 7:9. When he saw the spiritual nature of the law, sin appeared in its true hideousness, and his self-esteem was gone. SC 29.3

SC – Cesta ke Kristu 29.3 Co se týče konání vnějších skutků, apoštol Pavel v listu **Filipským 3:6** píše, že je "bez úhony", "jdeli o spravedlnost, která je v Zákoně". Když však rozpoznal duchovní povahu zákona, viděl, že je hříšník. Posuzováno literou zákona, jak se jím lidé řídí v životě, se hříchů nedopouštěl; když však pohlédl na hloubku svatých přikázání a viděl se tak, jak ho vidí Bůh, sklonil se v pokoře a vyznal svou vinu slovy: **Římanům 7,9.10** "Já jsem kdysi žil bez Zákona; když však přišlo přikázání, hřích ožil, a já jsem zemřel". Když viděl duchovní podstatu zákona, objevil se hřích ve své skutečné ohavnosti a apoštolovo sebevědomí se vytratilo. (srv. CK 22.1)

Skutky 9:9 Po tři dny neviděl, nejedl ani nepil.

His conscience, aroused, now worked with self-accusing energy. The zeal of his work, his earnest resistance of the light shining upon him through God's messengers, now brought condemnation upon his soul, and he was filled with bitter remorse. He no longer saw himself as righteous, but condemned by the law in thought, in spirit, and in deeds. He saw himself a sinner, utterly lost, without the Saviour he had been persecuting. In the days and nights of his blindness he had time for reflection, and he cast himself all helpless and hopeless upon Christ, the only one who could pardon him and clothe him with righteousness (Manuscript 23, 1899). 6BC 1058.2

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1058.2 Jeho probuzené svědomí jej nyní těžce obviňovalo. Jeho pracovní zápal, jeho upřímný odpor proti světlu, které na něj zářilo skrze Boží posly, teď vnesl do jeho nitra odsouzení. Byl naplněn hořkými výčitkami svědomí. Už se nepovažoval za spravedlivého, ale za odsouzeného Zákonem v myšlení, v duchu i v činech. Viděl, že je hříšník, který je bez pronásledovaného Spasitele zcela ztracený. Ve dnech a nocích své slepoty měl čas na přemýšlení a zcela bezmocný a zoufalý se odevzdal Kristu, který mu jako jediný mohl odpustit a obléknout ho ve spravedlnost (Manuscript 23, 1899).

He who had been a proud Pharisee, confident that he was justified by his good works, now bowed before God with the humility and simplicity of a little child, confessing his own unworthiness and pleading the merits of a crucified and risen Saviour. AA 119.2

AA – Skutky apoštolů 119.2 Saul kdysi býval pyšným farizejem přesvědčeným o tom, že jej ospravedlňují jeho dobré skutky. Nyní se v dětské pokoře a prostotě skláněl před Bohem, vyznával svou vlastní nehodnost a dovolával se zásluh ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. (srv. PNL 68.2)

The prayers of the penitent Pharisee were not in vain. The inmost thoughts and emotions of his heart were transformed by divine grace; and his nobler faculties were brought into harmony with the eternal purposes of God. Christ and His righteousness became to Saul more than the whole world. AA 120.1

AA – Skutky apoštolů 120.1 Modlitby zkroušeného farizeje nebyly zbytečné. Boží milost přetvořila jeho nejniternější myšlenky a city jeho srdce, takže všechny jeho schopnosti byly uvedeny do souladu s věčnými Božími záměry. Saul si začal Krista a jeho spravedlnosti cenit více než čehokoli jiného na celém světě. (srv. PNL 68.3)

Long after his conversion he spoke of himself as the chief of sinners. “For I am the least of the apostles,” he said, “that am not meet to be called an apostle, because I persecuted the church of God.” He did not make one excuse for his cruel course in following faithfully the impression of a conscience that was false (Manuscript 9, 1898). 6BC 1057.9

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1057.9 Ještě dlouho po svém obrácení o sobě mluvil jako o největším z hříšníků. V **1. Korintským 15:9** řekl „Neboť já jsem nejmenší z apoštolů; nejsem hoden být nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží církev.“ Ani jedinou výmluvou neospravedlňoval své kruté jednání, kterým věrně následoval vnuknutí chybného úsudku (Manuscript 9, 1898).

1. Timoteus 1:12-16 [12]Děkuji tomu, který mne posilnil, Kristu Ježíši, našemu Pánu, že mě uznal za spolehlivého a ustanovil ke službě, [13]ačkoli jsem byl předtím rouhač, pronásledovatel a násilník. Došel jsem však milosrdenství, protože jsem to činil z nevědomosti v nevěře. [14]A tím hojněji se projevila milost našeho Pána s vírou a láskou, která je v Kristu Ježíši. [15]Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného přijetí: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Z nich jsem já první, [16]avšak proto jsem došel milosrdenství, aby Kristus Ježíš na mně prvním ukázal veškerou svou trpělivost jako příklad pro ty, kdo v něho budou věřit k životu věčnému.

Ransomed by the sacrifice of Christ, washed from sin in His blood, and clothed in His righteousness, Paul has the witness in himself that his soul is precious in the sight of his Redeemer. His life is hid with Christ in God, and he is persuaded that He who has conquered death is able to keep that which is committed to His trust. AA 512.2

AA – Skutky apoštolů 512.2 Pavel nese svědectví, že má v očích svého Spasitele velkou hodnotu, protože byl vykoupen Kristovou obětí, očištěn od svého hříchu jeho krví a oblečen do jeho spravedlnosti. Jeho život je spolu s Kristem skryt v Bohu. Je přesvědčen, že Pán, který zvítězil nad smrtí, je schopen uchovat to, co mu je s důvěrou svěřeno. (srv. PNL 296.1)

Oh, how many flatter themselves that they have goodness and righteousness, when the true light of God reveals that all their lives they have only lived to please themselves! Their whole conduct is abhorred of God. How many are alive without the law! In their gross darkness they view themselves

with complacency; but let the law of God be revealed to their consciences, as it was to Paul, and they would see that they are sold under sin and must die to the carnal mind. Self must be slain. 3T 475.1

3T – Svědectví pro církev, 3. svazek 475.1 Jak moc si mnozí lichotí, že jsou dobří a spravedliví, zatímco pravé Boží světlo odhaluje, že celý život žili jen pro své vlastní uspokojení! Celé jejich chování se Bohu protiví. Kolik jich je živých bez zákona! Ve své hluboké temnotě se na sebe dívají se zalíbením; ale ať se jejich svědomí zjeví Boží zákon, jako se zjevil Pavlovi, a uvidí svou zaprodanost hříchu a nutnost zemřít své tělesné mysli. Je třeba zahubit své já.

The apostle Paul, in relating his experience, presents an important truth concerning the work to be wrought in conversion. He says, "I was alive without the law once"—he felt no condemnation; "but when the commandment came," when the law of God was urged upon his conscience, "sin revived, and I died." Then he saw himself a sinner, condemned by the divine law. Mark, it was Paul, and not the law, that died (The Spirit of Prophecy 4:297). 6BC 1076.7

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1076.7 Apoštol Pavel při líčení své zkušenosti uvádí důležitou pravdu o práci, jakou je nutné vykonat při obrácení. V listu **Římanům 7:9** říká: „Já jsem kdysi žil bez Zákona" - necítil žádné odsouzení; „když však přišlo přikázání", když na jeho svědomí naléhal Boží zákon, „hřích ožil, a já jsem zemřel". Tehdy se viděl jako hříšník, odsouzený Božím zákonem. Všimněte si, že to byl Pavel, kdo zemřel, a nikoli zákon (Duch proroctví 4:297).

Galatským 2:19-20 [19]Vždyť já jsem skrze Zákon umřel Zákonu, abych žil Bohu. S Kristem jsem ukřižován: [20]Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.

Henceforward Christ was all and in all to him. "For to me to live is Christ," he declared. This is the most perfect interpretation in a few words, in all the Scriptures, of what it means to be a Christian. This is the whole truth of the gospel. Paul understood what many seem unable to comprehend. How intensely in earnest he was! His words show that his mind was centered in Christ, that his whole life was bound up with his Lord. Christ was the author, the support, and the source of his life (The Review and Herald, October 19, 1897). 7BC 903.2

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 903.2 Od té doby byl pro něj Kristus vším a ve všem. V listu **Filipským 1:21** prohlásil: „Vždyť žít pro mne znamená Kristus". To je nejvýstižnější výklad toho, co to znamená být křesťanem, v několika slovech v celém Písmu. To je celá pravda evangelia. Pavel pochopil to, co mnozí patrně nejsou schopni pochopit. Jak nesmírně vážně to myslel! Jeho slova ukazují, že jeho mysl byla soustředěna v Kristu, že celý jeho život byl spjat s jeho Pánem. Kristus byl původcem, oporou a zdrojem jeho života (The Review and Herald, 19. října 1897).

Filipským 3:7-10 [7]Cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista uznal za ztrátu. [8]A opravdu také pokládám všechno za ztrátu pro nesmírnou vzácnost poznání Krista Ježíše, svého Pána. Pro něho jsem se všeho zřekl a pokládám to za odpad, abych získal Krista [9]a byl nalezen v něm, nemaje svou spravedlnost, která je ze Zákona, ale tu, která je z víry v Krista [z víry Kristovy], tu spravedlnost, která je z Boha na základě víry, [10]a abych poznal jej a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpeních.

Efezským 3:7 ...evangelium, jehož služebníkem jsem se stal podle daru Boží milosti, která mi byla dána v souladu s působením jeho moci.

Římanům 1:16-17 [16]Nestydím se za evangelium, neboť je to Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale i pro Řeka. [17]V něm se zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře, jak je napsáno: "Spravedlivý z víry bude živ."

010 – Tělesná mysl se musí stát duchovní

Římanům 7:14-20 [14]Neboť víme, že Zákon je duchovní, já však jsem tělesný, prodaný do otroctví hříchu. [15]Nerozumím tomu, co dělám; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž činím to, co nenávidím. [16]Činím-li však to, co nechci, souhlasím se Zákonem, že je dobrý. [17]Ale pak již to nekonám já sám, nýbrž hřích, který ve mně přebývá. [18]Vím totiž, že ve mně, to jest v mém těle, nepřebývá dobré; neboť chtít dobro dokážu, ale konat už ne. [19]Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. [20]Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to již já, ale hřích, který ve mně přebývá.

The unaided human will has no real power to resist and overcome evil. The defenses of the soul are broken down. Man has no barrier against sin. 8T 291.4

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 291.4 Lidská vůle bez zásahu shůry nemá opravdovou sílu vzdorovat zlu a přemoci jej. Duševní obranyschopnost je narušena. Člověk nemá žádnou zábranu proti hříchu.

As a result of Adam's disobedience every human being is a transgressor of the law, sold under sin. Unless he repents and is converted, he is under bondage to the law, serving Satan, falling into the deceptions of the enemy, and bearing witness against the precepts of Jehovah. HP 146.4

HP – V nebesích 146.4 V důsledku Adamovy neposlušnosti je každá lidská bytost přestupníkem zákona a je zaprodána hříchu. Pokud nečiní pokání a neobrátí se, zůstává v područí zákona, slouží Satanu, podléhá klamům nepřítele a přináší svědectví proti Hospodinovým přikázáním.

It is impossible for man, of himself, to keep this law; for the nature of man is depraved, deformed, and wholly unlike the character of God. The works of the selfish heart are “as an unclean thing;” and “all our righteousnesses are as filthy rags.” Isaiah 64:6. MB 54.1

MB – Myšlenky z Hory Blahoslavenství 54.1 Člověk nemůže ve své vlastní síle tento zákon zachovávat, protože lidská povaha je zkažená, narušená a vůbec se nepodobá povaze Boží. Projevy sobeckého srdce jsou **Izajáš 64,5** “nečisté” a “všechny naše spravedlnosti jsou jako poskvrněné roucho.” (srv. MON 36.5)

It is beyond the power of man to please God apart from Christ. We may make resolutions and promises, but the carnal heart overpowers all our good intentions. We may control our outward conduct, but we cannot change the heart. RH April 11, 1893, par. 6

RH – časopis Review and Herald, 11. dubna 1893, odst. 6 Není v lidských silách líbit se Bohu nezávisle na Kristu. Můžeme si dávat předsevzetí a slibovat, ale tělesné srdce přemáhá všechny naše dobré úmysly. Můžeme ovládat svůj vnější projev, ale srdce změnit nedokážeme.

Jeremiáš 13:23 Cožpak může Kúšijec [Etiopan] změnit svou kůži, anebo leopard svoje skvrny? Pak také vy dokážete konat dobro, když jste si zvykli páchat zlo.

Through sin the whole human organism is deranged, the mind is perverted, the imagination corrupted. Sin has degraded the faculties of the soul. Temptations from without find an answering chord within the heart, and the feet turn imperceptibly toward evil. MH 451.2

MH – Život naplněný pokojem 451.2 Skrze hřích je celý lidský organismus narušen, mysl je zvrácená a představivost zkažená. Hřích oslabil duševní schopnosti. Vnější pokušení nacházejí v srdci odezvu a lidské kroky se nepozorovaně obracejí ke zlu. (srv. ZNP 242.2)

Římanům 7:21-23 [21]Nalézám tedy tento zákon: Když chci činit dobro, je při mně [nabízí se mi] zlo. [22]Podle vnitřního člověka radostně souhlasím se zákonem Božím. [23]Vidím však jiný zákon ve svých údech, který bojuje proti zákonu mé mysli a činí mě zajatcem zákona hříchu, jenž je v mých údech.

The result of the eating of the tree of knowledge of good and evil is manifest in every man's experience. There is in his nature a bent to evil, a force which, unaided, he cannot resist. To withstand this force, to attain that ideal which in his inmost soul he accepts as alone worthy, he can find help in but one power. That power is Christ. Co-operation with that power is man's greatest need. Ed 29.1

Ed – Výchova 29.1 Všichni lidé tak na vlastní kůži zakoušejí důsledky toho, že naši prarodiče jedli ze stromu poznání dobra a zla. Člověk má ve své přirozenosti sklony ke zlu. Je to síla, které se nemůže bez vnější pomoci ubránit. Pokud jí má odolat a dosáhnout ideálu, který v hloubi duše přijal za svou největší hodnotu, může najít pomoc jen v jediné síle. Tou silou je Kristus. Spolupráce s ním je největší potřebou člověka. (srv. Vy 18.7)

It is not enough to discern the wisdom and justice of His law, to see that it is founded upon the eternal principle of love. Paul the apostle saw all this when he exclaimed, “I consent unto the law that it is good.” .... But he added, in the bitterness of his soul-anguish and despair, “I am carnal, sold under sin.” Romans 7:16, 14. He longed for the purity, the righteousness, to which in himself he was powerless to attain, and cried out, “O wretched man that I am! who shall deliver me from this body of death?” Romans 7:24, margin. Such is the cry that has gone up from burdened hearts in all lands and in all ages. To all, there is but one answer, “Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world.” John 1:29. SC 19.1

SC – Cesta ke Kristu 19.1 Nestačí chápat moudrost a spravedlnost Božího zákona, nestačí poznat, že je založen na věčné zásadě lásky. Apoštol Pavel to všechno poznal a napsal o tom: **Římanům 7,16** „Souhlasím se Zákonem, že je dobrý.“ .... V úzkosti duše a v zoufalství však dodává: **Římanům 7,14** „já však jsem tělesný, prodaný do otroctví hříchu“. Toužil po čistotě, spravedlnosti, které vlastními silami nemohl dosáhnout, a proto volal: **Římanům 7,24** „Já nešťastný člověk! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti?“. Takové volání vychází ze zklamaných srdcí ve všech zemích a ve všech dobách. Pro všechny je jen jediná odpověď: **Jan 1,29** „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa“. (srv. CK 14.3-15.1)

Římanům 7:25 Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Tak tedy tentýž já svou myslí sloužím jako otrok zákonu Božímu, ale svým tělem zákonu hříchu.

In ourselves we are incapable of doing any good thing; but that which we cannot do will be wrought by the power of God in every submissive and believing soul. It was through faith that the child of promise was given. It is through faith that spiritual life is begotten, and we are enabled to do the works of righteousness. DA 98.3

DA – Touha věků 98.3 Sami od sebe nejsme schopni udělat nic dobrého. Všechno v nás však může vykonat Boží moc, pokud se jí podřídíme a budeme věřit. Zaslíbené dítě bylo dáno skrze víru. Z víry se rodí i duchovní život a schopnost konat skutky spravedlnosti. (srv. TV 57.1)

Římanům 8:3-8 [3]Neboť co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť za hřích a odsoudil hřích v těle, [4]aby byl požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha. [5]Ti, kdo jsou živi podle těla, mají na mysli věci těla; ale ti, kdo jsou živi podle Ducha, myslí na věci Ducha. [6]Myšlení těla znamená smrt, myšlení Ducha život a pokoj. [7]Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže. [8]Ti, kteří jsou v těle, se Bohu líbit nemohou.

Fallen man is Satan's lawful captive. The mission of Christ was to rescue him from the power of his great adversary. Man is naturally inclined to follow Satan's suggestions, and he cannot successfully resist so terrible a foe unless Christ, the mighty Conqueror, dwells in him, guiding his desires, and giving him strength. God alone can limit the power of Satan. 1T 341.1

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 341.1 Padlý člověk je Satanovým právoplatným zajatcem. Kristovým posláním bylo vyprostit člověka z moci jeho velkého protivníka. Člověk má přirozený sklon řídit se satanovými podněty a nemůže úspěšně vzdorovat tak strašlivému nepříteli, nepřebývá-li v něm Kristus, ten mocný Vítěz, který řídí jeho touhy a dává mu sílu. Jen sám Bůh může omezit Satanovu moc.

Římanům 8:10-11 [10]Jeli však Kristus ve vás, je sice tělo mrtvé kvůli hříchu, ale duch je živý kvůli spravedlnosti. [11]Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak ten, který vzkřísil [Ježíše] Krista z mrtvých, oživí i vaše smrtelná těla skrze svého Ducha, který ve vás přebývá.

Římanům 8:1-2 [1]Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši [a nechodí podle těla, ale podle Ducha]. [2]Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti.

Repentance toward God for our failure to keep his law, is the first step in the Christian life, while faith toward our Lord Jesus Christ claims the merits of his blood for the remission of sins that are past, and makes us partakers of the divine nature. The carnal heart, that "is not subject to the law of God, neither indeed can be," is made spiritual, and exclaims with Christ, "I delight to do thy will .... There are many who say they believe in Christ; but do they? Have they the spiritual mind, the mind of Christ, that delights in the law of God? ST November 24, 1887, par. 3-4

ST – časopis Znamení doby, 24. listopadu 1887, odst. 3-4 Prvním krokem v životě křesťana je lítost nad tím, že jsme selhali v dodržování Božího zákona, přičemž víra v našeho Pána Ježíše Krista si nárokuje zásluhy jeho krve za odpuštění minulých hříchů a činí nás účastníky božské přirozenosti. Tělesné srdce, které se podle **Římanům 7:8** „nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže", se stává duchovním a spolu

s Kristem volá: **Žalm 40:9 (B21)** „Mou radostí je konat vůli tvou“.... Mnozí říkají, že věří v Krista; ale je tomu skutečně tak? Mají duchovní mysl, mysl Kristovu, která nachází zalíbení v Božím zákonu?

Římanům 6:17-18 [17]Díky Bohu, že jste sice byli otroky hříchu, ale stali jste se ze srdce poslušnými vzoru učení, jemuž jste byli svěřeni. [18]Byli jste osvobozeni od hříchu a stali jste se otroky spravedlnosti.

011 – Prozkoumej své nitro – Jsi ještě tělesný? 1. část

1. Korintským 3:1-3 [1]A já, bratři, jsem k vám nemohl mluvit jako k duchovním, ale jako k tělesným, jako k nedospělým v Kristu. [2]Dal jsem vám pít mléko, pokrm jsem vám nedal, neboť ten jste ještě nemohli snést. Ale ani teď ještě nemůžete, [3]neboť jste stále ještě tělesní. Vždyť pokud je mezi vámi žárlivost, svár [a rozdělení], zdali nejste tělesní a nežijete jen po lidsku [nechodíte podle člověka]?

Paul writes to his Corinthian brethren: “Ye are yet carnal: for whereas there is among you envying, and strife, and divisions, are yet not carnal, and walk as men?” It is impossible for minds distracted by envy and strife to comprehend the deep spiritual truths of God's word. “The natural man receiveth not the things of the Spirit of God: for they are foolishness unto him: neither can he know them, because they are spiritually discerned.” 5T 241.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 241.1 Pavel píše svým Korintským bratřím: **1. Korintským 3:3** „Jste stále ještě tělesní. Vždyť pokud je mezi vámi žárlivost, svár a rozdělení, zdali nejste tělesní a nechodíte podle člověka?“ Je nemožné, aby mysl rozptýlená závistí a svárem pochopila hluboké duchovní pravdy Božího slova. **1. Korintským 2:14** „Tělesný člověk však nepřijímá věci Božího Ducha, vždyť jsou pro něj bláznovstvím: nemůže je ani poznat, protože mají být posuzovány duchovně".

For a year and a half he had labored among them, pointing them to a crucified and risen Saviour as the only means of salvation, and urging them to rely implicitly on the transforming power of His grace .... He had entreated them to make an entire surrender to God; for he knew that when the soul fails to make this surrender, then sin is not forsaken, the appetites and passions still strive for the mastery, and temptations confuse the conscience. The surrender must be complete. Every weak, doubting, struggling soul who yields fully to the Lord is placed in direct touch with agencies that enable him to overcome. AA 298.1 - 299.1

AA – Skutky apoštolů 298.1-299.1 Působil mezi nimi rok a půl, připomínal jim, že ukřižovaný a vzkříšený Spasitel je jediným prostředkem ke spáse, a vyzýval je, aby se s důvěrou spoléhali na proměňující moc jeho milosti .... Naléhavě je žádal, aby se cele odevzdali Bohu. Věděl totiž, že pokud se člověk odmítne cele podřídit Bohu, potom hřích neopouští. Chutě a touhy stále usilují o nadvládu a různá pokušení působí ve svědomí zmatek. Odevzdání se musí být úplné. Každý slabý, pochybující a zápasící člověk, který se plně odevzdá Bohu, vstoupí do bezprostředního spojení se silami, které mu umožní vítězit. (srv. PNL 172.1-3)

Put your whole being into the Lord's hands soul, body, and spirit, and resolve to be His loving, consecrated agency, moved by His will, controlled by His mind, infused by His Spirit ... then you will see heavenly things clearly. SD 105.5

SD – Synové a dcery Boží 105.5 Svěřte celého svého člověka, celou svou existenci, nitro, tělo i ducha do rukou Pána a rozhodněte se být Jeho milujícím, posvěceným prostředkem, který se řídí Jeho vůlí, je ovládán Jeho myslí a naplněn Jeho Duchem... tehdy uvidíte nebeské záležitosti zřetelně.

Jakub 3:14-16 [14]Máteli však v srdci hořkou závist a soupeření, nechlubte se a nelžete proti pravdě. [15]To není moudrost sestupující shůry, ale pozemská, duševní, démonská. [16]Vždyť kde je závist a soupeření, tam je zmatek a kdejaká špatná věc.

The Spirit of God must do its work upon the heart. All who have not experienced its regenerating power are chaff among the wheat .... Strife and contention cannot arise among those who are controlled by His Spirit. 5T 227.2-3

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 227.2-3 Je nutné, aby Duch Boží působil na srdce. Každý, kdo nezakusil jeho obnovující moc, je plevou mezi pšenicí. .... Mezi těmi, kdo jsou ovládáni Jeho Duchem, nemohou vznikat spory a sváry.

How Paul Corrected Wrongs—Contentions in the body of believers are not after the order of God. They result from the manifestation of the attributes of the natural heart. To all who bring in disorder and disunion, the words of Paul are applicable: "I, brethren, could not speak unto you as unto spiritual, but as unto carnal, even as unto babes in Christ. I have fed you with milk, and not with meat: for hitherto ye were not able to bear it, neither yet now are ye able." Paul here addressed a people whose advancement was not proportionate to their privileges and opportunities. They ought to have been able to bear the hearing of the plain Word of God, but they were in the position in which the disciples were when Christ said to them, "I have yet many things to say unto you, but ye cannot bear them now." They ought to have been far advanced in spiritual knowledge, able to comprehend and practice the higher truths of the Word; but they were unsanctified. They had forgotten that they must be purged from their hereditary and cultivated tendencies to wrong, and that they must not cherish carnal attributes. It was impossible for the apostle to reprove wrongdoing without some who claimed to believe the truth becoming offended. The inspired testimony could do these no good; for they had lost their spiritual discernment. Jealousy, evil surmising, and accusing closed the door to the working of the Holy Spirit. Paul would gladly have dwelt upon higher and more difficult truths, truths which were rich in nourishment, but his instruction would have cut directly across their tendencies to jealousy, and would not have been received. The divine mysteries of godliness, which would have enabled them to grasp the truths necessary for that time, could not be spoken. The apostle must select lessons, which, like milk, could be taken without irritating the digestive organs. Truths of the deepest interest could not be spoken. Ev 369-370.1

Ev – Evangelizace 369-370.1 Jak Pavel napravoval chyby – Rozepře v rámci společenství věřících nejsou podle Božího řádu. Vychází z projevu vlastností přirozeného srdce. Na všechny přinášející nepořádek a nejednotu se vztahují Pavlova slova: **1. Korintským 3:1-2** „A já, bratři, jsem k vám nemohl mluvit jako k duchovním, ale jako k tělesným, jako k nedospělým v Kristu. Dal jsem vám pít mléko, pokrm jsem vám nedal, neboť ten jste ještě nemohli snést. Ale ani teď ještě nemůžete." Pavel se zde obrátil na ty, jejichž pokrok nebyl úměrný jejich výsadám a možnostem. Měli být schopni unést naslouchání přímému Božímu slovu, ale byli ve stejné situaci jako učedníci, když jim Kristus řekl: **Jan 16:12** „Ještě vám mám mnoho co říci, ale nemůžete to nyní snést." Měli být daleko pokročilejší v duchovním poznání, měli být schopni chápat a praktikovat vyšší pravdy Slova, ale nebyli posvěceni. Zapomněli, že musí být očištěni od svých dědičných a vypěstovaných sklonů ke zlému a že nemohou pěstovat tělesné vlastnosti. Pro apoštola nebylo možné kárat špatné jednání, aniž by se někteří lidé tvrdící, že věří pravdě, nepohoršili. Těm nemohlo inspirované svědectví nijak prospět, neboť ztratili schopnost duchovního rozlišování. Závist, zlé domněnky a obviňování zavíraly dveře působení Ducha svatého. Pavel by se rád věnoval vyšším a náročnějším pravdám, pravdám, které byly bohatou potravou, ale

jeho poučení by se bezprostředně střetlo s jejich sklony k žárlivosti a nebylo by přijato. O božských tajemstvích zbožnosti umožňující uchopit pravdy nezbytné pro tehdejší dobu nemohl mluvit. Apoštol musel zvolit taková ponaučení, která se podobně jako mléko dala přijímat, aniž by podráždila trávicí orgány. Pravdy nejhlubšího významu nemohly být vysloveny.

1. Korintským 2:14 Duševní člověk však nepřijímá věci Ducha [Božího], neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně.

There is great necessity for close self-examination in the light of God's word; let each one raise the inquiry: “Am I sound, or am I rotten at heart? Am I renewed in Christ, or am I still carnal at heart, with a new dress put on the outside?” Rein yourself up to the great tribunal, and in the light of God examine to see if there be any secret sin that you are cherishing, any idol that you have not sacrificed. 2T 144.1

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 144.1 Je nezbytné důkladně zkoumat vlastní nitro ve světle Božího slova; každý ať se sám sebe zeptá: „Stavím na pevném základu, nebo mám zkažené srdce? Jsem obnoven v Kristu, nebo jsem v srdci stále tělesný, s novým rouchem navlečeným zvnějšku?“. Předstupte před soudní tribunál a v Božím světle prozkoumejte, zda nepěstujete nějaký skrytý hřích, zda nemáte nějakou modlu, kterou jste dosud neobětovali.

1. Korintským 15:34 Vystřízlivějte, jak se sluší, a nehřešte. Vždyť někteří z vás nemají ani ponětí o Bohu. Říkám to k vašemu zahanbení.

1. Korintským 6:9-10 [9]Což nevíte, že nespravedliví nedostanou do dědictví Boží království? Nemylte se! Ani smilníci ani modláři, cizoložníci, rozkošníci ani lidé praktikující homosexualitu, [10]zloději ani chamtivci, opilci, utrhači ani lupiči nebudou dědici Božího království.

Every truly converted soul will carry the unmistakable marks that the carnal mind is subdued. I speak plainly. I do not think this will discourage a true Christian; and I do not want any of you to come up to the time of trouble without a well-grounded hope in your Redeemer. Determine to know the worst of your case .... Deal truly with your own soul. Remember that a church without spot, or wrinkle, or any such thing, will Jesus present to His Father. How are you to know that you are accepted of God? Study His word prayerfully. Lay it not aside for any other book. This Book convinces of sin. It plainly reveals the way of salvation. It brings to view a bright and glorious reward. It reveals to you a complete Saviour, and teaches you that through His boundless mercy alone can you expect salvation. Do not neglect secret prayer, for it is the soul of religion. With earnest, fervent prayer, plead for purity of soul. Plead as earnestly, as eagerly, as you would for your mortal life, were it at stake. Remain before God until unutterable longings are begotten within you for salvation, and the sweet evidence is obtained of pardoned sin. 1T 162.4-163.3

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 162.4-163.3 Každá skutečně obrácená duše nese nezaměnitelné známky podřízení tělesné mysli. Mluvím na rovinu. Nemyslím si, že to opravdového křesťana odradí; a nechci, aby někdo z vás vstoupil do doby soužení bez dobře upevněné naděje ve Spasitele. Odhodlejte se zjistit, co je na vašem případu nejzávažnější .... Jednejte se svým vlastním nitrem pravdivě.

Pamatujte, že Ježíš představí svému Otci církev bez jediné poskvrny, vrásky nebo čehokoli podobného. Podle čeho poznáte, že jste přijati Bohem? Na modlitbách studujte Jeho slovo. Neodkládejte je kvůli žádné jiné knize. Tato kniha usvědčuje z hříchu. Srozumitelně zjevuje cestu ke spasení. Ukazuje zářivou a slavnou odměnu. Učí, že jedině skrze Ježíšovu bezmeznou milost je možné očekávat spasení. Nezanedbávejte modlitbu vskrytu, neboť ta je podstatou každého náboženství. Upřímnou a vroucí modlitbou proste o čistotu svého nitra. Proste za ně stejně vroucně a horlivě, jako byste prosili za svůj pozemský život, kdyby byl v sázce. Setrvejte před tváří Boží, dokud se ve vás nezrodí nevýslovná touha po spáse a dokud nezískáte láskyplné ujištění o odpuštění hříchu.

012 – Prozkoumej své nitro – Jsi ještě tělesný? 2. část

Římanům 8:6-9 [6]Myšlení těla znamená smrt, myšlení Ducha život a pokoj. [7]Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže. [8]Ti, kteří jsou v těle, se Bohu líbit nemohou. [9]Vy však nejste v těle, ale v Duchu, pokud ve vás vskutku Duch Boží přebývá. Jestliže však někdo nemá Kristova ducha, ten není jeho.

Very many who profess to be Christians have not known God. The natural heart has not been changed, and the carnal mind remains at enmity with God. They are Satan's faithful servants, notwithstanding they have assumed another name. EW 273.2

EW – Rané spisy 273.2 Velké množství lidí hlásících se ke křesťanství Boha ve skutečnosti nezná. Jejich přirozené lidské srdce neprošlo proměnou a tělesná mysl zůstává v nepřátelství s Bohem. Přestože si přisvojili jiné jméno, jsou věrnými služebníky satana.

Many are sensible of their great deficiency, and they read, and pray, and resolve, and yet make no progress. They seem to be powerless to resist temptation. The reason is, they do not go deep enough. They do not seek for a thorough conversion of the soul, that the streams which issue from it may be pure, and the deportment may testify that Christ reigns within. All defects of character originate in the heart. Pride, vanity, evil temper, and covetousness proceed from the carnal heart unrenewed by the grace of Christ. OHC 336.4

OHC – Naše nejvyšší povolání 336.4 Mnozí si uvědomují svůj velký nedostatek, čtou, modlí se a odhodlávají se, přesto nedělají žádné pokroky. Vypadá to, jako by v odolávání pokušení byli bezmocní. Příčinou je, že nejdou dostatečně do hloubky. Nehledají důkladné obrácení svého nitra, aby z něj vyvěrající proudy byly čisté a aby jejich vystupování svědčilo o tom, že v nich vládne Kristus. Všechny charakterové vady mají svůj původ v srdci. Pýcha, marnivost, zloba a chamtivost vycházejí z tělesného srdce neobnoveného Kristovou milostí.

Marek 7:21-23 [21]Neboť zevnitř ze srdce lidí vycházejí zlé myšlenky, smilstva, krádeže, vraždy, [22]cizoložství, hrabivost, špatnosti, lest, bezuzdnost, závist, urážky, pýcha, pošetilost. [23]Všechny tyto špatnosti vycházejí zevnitř a znečišťují člověka.

Those who are merely surface Christians are no blessing to themselves or others, although they fast and spread sackcloth and ashes under them. The old habits return; quick temper, suspicion, jealousy, judgment of others,—all manifest that they are not controlled by the grace of Christ.... Their accustomed habits control them; and when they fail to manifest a Christlike action, they throw the blame and responsibility upon the circumstances which surround them or the people with whom they are brought in contact. Instead of examining themselves to see wherein their inconsistency lies, they bemoan their case, and think that their difficulties are the results of other's misdeeds. As long as they hold to this opinion, they cannot see their faults, repent of their evil, and confess their wrong-doing.... The grace of God has not been received into the heart to regenerate and renew. RH June 5, 1894, par. 9

RH – časopis Review and Herald, 5. června 1894, odst. 9 Povrchní křesťané nejsou požehnáním pro sebe ani pro druhé, i když se postí a pokrývají se pytlovinou a popelem. Staré návyky se vracejí; vznětlivost, podezřívavost, žárlivost, odsuzování druhých – to vše svědčí o tom, že nejsou pod kontrolou Kristovy milosti.... Jejich zažité návyky je ovládají; a když se jim nedaří prokazovat Kristovo počínání, obviňují z toho lidi, s nimiž jsou ve styku, nebo situaci a okolnosti, ve kterých se nacházejí. Místo aby zkoumali sami sebe a zjistili, v čem spočívá jejich rozpor, naříkají nad sebou a domnívají se, že jejich potíže jsou důsledkem špatného jednání druhých. Dokud se drží tohoto postoje, nemohou vidět své chyby, litovat napáchaného zla a vyznat se ze svého špatného jednání.... Do srdce nepřijali Boží milost, která by je oživila a obnovila.

Your actions testify that you are strangers to Christ. “Doth a fountain send forth at the same place sweet water and bitter? Can the fig tree, my brethren, bear olive berries? Either a vine, figs? So can no fountain both yield salt water and fresh. Who is a wise man and endued with knowledge among you? Let him show out of a good conversation his works with meekness of wisdom. But if ye have bitter envying and strife in your hearts, glory not, and lie not against the truth. This wisdom descendeth not from above, but is earthly, sensual, devilish. For where envying and strife is, there is confusion and every evil work. 2T 178.1

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 178.1 Vaše činy svědčí o tom, že jste Kristu cizí. Cožpak studánka vydává na stejném místě vodu sladkou i hořkou? Může fíkovník, bratři moji, plodit olivy? Nebo vinná réva fíky? Stejně tak ani žádná studánka nemůže vydávat zároveň slanou i sladkou vodu. Kdo je mezi vámi moudrý a obdařený poznáním, ten ať na dobrém rozhovoru prokáže své dílo plné pokorné moudrosti. **Jakub 3:14-16** [14]Máteli však v srdci hořkou závist a soupeření, nechlubte se a nelžete proti pravdě. [15]To není moudrost sestupující shůry, ale pozemská, duševní, démonská. [16]Vždyť kde je závist a soupeření, tam je zmatek a kdejaká špatná věc.

You have not taken hold in faith to correct the defects marked out in your character. You have not humbled your proud spirit before God. You have stood at warfare against the Spirit of God as revealed in reproof. Your carnal, unsubdued heart is not subject to control. You have not disciplined yourself. Time and again your uncontrolled temper, your spirit of insubordination, has gained complete mastery over you. How can such an impulsive, unsubdued soul live among the pure angels? It cannot be admitted into heaven, as you yourself know. If so, you cannot begin too soon to correct the evil in your nature. Be converted, and become as a little child. 4T 90.2

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 90.2 Vírou jste se nechopili nápravy nedostatků, které se projevily ve vaší povaze. Neponížili jste před Bohem svého pyšného ducha. Postavili jste se na odpor Božímu Duchu zjevenému skrze napomenutí. Vaše tělesné, nepoddajné srdce není zvladatelné. Nejste ukáznění. Stále znovu nad vámi získává úplnou nadvládu váš nezvladatelný temperament, váš duch nepoddajnosti. Jak může takový impulzivní, nezkrotný člověk žít mezi čistými anděly? Jak jistě sami víte, takovou bytost nelze do nebe přijmout. Začněte s nápravou zlého ve vaší povaze co nejdříve, protože zítra již může být pozdě. Obraťte se a buďte jako malé děti.

It is impossible for us, of ourselves, to escape from the pit of sin in which we are sunken. Our hearts are evil, and we cannot change them. “Who can bring a clean thing out of an unclean? not one.” “The carnal mind is enmity against God: for it is not subject to the law of God, neither indeed can be.” Job

14:4; Romans 8:7. Education, culture, the exercise of the will, human effort, all have their proper sphere, but here they are powerless. They may produce an outward correctness of behavior, but they cannot change the heart; they cannot purify the springs of life. There must be a power working from within, a new life from above, before men can be changed from sin to holiness. That power is Christ. His grace alone can quicken the lifeless faculties of the soul, and attract it to God, to holiness. SC 18.1

SC – Cesta ke Kristu 18.1 Je pro nás nemožné, abychom se vlastními silami vyprostili z propasti hříchu, v níž jsme ponořeni. Naše srdce jsou zkažená a my je nemůžeme změnit. **Jób 14,4** „Kdo učiní z nečistého čisté? Nikdo.“ **Římanům 8,7** „Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.“ Výchova, kultura, ve které člověk žije, rozhodování a lidské úsilí působí ve své oblasti vlivu. Zde jsou však neúčinné a bezmocné. Mohou způsobit zlepšení v chování, nemohou však změnit srdce, nemohou očistit prameny života. Musí existovat síla činná zevnitř, musí přijít nový život shůry, než mohou být lidé proměněni od hříchu k svatosti. Touto silou je Kristus. Jen jeho milost může oživit umrtvené duševní schopnosti a přivést je k Bohu, k svatosti. (srv. CK 14.1)

The Saviour said, “Except a man be born from above,” unless he shall receive a new heart, new desires, purposes, and motives, leading to a new life, “he cannot see the kingdom of God.” John 3:3, margin. The idea that it is necessary only to develop the good that exists in man by nature, is a fatal deception. “The natural man receiveth not the things of the Spirit of God: for they are foolishness unto him: neither can he know them, because they are spiritually discerned.” “Marvel not that I said unto thee, Ye must be born again.” 1 Corinthians 2:14; John 3:7. SC 18.2

SC – Cesta ke Kristu 18.2 Spasitel řekl: **Jan 3,3** „Nenarodíli se kdo znovu shůry“, což znamená: dokud nepřijme nové srdce, nové touhy, nová předsevzetí a nové pohnutky, jež vedou k novému životu, „nemůže spatřit Boží království“. Myslet si, že je třeba rozvíjet dobro, jež je v člověku od narození, je fatálním klamem. **1. Korintským 2,14** „Tělesný člověk však nepřijímá věci Ducha [Božího], neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně.“ **Jan 3,7** „Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu shůry.” (srv. CK 14.2)

In the new birth the heart is brought into harmony with God, as it is brought into accord with His law. When this mighty change has taken place in the sinner, he has passed from death unto life, from sin unto holiness, from transgression and rebellion to obedience and loyalty. The old life of alienation from God has ended; the new life of reconciliation, of faith and love, has begun. Then “the righteousness of the law” will “be fulfilled in us, who walk not after the flesh, but after the Spirit.” Romans 8:4. And the language of the soul will be: “O how love I Thy law! it is my meditation all the day.” Psalm 119:97. GC 468.1

GC – Velký spor věků 468.1 Při znovuzrození je srdce člověka uvedeno do souladu s Bohem, neboť je uvedeno do souladu s Božím zákonem. Když se v hříšníku odehrála tato pronikavá změna, přešel ze smrti do života, z hříchu do svatosti, z neposlušnosti a vzpoury k poslušnosti a věrnosti. Starý život odcizení od Boha skončil, začal nový život usmíření, víry a lásky. Tehdy bude podle **Římanům 8,4** „požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nežijeme podle těla, ale podle Ducha.“ A ve svém srdci člověk vyzná: **Žalm 119,97** „Jak jsem si zamiloval tvůj zákon! Celý den o něm rozjímám.“ (srv. VDV 306.3)

We have great victories to gain, and a heaven to lose if we do not gain them. The carnal heart must be crucified; for its tendency is to moral corruption, and the end thereof is death. Nothing but the life-giving influences of the gospel can help the soul. Pray that the mighty energies of the Holy Spirit, with

all their quickening, recuperative, and transforming power, may fall like an electric shock on the palsy-stricken soul, causing every nerve to thrill with new life, restoring the whole man from his dead, earthly, sensual state to spiritual soundness. You will thus become partakers of the divine nature, having escaped the corruption that is in the world through lust; and in your souls will be reflected the image of Him by whose stripes you are healed. 5T 267.2

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 267.2 Máme získat velká vítězství a jestliže jich nedosáhneme, ztratíme nebe. Tělesné srdce musí být ukřižováno, protože má sklon k mravní zkaženosti, jejímž koncem je smrt. Jen životodárné vlivy evangelia mohou člověku pomoci. Modlete se, aby mocný výboj Ducha svatého s veškerou jeho oživující, ozdravující a proměňující silou zasáhl ochrnuté nitro jako elektrický proud a přiměl každý nerv rozechvět se novým životem, aby celý člověk povstal z mrtvého, pozemského, smyslného stavu a stal se duchovně zdravým. Tak se stanete účastníky božské přirozenosti, když uniknete zkaženosti, která je ve světě skrze žádostivost, a ve vašich duších se bude odrážet obraz Toho, jehož ranami jste uzdraveni.

013 – Prozkoumej své nitro – Jsi obrácený? 1. část

2. Korintským 13:5 (B21) Sami sebe prověřujte, přesvědčujte se, zda jste sami ve víře. Nepoznáváte sami na sobě, že je ve vás Ježíš Kristus? Pokud ne, pak jste ovšem selhali.

Well may the question be asked with earnest, anxious heart, “Is envy cherished, is jealousy permitted to find a place in my heart?” If so, Christ is not there. “Do I love the law of God, is the love of Jesus Christ in my heart?” If we love one another as Christ has loved us then we are getting ready for the blessed heaven of peace and rest. There is no struggling there to be first, to have the supremacy; all will love their neighbor as themselves. Oh, that God would open the understanding and speak to the hearts of our churches by arousing the individual members. 2SM 382.1

2SM – Vybraná poselství, 2. svazek 382.1 Je dobré si s vážností a úzkostí v srdci položit otázku: "Pěstuji si závist, je žárlivosti dovoleno nalézt si místo v mém srdci?" Pokud ano, pak tam Kristus není. "Miluji Boží zákon, je v mém srdci Ježíšova láska?" Jestliže se navzájem milujeme tak, jako Kristus miloval nás, pak se připravujeme na požehnané nebe plné pokoje a odpočinku. Tam není žádného boje o první místo, o nadřazenost; všichni budou milovat svého bližního jako sebe sama. Ach, kéž by nám Bůh dal schopnost porozumět a kéž by promluvil k srdcím našich sborů tím, že by probudil jednotlivé členy.

Many who profess the faith know not what true conversion is. They have no experience in communion with the Father through Jesus Christ, and have never felt the power of divine grace to sanctify the heart. Praying and sinning, sinning and praying, their lives are full of malice, deceit, envy, jealousy, and self-love. The prayers of this class are an abomination to God. True prayer engages the energies of the soul and affects the life. 4T 534.4

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 534.4 Řada lidí hlásících se k víře neví, co to je skutečné obrácení. Nemají zkušenost se společenstvím s Otcem skrze Ježíše Krista a nikdy nepocítili moc Boží milosti, která posvěcuje srdce. Modlí se a hřeší, hřeší a modlí se, jejich život je plný zloby, klamu, závisti, žárlivosti a sebelásky. Modlitby této skupiny lidí jsou pro Boha ohavností. Pravá modlitba zapojuje veškerou vnitřní sílu v člověku a má vliv na život.

The young are often urged to do duty, to speak or pray in meeting; urged to die to pride. Every step they are urged. Such religion is worth nothing. Let the carnal heart be changed, and it will not be such drudgery... to serve God. 1T 162.2

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 162.2 Mladí lidé jsou často vybízeni k plnění povinností, aby při shromáždění mluvili nebo se modlili; jsou nabádáni, aby zemřeli pýše. Ke každému kroku jsou nuceni. Takové náboženství nemá žádnou cenu. Dovolte tělesnému srdci, aby bylo proměněno a sloužit Bohu ... nebude taková dřina.

The man who attempts to keep the commandments of God from a sense of obligation merely—because he is required to do so—will never enter into the joy of obedience. He does not obey. When the requirements of God are accounted a burden because they cut across human inclination, we may

know that the life is not a Christian life. True obedience is the outworking of a principle within. COL 97.3

COL – Kristova podobenství 97.3 Radost z poslušnosti nikdy neprožije ten, kdo se pokouší zachovávat Boží přikázání proto, že to pokládá za svou povinnost, nebo že se to od něj vyžaduje. To není skutečná poslušnost. Jestliže někdo považuje Boží požadavky za překážky, které brání jeho lidským sklonům, pak si můžeme být jisti, že nežije křesťanským životem. Opravdová poslušnost je vnějším projevem vnitřních zásad. (srv. PM 46.3)

All true obedience comes from the heart. It was heart work with Christ. And if we consent, He will so identify Himself with our thoughts and aims, so blend our hearts and minds into conformity to His will, that when obeying Him we shall be but carrying out our own impulses. The will, refined and sanctified, will find its highest delight in doing His service. When we know God as it is our privilege to know Him, our life will be a life of continual obedience. Through an appreciation of the character of Christ, through communion with God, sin will become hateful to us. DA 668.3

DA – Touha věků 668.3 Veškerá skutečná poslušnost vychází ze srdce. Kristu šlo o srdce člověka. Pokud mu dovolíme, aby vstoupil do našeho myšlení a našich záměrů, potom naše srdce i mysl natolik splynou s jeho vůlí, že poslušnost pro nás bude naprostou samozřejmostí. Naše očištěná a posvěcená mysl ve službě Kristu nalezne nejvyšší možné potěšení. Pokud využijeme přednosti, kterou máme, a poznáme Boha tak, jak se nám dává poznat, bude náš život životem neustálé poslušnosti. Skrze poznání Kristovy povahy, skrze společenství s Bohem se pro nás hřích stane nenávidění hodným. (srv. TV 427.3)

Young friends, many of you are sadly deceived. You have been satisfied with something short of pure and undefiled religion. I want to arouse you. The angels of God are trying to arouse you.... Your hearts are yet carnal. They are not subject to the law of God, neither indeed can be. These carnal hearts must be changed, and you see such beauty in holiness that you will pant after it as the hart panteth after the water brooks. Then you will love God and love His law. Then the yoke of Christ will be easy and His burden light. Although you will have trials, yet these trials, well borne, only make the way more precious. The immortal inheritance is for the self-denying Christian. 1T 160.4

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 160.4 Mladí přátelé, mnozí z vás jsou žel oklamáni. Spokojili jste se s něčím, co má daleko k čistému a neposkvrněnému náboženství. Chci vás probudit. Boží andělé se vás snaží probudit.... Vaše srdce jsou stále ještě tělesná. Nejsou podřízena Božímu zákonu a ani být nemohou. Tělesná srdce musí být proměněna. Potom uvidíte ve svatosti takovou krásu, že po ní budete dychtit, jako dychtí jelen po vodních tocích. Jedině tak budete milovat Boha a milovat jeho zákon. Jedině tak bude Kristovo jho snadné a Jeho břemeno lehké. Pokud ke zkouškám, které vás čekají, zaujmete správný postoj, budou pro vaši životní cestu obohacením. Nesmrtelné dědictví je určeno pro křesťana, který zapírá sám sebe.

I saw that unless there is an entire change in the young, a thorough conversion, they may despair of heaven. From what has been shown me, there are not more than half of the young who profess religion and the truth who have been truly converted. If they had been converted they would bear fruit to the glory of God. Many are leaning upon a supposed hope without a true foundation. The fountain is not cleansed, therefore the streams proceeding from that fountain are not pure. Cleanse the fountain, and the streams will be pure. If the heart is right, your words, your dress, your acts, will all be right. True

godliness is lacking. I would not dishonor my Master so much as to admit that a careless, trifling, prayerless person is a Christian. No; a Christian has victory over his besetments, over his passions. There is a remedy for the sin-sick soul. That remedy is in Jesus. Precious Saviour! His grace is sufficient for the weakest; and the strongest must also have His grace or perish. 1T 158.1

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 158.1 Viděla jsem, že pokud u mladých lidí nedojde k naprosté změně, k důkladnému obrácení, nezískají nebe. Z toho, co mi bylo ukázáno, vyplývá, že mezi mladými lidmi, kteří se hlásí k víře a k pravdě, není ani polovina skutečně obrácených. Pokud by byli obrácení, přinášeli by ovoce k Boží slávě. Mnozí se opírají o domnělou naději bez pravého základu. Pramen není očištěn, proto ani proudy z něj vycházející nejsou čisté. Vyčistěte pramen, a proudy budou čisté. Je-li srdce v pořádku, budou v pořádku i vaše slova, váš oděv a skutky. Chybí pravá zbožnost. Nechci svého Mistra zneuctít natolik, abych připustila, že nedbalý, lehkovážný, nemodlící se člověk je křesťanem. Ne; křesťan nad svými neduhy a vášněmi vítězí. Pro duši sužovanou hříchem existuje lék. Ten lék je v Ježíši. Drahocenný Spasitel! Jeho milost stačí pro nejslabší; a ti nejsilnější musí mít také Jeho milost, jinak zahynou.

I saw how this grace could be obtained. Go to your closet, and there alone plead with God: “Create in me a clean heart, O God; and renew a right spirit within me.” Be in earnest, be sincere. Fervent prayer availeth much. Jacoblike, wrestle in prayer. Agonize. Jesus, in the garden, sweat great drops of blood; you must make an effort. Do not leave your closet until you feel strong in God; then watch, and just as long as you watch and pray you can keep these evil besetments under, and the grace of God can and will appear in you. 1T 158.2

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 158.2 Viděla jsem, jak lze tuto milost získat. Jdi do své komůrky a tam o samotě pros Boha: **Žalm 51:12** Stvoř mi čisté srdce, ó Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha! Buďte opravdoví, upřímní. Vroucí modlitba mnoho zmůže. Jako Jákob zápaste na modlitbě. Zápaste jako o život. Ježíš v zahradě potil veliké kapky krve, i ty musíš vyvinout úsilí. Neopouštěj svou komůrku, dokud neucítíš sílu v Bohu. Poté bdi. Jen dokud bdíš a modlíš se, můžeš tyto zlé nástrahy udržet pod kontrolou a Boží milost se v tobě může projevit a také se projeví.

Seek the Lord with all your heart.... Beg of God to work in you a thorough reformation, that the fruits of His Spirit may dwell in you, and you shine as lights in the world.... Does Satan tell you that you cannot enjoy salvation, full and free? Believe him not. 1T 158.3

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 158.3 Hledejte Pána celým svým srdcem.... Proste Boha, aby ve vás provedl důkladnou reformu, aby ve vás přebývalo ovoce jeho Ducha a abyste ve světě zářili jasným světlem.... Říká vám Nepřítel, že se nemůžete těšit ze spasení, které je úplné a zdarma? Nevěřte mu.

I saw that it is the privilege of every Christian to enjoy the deep movings of the Spirit of God. A sweet, heavenly peace will pervade the mind, and you will love to meditate upon God and heaven. You will feast upon the glorious promises of His word. But know first that you have begun the Christian course. Know that the first steps are taken in the road to everlasting life. Be not deceived. I fear, yea, I know, that many of you know not what religion is. You have felt some excitement, some emotion, but have never seen sin in its enormity. You have never felt your undone condition and turned from your evil ways with bitter sorrow. You have never died to the world. You still love its pleasures; you love to engage in conversation on worldly matters. But when the truth of God is introduced, you have nothing to say.... The truth of God does not dwell in you. 1T 159.1

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 159.1 Viděla jsem, že výsadou každého křesťana je těšit se z hlubokého působení Božího Ducha. Mysl prostoupí sladký, nebeský pokoj a vy budete rádi rozjímat o Bohu a nebi. Budete hodovat na slavných zaslíbeních Jeho slova. Nejprve však poznejte, zda jste

započali křesťanskou cestu. Prozkoumejte, zda jste na cestě k věčnému životu učinili první kroky. Nenechte se oklamat. Obávám se, ba dokonce vím, že mnozí z vás nevědí, co to vlastně náboženství je. Pocítili jste určité nadšení, nějaké pocitové vzrušení, ale nikdy jste neviděli hřích v jeho nesmírné šíři. Nikdy jste nepocítili svůj nedobrý stav a neodvrátili se od svých špatných cest s hořkým zármutkem. Nikdy jste nezemřeli světu. Stále milujete jeho požitky, rádi se pouštíte do rozhovorů o světských záležitostech. Ale když je vám předložena Boží pravda, nemáte co říct.... Boží pravda ve vás nepřebývá.

I saw that many are fair in their profession, while within is corruption. Deceive not yourselves, falsehearted professors. God looks at the heart. “Out of the abundance of the heart the mouth speaketh.”.... If professed Christians love Jesus better than the world, they will love to speak of Him, their best Friend, in whom their highest affections are centered. 1T 159.2

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 159.2 Viděla jsem, že mnozí jsou ve svém vyznání poctiví, i když uvnitř vládne zkaženost. Neklamte sami sebe, falešní vyznavači. Bůh se dívá na srdce. **Matouš 12:34b (parafráze)** „Vždyť ústa mluví, čím srdce přetéká.“ .... Jestliže vyznavači křesťanství milují Ježíše více než svět, budou o Něm rádi mluvit, o svém nejlepším Příteli, ve kterém se soustřeďují ty nejhlubší projevy náklonnosti.

014 – Prozkoumej své nitro – Jsi obrácený? 2. část

2. Korintským 13:5 (B21) Sami sebe prověřujte, přesvědčujte se, zda jste sami ve víře. Nepoznáváte sami na sobě, že je ve vás Ježíš Kristus? Pokud ne, pak jste ovšem selhali.

Conversion is a change of heart, a turning from unrighteousness to righteousness. Relying upon the merits of Christ, exercising true faith in Him, the repentant sinner receives pardon for sin. As he ceases to do evil and learns to do well, he grows in grace and in the knowledge of God. He sees that in order to follow Jesus he must separate from the world, and after counting the cost, he looks upon all as loss if he may but win Christ. He enlists in His army and bravely and cheerfully engages in the warfare, fighting against natural inclinations and selfish desires and bringing the will into subjection to the will of Christ. Daily he seeks the Lord for grace, and he is strengthened and helped. Self once reigned in his heart, and worldly pleasure was his delight. Now self is dethroned, and God reigns supreme. His life reveals the fruit of righteousness. The sins he once loved he now hates. Firmly and resolutely he follows in the path of holiness. This is genuine conversion.... HP 20.3

HP – V nebesích 20.3 Obrácení je změna srdce, odvrácení se od nepravosti směrem ke spravedlnosti. Když se litující hříšník odvolá na Kristovy zásluhy a projeví skutečnou víru v Něj, získá odpuštění hříchů. Jakmile přestane konat zlo a učí se činit dobro, roste v milosti a v poznání Boha. Vnímá, že aby mohl následovat Ježíše, musí se oddělit od světa, a poté, co si spočítá náklady, pohlíží na vše jako na ztrátu, jen aby mohl získat Krista. Vstoupí do jeho armády a statečně a radostně se zapojí do válečného tažení, bojuje proti přirozeným sklonům a sobeckým touhám a podřizuje svou vlastní vůli té Kristově. Denně hledá u Pána milost a dostává se mu posilnění a pomoci. Kdysi v jeho srdci vládlo vlastní já a světské radosti byly jeho potěšením. Nyní je však vlastní já svrženo z trůnu a nejvyšším vládcem se stal Bůh. Jeho život zjevuje ovoce spravedlnosti. Hříchy, které kdysi miloval, nyní nenávidí. Pevně a odhodlaně kráčí po cestě svatosti. To je skutečné obrácení....

The heart of him who receives the grace of God overflows with love for God and for those for whom Christ died. Self is not struggling for recognition.... If his motives, words, or actions are misunderstood or misrepresented, he takes no offense, but pursues the even tenor of his way. He is kind and thoughtful, humble in his opinion of himself, yet full of hope, always trusting in the mercy and love of God. COL 101.3

COL – Kristova podobenství 101.3 Srdce člověka, který přijímá Boží milost, přetéká láskou k Bohu a k lidem, za které Kristus zemřel. Takovému člověku nejde o lidské uznání.... Jestliže někdo nechápe nebo zkresluje jeho pohnutky, slova a činy, neuráží se, ale udržuje směr své cesty. Je laskavý a ohleduplný, je skromného mínění o sobě samém, ale přitom je naplněný nadějí, vždy důvěřuje Boží milosti a lásce. (srv. PM 48.1)

Often the question arises, Why, then, are there so many, claiming to believe God's word, in whom there is not seen a reformation in words, in spirit, and in character? Why are there so many who cannot bear opposition to their purposes and plans, who manifest an unholy temper, and whose words are harsh, overbearing, and passionate? There is seen in their lives the same love of self, the same selfish indulgence, the same temper and hasty speech, that is seen in the life of the worldling. There is the same sensitive pride, the same yielding to natural inclination, the same perversity of character, as if

the truth were wholly unknown to them. The reason is that they are not converted. They have not hidden the leaven of truth in the heart. It has not had opportunity to do its work. Their natural and cultivated tendencies to evil have not been submitted to its transforming power. Their lives reveal the absence of the grace of Christ, an unbelief in His power to transform the character. COL 99.1

COL – Kristova podobenství 99.1 Často vyvstává otázka: Proč u takového množství lidí, kteří vyznávají víru v Boží slovo, není patrná změna v řeči, pohnutkách a povaze? Proč nesnášejí, když se někdo postaví proti jejich plánům a zájmům, proč mají neposvěcenou povahu, proč používají hrubá, panovačná a prudká slova? V jejich životě můžeme sledovat stejnou sebelásku, sobecké uspokojování, stejně náladová a neuvážená slova, jaká se projevují v životě nevěřících. Vykazují stejnou samolibou pýchu, podléhají stejným tělesným sklonům a mají stejně zvrácené povahové rysy, jako kdyby pravdu vůbec nikdy nepoznali. Nejsou obrácení, a to je příčina všech nedostatků. Jejich srdce nezasáhl kvas pravdy. Nikdy mu nedali příležitost vykonat svou činnost. Jejich zděděné a vypěstované sklony ke zlému se nepodřídily jeho přetvářející moci. V jejich životě nevidíme přítomnost Kristovy milosti a víru v jeho moc proměnit povahu člověka. (srv. PM 47.1)

There are very many who claim to serve God, but who have no experimental knowledge of Him. Their desire to do His will is based upon their own inclination, not upon the deep conviction of the Holy Spirit. Their conduct is not brought into harmony with the law of God. They profess to accept Christ as their Saviour, but they do not believe that He will give them power to overcome their sins. They have not a personal relation with a living Saviour, and their characters reveal defects both hereditary and cultivated. COL 48.1

COL – Kristova podobenství 48.1 Celá řada lidí prohlašuje, že slouží Bohu, neznají Ho však z osobní zkušenosti. Chtějí sloužit Bohu po svém, nenechají se vést Duchem svatým. Jejich jednání není v souladu s Božím zákonem. Vyznávají, že přijali Krista za svého Spasitele, ale nevěří, že jim dá sílu k přemáhání jejich hříchů. Nemají osobní vztah k živému Spasiteli a v jejich povahách se projevují zděděné a vypěstované nedostatky. (srv. PM 21.3)

Many who profess to follow Christ have not genuine religion. They do not reveal in their lives the fruit of true conversion. They are controlled by the same habits, the same spirit of fault-finding and selfishness, which controlled them before they accepted Christ. No one can enter the city of God who has not a knowledge of genuine conversion. In true conversion the soul is born again. A new spirit takes possession of the temple of the soul. A new life begins. Christ is revealed in the character. RH July 30, 1901, Art. A, par. 10-11

RH – časopis Review and Herald, 30. července 1901, čl. A, odst. 10-11 Řada lidí prohlašujících, že následuje Krista, nevyznává pravé náboženství. Ve svém životě neprojevují ovoce opravdového obrácení. Ovládají je stejné návyky, stejný duch nepřiměřené kritiky a sobectví, který je ovládal předtím, než přijali Krista. Do Božího města nemůže vstoupit nikdo, kdo nepoznal pravé obrácení. Při opravdovém obrácení se nitro rodí znovu. Chrámu lidského nitra se zmocňuje nový duch. Začíná nový život. V charakteru se zjevuje Kristus.

Matouš 7:16a Po jejich ovoci je poznáte.

Those who are unconverted, who are unsanctified, will make manifest what manner of spirit they are of. They will show by their likes and dislikes that their natural feelings are not under the control of a sanctified will. TM 185.1

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 185.1 Neobrácení, neposvěcení lidé dají najevo, jakého jsou ducha. Tím, co se jim líbí a nelíbí, dají najevo, že jejich přirozené city nejsou pod kontrolou posvěcené vůle.

The experimental knowledge of God and of Jesus Christ whom He has sent, transforms man into the image of God. It gives to man the mastery of himself, bringing every impulse and passion of the lower nature under the control of the higher powers of the mind. COL 114.2

COL – Kristova podobenství 114.2 Zkušenostmi získané poznání Otce a Ježíše Krista, kterého Otec poslal, přetváří člověka k Božímu obrazu. Dává člověku schopnost vládnout nad sebou samým, aby každý impuls a vášeň nižší přirozenosti [pozn. překl.: tedy pudů podobných těm zvířecím] byly podřízeny vyšším silám mysli [pozn. překl.: tedy rozumu, který má jen člověk]. (srv. PM 55.2)

Conversion is a work that most do not appreciate. It is not a small matter to transform an earthly, sin-loving mind and bring it to understand the unspeakable love of Christ, the charms of His grace, and the excellency of God, so that the soul shall be imbued with divine love and captivated with the heavenly mysteries. When he understands these things, his former life appears disgusting and hateful. He hates sin, and, breaking his heart before God, he embraces Christ as the life and joy of the soul. He renounces his former pleasures. He has a new mind, new affections, new interest, new will; his sorrows, and desires, and love are all new. The lust of the flesh, the lust of the eye, and the pride of life, which have heretofore been preferred before Christ, are now turned from, and Christ is the charm of his life, the crown of his rejoicing. Heaven, which once possessed no charms, is now viewed in its riches and glory; and he contemplates it as his future home, where he shall see, love, and praise the One who hath redeemed him by His precious blood. 2T 294.2

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek, 294.2 Obrácení je činnost, kterou většina lidí nedoceňuje. Přetvořit pozemskou, hřích milující mysl a přivést ji k pochopení nevystižitelné Kristovy lásky, půvabu jeho milosti a vznešenosti Boha tak, aby nitro bylo prodchnuto božskou láskou a uchváceno nebeskými tajemstvími, není maličkost. Když tyto věci člověk pochopí, jeho dosavadní život se mu bude zdát odpudivý a zavrženíhodný. Nenávidí hřích, a zatímco v pokoře vylévá před Bohem své srdce, do svého nitra přijímá Krista jako zdroj života a radosti. Zříká se svých dřívějších požitků. Má novou mysl, nové cítění, nové zájmy, novou vůli; jeho strasti, touhy a láska jsou zcela nové. Od tělesných tužeb, žádostivosti očí a pýchy života, jimž dosud dával přednost před Kristem, se nyní odvrací a Kristus je půvabem jeho života, korunou jeho veselí. Nebe, které dříve nemělo žádný půvab, nyní vnímá v jeho bohatství a slávě a uvažuje o něm jako o svém budoucím domově, kde bude vidět, milovat a chválit Toho, který ho vykoupil svou drahocennou krví.

The works of holiness, which appeared wearisome, are now his delight. The word of God, which was dull and uninteresting, is now chosen as his study, the man of his counsel. It is as a letter written to him from God, bearing the inscription of the Eternal. His thoughts, his words, and his deeds are brought to this rule and tested. He trembles at the commands and threatenings which it contains, while he firmly grasps its promises and strengthens his soul by appropriating them to himself. The society of the most godly is now chosen by him, and the wicked, whose company he once loved, he no longer delights

in. He weeps over those sins in them at which he once laughed. Self-love and vanity are renounced, and he lives unto God, and is rich in good works. This is the sanctification which God requires. Nothing short of this will He accept. 2T 294.3

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek, 294.3 Dílo posvěcení, které se zdálo být únavným, je nyní jeho potěšením. Boží slovo, které pro něj dříve bylo nudným a nezajímavým, si nyní zvolil jako předmět svého studia, jako svého rádce. Je pro člověka Bohem psaným dopisem nesoucím podpis Věčného. Jeho myšlenky, slova a skutky jsou přiváděny k tomuto slovu a jsou jím prověřovány. Člověk se chvěje před v něm obsaženými příkazy a hrozbami, současně se pevně chytá zaslíbení a jejich osvojením posiluje své nitro. Nyní volí společnost těch nejzbožnějších a ve společnosti bezbožných, kterou kdysi miloval, již nenachází zalíbení. Nad jejich hříchy, jimž se kdysi smál, nyní pláče. Zřekl se sebelásky a marnivosti, žije pro Boha a je bohatý v konání dobrých skutků. To je posvěcení, které Bůh vyžaduje. Nic jiného, než toto nepřijme.

“Hereby we do know that we know Him if we keep His commandments.” 1 John 2:3. This is the genuine evidence of conversion. Whatever our profession, it amounts to nothing unless Christ is revealed in works of righteousness. COL 312.3

COL – Kristova podobenství 312.3 1. Janův 2:3 „Podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání.“ To je důkaz pravého obrácení. Žádné vyznání ústy nám není nic platné, pokud se Kristus neprojevuje v našich skutcích spravedlnosti. (srv. PM 160.2)

1. Janův 3:7 (B21) Nenechte se nikým oklamat, drazí. Kdo žije spravedlivě, je spravedlivý, jako je spravedlivý on.

015 – Prozkoumej své nitro – Jsi synem Božím?

1. Janův 2:29 Víteli, že je spravedlivý, vězte [víte také], že také každý, kdo činí spravedlnost, je z něho zrozen.

3. Janův 1:11 Milovaný, nenapodobuj zlé, ale dobré. Kdo činí dobře, je z Boha; kdo činí zle, Boha neviděl.

Pure religion is an imitation of Christ.... A genuine conversion changes hereditary and cultivated tendencies to wrong. 6BC 1101.2-3

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.2-3 Čisté náboženství znamená napodobovat Krista.... Skutečné obrácení mění dědičné a vypěstované sklony ke špatnostem.

To be harsh, to be severe, too self-important, selfish, to look out for one's own selfish interest and yet be zealous that others shall deal unselfishly is a religion which is an abomination to God. Many have just such an experience daily, but it is a misrepresentation of the character of Christ (Letter 31a, 1894). 6BC 1101.6

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.6 Být drsný, přísný, příliš sebestředný, sobecký, dbát na vlastní sobecký zájem, a přitom horlivě usilovat o to, aby ostatní jednali nesobecky, je náboženství, které je Bohu odporné. Mnozí mají právě takovou každodenní zkušenost, ale je to nesprávné představování Kristova charakteru (Dopis 31a, 1894).

Has your character been transformed? Has darkness been exchanged for light, the love of sin for the love of purity and holiness? Have you been converted, who are engaged in teaching the truth to others? Has there been in you a thorough, radical change? Have you woven Christ into your character? You need not be in uncertainty in this matter. Has the Sun of Righteousness risen and been shining in your soul? If so, you know it; and if you do not know whether you are converted or not, never preach another discourse from the pulpit until you do. How can you lead souls to the fountain of life of which you have not drunk yourself? Are you a sham, or are you really a son of God? .... Are you transformed by the Spirit of God, or are you yet dead in your trespasses and sins? To be sons of God means more than many dream of, because they have not been converted. Men are weighed in the balance and found wanting when they are living in the practice of any known sin. It is the privilege of every son of God to be a true Christian moment by moment; then he has all heaven enlisted on his side. He has Christ abiding in his heart by faith. TM 440.2

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 440.2 Došlo k proměně tvé povahy? Byla temnota nahrazena světlem, láska k hříchu láskou k čistotě a svatosti? Jsi obrácený, ty, kdo se věnuješ vyučování pravdy druhých? Došlo v tobě k důkladné, radikální proměně? Je Kristus vetknut do tvého charakteru? Není nutné být v této věci na pochybách. Vzešlo a zazářilo ve tvém nitru Slunce spravedlnosti? Pokud ano, víš to; a pokud nevíš, zda jsi obrácený, neříkej z kazatelny žádnou další úvahu, dokud to nezjistíš. Jak můžeš vést druhé k prameni života, z něhož ses sám nenapil? Předstíráš, nebo jsi skutečně Boží syn? .... Jsi proměněn Božím Duchem, nebo jsi ještě mrtvý ve svých přestoupeních a hříších? Být Božími syny

znamená víc, než o čem mnozí jen sní. Je to proto, že nejsou obrácení. Když lidé praktikují jakýkoli známý hřích, jsou zváženi na vahách a shledáni nedostatečnými. Je výsadou každého Božího syna být skutečným křesťanem v každém okamžiku; tehdy má celá nebesa na své straně. Má Krista, který přebývá v jeho srdci skrze víru.

Let no one deceive his own soul in this matter. If you harbor pride, self-esteem, a love for the supremacy, vainglory, unholy ambition, murmuring, discontent, bitterness, evil speaking, lying, deception, slandering, you have not Christ abiding in your heart, and the evidence shows that you have the mind and character of Satan, not of Jesus Christ, who was meek and lowly of heart.... You may have good intentions, good impulses, can speak the truth understandingly, but you are not fit for the kingdom of heaven. TM 441.2

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 441.2 Ať nikdo v této věci neklame své vlastní nitro. Chováš-li v sobě pýchu, samolibost, lásku k nadřazenosti, ješitnost, nesvatou ctižádost, reptání, nespokojenost, hořkost, zlé řeči, lži, podvody, pomluvy, nemáš ve svém srdci Krista a z důkazů vyplývá, že máš mysl a povahu Satana, ne Ježíše Krista, který byl tichý a pokorného srdce.... Možná máš dobré úmysly, dobré pohnutky, umíš mluvit pravdu s porozuměním, ale nejsi způsobilý pro nebeské království.

In order to serve Him aright, we must be born of the divine Spirit. This will purify the heart and renew the mind, giving us a new capacity for knowing and loving God. It will give us a willing obedience to all His requirements. DA 189.2

DA – Touha věků 189.2 Chceme-li Bohu správně sloužit, musíme se narodit z Božího Ducha. Tím se očistí srdce a obnoví mysl, což nám dá novou schopnost poznávat a milovat Boha. Tím obdržíme ochotu poslechnout všechny Jeho požadavky. (srv. TV 115.4)

1. Janův 3:9-10 [9]Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích, protože v něm zůstává Boží símě; a nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. [10]Podle toho se poznají děti Boží a děti Ďáblovy: žádný, kdo nečiní spravedlnost a kdo nemiluje svého bratra, není z Boha.

The true Christian .... is a living representative of the truth which he professes. Of these true-hearted followers, Jesus declares that he is not ashamed to call them brethren. ST March 9, 1882, par. 8

ST – časopis Znamení doby, 9. března 1882, odst. 8 Pravý křesťan .... je živým představitelem pravdy, kterou vyznává. O těchto skutečně upřímných následovnících Ježíš prohlašuje, že se nestydí je nazývat bratry.

Římanům 8:12-17 [12]Nuže tedy, bratři, jsme dlužníky, ale ne těla, abychom podle těla žili. [13]Jestliže žijete podle těla, je vám souzeno zemřít; jestliže však Duchem usmrcujete činy těla, budete žít. [14]Neboť všichni ti, kdo jsou vedeni Duchem Božím, jsou Boží synové. [15]Nepřijali jste ducha otroctví, abyste se opět báli, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče! [16]Sám ten Duch svědčí spolu s naším duchem, že jsme děti Boží. [17]Jsmeli však děti, jsme i dědicové -- dědicové Boží a spoludědicové Kristovi, pokud vskutku spolu s ním trpíme, abychom spolu s ním byli také oslaveni.

God loves His obedient children. He has a kingdom prepared, not for disloyal subjects, but for His children whom He has tested and tried in a world marred and corrupted by sin. As obedient children, we have the privilege of relationship with God. “If children,” He says, “then heirs” to an immortal inheritance. 6BC 1077.8

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1077.8 Bůh své poslušné děti miluje. Má připravené království nikoli pro neloajální poddané, ale pro své děti, které vyzkoušel a prověřil ve světě poznamenaném a zkaženém hříchem. Jako poslušné děti máme výsadu vztahu s Bohem. "Když děti," říká, "tak dědicové" nesmrtelného dědictví.

Through Jesus the fallen sons of Adam become “sons of God.” “Both He that sanctifieth and they who are sanctified are all of one: for which cause He is not ashamed to call them brethren.” Hebrews 2:11. The Christian's life should be one of faith, of victory, and joy in God. “Whatsoever is born of God overcometh the world: and this is the victory that overcometh the world, even our faith.” 1 John 5:4. GC 477.3

GC – Velký spor věků 477.3 Díky Pánu Ježíši se synové Adama, kteří padli do hříchu, stávají „syny Božími”. **Židům 2,11** „Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry.“ Život křesťana má být životem víry, vítězství a radosti v Bohu. **1. Janův 5,4** „Neboť vše, co se narodilo z Boha, přemáhá svět. A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra.“ (srv. VDV 312.2)

Those who are adopted into the family of God are transformed by His Spirit. Self-indulgence and supreme love for self are changed for self-denial and supreme love for God. No man inherits holiness as a birthright, nor can he, by any methods that he can devise, become loyal to God. “Without me,” Christ says, “ye can do nothing” (John 15:5). Human righteousness is as “filthy rags.” But with God all things are possible. In the strength of the Redeemer, weak, erring man can become more than conqueror over the evil that besets him. 1SM 310.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 310.2 Boží Duch proměňuje všechny, kdo jsou adoptováni do Boží rodiny. Požitkářství a svrchovaná láska k sobě samému se mění na sebezapření a svrchovanou lásku k Bohu. Žádný člověk nezdědí vrozenou svatost, ani se nemůže jakýmikoliv vymyšlenými technikami stát Bohu věrným. Kristus říká: **Jan 15:5** „Beze mne nemůžete činit nic.“ Lidská spravedlnost je jako „špinavé hadry“. U Boha je však možné všechno. V síle Vykupitele se slabý, bloudící člověk může stát více než vítězem nad zlem, které ho sužuje.

Marek 10:27b U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Neboť u Boha je možné všechno.

He will quicken your conscience, renew your heart, sanctify your affections, purify your thoughts, and set all your powers at work for Him. Every motive and every thought will be brought into captivity to Jesus Christ. Those who are sons of God will represent Christ in character. Their works will be perfumed by the infinite tenderness, compassion, love, and purity of the Son of God. And the more completely mind and body are yielded to the Holy Spirit, the greater will be the fragrance of our offering to Him (The Review and Herald, November 24, 1896). 7BC 909.10-11

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 909.10-11 Oživí tvé svědomí, obnoví tvé srdce, posvětí tvé cítění, očistí tvé myšlenky a zapojí všechny tvé síly do služby pro Něj. Každá pohnutka a každá myšlenka bude podmaněna Ježíši Kristu. Ti, kdo jsou Božími syny, budou svým charakterem představovat Krista. Jejich skutky budou provoněny nekonečnou něhou, soucitem, láskou a čistotou Božího Syna. A čím plněji se mysl a tělo odevzdají Duchu svatému, tím větší vůní Mu naše oběť bude (časopis Review and Herald, 24. listopadu 1896).

“Why call ye me, Lord, Lord, and do not the things that I say?” Unless the daily life conforms to the will and works of Christ, no one can establish a claim to be a child of God, an heir of heaven. There is a legal religion, which the Pharisees had, but such a religion does not give to the world a Christlike example; it does not represent Christ's character. Those who have Christ abiding in the heart will work the works of Christ. RH May 1, 1913, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 1. května 1913, odst. 7 Lukáš 6:46 „Proč mne oslovujete "Pane, Pane", a nečiníte, co říkám?“ Nikdo si nemůže činit nárok na to, aby byl Božím dítětem, nebeským dědicem, pokud každodenní život neodpovídá Kristově vůli a skutkům. Existuje zákonická forma náboženství, kterou zastávali farizeové, ale takové náboženství nedává světu kristovský příklad; nepředstavuje Kristův charakter. Pokud v lidském srdci přebývá Kristus, pak takový člověk také bude konat Jeho skutky.

016 – Nenech se oklamat

Přísloví 21:2 Člověku připadá správná každá jeho cesta, avšak srdce zkoumá Hospodin.

There are children of Sabbathkeepers who have been taught from their youth to observe the Sabbath. Some of these are very good children, faithful to duty as far as temporal matters are concerned; but they feel no deep conviction of sin and no need of repentance from sin. Such are in a dangerous condition. They are watching the deportment and efforts of professed Christians. They see some who make high professions, but who are not conscientious Christians, and they compare their own views and actions with these stumbling blocks; and as there are no outbreaking sins in their own lives, they flatter themselves that they are about right. 4T 40.2

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 40.2 Děti lidí zachovávajících sobotu se od mládí učí držet sobotu. Některé z nich jsou velmi dobré děti, věrné povinnostem, pokud jde o světské záležitosti; necítí však hluboké usvědčení z hříchu a potřebu činit pokání. To je nebezpečný stav. Sledují chování a úsilí lidí vyznávajících křesťanství. Vidí některé, kteří o sobě mají vysoké mínění, kteří však nejsou svědomitými křesťany, a srovnávají své vlastní názory a činy s těmito klopýtajícími lidmi; a protože v jejich vlastním životě se neobjevují žádné závažné hříchy, lichotí si, že jsou na tom vlastně dobře.

“A natural Christian!” This deceptive idea has served many as a garment of self-righteousness, and has led many to a supposed hope in Christ, who had no experimental knowledge of Him, of His experience, His trials, His life of self-denial and self-sacrifice. 2T 177.2

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 177.2 „Přirozený křesťan!“ Tato klamná představa posloužila mnohým jako roucho vlastní spravedlnosti a přivedla k domnělé naději v Krista mnohé z těch, kteří Jej nepoznali na vlastní kůži, Jeho zkušenost, Jeho zkoušky, Jeho život plný sebezapření a sebeobětování.

To a superficial observer, persons who are naturally amiable, who are educated and refined, may appear perfect in life. “Man looketh on the outward appearance, but the Lord looketh on the heart” (1 Samuel 16:7). FW 32.1

FW – Víra a skutky 32.1 Povrchnímu pozorovateli se osoby, které jsou přirozeně příjemné, vzdělané a uhlazené, mohou zdát v životě dokonalé. **1. Samuelova 16:7** „Vždyť člověk se dívá na to, co má před očima, ale Hospodin se dívá na srdce.“

There is a wide difference between a pretended union and a real connection with Christ by faith. A profession of the truth places men in the church, but this does not prove that they have a vital connection with the living Vine. 5T 228.5

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 228.5 Mezi předstíranou jednotou a skutečným spojením s Kristem skrze víru je velký rozdíl. Když člověk vyzná pravdu svými ústy, tak ho to sice zařadí do církve, ale to ještě nedokazuje, že má živoucí spojení s živým Vinným kmenem.

The hope of salvation is accepted without a radical change of heart or reformation of life. Thus superficial conversions abound, and multitudes are joined to the church who have never been united to Christ. GC 468.2

GC – Velký spor věků 468.2 Naděje na záchranu je přijímána bez pronikavé změny srdce nebo nápravy života. Proto je tak mnoho povrchně obrácených, proto do církví přichází zástupy lidí, kteří nebyli nikdy napojeni na Krista. (srv. VDV 306.4)

Many who call themselves Christians are mere human moralists.... The work of the Holy Spirit is to them a strange work. COL 315.3

COL – Kristova podobenství 315.3 Mnozí z těch, kteří si říkají křesťané, jsou pouhými lidskými moralisty.... Působení Ducha svatého je pro ně divné a cizí. (srv. PM 161.4)

They wrap themselves about with their own righteousness, and are satisfied in reaching their own human standard of character; but how fatally they fail when they do not reach the divine standard. 1SM 320.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 320.1 Zahalují se do své vlastní spravedlnosti a spokojí se s dosažením vlastního lidského standardu povahy; jak fatálně však selhávají, když nedosahují božského standardu.

We may measure ourselves by ourselves, we may compare ourselves among ourselves, we may say we do as well as this one or that one, but the question to which the judgment will call for an answer is, Do we meet the claims of high heaven? Do we reach the divine standard? Are our hearts in harmony with the God of heaven? 1SM 321.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 321.1 Můžeme se poměřovat sami podle sebe, můžeme se srovnávat mezi sebou, můžeme říkat, že si vedeme stejně dobře jako ten či onen, avšak otázka soudu vyžadující odpověď je: Splňujeme nároky vznešených nebes? Dosahujeme božského standardu? Jsou naše srdce v souladu s Bohem nebes?

2. Korintským 10:12b ... vždyť oni se měří sami sebou a přirovnávají se k sobě samým, a nechápou, oč jde.

The hope of eternal life is not to be received upon slight grounds. It is a subject to be settled between God and your own soul—settled for eternity. A supposed hope, and nothing more, will prove your ruin. 1T 163.4

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 163.4 Naději na věčný život nelze získat lehkým způsobem. Je to téma, které musí být vyřešeno mezi Bohem a vaším vlastním nitrem – a sice vyřešeno na věky. Domnělá naděje bez ničeho dalšího se ukáže být vaší zkázou.

We may flatter ourselves, as did Nicodemus, that our moral character has been correct and we need not humble ourselves before God like the common sinner. But we must be content to enter into life in the very same way as the chief of sinners. We must renounce our own righteousness and plead for the righteousness of Christ to be imputed to us. We must depend wholly upon Christ for our strength. 5T 219.3

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 219.3 Stejně jako Nikodém si můžeme lichotit, že náš mravní charakter je v pořádku a že se nepotřebujeme před Bohem pokořit jako obyčejný hříšník. Ale musíme být ochotni vstoupit do života úplně stejně jako největší z hříšníků. Je nutné vzdát se vlastní spravedlnosti a prosit o přičtení spravedlnosti Kristovy. Musíme zcela spoléhat na Krista jako na zdroj naší síly.

Sometimes your fears have been aroused, but still you have never realized your wretched spiritual condition and absolute danger.... You have had a surface work, but not that entire transformation which is necessary in order to bring you into acceptance with God. 4T 189.2

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 189.2 Občas se v tobě probudily obavy, ale přesto sis nikdy neuvědomil svůj ubohý duchovní stav a absolutní nebezpečí…. Došlo u tebe k povrchní změně, ale ne k celkové proměně, která je pro přijetí Bohem nutná.

I was shown God's people waiting for some change to take place, —a compelling power to take hold of them. But they will be disappointed, for they are wrong. They must act; they must take hold of the work themselves, and earnestly cry to God for a true knowledge of themselves. ChS 43.3

ChS – Křesťanská služba 43.3 Byl mi ukázán Boží lid, který čeká na nějakou změnu – na to, že se ho zmocní nějaká strhující moc. Budou však rozčarováni, protože se mýlí. Musejí konat; musí se sami chopit díla a upřímně volat k Bohu o pravdivé poznání sebe samých.

No man can of himself understand his errors. “The heart is deceitful above all things, and desperately wicked; who can know it?” Jeremiah 17:9.... In one way only can a true knowledge of self be obtained. We must behold Christ. It is ignorance of Him that makes men so uplifted in their own righteousness. When we contemplate His purity and excellence, we shall see our own weakness and poverty and defects as they really are. We shall see ourselves lost and hopeless, clad in garments of self-righteousness, like every other sinner. We shall see that if we are ever saved, it will not be through our own goodness, but through God's infinite grace. COL 159.1

COL – Kristova podobenství 159.1 Žádný člověk není schopen sám o sobě poznat vlastní nedostatky. **Jeremiáš 17:9** „Srdce je lstivé nade vše, je nevyléčitelné. Kdo mu porozumí?“ .... Opravdového sebepoznání lze dosáhnout jen jediným způsobem — a to pohledem na Krista. Lidé se tolik povznášejí ve své vlastní spravedlnosti, protože neznají Krista. Ubohost a slabost — své skutečné nedostatky — si uvědomujeme jen tehdy, když přemýšlíme o Kristově čistotě a dokonalosti. Pochopíme, že jsme ztraceni a bez naděje, oblečeni do šatu vlastní spravedlnosti jako všichni ostatní hříšníci. Uvidíme, že pokud kdy budeme spaseni, nebude to díky naší vlastní dobrotě, ale díky nekonečné Boží milosti. (srv. PM 79.3)

Titus 3:5-7 [5]Zachránil nás ne na základě skutků, které jsme my učinili ve spravedlnosti, nýbrž podle svého milosrdenství skrze koupel znovuzrození a obnovou Ducha Svatého, [6]kterého na nás vylil hojně skrze Ježíše Krista, našeho Zachránce, [7]abychom se ospravedlněni jeho milostí stali dědici v naději života věčného.

He who feels whole, who thinks that he is reasonably good, and is contented with his condition, does not seek to become a partaker of the grace and righteousness of Christ. Pride feels no need, and so it closes the heart against Christ and the infinite blessings He came to give. MB 7.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 7.1 Člověk, který se cítí být v pořádku, myslí si, že je dostatečně dobrý, a je spokojený se svým stavem, neusiluje stát se účastníkem Kristovy milosti a spravedlnosti. Pýcha nevnímá žádnou nouzi, a tak uzavírá srdce před Kristem a nesmírnými požehnáními, která přišel dát. (srv. MON 12.3)

A view of our sinfulness drives us to Him who can pardon; and when the soul, realizing its helplessness, reaches out after Christ, He will reveal Himself in power. The more our sense of need drives us to Him and to the word of God, the more exalted views we shall have of His character, and the more fully we shall reflect His image. SC 65.2

SC – Cesta ke Kristu 65.2 Pohled na vlastní hříšnost nás směřuje ke Kristu, jenž nám může odpustit; a když k Němu člověk uvědomující si svou bezmocnost vztáhne svou ruku, Kristus mu zjeví svou sílu. Čím více nás k Němu a k Božímu slovu směřuje naše potřeba, tím vznešenější vhled na Kristovu povahu budeme mít a budeme tím plněji odrážet jeho obraz. (srv. CK 45.3)

Many are sensible of their great deficiency, and they read, and pray, and resolve, and yet make no progress. They seem to be powerless to resist temptation. The reason is, they do not go deep enough. They do not seek for a thorough conversion of the soul, that the streams which issue from it may be pure, and the deportment may testify that Christ reigns within. All defects of character originate in the heart. Pride, vanity, evil temper, and covetousness proceed from the carnal heart unrenewed by the grace of Christ. If the heart is refined, softened, and ennobled, the words and actions will testify to the fact. When the soul has been entirely surrendered to God, there will be a firm reliance upon His promises, and earnest prayer and determined effort to control the words and actions. OHC 336.4

OHC – Naše nejvyšší povolání 336.4 Mnozí si uvědomují svůj velký nedostatek, čtou, modlí se a odhodlávají se, a přesto nedosahují žádného pokroku. Zdá se, že v odolávání pokušení jsou bezmocní. Důvodem je, že nejdou dostatečně do hloubky. Neusilují o důkladné obrácení nitra, aby z něj vyvěrající prameny byly čisté a aby jejich chování svědčilo o tom, že v nich vládne Kristus. Všechny charakterové vady mají původ v srdci. Pýcha, marnivost, zlá povaha a chamtivost vycházejí z tělesného srdce neobnoveného Kristovou milostí. Je-li srdce zjemněno, obměkčeno a zušlechtěno, pak o tom budou svědčit slova i činy. Je-li lidské nitro zcela odevzdáno Bohu, bude se pevně spoléhat na jeho zaslíbení, a člověk se bude upřímně modlit a odhodlaně usilovat o kontrolu slov a činů.

017 – Co mám dělat

Skutky 2:37 (B21) Ta slova je zasáhla do srdce. Začali se Petra a ostatních apoštolů ptát: „Co máme dělat, bratři?“

How shall a man be just with God? How shall the sinner be made righteous? It is only through Christ that we can be brought into harmony with God, with holiness; but how are we to come to Christ? Many are asking the same question as did the multitude on the Day of Pentecost, when, convicted of sin, they cried out, “What shall we do?” SC 23.1

SC – Cesta ke Kristu 23.1 Jak se člověk stane spravedlivým před Bohem? Jak může být hříšník učiněn spravedlivým? Jedině Kristus nás může uvést do souladu s Bohem, se svatostí. Ale jak máme přijít ke Kristu? Mnozí kladou stejnou otázku, kterou vyslovovali lidé kdysi o letnicích, když usvědčeni z hříchu volali: „Co máme dělat?” (srv. CK 17.1)

Many people are sadly ignorant in regard to the plan of salvation; they need more instruction upon this all-important subject than upon any other. GW 158.2

GW – Pracovníci evangelia 158.2 Řada lidí žije co se plánu spasení týká ve značné nevědomosti; potřebují o tomto důležitém tématu poučit více než o kterémkoli jiném.

I wish you to distinctly understand this point, that souls are kept from obeying the truth by a confusion of ideas, and also because they do not know how to surrender their wills and their minds to Jesus. They want special instruction how to become Christians. Ev 152.1

Ev – Evangelizace 152.1 Chtěla bych, abyste jasně pochopili, že zmatené názory na to, co je pravda, lidem brání, aby se pravdou řídili a dále také skutečnost, že nevědí, jak odevzdat svou vůli a mysl Ježíši. Žádají zvláštní pokyny, jak se stát křesťany.

Everywhere there are hearts crying out for something which they have not. They long for a power that will give them mastery over sin, a power that will deliver them from the bondage of evil, a power that will give health and life and peace. MH 143.1

MH – Život naplněný pokojem 143.1 Všude jsou srdce, která volají po něčem, co nemají. Touží po síle, která je vysvobodí z otroctví zla a dá jim moc vítězit nad hříchem, po síle, která jim dá zdraví, život a klid. (srv. ZNP 66.7)

There are more souls longing to understand how they may come to Christ than we imagine. Many listen to popular sermons from the pulpit and know no better than before they listened how to find Jesus and the peace and rest which their souls desire. Ministers who preach the last message of mercy to the world should bear in mind that Christ is to be exalted as the sinner's refuge. Many ministers think that it is not necessary to preach repentance and faith, with a heart all subdued by the love of God; they take it for granted that their hearers are perfectly acquainted with the gospel, and that

matters of a different nature must be presented in order to hold their attention. If their hearers are interested, they take it as evidence of success. The people are more ignorant in regard to the plan of salvation and need more instruction upon this all-important subject than upon any other. 4T 394.1

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 394.1 Je mnohem více lidí toužících pochopit, jak mohou přijít ke Kristu, než si dokážeme představit. Mnozí poslouchají populární kázání a nevědí o nic lépe než předtím, jak najít Ježíše a pokoj a odpočinek, po kterém jejich nitro touží. Kazatelé zvěstující světu poslední poselství o milosrdenství by měli mít na paměti, že Kristus má být vyvýšen jako útočiště hříšníka. Mnozí služebníci se domnívají, že není nutné kázat pokání a víru srdcem podmaněným Boží láskou. Považují za samozřejmé, že jejich posluchači jsou s evangeliem dokonale obeznámeni, a pro udržení jejich pozornosti je třeba jim předkládat záležitosti jiné povahy. Pokud tím jejich posluchače zaujmou, považují to za důkaz úspěchu. Lidé jsou ohledně plánu spasení mnohem méně znalí a potřebují více instrukcí o tomto veledůležitém tématu než o kterémkoli jiném.

Many have the theory of the truth who know not the power of godliness. If the word of God dwelt in the heart, it would control the life. 5T 15.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 15.1 Mnozí znají teorii o pravdě, ale nepoznali sílu zbožnosti. Kdyby Boží slovo přebývalo v srdci, ovládalo by celý život.

The very first and most important thing is to melt and subdue the soul by presenting our Lord Jesus Christ as the sin-pardoning Saviour. 6T 53.3

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 53.3 Úplně první a nejdůležitější věcí je nechat roztát a ovládnout lidské nitro tím, že představíme našeho Pána Ježíše Krista jako Spasitele, který odpouští hříchy.

A great work is to be accomplished in setting before men the saving truths of the gospel. This is the means ordained by God to stem the tide of moral corruption. This is His means of restoring His moral image in man. 6T 11.1

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 11.1 Je třeba vykonat mnoho práce spočívající v předkládání spásné pravdy evangelia druhým lidem. To je Bohem určený prostředek k zastavení přílivu mravní zkaženosti. Je to Jeho prostředek k obnovení Jeho morálního obrazu v člověku.

Římanům 1:16-17 [16]Nestydím se za evangelium, neboť je to Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale i pro Řeka. [17]V něm se zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře, jak je napsáno: „Spravedlivý z víry bude živ.“

Do not allow anything to draw your attention from the question, “What shall I do to inherit eternal life?” (Luke 10:25). This is a life and death question, which we must each settle for eternity. 1SM 171.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 171.3 Nedovolte ničemu odvést pozornost od otázky: **Lukáš 10:25** „Co mám učinit, abych získal věčný život?“ Je to otázka života a smrti, kterou si musí každý z nás vyřešit pro věčnost.

The necessity of experimental religion must be urged upon those who accept the theory of the truth.... All must obtain a living experience for themselves; they must have Christ enshrined in the heart, his Spirit controlling the affections, or their profession of faith is of no value, and their condition will be even worse than if they had never heard the truth. 5T 619.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 619.1 Na nutnost praktického náboženství je třeba naléhat u všech, kdo přijímají teorii o pravdě.... Všichni musí sami pro sebe získat živou zkušenost; Kristus musí být zakotven v jejich srdci a jeho Duch musí ovládat jejich pocity, jinak jejich vyznání víry nemá žádnou hodnotu a jejich stav se stane ještě horším, než kdyby o pravdě nikdy neslyšeli.

Many souls decide in favor of the truth from the weight of evidence, without being converted. Practical discourses were not given in connection with the doctrinal, that as the hearers should see the beautiful chain of truth they might fall in love with its Author and be sanctified through obedience. The minister's work is not done until he has urged home upon his hearers the necessity of a change of character in accordance with the pure principles of the truth which they have received. 4T 395.4

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 395.4 Řada lidí se rozhoduje pro pravdu na základě důkazů, aniž by se obrátili. Praktické přednášky nejsou propojovány s věroukou, aby si posluchači při pohledu na krásný řetězec pravdy zamilovali jejího Autora a posvětili se poslušností. Dílo kazatele není dokončeno, dokud se mu nepodaří přesvědčit posluchače o nutnosti změny charakteru v souladu s čistými zásadami pravdy, kterou přijali.

We should know what we must do to be saved.... We must meet the conditions laid down in the word of God or die in our sins. We must know what moral changes are essential to be made in our characters, through the grace of Christ, in order to be fitted for the mansions above. I tell you in the fear of God: We are in danger of living like the Jews—destitute of the love of God and ignorant of His power, while the blazing light of truth is shining all around us. 5T 535.2

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 535.2 Měli bychom vědět, co máme dělat, abychom byli zachráněni.... Je nutné, abychom splnili podmínky stanovené v Božím slově, jinak zemřeme v našich hříších. Musíme vědět, jaké morální změny v našich povahách je nezbytné skrze Kristovu milost provést, abychom se stali způsobilými pro nebeské příbytky. V bázni před Bohem vám říkám: Jsme v nebezpečí, že budeme žít jako Židé – ochuzeni o Boží lásku a neznalí jeho moci, zatímco všude kolem nás září jasné světlo pravdy.

God requires more of His followers than many realize. If we would not build our hopes of heaven upon a false foundation we must accept the Bible as it reads and believe that the Lord means what He says. He requires nothing of us that He will not give us grace to perform. We shall have no excuse to offer in the day of God if we fail to reach the standard set before us in His word. 5T 171.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 171.1 Bůh od svých následovníků vyžaduje víc, než si mnozí uvědomují. Pokud svou naději na nebe nechceme stavět na falešných základech, přijímejme Bibli tak, jak je napsána s vírou, že Pán svá slova myslí vážně. Ke všemu, co od nás požaduje vykonat, nám dává svou milost. Pokud nedosáhneme požadavků předložených v Jeho Slově, nebudeme moci v den Páně nabídnout žádnou výmluvu.

The Saviour took upon Himself the infirmities of humanity and lived a sinless life, that men might have no fear that because of the weakness of human nature they could not overcome. Christ came to make us “partakers of the divine nature,” and His life declares that humanity, combined with divinity, does not commit sin. MH 180.5

MH – Život naplněný pokojem 180.5 Spasitel vzal na sebe slabosti lidstva a žil životem bez hříchu, aby lidé nemuseli mít obavu, že pro slabost své lidské přirozenosti nebudou moci zvítězit. Kristus přišel, aby nás učinil „účastnými božské přirozenosti“, a Jeho život je svědectvím o tom, že člověk, který je spojen s Bohem, nehřeší. (srv. ZNP 89.8)

The character of Christ is the one perfect pattern which we are to copy. Repentance and faith, the surrender of the will, and the consecration of the affections to God are the means appointed for the accomplishment of this work. To obtain a knowledge of this divinely ordained plan should be our first study; to comply with its requirements, our first effort. CT 50.1

CT – Rady rodičům, učitelům a studentům 50.1 Kristův charakter je jediným dokonalým vzorem, který máme napodobovat. Pokání a víra, odevzdání vůle a zasvěcení lidské přirozenosti Bohu jsou prostředky určené k uskutečnění tohoto díla. Získat poznání o tomto Bohem stanoveném plánu by mělo být naším prvořadým studiem; splnění jeho požadavků pak naším prvořadým úsilím.

The essential work is to conform the tastes, the appetite, the passions, the motives, the desires, to the great moral standard of righteousness. The work must begin at the heart. That must be pure, wholly conformed to Christ's will, else some master passion, or some habit or defect, will become a power to destroy. God will accept of nothing short of the whole heart. FE 118.1

FE – Základy křesťanské výchovy 118.1 Základním úkolem je přizpůsobit vkus, chutě, vášně, pohnutky a touhy velkému morálnímu měřítku spravedlnosti. Tato práce začíná v srdci. To musí být čisté, zcela přizpůsobené Kristově vůli, jinak se nějaká panovačná vášeň nebo nějaký zvyk či vada stanou ničivou silou. Bůh nepřijme nic méně než celé srdce.

018 – Poznej Boha

Jan 17:3 A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.

The value of man is estimated in heaven according to the capacity of the heart to know God. This knowledge is the spring from which flows all power. God created man that every faculty might be the faculty of the divine mind; and He is ever seeking to bring the human mind into association with the divine. He offers us the privilege of co-operation with Christ in revealing His grace to the world, that we may receive increased knowledge of heavenly things. COL 354.3

COL – Kristova podobenství 354.3 Hodnota člověka se v nebi posuzuje podle schopnosti srdce poznávat Boha. Toto poznání je pramenem, z něhož vychází veškerá moc. Bůh stvořil člověka tak, aby každá jeho schopnost mohla být v souladu Boží myslí [n.: s tím, jak uvažuje On]. Bůh neustále usiluje o to přivést myšlení člověka do souladu se svým myšlením. Nabízí nám výsadu spolupráce s Kristem při zjevování Jeho milosti světu, abychom mohli získat větší poznání nebeských věcí. (Tento odstavec se v českém překladu knihy Perly moudrosti nenachází.)

Looking unto Jesus we obtain brighter and more distinct views of God, and by beholding we become changed. Goodness, love for our fellow men, becomes our natural instinct. We develop a character which is the counterpart of the divine character. Growing into His likeness, we enlarge our capacity for knowing God. More and more we enter into fellowship with the heavenly world, and we have continually increasing power to receive the riches of the knowledge and wisdom of eternity. COL 355.1

COL – Kristova podobenství 355.1 Pohledem na Pána Ježíše získáváme jasnější a zřetelnější představu o Bohu: Pohledem na Pána Ježíše se měníme. Dobrota a láska k bližním se stává naším přirozeným instinktem. Rozvíjíme charakter do podoby Božího charakteru. Růstem do Jeho podoby roste také naše schopnost poznávat Boha. Stále více vstupujeme do společenství s nebesy a získáváme větší sílu přijímat bohatství poznání a věčné moudrosti. (srv. PM 180.4)

In His prayer to the Father, Christ gave to the world a lesson which should be graven on mind and soul. “This is life eternal,” He said, “that they might know Thee the only true God, and Jesus Christ, whom Thou hast sent.” John 17:3. This is true education. It imparts power. The experimental knowledge of God and of Jesus Christ whom He has sent, transforms man into the image of God. It gives to man the mastery of himself, bringing every impulse and passion of the lower nature under the control of the higher powers of the mind. It makes its possessor a son of God and an heir of heaven. It brings him into communion with the mind of the Infinite, and opens to him the rich treasures of the universe. COL 114.2

COL – Kristova podobenství 114.2 V modlitbě před ukřižováním dal Ježíš Kristus světu naučení, které by se nám mělo vrýt do mysli a do srdce. Řekl: **Jan 17,3** “A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ Toto je opravdové vědění. Dává člověku sílu. Zkušenostmi získané poznání Otce a Ježíše Krista, kterého Otec poslal, přetváří člověka k Božímu obrazu. Dává člověku schopnost vládnout nad sebou samým, aby každý impuls a vášeň nižší přirozenosti [pozn. překl.: tedy pudů podobných těm zvířecím] byly podřízeny vyšším silám mysli [pozn. překl.: tedy rozumu, který má jen člověk]. Činí z člověka Boží dítě a dědice nebes. Přivádí ho do společenství s myslí Nekonečného a otevírá mu bohaté poklady vesmíru. (srv. PM 55.2)

This is the knowledge which is obtained by searching the word of God. And this treasure may be found by every soul who will give all to obtain it. COL 114.3

COL – Kristova podobenství 114.3 Toto je poznání, které se získává zkoumáním Bible. A tento poklad Božího slova může najít každý, kdo je ochoten pro jeho získání obětovat vše. (srv. PM 55.3)

“If thou criest after knowledge, and liftest up thy voice for understanding; if thou seekest her as silver, and searchest for her as for hid treasures; then shalt thou understand the fear of the Lord, and find the knowledge of God.” Proverbs 2:3-5. COL 114.4

COL – Kristova podobenství 114.4 Přísloví 2,3-5 „[3]Jestliže zavoláš na porozumění a pozvedneš svůj hlas k rozumnosti, [4]jestliže ji budeš hledat jako kdyby to byly peníze, pátrat po ní jako po skrytých pokladech, [5]tehdy porozumíš bázni před Hospodinem a získáš poznání Boha.” (srv. PM 55.4)

It would be well for us to spend a thoughtful hour each day in contemplation of the life of Christ. We should take it point by point, and let the imagination grasp each scene, especially the closing ones. As we thus dwell upon His great sacrifice for us, our confidence in Him will be more constant, our love will be quickened, and we shall be more deeply imbued with His spirit. If we would be saved at last, we must learn the lesson of penitence and humiliation at the foot of the cross. DA 83.4

DA – Touha věků 83.4 Prospělo by nám, kdybychom každý den strávili hodinu uvažováním o Kristově životě. Měli bychom si ho projít krok za krokem a představit si, čím vším musel projít. Zvláštní pozornost bychom měli věnovat posledním událostem Jeho života. Když se budeme zabývat nekonečnou obětí, kterou za nás přinesl, Jeho duch nás hlouběji prostoupí a naše důvěra a láska k Němu bude pevnější a živější. Konec konců, chceme-li získat spasení, musíme se naučit lekci pokání a ponížení u paty kříže. (srv. TV 50.5)

As we associate together, we may be a blessing to one another. If we are Christ's, our sweetest thoughts will be of Him. We shall love to talk of Him; and as we speak to one another of His love, our hearts will be softened by divine influences. Beholding the beauty of His character, we shall be “changed into the same image from glory to glory.” 2 Corinthians 3:18. DA 83.5

DA – Touha věků 83.5 Při setkávání se s ostatními lidmi můžeme být jeden druhému požehnáním. Pokud patříme Kristu, budou mu patřit i naše myšlenky. Budeme o Něm rádi mluvit. Když si budeme navzájem vyprávět o Jeho lásce, naše srdce se zjemní božským vlivem a při pohledu na krásu Jeho charakteru budeme **2. Korintským 3,18 (B21)** „proměňováni k jeho obrazu, od slávy k slávě.” (srv. TV 50.6)

Many attend religious services, and are refreshed and comforted by the word of God; but through neglect of meditation, watchfulness, and prayer, they lose the blessing, and find themselves more destitute than before they received it. Often they feel that God has dealt hardly with them. They do not see that the fault is their own. By separating themselves from Jesus, they have shut away the light of His presence. DA 83.3

DA – Touha věků 83.3 Mnozí lidé odcházejí z bohoslužeb potěšeni a občerstveni Božím slovem. Potom ale o Něm dál nepřemýšlejí, nejsou bdělí a nemodlí se. Připravují se o požehnání, které přijali, a cítí se mnohem hůře než předtím. Mají dojem, že s nimi Bůh zachází tvrdě. Neuvědomují si, že chyba je na jejich straně. Tím, že se vzdálili od Ježíše, se připravili o světlo Jeho přítomnosti. (srv. TV 50.4)

The less you meditate upon Christ and His matchless love and the less you are assimilated to His image, the better will you appear in your own eyes, and the more self-confidence and self-complacency will you possess. A correct knowledge of Christ, a constant looking unto the Author and Finisher of our faith, will give you such a view of the character of a true Christian that you cannot fail to make a right estimate of your own life and character in contrast with those of the great Exemplar. You will then see your own weakness, your ignorance, your love of ease, and your unwillingness to deny self. 4T 375.2

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 375.2 Čím méně přemýšlíte o Kristu a Jeho neporovnatelné lásce a čím méně se přizpůsobujete Jeho obrazu, tím lépe si budete připadat ve svých vlastních očích a tím více sebedůvěry a sebeuspokojení budete mít. Správné poznání Krista, neustálé vzhlížení k Původci a Dokonavateli naší víry vám poskytne takový vhled na charakter skutečného křesťana, že není možné nesprávně posoudit svůj vlastní život a charakter v porovnání s životem a charakterem velkého Vzoru. Uvidíte pak svou vlastní slabost, nevědomost, lásku k pohodlí a neochotu zapřít sami sebe.

Thousands have set the Lord before them, and by beholding have been changed into the same image. Their spirit burns within them as they speak of His character, telling what Christ is to them, and what they are to Christ.... As the life of Christ and the character of His mission are dwelt upon, rays of light will shine forth more distinctly at every attempt to discover truth. COL 133.4

COL – Kristova podobenství 133.4 Tisíce lidí si před sebe postavilo Pána, a protože ho mají stále před očima, proměnili se do stejné podoby. Jejich nitro hoří, když vypráví o Jeho charakteru, o tom, čím pro ně Kristus je a čím jsou oni pro Krista.... Jak přemýšlí o Kristově životě a povaze Jeho poslání, osvěcuje je při každém pokusu o odhalení pravdy světlo jasnějšími paprsky. (srv. PM 67.3)

Jeremiáš 9:22-23 [22]Toto praví Hospodin: Ať se moudrý nechlubí svou moudrostí, ať se hrdina nechlubí svou zdatností, ať se bohatý nechlubí svým bohatstvím, [23]ale kdo se chlubí, ať se chlubí tím, že je rozumný a zná mě, že já, Hospodin, vykonávám na zemi milosrdenství, právo a spravedlnost, protože v těchto věcech mám zalíbení, je Hospodinův výrok.

By beholding Christ, you will become changed, until you will hate your former pride, your former vanity and self-esteem, your self-righteousness and unbelief. You will cast these sins aside as a worthless burden, and walk humbly, meekly, trustfully, before God. You will practice love, patience, gentleness, goodness, mercy, and every grace that dwells in the child of God, and will at last find a place among the sanctified and holy. 1SM 388.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 388.1 Pohlížení na Krista vás bude proměňovat takovým způsobem, že začnete nenávidět svou dřívější pýchu, svou dřívější marnivost a sebeúctu, svou samospravedlnost a nevíru. Tyto hříchy odhodíte jako bezcenné břemeno a budete před Bohem kráčet pokorně, tiše a s důvěrou. Budete praktikovat lásku, trpělivost, mírnost, dobrotu, milosrdenství a každý další projev milosti přebývající v Božím dítěti, a nakonec naleznete místo mezi posvěcenými a svatými.

The knowledge of God and of Jesus Christ expressed in character is the very highest education. It is the key that opens the portals of the heavenly city. This knowledge it is God's purpose that all who put on Christ shall possess. CT 37.1

CT – Rady rodičům, učitelům a studentům 37.1 Poznání Boha a Ježíše Krista vyjádřené charakterem je tím nejvyšším vzděláním. Je klíčem otevírajícím brány nebeského města. Božím záměrem je, aby toto poznání získali všichni, kdo se oblékli do Krista.

Koloským 1:9-12 [9]Proto i my, od toho dne, kdy jsme to uslyšeli, nepřestáváme se za vás modlit a vyprošovat, abyste byli naplněni poznáním jeho vůle ve veškeré moudrosti a duchovním pochopení, [10]abyste vedli život hodný Pána a ve všem se mu líbili, abyste nesli ovoce v každém dobrém skutku a rostli v poznání Boha [11]a abyste byli posilováni každou mocí podle síly jeho slávy k veškeré vytrvalosti a trpělivosti, s radostí [12]vzdávajíce díky [Bohu] [a] Otci, který nás učinil způsobilými k účasti na podílu svatých ve světle.

019 – Prozkoumej své nitro – Znáš Boha?

Jan 17:3 A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.

1. Janův 2:3-6 [3]A podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. [4]Kdo říká: "Znám ho," a jeho přikázání nezachovává, je lhář a pravda v něm není. [5]Kdo však zachovává jeho slovo, v tom se skutečně Boží láska stala dokonalou. Podle toho poznáváme, že jsme v něm. [6]Kdo říká, že v něm zůstává, musí sám také žít [tak], jak žil on.

The character of God is expressed in His law; and in order for you to be in harmony with God, the principles of His law must be the spring of your every action. COL 391.1

COL – Kristova podobenství 391.1 Boží charakter je vyjádřen v Božím zákonu. Chceš-li žít v souladu s Bohem, musí být principy Jeho zákona zdrojem každého tvého činu. (srv. PM 200.5)

“O,” you may say, “I do keep the commandments.” Do you? Saul came to meet Samuel, and when reproved, he declared, “I have kept the commandments of the Lord.” Do you carry out the principles of God's commandments in your home in your family? Do you never manifest rudeness, unkindness, and impoliteness in the family circle? If you do manifest unkindness at your home, no matter how high may be your profession, you are breaking God's commandments. No matter how much you may preach the commandments to others, if you fail to manifest the love of Christ to others in your home life, you are a transgressor of the law. RH March 29, 1892, par. 11

RH – časopis Review and Herald, 29. března 1892, odst. 11 Možná si řeknete, „no jo, já přikázání dodržuji.“ Skutečně? Když Saul přišel za Samuelem, a byl pokárán, prohlásil: „Přikázání Hospodina zachovávám.“ Uplatňujete zásady Božích přikázání ve svém domově, ve své rodině? Nikdy se v rodinném kruhu neprojevuje hrubost, nevlídnost a nezdvořilost? Pokud doma projevujete nevlídnost, tak nehledě na to, jak vysoké postavení zastáváte, porušujete Boží přikázání. Nezáleží na tom, jak moc kážete tato přikázání druhým, pokud členům vašeho rodinného kruhu neprojevujete Kristovu lásku, přestupujete Boží zákon.

Men and women, children and youth, are measured in the scales of heaven in accordance with that which they reveal in their home life. A Christian in the home is a Christian everywhere. 5BC 1085.5

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1085.5 Muži a ženy, děti a mládež jsou na nebeských vahách hodnoceni podle toho, jak se projevují ve svém domácím životě. Kdo je křesťanem v rodině, je křesťanem všude.

This is the genuine evidence of conversion. Whatever our profession, it amounts to nothing unless Christ is revealed in works of righteousness. COL 312.3

COL – Kristova podobenství 312.3 To je důkaz pravého obrácení. Žádné vyznání ústy nám není nic platné, pokud se Kristus neprojevuje v našich skutcích spravedlnosti. (srv. PM 160.2)

The truth is to be planted in the heart. It is to control the mind and regulate the affections. The whole character must be stamped with the divine utterances. Every jot and tittle of the word of God is to be brought into the daily practice. COL 314.1

COL – Kristova podobenství 314.1 Pravda má být zakořeněna v lidském srdci. Musí ovládat mysl a řídit sklony. Boží zásady musí prostoupit celou povahou. Každou sebemenší zásadu Božího slova je nutné uvést do praxe a uplatňovat ji každý den. (srv. PM 160.3)

When we know God as it is our privilege to know Him, our life will be a life of continual obedience. DA 668.3

DA – Touha věků 668.3 Pokud využijeme přednosti, kterou máme, a poznáme Boha tak, jak se nám dává poznat, bude náš život životem neustálé poslušnosti. (srv. TV 427.3)

Jesus came not to save men in their sins, but from their sins. “Sin is the transgression of the law,” and if we fail to obey the law, we do not accept our Saviour. The only hope we have of salvation is through Christ. If his Spirit abides in the heart, sin cannot dwell there. RH March 16, 1886, par. 2

RH – Review and Herald, 16. března 1886, odst. 2 Ježíš nepřišel zachránit lidi v jejich hříších, ale vysvobodit je z jejich hříchů. „Hřích je porušení Božího zákona“, a pokud zákon nedodržujeme, nepřijímáme svého Spasitele. Jedinou naději na spasení máme skrze Krista. Pokud jeho Duch přebývá v srdci, nemůže v něm přebývat hřích.

1. Janův 3:5-10 [5]A víte, že on se zjevil, aby odstranil [naše] hříchy, a hříchu v něm není. [6]Žádný, kdo v něm zůstává, nehřeší. Žádný, kdo hřeší, ho neviděl ani nepoznal. [7]Dítky, ať vás nikdo nesvádí. Kdo činí spravedlnost, je spravedlivý, tak jako on je spravedlivý. [8]Kdo činí hřích, je z Ďábla, neboť Ďábel hřeší od počátku. Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil skutky Ďáblovy. [9]Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích, protože v něm zůstává Boží símě; a nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. [10]Podle toho se poznají děti Boží a děti Ďáblovy: žádný, kdo nečiní spravedlnost a kdo nemiluje svého bratra, není z Boha.

It is the greatest and most fatal deception to suppose that a man can have faith unto life eternal, without possessing Christlike love for his brethren. He who loves God and his neighbor is filled with light and love. God is in him and all around him. Christians love those around them as precious souls for whom Christ has died. There is no such thing as a loveless Christian; for “God is love,” and “hereby we do know that we know him, if we keep his commandments. He that saith, I know him, and keepeth not his commandments, is a liar, and the truth is not in him.”.... 5BC 1141.4 “This is my commandment, That ye love one another, as I have loved you.” This is the fruit that is to be given back to God (Manuscript 133, 1899). 5BC 1141.5

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1141.4-5 Největším a osudovým omylem je domnívat se, že člověk může mít víru k životu věčnému, aniž by měl Kristovu lásku ke svým bratřím. Kdo miluje Boha a bližního, je naplněn světlem a láskou. Bůh je v něm a všude kolem něj. Křesťané milují lidi kolem sebe jako vzácné duše, za které Kristus zemřel. Neexistuje nic jako křesťan bez lásky, neboť **1. Janův 4:8** „Bůh je

láska“ a **1. Janův 2:3-4** „[3]A podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. [4]Kdo říká: "Znám ho," a jeho přikázání nezachovává, je lhář a pravda v něm není.“ .... **Jan 15:12** „To je mé přikázání, abyste se navzájem milovali, jako já miluji vás.“ To je ovoce, které má být vydáváno zpět Bohu (Rukopis 133, 1899).

Unless you accept in your own life the principle of self-sacrificing love, which is the principle of His character, you cannot know God. MB 25.2

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 25.2 Dokud se ve svém životě nebudete řídit zásadou obětavé lásky, která je zásadou Božího charakteru, nemůžete Boha poznat. (srv. MON 22.2)

To know God is, in the Scriptural sense of the term, to be one with him in heart and mind... RH June 30, 1910, par. 10

RH – Review and Herald, 30. června 1910, odst. 10 Znát Boha znamená v biblickém slova smyslu být s ním zajedno srdcem i myslí...

1. Janův 4:16b Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm.

1. Janův 3:14-15 [14]...kdo nemiluje [bratra], zůstává ve smrti. [15]Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá věčný život, který by v něm zůstával.

God will not make the slightest compromise with sin. 5BC 1144.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1144.2 Bůh nepřistoupí na sebemenší kompromis s hříchem.

1. Janův 4:20-21 [20]Řekneli někdo: "Miluji Boha," a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Vždyť kdo nemiluje svého bratra, kterého viděl, nemůže milovat Boha, kterého neviděl. [21]A toto přikázání máme od něho, aby ten, kdo miluje Boha, miloval také svého bratra.

Love to Christ cannot exist without corresponding love to those whom He came into the world to redeem. Love to Christ must be the ruling principle of the being, controlling all the emotions and directing all the energies. 3T 396.2

3T – Svědectví pro církev, 3. svazek 396.2 Láska ke Kristu nemůže existovat bez odpovídající lásky k těm, které přišel na svět vykoupit. Láska ke Kristu musí být vládnoucím principem lidského bytí, který ovládá všechny emoce a směruje veškerou sílu.

1. Janův 4:7-8 [7]Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, se z Boha narodil a Boha zná. [8]Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.

The knowledge of God as revealed in Christ is the knowledge that all who are saved must have. It is the knowledge that works transformation of character. This knowledge, received, will re-create the soul in the image of God. It will impart to the whole being a spiritual power that is divine. MH 425.3

MH – Život naplněný pokojem 425.3 Poznání Boha, jak je zjeveno v Kristu, je poznání, které musí mít všichni, kdo jsou spaseni. Je to poznání, které působí změnu charakteru. Pokud je toto poznání přijato, přetvoří člověka k Božímu obrazu. Udělí celé bytosti duchovní sílu, která pochází od Boha. (srv. ZNP 225.1)

2. Petrův 1:3-4 [3]Jeho božská moc nám darovala všechno, čeho je třeba k životu a zbožnosti skrze poznání toho, který nás povolal [vlastní] slávou a mocí. [4]Tím nám byla darována vzácná a veliká zaslíbení, abyste se skrze ně stali účastníky božské přirozenosti a unikli zkáze, která je ve světě v žádostivosti.

If we abide in Christ, if the love of God dwells in the heart, our feelings, our thoughts, our actions, will be in harmony with the will of God. The sanctified heart is in harmony with the precepts of God's law. AA 563.1

AA – Skutky apoštolů 563.1 Jestliže zůstáváme v Kristu, je-li naše srdce naplněné Boží láskou, pak jsou naše city, myšlenky i činy v souladu s Boží vůlí. Posvěcené srdce je v souladu s přikázáními Božího zákona. (srv. PNL 324.3)

1. Janův 5:3a To je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání.

020 – Věř v Božího Syna

Skutky 16:30-31 [30]... “Pánové, co mám dělat, abych byl zachráněn?” [31]Oni řekli: “Uvěř v Pána Ježíše, a budeš zachráněn ty i tvůj dům.”

Jan 1:12-13 [12]Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. [13]Ti se nenarodili z krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

“God so loved the world, that He gave His only-begotten Son, that whosoever believeth in Him should not perish, but have everlasting life.” While the law of God is maintained, and its justice vindicated, the sinner can be pardoned. The dearest gift that heaven itself had to bestow has been poured out that God “might be just, and the justifier of him which believeth in Jesus.” By that gift men are uplifted from the ruin and degradation of sin to become children of God. Says Paul: “Ye have received the Spirit of adoption, whereby we cry, Abba, Father.” 5T 739.2

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 739.2 Jan 3,16 (B21) „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život.“ Zatímco Boží zákon je zachován v platnosti a jeho spravedlnost obhájena, hříšníkovi může být odpuštěno. Nejdražší dar, který mohlo udělit jen samo nebe, byl prolit, aby Bůh **Římanům 3,26 (B21)** „prokázal ... že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo věří v Ježíše.“ Tímto darem jsou lidé pozvedáni ze zkázy a potupy hříchu, aby se stali Božími dětmi. Pavel v listu **Římanům 8,15** říká: „Přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!“

It is not enough to believe about Him; you must believe in Him. You must rely wholly upon His saving grace. 5T 48.3

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 48.3 Nestačí jen věřit na Něho, musíte věřit v Něho. Musíte se zcela spolehnout na Jeho spásnou milost.

Efezským 2:8-10 [8]Neboť jste zachráněni milostí skrze víru; a ta záchrana není z vás -- je to Boží dar; [9]není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil. [10]Vždyť jsme jeho dílo, stvořeni v Kristu Ježíši k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili.

Jesus has loved men, and has made every provision that the blood-bought soul shall have a new birth, a new life derived from His own life.... “He that hath the Son hath life;” .... Those who believe in Christ derive their motive power and the texture of their characters from Him in whom they believe. SD 299.7

SD – Synové a dcery Boží 299.7 Ježíš si zamiloval lidi a učinil vše pro to, aby se krví vykoupené nitro znovu narodilo, aby z Jeho vlastního života vzešel nový život.... **1. Janův 5:12** „Kdo má Syna, má život.“ .... Ti, kdo věří v Krista, odvozují svou hybnou sílu a nastavení svého charakteru od Toho, v něhož věří.

Christ became one flesh with us, in order that we might become one spirit with Him. It is by virtue of this union that we are to come forth from the grave, —not merely as a manifestation of the power of Christ, but because, through faith, His life has become ours. Those who see Christ in His true character, and receive Him into the heart, have everlasting life. It is through the Spirit that Christ dwells in us; and the Spirit of God, received into the heart by faith, is the beginning of the life eternal. DA 388.1

DA – Touha věků 388.1 Kristus se stal tělem jako jsme my, abychom se my mohli stát s Ním jedno v Duchu. Na základě tohoto spojení vyjdeme z hrobu, a to ne pouze jako projev Kristovy moci, ale proto, že skrze víru se Jeho život stal naším. Ti, kdo vidí Krista v Jeho pravé podobě a přijímají Ho do svého srdce, mají věčný život. Kristus v nás přebývá skrze Ducha a Boží Duch, přijímaný do srdce vírou, je počátkem věčného života. (srv. TV 244.5)

1. Janův 5:20 Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost poznávat toho pravého, a jsme v tom pravém, v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život.

To know Christ savingly is to be vitalized by spiritual knowledge, to practice His words. Without this, all else is valueless (The Signs of the Times, January 27, 1898). 5BC 1145.11

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1145.11 Spásné poznání Krista znamená být oživen duchovním poznáním, praktikovat Jeho slova. Bez toho je vše ostatní bezcenné (The Signs of the Times, 27. ledna 1898).

Jan 3:36 Kdo věří v Syna, má věčný život; kdo však Syna odmítá, nespatří život, ale zůstává na něm Boží hněv.

Just to the degree in which the word of God is received and obeyed will it impress with its potency and touch with its life every spring of action, every phase of character. It will purify every thought, regulate every desire. Those who make God's word their trust will quit themselves like men and be strong. They will rise above all baser things into an atmosphere free from defilement. MH 136.3

MH – Život naplněný pokojem 136.3 Nakolik člověk přijímá a poslouchá Boží slovo, natolik ho ovlivní svou mocí a zasáhne každý jeho čin a každý rys jeho povahy. Očistí každou myšlenku a bude řídit každou touhu. Ti, kdo uvěří Božímu slovu a plně se na ně spolehnou, opustí své lidské já a budou silní. Povznesou se nad všechny nízké a bezcenné věci do atmosféry osvobozené od nečistoty. (srv. ZNP 63.6)

1. Janův 5:4-13 [4]Neboť vše, co se narodilo z Boha, přemáhá svět. A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra. [5]Kdo je ten, který přemáhá svět, neli ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? [6]To je ten, který přišel skrze vodu a krev: Ježíš Kristus. Ne pouze ve vodě, ale ve vodě a v krvi. A Duch je ten, který to dosvědčuje, neboť Duch je pravda. [7]Tři jsou, kteří vydávají svědectví [na nebi -- Otec, Slovo a Duch Svatý -- a ti tři jsou jedno]. [8][A jsou tři, kteří vydávají svědectví na zemi] -- Duch, voda a krev --, a ti tři jsou zajedno. [9]Přijímámeli svědectví lidí, oč větší je svědectví Boží. Toto je Boží svědectví, protože on sám vydal svědectví o svém Synu. [10]Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě. Kdo nevěří Bohu, učinil ho lhářem, protože neuvěřil svědectví, které Bůh vydal o svém Synu. [11]A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život a ten život je v jeho Synu. [12]Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, ten

život nemá. [13]Toto jsem napsal vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.

1. Petrův 1:8-9 [8]Ač jste ho neviděli, milujete ho; ačkoli ho ani nyní nevidíte, věříte v něho a jásáte nevýslovnou radostí, plnou slávy, [9]docházejíce cíle [své] víry, záchrany duší.

Those who are unbelieving do not receive the rich endowment of grace that would make them wise unto salvation, patient, forbearing, quick to perceive and appreciate heavenly ministrations, quick to discern Satan's devices, and strong to resist sin. OHC 154.4

OHC – Naše nejvyšší povolání 154.4 Těm, kteří nevěří, se nedostává bohatého přídělu milosti, který by je učinil moudrými ke spáse, trpělivými, shovívavými, rychle vnímajícími a oceňujícími nebeské služby, rychle rozeznávajícími satanovy úklady a silnými v odporu proti hříchu.

1. Janův 3:9 Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích, protože v něm zůstává Boží símě; a nemůže hřešit, protože se narodil z Boha.

Christ came to make us "partakers of the divine nature," and His life declares that humanity, combined with divinity, does not commit sin. MH 180.5

MH – Život naplněný pokojem 180.5 Kristus přišel, aby nás učinil „účastnými božské přirozenosti", a Jeho život je svědectvím o tom, že člověk, který je spojen s Bohem, nehřeší. (srv. ZNP 89.8)

"Whosoever abideth in him sinneth not." God has power to keep the soul who is in Christ, when that soul is under temptation. SD 297.4

SD – Synové a dcery Boží 297.4; 1. Janův 3:6 „Žádný, kdo v něm zůstává, nehřeší." Bůh má moc uchránit člověka, který je v Kristu, i když je vystaven pokušení.

1. Janův 5:18 Víme, že kdo je narozen z Boha, nehřeší; ale ten, kdo byl zplozen z Boha, střeží sebe samého a ten Zlý se ho nedotýká.

Titus 2:11-14 [11]Zjevila se totiž Boží milost, která přináší záchranu všem lidem [12]a vychovává nás, abychom se odřekli bezbožnosti a světských žádostí a rozvážně, spravedlivě a zbožně žili v tomto věku, [13]očekávajíce tu blahoslavenou naději, zjevení slávy velikého Boha a našeho Zachránce Ježíše Krista, [14]který dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti [nezákonnosti] a očistil si svůj zvláštní lid, horlivý v dobrých skutcích.

Jan 5:24 Amen, amen, pravím vám, že kdo slyší mé slovo a věří tomu, kdo mne poslal, má věčný život a nejde na soud, ale přešel ze smrti do života.

021 – Pozvi Ježíše domů

Matouš 12:43-45 [43]"Když pak nečistý duch vyjde od člověka, prochází bezvodými místy, hledaje odpočinutí, ale nenalézá. [44]Tehdy si říká: "Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel." A když přijde, nalézá dům prázdný, zametený a vyzdobený. [45]Potom jde a vezme s sebou sedm jiných duchů, horších, než je sám; vejdou a bydlí tam. A poslední věci onoho člověka se stávají horšími než ty první..."

The garnished house represents the self-righteous soul. Satan is driven out by Christ. But he returned, in the hope of finding entrance. He finds the house empty, swept, and garnished. Only self-righteousness is abiding there. "Then goeth he, and taketh to him seven other spirits more wicked than himself; and they enter in, and dwell there: and the last state of that man is worse than the first." Self-righteousness is a curse, a human embellishment, which Satan uses for his glory. Those who garnish the soul with self-praise and flattery prepare the way for the seven other spirits more wicked than the first. In their very reception of the truth these souls deceive themselves. They are building upon a foundation of self-righteousness. 5BC 1093.8-9

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1093.8-9 Vyzdobený dům představuje samospravedlivé nitro. Satan je vyhnán Kristem. Vrátil se však v naději, že znovu získá přístup. Nachází dům prázdný, zametený a vyzdobený. Přebývá v něm pouze samospravedlnost. **Matouš 12:45** „Potom jde a vezme s sebou sedm jiných duchů, horších, než je sám; vejdou a bydlí tam. A poslední věci onoho člověka se stávají horšími než ty první." Samospravedlnost je prokletí, lidská ozdoba, kterou satan využívá ke své slávě. Ti, kdo zdobí duši sebechválou a lichocením, připravují cestu dalším sedmi duchům, kteří jsou zkaženější než ti první. Už samotným přijetím pravdy tyto duše klamou samy sebe. Staví na základech samospravedlnosti.

The man in this parable refused to do the work of Satan; but the trouble with him was that after the heart was swept and garnished, he failed to invite the presence of the heavenly guests. It is not enough to make the heart empty; we must have the vacuum filled with the love of God. The soul must be furnished with the graces of the Spirit of God. We may leave off many bad habits, and yet not be truly sanctified, because we do not have a connection with God. We must unite with Christ. RH January 24, 1893, par. 14

RH – časopis Review and Herald, 24. ledna 1893, odst. 14 Muž v tomto podobenství odmítl konat Satanovo dílo, ale jeho problém spočíval v tom, že po zametení a vyzdobení srdce nepozval nebeské hosty. Nestačí, aby srdce bylo prázdné; musíme toto vakuum zaplnit Boží láskou. Nitro je třeba vybavit milostmi Ducha Božího. Můžeme zanechat mnoha špatných návyků, a přesto nebýt skutečně posvěceni, protože nemáme spojení s Bohem. Musíme se sjednotit s Kristem.

When the soul surrenders itself to Christ, a new power takes possession of the new heart. A change is wrought which man can never accomplish for himself. It is a supernatural work, bringing a supernatural element into human nature. The soul that is yielded to Christ becomes His own fortress, which He holds in a revolted world, and He intends that no authority shall be known in it but His own. A soul thus kept in possession by the heavenly agencies is impregnable to the assaults of Satan. But unless we do yield ourselves to the control of Christ, we shall be dominated by the wicked one. We must inevitably be under the control of the one or the other of the two great powers that are contending

for the supremacy of the world. It is not necessary for us deliberately to choose the service of the kingdom of darkness in order to come under its dominion. We have only to neglect to ally ourselves with the kingdom of light. If we do not co-operate with the heavenly agencies, Satan will take possession of the heart, and will make it his abiding place. The only defense against evil is the indwelling of Christ in the heart through faith in His righteousness. Unless we become vitally connected with God, we can never resist the unhallowed effects of self-love, self-indulgence, and temptation to sin. We may leave off many bad habits, for the time we may part company with Satan; but without a vital connection with God, through the surrender of ourselves to Him moment by moment, we shall be overcome. Without a personal acquaintance with Christ, and a continual communion, we are at the mercy of the enemy, and shall do his bidding in the end. "The last state of that man is worse than the first. Even so," said Jesus, "shall it be also unto this wicked generation." DA 324.1-2

DA – Touha věků 324.1-2 Když se člověk odevzdá Kristu, ovládne jeho nové srdce nová moc. Dochází ke změně, kterou člověk sám o sobě nikdy nedokáže uskutečnit. Je to nadpřirozené dílo, které do lidské přirozenosti vnáší nadpřirozený prvek. Nitro podřízené Kristu se ve vzpurném světě stává Jeho pevností. Kristus chce být jeho jedinou svrchovanou autoritou. Takto nebeským působením chráněné nitro je Satanovými útoky nepřemožitelné. Pokud se však neodevzdáme pod Kristovu nadvládu, ovládne nás ten zlý. Každý z nás nevyhnutelně musí být pod nadvládou jedné nebo druhé mocnosti, které v tomto světě bojují o svrchovanost. Pod nadvládu království temnosti se dostaneme snadno, ani nemusíme mít v úmyslu jí sloužit. Stačí, abychom zanedbávali spojení s královstvím světla. Nebudeme-li spolupracovat s nebeskými silami, zmocní se našeho srdce satan a zabydlí se v něm. Jedinou obranou proti zlu je přijmout Krista do svého srdce skrze víru v Jeho spravedlnost. Pokud nebudeme mít živé spojení s Bohem, nikdy se nemůžeme ubránit nesvatým účinkům sebelásky, nestřídmosti a pokušení hřešit. Můžeme se zbavit mnoha zlozvyků, na nějakou dobu se můžeme od Satana odtrhnout, ale bez živého spojení s Bohem a bez naprostého odevzdání se Kristu v každém okamžiku [n.: okamžik za okamžikem] budeme přemoženi. Bez osobního důvěrného seznámení se se Spasitelem a bez neustálého společenství s Ním se vydáváme na milost a nemilost nepříteli a nakonec se podvolíme jeho pokynům. **Matouš 12:45** „A poslední věci onoho člověka se stávají horšími než ty první. Tak bude i s tímto zlým pokolením," řekl Ježíš. (srv. TV 205.2-3)

The work of sanctification begins in the heart, and we must come into such a relation with God, that Jesus can put his divine mold upon us. We must be emptied of self in order to give room to Jesus, but how many have their hearts so filled with idols that they have no room for the Redeemer of the world. The world holds the hearts of men in captivity. They center their thoughts and affections upon their business, their position, their family. They hold to their opinions and ways, and cherish them as idols in the soul; but we cannot afford to yield ourselves to the service of self, holding to our own ways and ideas, and excluding the truth of God. We must be emptied of self. But this is not all that is required; for when we have renounced our idols, the vacuum must be supplied. If the heart is left desolate, and the vacuum not supplied, it will be in the condition of him whose house was "empty, swept, and garnished," but without a guest to occupy it. The evil spirit took unto himself seven other spirits more wicked than himself, and they entered in and dwelt there; and the last state of that man was worse than the first. RH February 23, 1892, par. 4

RH – časopis Review and Herald, 23. února 1892, odst. 4 Dílo posvěcení začíná v srdci a my musíme navázat s Bohem takový vztah, aby nám Ježíš mohl vtisknout svou božskou podobu. Je nutné zmařit své já [n.: vyprázdnit se; pozn. překl.: zde je EGW použit slovník **Filipským 2:7**], abychom mohli dát prostor Ježíši, ale kolik lidí má srdce naplněné svými bůžky natolik, že pro Vykupitele světa nemají místo. Svět drží lidská srdce v zajetí. Své myšlenky a sympatie soustřeďují na svůj obchod, své

postavení, svou rodinu. Drží se svých názorů a způsobů a pěstují je v nitru jako bůžky; my si však nemůžeme dovolit odevzdat se službě sobě samým, držet se svých způsobů a myšlenek a vytěsňovat Boží pravdu. Musíme se zbavit svého já. To však není vše, co je zapotřebí; když se zřekneme svých bůžků, je třeba zaplnit prázdné místo. Pokud srdce zůstane opuštěné a prázdnota nebude zaplněna, bude ve stavu toho, jehož dům byl „prázdný, zametený a vyzdobený“, ale bez hosta, který by ho obýval. Zlý duch si k sobě přibral sedm jiných duchů, kteří byli ještě zkaženější než on, vešli dovnitř a usadili se tam; a konečný stav toho člověka byl horší než ten původní.

As you empty the heart of self, you must accept the righteousness of Christ. Lay hold of it by faith; for you must have the mind and spirit of Christ, that you may work the works of Christ. If you open the door of the heart, Jesus will supply the vacuum by the gift of his Spirit, and then you can be a living preacher in your home, in the church, and in the world. You can diffuse light, because the bright beams of the sun of righteousness are shining upon you. Your humble life, your holy conversation, your uprightness and integrity, will tell to all around that you are a child of God, an heir of heaven, that you are not making the world your dwelling-place, but that you are a pilgrim and a stranger here, looking for a better country, even a heavenly, living with an eye single to the glory of God. RH February 23, 1892, par. 5

RH – časopis Review and Herald, 23. února 1892, odst. 5 Když zbavujete srdce [n.: vyprazdňujete ... od] svého já, musíte přijmout Kristovu spravedlnost. Uchopte se jí vírou, neboť musíte mít mysl a ducha Kristova, abyste mohli konat Kristovy skutky. Otevřete-li dveře srdce, Ježíš zaplní prázdnotu darem svého Ducha, a vy potom můžete být živým kazatelem ve svém domově, ve sboru i ve světě. Můžete šířit světlo, protože na vás září jasné paprsky slunce spravedlnosti. Váš pokorný život, vaše svaté projevy a postoje, vaše poctivost a bezúhonnost řeknou všem kolem, že jste Božím dítětem, dědicem nebes, že si ze světa neděláte svůj trvalý příbytek, ale že jste zde poutníkem a cizincem, který hledá lepší zemi, ba dokonce nebeskou, a že žijete s pohledem upřeným pouze na Boží slávu.

Then let not a semblance of pride or self-importance be cherished, for it will crowd Jesus out of the heart, and the vacuum will be filled with the attributes of Satan. RH May 1, 1913, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 1. května 1913, odst. 7 Nepěstujte si tedy ani špetku pýchy nebo sebedůležitosti, protože to vytěsní Ježíše ze srdce a prázdné místo zaplní vlastnosti Božího nepřítele.

There were many in Christ's day, as there are today, over whom the control of Satan for the time seemed broken; through the grace of God they were set free from the evil spirits that had held dominion over the soul. They rejoiced in the love of God; but, like the stony-ground hearers of the parable, they did not abide in His love. They did not surrender themselves to God daily, that Christ might dwell in the heart; and when the evil spirit returned, with “seven other spirits more wicked than himself,” they were wholly dominated by the power of evil. DA 323.3

DA – Touha věků 323.3 V Kristově době bylo mnoho lidí, nad kterými Satan na čas zdánlivě ztratil svoji moc. Z Boží milosti byli vysvobozeni od zlých duchů, kteří ovládali jejich nitro. Radovali se z Boží lásky, ale nezůstali v ní stejně jako ti, o kterých vypráví podobenství o zrnu zasetém do kamenité půdy. Neodevzdávali a nepodřizovali se Bohu každý den, a proto v jejich srdci Kristus nemohl přebývat. Když se potom zlý duch vrátil a přivedl s sebou **Matouš 12:45** „sedm jiných duchů, horších, než je sám”, moc zla je zcela ovládla. Stejně je tomu i dnes. (srv. TV 205.1)

Matouš 12:45b (B21) ... nakonec tomu člověku bude hůře než na začátku. Tak tomu bude i s tímto zlým pokolením.

022 – Prozkoumej své nitro – Máš v sobě Krista?

2. Korintským 13:5 Sami sebe zkoušejte, jsteli ve víře, sami sebe zkoumejte [abyste se osvědčili]. Či nepoznáváte sami na sobě, že Ježíš Kristus [je] ve vás? Ledaže byste byli neosvědčení.

But you will say, How am I to know that Christ is in my heart? If, when you are criticised or corrected in your way, and things do not go just as you think they ought to go, —if then you let your passion arise instead of bearing the correction and being patient and kind, Christ is not abiding in the heart. RH July 12, 1887, par. 9

RH – časopis Review and Herald, 12. července 1887, odst. 9 Vy však namítnete: „Jak mám poznat, že Kristus přebývá v mém srdci?“ Když vás někdo kárá nebo opravuje ve vašem způsobu života a věci se nevyvíjejí podle vašich představ – jestliže to v takovém případě ve vás vyvolává vášně, místo abyste snášeli napomenutí a byli trpěliví a laskaví, pak ve vašem srdci Kristus nepřebývá.

An indwelling Saviour is revealed by the words. But the Holy Spirit does not abide in the heart of him who is peevish if others do not agree with his ideas and plans. From the lips of such a man there come scathing remarks, which grieve the Spirit away, and develop attributes that are satanic rather than divine. RH April 9, 1901, par. 6

RH – časopis Review and Herald, 9. dubna 1901, odst. 6 Jestli v nás přebývá Spasitel odhalujeme našimi slovy. Duch svatý nepřebývá v srdci toho, kdo je podrážděný, když druzí nesouhlasí s jeho představami a plány. Ze rtů takového člověka vycházejí jízlivé [n.: uštěpačné] poznámky, které Ducha Božího zarmucují a odhánějí a rozvíjejí vlastnosti, které jsou spíše ďábelské než božské.

The servants of Christ are not to act out the dictates of the natural heart. They need to have close communion with God, lest, under provocation, self rise up, and they pour forth a torrent of words that are unbefitting, that are not as dew or the still showers that refresh the withering plants. This is what Satan wants them to do; for these are his methods. It is the dragon that is wroth; it is the spirit of Satan that is revealed in anger and accusing. DA 353.2

DA – Touha věků 353.2 Kristovi služebníci nemají jednat podle pokynů přirozeného srdce. Potřebují být v úzkém spojení s Bohem, jinak – při provokaci – povstane jejich „já“ a vychrlí proud mnoha nevhodných slov, které nejsou jako rosa či tichý déšť svlažující vadnoucí rostliny. Přesně to Satan chce, aby dělali, vždyť to jsou jeho způsoby. Drak je tím, kdo se hněvá; zlobou a obviňováním se projevuje ďáblův duch. (srv. TV 223.4)

Well may the question be asked with earnest, anxious heart, “Is envy cherished, is jealousy permitted to find a place in my heart?” If so, Christ is not there. 2SM 382.1

2SM – Vybraná svědectví, 2. svazek 382.1 Je dobré si s vážností a úzkostí v srdci položit otázku: "Pěstuji si závist, je žárlivosti dovoleno nalézt si místo v mém srdci?" Pokud ano, pak tam Kristus není.

Let no one deceive his own soul in this matter. If you harbor pride, self-esteem, a love for the supremacy, vainglory, unholy ambition, murmuring, discontent, bitterness, evil speaking, lying, deception, slandering, you have not Christ abiding in your heart, and the evidence shows that you have the mind and character of Satan, not of Jesus Christ, who was meek and lowly of heart. TM 441.2

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 441.2 Ať nikdo v této věci neklame své vlastní nitro. Chováš-li v sobě pýchu, samolibost, lásku k nadřazenosti, ješitnost, nesvatou ctižádost, reptání, nespokojenost, hořkost, zlé řeči, lži, podvody, pomluvy, nemáš ve svém srdci Krista a z důkazů vyplývá, že máš mysl a povahu Satana, ne Ježíše Krista, který byl tichý a pokorného srdce.

The meekness of Christ, manifested in the home, will make the inmates happy; it provokes no quarrel, gives back no angry answer, but soothes the irritated temper and diffuses a gentleness that is felt by all within its charmed circle. MB 16.3

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 16.3 Kristova mírnost projevená v rodině přinese štěstí všem jejím členům; nevyvolává hádky, neoplácí zlá slova pronesená v hněvu, nýbrž uklidňuje podráždění a šíří laskavost, kterou pociťují všichni v dosahu jejího vlivu. (srv. MON 17.4)

1. Janův 4:12-13,16b [12]...Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle [je dokonalá]. [13]Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že nám dal ze svého Ducha.... [16] ... Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh v něm.

We cannot be fretful and impatient, and still be Christians; for a fretful, impatient spirit is not the Spirit of Christ. RH August 14, 1888, par. 6

RH – časopis Review and Herald, 14. srpna 1888, odst. 6 Nemůžeme být vznětliví a netrpěliví, a přitom být křesťany, neboť vznětlivý a netrpělivý duch není Duchem Kristovým.

1. Korintským 13:4-7 [4]Láska je trpělivá [pomalá k hněvu], dobrotivá [laskavá], láska nezávidí [nesoupeří/nežárlí], [láska] se nevychloubá a není domýšlivá. [5]Nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nerozčiluje se [nenechá se vyprovokovat k hněvu], nepočítá zlo. [6]Neraduje se z nepravosti, ale raduje se spolu s pravdou. [7]Všechno snáší [přikrývá], všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží.

When we give way to impatience, we drive the Spirit of God out of the heart, and give place to the attributes of Satan. 2SM 235.5

2SM – Vybraná poselství, 2. svazek 235.5 Když podléháme netrpělivosti, vyháníme tím ze srdce Božího Ducha a dáváme prostor charakteristickým rysům Božího nepřítele.

You cannot indulge your own temper, and have your own way, and still remain the children of God. RH October 11, 1892, par. 1

RH – časopis Review and Herald, 11. října 1892, odst. 1 Nemůžete se nechat unášet svým vlastním temperamentem, jít vlastní cestou, a přitom zůstávat Božími dětmi.

The man who yields to impatience is serving Satan. “To whom ye yield yourselves servants to obey, his servants ye are to whom ye obey.” 4T 606.3

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 606.3 Člověk, který podléhá netrpělivosti, slouží ďáblu. **Římanům 6:16** „Komu se propůjčujete jako otroci k poslušnosti, koho posloucháte, toho jste otroky.“

If we indulge anger, lust, covetousness, hatred, selfishness, or any other sin, we become servants of sin. “No man can serve two masters.” If we serve sin, we cannot serve Christ. MYP 114.3

MYP – Poselství pro mladé 114.3 Pokud se oddáváme hněvu, chlípnosti, chamtivosti, nenávisti, sobectví nebo jakémukoli jinému hříchu, stáváme se služebníky hříchu. **Matouš 6:24a (B21)** „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům.“ Sloužíme-li hříchu, nemůžeme sloužit Kristu.

Jan 8:34 Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu.

2. Petrův 2:19b Vždyť čemu člověk podlehne [co člověka přemůže], tím je zotročen.

When you indulge the feelings of the natural heart, letting the carnal nature have the supremacy, then I ask, What assurance have you that you are kept by the power of God unto salvation? RH March 8, 1892, par. 8

RH – časopis Review and Herald, 8. března 1892, odst. 8 Když se podřizujete pocitům svého přirozeného srdce a dovolujete tělesné přirozenosti, aby měla navrch, pak se ptám: Jakou máte jistotu [ujištění], že vás Boží moc uchovává ke spáse?

1. Janův 3:9-10 (B21) [9]Kdo se narodil z Boha, nepáchá hřích, neboť v něm zůstává Boží símě; nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. [10]Podle toho se poznají děti Boží a děti ďábla: kdo nežije spravedlivě a nemiluje svého bratra, není z Boha.

1. Janův 3:14-15 [14]...kdo nemiluje [bratra], zůstává ve smrti. [15]Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá věčný život, který by v něm zůstával.

Men are weighed in the balance and found wanting when they are living in the practice of any known sin. It is the privilege of every son of God to be a true Christian moment by moment; then he has all heaven enlisted on his side. He has Christ abiding in his heart by faith. TM 440.2

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 440.2 Když lidé praktikují jakýkoli známý hřích, jsou zváženi na vahách a shledáni nedostatečnými. Je výsadou každého Božího syna být skutečným křesťanem v každém okamžiku; tehdy má celá nebesa na své straně. Má Krista, který přebývá v jeho srdci skrze víru.

1. Janův 5:18 Víme, že kdo je narozen z Boha, nehřeší; ale ten, kdo byl zplozen z Boha, střeží sebe samého a ten Zlý se ho nedotýká.

When His words of instruction have been received, and have taken possession of us, Jesus is to us an abiding presence, controlling our thoughts and ideas and actions. TM 389.1

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 389.1 Jestliže jsme přijali a osvojili si Ježíšova slova poučení, je pro nás trvale přítomen a ovládá naše myšlenky, postoje a činy.

If Christ is not abiding in the soul, another spirit rules and controls; but Christ, the precious Saviour, is to be the Christian's all in all .... Christ is to live in the human instrument. Paul says, “I am crucified with Christ: nevertheless I live; yet not I, but Christ liveth in me: and the life which I now live in the flesh, I live by the faith of the Son of God, who loved me, and gave himself for me.” RH April 4, 1893, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 4. dubna 1893, odst. 7 Pokud v nitru nepřebývá Kristus, vládne a ovládá ho jiný duch; ale Kristus, drahocenný Spasitel, má být pro křesťana vším ve všem .... V člověku má žít Kristus. Pavel říká: **Galatským 2:20** „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.“

All must obtain a living experience for themselves; they must have Christ enshrined in the heart, his Spirit controlling the affections, or their profession of faith is of no value, and their condition will be even worse than if they had never heard the truth. 5T 619.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 619.1 Všichni musí sami pro sebe získat živou zkušenost; Kristus musí být zakotven v jejich srdci a jeho Duch musí ovládat jejich pocity, jinak jejich vyznání víry nemá žádnou hodnotu a jejich stav se stane ještě horším, než kdyby o pravdě nikdy neslyšeli.

023 – Stojí u tvých dveří a tluče

Zjevení 3:20 Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.

How willing is Christ to take possession of the soul temple if we will let Him! He is represented as waiting and knocking at the door of the heart. Then why does He not enter? It is because the love of sin has closed the door of the heart. As soon as we consent to give sin up, to acknowledge our guilt, the barrier is removed between the soul and the Saviour. 1SM 325.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 325.3 Jak rád se Kristus zmocní chrámu našeho nitra, pokud mu to dovolíme! Je představen jako ten, kdo čeká a tluče na dveře srdce. Proč tedy nevstoupí? To proto, že láska k hříchu dveře srdce zavřela. Jakmile vyslovíme souhlas s tím, že se vzdáme hříchu, že uznáme svou vinu, překážka mezi nitrem a Spasitelem je odstraněna.

Obey not the voice of the deceiver, which is in harmony with the unsanctified will, but obey the impulse that God has given.... Everything is at stake. Will the human agent cooperate with the divine “to will and to do”? If man places his will on God's side, fully surrendering self to God's will, the high and holy endeavor of the human agent takes down the obstruction he himself has erected, the rubbish is cleared away from the door of the heart, the defiance barricading the soul is broken down. The door of the heart is opened and Jesus enters, to abide as a welcome guest. HP 27.6

HP – V nebesích 27.6 Neposlouchejte hlas svůdce, který je v souladu s neposvěcenou vůlí, ale uposlechněte podnětu, který dal Bůh.... V sázce je všechno. Bude člověk spolupracovat s božským „chtít a činit“? Pokud se člověk ztotožní s Boží vůlí, pokud Boží vůli plně odevzdá své já, tak jeho nejušlechtilejší úsilí strhne překážku, kterou sám vztyčil, od dveří srdce je odklizeno smetí, vzpoura blokující nitro je prolomena. Dveře srdce se otevírají a Ježíš vstupuje, aby zůstal jako vítaný host.

Jesus invites us to accept His presence; we are to open the door of the heart, and let Him in. But He will not share a divided heart. If it be given to the service of mammon, if selfishness and pride fill its chambers, there will be no room for the heavenly Guest; He will not take up His abode with us until the soul-temple has been emptied and cleansed. Yet there is no need of making a failure in the Christian life. Jesus is waiting to do a great work for us, and all heaven is interested in our salvation. OHC 55.4

OHC – Naše nejvyšší povolání 55.4 Ježíš nás vyzývá, abychom přijali jeho přítomnost; máme otevřít dveře srdce a vpustit ho dovnitř. On však nebude sdílet rozpolcené srdce. Bude-li oddáno službě mamonu, zaplní-li jeho komnaty sobectví a pýcha, nebude v něm pro nebeského Hosta místo; On se u nás neusadí, dokud nebude chrám duše zcela vyklizen a očištěn. Přesto není třeba v křesťanském životě selhávat. Ježíš na nás čeká, aby pro nás vykonal velké dílo, a celé nebe má zájem na naší spáse.

In the work of redemption there is no compulsion. No external force is employed. Under the influence of the Spirit of God, man is left free to choose whom he will serve. DA 466.4

DA – Touha věků 466.4 V díle vykoupení je jakýkoli nátlak vyloučen. Neuplatňuje se v něm žádná vnější síla. Člověk se pod vlivem Božího Ducha sám svobodně rozhoduje, komu chce sloužit. (srv. TV 298.5)

Jesus will not force open the door. You must open it yourselves and show that you desire His presence by giving Him a sincere welcome. 2T 217.1

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 217.1 Ježíš dveře neotevírá násilím. Musíte je otevřít sami a dát Mu najevo upřímným přivítáním, že toužíte po Jeho přítomnosti.

I saw that many have so much rubbish piled up at the door of their heart that they cannot get the door open. Some have difficulties between themselves and their brethren to remove. Others have evil tempers, selfish covetousness, to remove before they can open the door. Others have rolled the world before the door of their heart, which bars the door. All this rubbish must be taken away, and then they can open the door and welcome the Saviour in. 1T 143.2

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 143.2 Viděla jsem, že mnozí mají u dveří svého srdce nahromaděno tolik smetí, že je nemohou ani otevřít. Někteří mají mezi sebou a svými bratry těžkosti, které je třeba odstranit. Jiní mají zlou náturu, sobeckou chamtivost. Než budou moci otevřít dveře, je třeba je odstranit. Jiní před dveře svého srdce nakupili celý svět, a to jim dveře blokuje. Všechno toto smetí musí být odklizeno, a pak mohou dveře otevřít a přivítat ve svém nitru Spasitele.

In order to let Jesus into our hearts, we must stop sinning. The only definition for sin that we have in the Bible is that it is the transgression of the law. The law is far-reaching in its claims, and we must bring our hearts into harmony with it. ST March 3, 1890, par. 3

ST – časopis Znamení doby, 3. března 1890, odst. 3 Abychom mohli Ježíše vpustit do svého srdce, musíme přestat hřešit. Jediná definice hříchu zaznamenaná v Bibli zní: hřích je přestoupení zákona. Požadavky zákona jsou dalekosáhlé a my s ním musíme uvést svá srdce do souladu.

Truth must reach down to the deepest recesses of the soul, and cleanse away everything unlike the spirit of Christ, and the vacuum be supplied by the attributes of His character who was pure and holy and undefiled, that all the springs of the heart may be as flowers, fragrant with perfume, a sweet-smelling savor, a savor of life unto life. OHC 33.5

OHC – Naše nejvyšší povolání 33.5 Pravda musí proniknout až do nejhlubších zákoutí lidského nitra a očistit vše, co se nepodobá Kristovu duchu. Prázdnota musí být vyplněna atributy charakteru Toho, který byl čistý, svatý a neposkvrněný, aby všechno, co vyvěrá ze srdce, bylo jako květiny, vonící parfémem, sladkou příchutí, vůní života k životu.

If we ask him, the Lord will give us the Holy Spirit to cleanse the habitation of the soul; for every room of the temple of God must be entered and purified. We need to compare our life and character with the great moral standard, —the ten commandments. RH September 10, 1895, par. 3

RH – časopis Review and Herald, 10. září 1895, odst. 3 Pán nám dá Ducha svatého, aby očistil příbytek našeho nitra, pokud Ho o to požádáme. Neboť do každé místnosti Božího chrámu je třeba vstoupit a

očistit ji. Potřebujeme porovnávat svůj život a charakter s velkým morálním měřítkem – desaterem Božích přikázání.

Not one nook or corner of the soul is to be a hiding place for selfishness. 8T 139.3

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 139.3 Ani jedno zákoutí našeho nitra se nesmí stát útočištěm pro sobectví.

The Lord can not purify the soul until the entire being is surrendered to the working of the Holy Spirit. RH February 27, 1900, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 27. února 1900, odst. 7 Pán nemůže očistit nitro, dokud není celá bytost vydána a podřízena působení Ducha svatého.

Humble yourselves before God, and make an earnest effort to empty the soul temple of all rubbish—all envyings, all jealousies, all suspicions, all faultfindings. “Cleanse your hands, ye sinners; and purify your hearts, ye double-minded. 5T 163.2

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 163.2 Pokořte se před Bohem a usilujte o to vyprázdnit chrám svého nitra od všech nečistot – od závisti, žárlivosti, podezírání a obviňování. **Jakub 4:8** „Očisťte ruce, hříšníci, a očisťte srdce, lidé dvojí mysli.“

Let the Spirit of God, like a holy flame, burn away the rubbish that is piled up at the door of the heart, and let Jesus in; then His love will flow out to others through us, in tender words and thoughts and acts. 5T 489.4

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 489.4 Ať Boží Duch jako svatý plamen sežehne všechnu nečistotu, která se nahromadila u dveří srdce, a umožní Ježíši vstoupit; pak bude Jeho láska skrze nás proudit k druhým v něžných slovech, myšlenkách a činech.

If Christ is abiding in the heart, He will be in all our thoughts. Our deepest thoughts will be of Him, His love, His purity. He will fill all the chambers of the mind. HP 163.5

HP – V nebesích 163.5 Pokud Kristus přebývá v srdci, bude i ve všech našich myšlenkách. Naše nejhlubší myšlenky budou o Něm, o Jeho lásce a čistotě. On zaplní všechny komnaty naší mysli.

Marvelous will be the transformation wrought in him who by faith opens the door of the heart to the Saviour. MH 93.3

MH – Život naplněný pokojem 93.3 V člověku, který vírou otevře dveře svého srdce Spasiteli, se odehraje úžasná proměna. (srv. ZNP 41.3)

If the truth sanctifies the soul, sin is hated and shunned, because Christ is accepted as an honored guest. But Christ cannot share a divided heart; sin and Jesus are never in copartnership. TM 160.1

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 160.1 Pokud pravda posvěcuje nitro, potom hřích nenávidíme a vyhýbáme se mu, protože přijímáme Krista jako vzácného hosta. Kristus však nemůže sdílet rozdělené srdce; hřích a Ježíš nikdy nejsou společníky.

Unless the door of the heart is open to Jesus, unless He occupies the soul temple, unless the heart is imbued with His divine attributes, human actions when weighed in the heavenly balances, will be pronounced "Wanting." 7BC 961.8

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 961.8 Pokud nejsou dveře srdce otevřeny Ježíši, pokud On neobývá chrám duše, pokud srdce není prodchnuto Jeho božskými vlastnostmi, budou lidské činy při vážení na nebeských vahách prohlášeny za „nedostatečné".

We must be emptied of self. But this is not all that is required, for when we have renounced our idols, the vacuum must be supplied.... TMK 165.2

As you empty the heart of self you must accept the righteousness of Christ. Lay hold of it by faith.... If you open the door of the heart, Jesus will supply the vacuum by the gift of His Spirit, and then you can be a living preacher in your home, in the church, and in the world. You can diffuse light, because the bright beams of the Sun of Righteousness are shining upon you. TMK 165.3

TMK – Abych jej znal 165.2 Musíme se oprostit od svého já. To však není vše, co je zapotřebí, neboť když se zřekneme svých model, musí být prázdnota zaplněna....

TMK – Abych jej znal 165.3 Když vyprázdníte srdce od svého vlastního já, musíte přijmout Kristovu spravedlnost. Uchopte ji vírou.... Otevřete-li dveře srdce, Ježíš zaplní prázdnotu darem svého Ducha a vy pak můžete být živým kazatelem ve svém domově, v církvi i ve světě. Můžete šířit světlo, protože na vás září jasné paprsky Slunce spravedlnosti.

The revelation of His own glory in the form of humanity will bring heaven so near to men that the beauty adorning the inner temple will be seen in every soul in whom the Saviour dwells. Men will be captivated by the glory of an abiding Christ. COL 420.2

COL – Kristova podobenství 420.2 Až Kristus zjeví svou vlastní slávu, která se projeví v lidech, přiblíží se nebe k lidem natolik, že krásu zdobící chrám nitra bude možné pozorovat v každém člověku, ve kterém Spasitel přebývá. Lidé budou touto slávou Krista přebývajícího v člověku zcela uchváceni. (srv. PM 214.7)

024 – Pustil jsi Ho dovnitř?

Zjevení 3:20 Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet a on se mnou.

Every warning, reproof, and entreaty in the Word of God, or through His delegated messengers, is a knock at the door of the heart; it is the voice of Jesus, asking for entrance. With every knock unheeded, your determination to open becomes weaker and weaker. If the voice of Jesus is not heeded at once, it becomes confused in the mind with a multitude of other voices, the world's care and business engross the attention, and conviction dies away. The heart becomes less impressible, and lapses into a perilous unconsciousness of the shortness of time, and of the great eternity beyond. 7BC 966.9

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 966.9 Každé varování, napomenutí a výzva v Božím slově nebo prostřednictvím jím povolaných poslů je klepáním na dveře lidského srdce; je to Ježíšův hlas, který žádá o vstup. S každým neuposlechnutým zaklepáním je vaše odhodlání otevřít stále slabší. Jestliže neuposlechneme Ježíšův hlas ihned, začne se v naší mysli Jeho hlas mísit s množstvím jiných hlasů, světské starosti a touha zaujmou pozornost natolik, že hlas svědomí utichne. Srdce se stává méně ovlivnitelným a upadá do nebezpečné nevědomosti co se týče krátkosti času, který zbývá, a následné velkolepé věčnosti.

I was shown that the testimony to the Laodiceans applies to God's people at the present time, and the reason it has not accomplished a greater work is because of the hardness of their hearts. But God has given the message time to do its work. The heart must be purified from sins which have so long shut out Jesus. This fearful message will do its work.... Lest His people should be deceived in regard to themselves, He gives them time for the excitement to wear off, and then proves them to see if they will obey the counsel of the True Witness. 1T 186.1-2

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 186.1-2 Bylo mi ukázáno, že svědectví Laodicejským se vztahuje na Boží lid v současné době a že příčinou nedosažení většího úspěchu je zatvrzelost jejich srdcí. Bůh však tomuto poselství poskytl čas, aby vykonalo své dílo. Srdce musí být očištěno od hříchů, které Ježíši tak dlouho brání ve vstupu. Toto obávané poselství své dílo vykoná.... Aby se Jeho lid nenechal oklamat ohledně svého vlastního stavu, poskytuje jim čas na to, ab rozrušení odeznělo, a pak je vyzkouší, zda uposlechnou rady Pravého svědka.

God leads His people on, step by step. He brings them up to different points calculated to manifest what is in the heart. Some endure at one point, but fall off at the next. At every advanced point the heart is tested and tried a little closer. If the professed people of God find their hearts opposed to this straight work, it should convince them that they have a work to do to overcome, if they would not be spewed out of the mouth of the Lord. Said the angel: “God will bring His work closer and closer to test and prove every one of His people.” Some are willing to receive one point; but when God brings them to another testing point, they shrink from it and stand back, because they find that it strikes directly at some cherished idol. Here they have opportunity to see what is in their hearts that shuts out Jesus. They prize something higher than the truth, and their hearts are not prepared to receive Jesus. 1T 187.1

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 187.1 Bůh vede svůj lid kupředu, krok za krokem. Přivádí je do různých situací, které mají projevit to, co je v srdci. Někteří v jedné věci obstojí, ale v následující

padnou. V každé další situaci je srdce zkoušeno a prověřováno o něco podrobněji. Pokud lidé hlásící se k Bohu zjistí, že se jejich srdce proti tomu staví, mělo by je to přimět k činnosti, kterou je třeba vynaložit, aby zvítězili, pokud nechtějí být vyvrženi z úst Páně. Anděl pravil: "Bůh bude své působení stupňovat, aby vyzkoušel a osvědčil každého ze svého lidu." Někteří jsou ochotni přijmout jednu zkoušku; když je však Bůh přivede k další, krčí se před ní a ustupují, protože zjišťují, že přímo zasahuje nějakou jejich pěstovanou modlu. Zde mají příležitost poznat, co je v jejich srdcích, co Ježíši brání ve vstupu. Cení si něčeho víc než pravdy a jejich srdce není připraveno Ježíše přijmout.

We must be emptied of self in order to give room to Jesus, but how many have their hearts so filled with idols that they have no room for the Redeemer of the world. The world holds the hearts of men in captivity. They center their thoughts and affections upon their business, their position, their family. They hold to their opinions and ways, and cherish them as idols in the soul. TMK 165.2

TMK – Abych jej znal 165.2 Je nutné zmařit své já [n.: vyprázdnit se; pozn. překl.: zde je EGW použit slovník **Filipským 2:7**], abychom mohli dát prostor Ježíši, ale kolik lidí má srdce zaplněné svými modlami natolik, že pro Vykupitele světa nemají místo. Svět drží lidská srdce v zajetí. Své myšlenky a sympatie soustřeďují na svůj obchod, své postavení, svou rodinu. Drží se svých názorů a způsobů a pěstují je v nitru jako modly.

He will not release one atom of His claim; He will not accept half worship while half the heart is given to some idol. All the heart, God requires, all the mind. You are not allowed to have the mind diverted from God and centered upon any other object. TM 439.1

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 439.1 [Bůh] Neuvolní ze svého nároku ani atom; nepřijme poloviční uctívání, zatímco polovina srdce patří nějaké modle. Bůh vyžaduje celé srdce, celou mysl. Není dovoleno, aby se vaše mysl odklonila od Boha a soustředila se na nějaký jiný objekt.

Lukáš 14:33 (B21) Tak tedy žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.

Individuals are tested and proved a length of time to see if they will sacrifice their idols and heed the counsel of the True Witness. If any will not be purified through obeying the truth, and overcome their selfishness, their pride, and evil passions, the angels of God have the charge: “They are joined to their idols, let them alone,” and they pass on to their work, leaving these with their sinful traits unsubdued, to the control of evil angels. Those who come up to every point, and stand every test, and overcome, be the price what it may, have heeded the counsel of the True Witness, and they will receive the latter rain, and thus be fitted for translation. 1T 187.1

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 187.1 Jednotlivci jsou po určitou dobu zkoušeni a prověřováni, aby se zjistilo, zda se vzdají svých model a budou naslouchat radám Pravého svědka. Pokud se někdo nechce očistit poslušností pravdě a překonat své sobectví, pýchu a zlé touhy, mají Boží andělé pověření: "Jsou spojeni se svými modlami, nechte je na pokoji," přecházejí k další práci a tyto nepodmaněné lidi s jejich hříšnými vlastnostmi ponechávají moci zlých andělů. Ti, kteří splní každý bod, obstojí v každé zkoušce a zvítězí, ať už je cena jakákoli, dbali na radu Pravého svědka a obdrží pozdní déšť, a budou tak uzpůsobeni k proměnění.

Some may say, Why is this message sounded so constantly in our ears? It is because you do not thoroughly repent. You do not live in Christ and have Christ abiding in you. When one idol is expelled from the soul, Satan has another prepared to supply its place. Unless you make an entire consecration to Christ and live in communion with Him, unless you make Him your Counselor, you will find that your heart, open to evil thoughts, is easily diverted from the service of God to the service of self. 1SM 107.5

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 107.5 Někdo by mohl říci: Proč nám toto poselství neustále zní v uších? Je to proto, že nečiníte důkladné pokání. Nežijete v Kristu a Kristus ve vás nepřebývá. Když je z duše vyhnána jedna modla, satan má připravenu jinou, aby ji nahradila. Pokud se zcela nezasvětíte Kristu a nebudete žít ve společenství s Ním, pokud Ho neučiníte svým rádcem, zjistíte, že vaše srdce, otevřené zlým úmyslům, se snadno odkloní od služby Bohu ke službě svému já.

At times you may have a desire to repent. But unless you decidedly reform and put into practice the truths you have learned, unless you have an active, working faith, a faith that is constantly increasing in strength, your repentance is as the morning dew. It will give no permanent relief to the soul. A repentance caused by a spasmodic exercise of the feelings is a repentance that needs to be repented of; for it is delusive. A violent exercise of the feelings, which does not produce in you the peaceable fruits of righteousness, leaves you in a worse state than you were in before. 1SM 108.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 108.1 Někdy můžete mít touhu činit pokání. Ale pokud se rozhodným způsobem nenapravíte a s odhodláním neuvedete do praxe naučené pravdy, pokud nebudete mít aktivní, činnou víru, takovou víru, která neustále nabývá na síle, bude vaše pokání jako ranní rosa. Nitru to nepřinese žádnou trvalou úlevu. Pokání způsobené křečovitým cvičením pocitů je pokání, kterého je třeba litovat; je totiž klamné. Násilné přemáhání pocitů, které ve vás nevyvolává pokojné plody spravedlnosti, vás zanechává v horším stavu, než jste byli předtím.

Every day the tempter will be on your track with some delusive, plausible excuse for your self-serving, your self-pleasing, and you will fall back into your old practices, neglecting the work of serving God, by which you would gain hope and comfort and assurance. 1SM 108.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 108.2 Každý den vám bude pokušitel v patách s nějakou klamnou, věrohodnou výmluvou pro sobeckou službu svému já, pro vaše sebeuspokojování, a vy se budete vracet ke svým starým praktikám a zanedbávat službu Bohu, prostřednictvím které byste získali naději, útěchu a ujištění.

God calls for willing service—a service inspired by the love of Jesus in the heart. God is never satisfied with halfhearted, selfish service. He requires the whole heart, the undivided affections, and a complete faith and trust in His power to save from sin. 1SM 108.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 108.3 Bůh volá po ochotné službě – službě inspirované Ježíšovou láskou v srdci. Bůh se nikdy nespokojí s polovičatou, sobeckou službou. Vyžaduje celé srdce, nerozdělené sympatie a naprostou víru a důvěru v jeho moc vysvobodit z hříchu.

Every time you refuse to listen to the message of mercy, you strengthen yourself in unbelief. Every time you fail to open the door of your heart to Christ, you become more and more unwilling to listen to the voice of Him that speaketh. You diminish your chance of responding to the last appeal of mercy. COL 237.1

COL – Kristova podobenství 237.1 Pokaždé, když odmítneš naslouchat poselství milosti, utvrzuješ se v nevíře. Pokaždé, když Kristu odmítneš otevřít své srdce, stáváš se méně a méně ochotným naslouchat Jeho hlasu. Zmenšuješ tím pravděpodobnost, že zareaguješ na poslední nabídku milosti. (srv. PM 120.2)

The Holy Spirit is presenting every inducement to constrain you to come. Christ is watching for some sign that will betoken the removing of the bolts and the opening of the door of your heart for His entrance. COL 237.2

COL – Kristova podobenství 237.2 Duch svatý využívá všechny prostředky, aby tě přiměl vejít. Kristus vyhlíží nějaké znamení, které je předzvěstí odemčení a otevření dveří tvého srdce, aby mohl vstoupit. (srv. PM 120.3)

"Return unto Me, and I will return unto thee, and will heal all thy backslidings." 1T 143.3

Some, I saw, would gladly return. Others .... will glide along, much after the same manner as before, and will be spewed out of the mouth of the Lord. Those only who zealously repent will have favor with God. 1T 144.1

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 143.3 Jeremiáš 3:22 „Navraťte se, odvrácení synové, vyléčím vaše odvrácení."

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 144.1 Viděla jsem, že někteří se rádi vrátí. Jiní .... budou pokračovat dále, stejně jako předtím a budou vyvrženi z úst Pána. Pouze ti, kdo horlivě činí pokání, získají u Boha přízeň.

025 – Prozkoumej své nitro – Jsi Laodicejským?

Zjevení 3:17 Neboť říkáš: Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji. A nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný a chudý, slepý a nahý.

Many, I saw, were flattering themselves that they were good Christians, who have not a single ray of light from Jesus. They know not what it is to be renewed by the grace of God. They have no living experience for themselves in the things of God. 1T 189.2

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 189.2 Viděla jsem mnoho lidí, kteří si lichotí, jak jsou dobrými křesťany. Přitom nemají ani paprsek Ježíšova světla. Nevědí, co to znamená být obnoven Boží milostí. Nemají pro sebe žádnou živou zkušenost týkající se Božích věcí.

How plainly is pictured the position of those who think they have all the truth, who take pride in their knowledge of the Word of God, while its sanctifying power has not been felt in their lives. The fervor of the love of God is wanting in their hearts, but it is this very fervor of love that makes God's people the light of the world. 1SM 357.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 357.1 Jak jasně je znázorněn stav těch, kteří si myslí, že znají všechnu pravdu, kteří se pyšní svou znalostí Božího slova, zatímco jeho posvěcující moc ve svém životě nezakusili. V jejich srdcích schází vřelost Boží lásky, ale právě tato vřelost lásky činí z Božího lidu světlo světa.

What greater deception can come upon human minds than a confidence that they are right when they are all wrong! The message of the True Witness finds the people of God in a sad deception, yet honest in that deception. They know not that their condition is deplorable in the sight of God. While those addressed are flattering themselves that they are in an exalted spiritual condition, the message of the True Witness breaks their security by the startling denunciation of their true condition of spiritual blindness, poverty, and wretchedness. The testimony, so cutting and severe, cannot be a mistake, for it is the True Witness who speaks, and His testimony must be correct. 3T 252.4

3T – Svědectví pro církev, 3. svazek 252.4 Jaký větší klam může postihnout lidskou mysl než přesvědčení, že má pravdu, i když se mýlí! Poselství Pravého svědka nalézá Boží lid ve smutném, a přitom upřímném klamu. Nevědí, že jejich stav je v Božích očích žalostný. Zatímco si ti, kterých se to týká, lichotí, že jsou v povzneseném duchovním stavu, poselství Pravého svědka rozbíjí jejich jistotu překvapivým odhalením jejich skutečného stavu duchovní slepoty, chudoby a ubohosti. Svědectví, které je tak ostré a závažné, nemůže být omylem, neboť mluví Pravý Svědek a Jeho svědectví musí být pravdivé.

Zjevení 3:15-16 [15]Znám tvé skutky; nejsi studený ani horký [jako léčivé prameny]. Kéž bys byl studený nebo horký! [16]Takto však, že jsi vlažný, a nejsi studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst.

The great mass of professing Christians will meet with bitter disappointment in the day of God. They have not upon their foreheads the seal of the living God. Lukewarm and halfhearted, they dishonor God far more than the avowed unbeliever. 7BC 970.6

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 970.6 Velkou masu lidí považujících se za křesťany čeká v den Páně hořké zklamání. Nemají na svých čelech pečeť živého Boha. Jsou vlažní a polovičatého srdce a zneuctívají Boha mnohem víc než zapřisáhlí bezvěrci.

They may be crying, “The temple of the Lord, the temple of the Lord are we,” while their hearts are filled with unholy traffic and unrighteous barter. The courts of the soul temple may be the haunt of envy, pride, passion, evil surmising, bitterness, and hollow formalism. Christ looks mournfully upon His professed people who feel rich and increased in the knowledge of the truth, and who are yet destitute of the truth in life and character. OHC 349.4

OHC – Naše nejvyšší povolání 349.4 Možná volají: "Chrám Páně, chrámem Páně jsme my," zatímco jejich srdce jsou naplněna nesvatým ruchem a nespravedlivým kupčením. Nádvoří chrámu lidského nitra mohou být útočištěm závisti, pýchy, vášní, zlých domněnek, hořkosti a prázdného formalismu. Kristus se s lítostí dívá na vyznavače svého jména, kteří se cítí být bohatí a rozhojněni v poznání pravdy, a přesto pravdu v životě a charakteru postrádají.

Přísloví 14:12 Některá cesta připadá člověku správná, avšak nakonec je cestou smrti.

They profess to love the truth, yet are deficient in Christian fervor and devotion. They dare not give up wholly and run the risk of the unbeliever, yet they are unwilling to die to self and follow out closely the principles of their faith. 4T 87.1

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 87.1 Vyznávají lásku k pravdě, ale chybí jim křesťanský zápal a oddanost. Nemají odvahu zcela rezignovat a vystavit se riziku nevěřícího člověka, nejsou však ani ochotni zemřít sami sobě a důsledně se řídit zásadami své víry.

The only hope for the Laodiceans is a clear view of their standing before God, a knowledge of the nature of their disease. They are neither cold nor hot; they occupy a neutral position, and at the same time flatter themselves that they are in need of nothing. The True Witness hates this lukewarmness.... They are nauseous to His taste. 4T 87.2

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 87.2 Jedinou nadějí pro Laodicejské je jasný pohled na to, jak si před Bohem stojí, jasné poznání podstaty jejich nemoci. Nejsou ani chladní, ani horcí; zaujímají neutrální pozici a zároveň si lichotí, že jim nic neschází. Pravý svědek tuto vlažnost nenávidí.... Jsou pro Něj mdlé chuti.

2. Timoteus 3:5a Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí [popřeli ji/odmítli].

We cannot be half the Lord's and half the world's. We are not God's people unless we are such entirely. 5T 83.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 83.1 Nemůžeme patřit napůl Pánu a napůl světu. Nejsme Božím lidem, pokud jím nejsme zcela a úplně.

No one can occupy a neutral position; there is no middle class, who neither love God nor serve the enemy of righteousness. Christ is to live in His human agents and work through their faculties and act through their capabilities. Their will must be submitted to His will; they must act with His Spirit. Then it is no more they that live, but Christ that lives in them. He who does not give himself wholly to God is under the control of another power, listening to another voice, whose suggestions are of an entirely different character. Half-and-half service places the human agent on the side of the enemy as a successful ally of the hosts of darkness. MB 94.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 94.1 Nikdo nemůže zaujmout neutrální pozici. Žádný člověk si nemůže říci, že neslouží ani Bohu, ani nepříteli spravedlnosti. Kristus má žít ve svých následovnících. Má působit a jednat prostřednictvím jejich schopností a možností. Jejich vůle musí být podřízena vůli Kristově; musí jednat pod vlivem jeho Ducha. Pak už ovšem nežijí oni, nýbrž žije v nich Kristus. Kdo se plně neodevzdá Bohu, je ovládán jinou mocí, poslouchá jiný hlas, jehož podněty jsou zcela jiného druhu. Polovičatou službou se člověk staví na stranu nepřítele jako úspěšný spojenec mocností temnoty. (srv. MON 56.5)

We are co-workers with Christ or co-workers with the enemy. We either gather with Christ or scatter abroad. We are decided, whole-hearted Christians, or none at all. Says Christ, “I would thou wert cold or hot. RH September 4, 1883, par. 14

RH – časopis Review and Herald, 4. září 1883, odst. 14 Jsme buď spolupracovníci Kristovi, nebo spolupracovníci nepřítele. Buď shromažďujeme spolu s Kristem, nebo rozptylujeme. Buď jsme rozhodnými a celým srdcem oddanými křesťany, nebo křesťany vůbec nejsme. Kristus říká: **Zjevení 3:15** „Kéž bys byl studený nebo horký.“

Halfhearted Christians are worse than infidels; for their deceptive words and noncommittal position lead many astray. The infidel shows his colors. The lukewarm Christian deceives both parties. He is neither a good worldling nor a good Christian. Satan uses him to do a work that no one else can do (Letter 44, 1903). 7BC 963.6

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 963.6 Polovičatí křesťané jsou horší než bezvěrci, neboť jejich klamná slova a nezávazný postoj svádí mnohé na scestí. Bezvěrec přiznává barvu. Vlažný křesťan klame obě strany. Není ani dobrým světákem, ani dobrým křesťanem. Satan ho používá k tomu, aby vykonal dílo, které nikdo jiný vykonat nemůže (Dopis 44, 1903).

Half-hearted Christians obscure the glory of God, misinterpret piety, and cause men to receive false ideas as to what constitutes vital godliness. Others think that they, also, can be Christians and yet consult their own tastes and make provision for the flesh, if these false-hearted professors can do so.... By their spirit and deportment they virtually say, “Jesus, in your day you did not understand as well as we do in our day, that man can serve God and mammon.” RH August 19, 1890, par. 11

RH – časopis Review and Herald, 19. srpna 1890, odst. 11 Polovičatí křesťané zatemňují Boží slávu, špatně si vykládají zbožnost a způsobují, že si lidé vytvářejí falešné představy o tom, z čeho se skládá živoucí zbožnost. Jiní si myslí, když to mohou dělat tito falešní vyznavači, že i oni mohou být křesťany, a přitom se řídit vlastními chutěmi a zaopatřovat si tělo.... Svým duchem a vystupováním vlastně říkají: „Ježíši, ve své době jsi nechápal tak dobře jako my v naší době, že člověk může sloužit Bohu i mamonu.“

It would be more pleasing to the Lord if lukewarm professors of religion had never named His name. They are a continual weight to those who would be faithful followers of Jesus. They are a stumbling block to unbelievers, and evil angels exult over them, and taunt the angels of God with their crooked course. Such are a curse to the cause at home or abroad. They draw nigh to God with their lips, while their heart is far from Him. 1T 188.2

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 188.2 Pánu by bylo milejší, kdyby vlažní vyznavači křesťanství nikdy nevyslovili Jeho jméno. Jsou neustálou přítěží pro ty, kdo by chtěli být věrnými Ježíšovými následovníky. Jsou překážkou pro nevěřící a zlí andělé nad nimi jásají a kvůli jejich pokřivené životní cestě se posmívají Božím andělům. Takoví jsou prokletím pro naši záležitost doma i v zahraničí. Svými rty se přibližují k Bohu, zatímco jejich srdce je od Něj vzdáleno.

The lives of professing Christians who do not live the Christ life are a mockery to religion. 9T 22.2 ... Those who love Jesus will bring all in their lives into harmony with His will. ... They show that there is a spiritual power that can enable men and women not to swerve an inch from truth and justice... 9T 23.3

9T – Svědectví pro církev, 9. svazek 22.2; 23.3 Život vyznavačů křesťanství, kteří nežijí Kristovým životem, je zesměšněním víry. ... Ti, kdo milují Ježíše, uvedou vše ve svém životě do souladu s jeho vůlí. ... Ukazují, že existuje duchovní síla, která může mužům a ženám umožnit, aby neuhnuli ani o píď od pravdy a spravedlnosti...

Determine to know the worst of your case.... Deal truly with your own soul. 1T 163.1 ... A supposed hope, and nothing more, will prove your ruin. 1T 163.4

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 163.1; 163.4 Rozhodněte se poznat to nejhorší z vašeho případu.... Jednejte se svým vlastním nitrem pravdivě.... Domnělá naděje, a nic víc, se ukáže být vaší zkázou.

026 – Jsi vlažný?

Zjevení 3:15-16 [15]Znám tvé skutky; nejsi studený ani horký.... [16]Takto však, že jsi vlažný.... vyvrhnu [dosl. vyzvracím] tě ze svých úst.

The message to the Laodiceans is applicable to Seventh-day Adventists who have had great light and have not walked in the light. It is those who have made great profession, but have not kept in step with their Leader, that will be spewed out of His mouth unless they repent. 2SM 66.2

2SM – Vybraná poselství, 2. svazek 66.2 Poselství Laodicejským se vztahuje na adventisty sedmého dne, kteří měli velké světlo, ale nechodili v něm. Jsou to právě ti, kteří měli velké řeči, ale nedrželi krok se svým Vůdcem, kteří budou vyvrženi z Jeho úst, jestliže nebudou činit pokání.

Christ sees that which man does not see. He sees the sins which, if not repented of, will exhaust the patience of a long-suffering God. Christ cannot take up the names of those who are satisfied in their own self-sufficiency. He cannot importune in behalf of a people who feel no need of His help, who claim to know and possess everything (The Review and Herald, July 23, 1889). 7BC 964.6

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 964.6 Kristus vidí to, co člověk nevidí. Vidí hříchy, které, pokud jich člověk nebude litovat, vyčerpají trpělivost Boha pomalého k hněvu. Kristus nemůže přijmout lidi, kteří jsou spokojeni s tím, že si vystačí sami. Nemůže prosit jménem lidí, kteří necítí potřebu jeho pomoci, kteří tvrdí, že všechno znají a mají (The Review and Herald, 23. července 1889).

There is nothing so offensive to God or so dangerous to the human soul as pride and self-sufficiency. Of all sins it is the most hopeless, the most incurable. COL 154.4

COL – Kristova podobenství 154.4 Pýcha a nadřazenost je Bohu odporná nade vše a pro lidské nitro je nebezpečná jako nic jiného. Ze všech hříchů je nejhůře léčitelná a téměř beznadějná. (srv. PM 77.3)

Were you cold, there would be some hope that you would be converted; but where self-righteousness girds one about, instead of the righteousness of Christ, the deception is so difficult to be seen.... An unconverted, godless sinner stands in a more favorable condition than such. 2T 175.3

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 175.3 Kdybys byl studený, byla by tu jistá naděje, že se obrátíš, ale tam, kde člověka místo Kristovy spravedlnosti obepíná samospravedlnost, je tak těžké vidět klam.... To neobrácený, bezbožný hříšník se nachází v mnohem příhodnějším stavu.

There are many, many, professed Christians who are waiting unconcernedly for the coming of the Lord. They have not on the garment of His righteousness. They may profess to be children of God, but they are not cleansed from sin. They are selfish and self-sufficient. Their experience is Christless. They neither love God supremely nor their neighbor as themselves. They have no true idea of what constitutes holiness. They do not see the defects in themselves. So blinded are they, that they are not able to detect the subtle working of pride and iniquity. They are clad in the rags of self-righteousness,

and stricken with spiritual blindness. Satan has cast his shadow between them and Christ, and they have no wish to study the pure, holy character of the Saviour. RH February 26, 1901, par. 10

RH – časopis Review and Herald, 26. února 1901, odst. 10 Je mnoho, mnoho vyznavačů křesťanství, kteří bezstarostně čekají na příchod Pána. Nemají na sobě roucho Jeho spravedlnosti. Možná vyznávají, že jsou Božími dětmi, ale nejsou očištěni od hříchu. Jsou sobečtí a soběstační. Jejich zkušenost postrádá Krista. Nemilují Boha nadevše ani svého bližního jako sebe sama. Nemají správnou představu o tom, co svatost obnáší. Nevidí na sobě nedostatky. Jsou tak zaslepení, že nejsou schopni odhalit rafinované působení pýchy a nepravosti. Jsou oděni do hadrů samospravedlnosti a stiženi duchovní slepotou. Satan mezi ně a Krista vrhl svůj stín. Nemají žádnou touhu či chuť studovat Spasitelův čistý, svatý charakter.

I have tried in the fear of God to set before His people their danger and their sins, and have endeavored, to the best of my feeble powers, to arouse them. I have stated startling things, which, if they had believed, would have caused them distress and terror, and led them to zeal in repenting of their sins and iniquities. 2T 445.2

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 445.2 V bázni před Bohem jsem se pokusila představit Jeho lidu jejich nebezpečí a hříchy a podle svých skromných sil jsem se je snažila vyburcovat. Prohlásila jsem překvapivé věci, které by v nich, kdyby uvěřili, vyvolaly úzkost a zděšení a přiměly by je k horlivému pokání z jejich hříchů a nepravostí.

Some will not bear this straight testimony. They will rise up against it, and this is what will cause a shaking among God's people. EW 270.2

I saw that the testimony of the True Witness has not been half heeded. The solemn testimony upon which the destiny of the church hangs has been lightly esteemed, if not entirely disregarded. This testimony must work deep repentance; all who truly receive it will obey it and be purified. EW 270.3

EW – Ranné spisy 270.2 Někteří toto přímé svědectví nesnesou. Povstanou proti němu, a to způsobí mezi Božím lidem tříbení.

EW – Ranné spisy 270.3 Viděla jsem, že svědectví Pravého svědka nebylo vyslyšeno ani z poloviny. Slavnostní svědectví, na němž závisí osud církve, bylo zlehčováno, ne-li zcela přehlíženo. Toto svědectví musí působit hluboké pokání. Všichni, kteří jej doopravdy přijmou, mu budou poslušni a dojdou očištění.

A failure to follow the clear light of truth is our fearful danger. The message to the Laodicean church reveals our condition as a people. RH December 15, 1904, par. 9

RH – časopis Review and Herald, 15. prosince 1904, odst. 9 Neschopnost následovat jasné světlo pravdy je obávaným nebezpečím. Poselství laodicejské církvi odhaluje náš stav jako lidu.

The Holy Spirit strives to make apparent the claims of God, but men pay heed only for a moment, and turn their minds to other things: Satan catches away the seeds of truth; the gracious influence of the

Spirit of God is effectually resisted. Thus many are grieving away the Holy Spirit for the last time, and they know it not. RH December 23, 1890, par. 11

RH – časopis Review and Herald, 23. prosince 1890, odst. 11 Duch svatý se snaží zjevit Boží nároky, ale lidé mu věnují pozornost jen na chvíli a obracejí svou mysl k jiným věcem: Satan odchytává semínka pravdy a účinně brání milostivému vlivu Božího Ducha. Takto mnozí rmoutí Ducha svatého a nevědí, že je to naposledy.

There are many who are priding themselves upon their spiritual riches, their knowledge of the truth, and are living in guilty self-deception. RH December 23, 1890, par. 14

RH – časopis Review and Herald, 23. prosince 1890, odst. 14 Je mnoho lidí, kteří se pyšní svým duchovním bohatstvím, svým poznáním pravdy a žijí v hanebném sebeklamu.

The True Witness says, "And knowest not that thou art wretched, and miserable, and poor, and blind, and naked." Will they ever see clearly their condition? RH December 23, 1890, par. 17

RH – časopis Review and Herald, 23. prosince 1890, odst. 17 Pravý svědek říká: **Zjevení 3:17** „A nevíš, že jsi ubohý, politováníhodný a chudý, slepý a nahý." Uvidí tito lidé někdy svůj stav zřetelně a jasně?

There is to be in the churches a wonderful manifestation of the power of God, but it will not move upon those who have not humbled themselves before the Lord, and opened the door of the heart by confession and repentance. In the manifestation of that power which lightens the earth with the glory of God, they will see only something which in their blindness they think dangerous, something which will arouse their fears, and they will brace themselves to resist it. Because the Lord does not work according to their ideas and expectations, they will oppose the work. "Why," they say, "should not we know the Spirit of God, when we have been in the work so many years?"—Because they did not respond to the warnings, the entreaties of the messages of God, but persistently said, "I am rich, and increased with goods, and have need of nothing." RH December 23, 1890, par. 18

RH – časopis Review and Herald, 23. prosince 1890, odst. 18 Ve sborech se má podivuhodně projevit Boží moc, ale ta se nedotkne těch, kdo se před Pánem nepokořili a neotevřeli dveře srdce skrze vyznání hříchů a pokání. V projevu oné moci, která osvětluje zemi Boží slávou, uvidí jen něco, co ve své zaslepenosti považují za nebezpečné, něco, co v nich vzbudí strach, a budou se připravovat na odpor. Protože Pán nepůsobí podle jejich představ a očekávání, budou se tomuto dílu bránit. Říkají: „Proč bychom neměli poznat Ducha Božího, když jsme v díle už tolik let?" - Protože nereagovali na varování, na prosby Božích poselství, ale vytrvale říkali: **Zjevení 3:17** „Jsem bohatý, zbohatl jsem, nic nepotřebuji."

All who venture to have their own way, who do not join the angels who are sent from heaven with a message to fill the whole earth with its glory, will be passed by. The work will go forward to victory without them, and they will have no part in its triumph. RH December 23, 1890, par. 22

RH – časopis Review and Herald, 23. prosince 1890, odst. 22 Všichni, kdo se odváží jít svou vlastní cestou a nepřipojí se k andělům poslaným z nebe s poselstvím, aby zaplnilo celou zemi svou slávou, budou opomenuti. Dílo bude pokračovat kupředu k vítězství bez nich a oni se na jeho triumfu nebudou podílet.

And I saw that the Lord was whetting His sword in heaven to cut them down. Oh, that every lukewarm professor could realize the clean work that God is about to make among His professed people! 1T 189.2

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 189.2 A viděla jsem, že Pán v nebi brousí svůj meč, aby je setnul. Kéž by si každý vlažný vyznavač Božího jména uvědomil, jak čisté dílo se Bůh chystá vykonat mezi lidem, který se k Němu hlásí!

There is yet a chance to remedy their state, and the Laodicean message is full of encouragement; for the backslidden church may yet buy the gold of faith and love, may yet have the white robe of the righteousness of Christ, that the shame of their nakedness need not appear. Purity of heart, purity of motive, may yet characterize those who are half-hearted and who are striving to serve God and Mammon. They may yet wash their robes of character and make them white in the blood of the Lamb. RH August 28, 1894, par. 3

RH – časopis Review and Herald, 28. srpna 1894, odst. 3 Ještě je šance napravit jejich stav. Laodicejské poselství je plné povzbuzení, neboť odpadlá církev si ještě může koupit zlato víry a lásky, může ještě získat bílé roucho Kristovy spravedlnosti, aby se nemusela ukázat hanba její nahoty. Čistota srdce, čistota pohnutek může ještě charakterizovat ty, kdo jsou polovičatí a snaží se sloužit Bohu i Mamonu. Ještě mohou vyprat svá charakterová roucha a vybělit je v krvi Beránka.

“Return unto Me, and I will return unto thee, and will heal all thy backslidings.” 1T 143.3

Some, I saw, would gladly return. Others will not let this message to the Laodicean church have its weight upon them. They will glide along, much after the same manner as before, and will be spewed out of the mouth of the Lord. Those only who zealously repent will have favor with God. 1T 144.1

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 143.3 Jeremiáš 3:22 „Navraťte se, odvrácení synové, vyléčím vaše odvrácení.“

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 144.1 Viděla jsem, že někteří se rádi vrátí. Jiní nedovolí, aby na ně toto poselství laodicejské církvi zapůsobilo. Budou pokračovat dále, stejně jako předtím a budou vyvrženi z úst Pána. Pouze ti, kdo horlivě činí pokání, získají u Boha přízeň.

027 – Kup od Něj zlato

Zjevení 3:18 Radím ti, abys ode mne koupil zlato v ohni pročištěné, a tak zbohatl, bílé šaty, aby ses oblékl a neukázala se hanba tvé nahoty, a mast k pomazání svých očí, abys viděl.

The True Witness counsels us to buy of Him gold tried in the fire, white raiment, and eyesalve. The gold here recommended as having been tried in the fire is faith and love. It makes the heart rich; for it has been purged until it is pure, and the more it is tested the more brilliant is its luster. The white raiment is purity of character, the righteousness of Christ imparted to the sinner. This is indeed a garment of heavenly texture, that can be bought only of Christ for a life of willing obedience. The eyesalve is that wisdom and grace which enables us to discern between the evil and the good, and to detect sin under any guise. God has given His church eyes which He requires them to anoint with wisdom, that they may see clearly; but many would put out the eyes of the church if they could; for they would not have their deeds come to the light, lest they should be reproved. The divine eyesalve will impart clearness to the understanding. 4T 88.2

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 88.2 Pravý Svědek nám radí, abychom si od Něho koupili zlato pročištěné v ohni, bílé roucho a mast na oči. Zlatem vyzkoušeným v ohni, které je zde doporučeno, je víra a láska. To činí srdce bohatým, neboť bylo pročišťováno, až se stalo ryzím, a čím více je zkoušeno, tím zářivější je jeho lesk. Bílé roucho je čistota charakteru, Kristova spravedlnost udělená hříšníkovi. To je skutečný oděv nebeského původu, který si lze koupit pouze od Krista za život v ochotné poslušnosti. Balzámem na oči je taková moudrost a milost, která nám umožňuje rozlišovat mezi zlem a dobrem a rozpoznávat hřích v jakékoli podobě. Bůh dal své církvi oči, které si má pomazat moudrostí, aby viděla jasně. Mnozí by však oči církve raději zastřeli, kdyby mohli, protože nechtějí, aby jejich skutky vyšly na světlo, protože by byli pokáráni. Božský oční balzám vyjasní chápání.

Oh, what can I say to open blind eyes, to enlighten the spiritual understanding! Sin must be crucified. A complete moral renovation must be wrought by the Holy Spirit. We must have the love of God, with living, abiding faith. This is the gold tried in the fire. We can obtain it only of Christ. Every sincere and earnest seeker will become a partaker of the divine nature. 5T 105.2

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 105.2 Ach, co jen mám říci, abych otevřela slepé oči, abych osvítila duchovní chápání! Hřích musí být ukřižován. Duch svatý musí provést úplnou mravní obnovu. Musíme obdržet Boží lásku s živou, trvalou vírou. To je to zlato pročištěné v ohni. Můžeme ho získat jedině od Krista. Každý upřímný a vroucně hledající se stane účastníkem božské přirozenosti.

As the sinner looks upon the Redeemer, he finds hope, assurance, and joy. Faith takes hold of Christ in love. Faith works by love, and purifies the soul. 1SM 349.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 349.2 Při pohledu na Vykupitele nachází hříšník naději, jistotu a radost. Víra se láskou zmocňuje Krista. Víra se projevuje láskou a očišťuje duši.

Said the angel: “Lack of love and faith are the great sins of which God's people are now guilty.” Lack of faith leads to carelessness and to love of self and the world. 3T 474.3

3T – Svědectví pro církev, 3. svazek 474.3 Anděl řekl: „Nedostatek lásky a víry jsou velké hříchy, kterých se nyní Boží lid dopouští.“ Nedostatek víry vede k bezstarostnosti a k lásce k sobě a ke světu.

The gold tried in the fire is faith that works by love. Only this can bring us into harmony with God. We may be active, we may do much work; but without love, such love as dwelt in the heart of Christ, we can never be numbered with the family of heaven. COL 158.3

COL – Kristova podobenství 158.3 Zlato zkoušené v ohni je víra, která se projevuje láskou. Jedině to nás může uvést do souladu s Bohem. Můžeme být činní, mnoho pracovat, ale bez lásky, jakou měl v srdci Kristus, nemůžeme být nikdy považováni za členy nebeské rodiny. (srv. PM 79.2)

Genuine faith always works by love; it supplies a motive power. RH January 24, 1893, par. 5

RH – časopis Review and Herald, 24. ledna 1893, odst. 5 Pravá víra se vždy projevuje láskou, která jí poskytuje hybnou sílu.

Man needs a power out of and above himself to restore him to the likeness of God; but because he needs divine aid, it does not make human activity unessential. Faith on the part of man is required; for faith works by love and purifies the soul. Faith lays hold upon the virtue of Christ. 1SM 375.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 375.2 Člověk potřebuje sílu stojící mimo něj a nad ním, aby ho obnovila do Boží podoby; ale potřeba božské pomoci neznamená, že je lidská činnost zbytečná. Ze strany člověka je nutná víra, neboť víra se projevuje láskou a očišťuje duši. Víra se opírá o Kristovy ušlechtilé vlastnosti.

A living faith will be a working faith. SD 71.2

SD – Synové a dcery Boží 71.2 Živá víra se projeví skutky víry.

1. Janův 3:3 A každý, kdo v něm má tuto naději, očišťuje se, tak jako on je čistý.

The gold that Jesus would have us buy of Him is gold tried in the fire; it is the gold of faith and love, that has no defiling substance mingled with it. 7BC 965.1

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 965.1 Ježíš chce, abychom si od něho koupili zlato zkoušené ohněm; je to zlato víry a lásky, do něhož nejsou přimíchány žádné znečišťující látky.

Heed the counsel of the True Witness. Buy gold tried in the fire, that thou mayest be rich, white raiment that thou mayest be clothed, and eyesalve that thou mayest see. Make some effort. These precious treasures will not drop upon us without some exertion on our part. We must buy—“be zealous and repent” of our lukewarm state. We must be awake to see our wrongs, to search for our sins, and to zealously repent of them. 1T 142.3

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 142.3 Dbejte na rady Pravého svědka. Kupte zlato pročištěné ohněm, a tak zbohatněte, bílé roucho, abyste byli oblečeni, a oční mast, abyste viděli. Vynaložte nějaké úsilí. Tyto vzácné poklady na nás nespadnou bez vynaložení nějakého úsilí z naší strany. Máme si je koupit – **Zjevení 3:19** „buď horlivý a učiň pokání“ ze svého vlažného stavu. Musíme procitnout, abychom viděli své špatnosti, pátrat po svých hříších a horlivě z nich činit pokání.

Faith works by love and purifies the soul. Through faith the Holy Spirit works in the heart to create holiness therein; but this cannot be done unless the human agent will work with Christ. We can be fitted for heaven only through the work of the Holy Spirit upon the heart; for we must have Christ's righteousness as our credentials if we would find access to the Father. In order that we may have the righteousness of Christ, we need daily to be transformed by the influence of the Spirit, to be a partaker of the divine nature. It is the work of the Holy Spirit to elevate the taste, to sanctify the heart, to ennoble the whole man. 1SM 374.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 374.1 Víra se projevuje láskou a očišťuje duši. Skrze víru Duch svatý v srdci vytváří svatost. To se však nemůže stát, pokud člověk není ochoten spolupracovat s Kristem. Uzpůsobeni pro nebe můžeme být pouze působením Ducha svatého na srdce. Jako oprávnění pro získání přístupu k Otci je třeba vlastnit Kristovu spravedlnost. Abychom mohli mít Kristovu spravedlnost, potřebujeme být denně proměňováni vlivem Ducha, abychom se stali účastníky božské přirozenosti. Je to dílo Ducha svatého, které povznáší vkus, posvěcuje srdce a zušlechťuje celého člověka.

As we repent of our sins against God, and seek pardon through the merits of Christ, He will impart that faith which works by love and purifies the heart. SL 83.2

SL – Posvěcený život 83.2 Když litujeme svých hříchů proti Bohu a hledáme odpuštění skrze Kristovy zásluhy, On do nás vloží víru, která se projevuje láskou a která očišťuje srdce.

To those that ask Him, Jesus imparts the Holy Spirit; for it is necessary that every believer should be delivered from pollution, as well as from the curse and condemnation of the law. 1SM 394.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 394.3 Těm, kdo jej prosí, Ježíš dává Ducha svatého, neboť je nutné, aby každý věřící byl vysvobozen od znečištění i od prokletí a odsouzení Zákonem.

The love of Christ will subdue the carnal propensities.... by the grace of God's Spirit it is effectual in the purification of the soul. The Lord would have us come to Him daily with all our troubles and confessions of sin, and He can give us rest in wearing His yoke and bearing His burden. His Holy Spirit, with its gracious influences, will fill the soul, and every thought will be brought into subjection to the obedience of Christ. 5T 648.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 648.1 Kristova láska si podmaní tělesné sklony.... milostí Božího Ducha účinně očišťuje nitro. Pán chce, abychom k němu denně přicházeli se všemi svými problémy a vyznáním hříchů, a On nám může dát odpočinutí tím, že poneseme Jeho jho a břemeno. Jeho svatý Duch svými milostivými vlivy naplní nitro a každá myšlenka se v poslušnosti podřídí Kristu.

There must be .... a conforming to God's will, a humiliation of self, an opening of the heart to the precious influence of the Spirit of Christ. The gold tried in the fire represents love and faith. Many are nearly destitute of love. Self-sufficiency blinds their eyes to their great need. There is a positive necessity for a daily conversion to God, a new, deep, and daily experience in the religious life. 4T 558.4

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 558.4 Je třeba .... podřídit se Boží vůli, pokořit se, otevřít srdce vzácnému vlivu Ducha Kristova. Zlato zkoušené v ohni představuje lásku a víru. Mnozí jsou téměř bez lásky. Soběstačnost jim zaslepuje oči před jejich velkou potřebou. Existuje kladná potřeba každodenního obrácení se k Bohu. Potřeba nové, hluboké a každodenní zkušenosti náboženského života.

The gold mentioned by Christ, the True Witness, which all must have, has been shown me to be faith and love combined, and love takes the precedence of faith. Satan is constantly at work to remove these precious gifts from the hearts of God's people. All are engaged in playing the game of life. Satan is well aware that if he can remove love and faith, and supply their place with selfishness and unbelief, all the remaining precious traits will soon be skillfully removed by his deceitful hand, and the game will be lost. 2T 36.2

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 36.2 Jak mi bylo ukázáno, zlato zmíněné Kristem, Pravým svědkem, které musí mít všichni, je vírou a láskou dohromady, a láska má přednost před vírou. Satan neustále pracuje na tom, aby tyto vzácné dary ze srdcí Božího lidu odstranil. Do hry o život jsou zapojeni všichni. Satan si je dobře vědom toho, že pokud se mu podaří odstranit lásku a víru a jejich místo nahradí sobectvím a nevírou, všechny zbývající vzácné vlastnosti budou brzy dovedně odstraněny jeho lstivou rukou a hra bude ztracena.

028 – Kup bílé šaty

Zjevení 3:18a Radím ti, abys ode mne koupil ... bílé šaty, aby ses oblékl a neukázala se hanba tvé nahoty.

He desires us to seek for a pure, clean soul, a soul washed and made white in the blood of the Lamb. It is the white robe of Christ's righteousness that gives the sinner admittance into the presence of the heavenly angels. 7BC 920.3

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 920.3 Ježíš touží po tom, abychom usilovali o čisté a neposkvrněné nitro, o nitro obmyté a zbělené v Beránkově krvi. To je to bílé roucho Kristovy spravedlnosti, které hříšníkovi umožňuje přístup do přítomnosti nebeských andělů.

Only the covering which Christ Himself has provided can make us meet to appear in God's presence. This covering, the robe of His own righteousness, Christ will put upon every repenting, believing soul. COL 311.3

COL – Kristova podobenství 311.3 Uzpůsobit na setkání s Boží přítomností nás může pouze pokrývka, kterou nám poskytl sám Kristus. Každého, kdo činí pokání a věří, Ježíš Kristus oblékne rouchem své vlastní spravedlnosti. (srv. PM 159.6)

The only hope of any man lies through Jesus Christ who brought the robe of his righteousness to put upon the sinner who would lay off his filthy garments.... The pure and holy garments are not prepared to be put on by any one after he has entered the gate of the city. All who enter will have on the robe of Christ's righteousness and the name of God will be seen in their foreheads. This name is the symbol which the apostle saw in vision, and signifies the yielding of the mind to intelligent and loyal obedience to all of God's commandments. There will be no covering up of sins and faults to hide the deformity of character; no robes will be half washed; but all will be pure and spotless. YI August 18, 1886, par. 4

YI – časopis Instrukce pro mladé lidi, 18. srpna 1886, odst. 4 Jediná naděje každého člověka spočívá v Ježíši Kristu. Ten přinesl roucho své spravedlnosti, aby jej oblékl hříšníkovi, který odloží svůj špinavý šat…. Čisté a svaté šaty nejsou připraveny, aby si je někdo oblékl poté, co vešel branou do města. Všichni, kteří vejdou, budou mít na sobě roucho Kristovy spravedlnosti a na jejich čele bude vidět Boží jméno. Toto jméno je symbolem, který apoštol spatřil ve vidění, a znamená odevzdání své mysli inteligentní a oddané poslušnosti všem Božím přikázáním. Nebude tam žádné zakrývání hříchů a chyb, které by skrylo deformovanost charakteru. Žádná roucha nebudou vypraná napůl. Všechna budou čistá a neposkvrněná.

The righteousness of Christ is not a cloak to cover unconfessed and unforsaken sin; it is a principle of life that transforms the character and controls the conduct. Holiness is wholeness for God; it is the entire surrender of heart and life to the indwelling of the principles of heaven. DA 555.6

DA – Touha věků 555.6 Kristova spravedlnost není rouchem k zakrytí nevyznaného a stále pokračujícího hříchu. Je to životní princip, který přetváří charakter a ovládá jednání. Svatost je úplná odevzdanost Bohu, naprosté podřízení mysli a života zásadám ovládajícím nebesa. (srv. TV 352.2)

To the church it is given “that she should be arrayed in fine linen, clean and white,” “not having spot, or wrinkle, or any such thing.” Revelation 19:8; Ephesians 5:27. The fine linen .... “is the righteousness of saints.” Revelation 19:8. It is the righteousness of Christ, His own unblemished character, that through faith is imparted to all who receive Him as their personal Saviour. COL 310.3

COL – Kristova podobenství 310.3 Církvi **Zjevení 19:8** „je dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla“ a aby byla **Efezským 5:27** „bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného“ .... **Zjevení 19:8** „Tím kmentem jsou spravedlivé skutky svatých“. Je to Kristova spravedlnost, Jeho vlastní neposkvrněný charakter, který je skrze víru poskytnut všem, kdo Krista přijímají jako svého osobního Spasitele. (srv. PM 159.2)

In view of these encouraging promises, how earnestly should we strive to perfect a character that will enable us to stand before the Son of God! Only those who are clothed in the garments of His righteousness will be able to endure the glory of His presence when He shall appear with “power and great glory.” SD 368.3

SD – Synové a dcery Boží 368.3 S vědomím těchto povzbudivých zaslíbení bychom měli horlivě usilovat o zdokonalení charakteru, který nám umožní obstát před Božím Synem! Pouze lidé oděni rouchem Jeho spravedlnosti, budou schopni snést slávu jeho přítomnosti, až se zjeví s „mocí a velikou slávou“.

God will accept nothing but purity and holiness; one spot, one wrinkle, one defect in the character, will forever debar them from heaven, with all its glories and treasures. 2T 453.1

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 453.1 Bůh nepřijme nic jiného než čistotu a svatost; jediná skvrna, jediná vráska, jediná vada na charakteru je navždy připraví o nebe se vší jeho slávou a bohatstvím.

Efezským 5:25-27 [25]Muži, milujte své ženy, jako i Kristus miloval církev a sám sebe za ni vydal, [26]aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí v slovu, [27]aby sám sobě postavil slavnou církev, která by neměla poskvrny ani vrásky ani čehokoliv takového, ale byla svatá a bezúhonná.

The white raiment is purity of character, the righteousness of Christ imparted to the sinner. This is indeed a garment of heavenly texture, that can be bought only of Christ for a life of willing obedience. 4T 88.2

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 88.2 Bílé roucho je čistota charakteru, Kristova spravedlnost udělená hříšníkovi. To je skutečný oděv nebeského původu, který si lze koupit pouze od Krista za život v ochotné poslušnosti.

The white raiment is the righteousness of Christ that may be wrought into the character. Purity of heart, purity of motive, will characterize every one who is washing his robe, and making it white in the blood of the Lamb (The Review and Herald, July 24, 1888). 7BC 965.3

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 965.3 Bílé roucho je Kristova spravedlnost, která má být vetkána do charakteru. Čistota srdce, čistota motivů bude charakterizovat každého, kdo pere své roucho a bělí je v Beránkově krvi (The Review and Herald, 24. července 1888).

This robe, woven in the loom of heaven, has in it not one thread of human devising. Christ in His humanity wrought out a perfect character, and this character He offers to impart to us. “All our righteousnesses are as filthy rags.” Isaiah 64:6. Everything that we of ourselves can do is defiled by sin. But the Son of God “was manifested to take away our sins; and in Him is no sin.” Sin is defined to be “the transgression of the law.” 1 John 3:5, 4.... By His perfect obedience He has made it possible for every human being to obey God's commandments. When we submit ourselves to Christ, the heart is united with His heart, the will is merged in His will, the mind becomes one with His mind, the thoughts are brought into captivity to Him; we live His life. This is what it means to be clothed with the garment of His righteousness.... COL 311.4

COL – Kristova podobenství 311.4 Toto roucho, utkané na nebeském stavu, nemá ani jediné vlákno vyrobené člověkem. Kristus si ve svém lidství vytvořil dokonalý charakter. Takový charakter chce udělit také nám, nabízí nám jej. **Izaiáš 64:5** „Všechny naše spravedlivé činy jsou jako poskvrněné roucho.“ Všechno, co my sami ze sebe můžeme dělat, je znečištěno hříchem. Ale Boží Syn **1. Janův 3:5** „se zjevil, aby odstranil [naše] hříchy, a hříchu v něm není.“ **1. Janův 3:4 (SNC)** „Hřích je porušení Božího zákona.“ .... Svou dokonalou poslušností umožnil každému člověku být poslušným Božích přikázání. Odevzdáme-li se Kristu, naše srdce se spojí s jeho srdcem, naše vůle splyne s Jeho vůlí, naše mysl se sjednotí s Jeho myslí a naše myšlenky se Mu podřídí, žijeme Jeho život. Toto znamená obléci si roucho Kristovy spravedlnosti.... (srv. PM 159.7)

Righteousness is right doing, and it is by their deeds that all will be judged. Our characters are revealed by what we do. The works show whether the faith is genuine.... COL 312.2

COL – Kristova podobenství 312.2 Spravedlnost znamená činit to, co je správné. Proto budou všichni souzeni podle svých skutků. Naše povaha se projevuje tím, co děláme. Skutky ukazují, zda je víra opravdová.... (srv. PM 160.2)

“Hereby we do know that we know Him if we keep His commandments.” 1 John 2:3. This is the genuine evidence of conversion. Whatever our profession, it amounts to nothing unless Christ is revealed in works of righteousness. COL 312.3

COL – Kristova podobenství 312.3 **1. Janův 2:3** „Podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání.“ To je důkaz pravého obrácení. Žádné vyznání ústy nám není nic platné, pokud se Kristus neprojevuje v našich skutcích spravedlnosti. (srv. PM 160.2)

It is in this life that we are to put on the robe of Christ's righteousness. This is our only opportunity to form characters for the home which Christ has made ready for those who obey His commandments. COL 319.1

COL – Kristova podobenství 319.1 Šat Kristovy spravedlnosti musíme obléci nyní, dokud žijeme zde na zemi. Toto je naše jediná příležitost připravit se pro domov, který Kristus nachystal všem těm, kteří zachovávají jeho přikázání. (srv. PM 163.3)

Let the youth and the little children be taught to choose for themselves that royal robe woven in heaven's loom—the “fine linen, clean and white” (Revelation 19:8), which all the holy ones of earth will wear. This robe, Christ's own spotless character, is freely offered to every human being. But all who receive it will receive and wear it here. Ed 249.2

Let the children be taught that as they open their minds to pure, loving thoughts and do loving and helpful deeds, they are clothing themselves with His beautiful garment of character. This apparel will make them beautiful and beloved here, and will hereafter be their title of admission to the palace of the King. His promise is: Ed 249.3

“They shall walk with Me in white: for they are worthy.” Revelation 3:4. Ed 249.4

Ed – Výchova 249.2 Veďme děti a mladé lidi k tomu, aby si pro sebe zvolili ten královský oděv, který byl utkán na nebeském stavu, ten **Zjevení 19:8** „zářivě čistý kment”, který budou nosit všichni svatí. Tento oděv, Kristův vlastní neposkvrněný charakter, Bůh zdarma nabízí každému člověku. Všichni, kteří jej přijmou, jej obdrží a budou nosit ještě zde, za tohoto života. (srv. Vy 147.2-3)

Ed – Výchova 249.3-4 Naučme děti, že do nádherného roucha Kristovy povahy se oblékáme pokaždé, když svou mysl otevíráme čistým, láskyplným myšlenkám a vykonáváme laskavé a užitečné činy. Tento oděv je učiní krásnými a milými již zde na zemi a nakonec pro ně bude oprávněním pro vstup do paláce nebeského Krále. Jeho zaslíbení zní: **Zjevení 3:4** „Budou se mnou chodit v bílých šatech, protože jsou toho hodni.“ (srv. Vy 147.4)

Zjevení 19:7-8 [7]Radujme se a jásejme a vzdávejme mu slávu, protože přišla svatba Beránkova a jeho žena se připravila; [8]a bylo jí dáno, aby si oblékla zářivě čistý kment.” Tím kmentem jsou spravedlivé činy svatých.

029 – Kup mast na oči

Zjevení 3:18 Radím ti, abys ode mne koupil ... mast k pomazání svých očí, abys viděl.

The eye is the sensitive conscience, the inner light, of the mind. Upon its correct view of things the spiritual healthfulness of the whole soul and being depends. The “eyesalve,” the Word of God, makes the conscience smart under its application; for it convicts of sin. But the smarting is necessary that the healing may follow, and the eye be single to the glory of God. 7BC 965.5

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 965.5 Okem se rozumí citlivé vnímání, vnitřní světlo mysli. Na jeho správném pohledu na věc závisí duchovní zdraví celého nitra a celé existence. Ona "Mast k pomazání očí", tedy Boží slovo, činí při jejím použití svědomí rozumným, neboť Boží slovo usvědčuje z hříchu. Toto zmoudření je nezbytné, aby mohlo následovat uzdravení a oko se zaměřilo pouze na Boží slávu.

Matouš 6:22-23a [22]Lampou těla je oko. Jeli tvé oko čisté, celé tvé tělo bude plné světla. [23]Ale jeli tvé oko špatné, celé tvé tělo bude temné.

The oil for anointing is the oil of His grace, which will give spiritual eyesight to the soul in blindness and darkness, that he may distinguish between the workings of the Spirit of God and the spirit of the enemy. 7BC 965.9

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 965.9 Olejem k pomazání se rozumí olej Jeho milosti, který zaslepenému nitru v temnotě poskytne duchovní zrak, aby umělo rozlišovat mezi působením Božího Ducha a ducha nepřítele.

As we yield to the influence of the Spirit of God, our conscience becomes tender and sensitive, and sin that we have passed by with little thought, becomes exceeding sinful. OHC 153.4

OHC – Naše nejvyšší povolání 153.4 Když se podřídíme vlivu Božího Ducha, naše svědomí se stává jemným a citlivým a hřích, který jsme dosud míjeli bez většího povšimnutí, se ukáže být nadmíru hříšným.

Efeským 1:18a (B21) Kéž [Bůh] osvítí váš vnitřní zrak [oči vašeho srdce – ČSP], abyste viděli, k jaké naději vás povolal...

The eyesalve is that wisdom and grace which enables us to discern between the evil and the good, and to detect sin under any guise. 4T 88.2

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 88.2 Balzámem na oči je taková moudrost a milost, která nám umožňuje rozlišovat mezi zlem a dobrem a rozpoznávat hřích v jakékoli podobě.

Žalm 119:130 Otevření [vysvětlení] tvých slov osvěcuje, dává porozumět prostoduchým.

Let the heavenly eyesalve be applied to the eyes of your understanding, that you may distinguish between truth and error. Search the Word; and when you find a “Thus saith the Lord,” take your stand.... ML 73.3

ML – Můj život dnes 73.3 Nechť je nebeský balzám nanesen na oči vašeho porozumění, abyste mohli rozlišovat mezi pravdou a bludem. Zkoumejte Slovo, a když narazíte na "Tak praví Pán", zaujměte stanovisko....

The eyesalve is the true spiritual discernment that is so wanting among us, for spiritual things must be spiritually discerned (The Review and Herald, April 1, 1890). 7BC 965.1

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 965.1 Mastí na oči je schopnost správného duchovního rozlišování, která nám tolik schází, neboť duchovní věci je třeba rozlišovat duchovně (The Review and Herald, 1. dubna 1890).

The eye of the mind needs to be educated, or the child will find pleasure in beholding evil. 6T 205.3

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 205.3 Oko mysli je třeba vzdělávat a vychovávat, jinak dítě v pohlížení na zlo nalezne zalíbení.

Žalm 119:34 Dej mi porozumět, budu střežit tvůj zákon a jej zachovávat celým srdcem.

The eyesalve is that spiritual discernment which will enable you to see the wiles of Satan and shun them, to detect sin and abhor it, to see truth and obey it. 5T 233.2

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 233.2 Balzámem na oči je ono duchovní rozlišování, které vám umožní vidět satanovy nástrahy a vyhnout se jim, rozpoznat hřích a ošklivit si ho, vidět pravdu a být jí poslušen.

To man alone, the crowning work of His creation, God has given a conscience to realize the sacred claims of the divine law, and a heart capable of loving it as holy, just, and good; and of man prompt and perfect obedience is required. Yet God does not compel him to obey; he is left a free moral agent. 1SM 216.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 216.2 Jedině člověku, vrcholnému dílu svého stvoření, dal Bůh svědomí, aby si uvědomil posvátné požadavky Božího zákona, a srdce schopné milovat Boží zákon jako svatý, spravedlivý a dobrý; a od člověka se vyžaduje pohotová a úplná poslušnost. Bůh ho však k poslušnosti nenutí; je mu ponechána možnost svobodně morálně jednat.

True religion is embodied in the Word of God and consists in being under the guidance of the Holy One in thought, word, and deed. HP 142.3

HP – V nebesích 142.3 Pravé náboženství je ztělesněno v Božím slově a spočívá v tom, že jsme v myšlenkách, slovech a skutcích pod vedením Svatého Boha.

If we are constantly looking unto Jesus and receiving His Spirit, we shall have clear eyesight. 2SM 60.3

2SM – Vybraná poselství, 2. svazek 60.3 Budeme-li neustále hledět na Ježíše a přijímat jeho Ducha, budeme mít jasný zrak.

In the renewed heart there will be a fixed principle to obey the will of God, because there is a love for what is just, and good, and holy. There will be no hesitating, conferring with the taste, or studying of convenience, or moving in a certain course because others do so. Everyone should live for himself. The minds of all who are renewed by grace will be an open medium, continually receiving light, grace, and truth from above, and transmitting the same to others. Their works are fruitful. Their fruit is unto holiness, and the end everlasting life. 2T 488.1

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 488.1 V obnoveném srdci bude ukotvena zásada poslušnosti Boží vůle, protože se v něm nachází láska k tomu, co je spravedlivé, dobré a svaté. Nebude váhavé, nebude rozjímat nad tím, jestli do toho má chuť, jestli se mu chce či zkoumat, zda se to hodí. Nepůjde nějakým směrem jen proto, že to dělají jiní. Každý by měl žít sám za sebe. Mysl všech, kdo jsou obnoveni milostí, bude otevřeným médiem, které bude neustále přijímat světlo, milost a pravdu shůry a předávat je druhým. Jejich skutky jsou plodné. Jejich ovoce je ke svatosti a jejich koncem je věčný život.

The very first step in the path of life is to keep the mind stayed on God, to have His fear continually before the eyes. A single departure from moral integrity blunts the conscience, and opens the door to the next temptation. 3BC 1158.1

3BC – Biblický komentář, 3. svazek 1158.1 Úplně prvním krokem na cestě životem je mít mysl upřenou na Boha, mít Jeho bázeň neustále před očima. Jediné vybočení z morální bezúhonnosti otupuje svědomí a otevírá dveře dalšímu pokušení.

The young are ignorant of the many dangers to which they are daily exposed. They can never fully know them all; but if they are watchful and prayerful, God will keep their consciences sensitive and their perceptions clear, that they may discern the workings of the enemy and be fortified against his attacks. 3T 373.2

3T – Svědectví pro církev, 3. svazek 373.2 Mladí lidé si neuvědomují mnohá nebezpečí, kterým jsou denně vystaveni. Nikdy nemohou všechna plně rozpoznat, ale pokud budou bdělí a budou se modlit, Bůh uchová jejich svědomí v citlivém stavu a jejich vnímání tak jasné, aby mohli rozpoznat působení nepřítele a byli obrněni proti jeho útokům.

It is a solemn thought that the removal of one safeguard from the conscience, the failure to fulfill one good resolution, the formation of one wrong habit, may result not only in our own ruin, but in the ruin

of those who have put confidence in us. Our only safety is to follow where the steps of the Master lead the way, to trust for protection implicitly to Him who says, “Follow me.” Our constant prayer should be. “Hold up my goings in thy path, O Lord, that my footsteps slip not” (The Signs of the Times, July 28, 1881). 2BC 1004.6

2BC – Biblický komentář, 2. svazek 1004.6 Je velmi závažné uvědomit si, že odstranění jediné ochrany svědomí, nesplnění jediného dobrého předsevzetí, vytvoření jediného špatného návyku může vést nejen k naší vlastní zkáze, ale i ke zkáze těch, kteří v nás vložili důvěru. Naší jedinou jistotou je jít tam, kam vedou kroky Mistra, a bezvýhradně důvěřovat v ochranu Tomu, který říká: „Následuj mě.“ Naší neustálou modlitbou by mělo být: **Žalm 17:5** „Drž mé kroky na své stezce, Pane, aby mé kroky neuklouzly.“ (The Signs of the Times, 28. července 1881).

Žalm 119:32 Poběžím cestou tvých příkazů, neboť jsi rozšířil mé srdce.

It is not necessary that anyone should yield to the temptations of Satan and thus violate his conscience and grieve the Holy Spirit. Every provision has been made in the word of God whereby all may have divine help in their endeavors to overcome. 5T 574.2

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 574.2 Není nutné, aby někdo podlehl satanovým pokušením, a tím pošpinil své svědomí a zarmoutil Ducha svatého. V Božím slově jsou obsažena veškerá opatření, aby se každému dostalo Boží pomoci v jeho úsilí zvítězit.

By renouncing your own self-sufficiency, giving up all things, however dear to you, you may buy the gold, the raiment, and the eyesalve that you may see (The Review and Herald, November 23, 1897). 7BC 965.6

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 965.6 Zřeknete-li se vlastní soběstačnosti, vzdáte-li se všech věcí, jakkoli jsou vám drahé, můžete si koupit zlato, oděv a oční mast, abyste prohlédli (The Review and Herald, 23. listopadu 1897).

The man who uses the eye-salve is enabled to see himself as he is. His wretchedness is discovered; he feels his imperfections, his spiritual poverty, and his need of being healed of his spiritual malady. RH November 23, 1897, par. 8

RH – časopis Review and Herald, 23. listopadu 1897, odst. 8 Člověk používající oční mast může vidět sám sebe takového, jaký je. Objeví svou ubohost, pocítí své nedokonalosti, svou duchovní chudobu a potřebu uzdravení z duchovního onemocnění.

The Laodicean message has been sounding. Take this message in all its phases and sound it forth to the people wherever Providence opens the way. Justification by faith and the righteousness of Christ are the themes to be presented to a perishing world (Letter 24, 1892). 7BC 964.3

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 964.3 Zaznívá poselství Laodicejským. Přijměte toto poselství ve všech jeho fázích a hlásejte ho lidem všude tam, kde Prozřetelnost otevře cestu. Ospravedlnění z víry a Kristova spravedlnost jsou témata, která je třeba představovat hynoucímu světu (Dopis 24, 1892).

030 – Měj olej v nádobě

Matouš 25:1-3 [1]Tehdy bude království Nebes podobné deseti pannám, které vzaly své lampy a vyšly naproti ženichovi. [2]Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. [3]Pošetilé vzaly [své] lampy, ale nevzaly s sebou olej.

The two classes of watchers represent the two classes who profess to be waiting for their Lord. They are called virgins because they profess a pure faith. By the lamps is represented the word of God.... The oil is a symbol of the Holy Spirit. COL 406.3

COL – Kristova podobenství 406.3 Dvě skupiny družiček představují dvě třídy lidí, kteří svými ústy vyznávají, že očekávají příchod svého Pána. Družičky jsou nazývány pannami, protože se pokládají za lidi, kteří mají čistou víru. Lampy znázorňují Boží slovo.... Olej je symbolem Ducha svatého. (srv. PM 209.2)

In the parable, all the ten virgins went out to meet the bridegroom. All had lamps and vessels for oil. COL 408.2

COL – Kristova podobenství 408.2 V podobenství vyšlo všech deset družiček vstříc ženichovi. Všechny měly lampy a nádobky na olej. (srv. PM 209.4)

But five have neglected to fill their flasks with oil. COL 405.2

COL – Kristova podobenství 405.2 Pět družiček však opomenulo naplnit své nádobky olejem. (srv. PM 208.3)

All had lamps, that is, an outward semblance of religion; but only five of them had the inward piety. Five of them were wanting in the oil of grace. The Spirit of life in Christ Jesus, the Holy Spirit, was not abiding in their hearts. Without the oil of grace, of what use was it to bear about a lamp of profession? SD 118.2

SD – Synové a dcery Boží 118.2 Všechny měli lampy, tedy vnější zdání zbožnosti, ale jen pět z nich mělo vnitřní zbožnost. Pěti z nich chyběl olej milosti. Duch života v Kristu Ježíši, Duch svatý, nepřebýval v jejich srdcích. Co jim bylo platné něco předstírat, když neměli olej milosti?

Without the Spirit of God a knowledge of His word is of no avail. The theory of truth, unaccompanied by the Holy Spirit, cannot quicken the soul or sanctify the heart. One may be familiar with the commands and promises of the Bible; but unless the Spirit of God sets the truth home, the character will not be transformed. COL 408.3

COL – Kristova podobenství 408.3 Bez Božího Ducha je znalost Bible k ničemu. Teoretická znalost pravdy bez doprovodu Ducha svatého nemůže oživit lidské nitro ani posvětit jeho srdce. Člověk může znát přikázání a zaslíbení Bible, nevštípí-li mu však pravdu do srdce Duch svatý, nedojde k proměně charakteru. (srv. PM 209.5)

For a time there was seen no difference between them. So with the church that lives just before Christ's second coming. All have a knowledge of the Scriptures. All have heard the message of Christ's near approach, and confidently expect His appearing. But as in the parable, so it is now. A time of waiting intervenes, faith is tried; and when the cry is heard, “Behold, the Bridegroom cometh; go ye out to meet Him,” many are unready. They have no oil in their vessels with their lamps. They are destitute of the Holy Spirit. COL 408.2

COL – Kristova podobenství 408.2 Po určitou dobu mezi nimi nebyl vidět žádný rozdíl. Tak je tomu i s církví před druhým příchodem Pána Ježíše. Všichni znají Písmo, všichni slyšeli poselství o brzkém druhém příchodu Spasitele a všichni s důvěrou očekávají Kristův návrat. Avšak jak tomu bylo v podobenství, je tomu i dnes. Nastává čas čekání, víra je zkoušena a když zazní volání: **Matouš 25:6** "Hle, ženich! Vyjděte mu vstříc," mnozí nejsou připraveni. V nádobách svých lamp nemají olej. Postrádají Ducha svatého. (srv. PM 209.4)

Now is the time to entreat that souls shall not only hear the word of God, but without delay secure oil in their vessels with their lamps. That oil is the righteousness of Christ. It represents character, and character is not transferable. No man can secure it for another. Each must obtain for himself a character purified from every stain of sin. TM 233.2

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 233.2 Nyní je čas prosit, aby lidé nejen naslouchaly Božímu slovu, ale aby si neprodleně zajistily olej do svých nádob s lampami. Tímto olejem je Kristova spravedlnost. Představuje charakter, který je nepřenosný. Nikdo jej nemůže zajistit pro někoho jiného. Každý musí pro sebe získat charakter očištěný od každé skvrny hříchu.

It is not possible for those who have faith and grace to divide their supply with those who have not. It is not possible for those who have made a thorough heart work, to impart the benefit of this to those who have done but surface work. The parable is designed to point out the peril of doing a surface work. RH September 17, 1895, par. 3

RH – časopis Review and Herald, 17. září 1895, odst. 3 Není možné, aby se ti, kdo mají víru a milost, dělili o své zásoby s těmi, kdo ji nemají. Není možné, aby ti, kteří důkladně prozkoumali své srdce sdíleli užitek s těmi, kteří to učinili pouze povrchně. Podobenství má poukázat na nebezpečí plynoucí z povrchního zpytování srdce.

Přísloví 14:12 Některá cesta připadá člověku správná, avšak nakonec je cestou smrti.

2. Timoteus 3:5a Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí [popřeli ji/odmítli].

Here is the greatest deception that can affect the human mind; these persons believe that they are right when they are wrong.... They are found wanting when it is forever too late to have their wants supplied. 1T 417.1

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 417.1 Zde se nachází ten největší klam, který působí na lidskou mysl; tito lidé věří, že mají pravdu, přestože se mýlí.... Jsou shledáni nedostatečnými ve chvíli, kdy už je navždy pozdě na to, aby se dalo něco napravit.

Matouš 7:22-23 [22]Mnozí mi v onen den řeknou: "Pane, Pane, což jsme tvým jménem neprorokovali a tvým jménem nevyháněli démony a tvým jménem neučinili mnoho mocných činů?" [23]A tehdy jim vyznám: "Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti."”

The class represented by the foolish virgins are not hypocrites. They have a regard for the truth, they have advocated the truth, they are attracted to those who believe the truth; but they have not yielded themselves to the Holy Spirit's working. They have not fallen upon the Rock, Christ Jesus, and permitted their old nature to be broken up. This class are represented also by the stony-ground hearers. They receive the word with readiness, but they fail of assimilating its principles. Its influence is not abiding. The Spirit works upon man's heart, according to his desire and consent implanting in him a new nature; but the class represented by the foolish virgins have been content with a superficial work. They do not know God. They have not studied His character; they have not held communion with Him; therefore they do not know how to trust, how to look and live. Their service to God degenerates into a form. “They come unto thee as the people cometh, and they sit before thee as My people, and they hear thy words, but they will not do them; for with their mouth they show much love, but their heart goeth after their covetousness.” Ezekiel 33:31. The apostle Paul points out that this will be the special characteristic of those who live just before Christ's second coming. He says, “In the last days perilous times shall come: for men shall be lovers of their own selves; ... lovers of pleasures more than lovers of God; having a form of godliness, but denying the power thereof.” 2 Timothy 3:1-5. COL 411.1

COL – Kristova podobenství 411.1 Lidé, které v podobenství představují pošetilé družičky, nejsou žádní pokrytci. Váží si pravdy, brání pravdu, přitahuje je to k lidem, kteří pravdě věří. Nepodřídili se však působení Ducha svatého. Nepadli na “skálu” — Ježíše Krista, jejich stará povaha se neroztříštila. Tuto skupinu lidí představuje také podobenství o rozsévači obrazem semen zasetých na skalnatá místa. Ochotně přijímají Boží slovo, neuvádějí však jeho zásady do života. Vliv a působení Písma není setrvalé. Duch svatý působí na lidské srdce podle toho, jak moc po Něm člověk touží a nakolik Mu dává svolení utvářet v něm novou povahu. Lidé znázornění pošetilými družičkami se spokojují s povrchní změnou. Neznají Boha, nezkoumali Jeho charakter, neudržovali s Ním společenství. Proto nevědí, jak Mu důvěřovat, jak k Němu vzhlížet. Jejich služba Bohu se zvrhává na pouhou formu. **Ezechiel 33,31** “Přijdou k tobě jako sejití lidu a posadí se před tebou jako můj lid, budou poslouchat tvá slova, ale nebudou podle nich jednat. Oni totiž provozují vášnivou lásku svými ústy, jejich srdce však jde za jejich nekalým ziskem.” Apoštol Pavel upozorňuje, že to bude charakteristická vlastnost většiny věřících před druhým příchodem Ježíše Krista. V **2. Timoteovi 3,1.2.5** napsal “[1]Toto však věz, že v posledních dnech nastanou těžké časy. [2]Lidé budou sobečtí [milující sebe], ... milující rozkoš spíše než milující Boha. [5]Budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí.” (srv. PM 210.1)

If all were willing to receive, all would become filled with His Spirit.... There is nothing that Christ desires so much as agents who will represent to the world His Spirit and character. There is nothing that the world needs so much as the manifestation through humanity of the Saviour's love. All heaven is waiting for channels through which can be poured the holy oil to be a joy and blessing to human hearts. COL 419.1-2

COL – Kristova podobenství 419.1-2 Kdyby byli všichni ochotni přijmout Ducha Božího, byli by jím všichni naplněni.... Kristus chce mít mnoho prostředníků, kteří by světu představovali Jeho charakter. Náš svět nepotřebuje nic tak naléhavě jako projevy Spasitelovy lásky skrze lidi. Celé nebe vyhlíží prostředníky, kteří by lidem zprostředkovali olej Ducha svatého, aby se pro lidská srdce stal zdrojem radosti a požehnání. (srv. PM 214.1-2)

Those who wait for the Bridegroom's coming are to say to the people, “Behold your God.” The last rays of merciful light, the last message of mercy to be given to the world, is a revelation of His character of love. COL 415.5

COL – Kristova podobenství 415.5 Lidé, kteří očekávají Ženicha, mají ostatním říkat: “Hle, váš Bůh!” Poslední paprsky světla milosti, poslední poselství milosti, které má osvítit svět, jsou zjevením Božího charakteru lásky. (srv. PM 212.6)

By implanting in their hearts the principles of His word, the Holy Spirit develops in men the attributes of God. The light of His glory—His character—is to shine forth in His followers. Thus they are to glorify God, to lighten the path to the Bridegroom's home, to the city of God, to the marriage supper of the Lamb. COL 414.2

COL – Kristova podobenství 414.2 Duch svatý vštěpuje do srdce lidí zásady Božího slova, a tím v nich rozvíjí Boží vlastnosti. Světlo Boží slávy — Jeho povaha — má vyzařovat z Jeho následovníků. Tím mají oslavovat Boha, osvěcovat cestu k domovu Ženicha, k Božímu městu, k svatební večeři Beránka. (srv. PM 211.6)

Let your light shine. If you have received the grace of God, the light is in you.... You cannot help shining within the range of your influence. COL 420.1

COL – Kristova podobenství 420.1 Pokud jste přijali Boží milost, světlo je ve vás. Nechte jej zářit.... Nemůžete jinak než šířit světlo tam, kam dosáhne váš vliv. (srv. PM 214.6)

Izaiáš 60:1 Povstaň, rozjasni se, protože přišlo tvé světlo a vzešla nad tebou Hospodinova sláva.

The revelation of His own glory in the form of humanity will bring heaven so near to men that the beauty adorning the inner temple will be seen in every soul in whom the Saviour dwells. Men will be captivated by the glory of an abiding Christ. And in currents of praise and thanksgiving from the many souls thus won to God, glory will flow back to the great Giver. COL 420.2

COL – Kristova podobenství 420.2 Až Kristus zjeví svou vlastní slávu, která se projeví v lidech, přiblíží se nebe k lidem natolik, že krásu zdobící chrám nitra bude možné pozorovat v každém člověku, ve kterém Spasitel přebývá. Lidé budou touto slávou Krista přebývajícího v člověku zcela uchváceni. A v proudu chval a díků od mnoha takto pro Boha získaných lidí poplyne sláva zpět k velkému Dárci. (srv. PM 214.7)

031 – Staň se novým měchem

Matouš 9:17 Ani se nedává mladé víno do starých měchů, jinak se ty měchy roztrhnou, víno vyteče a měchy se zničí. Mladé víno se dává do nových měchů, a obojí zůstane zachováno.

The skin bottles which were used as vessels to contain the new wine, after a time became dry and brittle, and were then worthless to serve the same purpose again.... Priests and scribes and rulers were fixed in a rut of ceremonies and traditions. Their hearts had become contracted, like the dried-up wine skins to which He had compared them. While they remained satisfied with a legal religion, it was impossible for them to become the depositaries of the living truth of heaven. They thought their own righteousness all-sufficient, and did not desire that a new element should be brought into their religion. The good will of God to men they did not accept as something apart from themselves. They connected it with their own merit because of their good works. The faith that works by love and purifies the soul could find no place for union with the religion of the Pharisees, made up of ceremonies and the injunctions of men. The effort to unite the teachings of Jesus with the established religion would be vain. The vital truth of God, like fermenting wine, would burst the old, decaying bottles of the Pharisaical tradition. DA 278.4

DA – Touha věků 278.4 Kožené měchy, které se používaly jako nádoby na čerstvé víno, časem seschly, popraskaly a ke svému původnímu účelu se už nedaly použít.... Kněží, zákoníci a přední muži ustrnuli v zaběhnutých kolejích tradic a obřadů. Srdce jim ztvrdla jako seschlé měchy na víno, ke kterým je Ježíš přirovnal. Byli naprosto spokojeni se zákonickým náboženstvím, a nemohli se proto stát nositeli živé nebeské pravdy. Mysleli si, že jim jejich vlastní spravedlnost úplně stačí, a nestáli o to, aby byl do jejich náboženství vnesen nový prvek. Boží dobrodiní nepřijímali jako něco nezaslouženého, co stojí mimo ně. Viděli v něm zaslouženou odměnu za své dobré skutky. Víra, která se projevuje láskou a očišťuje duši, neměla s náboženstvím farizeů, založeném na obřadech a lidských nařízeních, nic společného. Snaha spojit Ježíšovo učení s tradičním zavedeným náboženstvím by byla marná. Živá Boží pravda by stejně jako kvasící víno staré, rozpadající se měchy farizejské tradice roztrhla. (srv. TV 174.2)

Jesus came to impart to the human soul the Holy Spirit, by which the love of God is shed abroad in the heart; but it is impossible to endow men with the Holy Spirit, who are set in their ideas, whose doctrines are all stereotyped and unchangeable, who are walking after the traditions and commandments of men, as were the Jews in the time of Christ. 1SM 386.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 386.2 Ježíš přišel udělit lidskému nitru Ducha svatého, skrze něhož se v srdci rozlévá Boží láska. Není však možné obdařit Duchem svatým lidi, kteří jsou v zajetí svých názorů, jejichž učení je stereotypní a neměnné, kteří se řídí lidskými tradicemi a přikázáními, jako tomu bylo u Židů v Kristově době.

Their seasons of fasting were occasions of outward ceremony. They did not humble their hearts before God. They were filled with bitterness, envy, malice, strife, selfishness, and self-righteousness. While their heads were bowed in pretended humiliation, they were covetous, full of self-esteem, self-importance. They were oppressive, exacting, proud in spirit. 5BC 1086.1

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1086.1 Jejich postní období byla příležitostí k vnější obřadnosti. Nepokořili svá srdce před Bohem. Byli naplněni hořkostí, závistí, zlobou, svárem, sobectvím a samospravedlností. Zatímco skláněli hlavy v předstírané pokoře, byli chamtiví, plní sebeúcty a domýšlivosti. Byli despotičtí, přísní a povýšeneckého ducha.

He must find men who were willing to have regeneration of heart. He came to give to men new hearts. He said, "A new heart also will I give you." But the self-righteous of that day and of this day feel no need of having a new heart. Jesus passed by the scribes and the Pharisees, for they felt no need of a Saviour. They were wedded to forms and ceremonies. 1SM 386.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 386.2 [Ježíš] Chce najít lidi ochotné podstoupit obnovu srdce. Přišel, aby lidem daroval nová srdce. Řekl: **Ezechiel 36:26** „Dám vám nové srdce." Ale tehdejší i dnešní samospravedliví lidé necítí potřebu nového srdce. Ježíš zákoníky a farizeje pominul, protože necítili potřebu Spasitele. Byli zahleděni do forem a obřadů.

Rather than give up some cherished idea, or discard some idol of opinion, many refuse the truth which comes down from the Father of light. They trust in self, and depend upon their own wisdom, and do not realize their spiritual poverty. DA 280.1

DA – Touha věků 280.1 Mnozí raději odmítají pravdu, která přichází od Otce světla, než by se vzdali některé své představy či zbožňovaného názoru. Věří sami sobě, spoléhají na vlastní moudrost a neuvědomují si svoji duchovní chudobu. (srv. TV 175.2)

The instrumentalities to be used in the gospel work are those souls who gladly receive the light which God sends them. These are His agencies for imparting the knowledge of truth to the world. If through the grace of Christ His people will become new bottles, He will fill them with new wine. DA 279.1

DA – Touha věků 279.1 Bůh používá pro dílo evangelia ty lidi, kteří ochotně přijímají nebeské světlo, jež jim Bůh sesílá. Jejich prostřednictvím předává světu poznání pravdy. Pokud se Boží děti z Kristovy milosti stanou novými nádobami, naplní je Spasitel novým vínem. (srv. TV 174.3)

What kind of vessels are meet for the Master's use? —Empty vessels. When we empty the soul of every defilement, we are ready for use (The Review and Herald, February 28, 1899). 7BC 918.2

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 918.2 Jaké nádoby jsou určeny pro Mistrovu potřebu? - Prázdné nádoby. Když vyprázdníme nitro od každé nečistoty, jsme připraveni k použití (The Review and Herald, 28. února 1899).

2. Timoteus 2:21-22 [21]Kdo by se tedy od těchto věcí očistil, bude nádobou ke cti, posvěcenou, Pánu užitečnou, připravenou ke každému dobrému skutku. [22]Utíkej před mladickými žádostmi, usiluj o spravedlnost, víru, lásku, pokoj s těmi, kdo vzývají Pána z čistého srdce.

“The sacrifices of God are a broken spirit: a broken and a contrite heart, O God, Thou wilt not despise.” Psalm 51:17. Man must be emptied of self before he can be, in the fullest sense, a believer in Jesus. When self is renounced, then the Lord can make man a new creature. New bottles can contain the new wine. The love of Christ will animate the believer with new life. In him who looks unto the Author and Finisher of our faith the character of Christ will be manifest. DA 280.4

DA – Touha věků 280.4 Žalm 51,19 “Oběť Bohu [přijatelná] je zkroušený duch. Bože, ty nepohrdneš zkroušeným a pokořeným srdcem.” Dříve než člověk může plně uvěřit v Ježíše Krista, musí se vzdát vlastního “já”. Teprve potom z člověka Pán může učinit nové stvoření. Nové měchy mohou být naplněny novým vínem. Kristova láska naplňuje věřícího novým životem. V člověku, který vzhlíží k Původci a Dokonavateli naší víry, se bude odrážet Kristova povaha. (srv. TV 175.5)

Are we willing to pay the price for eternal life? Are we ready to sit down and count the cost, whether heaven is worth such a sacrifice as to die to self and let our will be bent and fashioned into perfect conformity with the will of God? Until this shall be, the transforming grace of God will not be experienced by us. HP 155.4

HP – V nebesích 155.4 Jsme ochotni zaplatit cenu za věčný život? Jsme připraveni sednout si a spočítat si náklady, zda nám nebe stojí za takovou oběť, jako je smrt vlastnímu já? Jsme ochotni svolit k tomu, aby naše vůle byla ohýbána a formována do dokonalého souladu s Boží vůlí? Dokud se tak nestane, nezakusíme proměňující Boží milost.

Just as soon as we present our emptied nature to the Lord Jesus and His cause, He will supply the vacuum by His Holy Spirit. We can then believe He will give us of His fullness. HP 155.5

HP – V nebesích 155.5 Jakmile svou vyprázdněnou přirozenost předložíme Pánu Ježíši a Jeho věci, On svým Duchem svatým zaplní prázdné místo. Pak můžeme věřit, že nám dá ze své plnosti.

When God's people are one in the unity of the Spirit, all of Phariseeism, all of self-righteousness, which was the sin of the Jewish nation, will be expelled from all hearts. The mold of Christ will be upon each individual member of His body, and His people will be new bottles into which He can pour His new wine, and the new wine will not break the bottles. God will make known the mystery which hath been hidden for ages. He will make known what are the “riches of the glory of this mystery among the Gentiles; which is Christ in you, the hope of glory” (Colossians 1:27). 1SM 386.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 386.1 Až bude Boží lid sjednocen v jednotě Ducha, bude ze všech srdcí vypuzeno veškeré farizejství a všechna samospravedlnost, která byla hříchem židovského národa. Kristova podoba spočine na každém jednotlivém článku Jeho těla a Jeho lid bude novými nádobami, do nichž bude moci nalít Jeho nové víno. Toto nové víno nádoby nezničí. Bůh oznámí tajemství, které bylo po věky skryto. Zjeví, čím je ono **Koloským 1:27** „bohatství slávy tohoto tajemství mezi pohany: tím tajemstvím je Kristus ve vás, naděje slávy.“

Galatským 2:20 Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.

Those who are laborers together with God are but His instruments, and they in themselves possess no essential grace or holiness. It is only when they are cooperating with heavenly intelligences that they are successful. They are but earthen vessels, the depositaries in which God places the treasure of His truth. TM 53.2

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 53.2 Ti, kteří jsou Božími spolupracovníky, jsou jen jeho nástroji a sami o sobě nevlastní žádnou milost ani svatost. Úspěšní jsou pouze ve spolupráci s nebeskou inteligencí. Jsou jen hliněnými nádobami, schránkami, do nichž Bůh vkládá poklad své pravdy.

2. Korintským 4:7 Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby přemíra té moci byla z Boha, a ne z nás.

Koloským 1:28-29 [28]Jeho my zvěstujeme napomínajíce každého člověka a vyučujíce každého člověka ve vší moudrosti, abychom každého postavili dokonalého v Kristu. [29]Proto také usilovně pracuji a zápasím v souladu s jeho působením, které je ve mně mocné.

Efezským 3:16-17,19b-20 [16]aby vás podle bohatství své slávy posílil mocí skrze svého Ducha na vnitřním člověku, [17]aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích a abyste byli zakořeněni a založeni v lásce ... [19] ...a tak byli naplněni až do vší plnosti Boží. [20]Tomu pak, kdo je mocen podle síly, kterou působí v nás, učinit daleko více nade všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet.

032 – Obleč si svatební roucho

Matouš 22:2, 11-14 [2]"Království Nebes je podobné králi, který vystrojil svatbu svému synu.

[11]Když král vstoupil, aby se na stolovníky podíval, spatřil tam člověka, který na sobě neměl svatební šat. [12]I řekl mu: "Příteli, jak jsi sem vešel bez [nemaje] svatebního roucha?" A on oněměl. [13]Tehdy řekl král služebníkům: "Svažte mu nohy a ruce a vyhoďte ho do nejzazší temnoty; tam bude pláč a skřípění zubů." [14]Neboť je mnoho pozvaných, ale málo vybraných [těch, kteří pozvání přijali].

The parable of the wedding garment opens before us a lesson of the highest consequence. By the marriage is represented the union of humanity with divinity; the wedding garment represents the character which all must possess who shall be accounted fit guests for the wedding. COL 307.1

COL – Kristova podobenství 307.1 Ježíšovo podobenství o svatebním šatu nám předkládá nanejvýš důležité naučení. Svatba v podobenství znázorňuje spojení lidství s Božstvím, svatební šat představuje charakter, který musí vlastnit všichni, kteří mají být považováni za hosty způsobilé pro účast na svatbě. (srv. PM 157.2)

Zjevení 19:7-8 [7]Radujme se a jásejme a vzdávejme mu slávu, protože přišla svatba Beránkova a jeho žena se připravila; [8]a bylo jí dáno, aby si oblékla zářivě čistý kment." Tím kmentem jsou spravedlivé činy svatých.

By the wedding garment in the parable is represented the pure, spotless character which Christ's true followers will possess. To the church it is given "that she should be arrayed in fine linen, clean and white," "not having spot, or wrinkle, or any such thing." Revelation 19:8; Ephesians 5:27. The fine linen, says the Scripture, "is the righteousness of saints." Revelation 19:8. It is the righteousness of Christ, His own unblemished character, that through faith is imparted to all who receive Him as their personal Saviour. COL 310.3

COL – Kristova podobenství 310.3 Svatebním šatem je v podobenství znázorněn čistý, neposkvrněný charakter, který budou vlastnit skuteční následovníci Ježíše Krista. Církvi **Zjevení 19:8** „je dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla" a aby byla **Efezským 5:27** „bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného" .... **Zjevení 19:8** „Tím kmentem jsou spravedlivé skutky svatých". Je to Kristova spravedlnost, Jeho vlastní nezkažený charakter, který je skrze víru poskytnut všem, kdo Krista přijímají jako svého osobního Spasitele. (srv. PM 159.2)

Efezským 5:27 ...aby sám sobě postavil slavnou církev, která by neměla poskvrny ani vrásky ani čehokoliv takového, ale byla svatá a bezúhonná.

The religion of Christ is a firm fabric, composed of innumerable threads, woven together with tact and skill. Only by the wisdom that God gives can we weave this fabric. Trusting to ourselves, we draw into it threads of selfishness, and the pattern is spoiled. FLB 220.5

FLB – Víra, kterou žiji 220.5 Kristovo náboženství je pevná tkanina, složená z nesčetných vláken, utkaných s citem a zručností. Tuto tkaninu lze utkat pouze díky moudrosti, kterou nám dává Bůh. Důvěřujeme-li sami sobě, vtahujeme do ní nitky sobectví a vzor se kazí.

The grace of Christ must be woven into every phase of the character. CH 633.1

CH – Rady o zdraví 633.1 Kristova milost musí být vetkána do všech oblastí charakteru.

The righteousness of Christ consists in right actions and good works from pure, unselfish motives. 3T 528.3

3T – Svědectví pro církev, 3. svazek 528.3 Kristova spravedlnost se skládá ze správného jednání a dobrých skutků z čistých, nesobeckých pohnutek.

Those who believe in Christ derive their motive power and the texture of their characters from Him in whom they believe. SD 299.7

SD – Synové a dcery Boží 299.7 Ti, kdo věří v Krista, odvozují svou hybnou sílu a nastavení svého charakteru od Toho, v něhož věří.

This robe, woven in the loom of heaven, has in it not one thread of human devising. Christ in His humanity wrought out a perfect character, and this character He offers to impart to us. “All our righteousnesses are as filthy rags.” Isaiah 64:6. Everything that we of ourselves can do is defiled by sin. But the Son of God “was manifested to take away our sins; and in Him is no sin.” ... By His perfect obedience He has made it possible for every human being to obey God's commandments. When we submit ourselves to Christ, the heart is united with His heart, the will is merged in His will, the mind becomes one with His mind, the thoughts are brought into captivity to Him; we live His life. This is what it means to be clothed with the garment of His righteousness. COL 311.4

COL – Kristova podobenství 311.4 Toto roucho, utkané na nebeském stavu, nemá ani jediné vlákno vyrobené člověkem. Kristus si ve svém lidství vytvořil dokonalý charakter. Takový charakter chce udělit také nám, nabízí nám jej. **Izaiáš 64:5** „Všechny naše spravedlivé činy jsou jako poskvrněné roucho.“ Všechno, co my sami ze sebe můžeme dělat, je znečištěno hříchem. Ale Boží Syn **1. Janův 3:5** „se zjevil, aby odstranil [naše] hříchy, a hříchu v něm není.“ **1. Janův 3:4 (SNC)** „Hřích je porušení Božího zákona.“ .... Svou dokonalou poslušností umožnil každému člověku být poslušným Božích přikázání. Odevzdáme-li se Kristu, naše srdce se spojí s jeho srdcem, naše vůle splyne s Jeho vůlí, naše mysl se sjednotí s Jeho myslí a naše myšlenky se Mu podřídí, žijeme Jeho život. Toto znamená obléci si roucho Kristovy spravedlnosti.... (srv. PM 159.7)

The life of Christ on earth was a perfect expression of God's law, and when those who claim to be children of God become Christlike in character, they will be obedient to God's commandments. Then the Lord can trust them to be of the number who shall compose the family of heaven. Clothed in the glorious apparel of Christ's righteousness, they have a place at the King's feast. They have a right to join the blood-washed throng. COL 315.1

COL – Kristova podobenství 315.1 Pozemský život Ježíše Krista byl dokonalým představením Božího zákona. Když se ti, kteří se označují za Boží děti, stanou podobnými Kristu ve svém charakteru, budou poslušnými Božím přikázáním. Pán je může s důvěrou začlenit do nebeské rodiny. Oděni do slavného roucha Kristovy spravedlnosti budou mít místo na Králově hostině. Mají právo připojit se k zástupu těch, které Pán Ježíš obmyl svou krví. (srv. PM 161.2)

God has made ample provision that we may stand perfect in His grace, wanting in nothing, waiting for the appearing of our Lord. Are you ready? Have you the wedding garment on? That garment will never cover deceit, impurity, corruption, or hypocrisy. The eye of God is upon you. It is a discerner of the thoughts and intents of the heart. We may conceal our sins from the eyes of men, but we can hide nothing from our Maker. 5T 220.3

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 220.3 Bůh se postaral o to, že díky Jeho milosti můžeme být dokonalými, bez jakéhokoli nedostatku a v očekávání příchodu našeho Pána. Jste připraveni? Máte na sobě svatební roucho? Tento šat nikdy nezakryje podvod, nečistotu, zkaženost ani pokrytectví. Boží oko je upřeno na vás. Rozpoznává myšlenky a úmysly srdce. Můžeme skrývat své hříchy před zraky lidí, ale před svým Stvořitelem neskryjeme nic.

All must pass the scrutiny of the great King, and only those are received who have put on the robe of Christ's righteousness. COL 312.1

Righteousness is right doing, and it is by their deeds that all will be judged. Our characters are revealed by what we do. The works show whether the faith is genuine. COL 312.2

COL – Kristova podobenství 312.1-2 Velký král nechá všechny prošetřit a přijme jen ty, kdo si oblékli roucho Kristovy spravedlnosti. Spravedlnost znamená činit to, co je správné. Proto budou všichni souzeni podle svých skutků. Naše povaha se projevuje tím, co děláme. Skutky ukazují, zda je víra opravdová.... (srv. PM 160.1-2)

There will be no future probation in which to prepare for eternity. It is in this life that we are to put on the robe of Christ's righteousness. This is our only opportunity to form characters for the home which Christ has made ready for those who obey His commandments. COL 319.1

COL – Kristova podobenství 319.1 Pro přípravu na věčný život člověku nebude poskytnuta žádná další zkušební doba. Šat Kristovy spravedlnosti musíme obléci nyní, dokud žijeme zde na zemi. Toto je naše jediná příležitost připravit se pro domov, který Kristus nachystal všem těm, kteří zachovávají jeho přikázání. (srv. PM 163.3)

Those who reject the gift of Christ's righteousness are rejecting the attributes of character which would constitute them the sons and daughters of God. They are rejecting that which alone could give them a fitness for a place at the marriage feast. COL 316.4

COL – Kristova podobenství 316.4 Kdo odmítá dar Kristovy spravedlnosti, odmítá povahové vlastnosti, kterými se mají vyznačovat Boží synové a dcery. Odmítá to jediné, co jej může učinit způsobilým pro účast na svatební hostině. (srv. PM 162.2)

Men may now excuse their defects of character, but in that day they will offer no excuse. COL 317.1

COL – Kristova podobenství 317.1 Dnes ještě lidé mohou omlouvat své charakterové nedostatky, v onen den však nebudou moci uvést žádnou výmluvu. (srv. PM 162.3)

Many who call themselves Christians are mere human moralists. They have refused the gift which alone could enable them to honor Christ by representing Him to the world. The work of the Holy Spirit is to them a strange work. They are not doers of the word. COL 315.3

COL – Kristova podobenství 315.3 Mnozí z těch, kteří si říkají křesťané, jsou pouhými lidskými moralisty. Jedině dar Kristovy spravedlnosti je může uschopnit, aby Krista představili světu, a tím ho vyvýšili. Oni však tento dar odmítají přijmout. Působení Ducha svatého je pro ně divné a cizí. Nejednají podle Božího slova. (srv. PM 161.4)

All these expect to be saved by Christ's death, while they refuse to live His self-sacrificing life. They extol the riches of free grace, and attempt to cover themselves with an appearance of righteousness, hoping to screen their defects of character; but their efforts will be of no avail in the day of God. COL 316.1

COL – Kristova podobenství 316.1 Všichni tito domnělí křesťané očekávají, že budou vykoupeni Kristovou smrtí, ale přitom odmítají žít obětavým životem jako Pán Ježíš. Zdůrazňují velikost bezplatné milosti a pokoušejí se své charakterové vady zakrýt zdánlivou spravedlností. Ale takové snahy budou v den Božího soudu marné. (srv. PM 161.5)

..., no man can cover his soul with the garments of Christ's righteousness while practicing known sins, or neglecting known duties. 1SM 366.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 366.1 ..., nikdo nemůže přikrýt své nitro rouchem Kristovy spravedlnosti, jestliže se dopouští známých hříchů nebo zanedbává povinnosti, se kterými je obeznámen.

The righteousness of Christ is not a cloak to cover unconfessed and unforsaken sin; it is a principle of life that transforms the character and controls the conduct. Holiness is wholeness for God; it is the entire surrender of heart and life to the indwelling of the principles of heaven. DA 555.6

DA – Touha věků 555.6 Kristova spravedlnost není rouchem k zakrytí nevyznaného a stále pokračujícího hříchu. Je to životní princip, který přetváří charakter a ovládá jednání. Svatost je úplná odevzdanost Bohu, naprosté podřízení mysli a života zásadám ovládajícím nebesa. (srv. TV 352.2)

033 – Nezáplatuj starý šat

Matouš 9:16 Nikdo nedává záplatu z neseprané látky na starý šat; taková výplň se totiž ze šatu vytrhne a trhlina se ještě zhorší.

There are many who try to reform by correcting this or that bad habit, and they hope in this way to become Christians, but they are beginning in the wrong place. Our first work is with the heart. COL 97.1

COL – Kristova podobenství 97.1 Mnozí lidé se snaží opravit nebo napravit ten či onen zlozvyk. Doufají, že se tímto způsobem stanou křesťany, začínají však na špatném místě. První práce se týká srdce. (srv. PM 46.1)

Přísloví 4:23 Víc než cokoliv jiného střež své srdce, protože z něj vycházejí prameny života.

But before we are delivered from Satan's power without, we must be delivered from his power within. COL 174.3

COL – Kristova podobenství 174.3 Dříve než budeme vysvobozeni ze satanovy moci zvnějšku, musíme být vysvobozeni od jeho moci zevnitř. (srv. PM 88.5)

Repentance for this or that particular act is not sufficient. The heart must be cleansed. Wrong-doing is the overflowing of the fountain of an unclean, unconverted heart. SpTB07 22.1

SpTB07 – Zvláštní svědectví, série B, 7. svazek 22.1 Pokání z toho či onoho konkrétního činu nestačí. Srdce musí být očištěno. Nesprávné jednání je způsobeno neobráceným srdcem, z něhož jako z pramene vyvěrá vše nečisté.

By nature the heart is evil, and “who can bring a clean thing out of an unclean? not one.” Job 14:4. No human invention can find a remedy for the sinning soul. “The carnal mind is enmity against God: for it is not subject to the law of God, neither indeed can be.” “Out of the heart proceed evil thoughts, murders, adulteries, fornications, thefts, false witness, blasphemies.” Romans 8:7; Matthew 15:19. DA 172.1

DA – Touha věků 172.1 Srdce je od přirozenosti zlé. A **Jób 14,4** “Kdo učiní z nečistého čisté? Nikdo.” Žádný lidský vynález nedokáže přinést lék pro hříšné nitro. **Římanům 8,7** “Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.” **Matouš 15,19** “Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilstva, krádeže, lživá svědectví, urážky.” (srv. TV 105.3)

The fountain of the heart must be purified before the streams can become pure. He who is trying to reach heaven by his own works in keeping the law is attempting an impossibility. There is no safety for

one who has merely a legal religion, a form of godliness. The Christian's life is not a modification or improvement of the old, but a transformation of nature. There is a death to self and sin, and a new life altogether. This change can be brought about only by the effectual working of the Holy Spirit. DA 172.1

DA – Touha věků 172.1 Nejprve je třeba vyčistit pramen srdce, teprve potom se z něho proudící voda může stát čistou. Člověk, který se snaží dostat do nebe svými vlastními skutky, zachováváním zákona, usiluje o nemožné. Zákonictví či formální zbožnost nikoho nezachrání. Život křesťana není úpravou či vylepšením starého života, je to úplná změna přirozenosti. Člověk umírá sám sobě a hříchu a zároveň povstává k novému životu. Takovou změnu může přivodit jen mocné působení Ducha svatého. (srv. TV 105.3)

Patching will not do. The only way is to discard the old garment and procure a new one. The religion of self, composed of threads that fade and give way under the stress of temptation, must be cast aside, to be replaced by the religion woven by Him in whose life no selfishness found place. OHC 342.5

OHC – Naše nejvyšší povolání 342.5 Záplatování nestačí. Jedinou možností je starý oděv zahodit a pořídit si nový. Náboženství vlastního já, složené z vláken, která pod náporem pokušení blednou a povolují, je třeba odhodit a nahradit náboženstvím utkaným Tím, v jehož životě sobectví nenašlo žádné místo.

Christ's plan is the only safe one. He declares, “Behold, I make all things new.” Revelation 21:5. “If any man be in Christ, he is a new creature.” 2 Corinthians 5:17. The Saviour gives no encouragement to any to think that He will accept a patchwork religion. Such a religion is of no value in His sight. There may at first seem to be some of self and some of Christ; but it is soon seen that there is none of Christ. The patches of selfishness increase till the entire garment is covered with them.... OHC 342.6

OHC – Naše nejvyšší povolání 342.5 Jedině Kristův plán je bezpečný. On prohlašuje: **Zjevení 21,5** „Hle, činím všechno nové.“ **2. Korintským 5,17** „Proto jeli kdo v Kristu, je nové stvoření.“ Spasitel nikoho nepovzbuzuje k tomu si myslet, že přijme náboženství plné záplat. Takové náboženství nemá v Jeho očích žádnou hodnotu. Zpočátku se může zdát, že je tam něco ze sebe a něco z Krista. Brzy se však ukáže, že v něm není z Krista vůbec nic. Záplat sobectví přibývá, až je jimi pokryt celý oděv....

The patchwork religion is not of the least value with God. He requires the whole heart. No part of it is to be reserved for the development of hereditary or cultivated tendencies to evil. To be harsh, to be severe, too self-important, selfish, to look out for one's own selfish interest and yet be zealous that others shall deal unselfishly is a religion which is an abomination to God. Many have just such an experience daily, but it is a misrepresentation of the character of Christ (Letter 31a, 1894). 6BC 1101.6

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.6 Vyspravované náboženství nemá u Boha ani tu nejmenší hodnotu. Bůh vyžaduje celé srdce. Žádná jeho část nesmí být vyhrazena pro rozvoj zděděných nebo vypěstovaných sklonů ke zlu. Být drsný, přísný, příliš sebestředný, sobecký, dbát na vlastní sobecký zájem, a přitom horlivě usilovat o to, aby ostatní jednali nesobecky, je náboženství, které je Bohu odporné. Mnozí mají právě takovou každodenní zkušenost, ale je to nesprávné představování Kristova charakteru (Dopis 31a, 1894).

God makes no compromise with sin. A genuine conversion changes hereditary and cultivated tendencies to wrong. 6BC 1101.3

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.3 Bůh s hříchem nedělá žádný kompromis. Opravdové obrácení mění zděděné a vypěstované sklony ke zlému.

Christ looks with pitying tenderness on all who have combination characters. Those with such a character have a connection with Christ so frail that it is utterly worthless (Letter 105, 1893). 6BC 1101.5

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.5 Kristus s lítostivou něhou pohlíží na všechny, kdo mají smíšený charakter. Lidé s takto záplatovaným charakterem mají spojení s Kristem tak křehké, že je naprosto bezcenné (Dopis 105, 1893).

The whole heart must be yielded to God, or the change can never be wrought in us by which we are to be restored to His likeness. By nature we are alienated from God. The Holy Spirit describes our condition in such words as these: "Dead in trespasses and sins;" "the whole head is sick, and the whole heart faint;" "no soundness in it." We are held fast in the snare of Satan, "taken captive by him at his will." Ephesians 2:1; Isaiah 1:5, 6; 2 Timothy 2:26. God desires to heal us, to set us free. But since this requires an entire transformation, a renewing of our whole nature, we must yield ourselves wholly to Him. SC 43.2

SC – Cesta ke Kristu 43.2 Bohu musí být odevzdáno celé srdce, jinak v nás nemůže dojít ke změně, která nás má obnovit k jeho obrazu. Jsme ze své přirozenosti Bohu odcizeni. Duch svatý mluví o tom takto: **Efezským 2,1** "mrtví pro svá provinění a pro své hříchy." **Izajáš 1,5.6** "[5]...Celá hlava je nemocná a celé srdce zemdlené. [6]Od paty k hlavě na něm není zdravého místa..." Satan nás drží ve své léčce; byli jsme jím **2. Timoteovi 2,26** "chyceni, abychom činili jeho vůli." Bůh nás chce uzdravit, vysvobodit nás. Protože to však vyžaduje úplnou proměnu, obnovu celé naší přirozenosti, musíme se Mu cele odevzdat. (srv. CK 31.2)

The religion that is built on self is worthless; for God makes no compromise with selfishness.... OHC 342.2

OHC – Naše nejvyšší povolání 342.2 Náboženství, které je postaveno na vlastním já, je bezcenné, neboť Bůh nepřipouští žádný kompromis se sobectvím... OHC 342.2

The religion of Christ is a firm fabric, composed of innumerable threads, woven together with tact and skill. Only by the wisdom that God gives can we weave this fabric. Trusting to ourselves, we draw into it threads of selfishness, and the pattern is spoiled. OHC 342.3

OHC – Naše nejvyšší povolání 342.3 Kristovo náboženství je pevnou tkaninou, složenou z nesčetných vláken, utkaných s citem a zručností. Tuto tkaninu lze utkat pouze díky moudrosti, kterou nám dává Bůh. Důvěřujeme-li sami sobě, vtahujeme do ní nitky sobectví a vzor se kazí.

It is impossible for us, of ourselves, to escape from the pit of sin in which we are sunken. Our hearts are evil, and we cannot change them. "Who can bring a clean thing out of an unclean? not one." "The carnal mind is enmity against God: for it is not subject to the law of God, neither indeed can be." Job 14:4; Romans 8:7. Education, culture, the exercise of the will, human effort, all have their proper sphere, but here they are powerless. They may produce an outward correctness of behavior, but they

cannot change the heart; they cannot purify the springs of life. There must be a power working from within, a new life from above, before men can be changed from sin to holiness. That power is Christ. His grace alone can quicken the lifeless faculties of the soul, and attract it to God, to holiness. SC 18.1

SC – Cesta ke Kristu 18.1 Je pro nás nemožné, abychom se vlastními silami vyprostili z propasti hříchu, v níž jsme ponořeni. Naše srdce jsou zkažená a my je nemůžeme změnit. **Jób 14,4** „Kdo učiní z nečistého čisté? Nikdo.“ **Římanům 8,7** „Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže.“ Výchova, kultura, ve které člověk žije, rozhodování a lidské úsilí působí ve své oblasti vlivu. Zde jsou však neúčinné a bezmocné. Mohou způsobit zlepšení v chování, nemohou však změnit srdce, nemohou očistit prameny života. Musí existovat síla činná zevnitř, musí přijít nový život shůry, než mohou být lidé proměněni od hříchu k svatosti. Touto silou je Kristus. Jen jeho milost může oživit umrtvené duševní schopnosti a přivést je k Bohu, k svatosti. (srv. CK 14.1)

The Saviour said, “Except a man be born from above,” unless he shall receive a new heart, new desires, purposes, and motives, leading to a new life, “he cannot see the kingdom of God.” John 3:3, margin. The idea that it is necessary only to develop the good that exists in man by nature, is a fatal deception. “The natural man receiveth not the things of the Spirit of God: for they are foolishness unto him: neither can he know them, because they are spiritually discerned.” “Marvel not that I said unto thee, Ye must be born again.” 1 Corinthians 2:14; John 3:7. SC 18.2

SC – Cesta ke Kristu 18.2 Spasitel řekl: **Jan 3,3** „Nenarodíli se kdo znovu shůry“, což znamená: dokud nepřijme nové srdce, nové touhy, nová předsevzetí a nové pohnutky, jež vedou k novému životu, „nemůže spatřit Boží království“. Myslet si, že je třeba rozvíjet dobro, jež je v člověku od narození, je fatálním klamem. **1. Korintským 2,14** „Tělesný člověk však nepřijímá věci Ducha [Božího], neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně.“ **Jan 3,7** „Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu shůry.” (srv. CK 14.2)

Paul the apostle saw all this when he exclaimed, “I consent unto the law that it is good.” .... But he added, in the bitterness of his soul-anguish and despair, “I am carnal, sold under sin.” Romans 7:16, 14. He longed for the purity, the righteousness, to which in himself he was powerless to attain, and cried out, “O wretched man that I am! who shall deliver me from this body of death?” Romans 7:24, margin. Such is the cry that has gone up from burdened hearts in all lands and in all ages. To all, there is but one answer, “Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world.” John 1:29. SC 19.1

SC – Cesta ke Kristu 19.1 Apoštol Pavel to všechno poznal a napsal o tom: **Římanům 7,16** „Souhlasím se Zákonem, že je dobrý.“ .... V úzkosti duše a v zoufalství však dodává: **Římanům 7,14** „já však jsem tělesný, prodaný do otroctví hříchu“. Toužil po čistotě, spravedlnosti, které vlastními silami nemohl dosáhnout, a proto volal: **Římanům 7,24** „Já nešťastný člověk! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti?“. Takové volání vychází ze zklamaných srdcí ve všech zemích a ve všech dobách. Pro všechny je jen jediná odpověď: **Jan 1,29** „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa“. (srv. CK 14.3-15.1)

034 – Odlož starou a oblékni novou přirozenost

Efezským 4:22-24 ...[22]že totiž máte odložit toho starého člověka, který žije podle dřívějšího způsobu života a hyne v klamných žádostech, [23]obnovovat se duchem své mysli [24]a obléknout toho nového člověka, který byl stvořen podle Boha ve spravedlnosti a svatosti pravdy.

The Christian's life is not a modification or improvement of the old, but a transformation of nature. There is a death to self and sin, and a new life altogether. This change can be brought about only by the effectual working of the Holy Spirit. DA 172.1

DA – Touha věků 172.1 Život křesťana není úpravou či vylepšením starého života, je to úplná změna přirozenosti. Člověk umírá sám sobě a hříchu a zároveň povstává k novému životu. Takovou změnu může přivodit jen mocné působení Ducha svatého. (srv. TV 105.3)

1. Petrův 1:3-4 [3]Jeho božská moc nám darovala ... [4] ... vzácná a veliká zaslíbení, abyste se skrze ně stali účastníky božské přirozenosti a unikli zkáze, která je ve světě v žádostivosti.

We must learn of Christ. We must know what he is to those he has ransomed. We must realize that through belief in him it is our privilege to be partakers of the divine nature, and so escape the corruption that is in the world through lust. Then we are cleansed from all sin, all defects of character. We need not retain one sinful propensity. Christ is the sin-bearer; John pointed the people to him, saying, “Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world.” And Paul declared. “You hath he quickened, who were dead in trespasses and sins; wherein in time past ye walked according to the course of this world, according to the prince of the power of the air, the spirit that now worketh in the children of disobedience: among whom also we all had our conversation in times past in the lusts of our flesh, fulfilling the desires of the flesh and of the mind; and were by nature the children of wrath, even as others. But God, who is rich in mercy, for his great love wherewith he loved us, even when we were dead in sins, hath quickened us together with Christ, ... and hath raised us up together, and made us sit together in heavenly places in Christ Jesus.” RH April 24, 1900, par. 6

RH – časopis Review and Herald, 24. dubna 1900, odst. 6 Máme se učit od Krista. Musíme vědět, čím je pro ty, které vykoupil. Musíme si uvědomit, že skrze víru v Něj je naší výsadou stát se účastníky božské přirozenosti, a tak uniknout zkaženosti, která je ve světě skrze žádostivost. Pak jsme očištěni od všech hříchů, od všech charakterových vad. Nemusíme si ponechat jediný hříšný sklon. Kristus je ten, kdo nese hřích; Jan na něj lidi nasměroval slovy: **Jan 1:29 „**Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“ A Pavel prohlásil: **Efezským 2:1-6** „[1]Také vás vzkřísil, když jste byli mrtví pro svá provinění a pro své hříchy, [2]v nichž jste kdysi žili podle věku tohoto světa, podle vládce mocnosti vzduchu, ducha, který nyní působí v synech neposlušnosti. [3]Mezi nimi jsme kdysi i my všichni žili v žádostech svého těla, dělali jsme to, co se líbilo tělu a mysli, a tak jsme byli svou přirozeností děti hněvu tak jako ostatní. [4]Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, pro svou velikou lásku, kterou nás miloval, [5]i když jsme byli mrtvi pro svá provinění, obživil nás spolu s Kristem ... [6]a spolu s ním nás probudil k životu a spolu posadil na nebeských místech v Kristu Ježíši.“

As we partake of the divine nature, hereditary and cultivated tendencies to wrong are cut away from the character, and we are made a living power for good. RH April 24, 1900, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 24. dubna 1900, odst. 7 Tím, že se podílíme na božské přirozenosti, jsou z naší povahy odstraňovány zděděné a vypěstované sklony ke špatnostem a stáváme se živou silou působící dobro.

True conversion is a radical change. The very drift of the mind and bent of the heart should be turned and life become new again in Christ. 4T 16.4

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 16.4 Skutečné obrácení je radikální změna. Směřování mysli a sklony srdce by se měly zásadně proměnit a život by se měl stát novým v Kristu.

"If any man be in Christ, he is a new creature: old things are passed away; behold, all things are become new." That which was objectionable in the character is purified from the soul by the love of Jesus. All selfishness is expelled, all envy, all evil-speaking, is rooted out, and a radical transformation is wrought in the heart. RH July 22, 1890, par. 15

RH – časopis Review and Herald, 22. července 1890, odst. 15 **2. Korintským 5:17** „Proto jeli kdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, je tu [všechno] nové." Co bylo na povaze závadné, je Ježíšovou láskou z nitra odstraněno. Je vyhnáno veškeré sobectví, vykořeněna závist a zlé řeči a v srdci dochází k radikální proměně.

God makes no compromise with sin. A genuine conversion changes hereditary and cultivated tendencies to wrong. 6BC 1101.3

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.3 Bůh s hříchem nedělá žádný kompromis. Opravdové obrácení mění zděděné a vypěstované sklony ke zlému.

To be pardoned in the way that Christ pardons, is not only to be forgiven, but to be renewed in the spirit of our mind. The Lord says, "A new heart will I give unto thee." The image of Christ is to be stamped upon the very mind, heart, and soul. The apostle says, "And we have the mind of Christ." RH August 19, 1890, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 19. srpna 1890, odst. 7 Být omilostněn způsobem, jakým promíjí Kristus, neznamená jen, že je člověku odpuštěno, ale že je také obnoven duch jeho mysli. Pán říká: **Ezechiel 36:26 (parafráze)** „Nové srdce ti dám." Kristův obraz má být vtisknut do samotné mysli, srdce a nitra. Apoštol říká: **1. Korintským 2:16** „My máme mysl Kristovu."

Koloským 3:1-10 [1]Jestliže jste tedy s Kristem vstali [byli probuzeni], usilujte o to, co je nahoře, kde Kristus sedí na Boží pravici. [2]Myslete na to, co je nahoře, ne na to, co je na zemi. [3]Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s Kristem v Bohu. [4]A když se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete ve slávě. [5]Umrtvěte tedy [své] údy, které jsou na zemi: smilstvo, nečistotu, vášeň, zlou žádost a lakomství, které je modloslužbou. [6]Pro tyto věci přichází Boží hněv [na syny neposlušnosti]. [7]I vy jste tak kdysi jednali, když jste v nich žili. [8]Ale nyní odložte to všechno: hněv, vztek, špatnost, rouhání [nactiutrhání / urážky] a nemístné řeči ze svých úst. [9]Nelžete jedni druhým, když jste svlékli toho starého člověka s

jeho skutky [10]a oblékli toho nového, který se obnovuje k pravému poznání podle obrazu toho, který ho stvořil.

Římanům 12:2 (B21) ... nechte [se] proměňovat obnovou své mysli...

1. Korintským 6:9-11 [9]Což nevíte, že nespravedliví nedostanou do dědictví Boží království? Nemylte se! Ani smilníci ani modláři, cizoložníci, rozkošníci ani lidé praktikující homosexualitu, [10]zloději ani chamtivci, opilci, utrhači ani lupiči nebudou dědici Božího království. [11]Takoví jste někteří byli. Ale dali jste se omýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu [našeho] Pána Ježíše [Krista] a v Duchu našeho Boha.

Koloským 3:12-15 (B21) [12]Proto se jako Boží vyvolení, svatí a milovaní oblečte niterným soucitem, laskavostí, pokorou, mírností a trpělivostí. [13]Buďte mezi sebou snášenliví, a má-li někdo k někomu výhrady, odpouštějte si navzájem. Tak jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. [14]Nadto vždy buďte oblečeni láskou, která je poutem dokonalosti. [15]Ve vašich srdcích ať vládne Kristův pokoj – právě k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte vděční.

Efezským 4:25-32 [25]Proto odložte lež a "mluvte pravdu každý se svým bližním," neboť jsme údy téhož těla. [26]"Hněvejte se, a nehřešte;" slunce ať nezapadá nad vaším hněvem. [27]Nedávejte místo [příležitost] Ďáblu. [28]Zloděj ať již nekrade, ale ať raději pracuje a dělá [vlastníma] rukama něco dobrého, aby měl co dávat tomu, kdo má nedostatek. [29]Z vašich úst ať nevychází žádné špatné [neužitečné] slovo, nýbrž jen takové, které je dobré k potřebnému budování, aby dalo milost těm, kdo je slyší. [30]A nezarmucujte Ducha Svatého Božího, jímž jste byli zapečetěni ke dni vykoupení. [31]Všechna hořkost, zuřivost, hněv, křik a rouhání ať jsou od vás odňaty zároveň se vší špatností. [32]Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní a odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.

Never can the love of Jesus be received and shed abroad in the heart until envious feelings, hatred, jealousies, and evil surmisings are put away. SD 49.2

SD – Synové a dcery Boží 49.2 Ježíšovu lásku nemůžeme nikdy přijmout a nemůže zaplnit naše srdce, dokud nejsou odloženy pocity závisti, nenávist, žárlivost a zlé domněnky.

1. Petrův 2:1-3 [1]Odložte tedy každou špatnost a každou lest, pokrytectví, závist a každou pomluvu [2]a jako novorozené děti mějte touhu po nefalšovaném mléku Božího slova, abyste jím vyrostli [k záchraně], [3]jestliže jste [vskutku] okusili, že Pán je dobrý.

035 – Změň svou vůni

Jeremiáš 48:11 Od svého mládí byl Moáb bezstarostný, byl usazen jako víno na svém kalu, nebyl přeléván z nádoby do nádoby, ani nešel do vyhnanství; proto mu zůstala jeho chuť a jeho vůně se nezměnila.

Many are ignorant of how to work for God, not because they need to be ignorant, but because they are unwilling to submit to His training. Moab is spoken of as a failure because, the prophet declares, “Moab hath been at ease from his youth, ... and hath not been emptied from vessel to vessel, neither hath he gone into captivity: therefore his taste remained in him, and his scent is not changed.” 4BC 1160.6

4BC – Biblický komentář, 4. svazek 1160.6 Mnozí nemají ponětí o tom, jak pracovat pro Boha. A to ne proto, že by nemohli vědět jak, ale proto, že nejsou ochotni podřídit se Jeho výcviku. O Moábovi se mluví, že selhal, protože, jak prorok prohlašuje, **Jeremiáš 48:11** „Od svého mládí byl Moáb bezstarostný ... nebyl přeléván z nádoby do nádoby, ani nešel do vyhnanství; proto mu zůstala jeho chuť a jeho vůně se nezměnila.“

Thus it is with those whose hereditary and cultivated tendencies to wrong are not purged from them. Their hearts are not cleansed from defilement. They were given an opportunity to do a work for God, but this work they did not choose to do, because they wished to carry out their own plans. 4BC 1160.7

4BC – Biblický komentář, 4. svazek 1160.7 Tak je tomu s těmi, jejichž zděděné a vypěstované sklony ke zlému z nich nejsou odstraněny. Jejich srdce není očištěno od poskvrny. Dostali příležitost pracovat pro Boha, ale toto dílo konat nechtěli, protože si přáli uskutečňovat své vlastní plány.

Jeremiáš 7:24 Avšak neposlouchali a nenakláněli ucho, ale žili podle rad [plánů] svého umíněného a zlého srdce; otočili se ke mně zády, a ne tváří [šli nazpět, a ne vpřed].

Why are there so many ... who are spiritual failures, who have unsymmetrical characters? It is because they did not, when they knew the truth, and do not now, begin to practice the truth as it is in Jesus. They do not let Him take away their faulty attributes of character.... He whose conversion is righteous carries righteous principles into all his life practices. He only is well grounded in the faith who lives by every word that proceedeth from the mouth of God. HP 162.2

HP – V nebesích 162.2 Proč je tolik lidí, kteří duchovně selhávají, kteří mají nesouměrný charakter? Je to proto, že v době, kdy poznali pravdu, hned nezačali v praxi uplatňovat a ani nyní neuplatňují pravdu, jak je v Kristu Ježíši. Nenechají Ho, aby je zbavil jejich chybných charakterových vlastností.... Ten, jehož obrácení je opravdové, přenáší spravedlivé zásady do veškeré své životní praxe. Dobře zakotvený ve víře je jen ten, kdo žije podle každého slova, které vychází z Božích úst.

There are many who testify daily, I am not changed in character, only in theory.... All may through faith gain a conqueror's crown, but many are not willing to engage in hand to hand warfare with their own imperfect dispositions. They retain attributes which make them offensive to God. HP 162.3

HP – V nebesích 162.3 Je mnoho těch, kteří denně vydávají následující svědectví: Můj charakter se nezměnil, změnila se jen teorie.... Všichni mohou skrze víru získat korunu vítěze, ale mnozí nejsou

ochotni pustit se do boje tváří v tvář se svými vlastními nedokonalými sklony. Zachovávají si vlastnosti, které je v Božích očích znevažují.

Some persons speak in a harsh, uncourteous manner, that wounds the feeling of others, and then they justify themselves by saying, “It is my way; I always tell just what I think”; and they exalt this wicked trait of character as a virtue. OHC 229.5

OHC – Naše nejvyšší povolání 229.5 Někteří lidé mluví hrubým, nezdvořilým způsobem, který zraňuje city druhých, a pak se ospravedlňují slovy: „To je můj způsob. Vždycky říkám, co si myslím.“ A ještě z tohoto špatného povahového rysu dělají ctnost.

Courtesy is one of the graces of the Spirit. It is an attribute of heaven. The angels never fly into a passion, never are envious, selfish, and jealous. No harsh or unkind words escape their lips. And if we are to be the companions of angels, we too must be refined and courteous. OHC 229.7

OHC – Naše nejvyšší povolání 229.7 Laskavost je jedním z darů milosti Ducha svatého. Je to nebeská vlastnost. Andělé nikdy nepropadají vášním, nikdy nejsou závistiví, sobečtí a žárliví. Z jejich rtů neunikne žádné ostré nebo nevlídné slovo. Pokud chceme být společníky andělů, musíme být také slušní a zdvořilí.

The influence of the Spirit upon the human mind will regulate it after the divine order. But the Spirit does not work in a manner and power beyond the human agent's power of resistance. A man may refuse to hear the counsels and admonitions of God. He may choose to take the regulating of his conduct into his own hands; but when he does this, he is not made a vessel unto honor. Like Moab, he refuses to be changed, emptied from vessel to vessel, and therefore his scent remaineth in him. He refuses to correct his defective traits of character, although the Lord has plainly pointed out his work, his privileges, his opportunities, and the advancement to be made. It is too much trouble to break up his old ways, and transform his ideas and methods. “His scent is not changed.” He clings to his defects... 4BC 1159.5

4BC – Biblický komentář, 4. svazek 1159.5 Vliv Ducha na lidskou mysl ji usměrní podle božského řádu. Duch však nepůsobí způsobem a silou, které by přesahovaly schopnost člověka klást odpor. Člověk může odmítnout naslouchat Božím radám a napomenutím. Může se rozhodnout vzít usměrňování svého jednání do vlastních rukou, ale když to udělá, nestane se nádobou ke cti. Stejně jako Moáb odmítá proměnu, přelévání z nádoby do nádoby, a proto mu zůstává jeho vůně. Odmítá nápravu svých vadných povahových rysů, ačkoli mu Pán jasně ukázal jeho práci, jeho výsady, jeho možnosti a pokrok, kterého má dosáhnout. Je příliš obtížné rozbít jeho staré způsoby a proměnit jeho představy a metody. „Jeho vůně se nezměnila.“ Drží se svých nedostatků...

Many.... have an inheritance of unchristlike traits of character that are strong by heredity, and stronger by cultivation. The least crossing of their will arouses their combativeness and upsets their temper.... While they are thus unemptied of self, they cannot expect to receive answers to their prayers; for evil tempers and corrupt inclinations will make prayer of none effect. The Psalmist says, “If I regard iniquity in my heart, the Lord will not hear me.” ST September 12, 1892, par. 3

ST – časopis Znamení doby, 12. září 1892, odst. 3 Mnozí.... zdědili Kristu nepodobné charakterové rysy, které jsou silné vlivem dědičnosti, a dále posíleny jejich pěstováním. Když se někdo vzepře vůli takových lidí, tak to v nich vzbuzuje bojovnost a kazí jim to náladu.... Dokud takto nejsou vyprázdněni od svého já, nemohou očekávat, že se jim dostane odpovědi na jejich modlitby, neboť zlé nálady a zkažené sklony způsobí, že modlitba nebude mít žádný účinek. Žalmista říká: **Žalm 66:18** „Kdybych choval ve svém srdci nepravost, Panovník by mě nevyslyšel."

Přísloví 1:28-31 [28]Tehdy mě budou volat, ale neodpovím, budou mě usilovně hledat, ale nenaleznou mě. [29]Protože nenáviděli poznání a nezvolili si bázeň před Hospodinem, [30]nepodvolili se mé radě a odvrhli každé moje pokárání, [31]budou jíst ovoce své cesty [svých životních způsobů], nasytí se svými radami.

How tenacious are men of their own way. They try to excuse their sinful habits by saying, "Oh, this is my way." But will your way be acceptable to God? Will you present your way at the gate of the city into which nothing that defileth shall enter, and expect to have an entrance there? The Lord will say: "I know your way, and it is a wicked way. You would not permit me to rule over you on earth, and you are not prepared for an entrance here. You refused to be led by my spirit, you rejected my counsel, and set at naught my grace, and heaven would not be heaven to you, for nothing that defileth can enter here. We emptied sin from heaven when we cast out the great deceiver, and we cannot have sin here again." Then let us yield our wills to God, that he may mold and fashion us after the Divine Pattern. ST May 30, 1892, par. 4

ST – časopis Znamení doby, 30. května 1892, odst. 4 Jak houževnatí jsou lidé na své vlastní cestě. Snaží se omluvit své hříšné návyky slovy: „To je prostě moje cesta." Ale bude tvá cesta přijatelná pro Boha? Představíš svou cestu u brány města, do něhož nesmí vejít nic znesvěcujícího a budeš čekat, že budeš smět vstoupit? Pán řekne: „Znám tvou cestu a je to cesta zkažená. Nedovolili jste mi, abych vám vládl na zemi, a na vstup sem nejste připraveni. Odmítli jste se nechat vést mým Duchem, odmítli jste mou radu a zmařili jste mou milost a nebe by pro vás nebylo nebem, neboť sem nemůže vstoupit nic, co znečišťuje. Vyprázdnili jsme nebe od hříchu tím, že jsme vyhnali velkého svůdce, a už zde hřích znovu mít nemůžeme." Odevzdejme tedy svou vůli Bohu, aby nás mohl formovat a utvářet podle svého božského vzoru.

Christianity has a much broader meaning than many have hitherto given it. It is not a creed. It is the word of Him who liveth and abideth forever. It is a living, animating principle, that takes possession of mind, heart, motives, and the entire man. Christianity—oh, that we might experience its operations! It is a vital, personal experience, that elevates and ennobles the whole man. Every man is responsible to God, who has made provision for all to receive this blessing. But many do not receive it, although Christ has purchased it for them at infinite cost. They have not grasped the blessing within their reach, and therefore they have retained their objectionable traits of character, and sin lieth at the door. TM 421.4

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 421.4 Křesťanství má mnohem širší smysl, než mu mnozí dosud přikládali. Nejedná se pouze o vyznání víry. Je to slovo Toho, který žije a zůstává na věky. Je to živý a oživující princip, který se zmocňuje mysli, srdce, pohnutek a celého člověka. Křesťanství – ach, kéž bychom mohli zakusit jeho působení! Je to živoucí, osobní zkušenost, která povznáší a zušlechťuje

celého člověka. Každý člověk je zodpovědný Bohu, který se postaral o to, aby toto požehnání mohli obdržet všichni. Mnozí ho však nepřijímají, přestože jim ho Kristus koupil za nekonečnou cenu. Neuchopili požehnání, které měli na dosah, a ponechali si své sporné charakterové rysy a hřích tak číhá ve dveřích.

Genesis 4:7 Cožpak nebudeš pozdvižen [Copak tě nepřijmu – B21], budešli jednat správně? A jestli nebudeš jednat správně, ve dveřích číhá hřích. Dychtí po tobě, ale ty nad ním [nad dychtěním hříchu] máš vládnout.

If we have constant dependence on the merits of our Saviour, and walk in His footsteps, we shall be like Him, pure and undefiled. TMK 130.3

TMK – Abych jej znal 130.3 Pokud budeme neustále závislí na zásluhách našeho Spasitele a budeme kráčet v jeho šlépějích, budeme jako On, čistí a neposkvrnění.

When a man is converted to God, a new moral taste is supplied, a new motive power is given, and he loves the things that God loves. 1SM 336.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 336.1 Když se člověk obrátí k Bohu, získá nový morální vkus, novou hnací sílu a zamiluje si věci, které miluje Bůh.

036 – Vyber si dobrý díl

Lukáš 10:41-42 [41]Pán jí odpověděl: “Marto, Marto, děláš si starosti a znepokojuješ se mnoha věcmi, [42]jedno je však potřeba. Marie si vybrala dobrý díl, jenž jí nebude odňat.”

The Lord looks with pity on those who allow themselves to be burdened with household cares and business perplexities. They are cumbered with much serving, and neglect the one thing essential. “Seek ye first the kingdom of God, and his righteousness,” the Saviour says, “and all these things shall be added unto you.” RH March 5, 1908, par. 5

RH – časopis Review and Herald, 5. března 1908, odst. 5 Pán se s lítostí dívá na ty, kteří si zvolili zůstat obtěžkáni starostmi o domácnost a pracovními záležitostmi. Jsou pohlceni tím, že mnoho slouží a zanedbávají tu nejdůležitější věc. Spasitel říká: **Matouš 6:33** „Hledejte však nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno.“

Mary was storing her mind with the precious words falling from the Saviour's lips, words that were more precious to her than earth's most costly jewels. DA 525.1

DA – Touha věků 525.1 Marie přijímala Spasitelova slova a uchovávala je ve své paměti, protože pro ni měla větší cenu než nejvzácnější poklady světa. (srv. TV 334.4)

The “one thing” that Martha needed was a calm, devotional spirit, a deeper anxiety for knowledge concerning the future, immortal life, and the graces necessary for spiritual advancement. She needed less anxiety for the things which pass away, and more for those things which endure forever. Jesus would teach His children to seize every opportunity of gaining that knowledge which will make them wise unto salvation. The cause of Christ needs careful, energetic workers. There is a wide field for the Marthas, with their zeal in active religious work. But let them first sit with Mary at the feet of Jesus. Let diligence, promptness, and energy be sanctified by the grace of Christ; then the life will be an unconquerable power for good. DA 525.2

DA – Touha věků 525.2 Marta potřebovala jediné. Klidného, odevzdaného ducha, hlubší zájem o poznání budoucího věčného života a milost nezbytnou pro duchovní pokrok. Měla se méně úzkostlivě starat o pomíjivé věci, a více se věnovat záležitostem, které mají věčné trvání. Ježíš svým následovníkům vždy připomínal, aby využili každé příležitosti, která jim pomůže rozšířit poznání a získat moudrost pro spasení. Kristovo dílo potřebuje pečlivé a energické lidi. Je v něm široké pole působnosti pro Marty a jejich náboženskou horlivost. Ať se však nejdříve spolu s Marií posadí u Ježíšových nohou. Ať je veškeré úsilí, ochota a odhodlanost posvěcena Kristovou milostí. Takový život se pak stane nepřemožitelnou silou ve službách dobra. (srv. TV 335.1)

Oh, how many behold things in a perverted light, in the light in which Satan would have them see. 7BC 961.7

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 961.7 Ach, jak mnoho lidí vidí věci v převráceném světle, ve světle, v jakém Satan chce, aby je viděli.

You may manifest great zeal in missionary effort, and yet because it is corrupted with selfishness, and tastes strongly of self, it is nought in the sight of God; for it is a tainted, corrupted offering. 7BC 961.8

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 961.8 Můžete projevit velkou horlivost v misijním úsilí, avšak protože je zkažená sobectvím a silnou příchutí vlastního „já“, je v Božích očích bezcenná. Je to poskvrněná, zkažená oběť.

Many who profess to be Christians are such only in name. They are not converted. They keep self prominent. They do not sit at the feet of Jesus, as Mary did, to learn of Him. They are not ready for Christ's coming. 1SM 80.4

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 80.4 Mnozí lidé hlásící se ke křesťanství se tak pouze nazývají. Nejsou obrácení. Vlastní já je pro ně to nejdůležitější. Nesedí u Ježíšových nohou jako Marie, aby se od Něj učili. Nejsou připraveni na Kristův příchod.

The church seem content to take only the first steps in conversion. They are more ready for active labor than for humble devotion, more ready to engage in outward religious service than in the inner work of the heart. Meditation and prayer are neglected for bustle and show. Religion must begin with emptying and purifying the heart, and must be nurtured by daily prayer. 4T 535.1

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 535.1 Zdá se, že církev se spokojí pouze s prvními krůčky k obrácení. Lidé jsou připraveni spíše k aktivní práci než k pokorné oddanosti, spíše k vnější náboženské obřadnosti než k práci uvnitř, v srdci. Rozjímání a modlitbu zanedbávají kvůli shonu a okázalosti. Náboženství musí začít vyprázdněním a očištěním srdce a musí být živeno každodenní modlitbou.

All who work for God should have the Martha and the Mary attributes blended—a willingness to minister and a sincere love of the truth. Self and selfishness must be put out of sight. God calls for earnest women workers, workers who are prudent, warmhearted, tender, and true to principle. He calls for persevering women who will take their minds from self and their personal convenience, and will center them on Christ, speaking words of truth, praying with the persons to whom they can obtain access, laboring for the conversion of souls. 6T 118.2

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 118.2 Všichni, kdo pracují pro Boha, by měli mít spojené povahové vlastnosti Marty a Marie – ochotu sloužit a upřímnou lásku k pravdě. Své „já“ a sobectví je třeba odstranit z dohledu. Bůh volá po upřímných pracovnicích, které jsou zároveň uvážlivé, srdečné, něžné a věrné zásadám. Volá vytrvalé ženy, které odvedou svou mysl od vlastního já a osobního pohodlí a zaměří ji na Krista, budou mluvit slova pravdy, modlit se s lidmi, k nimž mohou získat přístup, a budou pracovat na obrácení lidského nitra.

Is there not danger that many are going forward with a profession of the truth, doing missionary work, while the love of Christ has not been woven into the labor? 1SM 370.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 370.3 Nehrozí nebezpečí, že jdou mnozí vpřed s pouhým ústním vyznáním pravdy, že konají misijní práci, a přitom do této práce není vetkána Kristova láska?

We may be active, we may do much work; but without love, such love as dwelt in the heart of Christ, we can never be numbered with the family of heaven. COL 158.3

COL – Kristova podobenství 158.3 Můžeme být činní, mnoho pracovat, ale bez lásky, jakou měl v srdci Kristus, nemůžeme být nikdy považováni za členy nebeské rodiny. (srv. PM 79.2)

There are those who profess to serve God, while they rely upon their own efforts to obey His law, to form a right character, and secure salvation. Their hearts are not moved by any deep sense of the love of Christ, but they seek to perform the duties of the Christian life as that which God requires of them in order to gain heaven. Such religion is worth nothing. When Christ dwells in the heart, the soul will be so filled with His love, with the joy of communion with Him, that it will cleave to Him; and in the contemplation of Him, self will be forgotten. Love to Christ will be the spring of action. SC 44.2

SC – Cesta ke Kristu 44.2 Jsou lidé, kteří tvrdí, že slouží Bohu. Chtějí poslouchat jeho zákon, vytvářet si správný charakter a zajistit si spasení, avšak spoléhají jen na svou vlastní sílu. Na jejich srdce nepůsobí vědomí Kristovy lásky, pouze se snaží plnit povinnosti křesťanského života, jako něco, co od nich vyžaduje Bůh, aby získali nebe. Takové náboženství je bezcenné. Pokud v srdci přebývá Kristus, je nitro tak naplněno Jeho láskou a radostí ze společenství s Ním, že k Němu zcela přilne. Při rozjímání o Kristu zapomínáme na sebe. Láska ke Kristu bude zdrojem naší činnosti. (srv. CK 32.2)

The eternal God has drawn the line of distinction between the saints and the sinners, the converted and the unconverted. The two classes do not blend into each other imperceptibly, like the colors of the rainbow. They are as distinct as midday and midnight. TM 87.2

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 87.2 Věčný Bůh mezi svatými a hříšníky, obrácenými a neobrácenými stanovil jasnou dělící čáru. Tyto dvě skupiny se neprolínají nepozorovaně jako barvy duhy. Jsou rozdílné jako poledne a půlnoc.

Those who are seeking the righteousness of Christ will be dwelling upon the themes of the great salvation. The Bible is the storehouse that supplies their souls with nourishing food. They meditate upon the incarnation of Christ, they contemplate the great sacrifice made to save them from perdition, to bring in pardon, peace, and everlasting righteousness. The soul is aglow with these grand and elevating themes. Holiness and truth, grace and righteousness, occupy the thoughts. Self dies, and Christ lives in His servants. In contemplation of the word, their hearts burn within them, as did the hearts of the two disciples while they went to Emmaus, and Christ walked with them by the way, and opened to them the scriptures concerning Himself. TM 87.3

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 87.3 Lidé, kteří hledají Kristovu spravedlnost, se budou zabývat tématy převeliké spásy. Bible je zásobárnou potravy, která vyživuje jejich nitro. Rozjímají o Kristově vtělení, uvažují o velké oběti, která přinesla záchranu ze záhuby, odpuštění, pokoj a věčnou spravedlnost. Nitro se nad těmito velkými a povznášejícími tématy rozplývá. Mysl je naplněná svatostí a pravdou, milostí a spravedlností. „Já“ umírá a ve svých služebnících žije Kristus. Při rozjímání nad slovem jim hoří srdce, jako hořela dvěma učedníkům, když šli do Emauz a Kristus jim otevíral Písma svědčící o Něm.

The whole Bible is a revelation of the glory of God in Christ. Received, believed, obeyed, it is the great instrumentality in the transformation of character. It is the grand stimulus, the constraining force, that quickens the physical, mental, and spiritual powers, and directs the life into right channels. MH 458.1

MH – Život naplněný pokojem 458.1 Celá Bible je zjevením Boží slávy v Kristu. Pokud Bibli přijmeme, uvěříme jí a řídíme se jejím učením, je účinným nástrojem proměny charakteru. Je úžasným podnětem a hnací silou, která osvěžuje tělesné, duševní a duchovní síly a směřuje život správným směrem. (srv. ZNP 247.1)

The reason why the youth, and even those of mature years, are so easily led into temptation and sin, is that they do not study the word of God and meditate upon it as they should. The lack of firm, decided will power, which is manifest in life and character, results from neglect of the sacred instruction of God's word. They do not by earnest effort direct the mind to that which would inspire pure, holy thought and divert it from that which is impure and untrue. There are few who choose the better part, who sit at the feet of Jesus, as did Mary, to learn of the divine Teacher. Few treasure His words in the heart and practice them in the life. MH 458.2

MH – Život naplněný pokojem 458.2 Mladí lidé a mnohdy i dospělí ve zralém věku tak snadno podléhají pokušení a hříchu z toho důvodu, protože nečtou Boží slovo a nerozjímají nad ním tak, jak by měli. Nedostatek pevné vůle a nerozhodnost, které se projevují v jejich životě a charakteru, jsou důsledkem nedbání na posvátná naučení Božího slova. Tito lidé nevyvíjejí opravdové úsilí, aby nasměrovali svou mysl k čistým, vznešeným myšlenkám a aby se odvrátili od toho, co je nečisté a nepravdivé. Jen málo z nich se rozhodne pro lepší díl a jako Marie sedí u Ježíšových nohou, aby se učili od božského Učitele. Jen málo lidí uchovává Jeho slova v srdci a uvádí je do životní praxe. (srv. ZNP 247.2)

The truths of the Bible, received, will uplift mind and soul. If the word of God were appreciated as it should be, both young and old would possess an inward rectitude, a strength of principle, that would enable them to resist temptation. MH 459.1

MH – Život naplněný pokojem 459.1 Pokud přijmeme pravdy Bible, zušlechtí naši mysl a pozvednou naše nitro. Když si mladí nebo staří budou vážit Božího slova tak, jak by měli, získají vnitřní přímost, pevnost zásad, které jim umožní odolávat pokušení. (srv. ZNP 247.3)

037 – Hladověj a žízni po spravedlnosti

Jan 7:37-39 [37] ... “Žízníli kdo, ať přijde ke mně a pije. [38]Kdo věří ve mne, jak praví Písmo, řeky živé vody poplynou z jeho nitra!” [39]To řekl o Duchu, kterého měli přijmout ti, kteří v něho uvěřili; dosud totiž Duch [svatý] nebyl dán, protože Ježíš ještě nebyl oslaven.

He who desires the truth in his heart, who longs for the working of its powers upon the life and character, will be sure to have it. TMK 10.4

TMK – Abych Jej znal 10.4 Kdo ve svém srdci touží po pravdě, kdo touží po působení její síly na život a charakter, ten ji jistě získá.

To Jesus, who emptied Himself for the salvation of lost humanity, the Holy Spirit was given without measure. So it will be given to every follower of Christ when the whole heart is surrendered for His indwelling. Our Lord Himself has given the command, “Be filled with the Spirit” (Ephesians 5:18), and this command is also a promise of its fulfillment. It was the good pleasure of the Father that in Christ should “all the fullness dwell,” and “in Him ye are made full.” Colossians 1:19, R.V.; 2:10, R.V. MB 20.3

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 20.3 Pán Ježíš, který zmařil sám sebe kvůli záchraně ztraceného lidstva, obdržel Ducha svatého v plnosti. Stejnou výsadu může mít každý Kristův následovník, pokud odevzdá celé své srdce Duchu svatému, aby v něm přebýval. Sám náš Pán přikázal: **Efezským 5,19 (B21)** „Nechávejte se naplnit Duchem.“ Tento příkaz je současně příslibem jeho naplnění. Otci se zalíbilo, aby v Kristu přebývala **Koloským 1,19** „veškerá plnost“ a abychom i my v Něm **Koloským 2,10** „byli úplní“. (srv. MON 19.7)

If you have a sense of need in your soul, if you hunger and thirst after righteousness, this is an evidence that Christ has wrought upon your heart, in order that He may be sought unto to do for you, through the endowment of the Holy Spirit, those things which it is impossible for you to do for yourself. We need not seek to quench our thirst at shallow streams; for the great fountain is just above us, of whose abundant waters we may freely drink, if we will rise a little higher in the pathway of faith. MB 19.4

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 19.4 Pokud v nitru cítíte, že vám něco schází, pokud hladovíte a žízníte po spravedlnosti, je to důkaz, že Kristus působí na vaše srdce, abyste ho hledali. Prostřednictvím Ducha svatého pro vás vykoná to, co vy sami ze sebe nejste schopni vykonat. Nemusíme zahánět žízeň u mělkých kaluží. Vždyť hned nad námi se nachází nebeský pramen, z jehož bohatých zásob vody můžeme zdarma pít podle libosti. Pokud však na vestě víry vystoupíme jen o trochu výše. (srv. MON 19.4)

Izaiáš 55:1 Aj, všichni žízniví, pojďte k vodám, i ten, kdo nemá peníze [v době nedostatku byla prodávána i voda]. Pojďte, kupujte a jezte, pojďte, kupujte bez peněz [za dar života bylo již draze zaplaceno] a bez úhrady víno a mléko [symbol hojnosti, výživy a radosti].

As we need food to sustain our physical strength, so do we need Christ, the Bread from heaven, to sustain spiritual life and impart strength to work the works of God. As the body is continually receiving the nourishment that sustains life and vigor, so the soul must be constantly communing with Christ, submitting to Him and depending wholly upon Him. MB 19.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 19.1 Jako potřebujeme potravu, abychom udrželi svou tělesnou sílu, tak potřebujeme Krista, chléb z nebe, aby udržoval náš duchovní život a dával nám sílu pro konání Božích skutků. Jako tělo neustále přijímá potravu, která udržuje život a sílu, tak musí být lidské nitro stále spojeno s Kristem, podřizovat se Mu a být na Něm zcela závislé. (srv. MON 19.1)

As the weary traveler seeks the spring in the desert and, finding it, quenches his burning thirst, so will the Christian thirst for and obtain the pure water of life, of which Christ is the fountain. MB 19.2

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 19.2 Jako unavený poutník na poušti hledá pramen a když ho najde, uhasí svou velkou žízeň, podobně i křesťan žízní a dostává čistou vodu života, která vyvěrá z Krista. (srv. MON 19.2)

The words of God are the wellsprings of life. As you seek unto those living springs you will, through the Holy Spirit, be brought into communion with Christ. Familiar truths will present themselves to your mind in a new aspect, texts of Scripture will burst upon you with a new meaning as a flash of light, you will see the relation of other truths to the work of redemption, and you will know that Christ is leading you, a divine Teacher is at your side. MB 20.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 20.1 Boží slova jsou prameny života. Když hledáte tyto živé prameny, budete skrze Ducha svatého uvedeni do společenství s Kristem. Známé pravdy se vám představí v novém světle, texty Písma vás jako záblesk světla oslní hlubším významem. Uvidíte vztah ostatních pravd k dílu vykoupení a poznáte, že vás vede Kristus, že po vašem boku je božský Učitel. (srv. MON 19.5)

Fill the whole heart with the words of God. They are the living water, quenching your burning thirst. They are the living bread from heaven. Jesus declares, “Except ye eat the flesh of the Son of man, and drink His blood, ye have no life in you.” And He explains Himself by saying, “The words that I speak unto you, they are spirit, and they are life.” John 6:53, 63. SC 88.2

SC – Cesta ke Kristu 88.2 Naplň celé své srdce Božími výroky. Jsou živou vodou, která uhasí tvou palčivou žízeň. Jsou živým chlebem z nebe. Ježíš o tom praví: **Jan 6,53** “Nebudeteli jíst tělo Syna člověka a nebudeteli pít jeho krev, nebudete mít v sobě život”. A pak podává vysvětlení: **Jan 6:63** “Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.” (srv. CK 60.3)

Jan 6:63 Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život.

Christ has opened a fountain for the sinful, suffering world, and the voice of divine mercy is heard: “Come, all ye thirsting souls; come and drink.” TMK 337.5

TMK – Abych Jej znal 337.5 Kristus hříšnému a trpícímu světu otevřel pramen. Je slyšet hlas Božího milosrdenství: **Izaiáš 55:1 (volná parafráze)** „Pojďte, všichni, kdo máte žíznivé nitro, pojďte a pijte.“

We must each come to the fountain and drink for ourselves. A thousand around us may take of the stream of salvation, but we shall not be refreshed unless we drink of the healing stream ourselves. We must see the beauty, the light of God's Word for ourselves, and kindle our taper at the divine altar, that we may go to the world, holding forth the Word of life as a bright, shining lamp. TMK 172.3

TMK – Abych Jej znal 172.3 Každý z nás musí k prameni přijít a napít se sám za sebe. Tisíce lidí kolem nás mohou čerpat z pramene spasení, my však nebudeme osvěženi, dokud se z uzdravujícího proudu sami nenapijeme. Musíme sami spatřit krásu, světlo Božího slova a zapálit svou pochodeň u Božího oltáře, abychom mohli vyjít do světa a nést Slovo života jako jasnou, zářící lampu.

Jan 4:14 Kdo by se však napil z vody, kterou mu dám já, nebude nikdy žíznit, ale voda, kterou mu dám, se v něm stane pramenem vody tryskající k věčnému životu.

He in whom Christ is abiding has within him a never-failing fountain of grace and strength. Jesus cheers the life and brightens the path of all who truly seek Him. His love, received into the heart, will spring up in good works unto eternal life. And not only does it bless the soul in which it springs, but the living stream will flow out in words and deeds of righteousness, to refresh the thirsting around him. PP 412.2

PP – Patriarchové a proroci 412.2 V kom přebývá Kristus, ten má v sobě nevysýchající studnici milosti a síly. Ježíš rozveseluje život a osvěcuje cestu všem, kdo Ho opravdově hledají. Pokud člověk přijme do srdce Jeho lásku, vzejdou z ní dobré skutky vedoucí k věčnému životu. Je požehnáním nejen pro nitro, z něhož vyvěrá, ale živý proud tryská slovy a skutky spravedlnosti na všechny žíznící kolem, aby je občerstvil. (srv. PP 306.1)

It is our privilege to have a living, abiding Saviour. He is the source of spiritual power implanted within us, and His influence will flow forth in words and actions, refreshing all within the sphere of our influence, begetting in them desires and aspirations for strength and purity, for holiness and peace, and for that joy which brings no sorrow with it. This is the result of an indwelling Saviour. TM 390.2

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 390.2 Je naší výsadou mít živého a v nás přebývajícího Spasitele. On je zdrojem do nás vložené duchovní síly. Jeho vliv tak proudí dál ve slovech a činech a osvěžuje všechny lidi v oblasti našeho vlivu a vyvolává v nich touhy a předsevzetí být silní a čistí, svatí, pokojní a radostní což s sebou nenese žádný zármutek. To je výsledek toho, že v nás přebývá Spasitel.

A divine element combines with the human when the soul reaches out after God and the longing heart can say, “My soul, wait thou only upon God; for my expectation is from Him.” Psalm 62:5. MB 19.3

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 19.3 Když se nitro člověka obrací k Bohu, spojuje se božský prvek s lidským. Srdce toužící po Bohu může říci: **Žalm 62,6** “Jen se ztiš před Bohem, má duše, vždyť od něj je má naděje.” (srv. MON 19.3)

As we meditate upon his character our hearts are drawn out in love, desire awakens to become like him whom we love, and, by beholding, we become changed. When Christ abides in the heart, the whole nature is transformed. Everything that defileth is banished from the soul's temple. Lust, base passions, impure thoughts, pride, inordinate affections, revenge, retaliation, covetousness, envy, all these are prohibited; and what we once loved, now we hate; for we become new creatures in Christ Jesus. Christ's Spirit, Christ's love, softens the heart, subdues the soul, and raise the thoughts and desires toward God and Heaven. ST January 13, 1888, par. 11

ST – časopis Znamení doby, 13. ledna 1888, odst. 11 Když rozjímáme o Jeho charakteru, naše srdce je přitahováno láskou. Probouzí se v nás touha stát se podobnými Tomu, koho milujeme. Při pohledu na Něj se měníme. Když Kristus přebývá v srdci, proměňuje se celá naše přirozenost. Vše, co znečišťuje, je z chrámu nitra vykázáno. Chtíč, nízké vášně, nečisté myšlenky, pýcha, nepřiměřené pocity, pomsta, odplata, lakomství, závist, to vše je zapovězeno; a co jsme dříve milovali, nyní nenávidíme, neboť se stáváme novými stvořeními v Kristu Ježíši. Kristův Duch, Kristova láska obměkčuje srdce, podmaňuje nitro a pozvedá myšlenky a touhy k Bohu a nebi.

As the Holy Spirit opens to you the truth you will treasure up the most precious experiences and will long to speak to others of the comforting things that have been revealed to you. When brought into association with them you will communicate some fresh thought in regard to the character or the work of Christ. You will have some fresh revelation of His pitying love to impart to those who love Him and to those who love Him not. MB 20.2

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 20.2 Jak vám Duch svatý bude odhalovat pravdu, uchováte si ty nejcennější poznatky a zkušenosti jako poklad a budete toužit mluvit s ostatními o potěšeních, která vám byla zjevena. Když se s nimi setkáte, podělíte se o osvěžující myšlenky týkající se charakteru nebo díla Ježíše Krista. Budete schopni předat něco nového o soucitné lásce Spasitele těm, kdo Ho milují, i těm, kdo Ho rádi nemají. (srv. MON 19.6)

038 – Jez Jeho tělo a pij Jeho krev

Jan 6:35 Ježíš jim řekl: “Já jsem ten chléb života. Kdo přichází ke mně, jistě nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“

Jan 6:51 Já jsem ten živý chléb, který sestoupil z nebe. Kdo jí z tohoto chleba, bude žít na věčnost. A chléb, který já dám za život světa, je mé tělo.

Jan 6:27 Pracujte ne pro pokrm, který hyne, nýbrž pro pokrm zůstávající k životu věčnému, který vám dá Syn člověka; neboť jemu Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť.

Jan 6:53-55 [53]Ježíš jim tedy řekl: “Amen, amen, pravím vám, nebudeteli jíst tělo Syna člověka a nebudeteli pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. [54]Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. [55]Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj.

To eat the flesh and drink the blood of Christ is to receive Him as a personal Saviour, believing that He forgives our sins, and that we are complete in Him. It is by beholding His love, by dwelling upon it, by drinking it in, that we are to become partakers of His nature. What food is to the body, Christ must be to the soul. Food cannot benefit us unless we eat it, unless it becomes a part of our being. So Christ is of no value to us if we do not know Him as a personal Saviour. A theoretical knowledge will do us no good. We must feed upon Him, receive Him into the heart, so that His life becomes our life. His love, His grace, must be assimilated. DA 389.3

DA – Touha věků 389.3 Jíst Kristovo tělo a pít jeho krev znamená přijímat Jej za svého osobního Spasitele, věřit, že nám odpouští hříchy a že v Něm jsme dokonalí. Pokud hledíme na Jeho lásku, zůstáváme v ní a přijímáme ji (doslova pijeme z ní), pak se stáváme účastníky Jeho přirozenosti. Kristus musí být pro naše nitro stejně důležitý, jako je pokrm pro naše tělo. Pokud pokrm nesníme a nestane se naší součástí, pak pro nás nemá žádný přínos. Podobně pro nás ani Kristus nemá žádnou hodnotu, pokud Jej neuznáme za svého osobního Spasitele. Čistě teoretické poznání nám žádný užitek nepřinese. Aby se Kristův život stal naším životem, musíme se Jím živit, přijímat Jej do svého srdce. Musíme si osvojit Jeho lásku a milost. (srv. TV 245.4)

“Whoso eateth My flesh, and drinketh My blood, hath eternal life.” It is by receiving the life for us poured out on Calvary's cross, that we can live the life of holiness. And this life we receive by receiving His word, by doing those things which He has commanded. Thus we become one with Him. DA 660.4

DA – Touha věků 660.4 Jan 6,54 “Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.” Svatým životem totiž můžeme žít jen tehdy, pokud přijmeme život za nás prolitý na golgotském kříži. To znamená přijmout Jeho slovo a konat vše, co přikázal. Jedině tak se stáváme jedno s Ním. (srv. TV 423.2)

Jan 6:56-58 [56]Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. [57]Jako mne poslal živý Otec a já žiji skrze Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude žít skrze mne. [58]Toto je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne jako [vaši] otcové jedli [manu], a zemřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít na věčnost.

As they feed upon His word, they find that it is spirit and life. The word destroys the natural, earthly nature, and imparts a new life in Christ Jesus. The Holy Spirit comes to the soul as a Comforter. By the transforming agency of His grace, the image of God is reproduced in the disciple; he becomes a new creature. Love takes the place of hatred, and the heart receives the divine similitude. This is what it means to live "by every word that proceedeth out of the mouth of God." This is eating the Bread that comes down from heaven. DA 391.1

DA – Touha věků 391.1 Pokud se sytí Jeho slovem, zjišťují, že v něm je Duch a život. Boží slovo odstraňuje pozemskou přirozenost a uděluje nový život v Ježíši Kristu. Duch svatý přichází k člověku jako Utěšitel. Proměňující mocí Jeho milosti obnovuje v Kristově učedníkovi Boží obraz. Učedník se stává novým stvořením. Nenávist se proměňuje v lásku a srdce získává Boží podobu. To je význam slov **Matouš 4,4 (parafráze)** "žít každým slovem, které vychází z Božích úst". Toto znamená jíst chléb, který sestupuje z nebe. (srv. TV 247.1)

In the struggle for eternal life, we cannot lean upon one another. The bread of life must be eaten by each one. Individually we must partake of it, that soul, body, and mind may be revived and strengthened by its transforming power TM 385.1

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 385.1 V boji o věčný život se nemůžeme spoléhat na druhé. Chléb života musí jíst každý sám za sebe. Aby jeho proměňující moc oživila a posílila nitro, tělo i mysl, musíme ho být účastni každý jednotlivě.

As the Son of God lived by faith in the Father, so are we to live by faith in Christ. So fully was Jesus surrendered to the will of God that the Father alone appeared in His life. Although tempted in all points like as we are, He stood before the world untainted by the evil that surrounded Him. Thus we also are to overcome as Christ overcame. DA 389.4

DA – Touha věků 389.4 Máme žít vírou v Krista, stejně jako žil Boží Syn vírou ve svého Otce. Ježíš se natolik podřizoval Boží vůli, že se v Jeho životě zjevoval sám Otec. Byl ve všem pokoušen stejně jako my, a přesto zůstal před světem neposkvrněn zlem, které ho obklopovalo. I my máme vítězit, jako vítězil Kristus. (srv. TV 245.5)

When a soul receives Christ, he receives his righteousness. He lives the life of Christ. As he trains himself to behold Christ, to study his life and practise his virtues, he eats the flesh and drinks the blood of the Son of God. When this experience is his, he can declare, with the apostle Paul: "I am crucified with Christ: nevertheless I live; yet not I, but Christ liveth in me; and the life which I now live in the flesh, I live by the faith of the Son of God, who loved me, and gave himself for me." RH November 23, 1897, par. 15

RH – časopis Review and Herald, 23. listopadu 1897, odst. 15 Když člověk přijme Krista, obdrží Jeho spravedlnost. Žije Kristův život. Čím více hledí na Krista, studuje Jeho život a uvádí do praxe Jeho

ctnosti, tak jí tělo a pije krev Božího Syna. Když tuto zkušenost získá, může spolu s apoštolem Pavlem prohlásit: **Galatským 2:19-20** "[19]...S Kristem jsem ukřižován: [20]Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne."

All who received Him would partake of His nature, and be conformed to His character. This involved the relinquishment of their cherished ambitions. It required the complete surrender of themselves to Jesus. They were called to become self-sacrificing, meek and lowly in heart. They must walk in the narrow path traveled by the Man of Calvary, if they would share in the gift of life and the glory of heaven. DA 391.2

DA – Touha věků 391.2 Všichni, kteří Jej přijali, získávají podíl na Jeho přirozenosti a jsou připodobněni Jeho charakteru. To však znamenalo, že se musí vzdát svých vytoužených ambicí a plně se odevzdat Ježíši. Byli povoláni k sebezapření, k tichosti a pokoře srdce. Pokud chtějí získat podíl na daru věčného života a nebeské slávy, musejí jít úzkou cestou Muže Golgoty. (srv. TV 247.2)

Jan 6:60-64a [60]Mnozí z jeho učedníků, když to uslyšeli, řekli: “To je tvrdá řeč. Kdo to může poslouchat?” [61]Ježíš v sobě věděl, že jeho učedníci na to reptají, a řekl jim: “To vás pohoršuje? [62]Což tedy, kdybyste viděli Syna člověka vystupovat tam, kde byl dříve? [63]Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život. [64]Ale jsou někteří z vás, kteří nevěří...”

The test was too great.... They had welcomed His miracle-working power; they were eager to be freed from disease and suffering; but they would not come into sympathy with His self-sacrificing life. They cared not for the mysterious spiritual kingdom of which He spoke. The insincere, the selfish, who had sought Him, no longer desired Him. DA 391.3

DA – Touha věků 391.3 Zkouška byla příliš těžká.... Vítali Jeho zázračnou moc, toužili po uzdravení z nemocí a utrpení, ale nechtěli se ztotožnit s Jeho životem plným obětí a sebezapírání. Nezajímalo je tajemné duchovní království, o kterém hovořil. Pokrytečtí a sobečtí lidé, kteří Jej dříve vyhledávali, už po Něm netoužili. (srv. TV 247.3)

With a yearning heart, Jesus saw those who had been His disciples departing from Him, the Life and the Light of men. The consciousness that His compassion was unappreciated, His love unrequited, His mercy slighted, His salvation rejected, filled Him with sorrow that was inexpressible. It was such developments as these that made Him a man of sorrows, and acquainted with grief. DA 393.2 Without attempting to hinder those who were leaving Him, Jesus turned to the twelve and said, “Will ye also go away?” DA 393.3

DA – Touha věků 393.2-3 S bolestí v srdci hleděl Ježíš na učedníky, kteří od Něho — světla a života lidí — odcházeli. Vědomí, že si nevážili Jeho soucitu, neopětovali Jeho lásku, pohrdali jeho milostí a odmítli Jeho spasení, Jej naplňovalo nepopsatelným zármutkem. Právě takové zkušenosti způsobily, že se stal Mužem bolesti. Věděl, co je to utrpení. Učedníkům, kteří od Něho odcházeli, se v tom Ježíš nesnažil zabránit. Obrátil se ke dvanácti apoštolům a zeptal se jich: **Jan 6,67** “I vy chcete odejít?” (srv. TV 248.4-5)

The followers of Christ must be partakers of His experience. They must assimilate the word of God. They must be changed into its likeness by the power of Christ and reflect the divine attributes. They must eat the flesh and drink the blood of the Son of God, or there is no life in them. The spirit and work of Christ must become the spirit and work of His disciples. 5T 575.2

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 575.2 Kristovi následovníci se musí podílet na Jeho zkušenosti. Musí si osvojit Boží slovo a Kristovou mocí být proměněni, aby se Mu podobali a odráželi božské vlastnosti. Musí jíst tělo a pít krev Božího Syna, jinak v nich není život. Duch a dílo Kristovo se musí stát duchem a dílem Jeho učedníků.

1. Janův 4:13-14 [13]Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že nám dal ze svého Ducha. [14]A my jsme viděli a dosvědčujeme, že Otec poslal Syna, Zachránce světa.

039 – Žij Jeho slovem

Matouš 4:4 On však na to řekl: “Je napsáno: "Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst."”

Christ is invested with power to give life to all creatures. “As the living Father hath sent me,” He says, “and I live by the Father: so he that eateth me, even he shall live by me.” “It is the spirit that quickeneth; the flesh profiteth nothing: the words that I speak unto you, they are spirit, and they are life” (John 6:57, 63). Christ is not here referring to His doctrine, but to His person, the divinity of His character. 1SM 249.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 249.3 Kristus je obdařen mocí dávat život všem tvorům. Říká: **Jan 6:57** "Jako mne poslal živý Otec a já žiji skrze Otce, tak i ten, kdo mne jí, bude žít skrze mne." **Jan 6:63** "Duch je ten, který obživuje, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život." Kristus zde neodkazuje na své učení, ale na svou osobu, na božství svého charakteru.

For a man to be effectually saved, the truth of the Word must be inwrought in the soul. It is a power that works inwardly to bless the soul of the receiver, and outwardly to bless the souls of others. Take the Word just as it reads, and be a doer of it. The Holy Spirit works with the consecrated soul who searches the Scriptures. RH May 1, 1900, par. 4

RH – časopis Review and Herald, 1. května 1900, odst. 4 Aby mohl být člověk vůbec spasen, musí být pravda Slova vepsána do jeho nitra. Je to síla, která působí v nitru člověka a je pro něj požehnáním, navenek pak působí požehnání druhým. Přijímejte Slovo tak, jak je psáno, a jednejte podle něj. Duch svatý pracuje se zasvěceným člověkem, který zkoumá Písmo.

As our physical life is sustained by food, so our spiritual life is sustained by the word of God. And every soul is to receive life from God's word for himself. As we must eat for ourselves in order to receive nourishment, so we must receive the word for ourselves. We are not to obtain it merely through the medium of another's mind. We should carefully study the Bible, asking God for the aid of the Holy Spirit, that we may understand His word. We should take one verse, and concentrate the mind on the task of ascertaining the thought which God has put in that verse for us. We should dwell upon the thought until it becomes our own, and we know “what saith the Lord.” DA 390.4

DA – Touha věků 390.4 Stejně jako potřebujeme jídlo, abychom si zachovali fyzický život, potřebujeme Boží slovo pro zachování duchovního života. Každý člověk má přijímat život z Božího slova sám za sebe. Tak jako musíme sami jíst, abychom dostali do těla potřebné živiny, musíme sami přijímat i slovo. Neměli bychom jej získávat jen prostřednictvím někoho jiného. Měli bychom pečlivě zkoumat Bibli a prosit Boha o pomoc Ducha svatého, abychom Jeho slovu rozuměli. Měli bychom si vzít jeden verš a soustředit se na myšlenku, kterou do něho Bůh pro nás vložil. Potom bychom o ní měli přemýšlet tak dlouho, dokud ji nepřijmeme za svou a nepoznáme, “jak praví Hospodin”. (srv. TV 246.5-6)

Only he who receives the Scriptures as the voice of God speaking to himself is a true learner. He trembles at the word; for to him it is a living reality. COL 59.2

COL – Kristova podobenství 59.2 Opravdovým učedníkem je jen ten, kdo přijímá Bibli jako Boží hlas, který k němu promlouvá. Boží slovo je pro něj živou skutečností, přijímá jej s chvěním. (srv. PM 27.3)

Merely to hear or to read the word is not enough. He who desires to be profited by the Scriptures must meditate upon the truth that has been presented to him. By earnest attention and prayerful thought he must learn the meaning of the words of truth, and drink deep of the spirit of the holy oracles. COL 59.5

COL – Kristova podobenství 59.5 Jen slyšet nebo přečíst Písmo nestačí. Kdo touží mít z Bible užitek, musí o v ní obsažené pravdě přemýšlet. Musí upřímně a s modlitbou poznávat smysl biblických pravd a význam posvátných výroků. (srv. PM 27.5)

“The words that I speak unto you, they are spirit, and they are life.” The affections of the heart must be changed by the life and power of the word of God, and those who profess the name of Christ must live by every word that proceedeth out of the mouth of God. RH September 3, 1889, par. 8

RH – časopis Review and Herald, 3. září 1889, odst. 8 Jan 6:63 "Slova, která jsem vám pověděl já, jsou duch a jsou život." Sklony srdce musí být proměněny životem a mocí Božího slova. Lidé vyznávající Krista jako svého Pána musí žít podle každého slova, které vychází z Božích úst.

The creative energy that called the worlds into existence is in the word of God. This word imparts power; it begets life. Every command is a promise; accepted by the will, received into the soul, it brings with it the life of the Infinite One. It transforms the nature and re-creates the soul in the image of God. Ed 126.4

Ed – Výchova 126.4 V Božím slově je stejná tvořivá síla, která kdysi vytvořila světy. Toto slovo uděluje sílu a plodí život. Každý příkaz je zároveň i slibem. Pokud jej přijímáme a necháváme proniknout do našeho nitra, přináší s sebou život nekonečného Boha, mění naši přirozenost a naše nitro znovu utváří k Božímu obrazu. (srv. Vy 76.1)

The life thus imparted is in like manner sustained. “By every word that proceedeth out of the mouth of God” (Matthew 4:4) shall man live. Ed 126.5

Ed – Výchova 126.5 Takto získaný život se stejným způsobem uchovává. **Matouš 4,4** “Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.” (srv. Vy 76.2)

The mind, the soul, is built up by that upon which it feeds; and it rests with us to determine upon what it shall be fed. It is within the power of everyone to choose the topics that shall occupy the thoughts and shape the character. Ed 126.6

Ed – Výchova 126.6 Mysl a nitro se rozvíjí tím, čím se živí. Záleží jen na nás, čím se je rozhodneme živit. Každý z nás má možnost zvolit si témata, kterými zaměstná své myšlenky a která budou utvářet jeho charakter. (srv. Vy 76.3)

God bids us fill the mind with great thoughts, pure thoughts. He desires us to meditate upon His love and mercy, to study His wonderful work in the great plan of redemption. Then clearer and still clearer will be our perception of truth, higher, holier, our desire for purity of heart and clearness of thought.

The soul dwelling in the pure atmosphere of holy thought will be transformed by communion with God through the study of Scriptures. COL 60.1

COL – Kristova podobenství 60.1 Bůh nás vybízí, abychom plnili svou mysl vznešenými a čistými myšlenkami. Touží po tom, abychom přemýšleli o jeho lásce a milosrdenství, abychom studovali Jeho obdivuhodné dílo v plánu vykoupení. Pak budeme stále jasněji chápat pravdu. Poroste naše touha po čistotě srdce a mysli. Když lidské nitro přebývá v čistém prostředí svatých myšlenek a skrze studium Písma má společenství s Bohem, mění se. (srv. PM 27.6)

As they feed upon His word, they find that it is spirit and life. The word destroys the natural, earthly nature, and imparts a new life in Christ Jesus. The Holy Spirit comes to the soul as a Comforter. By the transforming agency of His grace, the image of God is reproduced in the disciple; he becomes a new creature. Love takes the place of hatred, and the heart receives the divine similitude. This is what it means to live “by every word that proceedeth out of the mouth of God.” This is eating the Bread that comes down from heaven. DA 391.1

DA – Touha věků 391.1 Pokud se sytí Jeho slovem, zjišťují, že v něm je Duch a život. Boží slovo odstraňuje pozemskou přirozenost a uděluje nový život v Ježíši Kristu. Duch svatý přichází k člověku jako Utěšitel. Proměňující mocí Jeho milosti obnovuje v Kristově učedníkovi Boží obraz. Učedník se stává novým stvořením. Nenávist se proměňuje v lásku a srdce získává Boží podobu. To je význam slov **Matouš 4,4 (parafráze)** “žít každým slovem, které vychází z Božích úst”. Toto znamená jíst chléb, který sestupuje z nebe. (srv. TV 247.1)

Experimental religion is what is needed now. “Taste and see that the Lord is good.” Some—yes, a large number—have a theoretical knowledge of religious truth, but have never felt the renewing power of divine grace upon their own hearts. 5T 221.3

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 221.3 Nyní je zapotřebí náboženství založené na praktické zkušenosti. **Žalm 34:9** "Okuste a vizte, že Hospodin je dobrý." Někteří – ba dokonce velký počet lidí – mají teoretické znalosti o náboženské pravdě, ale nikdy na vlastním srdci nepocítili obnovující moc Boží milosti.

The mere hearing of sermons Sabbath after Sabbath, the reading of the Bible through and through, or the explanation of it verse by verse, will not benefit us or those who hear us, unless we bring the truths of the Bible into our individual experience. The understanding, the will, the affections, must be yielded to the control of the word of God. Then through the work of the Holy Spirit the precepts of the word will become the principles of the life. MH 514.1

MH – Život naplněný pokojem 514.1 Pouhý poslech sobotních kázání, opakované pročítání Bible nebo její výklad verš za veršem neprospěje nám ani těm, kteří nás poslouchají, pokud biblické pravdy nepřeneseme do naší vlastní každodenní praxe. Rozum, vůle a city musí být podřízeny vlivu Božího slova. Pak se nařízení Písma skrze působení Ducha svatého stanou životními zásadami. (srv. ZNP 278.3)

Jeremiáš 15:16 Byla nalezena tvá slova a snědl jsem je. Tvé slovo mi bylo k jásotu a k radosti mého srdce, protože mě nazývá tvým jménem, Hospodine, Bože zástupů.

Feed on Christ, who is the bread of life, and you will manifest His loveliness of character and spirit. 1SM 398.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 398.2 Pokud se sytíte Kristem, který je chlebem života, projevíte půvab Jeho charakteru a ducha.

The food we eat at one meal does not satisfy us forever. We must daily partake of food. So we must daily eat the Word of God that the life of the soul may be renewed. In those who feed constantly upon the Word, Christ is formed, the hope of glory. OHC 209.6

OHC – Naše nejvyšší povolání 209.6 Jídlo, které sníme při jedné příležitosti, nás nezasytí navždy. Musíme přijímat potravu každý den. Stejně tak, aby se obnovoval život našeho nitra, se musíme denně živit Božím slovem. Kristus, ta naděje slávy, se utváří v těch, kdo se soustavně sytí Slovem.

Unless the soul is daily living upon Christ's flesh and drinking His blood, the godly element will be overcome by the satanic. Selfishness and covetousness will bear away the victory. 2SM 216.1

2SM – Vybraná poselství, 2. svazek 216.1 Pokud se lidské nitro každý den nesytí Kristovým tělem a nepije Jeho krev, bude božský element přemožen tím satanovým. Sobeckost a chamtivost člověka připraví o vítězství.

Many are starved and strengthless because, instead of eating of the Bread which came down from heaven, they fill their minds with things of minor importance. But if the sinner will partake of the Bread of Life, he will, regenerated and restored, become a living soul. The Bread sent down from heaven will infuse new life into his weakened energies. The Holy Spirit will take of the things of God and show them to him, and if he will receive them his character will be cleansed from all selfishness, and refined and purified for heaven. TMK 106.2

TMK – Abych jej znal 106.2 Mnozí lidé hladoví a jsou bez síly, protože místo aby se sytili Chlebem, který sestoupil z nebe, zaplňují svou mysl nedůležitými věcmi. Pokud se však hříšník podílí na Chlebu života, tak se jeho nitro obnoví a on začne skutečně žít. Chléb seslaný z nebe vlije do jeho zemdlených útrob nový život. Duch svatý se chopí Božích věcí a ukáže mu je. Pokud je přijme, bude jeho charakter očištěn od veškerého sobectví, vytříben a zušlechtěn pro nebe.

Fill the whole heart with the words of God. They are the living water, quenching your burning thirst. They are the living bread from heaven. SC 88.2

Cesta ke Kristu 88.2 Naplň celé své srdce Božími výroky. Jsou živou vodou, která uhasí tvou palčivou žízeň. Jsou živým chlebem z nebe. (srv. CK 60.3)

040 – Hledej poklad

Matouš 13:44 Království Nebes je podobné pokladu skrytému v poli, který člověk nalezl a skryl; a z radosti nad ním jde a prodává všechno, co má, a kupuje ono pole.

This parable illustrates the value of the heavenly treasure, and the effort that should be made to secure it. The finder of the treasure in the field was ready to part with all that he had, ready to put forth untiring labor, in order to secure the hidden riches. So the finder of heavenly treasure will count no labor too great and no sacrifice too dear, in order to gain the treasures of truth. COL 104.1

COL – Kristova podobenství 104.1 Toto podobenství znázorňuje, jakou cenu má nebeský poklad a jaké úsilí máme vynaložit, abychom ho získali. Nálezce pokladu byl ochoten rozloučit se se vším, co měl a rozhodl se vynaložit veškeré úsilí, aby si skryté bohatství zajistil. Podobně i pro toho, kdo nalezne nebeský poklad, nebude žádná námaha příliš těžká a žádná oběť příliš velká, aby získal poklady pravdy. (srv. PM 49.5)

In the parable the field containing the treasure represents the Holy Scriptures. And the gospel is the treasure. The earth itself is not so interlaced with golden veins and filled with precious things as is the word of God. COL 104.2

COL – Kristova podobenství 104.2 Pole v podobenství představuje Bibli, na poli ukrytý poklad je evangelium. Boží slovo nabízí větší bohatství než všechna naleziště zlata a poklady tohoto světa. (srv. PM 50.1)

But there must be earnest study and close investigation. Sharp, clear perceptions of truth will never be the reward of indolence. No earthly blessing can be obtained without earnest, patient, persevering effort. If men attain success in business, they must have a will to do and a faith to look for results. And we cannot expect to gain spiritual knowledge without earnest toil. Those who desire to find the treasures of truth must dig for them as the miner digs for the treasure hidden in the earth. No halfhearted, indifferent work will avail. It is essential for old and young, not only to read God's word, but to study it with wholehearted earnestness, praying and searching for truth as for hidden treasure. Those who do this will be rewarded, for Christ will quicken the understanding. COL 111.2

COL – Kristova podobenství 111.2 Musíme však Bibli opravdově studovat a podrobně zkoumat. Jasné poznání pravdy není nikdy výsledkem lenosti. Ani prospěch v časných věcech nezískáme bez opravdového, trpělivého a vytrvalého úsilí. Chce-li někdo dosáhnout úspěchu v práci, musí se do ní pustit s odhodláním a vírou, že dosáhne cíle. Podobně nemůžeme očekávat, že získáme duchovní poznání bez usilovné práce. Kdo touží najít poklad pravdy, musí pracovat a hledat právě tak, jako kope horník, aby vytěžil bohatství ukryté v zemi. Polovičatá práce konaná bez zájmu nic nepřinese. Staří i mladí musí Boží slovo nejen číst, ale vážně a opravdově ho zkoumat, modlit se a hledat pravdu jako skrytý poklad. Kdo to dělá, bude odměněn, neboť Kristus mu pomůže porozumět. (srv. PM 53.4)

Our salvation depends on a knowledge of the truth contained in the Scriptures.... Search, O search the precious Bible with hungry hearts. Explore God's word as the miner explores the earth to find veins of gold. Never give up the search until you have ascertained your relation to God and His will in regard to you. COL 111.3

COL – Kristova podobenství 111.3 Naše spasení závisí na poznání pravdy obsažené v Bibli.... Zkoumej Písmo svaté s opravdovým zájmem! Prohledávej Bibli jako horník prozkoumává zemi, aby našel žíly zlata. Nepřestávej hledat, dokud si neujasníš, jaký je tvůj vztah k Bohu a jaká je Jeho vůle pro tebe, dokud si neujasníš, co od tebe očekává. (srv. PM 53.5)

Jan 17:3 A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.

The experimental knowledge of God and of Jesus Christ whom He has sent, transforms man into the image of God. It gives to man the mastery of himself, bringing every impulse and passion of the lower nature under the control of the higher powers of the mind. It makes its possessor a son of God and an heir of heaven. It brings him into communion with the mind of the Infinite, and opens to him the rich treasures of the universe. COL 114.2

COL – Kristova podobenství 114.2 Zkušenostmi získané poznání Otce a Ježíše Krista, kterého Otec poslal, přetváří člověka k Božímu obrazu. Dává člověku schopnost vládnout nad sebou samým, aby každý impuls a vášeň nižší přirozenosti [pozn. překl.: tedy pudů podobných těm zvířecím] byly podřízeny vyšším silám mysli [pozn. překl.: tedy rozumu, který má jen člověk]. Činí z člověka Boží dítě a dědice nebes. Přivádí ho do společenství s myslí Nekonečného a otevírá mu bohaté poklady vesmíru. (srv. PM 55.2)

This is the knowledge which is obtained by searching the word of God. And this treasure may be found by every soul who will give all to obtain it. COL 114.3

COL – Kristova podobenství 114.3 Toto je poznání, které se získává zkoumáním Bible. A tento poklad Božího slova může najít každý, kdo je ochoten pro jeho získání obětovat vše. (srv. PM 55.3)

Přísloví 2:3-5 [3]jestliže zavoláš na porozumění a pozvedneš svůj hlas k rozumnosti, [4]jestliže ji budeš hledat jako stříbro [jako kdyby to byly peníze], pátrat po ní jako po skrytých pokladech, [5]tehdy porozumíš bázni před Hospodinem a získáš [nalezneš] poznání Boha.

The treasures of the gospel are said to be hidden. By those who are wise in their own estimation, who are puffed up by the teaching of vain philosophy, the beauty and power and mystery of the plan of redemption are not perceived. Many have eyes, but they see not; they have ears, but they hear not; they have intellect, but they discern not the hidden treasure. COL 104.3

COL – Kristova podobenství 104.3 O pokladech evangelia se říká, že jsou skryté. Mnozí lidé, kteří se považují za moudré, jsou ve skutečnosti nadutí naukami planého filozofování. Nechápou krásu, moc a tajemství plánu vykoupení. Mají oči, ale nevidí, mají uši, ale neslyší, mají rozum, ale skrytý poklad je mimo jejich rozlišovací schopnosti. (srv. PM 50.2)

2. Korintským 4:3-4 (B21) [3]Pokud je naše evangelium pro někoho zahalené, je to pro ty, kdo hynou. [4]Těmto nevěřícím zaslepil bůh tohoto světa mysl, aby jim nezazářilo světlo evangelia slávy Kristovy, který je obrazem Božím.

God does not conceal His truth from men. By their own course of action they make it obscure to themselves. Christ gave the Jewish people abundant evidence that He was the Messiah; but His teaching called for a decided change in their lives. They saw that if they received Christ, they must give up their cherished maxims and traditions, their selfish, ungodly practices. It required a sacrifice to receive changeless, eternal truth. Therefore they would not admit the most conclusive evidence that God could give to establish faith in Christ. They professed to believe the Old Testament Scriptures, yet they refused to accept the testimony contained therein concerning Christ's life and character. They were afraid of being convinced lest they should be converted and be compelled to give up their preconceived opinions. The treasure of the gospel, the Way, the Truth, and the Life, was among them, but they rejected the greatest gift that Heaven could bestow. COL 105.1

COL – Kristova podobenství 105.1 Bůh svou pravdu před lidmi neskrývá. Lidé si ji zatemňují sami, svým vlastním jednáním. Ježíš Kristus podal židovskému národu dostatek důkazů, že je Mesiáš, jeho učení však vyžadovalo rozhodnou změnu jejich života. Pochopili, že přijetím Krista by se museli zříci svých oblíbených tradic a zvyklostí, svých sobeckých a bezbožných návyků. Přijetí neměnné, věčné pravdy, vyžadovalo oběť. Proto nechtěli uznat ani nejpřesvědčivější důkaz, který jim Bůh mohl dát, aby uvěřili v Krista. Prohlašovali, že věří starozákonním spisům, ale odmítali uznat v nich obsažené svědectví o životě a charakteru Ježíše Krista. Nechtěli se nechat přesvědčit. Obávali se, že by museli prožít obrácení a že by se museli vzdát se svých předsudků a zažitých náhledů. Měli mezi sebou poklad evangelia — Ježíše Krista — Cestu, Pravdu a Život. Avšak ten největší dar, jaký jim mohla nebesa poskytnout, odmítli. (srv. PM 50.4)

Do you ask, What shall I do to be saved? You must lay your preconceived opinions, your hereditary and cultivated ideas, at the door of investigation. If you search the Scriptures to vindicate your own opinions, you will never reach the truth. Search in order to learn what the Lord says. If conviction comes as you search, if you see that your cherished opinions are not in harmony with the truth, do not misinterpret the truth in order to suit your own belief, but accept the light given. Open mind and heart that you may behold wondrous things out of God's word. COL 112.3

COL – Kristova podobenství 112.3 Ptáš se: Co mám dělat, abych byl spasen? Než začneš studovat Bibli, odlož své předsudky, vlastní i převzaté domněnky. Pokud zkoumáš Písmo jen proto, abys obhájil své vlastní názory, nikdy pravdu nepoznáš. Prohledávej Písmo, abys poznal, co říká Pán. Jestliže se při studiu Bible přesvědčíš, že tvé oblíbené názory nejsou v souladu s pravdou, nezkresluj pravdu tak, aby odpovídala tvému vlastnímu přesvědčení, ale přijmi Pánem dané světlo. Měj otevřenou mysl a vnímavé srdce, abys mohl sledovat pozoruhodné divy Božího slova. (srv. PM 54.3)

You must dig deep in the mine of truth if you would find its richest treasures. Comparing scripture with scripture, you may find the true meaning of the text; but if you do not make the sacred teachings of God's Word the rule and guide of your life, the truth will be nothing to you. ML 22.5

ML – Můj život dnes 22.5 Chcete-li najít nejcennější poklady pravdy, musíte kopat hluboko. Porovnáváním Písma s Písmem můžete najít pravý smysl textu, ale pokud se posvátné učení Božího slova nestane návodem a průvodcem pro váš život, nebude pro vás pravda ničím.

Disobedience has closed the door to a vast amount of knowledge that might have been gained from the Scriptures.... They can be understood only by those who are humbly seeking for a knowledge of the truth that they may obey it. COL 112.2

COL – Kristova podobenství 112.2 Mnoha lidem neposlušnost uzavřela dveře poznání, které mohli získat z Písma.... Pravdě mohou porozumět jen ti lidé, kteří ji pokorně hledají a chtějí ji poznat, aby podle ní mohli žít. (srv. PM 54.2)

The shaft must be sunk deeper and yet deeper in the mine, and the result will be glorious treasure. Through a correct faith, divine knowledge will become human knowledge. COL 113.3

COL – Kristova podobenství 113.3 Je třeba kopat hlouběji a hlouběji, až nakonec získáme skvostný poklad. Pomocí pravé víry si člověk přivlastní bohatství Božího vědění. (srv. PM 54.8)

Every branch of knowledge may be found by searching the word of God. And above all else it contains the science of all sciences, the science of salvation. The Bible is the mine of the unsearchable riches of Christ. COL 107.3

COL – Kristova podobenství 107.3 V Božím slově se můžeme setkat s každým oborem vědění. Především však obsahuje tu největší vědu, a sice nauku o spáse. Bible je nalezištěm nevyčerpatelného bohatství Ježíše Krista. (PM 51.5)

We are not safe if we neglect to search the Scriptures daily for light and knowledge. 1SM 359.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 359.2 Pokud zanedbáváme každodenní hledání světla a poznání v Písmu, nejsme v bezpečí.

041 – Kup poklad

Matouš 13:45-46 [45]Království Nebes je dále podobné člověku kupci, hledajícímu krásné perly. [46]Když našel jednu drahocennou perlu, odešel a prodal vše, co měl, a koupil ji.

Christ Himself is the pearl of great price. In Him is gathered all the glory of the Father, the fullness of the Godhead. He is the brightness of the Father's glory and the express image of His person. The glory of the attributes of God is expressed in His character. Every page of the Holy Scriptures shines with His light. The righteousness of Christ, as a pure, white pearl, has no defect, no stain. No work of man can improve the great and precious gift of God. It is without a flaw. In Christ are "hid all the treasures of wisdom and knowledge." Colossians 2:3. He is "made unto us wisdom, and righteousness, and sanctification, and redemption." 1 Corinthians 1:30. All that can satisfy the needs and longings of the human soul, for this world and for the world to come, is found in Christ. Our Redeemer is the pearl so precious that in comparison all things else may be accounted loss. COL 115.1

COL – Kristova podobenství 115.1 Pán Ježíš sám je tou drahocennou perlou. V Něm je soustředěna veškerá sláva Otce, plnost božství. On je září Otcovy slávy a vyjádřením obrazu Jeho podstaty. V Jeho charakteru se projevuje nádhera Božích vlastností. Z každé stránky Písma vyzařuje Jeho světlo. Kristova spravedlnost jako čistá bílá perla nemá žádnou vadu ani nedostatek. Žádné lidské konání tento velký a vzácný Boží dar nemůže vylepšit. V Kristu **Koloským 2,3** "jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání". On **1. Korintským 1,30** "se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením." V Kristu máme možnost nalézt odpověď na všechny tužby lidského nitra pro tento věk i pro ten nadcházející. Náš Vykupitel je perla tak drahocenná, že ve srovnání s Ním můžeme všechno ostatní považovat za ztrátu. (srv. PM 56.2)

In the parable the pearl is not represented as a gift. The merchantman bought it at the price of all that he had. Many question the meaning of this, since Christ is represented in the Scriptures as a gift. He is a gift, but only to those who give themselves, soul, body, and spirit, to Him without reserve. We are to give ourselves to Christ, to live a life of willing obedience to all His requirements. All that we are, all the talents and capabilities we possess, are the Lord's, to be consecrated to His service. When we thus give ourselves wholly to Him, Christ, with all the treasures of heaven, gives Himself to us. We obtain the pearl of great price. COL 116.2

COL – Kristova podobenství 116.2 Podobenství perlu nepředstavuje jako dar. Obchodník ji koupil za cenu všeho, co měl. Mnozí lidé se ptají po smyslu tohoto přirovnání, vždyť Písmo hovoří o Ježíši Kristu jako o daru. Kristus je doopravdy darem, ale jen pro ty, kdo Mu bez výhrad odevzdají celou svou bytost, své nitro, tělo a ducha. Máme se Kristu odevzdat a žít životem ochotné poslušnosti všem Jeho požadavkům. Vše, co jsme, všechno naše nadání a schopnosti patří Pánu a máme je zasvětit službě Jemu. Jestliže se takto zcela odevzdáme Kristu, daruje nám sám sebe se všemi nebeskými poklady. Získáme perlu nesmírné hodnoty. (srv. PM 57.1)

Filipským 3:7-9 [7][Ale] cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista uznal za ztrátu. [8]A opravdu také pokládám všechno za ztrátu pro nesmírnou vzácnost poznání Krista Ježíše, svého Pána. Pro něho jsem se všeho zřekl a pokládám to za odpad, abych získal Krista [9]a byl nalezen v něm, nemaje svou

spravedlnost, která je ze Zákona, ale tu, která je z víry v Krista [Kristovy víry], tu spravedlnost, která je z Boha na základě víry...

A daily consecration to God brings peace and rest. The merchant sold all that he had to possess the pearl. When those who are seeking for salvation refuse to fail or be discouraged, they will find peace and rest in the Lord. Christ will clothe them with His righteousness. He will provide them with a clean heart and a renewed mind. These blessings cost the life of the Son of God, and are freely offered to those for whom the sacrifice was made. But how do many treat the proffered gift? —They turn away, choosing rather the pleasures of this life. Christ says of them, “Ye will not come to me, that ye might have life” (John 5:40). 1SM 400.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 400.1 Každodenní zasvěcení Bohu přináší pokoj a odpočinek. Aby získal perlu, prodal obchodník vše, co měl. Když se lidé hledající spásu nenechají odradit, naleznou v Pánu pokoj a odpočinek. Kristus je oblékne svou spravedlností. Poskytne jim čisté srdce a obnovenou mysl. Tato požehnání stála Božího Syna život a jsou zdarma nabízena těm, za které tuto oběť přinesl. Jak však s nabízeným darem mnozí nakládají? - Odvracejí se a volí raději potěšení tohoto života. Kristus o nich říká: **Jan 5,40** "Nechcete přijít ke mně, abyste měli život".

There are some who are seeking, always seeking, for the goodly pearl. But they do not make an entire surrender of their wrong habits. They do not die to self that Christ may live in them. Therefore they do not find the precious pearl. They have not overcome unholy ambition and their love for worldly attractions. They do not lift the cross, and follow Christ in the path of self-denial and self-sacrifice. They never know what it is to have peace and harmony in the soul; for without entire surrender there is no rest, no joy. Almost Christians, yet not fully Christians, they seem near the kingdom of heaven, but they do not enter therein. Almost but not wholly saved means to be not almost but wholly lost. 1SM 399.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 399.2 Někteří tuto skvostnou perlu neustále hledají. Avšak nechtějí se úplně vzdát svých špatných návyků. Nezemřou sami sobě, aby v nich mohl žít Kristus. Proto tuto drahocennou perlu nenacházejí. Nepřemohli nesvaté ambice a lásku ke světským lákadlům. Nenesou kříž a nenásledují Krista na cestě sebezapření a sebeobětování. Nevědí, co to znamená mít ve svém nitru pokoj a vyrovnanost, neboť bez toho, aby se úplně odevzdal, člověk nenalézá žádný klid ani žádnou radost. Lidé, kteří se zdají být křesťany, ale ve skutečnosti jimi nejsou, se zdají být blízko nebeskému království, ale ve skutečnosti do něj nevejdou. Být téměř spasen znamená být zcela ztracen.

What have I to do to be saved? ... The position all must come into, is to value salvation dearer than earthly gain, to count everything but loss that they may win Christ. The consecration must be entire. God will admit of no reserve, of no divided sacrifice, no idol. All must die to self, and to the world. Then let us each renew our consecration to God daily. Everlasting life is worth a lifelong, persevering, untiring effort. OHC 308.5

OHC – Naše nejvyšší povolání 308.5 Co mám dělat, abych byl spasen? ... Všichni musí dospět k tomu, že si budou vážit spasení více než pozemského zisku, že budou všechno považovat za ztrátu, aby získali Krista. Zasvěcení musí být úplné. Bůh nepřipustí žádné výhrady, žádnou polovičatou oběť, žádnou modlu. Všichni musí zemřít sobě i světu. Pojďme potom každý sám za sebe denně obnovovovat své zasvěcení Bohu. Věčný život stojí za celoživotní, vytrvalé a neúnavné úsilí.

We cannot earn salvation, but we are to seek for it with as much interest and perseverance as though we would abandon everything in the world for it. COL 117.2

COL – Kristova podobenství 117.2 Spásu si nemůžeme zasloužit. Máme však o ni usilovat s takovým zájmem a vytrvalostí, jako kdybychom se kvůli ní vzdali všeho ostatního na světě. (srv. PM 57.4)

"Except a man be born again, he cannot see the kingdom of God." John 3:3. He may conjecture and imagine, but without the eye of faith he cannot see the treasure. Christ gave His life to secure for us this inestimable treasure; but without regeneration through faith in His blood, there is no remission of sins, no treasure for any perishing soul. COL 112.5

COL – Kristova podobenství 112.5 Jan 3,3 "Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království." Můžeme se domnívat, můžeme si leccos představovat, ale bez pohledu víry nemůžeme poklad spatřit. Kristus obětoval svůj život, aby nám zajistil poklad nevyčíslitelné hodnoty. Avšak bez znovuzrození skrze víru v Jeho krev není odpuštění hříchů ani pokladu pro žádného člověka. (srv. PM 54.5)

Urge them to give their attention to securing the richest gift that can be given to mortal man—the robe of Christ's righteousness. Christ offers them a life that measures with the life of God, and a far more exceeding and eternal weight of glory. 9T 114.2

9T – Svědectví pro církev, 9. svazek 114.2 Naléhejte na ně, aby věnovali pozornost zajištění toho nejvzácnějšího daru, který může být smrtelnému člověku dán – roucha Kristovy spravedlnosti. Kristus jim nabízí život, který je srovnatelný s Božím životem, a mnohem větší a věčnou míru slávy.

Salvation is a free gift, and yet it is to be bought and sold. In the market of which divine mercy has the management, the precious pearl is represented as being bought without money and without price. In this market all may obtain the goods of heaven. The treasury of the jewels of truth is open to all. "Behold, I have set before thee an open door," the Lord declares, "and no man can shut it." No sword guards the way through this door. Voices from within and at the door say, Come. The Saviour's voice earnestly and lovingly invites us: "I counsel thee to buy of Me gold tried in the fire, that thou mayest be rich." Revelation 3:8, 18. COL 116.3

COL – Kristova podobenství 116.3 Spasení je nezasloužený dar, a přesto má být kupován a prodáván. Na tržišti, kterému vládne Boží milost, se drahocenná perla nabízí ke koupi bez peněz a bez ceny. Na tomto tržišti mohou nebeské zboží nakupovat všichni. Pokladnice klenotů pravdy je přístupná všem. Pán prohlašuje: **Zjevení 3,8** "Hle, postavil jsem před tebou otevřené dveře, které nemůže nikdo zavřít." Průchod těmito dveřmi nestřeží žádný meč. Hlasy u dveří a zevnitř volají: Pojď! Spasitel nás upřímně a s láskou zve: **Zjevení 3,18** "Radím ti, abys ode mne koupil zlato v ohni pročištěné, a tak zbohatl." (srv. PM 57.2)

Přísloví 23:23 Kup si pravdu a neprodávej ji, moudrost, naučení a rozumnost.

The price we are required to pay is not gold or silver, for this belongs to God. Abandon the idea that temporal or spiritual advantages will win for you salvation. God calls for your willing obedience. He asks you to give up your sins. “To him that overcometh,” Christ declares, “will I grant to sit with Me in My throne, even as I also overcame, and am set down with My Father in His throne.” Revelation 3:21. COL 117.3

COL – Kristova podobenství 117.3 Cenu, kterou za ni máme zaplatit, nelze vyčíslit hodnotou zlata a stříbra, protože to patří Bohu. Upusťme od myšlenky, že nám spasení mohou zajistit nějaké pozemské nebo duchovní výsady. Bůh nás vyzývá k ochotné poslušnosti. Žádá nás, abychom se vzdali svých hříchů. Pán Ježíš slíbil: **Zjevení 3,21** “Kdo vítězí, tomu dám usednout se mnou na můj trůn, jako i já jsem zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůn.” (srv. PM 57.5)

042 – Shromažďuj si poklady v nebi

Matouš 6:19-21 [19]"Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez [červotoč] a kde se zloději prokopávají a kradou. [20]Shromažďujte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde se zloději neprokopávají ani nekradou. [21]Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce."

Treasure laid up on earth will not endure; thieves break through and steal; moth and rust corrupt; fire and storm sweep away your possessions. And "where your treasure is, there will your heart be also." Treasure laid up on the earth will engross the mind to the exclusion of heavenly things. MB 88.3

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 88.3 Pozemské poklady nejsou trvanlivé. Rozkrádají je zloději, kazí je rez, ničí je požáry a přírodní pohromy. **Matouš 6,21** "Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce." Pozemské poklady dokážou natolik pohltit lidskou mysl, že z ní úplně vyloučí nebeské věci. (srv. MON 54.2)

....The service of Satan is full of care, perplexity, and wearing labor, and the treasure men toil to accumulate on earth is only for a season.... MB 88.4

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 88.4 Služba satanu je únavná, plná starostí a zmatků. Poklad, který si lidé na zemi tak pracně shromažďují, vydrží jen krátkou chvíli. (srv. MON 54.3)

The instruction is to "lay up for yourselves treasures in heaven." It is for your own interest to secure heavenly riches. These alone, of all that you possess, are really yours. The treasure laid up in heaven is imperishable. No fire or flood can destroy it, no thief despoil it, no moth or rust corrupt it; for it is in the keeping of God. MB 89.2

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 89.2 Rada pro nás zní: **Matouš 6:20** „Shromažďujte si poklady v nebi." Je v našem vlastním zájmu zajistit si nebeské bohatství, které je jako jediné ze všeho, co vlastníme, skutečně naše. Poklad uložený v nebi je nepomíjitelný. Nemůže jej zničit požár ani záplava, nemůže jej ukrást zloděj ani znehodnotit rez, protože o něj pečuje Bůh. (srv. MON 54.5)

This treasure, which Christ esteems as precious above all estimate, is "the riches of the glory of His inheritance in the saints." Ephesians 1:18. The disciples of Christ are called His jewels, His precious and peculiar treasure. He says, "They shall be as the stones of a crown." "I will make a man more precious than fine gold; even a man than the golden wedge of Ophir." Zechariah 9:16; Isaiah 13:12. Christ looks upon His people in their purity and perfection as the reward of all His sufferings, His humiliation, and His love, and the supplement of His glory—Christ, the great Center, from whom radiates all glory. MB 89.3

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 89.3 Tímto pokladem, kterého si Kristus váží nade všechno, je **Efezským 1,18** "bohatství slávy jeho dědictví ve svatých." Kristus nazývá učedníky svými klenoty, svým drahocenným a jedinečným pokladem. Budou zářit **Zachariáš 9,16** "jako drahokamy v koruně". **Izajáš 13,12** "Způsobím, že bude člověk vzácnější než ryzí zlato, člověk nad zlato z Ofíru." Kristus, zdroj veškeré slávy, pohlíží na svůj lid v jeho čistotě a dokonalosti jako na odměnu za všechno své utrpení, pokoru a lásku a jako na přídavek své slávy. (srv. MON 54.6)

True character is not shaped from without, and put on; it radiates from within. DA 307.1

DA – Touha věků 307.1 Pravý charakter není něco, co se vytvoří mimo nás a pak se to nasadí jako maska. Pravý charakter vyzařuje zevnitř. (srv. TV 192.4)

We are permitted to unite with Him in the great work of redemption and to be sharers with Him in the riches which His death and suffering have won. The apostle Paul wrote to the Thessalonian Christians: "What is our hope, or joy, or crown of rejoicing? Are not even ye in the presence of our Lord Jesus Christ at His coming? for ye are our glory and joy." 1 Thessalonians 2:19, 20. This is the treasure for which Christ bids us labor. Character is the great harvest of life. And every word or deed that through the grace of Christ shall kindle in one soul an impulse that reaches heavenward, every effort that tends to the formation of a Christlike character, is laying up treasure in heaven. MB 89.4

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 89.4 Smíme se s Ježíšem spojit velkém díle vykoupení a podílet se tak na bohatství, které nám vydobylo jeho utrpení a smrt. Apoštol Pavel křesťanům v Tesalonice napsal: **1. Tesalonickým 2,19.20** "[19]Kdo je naše naděje nebo radost nebo věnec chlouby, neli právě vy před naším Pánem Ježíšem při jeho příchodu? [20]Vždyť vy jste naše sláva i radost." Kristus nás vybízí, abychom pracovali právě pro tento poklad. Charakter člověka je výsledkem celoživotního úsilí. Poklad v nebi shromažďujeme každým slovem a činem, který Kristovou milostí vzbudí třeba v jediném člověku touhu po nebeském království, a každým úsilím o vytvoření charakteru podobného tomu Kristovu. (srv. MON 54.7)

Where the treasure is, there the heart will be. In every effort to benefit others, we benefit ourselves. He who gives money or time for spreading the gospel enlists his own interest and prayers for the work, and for the souls to be reached through it; his affections go out to others, and he is stimulated to greater devotion to God, that he may be enabled to do them the greatest good. MB 90.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 90.1 Kde je poklad, tam je i srdce. Když se snažíme být prospěšní druhým, prospíváme tím i sobě. Člověk, který věnuje své prostředky a čas pro šíření evangelia, věnuje svůj zájem a modlitby tomuto dílu a lidem, kteří prostřednictvím evangelia mají být osloveni. Jeho sympatie se zaměřují na druhé lidi a zároveň se prohlubuje jeho oddanost Bohu, která ho uschopňuje prokazovat bližním to největší možné dobro. (srv. MON 55.1)

In the lives of those who are ransomed by the blood of Christ, self-sacrifice will constantly appear. Goodness and righteousness will be seen. The quiet, inward experience will make the life full of godliness, faith, meekness, patience. This is to be our daily experience. We are to form characters free from sin—characters made righteous in and by the grace of Christ. CH 633.3

CH – Rady o zdraví 633.3 V životě lidí vykoupených Kristovou krví se bude neustále objevovat sebeobětování. Dobrota a spravedlnost budou jasně viditelné. Tichá vnitřní zkušenost naplní život zbožností, vírou, mírností a trpělivostí. To má být naší každodenní zkušeností. Máme si utvářet charaktery zbavené hříchu – spravedlivé charaktery, což může být dosaženo pouze skrze Kristovu milost.

Satan is playing the game of life for every soul. He knows that practical sympathy is a test of the purity and unselfishness of the heart, and he will make every possible effort to close our hearts to the needs of others.... He will bring in many things to prevent the expression of love and sympathy. 6T 264.2

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 264.2 Satan hraje hru o život každého člověka. Ví, že praktický projev soucitu je zkouškou čistoty a nesobeckosti srdce, a bude se všemožně snažit, aby naše srdce uzavřel potřebám druhých…. Přednese mnoho důvodů, aby projevům lásky a soucitu zabránil.

There can be no growth or fruitfulness in the life that is centered in self. If you have accepted Christ as a personal Saviour, you are to forget yourself, and try to help others. Talk of the love of Christ, tell of His goodness. Do every duty that presents itself. Carry the burden of souls upon your heart, and by every means in your power seek to save the lost. As you receive the Spirit of Christ—the Spirit of unselfish love and labor for others—you will grow and bring forth fruit. The graces of the Spirit will ripen in your character. Your faith will increase, your convictions deepen, your love be made perfect. More and more you will reflect the likeness of Christ in all that is pure, noble, and lovely. COL 67.3

COL – Kristova podobenství 67.3 Kdo se zajímá jen o sebe, neroste ani nenese ovoce. Jestliže jsi přijal Krista za svého osobního Spasitele, musíš zapomenout na sebe a snažit se pomáhat druhým. Vyprávěj jim o lásce a dobrotě Pána Ježíše. Splň každou povinnost, která se ti nabídne. Tvé srdce ať je obtěžkáno zájmem o druhé lidi. Všemi dostupnými prostředky a vší silou usiluj o záchranu ztracených. Když přijmeš Kristova Ducha — Ducha nesobecké lásky a práce pro druhé — porosteš a poneseš ovoce. Dary milosti Ducha svatého ve tvém charakteru budou dozrávat. Tvá víra zesílí, tvé přesvědčení se prohloubí a tvá láska se zdokonalí. Stále více budeš odrážet Kristovu podobu ve všem, co je čisté, ušlechtilé a nádherné. (srv. PM 31.5)

But Christ has given us no assurance that to attain perfection of character is an easy matter. A noble, all-round character is not inherited. It does not come to us by accident. A noble character is earned by individual effort through the merits and grace of Christ. God gives the talents, the powers of the mind; we form the character. COL 331.1

COL – Kristova podobenství 331.1 Pán Ježíš nám netvrdí, že získat dokonalý charakter je snadné. Vznešený a ušlechtilý charakter se nedědí. Nezískáme jej jen tak náhodou. Šlechetný charakter získáváme osobním úsilím skrze Kristovy zásluhy a Jeho milost. Bůh uděluje nadání a rozumové schopnosti, ale charakter si vytváříme my. (srv. PM 167.2)

Mental ability and genius are not character, for these are often possessed by those who have the very opposite of a good character. Reputation is not character. True character is a quality of the soul, revealing itself in the conduct. CG 161.2

CG – Vedení dětí 161.2 Charakter netvoří rozumové schopnosti a genialita, protože jimi často disponují lidé, kteří vlastní úplný opak dobrého charakteru. Charakter není pověst. Skutečný charakter je kvalita lidského nitra, která se projevuje v chování.

It is ... by a repetition of acts that habits are established and character confirmed. CG 199.2

CG – Vedení dětí 199.2 Opakovanými činy se vytvářejí návyky a upevňuje charakter.

A character formed according to the divine likeness is the only treasure that we can take from this world to the next. Those who are under the instruction of Christ in this world will take every divine attainment with them to the heavenly mansions. And in heaven we are continually to improve. How important, then, is the development of character in this life. COL 332.3

COL – Kristova podobenství 332.3 Charakter vytvořený podle Boží podoby je jediným pokladem, který si z tohoto světa přeneseme do Božího království. Ti, kteří se nechávají Kristem vést zde na zemi, si vezmou všechno, co se od Něj naučili, s sebou do nebeských příbytků. I v nebi se budeme stále zdokonalovat. Jak důležité tedy je, abychom svůj charakter rozvíjeli již zde na zemi! (srv. PM 168.1)

The heavenly intelligences will work with the human agent who seeks with determined faith that perfection of character which will reach out to perfection in action. To everyone engaged in this work Christ says, I am at your right hand to help you. COL 332.4

COL – Kristova podobenství 332.4 Nebeské bytosti spolupracují s každým člověkem, jenž neochvějnou vírou usiluje o tu dokonalost charakteru, která dosahuje dokonalosti v jednání. Každému, kdo je do této činnosti zapojen, Kristus říká: Jsem po tvé pravici, abych ti pomáhal. (srv. PM 168.2)

As the will of man co-operates with the will of God, it becomes omnipotent. Whatever is to be done at His command may be accomplished in His strength. All His biddings are enablings. COL 333.1

COL – Kristova podobenství 333.1 Když vůle člověka spolupracuje s Boží vůlí, stává se nepřemožitelnou. Všechno, co od nás Bůh požaduje, můžeme v Jeho síle splnit. Všechny Boží příkazy zároveň obsahují sílu k jejich vykonání. (srv. PM 168.3)

There will be no future probation in which to prepare for eternity. It is in this life that we are to put on the robe of Christ's righteousness. This is our only opportunity to form characters for the home which Christ has made ready for those who obey His commandments. COL 319.1

COL – Kristova podobenství 319.1 Člověku už nebude poskytnut žádný další čas přípravy pro věčný život. Šat Kristovy spravedlnosti musíme obléci nyní, dokud žijeme zde na zemi. Toto je naše jediná příležitost připravit se pro domov, který Kristus nachystal všem těm, kteří zachovávají jeho přikázání. (srv. PM 163.3)

Část 2

Ježíš přišel,
aby člověka vykoupil

043 – Bůh učinil člověka ke svému obrazu

Genesis 1:26a I řekl Bůh: Učiňme člověka k našemu obrazu, jako naši podobu [podle našeho tvaru] ...

Man was to bear God's image, both in outward resemblance and in character. Christ alone is “the express image” (Hebrews 1:3) of the Father; but man was formed in the likeness of God. His nature was in harmony with the will of God. His mind was capable of comprehending divine things. His affections were pure; his appetites and passions were under the control of reason. He was holy and happy in bearing the image of God and in perfect obedience to His will. PP 45.2

PP – Patriarchové a proroci 45.2 Člověk měl nést Boží obraz, a to jak vnější podobou, tak i charakterem. Jedině Kristus je **Židům 1:3** "otiskem (či dosl. rytinou) podstaty" Otce; člověk však byl stvořen k Boží podobnosti. Jeho přirozenost byla v souladu s Boží vůlí. Jeho mysl byla schopna chápat božské věci. Jeho city byly čisté; jeho rozum ovládal chutě, žádosti a vášně. Byl svatý a šťastný, že odráží Boží obraz a že je dokonale poslušný Jeho vůli. (srv. PP 22.2)

Adam and Eve, at their creation, had a knowledge of the law of God; they were acquainted with its claims upon them; its precepts were written upon their hearts. PP 363.1

PP – Patriarchové a proroci 363.1 Adam a Eva znali Boží zákon už při svém stvoření. Byli obeznámeni s tím, co od nich zákon požaduje, jeho přikázání byla vepsána v jejich srdcích. (srv. PP 266.1)

They were to live in close communion with heaven, receiving power from the Source of all power. Upheld by God, they were to live sinless lives. SD 7.2

SD – Synové a dcery Boží 7.2 Měli žít v úzkém spojení s nebesy a přijímat sílu ze Zdroje veškeré moci. Podpíráni Bohem měli žít životem bez hříchu.

God made man upright; He gave him noble traits of character, with no bias toward evil. He endowed him with high intellectual powers, and presented before him the strongest possible inducements to be true to his allegiance. Obedience, perfect and perpetual, was the condition of eternal happiness. PP 49.2

PP – Patriarchové a proroci 49.2 Bůh učinil člověka bezúhonným. Dal mu ušlechtilé povahové vlastnosti bez sklonu ke zlu. Obdařil ho výjimečnými rozumovými schopnostmi a poskytl mu ty nejpádnější možné důvody k tomu, aby byl věrný a oddaný. Podmínkou věčného štěstí byla naprostá a stále trvající poslušnost. (srv. PP 25.1)

The first moral lesson given to Adam was that of self-denial. The reins of self-government were placed in his hands. Judgment, reason, and conscience were to bear sway. Con 12.2

Con – Střet 12.2 První morální lekcí poskytnutou Adamovi byla lekce o sebezapření. Do rukou mu byly svěřeny otěže sebeovládání. Úsudek, rozum a svědomí měly mít nadvládu.

The law of love being the foundation of the government of God, the happiness of all intelligent beings depends upon their perfect accord with its great principles of righteousness. God desires from all His creatures the service of love—service that springs from an appreciation of His character. He takes no pleasure in a forced obedience; and to all He grants freedom of will, that they may render Him voluntary service. PP 34.3

PP – Patriarchové a proroci 34.3 Protože zákon lásky je podstatou Boží vlády, závisí štěstí všech rozumem nadaných bytostí na jejich dokonalé shodě s jeho velkými zásadami spravedlnosti. Bůh si od všech svých tvorů přeje službu lásky – službu, která pramení z pochopení Jeho charakteru. Nemá zalíbení ve vynucené poslušnosti. Všem poskytuje svobodnou vůli, aby se mohli dobrovolně rozhodnout, zda Mu chtějí sloužit. (srv. PP 13.2)

So long as all created beings acknowledged the allegiance of love, there was perfect harmony throughout the universe of God.... But a change came over this happy state. There was one who perverted the freedom that God had granted to His creatures. Sin originated with him who, next to Christ, had been most honored of God and was highest in power and glory among the inhabitants of heaven. Lucifer, “son of the morning,” was first of the covering cherubs, holy and undefiled.... „Thou wast perfect in thy ways from the day that thou wast created, till iniquity was found in thee.” Ezekiel 28:15. PP 35.1

PP – Patriarchové a proroci 35.1 Dokud všechny stvořené bytosti uznávali věrnost lásky, panoval v celém Božím vesmíru dokonalý soulad.... Tento šťastný stav se však změnil. Objevil se jeden, který překroutil svobodu, již Bůh dopřál svým stvořeným bytostem. Hřích vyšel z toho, koho Bůh vedle Krista nejvíce poctil a kdo byl mezi obyvateli nebes nejvyšším v moci a slávě. Lucifer, "syn Jitřenky" (**Izaiáš 14,12 – B21**), byl nejvyšším ze svatých a neposkvrněných cherubů ochránců.... **Ezechiel 28,15** "Byl jsi bezúhonný na svých cestách ode dne, kdy jsi byl stvořen, dokud v tobě nebyla nalezena zvrácenost." (srv. PP 13.3)

Little by little Lucifer came to indulge the desire for self-exaltation. The Scripture says, “Thine heart was lifted up because of thy beauty, thou hast corrupted thy wisdom by reason of thy brightness.” Ezekiel 28:17. PP 35.2

PP – Patriarchové a proroci 35.2 Pozvolna, krok za krokem, se Lucifer začal oddávat touze po sebevyvýšení. Písmo říká: **Ezechiel 28,17** „Tvé srdce se povýšilo kvůli tvé kráse, promarnil jsi svou moudrost pro svou skvělost.“ (srv. PP 13.4)

He worked with mysterious secrecy, and for a time concealed his real purpose.... He began to insinuate doubts concerning the laws that governed heavenly beings.... Many of the angels were.... blinded by Lucifer's deceptions. PP 37-38.1

PP – Patriarchové a proroci 37-38.1 Pracoval v záhadném utajení a po určitou dobu skrýval svůj skutečný záměr…. Začal naznačovat pochybnosti o zákonech, jimiž se řídí nebeské bytosti…. Mnoho andělů.... Luciferovy svody neprohlédlo. (srv. PP 15.2-3)

In great mercy, according to His divine character, God bore long with Lucifer. PP 39.1

PP – Patriarchové a proroci 39.1 Bůh ve svém velkém milosrdenství, jak to odpovídá Jeho božskému charakteru, Luciferovo jednání dlouho snášel. (srv. PP 16.2)

But His mercy was misinterpreted. Lucifer pointed to the long-suffering of God as an evidence of his own superiority.... If the angels would stand firmly with him, he declared, they could yet gain all that they desired. PP 39.2

PP – Patriarchové a proroci 39.2 Jeho milosrdenství však bylo špatně pochopeno. Lucifer poukazoval na Boží trpělivost jako na důkaz své vlastní převahy.... Prohlásil, že kdyby při něm andělé pevně stáli, mohli by získat vše, po čem zatouží. (srv. PP 17.1)

Zjevení 12:7-9 [7]A v nebi nastala válka: Michael a jeho andělé museli bojovat s drakem. Drak i jeho andělé bojovali, [8]ale neobstáli, a už pro ně nebylo místo v nebi. [9]A byl svržen veliký drak, ten dávný had, nazývaný Ďábel a Satan, který svádí celý obydlený svět. Byl svržen na zem a jeho andělé byli svrženi s ním.

God permitted Satan to carry forward his work until the spirit of disaffection ripened into active revolt. It was necessary for his plans to be fully developed, that their true nature and tendency might be seen by all. PP 41.2

PP – Patriarchové a proroci 41.2 Bůh nechal satana pokračovat v jeho díle, až duch nespokojenosti dozrál k otevřené vzpouře. Bylo třeba, aby se satanovy plány plně rozvinuly, aby pak všichni mohli pochopit jejich skutečnou povahu a to, k čemu směřují. (srv. PP 18.3)

His own work must condemn him. Satan had claimed from the first that he was not in rebellion. The whole universe must see the deceiver unmasked. PP 42.2

PP – Patriarchové a proroci 42.2 Jeho vlastní dílo ho musí odsoudit. Satan od samého začátku tvrdil, že se nebouří. Celý vesmír nyní musí být svědkem odhalení podvodníka. (srv. PP 19.1)

Had he been immediately blotted out of existence, some would have served God from fear rather than from love. PP 42.3

PP – Patriarchové a proroci 42.3 Kdyby byl satan hned zcela zničen, někteří by Bohu sloužili spíše ze strachu a nikoliv z lásky. (srv. PP 19.2)

Our first parents were not left without a warning of the danger that threatened them. Heavenly messengers opened to them the history of Satan's fall and his plots for their destruction, unfolding more fully the nature of the divine government, which the prince of evil was trying to overthrow. PP 52.2

PP – Patriarchové a proroci 52.2 Naši první rodiče byli upozorněni na nebezpečí, které jim hrozí. Nebeští poslové jim rozkryli historii Satanova pádu, jeho plány na jejich zkázu a podrobněji jim objasnili podstatu Boží vlády, kterou se kníže zla snažil svrhnout. (srv. PP 27.2)

In the happiness and peace of the holy pair in Eden he beheld a vision of the bliss that to him was forever lost. Moved by envy, he determined to incite them to disobedience, and bring upon them the guilt and penalty of sin. He would change their love to distrust and their songs of praise to reproaches against their Maker. Thus he would not only plunge these innocent beings into the same misery which he was himself enduring, but would cast dishonor upon God, and cause grief in heaven. PP 52.1

PP – Patriarchové a proroci 52.1 [Satan] ve štěstí a pokoji svaté dvojice v Edenu viděl obraz blaženosti, kterou sám navždy ztratil. Puzen závistí se rozhodl, že je podnítí k neposlušnosti a přivolá na ně vinu a odplatu za hřích. Změní jejich lásku v nedůvěru a jejich chvalozpěvy ve výčitky proti Stvořiteli. Tím by tyto nevinné bytosti nejen uvrhnul do stejného utrpení, které sám prožíval, ale také by zneuctil Boha a způsobil by v nebi zármutek. (srv. PP 27.1)

The angels warned them to be on their guard against the devices of Satan, for his efforts to ensnare them would be unwearied. While they were obedient to God the evil one could not harm them; for, if need be, every angel in heaven would be sent to their help. If they steadfastly repelled his first insinuations, they would be as secure as the heavenly messengers. PP 53.2

PP – Patriarchové a proroci 53.2 Andělé je varovali, aby se před satanovými nástrahami měli na pozoru, protože jeho snaha je lapit do pasti bude neúnavná. Dokud budou poslušní Bohu, tak jim ten zlý nemůže ublížit, protože v případě potřeby by jim byli na pomoc posláni všichni nebeští andělé. Pokud by odhodlaně odrazili jeho první nástrahy, byli by ve stejném bezpečí jako nebeští poslové. (srv. PP 28.1)

Genesis 2:16-17 [16]A Hospodin Bůh člověku přikázal: Ze všeho stromoví zahrady směle jez, [17]ale ze stromu poznání dobrého a zlého, z toho nejez. Neboť v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš.

The warning given to our first parents—“In the day that thou eatest thereof thou shalt surely die” (Genesis 2:17)—did not imply that they were to die on the very day when they partook of the forbidden fruit. But on that day the irrevocable sentence would be pronounced. Immortality was promised them on condition of obedience; by transgression they would forfeit eternal life. That very day they would be doomed to death. PP 60.2

PP – Patriarchové a proroci 60.2 Varování, které si vyslechli první rodiče — **Genesis 2,17** "... v den, kdy bys z něho jedl, jistě zemřeš" — neznamenalo, že by měli zemřít právě v den, kdy pojedli zakázané ovoce. V ten den by však byl vynesen neodvolatelný rozsudek. Nesmrtelnost byla přislíbena pod podmínkou poslušnosti a přestoupením by o věčný život přišli. Právě v ten den by byli odsouzeni k smrti. (srv. PP 33.6)

044 – Člověk Boha neposlechl

Genesis 3:1 Had byl nejchytřejší ze vší polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil. Řekl ženě: Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?

The angels had cautioned Eve to beware of separating herself from her husband while occupied in their daily labor in the garden; with him she would be in less danger from temptation than if she were alone. But absorbed in her pleasing task, she unconsciously wandered from his side. On perceiving that she was alone, she felt an apprehension of danger, but dismissed her fears, deciding that she had sufficient wisdom and strength to discern evil and to withstand it. Unmindful of the angels' caution, she soon found herself gazing with mingled curiosity and admiration upon the forbidden tree. The fruit was very beautiful, and she questioned with herself why God had withheld it from them. Now was the tempter's opportunity. As if he were able to discern the workings of her mind, he addressed her: "Yea, hath God said, Ye shall not eat of every tree of the garden?" Eve was surprised and startled as she thus seemed to hear the echo of her thoughts. But the serpent continued, in a musical voice, with subtle praise of her surpassing loveliness; and his words were not displeasing. Instead of fleeing from the spot she lingered wonderingly to hear a serpent speak. Had she been addressed by a being like the angels, her fears would have been excited; but she had no thought that the fascinating serpent could become the medium of the fallen foe. PP 53.5

PP – Patriarchové a proroci 53.5 Andělé Evu varovali, aby se při každodenní práci v zahradě od svého muže nevzdalovala. S ním byla v menším nebezpečí pokušení, než kdyby byla sama. Avšak pohlcena svým příjemným úkolem, se Eva od Adama nevědomky vzdálila. Když si to uvědomila, pocítila obavu z nebezpečí, ale své obavy zaplašila a usoudila, že má dost moudrosti a síly, aby rozeznala zlo a odolala mu. Nevědomky nedbala andělovy výstrahy a brzy se přistihla, že se zvědavostí a obdivem prohlíží zakázaný strom. Ovoce bylo velmi krásné a ona se sama sebe ptala, proč jim ho Bůh odepřel. Nyní měl pokušitel příležitost. Jako by dokázal rozeznat, co se odehrává v její mysli, oslovil ji: **Genesis 3,1** "Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?" Eva byla překvapená a zaskočená tím, že jako by slyšela ozvěnu svých myšlenek. Had však pokračoval melodickým hlasem v jemné chvále její nepřekonatelné krásy. Jeho slova byla Evě příjemná. Místo aby z tohoto místa utekla, zůstala udiveně stát a hadově řeči naslouchala. Kdyby ji oslovila bytost podobná andělům, vzbudilo by to v ní obavy; nenapadlo ji však, že by se okouzlující had mohl stát prostředníkem padlého nepřítele. (srv. PP 28.4)

To the tempter's ensnaring question she replied: "We may eat of the fruit of the trees of the garden: but of the fruit of the tree which is in the midst of the garden, God hath said, Ye shall not eat of it, neither shall ye touch it, lest ye die. And the serpent said unto the woman, Ye shall not surely die: for God doth know that in the day ye eat thereof, then your eyes shall be opened, and ye shall be as gods, knowing good and evil." PP 54.1

PP – Patriarchové a proroci 54.1 Na záludnou otázku pokušitele odpověděla: **Genesis 3,2-5** "[2] ... Z ovoce stromů v zahradě můžeme jíst. [3]Ale o ovoci stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: Nejezte z něho, ani se ho nedotýkejte, jinak zemřete. [4]Had ženě řekl: Jistě nezemřete, [5]neboť Bůh ví, že v den, kdy z něho budete jíst, se vaše oči otevřou a budete jako Bůh, budete znát dobré a zlé." (srv. PP 29.2)

By partaking of this tree, he declared, they would attain to a more exalted sphere of existence and enter a broader field of knowledge. He himself had eaten of the forbidden fruit, and as a result had

acquired the power of speech. And he insinuated that the Lord jealously desired to withhold it from them, lest they should be exalted to equality with Himself. It was because of its wonderful properties, imparting wisdom and power, that He had prohibited them from tasting or even touching it. The tempter intimated that the divine warning was not to be actually fulfilled; it was designed merely to intimidate them. How could it be possible for them to die? Had they not eaten of the tree of life? God had been seeking to prevent them from reaching a nobler development and finding greater happiness. PP 54.2

PP – Patriarchové a proroci 54.2 Prohlásil, že požitím z tohoto stromu dosáhnou vznešenější úrovně bytí a jejich poznání se rozšíří. On sám jedl zakázané ovoce a díky tomu získal schopnost mluvit. Naznačil, že jim ho Bůh chtěl odepřít ze žárlivosti, aby se nepovznesli na roveň Jemu samému. Že jim ovoce zakázal ochutnat nebo se ho dokonce dotknout právě kvůli jeho úžasným vlastnostem, které mu udílejí moudrost a moc. Pokušitel naznačil, že Boží varování se ve skutečnosti nemělo naplnit; jeho účelem bylo je pouze zastrašit. Jak by bylo možné, aby zemřeli? Cožpak nejedli ze stromu života? Bůh jim chtěl zabránit, aby dosáhli vznešenějšího stupně rozvoje a nalezli větší štěstí. (srv. PP 29.3)

The serpent plucked the fruit of the forbidden tree and placed it in the hands of the half-reluctant Eve. Then he reminded her of her own words, that God had forbidden them to touch it, lest they die. She would receive no more harm from eating the fruit, he declared, than from touching it. Perceiving no evil results from what she had done, Eve grew bolder. When she “saw that the tree was good for food, and that it was pleasant to the eyes, and a tree to be desired to make one wise, she took of the fruit thereof, and did eat.” It was grateful to the taste, and as she ate, she seemed to feel a vivifying power, and imagined herself entering upon a higher state of existence. Without a fear she plucked and ate. And now, having herself transgressed, she became the agent of Satan in working the ruin of her husband. In a state of strange, unnatural excitement, with her hands filled with the forbidden fruit, she sought his presence, and related all that had occurred. PP 55.3

PP – Patriarchové a proroci 55.3 Had utrhl ovoce ze zakázaného stromu a vložil ho do rukou napůl se zdráhající Evy. Pak jí připomněl její vlastní slova, že jim Bůh zakázal se ho dotknout, aby nezemřeli. Neublíží jí víc, prohlásil, když ovoce sní, než když se ho jen dotýká. Když Eva nevnímala žádné zlé následky toho, co udělala, osmělila se. Když **Genesis 3,6** "viděla, že je to strom dobrý k jídlu a lákavý pro oči, strom žádoucí pro získání moudrosti. Vzala z jeho ovoce a jedla." Bylo chuťově lahodné, a jak tak jedla, připadalo jí jako by pociťovala oživující sílu a představovala si, že vstupuje do vyššího stavu bytí. Bez obav trhala a jedla. A nyní, když sama přestoupila nařízení, stala se prostředníkem Satana způsobujícím zkázu svého manžela. Ve stavu podivného nepřirozeného vzrušení s rukama plnýma zakázaného ovoce vyhledala Adama a vyprávěla mu o všem, co se stalo. (srv. PP 30.1)

An expression of sadness came over the face of Adam. He appeared astonished and alarmed. To the words of Eve he replied that this must be the foe against whom they had been warned; and by the divine sentence she must die. In answer she urged him to eat, repeating the words of the serpent, that they should not surely die. She reasoned that this must be true, for she felt no evidence of God's displeasure, but on the contrary realized a delicious, exhilarating influence, thrilling every faculty with new life, such, she imagined, as inspired the heavenly messengers. PP 56.1

PP – Patriarchové a proroci 56.1 Na Adamově tváři se objevil výraz smutku. Vypadal překvapeně a znepokojeně. Na Evina slova odpověděl, že to musí být ten nepřítel, před nímž byli varováni, a že podle Božího rozsudku Eva musí zemřít. V reakci na to na něj Eva naléhala, aby také jedl, a opakovala hadova

slova, že určitě nezemřou. Usoudila, že to musí být pravda, protože necítila žádné známky Boží nelibosti. Naopak si uvědomovala lahodný, povzbudivý účinek, který rozechvíval každou část jejího těla novým životem. Představovala si, že stejný účinek pociťují nebeští poslové. (srv. PP 30.2)

Adam understood that his companion had transgressed the command of God, disregarded the only prohibition laid upon them as a test of their fidelity and love. There was a terrible struggle in his mind. He mourned that he had permitted Eve to wander from his side. But now the deed was done; he must be separated from her whose society had been his joy. How could he have it thus? ... He resolved to share her fate; if she must die, he would die with her. After all, he reasoned, might not the words of the wise serpent be true? Eve was before him, as beautiful and apparently as innocent as before this act of disobedience. She expressed greater love for him than before. No sign of death appeared in her, and he decided to brave the consequences. He seized the fruit and quickly ate. PP 56.2

PP – Patriarchové a proroci 56.2 Adam pochopil, že jeho žena přestoupila Boží příkaz a nerespektovala jediný zákaz, který jim Bůh dal, aby vyzkoušel jejich věrnost a lásku. V jeho mysli se odehrával strašlivý zápas. Naříkal nad tím, že dovolil Evě, aby se od něj vzdálila. Nyní však byl tento čin již dokonán; musí být odloučen od té, jejíž společnost mu byla radostí. Jak se to vůbec mohlo stát? ... Rozhodl se sdílet její osud; pokud by musela zemřít, zemře s ní. Nakonec, přemýšlel, nemohla by být slova moudrého hada pravdivá? Eva stála před ním, stejně krásná a zdánlivě stejně nevinná jako před tímto činem neposlušnosti. Vyjadřovala mu větší lásku než předtím. Neobjevily se na ní žádné známky smrti. Rozhodl se statečně čelit následkům. Sáhl po ovoci a rychle je snědl. (srv. PP 30.3)

After his transgression Adam at first imagined himself entering upon a higher state of existence. But soon the thought of his sin filled him with terror. The air, which had hitherto been of a mild and uniform temperature, seemed to chill the guilty pair. The love and peace which had been theirs was gone, and in its place they felt a sense of sin, a dread of the future, a nakedness of soul. The robe of light which had enshrouded them, now disappeared, and to supply its place they endeavored to fashion for themselves a covering; for they could not, while unclothed, meet the eye of God and holy angels. PP 57.1

PP – Patriarchové a proroci 57.1 Po svém přestoupení si Adam nejprve představoval, jak vstupuje do vyššího stavu existence. Brzy ho však myšlenka na jeho hřích naplnila hrůzou. Vzduch, který měl dosud mírnou a rovnoměrnou teplotu, jako by provinilou dvojici zamrazil. Láska a klid, které jim byly vlastní, zmizely a místo nich se dostavil pocit hříchu, strach z budoucnosti a nahota nitra. Šat ze světla, který je zahaloval, nyní zmizel, a aby jej nahradili, snažili se vyrobit si nějakou pokrývku, neboť bez oděvu se nemohli setkat tváří v tvář s Bohem a svatými anděly. (srv. PP 31.1)

They now began to see the true character of their sin. Adam reproached his companion for her folly in leaving his side and permitting herself to be deceived by the serpent; but they both flattered themselves that He who had given them so many evidences of His love, would pardon this one transgression, or that they would not be subjected to so dire a punishment as they had feared. PP 57.2

PP – Patriarchové a proroci 57.2 Nyní začali chápat pravou podstatu svého hříchu. Adam vyčítal své ženě její pošetilost, když ho opustila a nechala se svést hadem. Oba si však namlouvali, že Ten, který jim dal tolik důkazů své lásky, jim toto jediné provinění odpustí nebo že je nečeká tak hrozný trest, jak se obávali. (srv. PP 31.2)

Satan exulted in his success. He had tempted the woman to distrust God's love, to doubt His wisdom, and to transgress His law, and through her he had caused the overthrow of Adam. PP 57.3

PP – Patriarchové a proroci 57.3 Satan nad svým úspěchem jásal. Svedl ženu, aby nevěřila v Boží lásku, aby pochybovala o Jeho moudrosti a přestoupila Jeho zákon, a skrze ni způsobil i Adamův pád. (srv. PP 31.3)

Eve really believed the words of Satan, but her belief did not save her from the penalty of sin. She disbelieved the words of God, and this was what led to her fall. PP 55.2

PP – Patriarchové a proroci 55.2 Eva satanovým slovům doopravdy věřila, její víra ji však neuchránila před odplatou za hřích. Přestala věřit Božím slovům, a to vedlo k jejímu pádu. (srv. PP 29.6)

045 – Bůh vytvořil únikovou cestu 1. část

Genesis 3:8-13 [8]Pak uslyšeli hlas Hospodina Boha, procházejícího se po zahradě v denním větru, a ukryli se člověk i jeho žena před tváří Hospodina Boha uprostřed stromoví zahrady. [9]Hospodin Bůh zavolal na člověka a zeptal se ho: Kde jsi? [10]On odpověděl: Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, protože jsem nahý; proto jsem se schoval. [11]I řekl: Kdo ti pověděl, že jsi nahý? Nejedl jsi ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst? [12]Člověk odpověděl: Žena, kterou jsi mi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu, a já jsem jedl. [13]Nato Hospodin Bůh ženě řekl: Cos to učinila? Žena řekla: Had mě podvedl a já jsem jedla.

Adam could neither deny nor excuse his sin; but instead of manifesting penitence, he endeavored to cast the blame upon his wife, and thus upon God Himself: “The woman whom Thou gavest to be with me, she gave me of the tree, and I did eat.” He who, from love to Eve, had deliberately chosen to forfeit the approval of God, his home in Paradise, and an eternal life of joy, could now, after his fall, endeavor to make his companion, and even the Creator Himself, responsible for the transgression. So terrible is the power of sin. PP 57.5

PP – Patriarchové a proroci 57.5 Adam nemohl svůj hřích popřít ani omluvit, ale místo aby projevil lítost, snažil se svalit vinu na svou ženu, a tím i na samotného Boha: **Genesis 3,12** "Žena, kterou jsi mi dal, aby byla se mnou, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl." Ten, kdo se z lásky k Evě vědomě rozhodl vzdát se Boží přízně, svého domova v ráji a věčného života plného radosti, se nyní po svém pádu pokusil svalit odpovědnost za toto přestoupení na svou ženu, a dokonce na samotného Stvořitele. Tak strašlivá je moc hříchu. (srv. PP 31.6)

When the woman was asked, “What is this that thou hast done?” she answered, “The serpent beguiled me, and I did eat.” “Why didst Thou create the serpent? Why didst Thou suffer him to enter Eden?”—these were the questions implied in her excuse for her sin. Thus, like Adam, she charged God with the responsibility of their fall. The spirit of self-justification originated in the father of lies; it was indulged by our first parents as soon as they yielded to the influence of Satan, and has been exhibited by all the sons and daughters of Adam. Instead of humbly confessing their sins, they try to shield themselves by casting the blame upon others, upon circumstances, or upon God—making even His blessings an occasion of murmuring against Him. PP 58.1

PP – Patriarchové a proroci 58.1 Když se Bůh ženy zeptal: "Cos to učinila?", odpověděla: "Had mě podvedl, a já jsem jedla." "Proč jsi stvořil hada? Proč jsi dopustil, aby vstoupil do ráje?" - Těmito otázkami naznačovala omluvu za svůj hřích. Stejně jako Adam tak obvinila Boha z odpovědnosti za jejich pád. Duch sebe ospravedlňování pochází od otce lži. Dopustili se ho naši první rodičové, jakmile podlehli vlivu satana a projevují ho všichni Adamovi synové a dcery. Místo aby pokorně vyznávali své hříchy, snaží se bránit tím, že svalují vinu na druhé, na okolnosti nebo na Boha. Dokonce i Jeho požehnání se stávají příležitostí k reptání proti Němu. (srv. PP 31.7)

The knowledge which God did not want our first parents to have was a knowledge of guilt. And when they accepted the assertions of Satan, which were false, disobedience and transgression were introduced into our world. This disobedience to God's express command, this belief of Satan's lie, opened the floodgates of woe upon the world. 1SM 214.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 214.2 Oním poznáním, které Bůh nechtěl, aby naši první rodiče měli, bylo vědomí viny. A když přijali satanova nepravdivá tvrzení, vnesli do našeho světa neposlušnost a přestoupení. Tato neposlušnost vůči výslovnému Božímu příkazu, tato víra v Satanovu lež, otevřela světu stavidla bídy a utrpení.

In the opening of the great controversy, Satan had declared that the law of God could not be obeyed, that justice was inconsistent with mercy, and that, should the law be broken, it would be impossible for the sinner to be pardoned. Every sin must meet its punishment, urged Satan; and if God should remit the punishment of sin, He would not be a God of truth and justice. When men broke the law of God, and defied His will, Satan exulted. It was proved, he declared, that the law could not be obeyed; man could not be forgiven. Because he, after his rebellion, had been banished from heaven, Satan claimed that the human race must be forever shut out from God's favor. God could not be just, he urged, and yet show mercy to the sinner. DA 761.4

DA – Touha věků 761.4 Na počátku velkého sporu satan prohlásil, že Boží zákon není možné zachovávat, že spravedlnost a milosrdenství jsou neslučitelné a že přestoupení zákona nemůže být hříšníkovi odpuštěno. Trval na tom, že každý hřích musí být potrestán, a tvrdil, že pokud Bůh trest za hřích odpustí, nebude už Bohem pravdy a spravedlnosti. Když lidé přestoupili Boží zákon a vzepřeli se Boží vůli, satan jásal. Tvrdil, že je to pro něho důkaz, že zákon není možné zachovávat a člověku nemůže být odpuštěno. Prohlašoval, že lidstvu musí být navždy odepřena Boží přízeň, protože i on sám byl po své vzpouře vyhnán z nebe. Tvrdil, že Bůh nemůže být spravedlivý, a zároveň hříšníkovi přesto prokázat milosrdenství. (srv. TV 489.5-6)

But even as a sinner, man was in a different position from that of Satan. Lucifer in heaven had sinned in the light of God's glory. To him as to no other created being was given a revelation of God's love. Understanding the character of God, knowing His goodness, Satan chose to follow his own selfish, independent will. This choice was final. There was no more that God could do to save him. But man was deceived; his mind was darkened by Satan's sophistry. The height and depth of the love of God he did not know. For him there was hope in a knowledge of God's love. By beholding His character he might be drawn back to God. DA 761.5

DA – Touha věků 761.5 Člověk se však i jako hříšník nacházel v jiné situaci než satan. Lucifer v nebi zhřešil ve světle Boží slávy. Jemu byla Boží láska zjevena v takové míře jako žádné jiné stvořené bytosti. Satan znal Boží charakter, chápal Jeho dobrotu, a přesto se rozhodl jednat podle své vlastní sobecké a nezávislé vůle. Jeho volba byla konečná. Bůh pro jeho záchranu nemohl udělat již nic více. Člověk však byl sveden, satan mu svou lstí zatemnil mysl. Člověk neznal hloubku Boží lásky a jeho jediná naděje tak spočívala v tom, že se s ní seznámí. Díky pohledu na Boží charakter by člověk mohl být přitáhnut zpět k Bohu. (srv. TV 489.7)

Koloským 1:19-20 [19]neboť se Otci zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost [20]a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže -- aby [skrze něho] smířil vše jak na zemi, tak v nebesích.

Since the divine law is as sacred as God Himself, only one equal with God could make atonement for its transgression. None but Christ could redeem fallen man from the curse of the law and bring him again into harmony with Heaven. Christ would take upon Himself the guilt and shame of sin—sin so

offensive to a holy God that it must separate the Father and His Son. Christ would reach to the depths of misery to rescue the ruined race. PP 63.2

PP – Patriarchové a proroci 63.2 Protože božský zákon je stejně tak svatý jako Bůh sám, mohl jeho porušení odčinit pouze ten, který je Bohu roven. Jen sám Kristus mohl padlého člověka vykoupit z prokletí zákona a znovu ho uvést do souladu s nebesy. Kristus na sebe vezme vinu a hanbu hříchu – hříchu natolik odporného pro svatého Boha, že od sebe Otec a Jeho Syn musí být odděleni. Kristus sestoupí až do hlubin té největší bídy, aby zničené lidstvo zachránil. (srv. PP 36.2)

God was to be manifest in Christ, “reconciling the world unto Himself.” 2 Corinthians 5:19. Man had become so degraded by sin that it was impossible for him, in himself, to come into harmony with Him whose nature is purity and goodness. But Christ, after having redeemed man from the condemnation of the law, could impart divine power to unite with human effort. Thus by repentance toward God and faith in Christ the fallen children of Adam might once more become “sons of God.” 1 John 3:2. PP 64.1

PP – Patriarchové a proroci 64.1 Bůh se chtěl zjevit v Kristu a **2. Korintským 5,19** "smířit svět se sebou". Člověk se kvůli hříchu stal natolik pokleslým, že pro něj bylo nemožné, aby se sám o sobě dostal do souladu s Bohem, jehož přirozeností je čistota a dobrota. Poté, co člověka vykoupil z odsouzení zákona, však Kristus mohl předat svou božskou moc a spojit ji s úsilím člověka. Pokáním vůči Bohu a vírou v Krista se tak padlé Adamovy děti mohly znovu stát **1. Janův 3,2** "Božími syny". (srv. PP 36.4)

Jan 1:12-13 [12]Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. [13]Ti se nenarodili z [otcovy a matčiny] krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

Jan 3:16-17 [16]“Neboť tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna [Syna jediného svého druhu], aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. [17]Vždyť Bůh neposlal [svého] Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn.

When Satan was thrust out of heaven, he determined to make the earth his kingdom. When he tempted and overcame Adam and Eve, he thought that he had gained possession of this world; “because,” said he, “they have chosen me as their ruler.” ... But God gave His own dear Son—one equal with Himself—to bear the penalty of transgression, and thus He provided a way by which they might be restored to His favor, and brought back to their Eden home. Christ undertook to redeem man and to rescue the world from the grasp of Satan. PP 69.2

PP – Patriarchové a proroci 69.2 Když byl Satan vyhnán z nebe, umínil si, že si své království vybuduje na zemi. Když pokoušel Adama a Evu a přemohl je, myslel si, že získal vládu nad tímto světem, "protože," řekl, "si mě zvolili za svého vládce".... Bůh však dal svého vlastního drahocenného Syna – toho, který Mu je roven – aby na sebe vzal trest za přestoupení, a tak lidem poskytl cestu, díky níž by mohli znovu získat jeho přízeň a vrátit se do svého domova v zahradě Eden. Kristus se zavázal vykoupit člověka a zachránit svět ze satanových spárů. (srv. PP 41.1)

The instant man accepted the temptations of Satan, and did the very things God had said he should not do, Christ, the Son of God, stood between the living and the dead, saying, “Let the punishment fall

on Me. I will stand in man's place. He shall have another chance” (Letter 22, February 13, 1900). 1BC 1085.2

1BC – Biblický komentář, 1. svazek 1085.2 V okamžiku, kdy člověk podlehl satanovým pokušením a udělal přesně to, co mu Bůh zapověděl, se Kristus, Boží Syn, postavil mezi živé a mrtvé a řekl: "Ať trest dopadne na mě. Já se postavím na místo člověka. Člověk dostane druhou šanci." (Dopis 22, 13. února 1900).

046 – Bůh vytvořil únikovou cestu 2. část

Genesis 3:14a,15 [14]A Hospodin Bůh řekl hadovi: ... [15] položím nepřátelství mezi tebe a ženu a mezi símě tvé a símě její; ono tobě rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.

This sentence, uttered in the hearing of our first parents, was to them a promise. While it foretold war between man and Satan, it declared that the power of the great adversary would finally be broken. Adam and Eve stood as criminals before the righteous Judge, awaiting the sentence which transgression had incurred; but before they heard of the life of toil and sorrow which must be their portion, or of the decree that they must return to dust, they listened to words that could not fail to give them hope. Though they must suffer from the power of their mighty foe, they could look forward to final victory. PP 65.4

PP – Patriarchové a proroci 65.4 Tento rozsudek, vynesený při slyšení našich prvních rodičů, byl pro ně zaslíbením. I když předpovídal válku mezi člověkem a satanem, zároveň prohlašoval, že moc velkého protivníka bude nakonec zlomena. Adam a Eva stáli před spravedlivým Soudcem jako zločinci a čekali na rozsudek, který jim bude za provinění vyměřen; ale dříve než uslyšeli o životě plném dřiny a utrpení, který bude jejich údělem, nebo o výnosu, že se musí znovu obrátit v prach, vyslechli slova, která jim dala nepochybnou naději. Přestože budou muset snášet utrpení vyplývající z moci jejich mocného nepřítele, mohou vyhlížet konečné vítězství. (srv. PP 38.2)

When Satan heard that enmity should exist between himself and the woman, and between his seed and her seed, he knew that his work of depraving human nature would be interrupted; that by some means man would be enabled to resist his power. Yet as the plan of salvation was more fully unfolded, Satan rejoiced with his angels that, having caused man's fall, he could bring down the Son of God from His exalted position. He declared that his plans had thus far been successful upon the earth, and that when Christ should take upon Himself human nature, He also might be overcome, and thus the redemption of the fallen race might be prevented. PP 66.1

PP – Patriarchové a proroci 66.1 Když satan uslyšel, že mezi ním a ženou a mezi jeho a jejím potomstvem bude nepřátelství, věděl, že jeho úsilí o pokřivování lidské přirozenosti bude narušeno. Člověku bude nějakým způsobem umožněno vzdorovat jeho moci. Když však byl plán spasení více odhalen, satan se spolu se svými anděly radoval, že když přivodil pád člověka, může ze svého vznešeného postavení svrhnout také Božího Syna. Prohlásil, že jeho plány na zemi byly až dosud úspěšné, a že až na sebe Kristus vezme lidskou přirozenost, bude možné přemoci i Jeho, a tím zabránit vykoupení padlého lidstva. (srv. PP 38.3)

Heavenly angels more fully opened to our first parents the plan that had been devised for their salvation. Adam and his companion were assured that notwithstanding their great sin, they were not to be abandoned to the control of Satan. The Son of God had offered to atone, with His own life, for their transgression. A period of probation would be granted them, and through repentance and faith in Christ they might again become the children of God. PP 66.2

PP – Patriarchové a proroci 66.2 Nebeští andělé našim prvním rodičům podrobněji odhalili plán, který byl vypracován pro jejich spásu. Adam a jeho žena obdrželi ujištění, že navzdory svému velkému hříchu nebudou opuštěni a přenecháni satanově nadvládě. Boží Syn se nabídl, že jejich provinění usmíří svým vlastním životem. Bude jim poskytnuta zkušební doba a skrze pokání a víru v Krista se budou moci znovu stát Božími dětmi. (srv. PP 38.4)

The sacrificial offerings were ordained by God to be to man a perpetual reminder and a penitential acknowledgment of his sin and a confession of his faith in the promised Redeemer. They were intended to impress upon the fallen race the solemn truth that it was sin that caused death. To Adam, the offering of the first sacrifice was a most painful ceremony. His hand must be raised to take life, which only God could give. It was the first time he had ever witnessed death, and he knew that had he been obedient to God, there would have been no death of man or beast. As he slew the innocent victim, he trembled at the thought that his sin must shed the blood of the spotless Lamb of God. This scene gave him a deeper and more vivid sense of the greatness of his transgression, which nothing but the death of God's dear Son could expiate. And he marveled at the infinite goodness that would give such a ransom to save the guilty. A star of hope illumined the dark and terrible future and relieved it of its utter desolation. PP 68.1

PP – Patriarchové a proroci 68.1 Smírčí oběti byly Bohem ustanoveny jako trvalá připomínka a kajícné uznání hříchu a vyznání víry ve slíbeného Vykupitele. Měly vtisknout padlému lidstvu onu důležitou pravdu, že hřích je příčinou smrti. Pro Adama bylo přinesení první oběti velmi bolestným obřadem. Jeho ruka musela vzít život, který může dát pouze Bůh. Poprvé se stal svědkem smrti, a věděl, že kdyby byl poslušný Bohu, nedošlo by k žádné smrti člověka ani zvířete. Když zabíjel nevinnou oběť, zachvěl se při pomyšlení, že jeho hřích prolije krev neposkvrněného Božího Beránka. Tento výjev mu dal ještě hlouběji a živěji pocítit velikost jeho provinění, které nemohlo odčinit nic jiného než smrt drahého Božího Syna. A žasl nad nekonečnou dobrotou, která dá takové výkupné, aby zachránila viníka. Hvězda naděje osvítila temnou a strašlivou budoucnost a ulevila jí od naprosté beznaděje. (srv. PP 40.1)

When man fell by transgression the law was not changed, but a remedial system was established to bring him back to obedience. PP 363.1

PP – Patriarchové a proroci 363.1 Když člověk kvůli svému přestoupení padl, zákon se nezměnil, ale byl zaveden nápravný systém, který ho měl přivést zpět k poslušnosti. (srv. PP 266.1)

The plan for our redemption was not an afterthought, a plan formulated after the fall of Adam. It was a revelation of “the mystery which hath been kept in silence through times eternal.” Romans 16:25, R. V. It was an unfolding of the principles that from eternal ages have been the foundation of God's throne. From the beginning, God and Christ knew of the apostasy of Satan, and of the fall of man through the deceptive power of the apostate. God did not ordain that sin should exist, but He foresaw its existence, and made provision to meet the terrible emergency. So great was His love for the world, that He covenanted to give His only-begotten Son, “that whosoever believeth in Him should not perish, but have everlasting life.” John 3:16. DA 22.2

DA – Touha věků 22.2 Plán našeho vykoupení nebyl dodatečným řešením, které Bůh vymyslel až po Adamově pádu. Byl zjevením **Římanům 16,25** “tajemství, které bylo po věčné časy skryto”. Odhalil principy a zásady, které jsou od věčnosti základem Boží vlády. Bůh i Kristus od počátku věděli, že satan odpadne a že svou mocí klamat svede k hříchu i člověka. Existence hříchu nebyla Božím záměrem. Bůh však tuto mimořádnou krizovou situaci předvídal a připravil plán, jak jí čelit. Miloval svět natolik, že se zavázal dát svého Syna, jediného svého druhu, **Jan 3,16** “aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný”. (srv. TV 10.5)

Lucifer had said, “I will exalt my throne above the stars of God; ... I will be like the Most High.” Isaiah 14:13, 14. But Christ, “being in the form of God, counted it not a thing to be grasped to be on an equality with God, but emptied Himself, taking the form of a servant, being made in the likeness of men.” Philippians 2:6, 7, R. V., margin. DA 22.3

DA – Touha věků 22.3 Lucifer řekl: **Izajáš 14,13.14** “[13] ... Nad hvězdy Boží vyvýším svůj trůn … [14] ... vyrovnám se Nejvyššímu.” Kristus však **Filipským 2,6.7 (B21)** “[6]Ačkoli sdílel Boží podstatu, na své rovnosti s ním netrval. [7]Místo toho se vzdal sám sebe: přijal podstatu služebníka, vzal na sebe lidskou podobu”. (srv. TV 11.1)

This was a voluntary sacrifice. Jesus might have remained at the Father's side. He might have retained the glory of heaven, and the homage of the angels. But He chose to give back the scepter into the Father's hands, and to step down from the throne of the universe, that He might bring light to the benighted, and life to the perishing. DA 22.4

DA – Touha věků 22.4 Kristus se obětoval dobrovolně. Mohl zůstat po boku Otce. Mohl si dál žít v nebeské slávě a těšit se z úcty andělů. Rozhodl se však, že odevzdá vládu zpět do Otcových rukou a sestoupí z vesmírného trůnu, aby přinesl světlo a život lidem, kteří umírají ve tmě. (srv. TV 11.2)

The earth was dark through misapprehension of God. That the gloomy shadows might be lightened, that the world might be brought back to God, Satan's deceptive power was to be broken. This could not be done by force. The exercise of force is contrary to the principles of God's government; He desires only the service of love; and love cannot be commanded; it cannot be won by force or authority. Only by love is love awakened. To know God is to love Him; His character must be manifested in contrast to the character of Satan. This work only one Being in all the universe could do. Only He who knew the height and depth of the love of God could make it known. Upon the world's dark night the Sun of Righteousness must rise, “with healing in His wings.” Malachi 4:2. DA 22.1

DA – Touha věků 22.1 Falešné chápání Boha zahalilo zemi tmou. Bylo třeba zlomit satanovu zrádnou moc, aby temným mrakem mohlo proniknout světlo a svět se mohl vrátit k Bohu. Toho nebylo možné dosáhnout násilím. Násilí je v rozporu se zásadami Boží vlády. Pán Bůh touží pouze po službě z lásky. Lásku si nelze vynutit, získat silou či příkazem. Lásku probouzí jen láska. Znát Boha znamená milovat Ho. Musí se ukázat, že Jeho charakter je v protikladu k charakteru satana. Takové dílo mohla vykonat jen jedna bytost v celém vesmíru. Boží lásku mohl zjevit jen Ten, kdo ji poznal v celém jejím rozsahu. Po temné noci muselo světu vzejít Slunce spravedlnosti **Malachiáš 3,20** “a na jeho paprscích bude uzdravení”. (srv. TV 10.4)

All that had been lost by yielding to Satan could be regained through Christ. Ed 27.1

Ed – Výchova 27.1 Vše, co ztratili tím, že podlehli satanovi, mohli znovu získat skrze Krista. (srv. Vy 17.3)

Sin is a hateful thing. It marred the moral beauty of a large number of the angels. It entered our world, and well-nigh obliterated the moral image of God in man. But in His great love God provided a way whereby man might regain the position from which he fell in yielding to the tempter. Christ came to stand at the head of humanity, to work out in our behalf a perfect character.... “As many as received him, to them gave he power to become the sons of God.” SD 348.2

SD – Synové a dcery Boží 348.2 Hřích je odporná věc. Znehodnotil morální krásu velkého počtu andělů. Vstoupil do našeho světa a téměř zničil morální obraz Boha v člověku. Bůh však ve své velké lásce připravil cestu, jak může člověk znovu získat zpět postavení, z něhož padl, když podlehl pokušiteli. Kristus přišel, aby se postavil do čela lidstva, aby v náš prospěch vydobyl dokonalý charakter…. **Jan 1,12** "Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi."

The act of Christ in dying for the salvation of man would not only make heaven accessible to men, but before all the universe it would justify God and His Son in their dealing with the rebellion of Satan. It would establish the perpetuity of the law of God and would reveal the nature and the results of sin. PP 68.2

PP – Patriarchové a proroci 68.2 Smrt Krista pro spásu člověka nejen zpřístupní nebe lidem, ale před celým vesmírem ospravedlní postup Boha a Jeho Syna proti satanově vzpouře. Upevní věčnou platnost Božího zákona a odhalí povahu a následky hříchu. (srv. PP 40.3)

047 – Bůh vyslal svého syna

Galatským 4:4-5 [4]Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, [5]aby vykoupil ty, kdo byli pod Zákonem, a abychom přijali synovství.

Satan has represented God as selfish and oppressive, as claiming all, and giving nothing, as requiring the service of His creatures for His own glory, and making no sacrifice for their good. But the gift of Christ reveals the Father's heart. It testifies that the thoughts of God toward us are “thoughts of peace, and not of evil.” Jeremiah 29:11. It declares that while God's hatred of sin is as strong as death, His love for the sinner is stronger than death. DA 57.1

DA – Touha věků 57.1 Satan představuje Boha jako sobeckého tyrana, který chce všechno a nedává nic, který vyžaduje, aby Mu všechny bytosti sloužily a tím Ho oslavovaly, a sám není ochoten pro ně a pro jejich dobro cokoliv udělat. Obětování Krista však zcela jasně ukazuje Otcovo smýšlení. Svědčí o tom, že Boží úmysly s lidmi jsou myšlenkami **Jeremiáš 29,11** “o pokoji a ne o zlu”. Boží nenávist k hříchu je silná jako smrt, ale Boží láska k hříšníkovi je silnější. (srv. TV 32.4-5)

God and Christ knew from the beginning, of the apostasy of Satan and of the fall of Adam through the deceptive power of the apostate. The plan of salvation was designed to redeem the fallen race, to give them another trial. Christ was appointed to the office of Mediator from the creation of God, set up from everlasting to be our substitute and surety. Before the world was made, it was arranged that the divinity of Christ should be enshrouded in humanity. “A body,” said Christ, “hast thou prepared me” (Hebrews 10:5). But He did not come in human form until the fullness of time had expired. Then He came to our world, a babe in Bethlehem. 1SM 250.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 250.1 Bůh a Kristus od počátku věděli o satanově odpadnutí a také o Adamově pádu skrze podvodnou moc tohoto odpadlíka. Plán spásy byl navržen tak, aby vykoupil padlé lidstvo, aby mu poskytl další šanci. Kristus byl od počátku Božího stvoření určen do funkce Prostředníka. Byl od věčnosti ustanoven, aby byl naším zástupcem a naší jistotou. Ještě před stvořením světa bylo rozhodnuto, že Kristovo božství bude zahaleno do lidství. Kristus řekl: **Židům 10,5** "Připravil jsi mi však tělo". V lidské podobě však přišel až po naplnění času. Pak přišel na náš svět jako nemluvně v Betlémě.

Micheáš 5:1 A ty, Betléme efratský ... z tebe mi vzejde ten, kdo bude vládnout nad Izraelem, ten, jehož původ je odedávna, ode dnů věčných.

2. Korintským 8:9 Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: ačkoli byl bohatý, stal se kvůli vám chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.

Filipským 2:6-8 [6]Ačkoli byl [Ježíš Kristus] ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, [7]nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě [tvaru, formě] člověka, [8]ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.

He bore the sins of the world, and endured the penalty, which rolled like a mountain upon His divine soul. He yielded up His life a sacrifice, that man should not eternally die. He died, not through being compelled to die, but by His own free will. 5BC 1127.1

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1127.1 Nesl hříchy světa a vytrpěl trest, který se na Jeho božské nitro valil jako hora. Položil svůj život jako oběť, aby člověk nemusel zemřít navěky. Nezemřel proto, že by musel, ale z vlastní svobodné vůle.

He pitied human beings in their weakness and sinfulness, and came to this earth to reveal what God is to men. Leaving the royal courts, and clothing His divinity with humanity, He came to the world Himself, in our behalf to work out a perfect character. 9T 185.2

9T – Svědectví pro církev, 9. svazek 185.2 Litoval lidi v jejich slabosti a hříšnosti a přišel na tuto zemi, aby lidem zjevil, čím Bůh pro člověka je. Opustil královská nádvoří a oděl své božství lidskostí. Osobně přišel na tento svět, aby v náš prospěch vypracoval dokonalý charakter.

Christ declared, “Where stands Satan’s throne, there shall stand My cross, the instrument of humiliation and suffering. No single principle of human nature will I violate. 14LtMs, Ms 165, 1899, par. 5

14LtMs – Dopisy a rukopisy, svazek 14, Rukopis 165, 1899, odst. 5 Kristus prohlásil: "Kde stojí satanův trůn, tam bude stát můj kříž, nástroj ponížení a utrpení. Neporuším ani jeden princip týkající se lidské přirozenosti.

Židům 10:5 Když tedy vchází do světa, praví: "Oběť a obětní dar jsi nechtěl, připravil jsi mi však tělo.

God's glory was subdued, and His majesty veiled, that the weak vision of finite men might behold it. So Christ was to come in “the body of our humiliation” (Philippians 3:21, R. V.), “in the likeness of men.” In the eyes of the world He possessed no beauty that they should desire Him; yet He was the incarnate God, the light of heaven and earth. His glory was veiled, His greatness and majesty were hidden, that He might draw near to sorrowful, tempted men. DA 23.2

DA – Touha věků 23.2 Pán Bůh skryl svou slávu a zahalil svou vznešenost, aby na něho mohly pohlédnout chabé oči smrtelníků. Proto měl Kristus přijít **Filipským 3,21** “v těle naší poníženosti”, **Filipským 2,7** “v podobě člověka”. Podle lidských měřítek nebyl tak krásný, aby po něm všichni toužili, a přece byl vtěleným Bohem, světlem nebe i země. Skryl svou slávu, velikost a vznešenost, aby se mohl přiblížit trpícím a pokoušeným lidem. (srv. TV 11.4)

Christ gave Himself as a ransom. He laid off His royal robe. He laid aside His kingly crown, and stepped down from His high command over all heaven, clothing His divinity with humanity, that He might carry all the infirmities and bear all the temptations of humanity. 15LtMs, Lt 22, 1900, par. 15

15LtMs – Dopisy a rukopisy, svazek 15, Dopis 22, 1900, odst. 15 Kristus dal sám sebe jako výkupné. Odložil své královské roucho. Odložil svou královskou korunu a sestoupil z nejvyššího postavení, ze kterého velí celému nebi, a oblékl své božství do lidství, aby mohl nést všechny slabosti a snášet všechna pokušení lidstva.

Matouš 1:23 "Hle, ta panna otěhotní a porodí syna a dají mu jméno Immanuel", což v překladu znamená: "Bůh s námi."

Matouš 1:18-21 [18]S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Marie byla zasnoubena Josefovi. Dříve než se sešli [vzali], zjistilo se, že je těhotná z Ducha Svatého. [19]Její muž Josef byl spravedlivý, ale nechtěl ji vystavit hanbě; rozhodl se propustit ji tajně. [20]Když to rozvážil, hle, Pánův anděl se mu ukázal ve snu a řekl: "Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou ženu; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha Svatého. [21]Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů."

God did not ordain that sin should exist, but He foresaw its existence, and made provision to meet the terrible emergency. So great was His love for the world, that He covenanted to give His only-begotten Son, "that whosoever believeth in Him should not perish, but have everlasting life." John 3:16. DA 22.2

DA – Touha věků 22.2 Existence hříchu nebyla Božím záměrem. Bůh však tuto mimořádnou krizovou situaci předvídal a připravil plán, jak jí čelit. Miloval svět natolik, že se zavázal dát svého Syna, jediného svého druhu, **Jan 3,16** "aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný". (srv. TV 10.5)

The deception of sin had reached its height.... The bodies of human beings, made for the dwelling place of God, had become the habitation of demons. The senses, the nerves, the passions, the organs of men, were worked by supernatural agencies in the indulgence of the vilest lust. The very stamp of demons was impressed upon the countenances of men.... Such was the prospect upon which the world's Redeemer looked. DA 36.3

DA – Touha věků 36.3 Záludnost hříchu dosáhla svého vrcholu.... Lidská těla, ve kterých měl přebývat Bůh, se stala příbytkem démonů. Nadpřirozené síly ovládly smysly, nervy, city i tělo člověka a hnaly ho k uspokojování nejnižších žádostí a nejodpornějšího chtíče. Lidské tváře nesly pečeť zla. Vyzařovala z nich povaha démonů, kteří je ovládali. To byl pohled, který se naskytl Vykupiteli světa. (srv. TV 23.4)

They had been separating from God for four thousand years. The wisdom to understand, and power to resist, the temptations of Satan had become less and less, until Satan seemed to reign triumphant in the earth. Appetite and passion, the love of the world and presumptuous sins, were the great branches of evil out of which every species of crime, violence, and corruption grew. 1SM 280.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 280.2 Po čtyři tisíce let se oddělovali od Boha. Moudrost k pochopení satanových pokušení a síla odolat jim byla stále menší a menší, až se zdálo, že satan zemi opanoval jako vítěz. Chuť a vášeň, láska ke světu a hříchy opovážlivosti, to byly velké větve zla, z nichž vyrůstaly všechny druhy zločinu, násilí a zkaženosti.

Satan was exulting that he had succeeded in debasing the image of God in humanity. Then Jesus came to restore in man the image of his Maker. None but Christ can fashion anew the character that has been ruined by sin. He came to expel the demons that had controlled the will. He came to lift us up from the dust, to reshape the marred character after the pattern of His divine character, and to make it beautiful with His own glory. DA 37.3

DA – Touha věků 37.3 Satan jásal, že se mu podařilo znehodnotit Boží obraz v lidstvu. Pak přišel Ježíš, aby v člověku obnovil obraz jeho Stvořitele. Jedině Kristus může obnovit charakter, který byl zničen hříchem. Přišel vyhnat démony, kteří ovládali vůli člověka. Přišel nás pozvednout z prachu, přetvořit pošramocený charakter podle vzoru svého božského charakteru a ozdobit jej svou vlastní slávou. (srv. TV 24.1-2)

048 – Přišel jako děťátko

Lukáš 2:10-12 [10]Anděl jim řekl: “Nebojte se. Hle, zvěstuji vám dobrou zprávu o veliké radosti, která bude pro všechen lid, [11]že se vám dnes narodil Zachránce, který je Kristus Pán, v městě Davidově. [12]Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plenek a ležící v jeslích.”

It would have been an almost infinite humiliation for the Son of God to take man's nature, even when Adam stood in his innocence in Eden. But Jesus accepted humanity when the race had been weakened by four thousand years of sin. Like every child of Adam He accepted the results of the working of the great law of heredity. What these results were is shown in the history of His earthly ancestors. He came with such a heredity to share our sorrows and temptations, and to give us the example of a sinless life. DA 48.6

DA – Touha věků 48.6 Pro Božího Syna by bylo téměř nekonečně pokořující už to, kdyby na sebe vzal lidskou přirozenost v době, kdy Adam stál v rajské zahradě ještě ve své nevinnosti. Ježíš však přijal lidství oslabené čtyři tisíce let trvajícím působením hříchu. Stejně jako každý Adamův potomek nesl i Kristus následky působení zákona dědičnosti. O jaké následky šlo, nám ukazuje život jeho pozemských předků. S takovým dědictvím tedy přišel na svět, aby sdílel naše strasti a pokušení, a aby nám dal příklad, jak žít životem bez hříchu. (srv. TV 27.4)

Satan in heaven had hated Christ for His position in the courts of God. He hated Him the more when he himself was dethroned. He hated Him who pledged Himself to redeem a race of sinners. Yet into the world where Satan claimed dominion God permitted His Son to come, a helpless babe, subject to the weakness of humanity. He permitted Him to meet life's peril in common with every human soul, to fight the battle as every child of humanity must fight it, at the risk of failure and eternal loss. DA 49.1

DA – Touha věků 49.1 Satan nenáviděl Krista pro Jeho postavení už v nebeských nádvořích. Když byl satan sesazen, jeho nenávist ke Kristu ještě vzrostla. Nenáviděl Božího Syna, který nabídl sám sebe jako výkupné pro záchranu hříšného lidstva. Přesto Bůh dovolil svému Synu, aby se jako bezbranné dítě, které je vystaveno lidským slabostem, narodil do světa, ve kterém satan vyhlásil svoji vládu. Dovolil mu žít životem lidí se všemi jeho úskalími a nebezpečími, bojovat boj, který musí bojovat každý člověk, s nebezpečím prohry a věčného zahynutí. (srv. TV 28.1)

From the moment that Christ entered the world, the whole confederacy of Satanic agencies was set at work to deceive and overthrow him as Adam had been deceived and overthrown. Could he win the victory over Christ, the world that God had created would become his empire. RH October 29, 1895, par. 1

RH – časopis Review and Herald, 29. října 1895, odst. 1 Od chvíle, kdy Kristus vstoupil na svět, se dala do práce celá armáda satanových jednotek, aby Ho oklamala a svrhla, stejně jako byl oklamán a svržen Adam. Pokud by nad Kristem zvítězil, svět, který Bůh stvořil, by se stal satanovou říší.

But against his plans, Satan sees a higher power at work. Angels of God protected the life of the infant Redeemer. Joseph was warned in a dream to flee into Egypt, that in a heathen land he might find an asylum for the world's Redeemer. Satan followed him from infancy to childhood, and from childhood

to manhood, inventing means and ways to allure him from his allegiance to God, and overcome him with his subtle temptations. The unsullied purity of the childhood, youth, and manhood, of Christ which Satan could not taint, annoyed him exceedingly. All his darts and arrows of temptation fell harmless before the Son of God. And when he found that all his temptations prevailed nothing in moving Christ from the steadfast integrity, or marring the spotless purity of the youthful Galilean, he was perplexed and enraged. He looked upon this youth as an enemy that he must dread and fear. ST April 5, 1883, Art. A, par. 3

ST – časopis Znamení doby, 5. dubna 1883, čl. A, odst. 3 Satan však vidí, že proti jeho plánům působí vyšší moc. Boží andělé chránili život malého Vykupitele. Josef byl ve snu varován, aby utekl do Egypta, že v pohanské zemi pro Vykupitele světa najde útočiště. Satan Ho pronásledoval od plenek až do dospělosti a vymýšlel prostředky a způsoby, jak Ho odlákat od věrnosti Bohu a přemoci Ho svými rafinovanými pokušeními. Neporušená čistota Kristova dětství, dospívání a dospělosti, kterou satan nemohl poskvrnit, ho mimořádně znepokojovala. Všechny jeho šipky a šípy pokušení míjely Božího Syna aniž by Mu ublížily. Když viděl, že všechna pokušení nedokázala pohnout Kristovou bezúhonností ani narušit neposkvrněnou čistotu mladého Galilejce, byl zmatený a rozzuřený. Pohlížel na tohoto mladíka jako na nepřítele, ze kterého musí mít strach a hrůzu.

That there should be one who walked the earth with moral power to withstand all his temptations, who resisted all his attractive bribes to allure him to sin, and over whom he could obtain no advantage to separate from God, chafed and enraged his satanic majesty. ST April 5, 1883, Art. A, par. 4

ST – časopis Znamení doby, 5. dubna 1883, čl. A, odst. 4 To, že po zemi chodil někdo, kdo měl morální sílu odolávat všem jeho pokušením, kdo odolával všem lákavým úplatkům svádějícím k hříchu, a nad kým nemohl získat žádnou převahu, kterou by Krista oddělil od Boha, to Božího nepřítele drásalo a rozzuřilo.

It is not correct to say, as many writers have said, that Christ was like all children. He was not like all children. Many children are misguided and mismanaged. But Joseph, and especially Mary, kept before them the remembrance of their child's divine Fatherhood. Jesus was instructed in accordance with the sacred character of His mission. His inclination to right was a constant gratification to His parents. The questions He asked them led them to study most earnestly the great elements of truth. His soul-stirring words about nature and the God of nature opened and enlightened their minds. 5BC 1116.7

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1116.7 Není správné tvrdit, jak to říkají mnozí autoři, že Kristus byl jako všechny děti. Nebyl jako všechny ostatní děti. Mnoho dětí je špatně vychováváno a chybně vedeno. Josef, a zvláště Marie, však měli stále před očima vzpomínku na božské Otcovství svého dítěte. Ježíš byl vyučován v souladu s posvátným charakterem svého poslání. Jeho sklon ke správnému jednání byl pro Jeho rodiče neustálým potěšením. Otázky, které jim kladl, je vedly k tomu, aby co nejpečlivěji studovali velké prvky pravdy. Jeho nitro burcující slova o přírodě a o Bohu přírody otevírala a osvěcovala jejich mysl.

On the rocks and knolls about His home the eye of the Son of God often rested. He was familiar with the things of nature. He saw the sun in the heavens, the moon and the stars fulfilling their mission. With the voice of singing He welcomed the morning light. He listened to the lark caroling forth music to its God, and joined His voice with the voice of praise and thanksgiving.... 5BC 1117.1

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.1 Oči Božího Syna často hleděly na skály a pahorky v okolí jeho domova. Byl s přírodou dobře obeznámen. Viděl slunce na nebi, měsíc a hvězdy, jak plní své

poslání. Zpěvem vítal svítání. Naslouchal skřivánkům, kteří svému Bohu zpívali lahodné melodie a připojil svůj hlas k hlasům chvály a díků....

„And the child grew, and waxed strong in spirit, filled with wisdom: and the grace of God was upon him.“ Luke 2:40. He was an example of what all children may strive to be if parents will seek the Lord most earnestly, and if children will cooperate with their parents. In His words and actions He manifested tender sympathy for all. His companionship was as a healing, soothing balm to the disheartened and depressed. 5BC 1117.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.2 Lukáš 2:40 "Dítě pak rostlo a sílilo naplňováno moudrostí a Boží milost byla s ním." Byl příkladem toho, o co mohou usilovat všechny děti, pokud budou rodiče co nejvroucněji hledat Pána a pokud budou děti spolupracovat se svými rodiči. Svými slovy a činy projevoval se všemi něžný soucit. Jeho společnost byla jako hojivý, uklidňující balzám pro zarmoucené a sklíčené.

No one, looking upon the childlike countenance, shining with animation, could say that Christ was just like other children. He was God in human flesh. When urged by His companions to do wrong, divinity flashed through humanity, and He refused decidedly. In a moment He distinguished between right and wrong, and placed sin in the light of God's commands, holding up the law as a mirror which reflected light upon wrong. It was this keen discrimination between right and wrong that often provoked Christ's brothers to anger. Yet His appeals and entreaties, and the sorrow expressed in His countenance, revealed such a tender, earnest love for them that they were ashamed of having tempted Him to deviate from His strict sense of justice and loyalty (The Youth's Instructor, September 8, 1898). 5BC 1117.3

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.3 Při pohledu na dětskou tvář zářící životem nemůže nikdo říct, že Kristus byl stejný jako ostatní děti. Byl Bohem v lidském těle. Když na něj jeho společníci naléhali, aby udělal něco špatného, božství problesklo lidstvím a on zlo rozhodně odmítl. V jediném okamžiku rozlišil mezi dobrem a zlem, postavil hřích do světla Božích příkazů a nastavil zákon jako zrcadlo, které špatnost osvítilo světlem. Právě toto jasné rozlišování mezi dobrem a zlem často popouzelo Kristovy bratry k hněvu. Jeho výzvy, prosby a zármutek, který se objevil v Jeho tváři, k nim však projevovaly tak něžnou a upřímnou lásku, že se až styděli za to, že se Ho pokusili odvést od Jeho pevného smyslu pro spravedlnost a věrnost (The Youth's Instructor, 8. září 1898).

Christ is the ideal for all humanity. He has left a perfect example for childhood, youth, and manhood. He came to this earth, and passed through the different phases of human life. He talked and acted like other children and youth, except that He did no wrong. Sin found no place in His life. Ever He lived in an atmosphere of heavenly purity. From childhood to manhood He preserved unsullied His trust in God. The Word says of Him, ... He “increased in wisdom and stature, and in favour with God and man.” 5BC 1117.6

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.6 Kristus je ideálem pro celé lidstvo. Zanechal dokonalý příklad pro dětství, dospívání i dospělost. Přišel na tuto zemi a prošel různými obdobími lidského života. Mluvil a jednal jako jiné děti a mladí lidé až na to, že se nedopustil ničeho špatného. Hřích v Jeho životě nenašel žádné místo. Neustále žil v prostředí nebeské čistoty. Od dětství až do dospělosti si zachoval neposkvrněnou důvěru v Boha. Bible o něm říká: ... **Lukáš 2:52** "A Ježíš prospíval v moudrosti a v tělesném růstu a v přízni u Boha i u lidí."

In human flesh He lived the law of God, that He might condemn sin in the flesh, and bear witness to heavenly intelligences that the law was ordained to life and to ensure the happiness, peace, and eternal good of all who obey. 7BC 915.3

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 915.3 V lidském těle žil podle Božího zákona, aby mohl odsoudit hřích v těle a vydat nebeským zástupům svědectví o tom, že zákon byl ustanoven pro život a zajišťuje štěstí, pokoj a věčné dobro všem, kteří jsou poslušní.

Let mothers come to Jesus with their perplexities. They will find grace sufficient to aid them in the management of their children. The gates are open for every mother who would lay her burdens at the Saviour's feet. He who said, “Suffer the little children to come unto Me, and forbid them not,” still invites the mothers to lead up their little ones to be blessed by Him. Even the babe in its mother's arms may dwell as under the shadow of the Almighty through the faith of the praying mother. John the Baptist was filled with the Holy Spirit from his birth. If we will live in communion with God, we too may expect the divine Spirit to mold our little ones, even from their earliest moments. DA 512.3

DA – Touha věků 512.3 Ať matky přicházejí se všemi svými problémy za Ježíšem. U něho najdou milost, která jim pomůže při výchově dětí. Pro každou matku, která chce složit své břemeno ke Spasitelovým nohám, jsou dveře otevřeny dokořán. Ten Ježíš, který tehdy řekl: **Matouš 19:14** “Nechte děti a nebraňte jim přijít ke mně.” zve matky také dnes, aby k němu přiváděly své děti, aby jim žehnal. I nemluvně v náručí své matky může spočívat ve stínu Všemohoucího skrze víru matky, která se za něj modlí. Jan Křtitel byl naplněn Duchem svatým od svého narození. Pokud budeme žít ve společenství s Bohem, můžeme taktéž očekávat, že Boží Duch bude formovat naše maličké od prvních chvil jejich života. (srv. TV 327.1)

049 – Stal se tělem

Jan 1:1-3 [1]Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. [2]To bylo na počátku u Boha. [3]Všechno vzniklo skrze ně a bez něho nevzniklo vůbec nic, co je.

Christ, the Word, the only begotten of God, was one with the eternal Father—one in nature, in character, in purpose—the only being that could enter into all the counsels and purposes of God. PP 34.1

PP – Patriarchové a proroci 34.1 Kristus, to Slovo, ten jediný Božský Syn, jediný svého druhu, byl jedno s věčným Otcem – jedno v přirozenosti, v charakteru, v záměru – byl jedinou bytostí, která mohla vstoupit do všech Božích plánů a záměrů. (srv. PP 12.5)

Jan 1:4-5,9 [4]V něm byl život a ten život byl světlo lidí. [5]A to světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila [nepřemohla]. [9]Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka, to přicházelo na svět.

Jan 1:14 A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy.

He who was one with the Father stepped down from the glorious throne in heaven, laid aside his royal robe and crown, and clothed his divinity with humanity, thus bringing himself to the level of man's feeble faculties. RH December 11, 1888, Art. A, par. 2

RH – časopis Review and Herald, 11. prosince 1888, čl. A, odst. 2 Ten, který byl jedno s Otcem, sestoupil ze vznešeného nebeského trůnu, odložil své královské roucho a korunu, oblékl své božství do lidství a snížil se tak na úroveň chatrných lidských schopností.

When Jesus took human nature, and became in fashion as a man, He possessed all the human organism. His necessities were the necessities of a man. He had bodily wants to be supplied, bodily weariness to be relieved. By prayer to the Father He was braced for duty and for trial (Letter 32, 1899). 5BC 1130.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1130.2 Když Ježíš přijal lidskou přirozenost a stal se podobným člověku, přisvojil si celý lidský organismus. Jeho potřeby byly potřebami, jaké má člověk. Měl tělesné potřeby, které bylo třeba zaopatřit, tělesnou únavu, ze které si musel odpočinout. Prostřednictvím modlitby k Otci byl posilňován pro plnění povinností a pro zkoušky (Dopis 32, 1899).

What humility was this! It amazed angels. The tongue can never describe it; the imagination cannot take it in. The eternal Word consented to be made flesh! God became man! RH July 5, 1887, par. 6

RH – časopis Review and Herald, 5. července 1887, odst. 6 Jaká to byla pokora! Andělé nad ní žasli. Jazyk to nedokáže popsat, představivost to nedokáže pojmout. Věčné Slovo souhlasilo s tím, že se stane tělem! Bůh se stal člověkem!

1. Timoteus 3:16a A vpravdě veliké je to tajemství zbožnosti: Ten, který [Bůh] se zjevil v těle...

2. Janův 1:7,9 [7]Neboť do světa vyšli mnozí svůdci, kteří nevyznávají Ježíše Krista přicházejícího v těle; každý takový člověk je svůdce a antikrist. ... [9]Každý, kdo zachází dále a nezůstává v učení Kristově, nemá Boha; kdo zůstává v učení [Kristově], má i Otce i Syna.

He became flesh, even as we are. He was hungry and thirsty and weary. He was sustained by food and refreshed by sleep. He shared the lot of man; yet He was the blameless Son of God. He was God in the flesh. DA 311.4

DA – Touha věků 311.4 Stal se tělem, jako jsme tělem i my. Pociťoval hlad, žízeň i únavu. Sytil se jídlem a osvěžoval spánkem. Sdílel úděl člověka, a přece byl neposkvrněným Božím Synem. Byl Bohem v těle. (srv. TV 195.6)

His human nature was created; it did not even possess the angelic powers. It was human, identical with our own. He was passing over the ground where Adam fell. He was now where, if He endured the test and trial in behalf of the fallen race, He would redeem Adam's disgraceful failure and fall, in our own humanity. 3SM 129.3

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 129.3 Jeho lidská přirozenost byla stvořená; nevlastnila dokonce ani andělské schopnosti. Byla lidská, totožná s naší. Prošel stejnou zkušeností, ve které Adam selhal. Nyní se nacházel v situaci, kdy, pokud by obstál ve zkoušce a prověrce ve prospěch padlého rodu, by vykoupil Adamovo potupné selhání a pád, v našem vlastním lidství.

A human body and a human mind were His. He was bone of our bone and flesh of our flesh. He was subjected to poverty from His first entrance into the world. He was subject to disappointment and trial in His own home, among His own brethren. He was not surrounded, as in the heavenly courts, with pure and lovely characters. He was compassed with difficulties. He came into our world to maintain a pure, sinless character, and to refute Satan's lie that it was not possible for human beings to keep the law of God. Christ came to live the law in His human character in just that way in which all may live the law in human nature if they will do as Christ was doing. 3SM 129.4

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 129.4 Měl lidské tělo a lidskou mysl. Byl kost našich kostí a tělo našeho těla. Od prvního okamžiku svého příchodu na svět byl vystaven chudobě. Setkával se se zklamáním a zkouškami ve svém vlastním domově, mezi svými vlastními bratry. Nebyl obklopen čistými a láskyplnými bytostmi, jako v nebeských nádvořích. Byl sužován těžkostmi. Přišel na náš svět, aby si zachoval čistý, bezhříšný charakter a vyvrátil satanovu lež, že lidé nemohou dodržovat Boží zákon. Kristus přišel, aby žil zákon ve své lidské povaze právě takovým způsobem, jakým mohou žít zákon v lidské přirozenosti všichni, pokud budou jednat tak, jak jednal Kristus.

Abundant provision has been made that finite, fallen man may so connect with God that, through the same Source by which Christ overcame in His human nature, he may stand firmly against every temptation, as did Christ. He was subject to inconveniences that human nature is subjected to. He breathed the air of the same world we breathe. He stood and traveled in the same world we inhabit, which, we have positive evidence, was no more friendly to grace and righteousness than it is today. 3SM 130.1

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 130.1 Bylo učiněno dostatečné opatření, aby smrtelný, padlý člověk mohl být spojen s Bohem natolik, aby mohl pevně vzdorovat každému pokušení, jako to dělal Kristus, díky stejnému Zdroji, jímž ve své lidské přirozenosti vítězil Kristus. Byl vystaven nepříjemnostem, kterým podléhá lidská přirozenost. Dýchal vzduch téhož světa, který dýcháme my. Žil a působil ve stejném světě, který obýváme i my a který, jak o tom svědčí důkazy, nebyl o nic přívětivější vůči milosti a spravedlnosti, než je tomu dnes.

The higher attributes of His being it is our privilege to have, if we will, through the provisions He has made, appropriate these blessings and diligently cultivate the good in the place of the evil. We have reason, conscience, memory, will, affections—all the attributes a human being can possess. Through the provision made when God and the Son of God made a covenant to rescue man from the bondage of Satan, every facility was provided that human nature should come into union with His divine nature. In such a nature was our Lord tempted. He could have yielded to Satan's lying suggestions as did Adam, but we should adore and glorify the Lamb of God that He did not in a single point yield one jot or one tittle. 3SM 130.2

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 130.2 Mít duchovní vlastnosti Jeho bytosti je naší výsadou, pokud si díky opatřením, která učinil, tato požehnání přivlastníme a budeme pilně pěstovat dobro namísto zla. Máme rozum, svědomí, paměť, vůli, emoce – všechny atributy, které může lidská bytost mít. Prostřednictvím opatření učiněných v době, kdy Bůh a Boží Syn uzavřeli smlouvu o záchraně člověka z otroctví satana, bylo zařízeno vše tak, aby lidská přirozenost mohla vstoupit do jednoty s božskou přirozeností. V takové přirozenosti byl náš Pán pokoušen. Mohl podlehnout satanovým lživým návrhům stejně jako Adam, ale my bychom měli uctívat a oslavovat Božího Beránka za to, že ani v jediném bodě neuhnul ani o píď.

Through being partakers of the divine nature we may stand pure and holy and undefiled. The Godhead was not made human, and the human was not deified by the blending together of the two natures. Christ did not possess the same sinful, corrupt, fallen disloyalty we possess, for then He could not be a perfect offering. —Manuscript 94, 1893. 3SM 131.1

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 131.1 Skrze účast na božské přirozenosti můžeme být čistí, svatí a neposkvrnění. Bůh nebyl učiněn člověkem a člověk nebyl zbožštěn smíšením obou přirozeností. Kristus nevlastnil stejnou hříšnou, zkorumpovanou a padlou nevěrnost, jakou vlastníme my, protože pak by nemohl být dokonalou obětí. - Rukopis 94, 1893.

Christ is called the second Adam. In purity and holiness, connected with God and beloved by God, He began where the first Adam began. Willingly He passed over the ground where Adam fell, and redeemed Adam's failure. But the first Adam was in every way more favorably situated than was Christ.... ML 323.2-3

ML – Můj život dnes 323.2-3 Kristus je nazván druhým Adamem. V čistotě a svatosti, spojený s Bohem a Bohem milovaný začal tam, kde začal první Adam. Dobrovolně se postavil na území, na kterém Adam

padl, a vykoupil Adamovo selhání. První Adam byl však v každém ohledu ve výhodnější pozici než Kristus….

Christ was tempted by Satan in a hundredfold severer manner than was Adam, and under circumstances in every way more trying. The deceiver presented himself as an angel of light, but Christ withstood his temptations. He redeemed Adam's disgraceful fall, and saved the world. ML 323.5

ML – Můj život dnes 323.5 Kristus byl satanem pokoušen stokrát tvrdším způsobem než Adam a za okolností v každém ohledu náročnějších. Podvodník se představil jako anděl světla, ale Kristus jeho pokušením odolal. Vykoupil Adamův potupný pád a zachránil svět.

In His human nature He maintained the purity of His divine character. He lived the law of God, and honored it in a world of transgression, revealing to the heavenly universe, to Satan, and to all the fallen sons and daughters of Adam that through His grace humanity can keep the law of God. He came to impart His own divine nature, His own image, to the repentant, believing soul. ML 323.6

ML – Můj život dnes 323.6 Ve své lidské přirozenosti si zachoval čistotu svého božského charakteru. Žil podle Božího zákona a ctil jej ve světě přestupků, čímž nebeským zástupům, Satanovi a všem padlým Adamovým synům a dcerám zjevil, že díky Jeho milosti může lidstvo zachovávat Boží zákon. Přišel, aby vtiskl svou vlastní božskou přirozenost, svůj vlastní obraz, kajícímu, věřícímu člověku.

050 – On je Bůh s námi

1. Timoteus 3:16 A vpravdě veliké je to tajemství zbožnosti: Ten, který [Bůh] se zjevil v těle, byl ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, byl hlásán národům [pohanům v národech], ve světě mu uvěřili, byl přijat ve slávě [do slávy] vzhůru.

In contemplating the incarnation of Christ in humanity, we stand baffled before an unfathomable mystery, that the human mind cannot comprehend. The more we reflect upon it, the more amazing does it appear. How wide is the contrast between the divinity of Christ and the helpless infant in Bethlehem's manger! How can we span the distance between the mighty God and a helpless child? And yet the Creator of worlds, He in whom was the fullness of the Godhead bodily, was manifest in the helpless babe in the manger. Far higher than any of the angels, equal with the Father in dignity and glory, and yet wearing the garb of humanity! Divinity and humanity were mysteriously combined, and man and God became one. It is in this union that we find the hope of our fallen race. Looking upon Christ in humanity, we look upon God, and see in Him the brightness of His glory, the express image of His person (The Signs of the Times, July 30, 1896). 5BC 1130.5

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1130.5 Když uvažujeme nad Kristovým vtělením do lidství, stojíme bezradně před nezměrným tajemstvím, které lidská mysl nedokáže pochopit. Čím více o něm přemýšlíme, tím více nás to naplňuje úžasem. Jak hluboký je kontrast mezi božstvím Krista a bezmocným děťátkem ležícím v betlémských jeslích! Jak můžeme obsáhnout vzdálenost mezi mocným Bohem a bezmocným dítětem? A přece se Stvořitel světů, Ten, v němž byla ztělesněna plnost božství, zjevil v bezmocném nemluvněti v jeslích. Mnohem vyšší než kterýkoli z andělů, rovný Otci v důstojnosti a slávě, a přesto oděn do roucha lidství! Božství a lidství se tajemným způsobem spojilo a člověk a Bůh se stali jedním. Právě v tomto spojení nacházíme naději pro náš padlý lidský rod. Díváme-li se na Krista v Jeho lidství, díváme se vlastně na Boha a vidíme v Něm jas Jeho slávy, vyjádření obrazu Jeho osoby (The Signs of the Times, 30. července 1896).

“The light of the knowledge of the glory of God” is seen “in the face of Jesus Christ.” From the days of eternity the Lord Jesus Christ was one with the Father; He was “the image of God,” the image of His greatness and majesty, “the outshining of His glory.” It was to manifest this glory that He came to our world. To this sin-darkened earth He came to reveal the light of God's love, —to be “God with us.” Therefore it was prophesied of Him, “His name shall be called Immanuel.” DA 19.1

DA – Touha věků 19.1 2. Korintským 4,6 “Bůh ... osvítil lidi poznáním Boží slávy v osobě Ježíše Krista.” Ježíš Kristus byl od věčnosti jedno s Otcem, byl “obrazem Božím”, ztělesněním Boží velikosti a vznešenosti, “odleskem Boží slávy”. Přišel na svět proto, aby nám zjevil Boží slávu, aby na zem zatemněnou hříchem přinesl světlo Boží lásky, aby byl “Bohem s námi”. Proto o něm prorok řekl: “Dají mu jméno Immanuel.” (srv. TV 9.1)

When we want a deep problem to study, let us fix our minds on the most marvelous thing that ever took place in earth or heaven—the incarnation of the Son of God. God gave His Son to die for sinful human beings a death of ignominy and shame. He who was Commander in the heavenly courts laid aside His royal robe and kingly crown, and clothing His divinity with humanity, came to this world to

stand at the head of the human race as the pattern-man. He humbled Himself to suffer with the race, to be afflicted in all their afflictions. 7BC 904.6

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 904.6 Když chceme studovat nějaký problém do hloubky, zaměřme svou mysl na nejúžasnější věc, která se kdy odehrála na nebi i na zemi – na vtělení Božího Syna. Bůh dal svého Syna, aby za hříšné lidské bytosti zemřel potupnou a zahanbující smrtí. Ten, který byl velitelem nebeských nádvoří, odložil své královské roucho a královskou korunu a oděl své božství lidstvím a přišel na tento svět, aby se postavil do čela lidského rodu jako vzor pro člověka. Ponížil se, aby trpěl spolu s lidstvem, aby byl postihnut všemi jeho útrapami.

Christ could have done nothing during His earthly ministry in saving fallen man if the divine had not been blended with the human. The limited capacity of man cannot define this wonderful mystery—the blending of the two natures, the divine and the human. It can never be explained. Man must wonder and be silent. And yet man is privileged to be a partaker of the divine nature, and in this way he can to some degree enter into the mystery (Letter 5, 1889). 7BC 904.5

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 904.5 Kristus by během svého pozemského působení pro záchranu padlého člověka nemohl udělat nic, kdyby se božství nespojilo s lidstvím. Omezené schopnosti člověka nemohou toto úžasné tajemství popsat – spojení dvou přirozeností, božské a lidské. To nemůže být nikdy vysvětleno. Člověk musí zůstat v údivu a mlčet. A přece má člověk tu výsadu být účastníkem božské přirozenosti, a tak může do tohoto tajemství do jisté míry vstoupit (List 5, 1889).

Koloským 1:25-29 [25]Jejím služebníkem jsem se stal ... abych naplnil slovo Boží -- [26]to tajemství, které bylo od věků a od prvních pokolení ukryté, nyní však bylo zjeveno jeho svatým, [27]kterým Bůh toužil oznámit, jaké je bohatství slávy tohoto tajemství mezi pohany [národy]: tím tajemstvím je Kristus ve vás, naděje slávy. [28]Jeho my zvěstujeme napomínajíce každého člověka a vyučujíce každého člověka ve vší moudrosti, abychom každého postavili dokonalého v Kristu. [29]Proto také usilovně pracuji a zápasím v souladu s jeho působením, které je ve mně mocné [ve mně mocně působí].

2. Korintským 4:4 Jim, nevěřícím, bůh tohoto věku oslepil myšlení, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Krista, jenž je obrazem Božím.

1. Janův 2:22-23 [22]Kdo je lhář, neli ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? To je ten antikrist, který popírá Otce i Syna. [23]Každý, kdo popírá Syna, nemá ani Otce. Kdo vyznává Syna, má i Otce.

If men reject the testimony of the inspired Scriptures concerning the deity of Christ, it is in vain to argue the point with them; for no argument, however conclusive, could convince them. “The natural man receiveth not the things of the Spirit of God: for they are foolishness unto him: neither can he know them, because they are spiritually discerned.” 1 Corinthians 2:14. None who hold this error can have a true conception of the character or the mission of Christ, or of the great plan of God for man's redemption. GC 524.2

GC – Velký spor věků 524.2 Jestliže lidé odmítají svědectví inspirovaného Písma o božství Ježíše Krista, je zbytečné se s nimi o to přít, protože je nepřesvědčí ani nejpádnější důkaz. **1. Korintským 2,14**

“Duševní [tělesný – BKR] člověk však nepřijímá věci Ducha [Božího], neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně.” Nikdo, kdo se drží tohoto omylu, nemůže správně chápat povahu a poslání Ježíše Krista nebo Boží plán záchrany člověka. (srv. VDV 341.5)

We must open our understanding to realize that Christ laid aside His royal robe, His kingly crown, His high command, and clothed His divinity with humanity, that He might meet man where he was, and bring to the human family moral power to become the sons and daughters of God. To redeem man, Christ became obedient unto death, even the death of the cross. 1SM 243.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 243.3 Musíme mít otevřenou mysl, abychom si uvědomili, že Kristus odložil své královské roucho, svou královskou korunu, své nejvyšší velení a oblékl své božství do lidství, aby se mohl setkat s člověkem tam, kde je, a přinést lidské rodině morální sílu stát se Božími dětmi. Aby vykoupil člověka, stal se Kristus poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.

The humanity of the Son of God is everything to us. It is the golden chain that binds our souls to Christ, and through Christ to God. This is to be our study. Christ was a real man; He gave proof of His humility in becoming a man. Yet He was God in the flesh. When we approach this subject, we would do well to heed the words spoken by Christ to Moses at the burning bush, “Put off thy shoes from off thy feet, for the place whereon thou standest is holy ground” (Exodus 3:5). We should come to this study with the humility of a learner, with a contrite heart. And the study of the incarnation of Christ is a fruitful field, which will repay the searcher who digs deep for hidden truth. 1SM 244.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 244.1 Lidství Božího Syna je pro nás vším. Je zlatým řetězem, který poutá naše nitro ke Kristu a skrze Krista k Bohu. To má být předmětem našeho studia. Kristus byl skutečným člověkem; tím, že se stal člověkem, podal důkaz o své pokoře. Přesto byl Bohem v těle. Když přistupujeme k tomuto tématu, uděláme dobře, když budeme naslouchat slovům, která Kristus pronesl k Mojžíšovi u hořícího keře: **Exodus 3,5** "Zuj si z nohou sandály, protože místo, na kterém stojíš, je půda svatá." K tomuto studiu bychom měli přistupovat s pokorou učedníka, se zkroušeným srdcem. A studium Kristova vtělení je úrodné pole, které se důkladnému hledači skryté pravdy bohatě odmění.

But although Christ's divine glory was for a time veiled and eclipsed by His assuming humanity, yet He did not cease to be God when He became man. The human did not take the place of the divine, nor the divine of the human. This is the mystery of godliness. The two expressions “human” and “divine” were, in Christ, closely and inseparably one, and yet they had a distinct individuality. Though Christ humbled Himself to become man, the Godhead was still His own. His deity could not be lost while He stood faithful and true to His loyalty. Surrounded with sorrow, suffering, and moral pollution, despised and rejected by the people .... Jesus could yet speak of Himself as the Son of man in heaven. He was ready to take once more His divine glory when His work on earth was done. 5BC 1129.3

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.3 Ačkoli byla Kristova božská sláva na čas zahalena a zastíněna lidstvím, které přijal, přesto nepřestal být Bohem, když se stal člověkem. Lidství nenahradilo božství, ani božství lidství. To je tajemství zbožnosti. Oba výrazy "lidství" a "božství" byly v Kristu úzce a nerozlučně spojeny, a přesto měly odlišnou individualitu. Ačkoli se Kristus ponížil, aby se stal člověkem, stále vlastnil božství. Jestliže byl věrný a oddaný své nezkaženosti, Jeho božství se nemohlo ztratit. Přestože byl Ježíš obklopen zármutkem, utrpením a morálním poskvrněním, opovrhován a odmítnut lidmi …. mohl o sobě v nebi mluvit jako o Synu člověka. Když své dílo na zemi dokončil, byl připraven znovu přijmout svou božskou slávu.

1. Timoteus 3:16 A vpravdě veliké je to tajemství zbožnosti: Ten, který [Bůh] se zjevil v těle, byl ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, byl hlásán národům [pohanům v národech], ve světě mu uvěřili, byl přijat ve slávě [do slávy] vzhůru.

051 – Plně pochop Boží tajemství

Koloským 2:1-3 [1]Chci, abyste věděli, jaký zápas vedu pro vás ... i pro všechny, kteří mne ani osobně neviděli. [2]Zápasím o to, aby byli povzbuzeni ve svém srdci a navzájem spojeni v lásce byli dovedeni do celého bohatství plné jistoty porozumění, k plnému poznání Božího tajemství, Krista, [3]ve kterém jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání.

That God should thus be manifest in the flesh is indeed a mystery; and without the help of the Holy Spirit we cannot hope to comprehend this subject. The most humbling lesson that man has to learn is the nothingness of human wisdom, and the folly of trying, by his own unaided efforts, to find out God. 1SM 249.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 249.1 To, že se Bůh takto zjevil v těle, je skutečně tajemstvím a bez pomoci Ducha svatého nemůžeme doufat, že tomuto tématu porozumíme. Nejvíce pokořující lekcí, kterou se člověk musí naučit, je nicotnost lidské moudrosti a pošetilost snahy vyhledat Boha na vlastní pěst, pouze vlastním úsilím.

1. Korintským 2:14 Duševní [tělesný – BKR] člověk však nepřijímá věci Ducha [Božího], neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně.

1. Korintským 2:7-10a Mluvíme ... [7] ... o Boží moudrosti, skryté v tajemství, kterou Bůh před věky předurčil k naší slávě. [8]Tu nikdo z vládců tohoto věku nepoznal. Neboť kdyby ji poznali, nebyli by ukřižovali Pána slávy. [9]Ale jak je napsáno: "Co oko nevidělo a ucho neslyšelo a na lidské srdce nevstoupilo, to Bůh připravil těm, kdo ho milují." [10]Nám to Bůh zjevil skrze [svého] Ducha...

1. Timoteus 3:16a A vpravdě veliké je to tajemství zbožnosti: Ten [Bůh], který se zjevil v těle...

He veiled His divinity with the garb of humanity, but He did not part with His divinity. A divine-human Saviour, He came to stand at the head of the fallen race, to share in their experience from childhood to manhood (The Review and Herald, June 15, 1905). 5BC 1128.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1128.2 Své božství zahalil do roucha lidství, ale svého božství se nezbavil. Jako božsko-lidský Spasitel se postavil do čela padlého lidského rodu, aby se podílel na jeho zkušenostech od dětství až po dospělost (The Review and Herald, 15. června 1905).

Jan 1:14 A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy.

The work of redemption is called a mystery, and it is indeed the mystery by which everlasting righteousness is brought to all who believe.... Christ, at an infinite cost, by a painful process, mysterious

to angels as well as to men, assumed humanity. Hiding His divinity, laying aside His glory, He was born a babe in Bethlehem. 7BC 915.3

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 915.3 Dílo vykoupení je nazýváno tajemstvím a je to skutečně to tajemství, které přináší věčnou spravedlnost všem, kdo věří…. Kristus přijal lidství za nekonečně velkou cenu, bolestným procesem, tajemným pro anděly i pro lidi. Skryl své božství, odložil svou slávu a narodil se jako děťátko v Betlémě.

What opposites meet and are revealed in the person of Christ! The mighty God, yet a helpless child! The Creator of all the world, yet, in a world of His creating, often hungry and weary, and without a place to lay His head! The Son of Man, yet infinitely higher than the angels! Equal with the Father, yet His divinity clothed with humanity, standing at the head of the fallen race, that human beings might be placed on vantage-ground! Possessing eternal riches, yet living the life of a poor man! One with the Father in dignity and power, yet in His humanity tempted in all points like as we are tempted! In the very moment of His dying agony on the cross, a Conqueror, answering the request of the repentant sinner to be remembered by Him when He came into His kingdom. ST April 26, 1905, par. 2

ST – časopis Znamení doby, 26. dubna 1905, odst. 2 Jaké protiklady se potkávají a zjevují se nám v osobě Krista! Mocný Bůh, a přece bezmocné dítě! Stvořitel celého světa, a přitom ve svém vlastním světě často hladový a unavený a bez místa, kde by mohl složit hlavu! Syn člověka, a přece nekonečně výše postavený, než andělé! Rovný Bohu Otci, přitom je Jeho božství oděno do lidství, stojí v čele padlého lidstva, aby lidé mohli být pozvednuti a zachráněni! Vlastní věčné bohatství, a přesto žije životem chudého člověka! Jedno s Otcem v důstojnosti a moci, a přesto ve svém lidství pokoušen ve všech bodech, jako jsme pokoušeni my! Ve chvíli své smrtelné agónie na kříži jako Vítěz, který odpovídá na prosbu kajícího hříšníka, aby na něj pamatoval, až vstoupí do svého království.

There is no one who can explain the mystery of the incarnation of Christ. Yet we know that He came to this earth and lived as a man among men. The man Christ Jesus was not the Lord God Almighty, yet Christ and the Father are one. The Deity did not sink under the agonizing torture of Calvary, yet it is nonetheless true that “God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life.” 5BC 1129.7

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.7 Neexistuje nikdo, kdo by dokázal vysvětlit tajemství Kristova vtělení. Víme však, že přišel na tuto zemi a žil jako člověk mezi lidmi. Člověk Ježíš Kristus nebyl Pán Bůh Všemohoucí, přesto jsou Kristus a Otec jedno. Božství pod mučivým trýzněním na Kalvárii nezaniklo, přesto je však pravdou, že **Jan 3:16** "Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný".

The love that Christ manifested can not be comprehended by mortal man. It is a mystery too deep for the human mind to fathom. Christ did in reality unite the offending nature of man with his own sinless nature, because by this act of condescension he would be enabled to pour out his blessings in behalf of the fallen race. Thus he has made it possible for us to partake of his nature. By making himself an offering for sin, he opened a way whereby human beings might be made one with him. He placed himself in man's position, becoming capable of suffering. The whole of his earthly life was a preparation for the altar. RH July 17, 1900, par. 8

RH – časopis Review and Herald, 17. července 1900, odst. 8 Lásku, kterou Kristus projevil, smrtelný člověk nemůže pochopit. Je to příliš hluboké tajemství, než aby ho lidská mysl dokázala pochopit. Kristus ve skutečnosti spojil lidskou přirozenost plnou pohoršení se svou vlastní bezhříšnou přirozeností, protože tímto aktem shovívavosti mu bylo umožněno vylít svá požehnání ve prospěch padlého lidstva. Tím nám umožnil být účastníky Jeho přirozenosti. Tím, že sám sebe učinil obětí za hřích, otevřel cestu, díky níž se s Ním lidé mohou stát jedno. Postavil se do pozice člověka a tím se stal schopným trpět. Celý jeho pozemský život byl přípravou na oltář.

Christ points us to the key of all his suffering and humiliation, —the love of God. RH July 17, 1900, par. 9

RH – časopis Review and Herald, 17. července 1900, odst. 9 Kristus nám ukazuje klíč ke všemu svému utrpení a ponížení – a sice Boží lásku.

1. Janův 4:10 V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.

As soon as there was sin, there was a Saviour. Christ knew that He would have to suffer, yet He became man's substitute. As soon as Adam sinned, the Son of God presented Himself as surety for the human race, with just as much power to avert the doom pronounced upon the guilty as when He died upon the cross of Calvary (The Review and Herald, March 12, 1901). 1BC 1084.8

1BC – Biblický komentář, 1. svazek 1084.8 Jakmile vznikl hřích, byl tu Spasitel. Kristus věděl, že bude muset trpět, a přesto se stal náhradou za člověka. Jakmile Adam zhřešil, Boží Syn sám sebe představil jako záruku za lidské pokolení. Síla Jeho smrti na golgotském kříži přinesla moc odvrátit rozsudek zkázy vyslovený nad viníky (The Review and Herald, 12. března 1901).

This is the mystery of godliness. That Christ should take human nature, and by a life of humiliation elevate man in the scale of moral worth with God: that He should carry His adopted nature to the throne of God, and there present His children to the Father, to have conferred upon them an honor exceeding that conferred upon the angels, —this is the marvel of the heavenly universe, the mystery into which angels desire to look. This is love that melts the sinner's heart. SD 22.4

SD – Synové a dcery Boží 22.4 To je to tajemství zbožnosti. To, že Kristus přijal lidskou přirozenost a životem v ponížení pozvedl člověka na škále morální hodnoty u Boha tím, že svou přisvojenou přirozenost vynesl k Božímu trůnu a tam představil své děti Otci, aby jim udělil poctu převyšující tu, které se dostává andělům. To je ten div celého vesmíru, tajemství, do něhož touží nahlédnout andělé. To je láska, při které srdce hříšníka roztává.

By coming to dwell with us, Jesus was to reveal God both to men and to angels. He was the Word of God, —God's thought made audible. In His prayer for His disciples He says, “I have declared unto them Thy name,”—“merciful and gracious, long-suffering, and abundant in goodness and truth,”—“that the love wherewith Thou hast loved Me may be in them, and I in them.” But not alone for His earthborn children was this revelation given. Our little world is the lesson book of the universe. God's wonderful purpose of grace, the mystery of redeeming love, is the theme into which “angels desire to look,” and

it will be their study throughout endless ages. Both the redeemed and the unfallen beings will find in the cross of Christ their science and their song. It will be seen that the glory shining in the face of Jesus is the glory of self-sacrificing love. In the light from Calvary it will be seen that the law of self-renouncing love is the law of life for earth and heaven; that the love which "seeketh not her own" has its source in the heart of God; and that in the meek and lowly One is manifested the character of Him who dwelleth in the light which no man can approach unto. DA 19.2

DA – Touha věků 19.2 Tím, že přišel žít na zem s námi, měl Ježíš představit Boha lidem i andělům. Byl Božím Slovem, vyjádřením Božího myšlení. V modlitbě za učedníky řekl: **Jan 17,6** "Zjevil jsem tvé jméno lidem," — **Exodus 34,6** "soucitný a milostivý, pomalý k hněvu [trpělivý], hojný v milosrdenství a věrnosti" — **Jan 17,26** "aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich, i já abych byl v nich". Toto zjevení však nebylo určeno jen Božím dětem na zemi. Náš malý svět je učebnicí vesmíru. Obdivuhodný Boží záměr plný milosti a tajemství lásky, která přináší spásu, jsou **1. Petrův 1,12** "věcmi, do nichž andělé touží nahlédnout". Budou je zkoumat po celé věky. Pro vykoupené stejně jako pro nepadlé bytosti bude Kristův kříž předmětem zkoumání i písní radosti. Ukáže se, že sláva, která vyzařuje z Ježíšovy tváře, je slávou sebe obětující lásky. Ve světle Golgoty všichni pochopí, že zákon lásky, která zapírá sama sebe, je zákonem života na zemi i v nebi. Srdce samotného Boha je zdrojem lásky, která **1. Korintským 13:5** "nehledá svůj prospěch". V tichém a pokorném Kristu se zjevil charakter Toho, jenž přebývá ve světle, k němuž se žádný člověk nemůže přiblížit. (srv. TV 9.2)

052 – On byl to Svaté dítě

Lukáš 1:35 A anděl jí odpověděl: “Duch Svatý přijde na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní; proto také to Svaté (+dítě, B21), co se [z tebe] narodí, bude nazváno Syn Boží.

In the fulness of time He was to be revealed in human form. He was to take His position at the head of humanity by taking the nature but not the sinfulness of man. ST May 29, 1901, par. 11

ST – časopis Znamení doby, 29. května 1901, odst. 11 Když se naplnil čas, měl se objevit v lidské podobě. Měl zaujmout své postavení v čele lidstva tím, že na sebe vezme lidskou přirozenost, ale nikoli hříšnost.

He was born without a taint of sin, but came into the world in like manner as the human family. He did not have a mere semblance of a body, but He took human nature, participating in the life of humanity. 7BC 925.5

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 925.5 Narodil se bez poskvrny hříchu, přišel však na svět stejným způsobem, jakým přicházejí členové lidské rodiny. Neměl jen nějaké zdánlivé tělo, ale vzal na sebe lidskou přirozenost a podílel se na životě lidstva.

Christ, the second Adam, came to a world polluted and marred, to live a life of perfect obedience. The race, weakened in moral power, was unable to cope with Satan, who ruled his subjects with cruel authority. Christ came to stand on the field of battle in warfare against all the satanic forces. By representing in his life the character of God, he sought to win man back to his allegiance. RH December 15, 1896, par. 6

RH – časopis Review and Herald, 15. prosince 1896, odst. 6 Kristus přišel jako druhý Adam do poskvrněného a zkaženého světa, aby žil životem dokonalé poslušnosti. Lidstvo, oslabené v morální síle, nebylo schopno čelit satanovi, který vládl svým poddaným krutou rukou. Kristus přišel, aby se postavil na bitevní pole v boji proti všem satanským silám. Představením Božího charakteru ve svém životě se snažil získat člověka zpět k věrnosti a oddanosti Bohu.

Clad in the vestments of humanity, the Son of God came down to the level of those he wished to save. In him was no guile or sinfulness; he was ever pure and undefiled; yet he took upon him our sinful nature. Clothing his divinity with humanity, that he might associate with fallen humanity, he sought to regain for man that which, by disobedience, Adam had lost for himself and for the world. In his own character he displayed to the world the character of God. RH December 15, 1896, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 15. prosince 1896, odst. 7 Boží Syn, oděný do lidského těla, sestoupil na úroveň těch, které si přál zachránit. Nebyla v něm žádná lest ani hříšnost, byl vždy čistý a neposkvrněný, přesto na sebe vzal naši hříšnou přirozenost. Oblékl své božství do lidství, aby se mohl spojit s padlým lidstvem, a usiloval získat pro člověka zpět to, co Adam neposlušností ztratil pro sebe i pro svět. Ve svém vlastním charakteru ukázal světu Boží charakter.

Satan declared that it was impossible for the sons and daughters of Adam to keep the law of God, and thus charged upon God a lack of wisdom and love. If they could not keep the law, then there was fault with the Lawgiver. Men who are under the control of Satan repeat these accusations against God, in asserting that men can not keep the law of God. Jesus humbled himself, clothing his divinity with humanity, in order that he might stand as the head and representative of the human family, and by both precept and example condemn sin in the flesh, and give the lie to Satan's charges. He was subjected to the fiercest temptations that human nature can know, yet he sinned not; for sin is the transgression of the law. By faith he laid hold upon divinity, even as humanity may lay hold upon infinite power through him. Altho tempted upon all points even as men are tempted, he sinned not. He did not surrender his allegiance to God, as did Adam.... ST January 16, 1896, par. 2

ST – časopis Znamení doby, 16. ledna 1896, odst. 2 Satan prohlásil, že je pro Adamovy syny a dcery nemožné Boží zákon dodržovat, a obvinil tak Boha z nedostatku moudrosti a lásky. Pokud nemohli zákon dodržovat, pak byla chyba na straně Zákonodárce. Lidé, kteří jsou pod kontrolou satana, opakují tato obvinění vůči Bohu, když tvrdí, že lidé nemohou dodržovat Boží zákon. Ježíš se ponížil, oděl své božství lidskostí, aby mohl stanout jako hlava a představitel lidské rodiny a svým učením i příkladem odsoudit hřích v těle a označit tak satanova obvinění za lživá. Byl vystaven nejostřejším pokušením, jaká může lidská přirozenost poznat, a přesto nezhřešil, neboť hřích je přestoupení zákona. Vírou se zmocnil božství, stejně jako se skrze něj může lidstvo zmocnit nekonečné síly. Ačkoli byl ve všech bodech pokoušen, jako jsou pokoušeni i lidé, nezhřešil. Nezřekl se své věrnosti Bohu, jako to učinil Adam….

God was manifested in the flesh to condemn sin in the flesh, by manifesting perfect obedience to all the law of God. Christ did no sin, neither was guile found in his mouth. He corrupted not human nature, and, tho in the flesh, he transgressed not the law of God in any particular. More than this, he removed every excuse from fallen man that he could urge for a reason for not keeping the law of God. Christ was compassed with the infirmities of humanity, he was beset with the fiercest temptations, tempted on all points like as men, yet he developed a perfectly upright character. No taint of sin was found upon him. ST January 16, 1896, par. 5

ST – časopis Znamení doby, 16. ledna 1896, odst. 5 Bůh se zjevil v těle, aby odsoudil hřích v těle tím, že projevil dokonalou poslušnost celému Božímu zákonu. Kristus se nedopustil žádného hříchu a v jeho ústech se nenašla žádná lest. Svou lidskou přirozenost nenarušil, a přestože byl v těle, nepřestoupil v ničem Boží zákon. Ba co víc, zbavil padlého člověka každé výmluvy, kterou by mohl uvést jako důvod pro nedodržování Božího zákona. Kristus byl stižen lidskými slabostmi, byl obtěžkán nejprudšími pokušeními, byl pokoušen ve všech ohledech jako lidé, přesto si vytvořil dokonale bezúhonný charakter. Nebyla na něm nalezena žádná poskvrna hříchu.

Through the victory of Christ the same advantages that he had are provided for man; for he may be a partaker of a power out of and above himself, even a partaker of the divine nature, by which he may overcome the corruption that is in the world through lust. In human nature Christ developed a perfect character. “For verily he took not on him the nature of angels; but he took on him the seed of Abraham. Wherefore in all things it behooved him to be made like unto his brethren, that he might be a merciful and faithful high priest in things pertaining to God, to make reconciliation for the sins of the people. For in that he himself hath suffered being tempted, he is able to succor them that are tempted.”.... ST January 16, 1896, par. 6

ST – časopis Znamení doby, 16. ledna 1896, odst. 6 Skrze Kristovo vítězství jsou člověku poskytnuty stejné výhody, jaké měl On; může se totiž stát účastníkem síly, která ho přesahuje, dokonce účastníkem

božské přirozenosti, díky níž může zvítězit nad zkažeností, která je ve světě skrze žádostivost. V lidské přirozenosti Kristus rozvinul dokonalý charakter. **Židům 2:16-18** "[16]Je přece jasné, že se neujímá andělů, ale ujímá se semene Abrahamova. [17]A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným velekněžem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. [18]Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni."....

The humanity of Christ is called “that holy thing.” The inspired record says of Christ, “He did no sin,” he “knew no sin,” and “in him was no sin.” He was “holy, harmless, undefiled, separate from sinners.” He tabernacled among men. This testimony concerning Christ plainly shows that he condemned sin in the flesh. No man can say that he is hopelessly subject to the bondage of sin and Satan. Christ has assumed the responsibilities of the human race, and the sins of all that believe are charged to him. He has engaged to be liable for them. He obeyed every jot and tittle of the law, to testify before unfallen worlds, before holy angels, before the fallen world, that those who believe in him, who accept of him as their sin-offering, who rely upon him as their personal Saviour, will be advantaged by his righteousness, and become partakers of his divine nature. He testifies that through his imputed righteousness the believing soul shall obey the commandments of God. ST January 16, 1896, par. 7

ST – časopis Znamení doby, 16. ledna 1896, odst. 7 Kristovo lidství se nazývá „tím Svatým“. Inspirovaný záznam o Kristu říká: **1. Petrův 2:22** „nedopustil se hříchu“, **2. Korintským 5:21** „nepoznal hřích“ a **1. Janův 3:5** „hříchu v něm není“. Byl **Židům 7:26** „svatý, bezelstný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků“. Přebýval mezi lidmi. Toto svědectví o Kristu jasně ukazuje, že odsoudil hřích v těle. Žádný člověk nemůže říci, že beznadějně podléhá otroctví hříchu a satana. Kristus na sebe vzal odpovědnost za lidstvo a hříchy všech, kteří věří, jsou připsány jemu. Zavázal se, že za ně ponese odpovědnost. Podřídil se každé čárce a písmenu zákona, aby před nepadlými světy, před svatými anděly a před padlým světem dosvědčil, že ti, kdo v Něj uvěří, kdo Ho přijmou jako svou oběť za hřích, kdo se na Něj spolehnou jako na svého osobního Spasitele, budou mít prospěch z Jeho spravedlnosti a stanou se účastníky Jeho božské přirozenosti. Svědčí o tom, že skrze Jeho přičtenou spravedlnost bude věřící člověk poslušný Božím přikázáním.

Through being partakers of the divine nature we may stand pure and holy and undefiled. The Godhead was not made human, and the human was not deified by the blending together of the two natures. Christ did not possess the same sinful, corrupt, fallen disloyalty we possess, for then He could not be a perfect offering. —Manuscript 94, 1893. 3SM 131.1

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 131.1 Skrze účast na božské přirozenosti můžeme být čistí, svatí a neposkvrnění. Bůh nebyl učiněn člověkem a člověk nebyl zbožštěn smíšením obou přirozeností. Kristus nevlastnil stejnou hříšnou, zkorumpovanou a padlou nevěrnost, jakou vlastníme my, protože pak by nemohl být dokonalou obětí. - Rukopis 94, 1893.

Christ, the second Adam, came in the likeness of sinful flesh. In man's behalf, he became subject to sorrow, to weariness, to hunger, and to thirst. He was subject to temptation, but he yielded not to sin. No taint of sin was upon Him. He declared, “I have kept my Father's commandments [in My earthly life]” (John 15:10). 3SM 141.5

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 141.5 Kristus, druhý Adam, přišel v podobě hříšného těla. Ve prospěch člověka byl vystaven zármutku, únavě, hladu a žízni. Byl vystaven pokušení, ale nepodlehl

hříchu. Nebyla na něm žádná poskvrna hříchu. Prohlásil: **Jan 15:10** "já jsem zachoval [za svého pozemského života] přikázání svého Otce".

Christ alone could open the way, by making an offering equal to the demands of the divine law. He was perfect, and undefiled by sin. He was without spot or blemish. 2SP 11.1

2SP – Duch proroctví, 2. svazek 11.1 Jedině Kristus mohl otevřít cestu tím, že přinesl oběť odpovídající nárokům Božího zákona. Byl dokonalý a neposkvrněný hříchem. Byl bez vady a poskvrny.

The second Adam was a free moral agent, held responsible for His conduct. Surrounded by intensely subtle and misleading influences, He was much less favorably situated than was the first Adam to lead a sinless life. Yet in the midst of sinners He resisted every temptation to sin, and maintained His innocency. He was ever sinless. 6BC 1074.6

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1074.6 Druhý Adam byl svobodnou morální bytostí, která je zodpovědná za své jednání. Byl obklopen velmi rafinovanými a zavádějícími vlivy a měl mnohem méně příznivé podmínky pro vedení bezhříšného života než první Adam. Přesto uprostřed hříšníků odolal každému pokušení ke hříchu a zachoval si nevinnost. Vždy zůstal bez hříchu.

In his humanity he was the impersonation of the divine character. God embodied his own attributes in his Son, —his power, his wisdom, his goodness, his purity, his truthfulness, his spirituality, and his benevolence. In him, though human, all perfection of character, all divine excellence, dwelt. YI September 16, 1897, par. 7

YI – časopis Instrukce pro mladé lidi, 16. září 1897, odst. 7 Ve svém lidství byl ztělesněním božského charakteru. Bůh ve svém Synu ztělesnil své vlastní vlastnosti – svou moc, svou moudrost, svou dobrotu, svou čistotu, svou pravdivost, svou duchovnost a svou laskavost. V něm, ačkoli byl člověkem, přebývala veškerá dokonalost charakteru, veškerá božská znamenitost.

053 – Ponížil se

Filipským 2:5-8 [5]Mějte [tedy] v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši. [6]Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, [7]nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě [tvaru, formě] člověka, [8]ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.

He voluntarily assumed human nature. It was His own act, and by His own consent. He clothed His divinity with humanity. He was all the while as God, but He did not appear as God.... 5BC 1126.8

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1126.8 Dobrovolně na sebe vzal lidskou přirozenost. Byl to Jeho vlastní čin a Jeho vlastní volba. Své božství oblékl do lidství. Po celou dobu byl Bůh, ale jako Bůh se nejevil....

He humbled Himself, and took mortality upon Him. As a member of the human family, He was mortal; but as a God, He was the fountain of life to the world. He could, in His divine person, ever have withstood the advances of death, and refused to come under its dominion; but He voluntarily laid down His life, that in so doing He might give life and bring immortality to light. He bore the sins of the world, and endured the penalty, which rolled like a mountain upon His divine soul. He yielded up His life a sacrifice, that man should not eternally die. He died, not through being compelled to die, but by His own free will. This was humility. The whole treasure of heaven was poured out in one gift to save fallen man. He brought into His human nature all the life-giving energies that human beings will need and must receive. 5BC 1127.1

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1127.1 Ponížil se a vzal na sebe smrtelnost. Jako člen lidské rodiny byl smrtelný, ale jako Bůh byl pro svět zdrojem života. Ve své božské osobě mohl kdykoli odolat náporu smrti a odmítnout podlehnout její nadvládě. Ježíš však dobrovolně položil svůj život, aby tím mohl dát život a přinést nesmrtelnost. Nesl hříchy světa a vytrpěl trest, který se na Jeho božské nitro valil jako hora. Položil svůj život jako oběť, aby člověk nemusel zemřít navěky. Nezemřel proto, že by musel, ale z vlastní svobodné vůle. To byla pokora. Celý poklad nebes byl vylit v tomto jediném daru pro záchranu padlého člověka. Do své lidské přirozenosti vnesl všechny životodárné síly, které lidé budou potřebovat a které musí přijmout.

Wondrous combination of man and God! He might have helped His human nature to withstand the inroads of disease by pouring from His divine nature vitality and undecaying vigor to the human. But He humbled Himself to man's nature. He did this that the Scripture might be fulfilled; and the plan was entered into by the Son of God, knowing all the steps in His humiliation, that He must descend to make an expiation for the sins of a condemned, groaning world. What humility was this! It amazed angels. The tongue can never describe it; the imagination cannot take it in. The eternal Word consented to be made flesh! God became man! It was a wonderful humility. 5BC 1127.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1127.2 Jaké podivuhodné spojení člověka s Bohem! Mohl své lidské přirozenosti pomoci odolat nemocem tím, že by ze své božské přirozenosti do té lidské vlil životní vitalitu a neslábnoucí sílu. On se však pokořil až do lidské přirozenosti. Udělal to proto, aby se naplnilo Písmo. Boží Syn vstoupil do tohoto plánu obeznámen se všemi kroky svého ponížení, že musí sestoupit, aby vykonal smírčí obřad za hříchy odsouzeného, sténajícího světa. Jaká to byla pokora! Anděly to ohromilo. Jazyk to nikdy nedokáže popsat, představivost to nedokáže pojmout. Věčné Slovo dalo souhlas k tomu, že se stane tělem! Bůh se stal člověkem! To bylo podivuhodné pokoření.

But He stepped still lower; the man must humble Himself as a man to bear insult, reproach, shameful accusations, and abuse. There seemed to be no safe place for Him in His own territory. He had to flee from place to place for His life. He was betrayed by one of His disciples; He was denied by one of His most zealous followers. He was mocked. He was crowned with a crown of thorns. He was scourged. He was forced to bear the burden of the cross. He was not insensible to this contempt and ignominy. He submitted, but, oh! He felt the bitterness as no other being could feel it. He was pure, holy, and undefiled, yet arraigned as a criminal! The adorable Redeemer stepped down from the highest exaltation. Step by step He humbled Himself to die—but what a death! It was the most shameful, the most cruel the death upon the cross as a malefactor. He did not die as a hero in the eyes of the world, loaded with honors, as men in battle. He died as a condemned criminal, suspended between the heavens and the earth—died a lingering death of shame, exposed to the tauntings and revilings of a debased, crime-loaded, profligate multitude! “All they that see me laugh me to scorn: they shoot out the lip, they shake the head.” Psalm 22:7. He was numbered with the transgressors, He expired amid derision, and His kinsmen according to the flesh disowned Him. His mother beheld His humiliation, and He was forced to see the sword pierce her heart. He endured the cross, despised the shame. He made it of small account in consideration of the results that He was working out in behalf of, not only the inhabitants of this speck of a world, but the whole universe, every world which God had created. 5BC 1127.3

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1127.3 Jenže Kristus sestoupil ještě níž a jako člověk snášel urážky, výčitky, hanebná obvinění a týrání. Zdálo se, že pro Něj na Jeho vlastním území neexistuje bezpečné místo. Musel prchat z místa na místo jako o život. Jeden z Jeho učedníků Ho zradil, jeden z Jeho nejhorlivějších následovníků Ho zapřel. Vysmívali se Mu. Byl korunován trnovou korunou. Byl bičován. Byl přinucen nést těžké břemeno kříže. Nebyl vůči tomuto opovržení a potupě netečný. Podřídil se, ale, ach! Pociťoval hořkost tak, jak by ji žádná jiná bytost nemohla cítit. Byl čistý, svatý a neposkvrněný, a přesto obžalovaný jako zločinec! Obdivuhodný Vykupitel sestoupil z nejvznešenějšího místa. Krok za krokem se pokořoval až k smrti – ale jaká to byla smrt! Byla to ta nejpotupnější, nejkrutější smrt na kříži coby zločince. V očích světa nezemřel jako hrdina, obtěžkaný poctami, jako mužové v bitvě. Zemřel jako odsouzený zločinec, visící mezi nebem a zemí – zemřel vleklou smrtí hanby, vystaven posměškům a ústrkům poníženého, zločinem zatíženého, prostopášného davu! **Žalm 22:8** "Všichni, kdo mě vidí, se mi posmívají. Pošklebují se, potřásají hlavou." Byl započítán mezi zločince, zemřel uprostřed posměchu a jeho příbuzní se ho zřekli. Jeho matka byla svědkem Jeho ponížení a On se musel dívat, jak jejím srdcem proniká meč. Podstoupil kříž nehledě na potupu. Nepřipadala mu významná vzhledem k výsledkům, které vydobyl nejen pro obyvatele tohoto jednoho světa, ale pro celý vesmír, pro každý svět, který Bůh stvořil.

Židům 2:9 Avšak toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, vidíme pro utrpení smrti ověnčeného slávou a ctí; tak z milosti Boží za [ve prospěch] každého okusil smrti.

Filipským 2:9-11 [9]Proto ho také Bůh povýšil nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, [10]aby se ve jménu Ježíše sklonilo každé koleno; ti, kdo jsou na nebi i na zemi i pod zemí, [11]a k slávě Boha Otce aby každý jazyk vyznal, že Ježíš Kristus je Pán.

The Lord Jesus has made a great sacrifice in order to meet man where he is. He took not on Him the nature of angels. He did not come to save angels. It is the seed of Abraham that He is helping. “I came

not to call the righteous, but sinners to repentance." Christ helps humanity by taking human nature (Letter 97, 1898). 7BC 927.2

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 927.2 Pán Ježíš přinesl velkou oběť, aby se setkal s člověkem tam, kde je. Nevzal na sebe přirozenost andělů. Nepřišel, aby zachránil anděly. Je to Abrahamovo símě, kterému pomáhá. **Lukáš 5:32** „Nepřišel jsem volat spravedlivé, ale hříšné k pokání". Kristus pomáhá lidstvu přijetím lidské přirozenosti (Dopis 97, 1898).

Židům 2:14-15 [14]Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil [zbavil účinnosti] toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Ďábla, [15]a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví.

When Christ bowed his head and died, he bore the pillars of Satan's kingdom with him to the earth. He vanquished Satan in the same nature over which in Eden Satan obtained the victory. The enemy was overcome by Christ in his human nature. The power of the Saviour's Godhead was hidden. He overcame in human nature, relying upon God for power. This is the privilege of all. In proportion to our faith will be our victory. YI April 25, 1901, par. 11

YI – časopis Instrukce pro mladé lidi, 25. dubna 1901, odst. 11 Když Kristus sklonil hlavu a zemřel, strhl k zemi pilíře satanova království a vzal je s sebou do hrobu. Zvítězil nad satanem v téže přirozenosti, nad kterou v zahradě Eden satan zvítězil. Kristus přemohl nepřítele ve své lidské přirozenosti. Síla Spasitelova božství byla skrytá. Zvítězil v lidské přirozenosti, spoléháním se na sílu od Boha. To je výsadou všech lidí. Úměrné naší víře bude i naše vítězství.

The enemy of God and man is not willing that this truth should be clearly presented; for he knows that if the people receive it fully, his power will be broken. If he can control minds so that doubt and unbelief and darkness shall compose the experience of those who claim to be the children of God, he can overcome them with temptation.... GW 161.1

GW – Pracovníci evangelia 161.1 Nepřítel Boha a člověka si nepřeje, aby byla tato pravda jasně prezentována, protože ví, že pokud ji lidé plně přijmou, jeho moc bude zlomena. Pokud se mu podaří ovládnout mysl lidí tvrdících o sobě, že jsou Božími dětmi tak, že jejich zkušeností budou pochybnosti, nevíra a temnota, může je pokušením přemoci....

Unless divine power is brought into the experience of the people of God, false theories and ideas will take minds captive, Christ and His righteousness will be dropped out of the experience of many, and their faith will be without power or life. GW 161.3

GW – Pracovníci evangelia 161.3 Nebude-li do zkušenosti Božího lidu vnesena moc shůry, falešné teorie a představy ovládnou mysl, ze zkušenosti mnoha lidí se vytratí Kristus a Jeho spravedlnost a jejich víra bude bez síly a bez života.

Those who are seeking the righteousness of Christ will be dwelling upon the themes of the great salvation.... They meditate upon the incarnation of Christ, they contemplate the great sacrifice made to save them from perdition, to bring in pardon, peace, and everlasting righteousness. The soul is aglow with these grand and elevating themes. TM 87.3

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 87.3 Lidé, kteří hledají Kristovu spravedlnost, se budou zabývat tématy převeliké spásy.... Rozjímají o Kristově vtělení, uvažují o velké oběti, která přinesla záchranu ze záhuby, odpuštění, pokoj a věčnou spravedlnost. Nitro se nad těmito velkými a povznášejícími tématy rozplývá.

054 – Byl učiněn v podobnosti těla hříchu

Římanům 8:1-4 [1]Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši [a nechodí podle těla, ale podle Ducha]. [2]Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti. [3]Neboť co bylo Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, to učinil Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a *jako oběť* za hřích a odsoudil hřích v těle, [4]aby byl požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.

God requires from His creatures conformity to His will. Imperfection of character is sin, and sin is the transgression of the law. All righteous attributes of character dwell in God as a perfect, harmonious whole. Every one who receives Christ as his personal Saviour is privileged to possess these attributes.... TMK 131.2

TMK – Abych jej znal 131.2 Bůh požaduje, aby Jím stvořené bytosti byly v souladu s Jeho vůlí. Nedokonalost charakteru je hřích a hřích je přestoupení zákona. Všechny spravedlivé charakterové vlastnosti přebývají v Bohu jako dokonalý, harmonický celek. Každý, kdo přijme Krista jako svého osobního Spasitele, má výsadu tyto vlastnosti vlastnit....

This character was revealed in the life of Christ. That He might by His own example condemn sin in the flesh, He took upon Himself the likeness of sinful flesh. Constantly He beheld the character of God; constantly He revealed this character to the world. Christ desires His followers to reveal in their lives this same character. TMK 131.3

TMK – Abych jej znal 131.3 Tento charakter byl zjeven v Kristově životě. Aby mohl svým vlastním příkladem odsoudit hřích v těle, vzal na sebe podobu hříšného těla. Neustále měl na zřeteli Boží charakter; neustále tento charakter zjevoval světu. Kristus si přeje, aby jeho následovníci ve svých životech zjevovali ten samý charakter.

Satan had pointed to Adam's sin as proof that God's law was unjust, and could not be obeyed. In our humanity, Christ was to redeem Adam's failure. But when Adam was assailed by the tempter, none of the effects of sin were upon him. He stood in the strength of perfect manhood, possessing the full vigor of mind and body. He was surrounded with the glories of Eden, and was in daily communion with heavenly beings. It was not thus with Jesus when He entered the wilderness to cope with Satan. For four thousand years the race had been decreasing in physical strength, in mental power, and in moral worth; and Christ took upon Him the infirmities of degenerate humanity. Only thus could He rescue man from the lowest depths of his degradation. DA 117.1

DA – Touha věků 117.1 Satan poukazoval na Adamův hřích jako na důkaz toho, že Boží zákon je nespravedlivý a nelze jej zachovávat. Kristus měl v našem lidství Adamův pád vykoupit. Adam však v době, kdy na něj zaútočil pokušitel, nebyl poznamenán žádnými následky hříchu. Stál zde tehdy v plné síle dokonalého člověka, a to jak po stránce tělesné, tak i duševní. Byl obklopen slávou zahrady Eden a denně se stýkal s nebeskými bytostmi. V úplně jiné situaci byl Ježíš, když vstoupil na poušť, aby se střetl se satanem. Tělesné, duševní i mravní schopnosti lidstva po čtyři tisíce let ochabovaly; Kristus na sebe vzal slabosti degenerovaného lidstva. Jen tak mohl zachránit člověka z nejhlubšího ponížení. (srv. TV 69.6)

Many claim that it was impossible for Christ to be overcome by temptation. Then He could not have been placed in Adam's position; He could not have gained the victory that Adam failed to gain. If we have in any sense a more trying conflict than had Christ, then He would not be able to succor us. But our Saviour took humanity, with all its liabilities. He took the nature of man, with the possibility of yielding to temptation. We have nothing to bear which He has not endured. DA 117.2

DA – Touha věků 117.2 Mnozí tvrdí, že nebylo možné, aby byl Kristus přemožen pokušením. Potom by býval nemohl zaujmout Adamovo místo a zvítězit tam, kde Adam selhal. Kdyby snad byl náš boj v nějakém slova smyslu těžší než ten Kristův, pak by nám nebyl schopen pomoci. Náš Spasitel však přijal lidství se všemi důsledky, které to s sebou neslo. Přijal lidskou přirozenost včetně možnosti podlehnout pokušení. Nemusíme snášet nic, co by nezakusil i On. (srv. TV 70.1)

Think of Christ's humiliation. He took upon Himself fallen, suffering human nature, degraded and defiled by sin. He took our sorrows, bearing our grief and shame. He endured all the temptations wherewith man is beset. He united humanity with divinity: a divine spirit dwelt in a temple of flesh. He united Himself with the temple. “The Word was made flesh, and dwelt among us,” because by so doing He could associate with the sinful, sorrowing sons and daughters of Adam (The Youth's Instructor, December 20, 1900). 4BC 1147.4

4BC – Biblický komentář, 4. svazek 1147.4 Přemýšlejte o Kristově ponížení. Vzal na sebe padlou, strádající lidskou přirozenost, poníženou a poskvrněnou hříchem. Vzal na sebe naše bolesti, nesl náš žal a hanbu. Snášel všechna pokušení, kterým je vystaven člověk. Spojil lidství s božstvím: božský duch přebýval v chrámu těla. Spojil se s chrámem. **Jan 1:14** "A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi", protože jen tímto se mohlo spojit s hříšnými, trpícími Adamovými syny a dcerami (The Youth's Instructor, 20. prosince 1900).

Clad in the vestments of humanity, the Son of God came down to the level of those he wished to save. In him was no guile or sinfulness; he was ever pure and undefiled; yet he took upon him our sinful nature. RH December 15, 1896, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 15. prosince 1896, odst. 7 Boží Syn, oděný do lidského těla, sestoupil na úroveň těch, které si přál zachránit. Nebyla v něm žádná lest ani hříšnost, byl vždy čistý a neposkvrněný, přesto na sebe vzal naši hříšnou přirozenost.

Jesus came to the world as a human being, that He might become acquainted with human beings, and come close to them in their need. He was born a babe in Bethlehem. He grew up as other children grew. And from youth to manhood, during the whole of His earthly life, He was assailed by Satan's fiercest temptations. ST October 17, 1900, par. 9

ST – časopis Znamení doby, 17. října 1900, odst. 9 Ježíš přišel na svět jako člověk, aby se s lidmi seznámil a přiblížil se jim v jejich potřebách. Narodil se jako děťátko v Betlémě. Vyrůstal stejně jako vyrůstají jiné děti. Po celý svůj pozemský život, od mládí až do dospělosti, byl napadán satanovými nejprudšími pokušeními.

Adam was tempted by the enemy, and he fell. It was not indwelling sin which caused him to yield; for God made him pure and upright, in His own image. He was as faultless as the angels before the throne. There were in him no corrupt principles, no tendencies to evil. But when Christ came to meet the

temptations of Satan, He bore “the likeness of sinful flesh.” In the wilderness, weakened physically by a fast of forty days, He met His adversary. ST October 17, 1900, par. 10

ST – časopis Znamení doby, 17. října 1900, odst. 10 Adam byl pokoušen nepřítelem a padl. Nebyl to v něm přebývající hřích, který způsobil jeho selhání, neboť Bůh ho stvořil ke svému obrazu, čistého a bezúhonného. Byl bezchybný jako andělé před trůnem. Nebyly v něm žádné narušené principy, žádné sklony ke zlu. Když však Kristus přišel, aby se setkal se satanovými pokušeními, nesl "podobnost těla hříchu" **(Římanům 8:3).** Fyzicky oslaben čtyřicetidenním půstem se na poušti setkal se svým protivníkem.

It would have been an almost infinite humiliation for the Son of God to take man's nature, even when Adam stood in his innocence in Eden. But Jesus accepted humanity when the race had been weakened by four thousand years of sin. Like every child of Adam He accepted the results of the working of the great law of heredity. What these results were is shown in the history of His earthly ancestors. He came with such a heredity to share our sorrows and temptations, and to give us the example of a sinless life. DA 48.6

DA – Touha věků 48.6 Pro Božího Syna by bylo téměř nekonečně pokořující už to, kdyby na sebe vzal lidskou přirozenost v době, kdy Adam stál v rajské zahradě ještě ve své nevinnosti. Ježíš však přijal lidství oslabené čtyři tisíce let trvajícím působením hříchu. Stejně jako každý Adamův potomek nesl i Kristus následky působení zákona dědičnosti. O jaké následky šlo, nám ukazuje život jeho pozemských předků. S takovým dědictvím tedy přišel na svět, aby sdílel naše strasti a pokušení, a aby nám dal příklad, jak žít životem bez hříchu. (srv. TV 27.4)

Christ, who knew not the least taint of sin or defilement, took our nature in its deteriorated condition. 1SM 253.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 253.1 Kristus, který neznal ani sebemenší poskvrnění hříchem nebo nečistotou, přijal naši přirozenost v jejím narušeném stavu.

The great work of redemption could be carried out only by the Redeemer taking the place of fallen Adam. With the sins of the world laid upon Him, He would go over the ground where Adam stumbled. He would bear a test infinitely more severe than that which Adam failed to endure. He would overcome on man's account, and conquer the tempter, that, through His obedience, His purity of character and steadfast integrity, His righteousness might be imputed to man, that, through His name, man might overcome the foe on his own account. Con 17.3

Con – Střet 17.3 Velkolepé dílo vykoupení mohlo být vykonáno pouze tím, že by Vykupitel zaujal místo padlého Adama. S hříchy světa, které na něm spočinuly, by prošel zemí tam, kde Adam klopýtl. Podstoupil by zkoušku nekonečně těžší než tu, ve které Adam selhal. Porazil by pokušitele a zvítězil ve prospěch člověka, aby díky Jeho poslušnosti, čistotě charakteru a neochvějné neporušenosti mohla být Jeho spravedlnost přičtena člověku, aby skrze Jeho jméno mohl člověk přemáhat nepřítele ve svůj vlastní prospěch.

What love! What amazing condescension! The King of glory proposed to humble Himself to fallen humanity! He would place His feet in Adam's steps. He would take man's fallen nature, and engage to cope with the strong foe who triumphed over Adam. He would overcome Satan, and in thus doing He

would open the way for the redemption from the disgrace of Adam's failure and fall, of all those who would believe on Him. Con 18.1

Con – Střet 18.1 Jaká to je láska! Jaká úžasná shovívavost! Král slávy se nabídl, že se pokoří na úroveň padlého lidstva! Vstoupil by do Adamových šlépějí. Přijal by padlou lidskou přirozenost a pustil by se do boje se silným nepřítelem, který nad Adamem zvítězil. Porazil by satana, a tím by otevřel cestu k vykoupení z potupy Adamova selhání a pádu všem, kdo by v Něho uvěřili.

Christ is the ladder that Jacob saw, the base resting on the earth, and the topmost round reaching to the gate of heaven, to the very threshold of glory. If that ladder had failed by a single step of reaching the earth, we should have been lost. But Christ reaches us where we are. He took our nature and overcame, that we through taking His nature might overcome. Made “in the likeness of sinful flesh” (Romans 8:3), He lived a sinless life. Now by His divinity He lays hold upon the throne of heaven, while by His humanity He reaches us. He bids us by faith in Him attain to the glory of the character of God. Therefore are we to be perfect, even as our “Father which is in heaven is perfect.” DA 311.5

DA – Touha věků 311.5 Kristus je žebříkem z Jákobova snu. Jeho spodní část se opírá o zem a vrchol dosahuje až k nebeské bráně, na samý práh slávy. Kdyby byl žebřík jen o jedinou příčku kratší a nedotýkal se země, byli bychom ztraceni. Kristus však za námi přichází tam, kde se nacházíme. Vzal na sebe naši přirozenost a zvítězil, abychom i my přijetím Jeho přirozenosti vítězili. Učiněn “v podobnosti těla hříchu” (**Římanům 8:3)** žil bezhříšným životem. Nyní se svým božstvím drží nebeského trůnu, zatímco svým lidstvím dosahuje až k nám. Vybízí nás, abychom vírou v Něho dosáhli slávy Božího charakteru. Proto máme být dokonalí, “jako je dokonalý” náš “nebeský Otec” **Matouš 5:48**. (srv. TV 196.1-2)

Christ's life represents a perfect manhood. Just that which you may be, He was in human nature. He took our infirmities. He was not only made flesh, but He was made in the likeness of sinful flesh. His divine attributes were withheld from relieving His soul anguish or His bodily pains (Letter 106, 1896). 5BC 1124.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1124.2 Kristův život představuje dokonalé lidství. Ve své lidské přirozenosti byl takovým, jakým můžeš být i ty. Vzal na sebe naše slabosti. Nejenže se stal tělem, ale byl učiněn v podobnosti hříšného těla. Jeho božské vlastnosti byly zadrženy, aby Mu od úzkosti nitra nebo tělesné bolesti neulehčovaly (Dopis 106, 1896).

055 – Byl učiněn podobným svým bratřím

Židům 2:9 Avšak toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, vidíme pro utrpení smrti ověnčeného slávou a ctí; tak z milosti Boží za každého okusil smrti.

Leaving the royal courts of heaven Christ came to our world to represent the character of His Father, and thus help humanity to return to their loyalty. The image of Satan was upon men, and Christ came that He might bring to them moral power and efficiency. He came as a helpless babe, bearing the humanity we bear. “As the children are partakers of flesh and blood, he also himself likewise took part of the same.” He could not come in the form of an angel; for unless He met man as man, and testified by His connection with God that divine power was not given to Him in a different way to what it will be given to us, He could not be a perfect example for us. 7BC 925.1

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 925.1 Kristus opustil nebeské královské dvory a přišel na náš svět, aby představil charakter svého Otce a pomohl tak lidstvu vrátit se ke své věrnosti. Lidé odráželi obraz satana a Kristus přišel, aby jim přinesl morální sílu a zdatnost. Přišel jako bezmocné děťátko, nesl stejné lidství, jaké máme my. **Židům 2:14** "Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným." Nemohl přijít v podobě anděla, neboť pokud by se nesetkal s člověkem jako člověk a nedosvědčil by svým spojením s Bohem to, že Mu božská moc nebyla dána jiným způsobem, než jakým bude dána nám, nemohl by pro nás být dokonalým příkladem.

Židům 2:14-18 [14]Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil [zbavil účinnosti] toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Ďábla, [15]a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví. [16]Je přece jasné, že se neujímá andělů, ale ujímá se semene Abrahamova. [17]A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným velekněz v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. [18]Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.

Jesus.... took upon himself the infirmities and bore the griefs and sorrows of humanity, and conquered in our behalf. He was made like unto his brethren, with the same susceptibilities, mental and physical. He was tempted in all points like as we are, yet without sin RH February 10, 1885, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 10. února 1885, odst. 7 Ježíš.... vzal na sebe slabosti, nesl zármutek a trápení lidstva a zvítězil v náš prospěch. Byl učiněn podobným svým bratřím, se stejnou mentální i fyzickou zranitelností. Byl ve všem pokoušen jako my, ale přesto nezhřešil.

Those who accept Christ as their Saviour, becoming partakers of His divine nature, are enabled to follow His example, living in obedience to every precept of the law. TMK 292.5

TMK – Abych jej znal 292.5 Kdo přijme Krista za svého Spasitele a stane se účastníkem jeho božské přirozenosti, je uschopněn následovat Jeho příklad a žít v poslušnosti každému ustanovení zákona.

Satan represents God's law of love as a law of selfishness. He declares that it is impossible for us to obey its precepts. The fall of our first parents, with all the woe that has resulted, he charges upon the Creator, leading men to look upon God as the author of sin, and suffering, and death. Jesus was to unveil this deception. As one of us He was to give an example of obedience. For this He took upon Himself our nature, and passed through our experiences. “In all things it behooved Him to be made like unto His brethren.” Hebrews 2:17. If we had to bear anything which Jesus did not endure, then upon this point Satan would represent the power of God as insufficient for us. Therefore Jesus was “in all points tempted like as we are.” Hebrews 4:15. He endured every trial to which we are subject. And He exercised in His own behalf no power that is not freely offered to us. As man, He met temptation, and overcame in the strength given Him from God. He says, “I delight to do Thy will, O My God: yea, Thy law is within My heart.” Psalm 40:8. As He went about doing good, and healing all who were afflicted by Satan, He made plain to men the character of God's law and the nature of His service. His life testifies that it is possible for us also to obey the law of God. DA 24.2

DA – Touha věků 24.2 Satan představuje Boží zákon lásky jako zákon sobectví. Prohlašuje, že pro člověka není možné být jeho ustanovením poslušný. Z pádu Adama a Evy a ze všeho neštěstí, které z něj vyplynulo, obviňuje Stvořitele. Vede lidi k tomu, aby na Boha hleděli jako na původce hříchu, utrpení a smrti. Ježíš měl tento klam odhalit. Tím, že se stane jedním z nás, nám měl být příkladem poslušnosti. Proto na sebe vzal naši přirozenost a zakusil naše zkušenosti. **Židům 2,17** “A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím.” Kdybychom měli snášet něco, co Ježíš nevytrpěl, pak by v tomto bodě satan představil Boží moc jako pro nás nedostačující. Proto Ježíš **Židům 4,15** “ve všem prošel zkouškami podobně jako my”. Obstál ve všech možných zkouškách, kterým jsme vystaveni my. A nepoužil ve svůj prospěch žádnou moc, která by nebyla volně k dispozici i nám. Jako člověk čelil mnoha pokušením a vítězil v síle, kterou přijímal od Otce. Řekl: **Žalm 40,9** “Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon je v mém nitru.” Zatímco konal dobro a uzdravoval všechny, které postihlo utrpení způsobené satanem, objasňoval lidem povahu Božího zákona a podstatu své služby. Jeho život svědčí o tom, že i my můžeme být poslušní Božího zákona. (srv. TV 12.3-4)

By His humanity, Christ touched humanity; by His divinity, He lays hold upon the throne of God. As the Son of man, He gave us an example of obedience; as the Son of God, He gives us power to obey. DA 24.3

DA – Touha věků 24.3 Svým lidstvím se Kristus dotkl člověka, božstvím je spojen s Božím trůnem. Jako Syn člověka nám dal příklad poslušnosti, jako Syn Boží nám dává sílu poslouchat. (srv. TV 12.5)

The whole treasure of heaven was poured out in one gift to save fallen man. He brought into His human nature all the life-giving energies that human beings will need and must receive. 5BC 1127.1

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1127.1 Celý poklad nebes byl vylit v tomto jediném daru pro záchranu padlého člověka. Do své lidské přirozenosti vnesl všechny životodárné síly, které lidé budou potřebovat a které musí přijmout.

Satan had claimed that it was impossible for man to obey God's commandments; and in our own strength it is true that we cannot obey them. But Christ came in the form of humanity, and by His perfect obedience He proved that humanity and divinity combined can obey every one of God's precepts. COL 314.4

COL – Kristova podobenství 314.4 Satan prohlašoval, že člověk nedokáže zachovávat Boží přikázání. A popravdě v naší vlastní síle je zachovávat nedokážeme. Kristus však přišel jako člověk a svou dokonalou poslušností dokázal, že lidství ve spojení s božstvím může být poslušné každému Božímu nařízení. (srv. PM 160.6)

“As many as received Him, to them gave He power to become the sons of God, even to them that believe on His name.” John 1:12. This power is not in the human agent. It is the power of God. When a soul receives Christ, he receives power to live the life of Christ. COL 314.5

COL – Kristova podobenství 314.5 Jan 1,12 (ČEP) “Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.” Tato moc není v člověku, je to moc od Boha. Jestliže přijmeme Krista, přijmeme také sílu žít životem, jakým žil On. (srv. PM 161.1)

Christ's life represents a perfect manhood. Just that which you may be, He was in human nature. He took our infirmities. He was not only made flesh, but He was made in the likeness of sinful flesh. His divine attributes were withheld from relieving His soul anguish or His bodily pains (Letter 106, 1896). 5BC 1124.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1124.2 Kristův život představuje dokonalé lidství. Ve své lidské přirozenosti byl takovým, jakým můžeš být i ty. Vzal na sebe naše slabosti. Nejenže se stal tělem, ale byl učiněn v podobnosti hříšného těla. Jeho božské vlastnosti byly zadrženy, aby Mu od úzkosti nitra nebo tělesné bolesti neulehčovaly (Dopis 106, 1896).

Christ did not make believe take human nature; He did verily take it. He did in reality possess human nature. “As the children are partakers of flesh and blood, he also himself likewise took part of the same” (Hebrews 2:14). He was the son of Mary; He was of the seed of David according to human descent. He is declared to be a man, even the Man Christ Jesus. 1SM 247.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 247.1 Kristus nepřijal lidskou přirozenost jenom zdánlivě. On ji přijal doopravdy. Lidskou přirozenost si skutečně přivlastnil. **Židům 2,14** "Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným." Byl synem Marie; podle lidského původu pocházel z Davidova símě. Je prohlášen za člověka, za člověka Ježíše Krista.

Římanům 1:3-4 [3]Evangelium o jeho Synu, jenž povstal podle těla z potomstva [ze semene] Davidova [4]a podle Ducha svatosti byl vzkříšením z mrtvých ustanoven za Syna Božího v moci, evangelium o Ježíši Kristu, našem Pánu.

Christ came to the earth, taking humanity and standing as man's representative, to show in the controversy with Satan that man, as God created him, connected with the Father and the Son, could obey every divine requirement. 1SM 253.4

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 253.4 Kristus přišel na zem, vzal na sebe lidství a vystupuje jako zástupce lidí, aby ve sporu se satanem ukázal, že člověk, jak ho Bůh stvořil, spojený s Otcem a Synem, může dodržovat všechny Boží požadavky.

The ideal of Christian character is Christlikeness. As the Son of man was perfect in His life, so His followers are to be perfect in their life. Jesus was in all things made like unto His brethren. He became flesh, even as we are. He was hungry and thirsty and weary. He was sustained by food and refreshed by sleep. He shared the lot of man; yet He was the blameless Son of God. He was God in the flesh. His character is to be ours. The Lord says of those who believe in Him, "I will dwell in them, and walk in them; and I will be their God, and they shall be My people." 2 Corinthians 6:16.... DA 311.4

DA – Touha věků 311.4 Ideálem křesťanského charakteru je podobat se Kristu. Jako byl dokonalý ve svém životě Syn člověka, mají být ve svých životech dokonalí také jeho následovníci. Ježíš byl ve všem učiněn podobný svým bratřím. Stal se tělem, jako jsme tělem i my. Pociťoval hlad, žízeň i únavu. Sytil se jídlem a osvěžoval spánkem. Sdílel úděl člověka, a přece byl neposkvrněným Božím Synem. Byl Bohem v těle. Máme mít Jeho charakter. O lidech, kteří v něho věří, Pán Ježíš říká: **2. Korintským 6,16** "Budu bydlet uprostřed nich a procházet se mezi nimi, a budu jejich Bohem a oni budou mým lidem."... (srv. TV 195.6)

He took our nature and overcame, that we through taking His nature might overcome. Made "in the likeness of sinful flesh" (Romans 8:3), He lived a sinless life. Now by His divinity He lays hold upon the throne of heaven, while by His humanity He reaches us. He bids us by faith in Him attain to the glory of the character of God. Therefore are we to be perfect, even as our "Father which is in heaven is perfect." DA 311.5

DA – Touha věků 311.5 Vzal na sebe naši přirozenost a zvítězil, abychom i my přijetím Jeho přirozenosti vítězili. Učiněn "v podobnosti těla hříchu" (**Římanům 8:3)** žil bezhříšným životem. Nyní se svým božstvím drží nebeského trůnu, zatímco svým lidstvím dosahuje až k nám. Vybízí nás, abychom vírou v Něho dosáhli slávy Božího charakteru. Proto máme být dokonalí, "jako je dokonalý" náš "nebeský Otec" **Matouš 5:48**. (srv. TV 196.2)

056 – Kdo jsou Jeho bratři

Jan 7:2-7 [2]Byl blízko židovský svátek stánků. [3]Jeho bratři mu řekli: "Odejdi odtud a jdi do Judska, aby také tvoji učedníci uviděli tvé skutky, které činíš. [4]Vždyť nikdo nedělá nic vskrytu, chceli být znám na veřejnosti. Činíšli tyto věci, ukaž se světu." [5]Ani jeho bratři totiž v něho nevěřili. [6]Ježíš jim řekl: "Můj čas ještě nepřišel; ale váš čas je vždy připraven. [7]Vás nemůže svět nenávidět, mne však nenávidí, protože já o něm svědčím, že jeho skutky jsou zlé.

The brethren here referred to were the sons of Joseph, and their words were spoken in irony. It was very painful to Christ that His nearest relatives should so dimly understand His mission, and should entertain the ideas suggested by His enemies. But the Saviour did not answer the cruel sarcasm with words of like character. He pitied the spiritual ignorance of His brethren, and longed to give them a clear understanding of His mission (Manuscript 33, 1911). 5BC 1135.10

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1135.10 Bratři, o nichž je zde řeč, byli Josefovi synové a svá slova pronesli v ironii. Pro Krista bylo velmi bolestné, že Jeho nejbližší příbuzní tak chabě rozumí Jeho poslání a že se zabývají myšlenkami, které jim podsouvají Jeho nepřátelé. Na tento krutý sarkasmus však Spasitel neodpověděl slovy podobného typu. Bylo mu líto duchovní neznalosti Jeho bratrů a toužil jim blíže objasnit své poslání (Rukopis 33, 1911).

Jan 8:31-33 [31]Ježíš říkal Židům, kteří mu uvěřili: "Zůstaneteli v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. [32]Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí." [33]Odpověděli mu: "Jsme potomci [semeno] Abrahamovi a nikdy jsme nebyli ničími otroky. Jak můžeš říkat, že se staneme svobodnými?"

Filled with pride, they regarded themselves as the chosen and favored people of God; yet they did not serve or worship God. They put their dependence in the fact that they were children of Abraham. COL 267.3

COL – Kristova podobenství 267.3 Naplněni pýchou se pokládali za vyvolený a Bohem oblíbený národ, ale přitom Bohu nesloužili ani ho neuctívali. Spoléhali na skutečnost, že jsou syny Abrahama. (srv. PM 134.4)

Jesus looked upon these men, the slaves of malice, whose thoughts were bent upon revenge, and sadly answered, "Verily, verily, I say unto you, Whosoever committeth sin is the servant of sin." They were in the worst kind of bondage, —ruled by the spirit of evil. DA 466.2

DA – Touha věků 466.2 Ježíš na ně pohlédl a viděl před sebou otroky zloby posedlé touhou po pomstě. Smutně odpověděl: **Jan 8,34** "Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu." Oni sami byli v nejhorším typu otroctví — ovládáni duchem zla. (srv. TV 298.3)

Jan 8:34-41 [34]Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu. [35]A otrok nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn. [36]Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete vskutku svobodní. [37]Vím, že jste potomci Abrahamovi, ale usilujete mne zabít, protože mé slovo

nemá ve vás místo. [38]Já mluvím o tom, co jsem viděl u [svého] Otce, a vy činíte to, co jste slyšeli u [vašeho] otce." [39]Odpověděli mu: "Náš otec je Abraham." Ježíš jim řekl: "Kdybyste byli Abrahamovy děti, činili byste Abrahamovy skutky. [40]Nyní mne usilujete zabít, člověka, který vám pověděl pravdu, kterou slyšel od Boha. To Abraham neučinil. [41]Vy činíte skutky svého otce." Řekli mu: "My nejsme zrozeni ze smilstva! Máme jednoho Otce, Boha."

Two classes are plainly brought to view in these words—the children of light, who obey the truth, and the children of darkness, who reject the truth (Manuscript 136, 1899). 5BC 1136.7

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1136.7 Tato slova jasně představují dvě skupiny lidí – děti světla, které jsou poslušné pravdě, a děti temnoty, které pravdu odmítají (Rukopis 136, 1899).

1. Janův 1:5-7 [5]A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji zvěstujeme: Bůh je světlo a není v něm žádná tma. [6]Řeknemeli, že s ním máme společenství, a přitom chodíme v temnotě, lžeme a nečiníme pravdu. [7]Jestliže však chodíme v tom světle, jako on je v tom světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše [Krista], jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.

...their standing before God was to be decided by their character and life. Profession was worthless. If their life and character were not in harmony with God's law, they were not His people.... DA 107.1

DA – Touha věků 107.1 ... o tom, jak před Bohem obstojí, rozhodoval jejich charakter a život. Ne jejich vyznání, které bylo bezcenné. Pokud jejich život a charakter nebyl v souladu s Božím zákonem, nebyli Božím lidem.... (srv. TV 62.4)

Only as they were willing to be purged from sin could they enter into fellowship with Him. Only the pure in heart could abide in His presence. DA 108.1

DA – Touha věků 108.1 Mohli s Ním vstoupit do společenství, jedině když byli ochotni nechat se očistit od hříchu. V Jeho přítomnosti mohli přebývat pouze lidé čistého srdce. (srv. TV 63.3)

Jan 8:43-47 [43]Proč nerozumíte mé řeči? Proto, že nemůžete slyšet mé slovo. [44]Vy jste z otce Ďábla a chcete činit žádosti svého otce. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, protože v něm pravda není. Když mluví lež, mluví ze svého vlastního, protože je lhář a otec lži. [45]Poněvadž já říkám pravdu, nevěříte mi. [46]Kdo z vás mne usvědčí z hříchu? Říkámli pravdu, proč mi nevěříte? [47]Kdo je z Boha, slyší Boží slova. Vy neslyšíte, protože nejste z Boha."

Their works testified of their relationship to him who was a liar and a murderer. DA 467.3

DA – Touha věků 467.3 Jejich činy svědčily o jejich spojení s tím, kdo je lhář a vrah. (srv. TV 299.4)

Every soul that refuses to give himself to God is under the control of another power. He is not his own. He may talk of freedom, but he is in the most abject slavery. He is not allowed to see the beauty of truth, for his mind is under the control of Satan. While he flatters himself that he is following the dictates of his own judgment, he obeys the will of the prince of darkness. Christ came to break the

shackles of sin-slavery from the soul. “If the Son therefore shall make you free, ye shall be free indeed.” “The law of the Spirit of life in Christ Jesus” sets us “free from the law of sin and death.” Romans 8:2. DA 466.3

DA – Touha věků 466.3 Každý, kdo se odmítá odevzdat Bohu, je pod nadvládou jiné moci. Nepatří sám sobě. Může sice hovořit o svobodě, ale žije v tom nejhorším otroctví. Jeho mysl zcela ovládá satan a nedovoluje mu vidět krásu pravdy. Člověk si namlouvá, že se řídí jen svým vlastním úsudkem, ve skutečnosti se však podřizuje vůli knížete temnoty. Kristus přišel vysvobodit lidské nitro z pout otroctví hříchu. **Římanům 8,2** “Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti.” (srv. TV 298.4)

The only condition upon which the freedom of man is possible is that of becoming one with Christ. “The truth shall make you free;” and Christ is the truth. Sin can triumph only by enfeebling the mind, and destroying the liberty of the soul. Subjection to God is restoration to one's self, —to the true glory and dignity of man. The divine law, to which we are brought into subjection, is “the law of liberty.” James 2:12. DA 466.5

DA – Touha věků 466.5 Svobody může člověk dosáhnout jen za podmínky, že se sjednotí s Kristem. **Jan 8:32** “Pravda vás vysvobodí,” a Kristus je pravda. Hřích může zvítězit jen tak, že oslabí mysl člověka a zničí svobodu jeho nitra. Podřízení se Bohu znamená obnovu člověka a navrácení jeho opravdové slávy a důstojnosti. Boží zákon, kterému se podřizujeme a podle kterého žijeme, je **Jakubův 2,12** “zákonem svobody”. (srv. TV 298.6)

To a people in whose hearts His law is written, the favor of God is assured. They are one with Him. But the Jews had separated themselves from God. Because of their sins they were suffering under His judgments. This was the cause of their bondage to a heathen nation. Their minds were darkened by transgression, and because in times past the Lord had shown them so great favor, they excused their sins. They flattered themselves that they were better than other men, and entitled to His blessings. DA 106.2

DA – Touha věků 106.2 Lidé, kteří mají Boží zákon zapsaný ve svém srdci, si mohou být jisti Boží přízní. Jsou s Ním jedno. Židé se však od Boha oddělili. Kvůli svým hříchům strádali pod Jeho soudy. Hřích byl příčinou jejich zotročení pohanským národem. Přestupování zákona jim zatemnilo rozum a díky velké přízni, kterou jim Bůh v minulosti projevoval, své hříchy omlouvali. Lichotili si, že jsou lepší než ostatní lidé a že na Boží požehnání mají nárok. (srv. TV 62.1)

These things “are written for our admonition, upon whom the ends of the world are come.” 1 Corinthians 10:11. How often we misinterpret God's blessings, and flatter ourselves that we are favored on account of some goodness in us! God cannot do for us that which He longs to do. His gifts are used to increase our self-satisfaction, and to harden our hearts in unbelief and sin. DA 106.3

DA – Touha věků 106.3 To vše bylo **1. Korintským 10,11 (B21)** “zapsáno pro poučení nám, kdo jsme se octli na konci věků”. Jak často si špatně vykládáme Boží požehnání a namlouváme si, že nám Bůh projevuje svoji přízeň na základě nějaké naší vlastní dobroty! Pán Bůh pro nás nemůže uskutečnit to, po čem touží. Jeho dary jsou používány k tomu, aby zvýšily naše sebeuspokojení a zatvrdily naše srdce v nevíře a hříchu. (srv. TV 62.2)

Only those who prove themselves to be spiritually in harmony with Abraham by obeying the voice of God, are reckoned as of true descent. COL 268.2

COL – Kristova podobenství 268.2 Pán považuje za pravé potomky Abrahama pouze lidi, kteří se řídí Božím hlasem a prokazují tak, že jsou s Abrahamem po duchovní stránce v souladu. (srv. PM 135.2)

057 – Jeho bratry jsou ti, kteří jsou posvěceni 1. část

Matouš 12:47-50 [47][Kdosi mu řekl: “Hle, tvá matka a tvoji bratři stojí venku a chtějí s tebou mluvit.”] [48]On však tomu, kdo mu to říkal, odpověděl: “Kdo je má matka a kdo jsou moji bratři?” [49]Ukázal rukou na své učedníky a řekl: “Hle, má matka a moji bratři. [50]Neboť každý, kdo činí vůli mého Otce v nebesích, to je můj bratr, má sestra i matka.”

To a people in whose hearts His law is written, the favor of God is assured. They are one with Him.... DA 106.2

DA – Touha věků 106.2 Lidé, kteří mají Boží zákon zapsaný ve svém srdci, si mohou být jisti Boží přízní. Jsou s Ním jedno.... (srv. TV 62.1)

If their life and character were not in harmony with God's law, they were not His people. DA 107.1

DA – Touha věků 107.1 Pokud jejich život a charakter nebyl v souladu s Božím zákonem, nebyli Božím lidem. (srv. TV 62.4)

The true Christian.... is a living representative of the truth which he professes. Of these true-hearted followers, Jesus declares that he is not ashamed to call them brethren. ST March 9, 1882, par. 8

ST – časopis Znamení doby, 9. března 1882, odst. 8 Pravý křesťan .... je živým představitelem pravdy, kterou vyznává. O těchto skutečně upřímných následovnících Ježíš prohlašuje, že se nestydí je nazývat bratry.

Židům 2:11 Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry...

The followers of Christ will give evidence of the transforming power of the Holy Spirit. In the daily life, justice, mercy, and the love of God will be seen. DA 107.3

DA – Touha věků 107.3 Kristovi následovníci poskytnou důkazy o proměňující moci Ducha svatého. V jejich každodenním životě se bude projevovat spravedlnost, milosrdenství a Boží láska. (srv. TV 62.6)

God loves His obedient children. He has a kingdom prepared, not for disloyal subjects, but for His children whom He has tested and tried in a world marred and corrupted by sin. As obedient children, we have the privilege of relationship with God. “If children,” He says, “then heirs” to an immortal inheritance.... Christ and His people are one (Letter 119, 1897). 6BC 1077.8

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1077.8 Bůh své poslušné děti miluje. Má připravené království nikoli pro neloajální poddané, ale pro své děti, které vyzkoušel a prověřil ve světě poznamenaném a zkaženém hříchem. Jako poslušné děti máme výsadu vztahu s Bohem. **Římanům 8:17** "Jsmeli však děti," říká, "jsme i dědicové" nesmrtelného dědictví.... Kristus a jeho lid jsou jedno (Dopis 119, 1897).

Galatským 3:29 A jestliže jste Kristovi, jste símě [potomci] Abrahamovo, dědicové podle zaslíbení.

All who would receive Christ by faith were united to Him by a tie closer than that of human kinship. They would become one with Him, as He was one with the Father. As a believer and doer of His words, His mother was more nearly and savingly related to Him than through her natural relationship. His brothers would receive no benefit from their connection with Him unless they accepted Him as their personal Saviour. DA 325.2

DA – Touha věků 325.2 Všichni, kdo vírou přijmou Krista, jsou se Spasitelem spojeni těsnějším poutem než je to příbuzenské u lidí. Stanou se jedno s Kristem, stejně jako byl On jedno se svým Otcem. Marie jako ta, která věří a řídí se Ježíšovými slovy, s Ním byla spjata mnohem blíže a těsněji než skrze její přirozený vztah jako Jeho matky. Rovněž Jeho bratři by z příbuzenského vztahu s Ním neměli žádný užitek, pokud by Ho nepřijali za svého osobního Spasitele. (srv. TV 206.2)

Jan 1:12-13 [12]Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. [13]Ti se nenarodili z [matčiny ani otcovy] krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

Římanům 9:8 Božími dětmi nejsou děti těla, nýbrž za potomky se považují děti zaslíbení.

Jan 3:5-7 [5] ... "Amen, amen, pravím tobě, nenarodíli se kdo z vody a Ducha, nemůže vstoupit do Božího království. [6]Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch. [7]Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu [shůry].

The old nature, born of blood and the will of the flesh, cannot inherit the kingdom of God. The old ways, the hereditary tendencies, the former habits, must be given up; for grace is not inherited. The new birth consists in having new motives, new tastes, new tendencies. Those who are begotten unto a new life by the Holy Spirit, have become partakers of the divine nature, and in all their habits and practices they will give evidence of their relationship to Christ. When men who claim to be Christians retain all their natural defects of character and disposition, in what does their position differ from that of the worldling? They do not appreciate the truth as a sanctifier, a refiner. They have not been born again (The Review and Herald, April 12, 1892). 6BC 1101.1

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.1 Stará přirozenost, zrozená z krve a vůle těla, nemůže zdědit Boží království. Starých způsobů, zděděných sklonů, dřívějších návyků je třeba se vzdát, protože milost se nedědí. Nové narození spočívá v tom, že máme nové pohnutky, nové chutě, nové sklony. Ti, kdo jsou Duchem svatým zrozeni k novému životu, se stali účastníky božské přirozenosti a ve všech svých zvycích a praktikách podají důkazy o svém vztahu ke Kristu. Když si lidé, kteří o sobě tvrdí, že jsou křesťany, ponechávají všechny své přirozené charakterové vady a sklony, v čem se jejich postoj liší od postoje světského člověka? Neváží si pravdy jako prostředku, který posvěcuje, očišťuje a zušlechťuje. Nejsou znovuzrozeni (The Review and Herald, 12. dubna 1892).

Men may profess faith in the truth; but if it does not make them sincere, kind, patient, forbearing, heavenly-minded, it is a curse to its possessors, and through their influence it is a curse to the world. DA 309.3

DA – Touha věků 309.3 Lidé mohou vyznávat víru v pravdu svými ústy, ale pokud z nich nedělá upřímné, laskavé, trpělivé, snášenlivé a zbožné lidi, je tato pravda pro ně a prostřednictvím jejich vlivu i pro svět prokletím. (srv. TV 194.3)

The righteousness which Christ taught is conformity of heart and life to the revealed will of God. DA 310.1

DA – Touha věků 310.1 Spravedlnost, o které Kristus učil, znamená podřízení srdce i života zjevené Boží vůli. (srv. TV 194.4)

The love of God will strengthen the soul, and through the virtue of the merits of the blood of Christ we may stand unscathed amid the fire of temptation and trial; but no other help can avail to save but Christ, our righteousness, who is made unto us wisdom and sanctification and redemption. True sanctification is nothing more or less than to love God with all the heart, to walk in his commandments and ordinances blameless. Sanctification is not an emotion, but a heaven-born principle that brings all the passions and desires under the control of the Spirit of God; and this work is done through our Lord and Saviour. ST May 19, 1890, par. 4

ST – časopis Znamení doby, 19. května 1890, odst. 4 Boží láska posílí nitro a díky zásluhám Kristovy krve tak můžeme v ohni pokušení a zkoušek obstát bez úhony. Přinést záchranu však nemůže nikdo jiný než Kristus, naše spravedlnost, který se nám stal moudrostí, posvěcením a vykoupením. Pravé posvěcení neznamená nic jiného než milovat Boha celým srdcem, chodit podle jeho přikázání a nařízení bez úhony. Posvěcení není žádná emoce, nýbrž z nebe pocházející princip, který podrobuje vládě Ducha svatého všechny vášně a touhy. Toto dílo se uskutečňuje skrze našeho Pána a Spasitele.

Efezským 5:25-27 [25]...Kristus miloval církev a sám sebe za ni vydal, [26]aby ji posvětil, když ji očistil vodní koupelí [koupelí vody] v slovu, [27]aby sám sobě postavil slavnou [nádhernou] církev, která by neměla poskvrny ani vrásky ani čehokoliv takového, ale byla svatá a bezúhonná.

We may go to Jesus and be cleansed, and stand before the law without shame and remorse. “There is therefore now no condemnation to them which are in Christ Jesus, who walk not after the flesh, but after the Spirit.” Romans 8:1. GC 477.2

GC – Velký spor věků 477.2 Můžeme přijít k Pánu Ježíši, nechat se jím očistit a tak stát před zákonem bez hanby a výčitek svědomí. **Římanům 8,1** “Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši [a nechodí podle těla, ale podle Ducha].” (srv. VDV 312.1)

Through Jesus the fallen sons of Adam become “sons of God.” “Both He that sanctifieth and they who are sanctified are all of one: for which cause He is not ashamed to call them brethren.” Hebrews 2:11. The Christian's life should be one of faith, of victory, and joy in God. “Whatsoever is born of God overcometh the world: and this is the victory that overcometh the world, even our faith.” 1 John 5:4. GC 477.3

GC – Velký spor věků 477.3 Díky Pánu Ježíši se synové Adama, kteří padli do hříchu, stávají „syny Božími". **Židům 2,11** „Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry." Život křesťana má být životem víry, vítězství a radosti v Bohu. **1. Janův 5,4** „Neboť vše, co se narodilo z Boha, přemáhá svět. A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra." (srv. VDV 312.2)

To bring humanity into Christ, to bring the fallen race into oneness with divinity, is the work of redemption. Christ took human nature that men might be one with Him as He is one with the Father, that God may love man as He loves His only-begotten Son, that men may be partakers of the divine nature, and be complete in Him. 1SM 250.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 250.3 Uvést lidstvo do Krista, přivést padlé lidské pokolení k jednotě s Bohem, to je dílo vykoupení. Kristus přijal lidskou přirozenost, aby s ním lidé byli jedno, jako je On jedno s Otcem, aby Bůh mohl milovat člověka, jako miluje svého jednorozeného Syna, aby se lidé stali účastníky božské přirozenosti a byli v Něm úplní.

He who is "holy, harmless, undefiled, separate from sinners," is not ashamed to call us brethren. Hebrews 7:26; 2:11. In Christ the family of earth and the family of heaven are bound together. Christ glorified is our brother. Heaven is enshrined in humanity, and humanity is enfolded in the bosom of Infinite Love. DA 25.3

DA – Touha věků 25.3 Ten, který je **Židům 7,26** "svatý, bezelstný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků" se nestydí nazývat nás bratry (**Židům 2,11**). V Kristu se spojuje pozemská a nebeská rodina. Oslavený Kristus je naším bratrem. Nebesa se vepsala do lidstva a lidstvo je v objetí Nekonečné lásky. (srv. TV 13.1)

058 – Jeho bratry jsou ti, kteří jsou posvěceni 2. část

Židům 2:11 Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry...

Sanctification—how many understand its full meaning? ... 7BC 909.7

The true Christian obtains an experience which brings holiness. He is without a spot of guilt upon the conscience, or a taint of corruption upon the soul. The spirituality of the law of God, with its limiting principles, is brought into his life. The light of truth irradiates his understanding. A glow of perfect love for the Redeemer clears away the miasma which has interposed between his soul and God. The will of God has become his will, pure, elevated, refined, and sanctified. His countenance reveals the light of heaven. His body is a fit temple for the Holy Spirit. Holiness adorns his character. God can commune with him; for soul and body are in harmony with God (Letter 139, 1898). 7BC 909.8

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 909.7 Posvěcení – kolik lidí chápe jeho plný význam? ...

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 909.8 Pravý křesťan získává zkušenost, která přináší svatost. Jeho svědomí nemá jedinou skvrnu viny a jeho nitro je bez stopy zkaženosti. Do jeho života je vnesena duchovnost Božího zákona s jeho ohraničujícími principy. Světlo pravdy rozjasňuje jeho chápání. Záře dokonalé lásky k Vykupiteli odstraňuje nečistotu, která stojí mezi jeho nitrem a Bohem. Boží vůle se stává jeho vůlí, čistou, vznešenou, zušlechtěnou a posvěcenou. Na jeho tváři je vidět nebeské světlo. Jeho tělo je chrámem způsobilým pro Ducha svatého. Svatost zdobí jeho charakter. Bůh s ním může mít společenství, protože nitro i tělo jsou v souladu s Bohem (Dopis 139, 1898).

What does the Lord require of His blood-bought heritage? —The sanctification of the whole being, —purity like the purity of Christ, perfect conformity to the will of God.... Into the holy city there can enter nothing that defileth, or maketh a lie.... SD 348.3

SD – Synové a dcery Boží 348.3 Co Pán požaduje od dědictví, které vykoupil svou krví? - Posvěcení celé bytosti, stejnou čistotu jako má Kristus, dokonalou shodu s Boží vůlí…. Do svatého města nemůže vstoupit nic, co znesvěcuje nebo působí lež….

There are many who in their hearts murmur against God. They say, “We inherit the fallen nature of Adam, and are not responsible for our natural imperfections.” They find fault with God's requirements, and complain that he demands what they have no power to give. Satan made the same complaint in heaven, but such thoughts dishonor God. ST August 29, 1892, par. 2

ST – časopis Znamení doby, 29. srpna 1892, odst. 2 Mnoho lidí ve svém srdci reptá proti Bohu. Říkají: "Zdědili jsme Adamovu padlou přirozenost a nejsme zodpovědní za své přirozené nedokonalosti." Hledají chyby v Božích požadavcích a stěžují si, že Bůh požaduje něco, co nemají sílu dát. Stejnou stížnost vznesl satan v nebi, ale takové myšlenky Boha znevažují.

Christ came to the earth, taking humanity and standing as man's representative, to show in the controversy with Satan that man, as God created him, connected with the Father and the Son, could

obey every divine requirement. Speaking through His servant He declares, “His commandments are not grievous” (1 John 5:3). It was sin that separated man from his God, and it is sin that maintains this separation. 1SM 253.4

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 253.4 Kristus přišel na zem, vzal na sebe lidství a vystupuje jako zástupce lidí, aby ve sporu se satanem ukázal, že člověk, jak ho Bůh stvořil, spojený s Otcem a Synem, může dodržovat všechny Boží požadavky. Skrze svého služebníka prohlašuje: **1. Janův 5,3** "Jeho přikázání nejsou těžká". Byl to hřích, který oddělil lidstvo od Boha, a je to hřích, díky kterému toto odloučení nadále přetrvává.

Sin is a hateful thing. It marred the moral beauty of a large number of the angels. It entered our world, and well-nigh obliterated the moral image of God in man. But in His great love God provided a way whereby man might regain the position from which he fell in yielding to the tempter. Christ came to stand at the head of humanity, to work out in our behalf a perfect character.... “As many as received him, to them gave he power to become the sons of God.” SD 348.2

SD – Synové a dcery Boží 348.2 Hřích je odporná věc. Znehodnotil morální krásu velkého počtu andělů. Vstoupil do našeho světa a téměř zničil morální obraz Boha v člověku. Bůh však ve své velké lásce připravil cestu, jak může člověk znovu získat zpět postavení, z něhož padl, když podlehl pokušiteli. Kristus přišel, aby se postavil do čela lidstva, aby v náš prospěch vydobyl dokonalý charakter…. **Jan 1,12** "Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi."

He who repents of his sin and accepts the gift of the life of the Son of God, can not be overcome. Laying hold by faith of the divine nature, he becomes a child of God. He prays, he believes. When tempted and tried, he claims the power that Christ died to give, and overcomes through His grace. SD 349.3

SD – Synové a dcery Boží 349.3 Kdo lituje svého hříchu a přijímá dar života Božího Syna, nemůže být přemožen. Uchopí-li vírou božskou přirozenost, stává se Božím dítětem. Modlí se a věří. Když je pokoušen a zkoušen, domáhá se té síly, kvůli které Kristus zemřel, aby ji mohl dát, a vítězí skrze Jeho milost.

1. Janův 5:18 Víme, že [každý] kdo je narozen z Boha, nehřeší; ale ten, kdo byl zplozen z Boha, střeží sebe samého a ten Zlý se ho nedotýká.

The Saviour took upon Himself the infirmities of humanity and lived a sinless life, that men might have no fear that because of the weakness of human nature they could not overcome. Christ came to make us “partakers of the divine nature,” and His life declares that humanity, combined with divinity, does not commit sin. MH 180.5

MH – Život naplněný pokojem 180.5 Spasitel vzal na sebe slabosti lidstva a žil životem bez hříchu, aby lidé nemuseli mít obavu, že pro slabost své lidské přirozenosti nebudou moci zvítězit. Kristus přišel, aby nás učinil „účastnými božské přirozenosti“, a Jeho život je svědectvím o tom, že člověk, který je spojen s Bohem, nehřeší. (srv. ZNP 89.8)

1. Janův 3:5-10 [5]A víte, že on se zjevil, aby odstranil [naše] hříchy, a hříchu v něm není. [6]Žádný, kdo v něm zůstává, nehřeší. Žádný, kdo hřeší, ho neviděl ani nepoznal. [7]Dítky, ať vás nikdo nesvádí. Kdo činí spravedlnost, je spravedlivý, tak jako on je spravedlivý. [8]Kdo činí hřích, je z Ďábla, neboť Ďábel hřeší od počátku. Proto se zjevil Syn Boží, aby zmařil skutky Ďáblovy. [9]Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích, protože v něm zůstává Boží símě; a nemůže hřešit, protože se narodil z Boha. [10]Podle toho se poznají děti Boží a děti Ďáblovy: žádný, kdo nečiní spravedlnost a kdo nemiluje svého bratra, není z Boha.

Christ always separates the contrite soul from sin. He came to destroy the works of the devil, and He has made provision that the Holy Spirit shall be imparted to every repentant soul, to keep him from sinning. DA 311.2

DA – Touha věků 311.2 Kristus nitro kajícího hříšníka vždy odděluje od hříchu. Přišel zmařit ďáblovy činy a postaral se o to, aby každému, kdo činí pokání, byl udělen Duch svatý, jenž ho chrání před hříchem. (srv. TV 195.4)

He came to this world and lived a sinless life, that in His power His people might also live lives of sinlessness. He desires them by practicing the principles of truth to show to the world that God's grace has power to sanctify the heart. RH April 1, 1902, par. 8

RH – časopis Review and Herald, 1. dubna 1902, odst. 8 Přišel na tento svět a žil bezhříšným životem, aby v jeho síle mohl žít životem bez hříchu také Jeho lid. Přeje si, aby praktickým uplatňováním zásad pravdy ukázali světu, že Boží milost má moc posvětit srdce.

2. Petrův 1:3 Jeho božská moc nám darovala všechno, čeho je třeba k životu a zbožnosti skrze poznání toho, který nás povolal [vlastní] slávou a mocí.

None of us need excuse our hasty temper, our misshapen characters, our selfishness, envy, jealousy, or any impurity of soul, body, or spirit. God has called us to glory and virtue. We are to obey the call. RH April 24, 1900, par. 4

RH – časopis Review and Herald, 24. dubna 1900, odst. 4 Nikdo z nás nemusí omlouvat svou zbrklou povahu, pokřivený charakter, sobectví, závist, žárlivost nebo jakoukoli nečistotu nitra, těla či ducha. Bůh nás povolal ke slávě a cti. Máme toto volání uposlechnout.

Efezským 1:4-5 [4]On si nás v něm vybral, ... abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří v lásce, [5]když nás podle zalíbení své vůle předurčil sobě k synovství skrze Ježíše Krista...

Those who receive Him and believe in Him become the spiritual children of God. They are adopted into the royal family, and as they seek to do the will of God, they become conformed into His image. SD 230.6

SD – Synové a dcery Boží 230.6 Kdo ho přijme a uvěří v něj se stane duchovním Božím dítětem. Je adoptován do královské rodiny, a jak usiluje o plnění Boží vůle, stává se podobným Jeho obrazu.

Scarcely can the human mind comprehend what is the breadth and depth and height of the spiritual attainments that can be reached by becoming partakers of the divine nature. The human agent who yields obedience to God, who becomes a partaker of the divine nature, finds pleasure in keeping the commandments of God, for he is one with God; he holds as vital a relation with God as does the Son to the Father. TMK 159.4

TMK – Abych jej znal 159.4 Lidská mysl dokáže jen stěží pochopit, jak rozsáhlých duchovních úspěchů lze dosáhnout, když se staneme účastníky božské přirozenosti. Člověk, který se v poslušnosti podřizuje Bohu a stává se účastníkem božské přirozenosti, nachází zalíbení v zachovávání Božích přikázání, neboť je s Bohem sjednocen; má k Bohu stejně živý vztah jako Syn k Otci.

Jesus said, Be perfect as your Father is perfect. If you are the children of God you are partakers of His nature, and you cannot but be like Him. Every child lives by the life of his father. If you are God's children, begotten by His Spirit, you live by the life of God. In Christ dwells “all the fullness of the Godhead bodily” (Colossians 2:9); and the life of Jesus is made manifest “in our mortal flesh” (2 Corinthians 4:11). That life in you will produce the same character and manifest the same works as it did in Him. MB 77.5

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 77.5 Pán Ježíš řekl: **Matouš 5:48** “Buďte ... dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.” Jste-li totiž Božími dětmi, jste také účastnými Jeho přirozenosti a není možné, abyste se Mu nepodobali. Život každého dítěte se podobá životu jeho otce. Jste-li Božími dětmi, narozenými z Jeho Ducha, žijete podle Božího života. V Kristu **Koloským 2,9** “tělesně přebývá veškerá plnost Božství” a Ježíšův život se projeví **2. Korintským 4,11** “na našem smrtelném těle”. Tento život v nás vytvoří stejný charakter a projeví se stejnými činy, jako tomu bylo u Krista. (srv. MON 48.3)

059 – Jeho bratry jsou ti, kteří jsou posvěceni 3. část

Jan 17:19 A sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli v pravdě posvěceni.

2. Tesalonickým 2:13b ... díky Bohu, že si vás vybral jako prvotinu k záchraně v posvěcení ducha a víře v pravdu.

The church of Christ is to represent his character. Its members, if their names are written in the Lamb's book of life, will be united by a vital connection with Christ, as the branch is united with the living vine. Jesus says, “For their sakes I sanctify myself, that they also might be sanctified through the truth.” Christ devoted himself entirely to the work of saving souls. He left the glories of heaven, and clothed his divinity with humanity, and subjected himself to sorrow, and shame, and reproach, abuse, denial, and crucifixion. Though he had all the strength of the passion of humanity, never did he yield to temptation to do that which was not pure and elevating and ennobling. He says. “I sanctify myself, that they also might be sanctified.” ST November 21, 1892, par. 8

ST – časopis Znamení doby, 21. listopadu 1892, odst. 8 Kristova církev má být ztvárněním Jeho charakteru. Pokud jsou jména jejích členů zapsána v Beránkově knize života, jsou s Kristem spojeni životodárným poutem, jako je ratolest spojena s živým vinným kmenem. Ježíš říká: **Jan 17:19 (B21)** "Posvěcuji sám sebe za ně, aby i oni byli posvěceni pravdou." Kristus se zcela odevzdal dílu záchrany lidí. Opustil nebeskou slávu, oblékl své božství do lidství a podrobil se utrpení, potupě, hanbě, ponižování, urážkám, odmítání a ukřižování. Ačkoli disponoval veškerou silou lidských vášní, nikdy nepodlehl pokušení udělat něco, co by nebylo čisté, povznášející a zušlechťující. Říká "posvěcuji sám sebe, aby i oni byli posvěceni."

Sanctification is not an emotion, but a heaven-born principle that brings all the passions and desires under the control of the Spirit of God; and this work is done through our Lord and Saviour. ST May 19, 1890, par. 4

ST – časopis Znamení doby, 19. května 1890, odst. 4 Posvěcení není žádná emoce, nýbrž z nebe pocházející princip, který podrobuje vládě Ducha svatého všechny vášně a touhy. Toto dílo se uskutečňuje skrze našeho Pána a Spasitele.

1. Tesalonickým 5:23-24 [23]A sám Bůh pokoje kéž vás celé posvětí a celého vašeho ducha i duši i tělo kéž zachová bez poskvrny až k příchodu našeho Pána Ježíše Krista. [24]Věrný je ten, kdo vás povolává; on to také učiní.

We need to be sanctified by the Holy Spirit every hour of the day, lest we be ensnared by the enemy and our souls be imperiled. TM 223.2

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 223.2 Abychom se nedostali do pasti nepřítele a naše nitro tak nebylo v ohrožení, potřebujeme být posvěcováni Duchem svatým každý den a každou hodinu.

Jesus Christ is our example in all things. He began life, passed through its experiences, and ended its record, with a sanctified human will. He was tempted in all points like as we are, and yet because he kept his will surrendered and sanctified, he never bent in the slightest degree toward the doing of evil, or toward manifesting rebellion against God. Have men and women who profess to be followers of Christ, been simply gratifying their own tastes, been confirming themselves in selfishness, in obstinacy, simply living to gratify their carnal propensities? ST October 29, 1894, par. 7

ST – časopis Znamení doby, 29. října 1894, odst. 7 Ježíš Kristus je nám ve všem příkladem. Zahájil život, prošel jeho zkušenostmi a životní záznam uzavřel s posvěcenou lidskou vůlí. Byl ve všem pokoušen podobně jako my a přesto se nikdy ani v nejmenším nesklonil k vykonání něčeho zlého nebo k projevu vzpoury proti Bohu. To protože svou vůli neustále odevzdával a nechával se posvětit. Uspokojují snad muži a ženy, kteří vyznávají, že jsou Kristovými následovníky, jen své vlastní choutky, utvrzují se v sobectví a v tvrdohlavosti? Žijí pouze pro uspokojení svých tělesných sklonů?

Christ said, “I sanctify myself, that they also may be sanctified.” .... You may say, “I was born with a natural tendency toward this evil, and I cannot overcome.” But every provision has been made by our heavenly Father whereby you may be able to overcome every unholy tendency. You are to overcome even as Christ overcame in your behalf. He says, “To him that overcometh will I grant to sit with me in my throne, even as I also overcame, and am set down with my Father in his throne.” It was sin that imperiled the human family; and before man was created the provision was made that if man failed to bear the test, Jesus would become his sacrifice and surety, that through faith in him, man might be reconciled to God, for Christ was the lamb “slain from the foundation of the world.” Christ died on Calvary that man might have power to overcome his natural tendencies to sin. But one says, “Can I not have my own way, and act myself?—No, you cannot have your way, and enter the kingdom of heaven. No “my way” will be there. No human ways will find place in the kingdom of heaven. Our ways must be lost in God's ways. RH February 23, 1892, par. 9

RH – časopis Review and Herald, 23. února 1892, odst. 9 Kristus řekl: "Posvěcuji sám sebe, aby i oni byli posvěceni." ... Možná řeknete: "Narodil jsem se s přirozeným sklonem k této špatnosti a nemohu ji překonat." Náš nebeský Otec však učinil veškerá opatření, díky nimž můžete překonat každý nesvatý sklon. Máte vítězit stejně jako Kristus zvítězil ve váš prospěch. On říká: **Zjevení 3:21** "Kdo vítězí, tomu dám usednout se mnou na můj trůn, jako i já jsem zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůn." Byl to hřích, který ohrozil lidstvo. Ještě před stvořením člověka bylo učiněno opatření, že pokud člověk ve zkoušce neobstojí, stane se Ježíš jeho zástupnou obětí a zárukou, aby skrze víru v Něj mohl být člověk smířen s Bohem, neboť Kristus byl tím Beránkem "zabitým od založení světa" (**Zjevení 13:8**). Kristus zemřel na Golgotě, aby člověk získal sílu překonat své přirozené sklony k hříchu. Někdo však namítne: "Nemohu jít vlastní cestou a jednat po svém?" - Ne, nemůžeš jít svou cestou a vejít do nebeského království. Žádné "po svém" tam nebude. V nebeském království nenaleznou místo žádné lidské cesty. Naše cesty se musí ztratit v Božích cestách.

Genuine sanctification .... is nothing less than a daily dying to self and daily conformity to the will of God. 4T 299.2

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 299.2 Opravdové posvěcení .... není nic menšího než každodenní umírání sobě samému a každodenní podřizování se Boží vůli.

If the truth sanctifies the soul, sin is hated and shunned, because Christ is accepted as an honored guest. But Christ cannot share a divided heart; sin and Jesus are never in copartnership. TM 160.1

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 160.1 Pokud pravda posvěcuje nitro, potom hřích nenávidíme a vyhýbáme se mu, protože přijímáme Krista jako vzácného hosta. Kristus však nemůže sdílet rozdělené srdce; hřích a Ježíš nikdy nejsou společníky.

The human agent is to cooperate with God, and keep under those passions which should be in subjection. To do this he must be unwearied in his prayers to God, ever obtaining grace to control his spirit, temper, and actions. Through the imparted grace of Christ, he may be enabled to overcome. 1SM 380.4

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 380.4 Člověk má spolupracovat s Bohem a držet na uzdě vášně, jejichž řízení mu bylo svěřeno. Aby toho dosáhl, musí se neúnavně modlit k Bohu a neustále získávat milost k ovládání svého ducha, temperamentu a jednání. Skrze Kristovu darovanou milost může být uschopněn k vítězství.

Our Saviour identifies Himself with our needs and weaknesses, in that He became a suppliant, a nightly petitioner, seeking from His Father fresh supplies of strength, to come forth invigorated and refreshed, braced for duty and trial. He is our example in all things. He is a brother in our infirmities, but not in possessing like passions. As the sinless One, His nature recoiled from evil. He endured struggles and torture of soul in a world of sin. His humanity made prayer a necessity and privilege. 2T 201.2

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 201.2 Náš Spasitel se ztotožňuje s našimi potřebami a slabostmi. V tom se stal úpěnlivým prosebníkem, který po nocích hledal u svého Otce čerstvý příděl síly, aby se pak vracel posílený a osvěžený, připravený na povinnosti a zkoušky. On je ve všem naším příkladem. Je bratrem v našich slabostech, ale nikoli v tom, že by si osvojil podobné vášně. Jeho přirozenost – jako toho jediného Bezhříšného – se vzpírala zlu. Ve světě hříchu snášel niterné boje a muka. Jeho lidství učinilo modlitbu nutností a výsadou.

Satan stood ready to assail Him at every step, hurling at Him his fiercest temptations; yet He “did no sin, neither was guile found in His mouth.” “He ... suffered being tempted,” suffered in proportion to the perfection of His holiness. But the prince of darkness found nothing in Him; not a single thought or feeling responded to temptation. 5T 421.2

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 421.2 Satan na Něj vrhal svá nejprudší pokušení a neváhal Ho napadat na každém kroku. Přesto **1. Petrův 2:22** "se [Ježíš] nedopustil hříchu, ani lest nebyla nalezena v jeho ústech". **Židům 2:18** "Sám vytrpěl pokušení", trpěl úměrně tomu, jak dokonalá byla jeho čistota a svatost. Kníže temnoty však v Něm nenalezl nic. Ježíš na pokušení nezareagoval ani jedinou myšlenkou či pocitem.

He was unsullied with corruption, a stranger to sin; yet He prayed, and that often with strong crying and tears. He prayed for His disciples and for Himself, thus identifying Himself with our needs, our weaknesses, and our failings, which are so common with humanity. He was a mighty petitioner, not

possessing the passions of our human, fallen natures, but compassed with like infirmities, tempted in all points even as we are. Jesus endured agony which required help and support from His Father. 2T 508.2

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 508.2 Nebyl poskvrněn zkažeností, hřích mu byl cizí, přesto se modlil, a to často v slzách a s úpěnlivým voláním. Modlil se za sebe i za své učedníky a ztotožnil se tím s našimi potřebami, slabostmi a nedostatky, které jsou pro lidstvo tak typické. Byl mocným prosebníkem, který neměl vášně naší lidské, padlé přirozenosti, ale který byl stižen podobnými slabostmi, pokoušen ve všem jako my. Ježíš podstoupil utrpení, které vyžadovalo pomoc a podporu od Jeho Otce.

1. Petrův 4:1-2 [1]Když tedy Kristus [za nás] trpěl v těle, i vy se vyzbrojte týmž smýšlením, totiž že ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem, [2]abyste po zbývající čas života v těle již nežili podle lidských žádostí, nýbrž podle Boží vůle.

His example declares that our only hope of eternal life is through bringing the appetites and passions into subjection to the will of God. DA 122.2

DA – Touha věků 122.2 Svým příkladem nám ukazuje, že jedinou naději na věčný život máme, když své chutě a touhy podřídíme Boží vůli. (srv. TV 74.2)

All the powers and passions of the converted man are brought under the control of Christ. His Spirit is a renewing power, transforming to the divine image all who will receive it. 5T 219.4

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 219.4 Všechny síly a touhy obráceného člověka jsou uvedeny pod Kristovu nadvládu. Jeho Duch je obnovující silou, která proměňuje k Božímu obrazu všechny, kdo ji přijmou.

“As many as received him, to them gave he power to become the sons of God, even to them that believe on his name.” Shall we not, then, give to Christ that which He has died to redeem? If you will do this, He will quicken your conscience, renew your heart, sanctify your affections, purify your thoughts, and set all your powers at work for Him. Every motive and every thought will be brought into captivity to Jesus Christ. 7BC 909.10

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 909.10 **Jan 1:12** "Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno." Neměli bychom tedy dát Kristu to, co vykoupil svou smrtí? Pokud to uděláš, oživí tvé svědomí, obnoví tvé srdce, posvětí tvé cítění, očistí tvé myšlenky a zapojí všechny tvé síly do služby pro Něj. Každá pohnutka a každá myšlenka bude podmaněna Ježíši Kristu.

Titus 2:11-14 [11]Zjevila se totiž Boží milost, která přináší záchranu všem lidem [12]a vychovává nás, abychom se odřekli bezbožnosti a světských žádostí a rozvážně, spravedlivě a zbožně žili v tomto věku, [13]očekávajíce tu blahoslavenou naději, zjevení slávy velikého Boha a našeho Zachránce Ježíše Krista,

[14]který dal sám sebe za nás, aby nás vykoupil z veškeré nepravosti [nezákonnosti] a očistil si svůj zvláštní [vybraný] lid, horlivý v dobrých skutcích.

060 – Jeho bratři přijímají z Jeho plnosti

Jan 1:14,16 [14]A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy... [16]Z jeho plnosti jsme my všichni vzali, milost za milostí.

Koloským 1:19-23a [19]neboť se Otci zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost [20]a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže -- aby [skrze něho] smířil vše jak na zemi, tak v nebesích. [21]I vás, kteří jste kdysi byli odcizeni a myslí nepřátelští ve zlých skutcích, [22]nyní smířil ve svém lidském těle skrze [svou] smrt, aby vás před sebou postavil svaté, bez poskvrny a bez úhony, [23]zůstáváteli vskutku na víře založeni [stojící na dobrém základě] a v ní pevni a nevzdálíteli [nepohneteli] se od naděje evangelia, které jste slyšeli...

Jan 3:34-35 [34]Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť [Bůh] dává Ducha bez odměřování. [35]Otec miluje Syna a všechno dal do jeho rukou.

To Jesus, who emptied Himself for the salvation of lost humanity, the Holy Spirit was given without measure. So it will be given to every follower of Christ when the whole heart is surrendered for His indwelling. Our Lord Himself has given the command, “Be filled with the Spirit” (Ephesians 5:18), and this command is also a promise of its fulfillment. It was the good pleasure of the Father that in Christ should “all the fullness dwell,” and “in Him ye are made full.” Colossians 1:19, R.V.; 2:10, R.V. MB 20.3

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 20.3 Pán Ježíš, který zmařil sám sebe kvůli záchraně ztraceného lidstva, obdržel Ducha svatého v plnosti. Stejnou výsadu může mít každý Kristův následovník, pokud odevzdá celé své srdce Duchu svatému, aby v něm přebýval. Sám náš Pán přikázal: **Efezským 5,19 (B21)** „Nechávejte se naplnit Duchem.“ Tento příkaz je současně příslibem jeho naplnění. Otci se zalíbilo, aby v Kristu přebývala **Koloským 1,19** „veškerá plnost“ a abychom i my v Něm **Koloským 2,10** „byli úplní“. (srv. MON 19.7)

There are many who think that it is impossible to escape from the power of sin, but the promise is that we may be filled with all the fullness of God. TMK 302.2

TMK – Abych jej znal 302.2 Hodně lidí si myslí, že není možné se vymanit z moci hříchu, ale zaslíbení říká, že máme být **Efezským 3:19** „naplněni do veškeré plnosti Boží.“

Christ's humanity was united with divinity; He was fitted for the conflict by the indwelling of the Holy Spirit. DA 123.3

DA – Touha věků 123.3 Kristovo lidství bylo spojeno s božstvím. Ke konfliktu byl uzpůsoben díky tomu, že v něm přebýval Duch svatý. (srv. TV 74.6)

In Christ dwelt the fullness of the Godhead bodily. This is why, although He was tempted in all points like as we are, He stood before the world, from His first entrance into it, untainted by corruption,

though surrounded by it. Are we not also to become partakers of that fullness, and is it not thus, and thus only, that we can overcome as He overcame? 7BC 907.5

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 907.5 V Kristu přebývala plnost Boží tělesně. Právě proto, přestože byl ve všem pokoušen jako my, stál před světem od prvního okamžiku, kdy na něj vstoupil, neposkvrněn zkažeností, ačkoli jí byl obklopen. Nemáme se i my stát účastníky této plnosti a nemůžeme právě a jedině takto vítězit, jako vítězil On?

We lose much by not dwelling constantly upon the character of Christ (Manuscript 16, 1890). 7BC 907.6

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 907.6 Když se nezabýváme Kristovým charakterem bez přestání, o mnoho přicházíme (Rukopis 16, 1890).

The Saviour was deeply anxious for His disciples to understand for what purpose His divinity was united to humanity. He came to the world to display the glory of God, that man might be uplifted by its restoring power. God was manifested in Him that He might be manifested in them. Jesus revealed no qualities, and exercised no powers, that men may not have through faith in Him. His perfect humanity is that which all His followers may possess, if they will be in subjection to God as He was. DA 664.4

DA – Touha věků 664.4 Spasiteli velmi záleželo na tom, aby učedníci pochopili, proč se jeho božství spojilo s lidstvím. Přišel světu představit Boží slávu, aby mohl být člověk povznesen její obnovující mocí. Bůh se zjevil v Kristu, aby se Kristus mohl zjevovat v lidech. Ježíš nevyužil žádné síly ani neprojevil žádné vlastnosti, které by lidé vírou v Něho nemohli získat. Všichni Jeho následovníci mohou být v lidství stejně dokonalí jako Kristus, pokud se Bohu podřídí stejně jako se mu podřídil On. (srv. TV 425.7)

Jesus Christ is our example in all things. He began life, passed through its experiences, and ended its record, with a sanctified human will. ST October 29, 1894, par. 7

ST – časopis Znamení doby, 29. října 1894, odst. 7 Ježíš Kristus je nám ve všem příkladem. Zahájil život, prošel jeho zkušenostmi a životní záznam uzavřel s posvěcenou lidskou vůlí.

Jan 8:29b ...stále činím to, co se jemu líbí.

He was tempted in all points like as we are, and yet because he kept his will surrendered and sanctified, he never bent in the slightest degree toward the doing of evil, or toward manifesting rebellion against God. ST October 29, 1894, par. 7

ST – časopis Znamení doby, 29. října 1894, odst. 7 Byl ve všem pokoušen podobně jako my a přesto se nikdy ani v nejmenším nesklonil k vykonání něčeho zlého nebo k projevu vzpoury proti Bohu. To protože svou vůli neustále odevzdával a nechával se posvětit.

Jan 17:19 (B21) Posvěcuji sám sebe za ně, aby i oni byli posvěceni pravdou.

Filipským 2:5-8 [5]Mějte [tedy] v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši. [6]Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, [7]nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě člověka, [8]ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži.

True sanctification is an entire conformity to the will of God. SL 9.1

SL – Posvěcený život 9.1 Pravé posvěcení je úplné podřízení se Boží vůlí. SL 9.1

Jesus emptied Himself, and in all that He did, self did not appear. He subordinated all things to the will of His Father. When His mission on earth was about to close, He could say, "I have glorified Thee on the earth: I have finished the work which Thou gavest Me to do." John 17:4. And He bids us, "Learn of Me; for I am meek and lowly in heart." "If any man will come after Me, let him deny himself" (Matthew 11:29; 16:24); let self be dethroned and no longer hold the supremacy of the soul. MB 14.3

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 14.3 Ježíš "zmařil sám sebe" (**Filipským 2:7**), v ničem, co konal, se neprojevilo sobectví. Všechno podřídil vůli svého Otce. Když se Jeho pozemské poslání chýlilo ke konci, mohl říci: **Jan 17,4** "Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal." A nás vyzývá: **Matouš 11,29** "Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci." **Matouš 16,24** "Chceli kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe." Ať je vlastní já sesazeno z trůnu. Nedovolte sobectví, aby nadále ovládalo vaše nitro. (srv. MON 16.5)

Our finite will must be brought into submission to the will of the Infinite; the human will must be blended with the divine. This will bring the Holy Spirit to our aid; and every conquest will tend to the recovery of God's purchased possession, to the restoration of His image in the soul. MYP 55.2

MYP – Poselství pro mladé 55.2 Naše omezená vůle se musí podřídit vůli Nekonečného; lidská vůle musí být spojena s božskou. To nám přivede na pomoc Ducha svatého a každé vítězství bude směřovat k obnovení Bohem vykoupeného vlastnictví, k obnovení Jeho obrazu v lidském nitru.

Koloským 2:9-10 [9]Neboť v něm tělesně přebývá veškerá plnost Božství. [10]I vy jste v něm naplněni [úplní]. On je hlavou každé vlády a moci.

What a thought is this! In Christ "dwelleth all the fullness of the Godhead bodily. And ye are complete in Him." Never will the human heart know happiness until it is submitted to be molded by the Spirit of God. The Spirit conforms the renewed soul to the model, Jesus Christ. MYP 55.3

MYP – Poselství pro mladé 55.3 Jaká to je myšlenka! V Kristu **Koloským 2:9-10** "tělesně přebývá veškerá plnost božství. I vy jste v něm úplní." Lidské srdce nikdy nepozná štěstí, dokud se nepodvolí formování Duchem svatým. Duch přizpůsobuje obnovené nitro vzoru, jímž je Ježíš Kristus.

The Lord Jesus acts through the Holy Spirit; for it is His representative. Through it He infuses spiritual life into the soul, quickening its energies for good, cleansing it from moral defilement, and giving it a fitness for His kingdom. MYP 55.3

MYP – Poselství pro mladé 55.3 Pán Ježíš jedná skrze svého představitele, Ducha svatého. Jeho prostřednictvím vlévá duchovní život do lidského nitra, oživuje jeho síly pro dobro, očišťuje člověka od morální poskvrny a dává mu způsobilost pro své království.

Židům 2:11 Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry, ...

To be sanctified is to become a partaker of the divine nature, catching the spirit and mind of Jesus, ever learning in the school of Christ. RH December 5, 1912, par. 2

RH – časopis Review and Herald, 5. prosince 1912, odst. 2 Být posvěcený znamená stát se účastníkem božské přirozenosti, osvojit si Ježíšova ducha a mysl a stále se učit v Kristově škole.

The true Christian, ... is a living representative of the truth which he professes. Of these true-hearted followers, Jesus declares that he is not ashamed to call them brethren. ST March 9, 1882, par. 8

ST – časopis Znamení doby, 9. března 1882, odst. 8 Pravý křesťan .... je živým představitelem pravdy, kterou vyznává. O těchto skutečně upřímných následovnících Ježíš prohlašuje, že se nestydí je nazývat bratry.

1. Tesalonickým 5:23-24 [23]A sám Bůh pokoje kéž vás celé posvětí a celého vašeho ducha i duši i tělo kéž zachová bez poskvrny až k příchodu našeho Pána Ježíše Krista. [24]Věrný je ten, kdo vás povolává; on to také učiní.

061 – Rostl v milosti

Lukáš 2:40 Dítě pak rostlo a sílilo naplňováno moudrostí a Boží milost byla s ním [na něm].

He, the Majesty of heaven, the King of glory, became a babe in Bethlehem, and for a time represented the helpless infant in its mother's care.... But from the first dawning of intelligence He was constantly growing in grace and in a knowledge of truth. Ed 106.3

Ed – Výchova 106.3 On, Král slávy a nebeský Panovník, se stal děťátkem v Betlémě a na určitou dobu přijal roli bezbranného kojence v péči své matky.... Od chvíle, kdy začal samostatněji přemýšlet, však neustále rostl v milosti a poznání pravdy. (srv. Vy 64.7)

In childhood He did the works of an obedient child. He spoke and acted with the wisdom of a child and not of a man, honoring His parents and carrying out their wishes in helpful ways, according to the ability of a child. But at each stage of His development He was perfect, with the simple, natural grace of a sinless life. The sacred record says of His childhood, “The child grew, and waxed strong in spirit, filled with wisdom; and the grace of God was upon Him.” And of His youth it is recorded, “Jesus increased in wisdom and stature, and in favor with God and man.” Luke 2:40, 52. COL 82.3

COL – Kristova podobenství 82.3 V dětství si počínal jako poslušné dítě. Mluvil a jednal s moudrostí odpovídající Jeho dětskému věku, nikoliv dospělého muže. Ctil své rodiče a plnil jejich přání úměrně svým dětským schopnostem tak, aby jim to bylo pomocí. Na každém stupni svého rozvoje byl dokonalý, projevoval jednoduchý, přirozený půvab bezhříšného života. Písmo svaté o jeho dětství říká: **Lukáš 2,40** “Dítě pak rostlo a sílilo naplňováno moudrostí a Boží milost byla s ním.” O jeho mládí se pak píše: **Lukáš 2,52** “A Ježíš prospíval v moudrosti a v tělesném růstu a v přízni u Boha i u lidí.” (srv. PM 40.4)

Here is Bible sanctification.... It is truth received in the heart, and practically carried out in the life. 1T 339.7

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 339.7 Toto je biblická definice posvěcení.... Je to pravda přijatá do srdce a prakticky uskutečňovaná v životě.

Jesus, considered as a man, was perfect, yet He grew in grace. Luke 2:52: “And Jesus increased in wisdom and stature, and in favor with God and man.” Even the most perfect Christian may increase continually in the knowledge and love of God. 1T 339.8

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 339.8 Ježíš, myšleno jako člověk, byl dokonalý, přesto rostl v milosti. **Lukáš 2,52** “A Ježíš prospíval v moudrosti a v tělesném růstu a v přízni u Boha i u lidí.” I ten nejdokonalejší křesťan může neustále růst v poznání a lásce k Bohu.

2 Peter 3:14, 18: “Wherefore, beloved, seeing that ye look for such things, be diligent that ye may be found of Him in peace, without spot, and blameless.” “But grow in grace, and in the knowledge of our Lord and Saviour Jesus Christ.... 1T 340.1

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 340.1 2. Petrův 3,14.18a "Proto, milovaní, očekávateli tyto věci, vynasnažte se, abyste jím byli nalezeni v pokoji, bez poskvrny a bez úhony." "Rosťte v milosti a poznání našeho Pána a Zachránce Ježíše Krista..."

Sanctification is not the work of a moment, an hour, or a day. It is a continual growth in grace. We know not one day how strong will be our conflict the next. Satan lives, and is active, and every day we need to cry earnestly to God for help and strength to resist him. As long as Satan reigns we shall have self to subdue, besetments to overcome, and there is no stopping place, there is no point to which we can come and say we have fully attained. 1T 340.2

1T – Svědectví pro církev, 1. svazek 340.2 Posvěcení není dílem okamžiku, určité hodiny nebo dne. Je to neustálý růst v milosti. Dnes nevíme, jak silný bude náš boj následujícího dne. Satan žije a je aktivní a každý den musíme vroucně volat k Bohu o pomoc a sílu, abychom mu mohli vzdorovat. Dokud bude satan vládnout, budeme muset přemáhat své já a překonávat nástrahy. Neexistuje žádné místo, kde bychom se mohli zastavit, žádný bod, k němuž bychom mohli dojít a říci, že jsme již zcela dosáhli cíle.

The life of Jesus was a life in harmony with God. While He was a child, He thought and spoke as a child; but no trace of sin marred the image of God within Him. Yet He was not exempt from temptation. The inhabitants of Nazareth were proverbial for their wickedness. The low estimate in which they were generally held is shown by Nathanael's question, “Can there any good thing come out of Nazareth?” John 1:46. Jesus was placed where His character would be tested. It was necessary for Him to be constantly on guard in order to preserve His purity. He was subject to all the conflicts which we have to meet, that He might be an example to us in childhood, youth, and manhood. DA 71.1

DA – Touha věků 71.1 Ježíš prožil svůj život na zemi v souladu s Bohem. Dokud byl dítětem, myslel a mluvil jako dítě. Boží obraz v Něm nebyl narušen ani náznakem hříchu. Přesto nebyl ušetřen pokušení. Obyvatelé Nazareta byli známí svou zkažeností. O jejich pověsti svědčí Natanaelova otázka: **Jan 1,46** “Může být z Nazareta něco dobrého?” V takovém prostředí byl Ježíš vystaven neustálým zkouškám. Musel být pořád ve střehu, aby si uchoval svou čistotu. Prošel všemi nástrahami, kterým musíme čelit my, aby nám mohl být příkladem v dětství, dopívání i ve zralém věku. (srv. TV 42.1-2)

His life and character were the unfolding or representation of the perfection of the character that man may attain by becoming a partaker of the divine nature, and overcoming the world through daily conflicts. FLB 114.3

FLB – Víra, kterou žiji 114.3 Jeho život a povaha byly odhalením či znázorněním dokonalosti charakteru, které může člověk dosáhnout, když se stane účastníkem božské přirozenosti a překoná svět prostřednictvím každodenních zápasů.

Satan was unwearied in his efforts to overcome the Child of Nazareth. From His earliest years Jesus was guarded by heavenly angels, yet His life was one long struggle against the powers of darkness. That there should be upon the earth one life free from the defilement of evil was an offense and a perplexity to the prince of darkness. He left no means untried to ensnare Jesus. No child of humanity will ever be called to live a holy life amid so fierce a conflict with temptation as was our Saviour. DA 71.2

DA – Touha věků 71.2 Satan se neúnavně snažil Dítě z Nazareta přemoci. Ježíše od nejútlejšího věku chránili nebeští andělé, a přesto byl Jeho život neustálým bojem proti mocnostem zla. Jediný život prožitý na zemi bez hříchu by byl pro knížete temnot urážkou a velikou ranou. Využil všechny

prostředky k tomu, aby Ježíše svedl. Nikdo z potomků lidstva už nebude nikdy povolán k tomu, aby žil svatým životem v tak ostrém souboji s pokušením jako náš Spasitel. (srv. TV 42.3)

Satan exulted when Christ became a human being, and he compassed His path with every conceivable temptation. Human weakness and tears were His portion; but He sought unto God, praying with His whole soul, with strong crying and tears; and He was heard in that He feared. The subtlety of the enemy could not ensnare Him while He made God His trust, and was obedient to His words. ST May 10, 1899, par. 8

ST – časopis Znamení doby, 10. května 1899, odst. 8 Když se Kristus stal člověkem, satan zajásal a provázel Jeho cestu všemi myslitelnými pokušeními. Ježíšovým údělem byla lidská slabost a slzy. On však hledal Boha. Modlil se celým nitrem, se silným pláčem a slzami a Bůh Jeho obavy slyšel. Lstivost nepřítele Ježíše nemohla polapit, dokud důvěřoval Bohu a byl poslušný Jeho slovům.

Žalm 17:4 Co se týče lidských skutků, podle slova tvých rtů jsem se chránil cest lupičů [zhoubce – BKR].

He did not invite temptation, but kept aloof from the society of those whose influence was corrupting. Christ placed His feet in the most uneven path that children and youth will ever be called to travel. MYP 78.3

MYP – Poselství pro mladé 78.3 Nepřivolával pokušení, naopak se držel stranou od společnosti lidí, jejichž vliv byl zhoubný. Kristus se postavil na tu nejméně schůdnou cestu, po které kdy budou děti a mladí lidé povoláni jít.

He understood the temptations of children; for He bore their sorrows and trials. Firm and steadfast was His purpose to do the right. Though enticed to evil, He refused to depart in a single instance from the strictest truth and rectitude. He maintained perfect filial obedience; but His spotless life aroused the envy and jealousy of His brethren. His childhood and youth were anything but smooth and joyous. His brethren did not believe on Him, and were annoyed because He did not in all things act as they did, and become one of them in the practice of evil. In His home life He was cheerful, but never boisterous. He ever maintained the attitude of a learner. He took great delight in nature, and God was His teacher (The Signs of the Times, July 30, 1896). 5BC 1117.5

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.5 Rozuměl pokušením dětí, protože nesl jejich trápení a zkoušky. Jeho záměr jednat správně byl pevný a neochvějný. I když byl sváděn ke zlému, odmítl se byť v jediném případě odchýlit od nejpřísnější pravdy a zásadovosti. Udržoval dokonalou synovskou poslušnost; Jeho neposkvrněný život však vzbuzoval závist a žárlivost u Jeho bratrů. Jeho dětství a mládí nebylo nijak pohodové a radostné. Jeho bratři v Něj nevěřili a rozčilovali se, že nejednal ve všem jako oni a nestal se jedním z nich v konání zla. V životě doma byl radostný, ale nikdy ne divoký. Vždy zachovával postoj žáka. Velkým potěšením Mu byla příroda a Bůh byl Jeho učitelem (The Signs of the Times, 30. července 1896).

The parents of Jesus were poor, and dependent upon their daily toil. He was familiar with poverty, self-denial, and privation. This experience was a safeguard to Him. In His industrious life there were no idle

moments to invite temptation. No aimless hours opened the way for corrupting associations. So far as possible, He closed the door to the tempter. Neither gain nor pleasure, applause nor censure, could induce Him to consent to a wrong act. He was wise to discern evil, and strong to resist it. DA 72.1

DA – Touha věků 72.1 Ježíšovi rodiče byli chudí a žili z toho, co si vydělali každodenní namáhavou prací. Ježíš dobře znal chudobu, sebezapření i nedostatek. Tato zkušenost pro Něj byla ochranou. Jeho život byl plný práce. Využíval každé chvíle, a proto Mu nezbýval čas na pochybnou společnost a na zahálení, které otevírá dveře pokušení. Bránil se pokušiteli, jak jen mohl. Žádný zisk, záliba, úspěch či opovržení Ho nemohly svést ke špatnému činu. Měl moudrost rozpoznat zlo a sílu mu vzdorovat. (srv. TV 42.4)

Christ was the only sinless one who ever dwelt on earth; yet for nearly thirty years He lived among the wicked inhabitants of Nazareth. This fact is a rebuke to those who think themselves dependent upon place, fortune, or prosperity, in order to live a blameless life. Temptation, poverty, adversity, is the very discipline needed to develop purity and firmness. DA 72.2

DA – Touha věků 72.2 Kristus byl jediný, kdo kdy žil na zemi bez hříchu i přesto, že téměř třicet let strávil mezi bezbožníky v Nazaretě. To by si měli uvědomit zejména ti, kdo si myslí, že bezhříšný život závisí na prostředí, majetku či úspěchu. Právě pokušení, chudoba a protivenství napomáhají rozvoji čistoty a odolnosti. (srv. TV 42.5)

Lukáš 2:40 Dítě pak rostlo a sílilo naplňováno moudrostí a Boží milost byla s ním [na něm].

062 – Prospíval v moudrosti

Lukáš 2:52 A Ježíš prospíval v moudrosti a v tělesném růstu a v přízni u Boha i u lidí.

In the sunlight of His Father's countenance, Jesus “increased in wisdom and stature, and in favor with God and man.” Luke 2:52. His mind was active and penetrating, with a thoughtfulness and wisdom beyond His years. Yet His character was beautiful in its symmetry. The powers of mind and body developed gradually, in keeping with the laws of childhood. DA 68.2

DA – Touha věků 68.2 Ježíš před zraky svého Otce **Lukáš 2,52** “prospíval v moudrosti a v tělesném růstu a v přízni u Boha i u lidí.” Jeho mysl byla bystrá a hloubavá. Na svůj věk byl Ježíš mimořádně přemýšlivý a rozumný. Jeho charakter byl přitom obdivuhodně vyvážený. Jeho tělesné i duševní schopnosti se rozvíjely postupně, v souladu se zákonitostmi odpovídajícími dětskému věku. (srv. TV 40.2)

As a child, Jesus manifested a peculiar loveliness of disposition. His willing hands were ever ready to serve others. He manifested a patience that nothing could disturb, and a truthfulness that would never sacrifice integrity. In principle firm as a rock, His life revealed the grace of unselfish courtesy. DA 68.3

DA – Touha věků 68.3 Jako dítě Ježíš projevoval neobyčejně milou povahu. Byl vždy ochotný přiložit ruku k službě a pomoci druhým. Projevoval se bezmeznou trpělivostí a věrností, která by nikdy neobětovala bezúhonnost. V zásadách byl pevný jako skála a Jeho život přitom projevoval nesobeckost, laskavost a ohleduplnost. (srv. TV 40.3)

With deep earnestness the mother of Jesus watched the unfolding of His powers, and beheld the impress of perfection upon His character. With delight she sought to encourage that bright, receptive mind. Through the Holy Spirit she received wisdom to co-operate with the heavenly agencies in the development of this child, who could claim only God as His Father. DA 69.1

DA – Touha věků 69.1 Marie sledovala s hlubokým zájmem rozvoj Ježíšových schopností a to, jak se v Jeho charakteru objevuje otisk dokonalosti. S potěšením podporovala jeho bystrost a vnímavost. Duch svatý jí dával moudrost, jak při výchově tohoto dítěte, jehož Otcem mohl být jedině Bůh, spolupracovat s nebesy. (srv. TV 40.4)

From the earliest times the faithful in Israel had given much care to the education of the youth. The Lord had directed that even from babyhood the children should be taught of His goodness and His greatness, especially as revealed in His law, and shown in the history of Israel. Song and prayer and lessons from the Scriptures were to be adapted to the opening mind. Fathers and mothers were to instruct their children that the law of God is an expression of His character, and that as they received the principles of the law into the heart, the image of God was traced on mind and soul. Much of the teaching was oral; but the youth also learned to read the Hebrew writings; and the parchment rolls of the Old Testament Scriptures were open to their study. DA 69.2

DA – Touha věků 69.2 Věrní Izraelci již od nejstarších dob věnovali velkou péči výchově a vzdělávání mladých lidí. Bůh jim přikázal, aby děti od nejútlejšího věku učili o Jeho dobrotě a velikosti a ukazovali jim, jak se tyto Jeho vlastnosti projevovaly v dějinách Izraele, a především v Jeho zákoně. Písně, modlitby i čtení Písma měli přizpůsobit rozvíjející se mysli dětí. Rodiče měli vést děti k tomu, aby Boží zákon chápaly jako vyjádření Božího charakteru. Měli jim vysvětlit, že pokud přijmou zásady Božího

zákona do svého srdce, jejich mysl i nitro se bude utvářet k Božímu obrazu. Většinu naučení přijímaly děti z ústního podání, učily se však také číst hebrejské spisy a díky tomu mohli později studovat pergamenové svitky Starého zákona. (srv. TV 40.5)

Deuteronomium 6:6-7 [6]Ať jsou [měj] tato slova, která ti dnes přikazuji, ve tvém srdci [na mysli]. [7]Opakuj [vštěpuj] je svým synům, mluv o nich, když pobýváš [sedíš] ve svém domě, i když chodíš po cestě, když ležíš, i když vstáváš.

The child Jesus did not receive instruction in the synagogue schools. His mother was His first human teacher. From her lips and from the scrolls of the prophets, He learned of heavenly things. The very words which He Himself had spoken to Moses for Israel He was now taught at His mother's knee. As He advanced from childhood to youth, He did not seek the schools of the rabbis. He needed not the education to be obtained from such sources; for God was His instructor. DA 70.1

DA – Touha věků 70.1 Ježíš nezískal vzdělání v židovských školách. Jeho prvním lidským učitelem byla Jeho matka. Z jejích úst a z prorockých spisů se učil znát nebeské věci. Na jejím klíně se nyní dozvídal to, co kdysi sám skrze Mojžíše předal Izraeli. Ani v době dospívání nevyhledal rabínské školy. Nepotřeboval získat vzdělání z takovéhoto zdroje, neboť Jeho učitelem byl Bůh. (srv. TV 41.1)

The question asked during the Saviour's ministry, “How knoweth this man letters, having never learned?” does not indicate that Jesus was unable to read, but merely that He had not received a rabbinical education. John 7:15. Since He gained knowledge as we may do, His intimate acquaintance with the Scriptures shows how diligently His early years were given to the study of God's word. And spread out before Him was the great library of God's created works. He who had made all things studied the lessons which His own hand had written in earth and sea and sky. Apart from the unholy ways of the world, He gathered stores of scientific knowledge from nature. He studied the life of plants and animals, and the life of man. From His earliest years He was possessed of one purpose; He lived to bless others. For this He found resources in nature; new ideas of ways and means flashed into His mind as He studied plant life and animal life. Continually He was seeking to draw from things seen illustrations by which to present the living oracles of God. The parables by which, during His ministry, He loved to teach His lessons of truth show how open His spirit was to the influences of nature, and how He had gathered the spiritual teaching from the surroundings of His daily life. DA 70.2

DA – Touha věků 70.2 Otázka vznesená v průběhu Spasitelova působení na zemi: **Jan 7,15** “Jak to, že se tento člověk vyzná v Písmech, když se tomu neučil?” neznamená, že by Ježíš neuměl číst, ale jen to, že neměl rabínské vzdělání. Učil se stejně, jako se můžeme učit i my. Jeho důkladná znalost Písma ukazuje, jak pečlivě se už v dětství věnoval studiu Božího slova. Otevírala se mu celá knihovna Božího díla stvoření. Ten, který všechno stvořil, nyní zkoumal vše, co Jeho vlastní ruka vepsala na zemi, na nebe i do moře. Oproštěn od nesvatých způsobů tohoto světa shromažďoval vědecké poznatky zkoumáním přírody. Věnoval se studiu života rostlin, živočichů i lidí. Od útlého věku sledoval jediný cíl — aby Jeho život byl požehnáním pro druhé. Inspiraci nacházel v přírodě. Když pozoroval život rostlin a živočichů, napadaly ho různé nové myšlenky a přirovnání. Vše, co viděl, se neustále snažil použít k objasnění a přiblížení Božího slova. Podobenství, jejichž prostřednictvím v čase své veřejné služby lidem tak rád představoval pravdu, svědčí o tom, jak silně se nechával ovlivnit přírodou a jak dokázal čerpat duchovní naučení z prostředí svého každodenního života. (srv. TV 41.2)

Thus to Jesus the significance of the word and the works of God was unfolded, as He was trying to understand the reason of things. Heavenly beings were His attendants, and the culture of holy thoughts and communings was His. From the first dawning of intelligence He was constantly growing in spiritual grace and knowledge of truth. DA 70.3

DA – Touha věků 70.3 Tím, že se snažil pochopit smysl všeho, s čím se setkal, se učil chápat význam Božího slova i Božího díla. Na zemi ho neustále provázely nebeské bytosti. Rád přemýšlel i hovořil o svatých věcech. Od chvíle, kdy jako dítě začal vnímat svět kolem sebe, neustále duchovně rostl v milosti a poznání pravdy. (srv. TV 41.3)

As Christ grew older, the work begun in His childhood went on, and He continued to increase in wisdom, and in favor with God and man. FE 402.2

FE – Základy křesťanské výchovy 402.2 V dospívání pokračovalo dílo započaté v dětství a Kristus stále více rostl v moudrosti a v přízni u Boha i u lidí.

Jakub 3:17 Moudrost shůry je především čistá, potom pokojná, mírná [vlídná – B21], poddajná, plná milosrdenství a dobrého ovoce, nepochybující, bez přetvářky.

Every child may gain knowledge as Jesus did. As we try to become acquainted with our heavenly Father through His word, angels will draw near, our minds will be strengthened, our characters will be elevated and refined. We shall become more like our Saviour. And as we behold the beautiful and grand in nature, our affections go out after God. While the spirit is awed, the soul is invigorated by coming in contact with the Infinite through His works. Communion with God through prayer develops the mental and moral faculties, and the spiritual powers strengthen as we cultivate thoughts upon spiritual things. DA 70.4

DA – Touha věků 70.4 Stejně jako Ježíš může získávat poznání každé dítě. Budeme-li chtít poznat nebeského Otce skrze Jeho slovo, přiblíží se k nám andělé. Naše mysl bude posílena a náš charakter povznesen a zušlechtěn. Budeme se stále více podobat svému Spasiteli. Pochopíme-li krásu a velikost přírody, více k Bohu přilneme. Poznání Nekonečného Boha v Jeho díle naše nitro ohromí a zároveň povzbudí. Společenství s Bohem skrze modlitbu podpoří rozvoj našich duševních i morálních schopností a hloubáním o duchovních záležitostech posílíme svůj duchovní život. (srv. TV 41.4)

The power to discriminate between right and wrong we can possess only through individual dependence upon God. Each for himself is to learn from Him through His word. Our reasoning powers were given us for use, and God desires them to be exercised. “Come now, and let us reason together” (Isaiah 1:18), He invites us. In reliance upon Him we may have wisdom to “refuse the evil, and choose the good.” Isaiah 7:15; James 1:5. Ed 231.1

Ed – Výchova 231.1 Schopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem můžeme získat pouze skrze osobní závislost na Bohu. Každý se od Něj musí učit z Jeho slova sám za sebe. Bůh nám dal rozum a přeje si, abychom jej používali a rozvíjeli. Vyzývá nás: **Izajáš 1,18 (parafráze)** “Jen pojďte a projednejme to spolu.” Když se na Něj spolehneme, můžeme získat moudrost k tomu, abychom uměli **Izajáš 7,15** “zavrhnout zlé a zvolit dobré.” (srv. Vy 136.7-8)

Jakub 1:5 Nedostáváli se někomu z vás moudrosti, ať ji žádá od Boha, který dává všem štědře a nevyčítá, a bude mu dána.

063 – Chodil do chrámu

Lukáš 2:41-43 [41]Jeho rodiče chodívali každý rok do Jeruzaléma na svátek velikonoc. [42]Také když mu bylo dvanáct let, vystupovali [do Jeruzaléma], jak bylo o této slavnosti zvykem. [43]A když se po dokonání těch dnů vraceli domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče zpozorovali.

Among the Jews the twelfth year was the dividing line between childhood and youth. On completing this year a Hebrew boy was called a son of the law, and also a son of God. He was given special opportunities for religious instruction, and was expected to participate in the sacred feasts and observances. It was in accordance with this custom that Jesus in His boyhood made the Passover visit to Jerusalem. Like all devout Israelites, Joseph and Mary went up every year to attend the Passover; and when Jesus had reached the required age, they took Him with them. DA 75.1

DA – Touha věků 75.1 Pro Židy byl dvanáctý rok života hranicí mezi dětstvím a mládím. Když hebrejský chlapec dovršil tohoto věku, byl nazván synem zákona a synem Božím. Mohl se vzdělávat ve svém náboženství a očekávalo se od něho, že se bude účastnit náboženských slavností a obřadů. Když Ježíš dosáhl dvanácti let, vzali jej rodiče o Velikonocích v souladu s touto zvyklostí s sebou do Jeruzaléma. Josef s Marií, stejně jako ostatní zbožní Izraelci, tam putovali na svátek Pesach každý rok. (srv. TV 45.1)

For the first time the child Jesus looked upon the temple. He saw the white-robed priests performing their solemn ministry. He beheld the bleeding victim upon the altar of sacrifice. With the worshipers He bowed in prayer, while the cloud of incense ascended before God. He witnessed the impressive rites of the paschal service. Day by day He saw their meaning more clearly. Every act seemed to be bound up with His own life. New impulses were awakening within Him. Silent and absorbed, He seemed to be studying out a great problem. The mystery of His mission was opening to the Saviour. DA 78.1

DA – Touha věků 78.1 Ježíš jako dítě poprvé spatřil chrám. Viděl kněze v bílých rouchách, jak vykonávají slavnostní obřady. Viděl krvácející oběť na obětním oltáři. Když vůně kadidla začala stoupat k Bohu, sklonil se spolu s ostatními k modlitbě. Byl svědkem působivých obřadů velikonočních bohoslužeb. Den za dnem Ježíš chápal jejich význam stále jasněji. Každý úkon jako by přímo souvisel s Jeho životem. Probouzely se v Něm nové podněty. Tiše a se zaujetím zkoumal velkou záhadu. Před Spasitelem se otevíralo tajemství Jeho poslání. (srv. TV 46.3)

Rapt in the contemplation of these scenes, He did not remain beside His parents. He sought to be alone. When the paschal services were ended, He still lingered in the temple courts; and when the worshipers departed from Jerusalem, He was left behind. DA 78.2

DA – Touha věků 78.2 Ježíš tak soustředěně přemýšlel o všem, co viděl, že se odpojil od svých rodičů. Chtěl být sám. Když velikonoční bohoslužby skončily, stále zůstával v chrámovém nádvoří. Věřící poutníci se odebrali z Jeruzaléma do svých domovů a na Něho docela zapomněli. (srv. TV 46.4)

In this visit to Jerusalem, the parents of Jesus wished to bring Him in connection with the great teachers in Israel. While He was obedient in every particular to the word of God, He did not conform to the rabbinical rites and usages. Joseph and Mary hoped that He might be led to reverence the learned rabbis, and give more diligent heed to their requirements. But Jesus in the temple had been taught by God. That which He had received, He began at once to impart. DA 78.3

DA – Touha věků 78.3 Josef s Marií chtěli, aby se Ježíš při návštěvě Jeruzaléma seznámil s velkými učiteli Izraele. Ježíš se ve všem řídil Božím slovem, ale rabínským obřadům a zvykům se nepřizpůsoboval. Rodiče doufali, že si začne hluboce vážit učených rabínů a bude pečlivěji dbát na jejich požadavky. Ježíše však v chrámu učil sám Bůh. Vše, co poznal, začal hned předávat dál. (srv. TV 46.5)

At that day an apartment connected with the temple was devoted to a sacred school, after the manner of the schools of the prophets. Here leading rabbis with their pupils assembled, and hither the child Jesus came. Seating Himself at the feet of these grave, learned men, He listened to their instruction. As one seeking for wisdom, He questioned these teachers in regard to the prophecies, and to events then taking place that pointed to the advent of the Messiah. DA 78.4

DA – Touha věků 78.4 V té době, po vzoru prorockých škol, v jedné místnosti spojené s chrámem probíhala výuka náboženství. Shromáždili se tam přední rabíni se svými žáky a přišel tam i Ježíš. Posadil se u nohou vážených a vzdělaných mužů a naslouchal jejich naučením. Jako člověk hledající moudrost se těchto učenců vyptával na proroctví a události, které se právě odehrály a které ukazovaly na příchod Mesiáše. (srv. TV 46.6)

Jesus presented Himself as one thirsting for a knowledge of God. His questions were suggestive of deep truths which had long been obscured, yet which were vital to the salvation of souls. While showing how narrow and superficial was the wisdom of the wise men, every question put before them a divine lesson, and placed truth in a new aspect. The rabbis spoke of the wonderful elevation which the Messiah's coming would bring to the Jewish nation; but Jesus presented the prophecy of Isaiah, and asked them the meaning of those scriptures that point to the suffering and death of the Lamb of God. DA 78.5

DA – Touha věků 78.5 Ježíš se projevil jako člověk prahnoucí po poznání Boha. Jeho otázky poukazovaly na hluboké pravdy, které byly dlouho zkreslovány a pokřivovány, ale které přitom byly pro záchranu lidí životně důležité. Přestože to odhalilo, jak omezená a povrchní byla moudrost mudrců, každá další otázka jim předkládala božské ponaučení a stavěla pravdu do nového světla. Rabíni hovořili o tom, jak Mesiáš svým příchodem vyvýší židovský národ. Ježíš je však upozornil na Izajášovo proroctví a zeptal se jich na význam těch částí Písma, které hovoří o utrpení a smrti Beránka Božího. (srv. TV 46.7)

Lukáš 2:47 Všichni, kteří ho slyšeli, žasli nad jeho rozumností [chápavostí] a odpověďmi.

The doctors turned upon Him with questions, and they were amazed at His answers. With the humility of a child He repeated the words of Scripture, giving them a depth of meaning that the wise men had not conceived of. If followed, the lines of truth He pointed out would have worked a reformation in the religion of the day. A deep interest in spiritual things would have been awakened; and when Jesus began His ministry, many would have been prepared to receive Him. DA 78.6

DA – Touha věků 78.6 Učenci jej zahrnuli otázkami a žasli nad tím, jak jim odpovídal. Ježíš se skromností dítěte opakoval slova Písma a dával jim hluboký význam, o němž učitelé neměli ponětí. Kdyby byli přijali pravdu, na kterou poukazoval, a řídili se jí, mohlo dojít k proměně tehdejšího náboženského života. V lidech by to probudilo hluboký zájem o duchovní věci, a až by Ježíš zahájil svou službu, mnozí by byli připraveni Jej přijmout. (srv. TV 47.1)

The rabbis knew that Jesus had not been instructed in their schools; yet His understanding of the prophecies far exceeded theirs. In this thoughtful Galilean boy they discerned great promise. They

desired to gain Him as a student, that He might become a teacher in Israel. They wanted to have charge of His education, feeling that a mind so original must be brought under their molding. DA 80.1

DA – Touha věků 80.1 Rabíni věděli, že Ježíš nebyl vyučován v jejich školách, a přesto Jeho chápání proroctví daleko přesahovalo jejich znalosti. Od tohoto přemýšlivého galilejského chlapce si mnoho slibovali. Chtěli Ho získat jako žáka, aby se mohl stát učitelem v Izraeli. Chtěli mít na starosti Jeho výchovu a vzdělávání, protože se domnívali, že tak jedinečnou mysl je nutné tvárnit a usměrňovat pod jejich vedením. (srv. TV 47.2)

The words of Jesus had moved their hearts as they had never before been moved by words from human lips. God was seeking to give light to those leaders in Israel, and He used the only means by which they could be reached. In their pride they would have scorned to admit that they could receive instruction from anyone. If Jesus had appeared to be trying to teach them, they would have disdained to listen. But they flattered themselves that they were teaching Him, or at least testing His knowledge of the Scriptures. The youthful modesty and grace of Jesus disarmed their prejudices. Unconsciously their minds were opened to the word of God, and the Holy Spirit spoke to their hearts. DA 80.2

DA – Touha věků 80.2 Ježíšova slova zasáhla jejich srdce tak, jako doposud žádná jiná slova z lidských úst. Bůh chtěl dát těmto izraelským vůdcům světlo a použil k tomu jediný prostředek, kterým bylo možné je oslovit. Ve své pýše by odmítli přijmout poučení, ať už by pocházelo od kohokoliv. To by bylo pod jejich důstojnost. Kdyby to vypadalo, že se je Ježíš pokouší učit, pohrdli by Jím a nenaslouchali by Mu. Takto si však namlouvali, že to oni učí Jeho nebo Jej přinejmenším zkouší ze znalosti Písma. Ježíšova mladická skromnost a zdvořilost je odzbrojila a zbavila předsudků. Jejich mysl se nevědomky otevírala Božímu slovu a Duch svatý promlouval k jejich srdcím. (srv. TV 47.3)

They could not but see that their expectation in regard to the Messiah was not sustained by prophecy; but they would not renounce the theories that had flattered their ambition. They would not admit that they had misapprehended the Scriptures they claimed to teach. From one to another passed the inquiry, How hath this youth knowledge, having never learned? The light was shining in darkness; but "the darkness apprehended it not." John 1:5, R. V. DA 80.3

DA – Touha věků 80.3 Museli uznat, že jejich očekávání ohledně příchodu Mesiáše nejsou v souladu s proroctvími. Svých představ a teorií se však nechtěli vzdát, protože uspokojovaly jejich ctižádost. Tvrdili, že vyučují a vykládají Písma, a nechtěli přiznat, že by je špatně pochopili. Jeden po druhém se ptali: Jak je možné, že má tento mladík takové poznání, když se nikdy neučil? Světlo svítilo ve tmě, ale **Jan 1,5** "tma je nepohltila [nepřijala/nepochopila]". (srv. TV 47.4)

Izaiáš 9:1,5-6 [1]Lid, který chodí v temnotě, uvidí veliké světlo. Na ty, kdo bydlí v zemi nejhlubší tmy, na ně zazáří světlo... [5]Neboť chlapec se nám narodil, syn je nám dán; na jeho rameni spočinulo panství [panování, svrchovaná moc]. Dal mu jméno Podivuhodný rádce, mocný Bůh, Věčný Otec, Kníže pokoje. [6]Nebude konce vzrůstu jeho panství a pokoje na Davidově trůnu a nad jeho královstvím, aby ho mohl upevnit a posilnit v právu a v spravedlnosti [n.: podepřít právem a spravedlností] ...

Jan 1:9-13 [9]Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka, to přicházelo na svět. [10]Na světě byl, svět skrze něj vznikl, a svět ho nepoznal. [11]Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali. [12]Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. [13]Ti se nenarodili z krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

064 – Rodiče Ho ztratili

Lukáš 2:43-50 [43]A když se po dokonání těch dnů vraceli domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče zpozorovali. [44]Protože se domnívali, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty a hledali ho mezi příbuznými a známými. [45]A když ho nenalezli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho. [46]I stalo se, že ho po třech dnech nalezli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, naslouchá jim a vyptává se jich. [47]Všichni, kteří ho slyšeli, žasli nad jeho rozumností a odpověďmi. [48]Když ho rodiče spatřili, zhrozili se a jeho matka mu řekla: "Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali." [49]A on jim řekl: "Jak to, že jste mne hledali? Nevěděli jste, že musím být ve věcech svého Otce?" [50]Ale oni neporozuměli tomu slovu, které jim pověděl.

Joseph and Mary were in great perplexity and distress. In the departure from Jerusalem they had lost sight of Jesus, and they knew not that He had tarried behind. The country was then densely populated, and the caravans from Galilee were very large. There was much confusion as they left the city. On the way the pleasure of traveling with friends and acquaintances absorbed their attention, and they did not notice His absence till night came on. Then as they halted for rest, they missed the helpful hand of their child. Supposing Him to be with their company, they had felt no anxiety. Young as He was, they had trusted Him implicitly, expecting that when needed, He would be ready to assist them, anticipating their wants as He had always done. But now their fears were roused. They searched for Him throughout their company, but in vain. Shuddering they remembered how Herod had tried to destroy Him in His infancy. Dark forebodings filled their hearts. They bitterly reproached themselves. DA 80.4

DA – Touha věků 80.4 Josef s Marií zatím prožívali krušné chvíle. Při odchodu z Jeruzaléma ztratili Ježíše z dohledu a nevěděli, že tam zůstal. Onen kraj byl tehdy hustě osídlený a karavany z Galileje bývaly velmi početné. Když Josef s Marií opouštěli město, všude panoval veliký zmatek. Na cestě se těšili ze společnosti přátel a známých, a teprve po setmění si všimli, že s nimi Ježíš není. Zastavili se, aby si odpočinuli, a vtom si uvědomili, že jim chybí pomocná ruka jejich dítěte. Mysleli si, že je někde mezi přáteli a nedělali si starosti. Byl sice ještě malý, ale důvěřovali Mu. Domnívali se, že až bude třeba, vytuší, že Ho potřebují, a jako vždy jim přijde pomoci. Nyní se v nich však probudily obavy. Hledali Ho v celé karavaně, ale marně. S hrůzou si vzpomněli, jak se Ho, když byl ještě děťátko, pokusil Herodes zabít. Jejich srdce naplnily temné předtuchy a trápily je hořké výčitky svědomí. (srv. TV 47.5)

Returning to Jerusalem, they pursued their search. The next day, as they mingled with the worshipers in the temple, a familiar voice arrested their attention. They could not mistake it; no other voice was like His, so serious and earnest, yet so full of melody. DA 81.1

DA – Touha věků 81.1 Po návratu do Jeruzaléma pokračovali v hledání. Druhý den, když se vmísili mezi ostatní věřící v chrámu, upoutal jejich pozornost známý hlas. Nemohli se splést, žádný jiný hlas nebyl podobný tomu Jeho – tak vážný, upřímný, a přitom příjemný. (srv. TV 47.6)

In the school of the rabbis they found Jesus. Rejoiced as they were, they could not forget their grief and anxiety. When He was with them again, the mother said, in words that implied reproof, "Son, why hast Thou thus dealt with us? Behold, Thy father and I have sought Thee sorrowing." DA 81.2

DA – Touha věků 81.2 Ježíše našli v rabínské škole. Zaradovali se, ale na úzkost a obavy nezapomněli. Když byli zase spolu, řekla mu matka trochu vyčítavě: **Lukáš 2,48** "Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali." (srv. TV 48.1)

“How is it that ye sought Me?” answered Jesus. “Wist ye not that I must be about My Father's business?” And as they seemed not to understand His words, He pointed upward. On His face was a light at which they wondered. Divinity was flashing through humanity. On finding Him in the temple, they had listened to what was passing between Him and the rabbis, and they were astonished at His questions and answers. His words started a train of thought that would never be forgotten. DA 81.3

DA – Touha věků 81.3 **Lukáš 2,49** “A on jim řekl: Jak to, že jste mne hledali? Nevěděli jste, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?” Viděl, že mu nerozumějí, a proto ukázal vzhůru k nebi. Užasli nad světlem, které se objevilo v Jeho tváři. Lidstvím probleskovalo božství. Když Ho našli v chrámu a slyšeli Jeho rozhovor s rabíny, žasli nad Jeho otázkami i nad tím, jak odpovídal. Jeho slova na ně zapůsobila nezapomenutelným dojmem. (srv. TV 48.2)

And His question to them had a lesson. “Wist ye not,” He said, “that I must be about My Father's business?” Jesus was engaged in the work that He had come into the world to do; but Joseph and Mary had neglected theirs. God had shown them high honor in committing to them His Son. Holy angels had directed the course of Joseph in order to preserve the life of Jesus. But for an entire day they had lost sight of Him whom they should not have forgotten for a moment. And when their anxiety was relieved, they had not censured themselves, but had cast the blame upon Him. DA 81.4

DA – Touha věků 81.4 Jeho otázka pro ně navíc byla poučením. **Lukáš 2,49** “Nevěděli jste, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?” Ježíš se plně věnoval dílu, které přišel na svět vykonat, Josef s Marií však svou práci zanedbali. Bůh jim prokázal velikou poctu tím, že jim svěřil svého Syna. Andělé řídili Josefovy kroky, aby ochránili Ježíšův život. Josef s Marií Ho měli střežit jako oko v hlavě, oni Jej však na celý den ztratili z dohledu. Když se jim ulevilo, že Ho našli, nevyčítali to sobě, ale Ježíši. (srv. TV 48.3)

It was natural for the parents of Jesus to look upon Him as their own child. He was daily with them, His life in many respects was like that of other children, and it was difficult for them to realize that He was the Son of God. They were in danger of failing to appreciate the blessing granted them in the presence of the world's Redeemer. The grief of their separation from Him, and the gentle reproof which His words conveyed, were designed to impress them with the sacredness of their trust. DA 81.5

DA – Touha věků 81.5 Bylo přirozené, že Josef s Marií na Ježíše pohlíželi jako na vlastní dítě. Každý den trávili spolu a Jeho život se v mnoha ohledech podobal životu ostatních dětí. Proto pro ně bylo nesmírně těžké si uvědomit, že je Synem Božím. Byly v nebezpečí, že nedocení požehnání, které jim bylo uděleno díky přítomnosti Vykupitele světa. Bolest, kterou prožili, když Ježíše ztratili, a jemné pokárání v Jeho slovech jim měly připomenout, jak důležité a posvátné poslání jim bylo svěřeno. (srv. TV 48.4)

In the answer to His mother, Jesus showed for the first time that He understood His relation to God. Before His birth the angel had said to Mary, “He shall be great, and shall be called the Son of the Highest: and the Lord God shall give unto Him the throne of His father David: and He shall reign over the house of Jacob forever.” Luke 1:32, 33. These words Mary had pondered in her heart; yet while she believed that her child was to be Israel's Messiah, she did not comprehend His mission. Now she did not understand His words; but she knew that He had disclaimed kinship to Joseph, and had declared His Sonship to God. DA 81.6

DA – Touha věků 81.6 V odpovědi matce dal Ježíš poprvé najevo, že chápe svůj vztah k Bohu. Před Jeho narozením řekl anděl Marii: **Lukáš 1,32.33** “[32]Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. [33]Na věky bude kralovat nad domem Jákobovým a jeho kralování nebude konce.” Marie o těchto slovech přemýšlela, a přestože věřila, že její dítě bude Mesiášem

Izraele, Jeho poslání plně nepochopila. Teď Jeho slovům nerozuměla, věděla však, že se zřekl svého příbuzenství s Josefem a prohlásil se za Syna Božího. (srv. TV 48.5)

As His mission had opened to Jesus in the temple, He shrank from contact with the multitude. He wished to return from Jerusalem in quietness, with those who knew the secret of His life. By the paschal service, God was seeking to call His people away from their worldly cares, and to remind them of His wonderful work in their deliverance from Egypt. In this work He desired them to see a promise of deliverance from sin. As the blood of the slain lamb sheltered the homes of Israel, so the blood of Christ was to save their souls; but they could be saved through Christ only as by faith they should make His life their own. There was virtue in the symbolic service only as it directed the worshipers to Christ as their personal Saviour. God desired that they should be led to prayerful study and meditation in regard to Christ's mission. But as the multitudes left Jerusalem, the excitement of travel and social intercourse too often absorbed their attention, and the service they had witnessed was forgotten. The Saviour was not attracted to their company. DA 82.2

DA – Touha věků 82.2 Když Ježíš v chrámu pochopil své poslání, vyhýbal se zástupům. Přál si poklidně se vrátit z Jeruzaléma ve společnosti lidí, kteří znali tajemství Jeho života. Při velikonoční slavnosti Bůh chtěl svůj lid odvést od světských starostí a připomenout mu, jak obdivuhodně jej vysvobodil z Egypta. Přál si, aby v tom všem lidé viděli zaslíbené vysvobození z hříchu. Stejně jako krev zabitého beránka chránila domy Izraele, tak měla Kristova krev zachránit je. Skrze Krista však mohou být zachráněni jen tehdy, pokud vírou učiní Jeho život svým vlastním. Symbolická bohoslužba měla smysl jen tehdy, pokud přiváděla lidi ke Kristu jako k jejich osobnímu Spasiteli. Bůh chtěl, aby lidé na modlitbách zkoumali Kristovo poslání a uvažovali o něm. Když však zástupy opouštěly Jeruzalém, věnovali lidé tolik pozornosti zážitkům z cesty a rozhovorům s přáteli, že na smysl bohoslužby, které se zúčastnili, zapomněli. Spasitele proto jejich společnost nepřitahovala. (srv. TV 48.7)

As Joseph and Mary should return from Jerusalem alone with Jesus, He hoped to direct their minds to the prophecies of the suffering Saviour. Upon Calvary He sought to lighten His mother's grief. He was thinking of her now. Mary was to witness His last agony, and Jesus desired her to understand His mission, that she might be strengthened to endure, when the sword should pierce through her soul. As Jesus had been separated from her, and she had sought Him sorrowing three days, so when He should be offered up for the sins of the world, He would again be lost to her for three days. And as He should come forth from the tomb, her sorrow would again be turned to joy. But how much better she could have borne the anguish of His death if she had understood the Scriptures to which He was now trying to turn her thoughts! DA 82.3

DA – Touha věků 82.3 Když se Josef s Marií vraceli s Ježíšem z Jeruzaléma sami, doufal, že obrátí jejich pozornost k proroctvím o trpícím Spasiteli. Chtěl zmírnit bolest své matky na Golgotě a myslel na ni už nyní. Marie měla být svědkem Jeho posledního smrtelného zápasu a Ježíš toužil po tom, aby Jeho poslání správně pochopila a aby měla sílu vydržet, až jejím nitrem pronikne meč. Stejně jako nyní ztratila Ježíše a tři dny Ho se zármutkem v srdci hledala, ztratí Ho znovu na tři dny, až bude obětován za hříchy světa. Když potom vstane z hrobu, její zármutek se opět promění v radost. Kdyby rozuměla Písmu, ke kterému se nyní snažil obrátit její pozornost, mohla by snášet utrpení z Jeho smrti mnohem snadněji. (srv. TV 50.1)

065 – Byl poslušný 1. část

Lukáš 2:51 I sestoupil s nimi, přišel do Nazareta a byl jim poddán [poslušný – B21]. Jeho matka pečlivě uchovávala všechna slova [to všechno – B21] ve svém srdci.

Jesus did not ignore His relation to His earthly parents. From Jerusalem He returned home with them, and aided them in their life of toil. He hid in His own heart the mystery of His mission, waiting submissively for the appointed time for Him to enter upon His work. For eighteen years after He had recognized that He was the Son of God, He acknowledged the tie that bound Him to the home at Nazareth, and performed the duties of a son, a brother, a friend, and a citizen. DA 82.1

DA – Touha věků 82.1 Ježíš neodmítal svůj vztah k pozemským rodičům. Vrátil se s nimi domů a dál jim pomáhal v těžké práci. Tajemství svého poslání uchovával ve svém srdci a pokorně čekal na určený čas, aby se mohl pustit do díla. Od chvíle, kdy si uvědomil, že je Božím Synem, ještě osmnáct let uznával pouto, jež Ho spojovalo s domovem v Nazaretu a plnil povinnosti syna, bratra, přítele a občana. (srv. TV 48.6)

As He grew older, God opened to Him more and more of the great work before Him. But notwithstanding His knowledge of this, He assumed no airs of superiority. Never did He by disrespect cause His parents pain or anxiety. He delighted to honor and obey them. Although He was not ignorant of His great mission, He consulted their wishes, and submitted to their authority. 5BC 1117.7

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.7 Jak se stával starším, Bůh mu stále více odkrýval velké dílo, které Ho čekalo. Přesto se nad ostatní nepovyšoval. Svým rodičům nikdy nezpůsobil bolest nebo úzkost nějakou neúctou či nezdvořilostí. Těšilo Jej, že je může ctít a poslouchat je. Přestože věděl o svém poslání, bral ohled na jejich přání a podřizoval se jejich autoritě.

From the time when the parents of Jesus found Him in the temple, His course of action was a mystery to them. He would not enter into controversy, yet His example was a constant lesson. He seemed as one who was set apart. His hours of happiness were found when alone with nature and with God. Whenever it was His privilege, He turned aside from the scene of His labor, to go into the fields, to meditate in the green valleys, to hold communion with God on the mountainside or amid the trees of the forest. The early morning often found Him in some secluded place, meditating, searching the Scriptures, or in prayer. From these quiet hours He would return to His home to take up His duties again, and to give an example of patient toil. DA 89.6

DA – Touha věků 89.6 Od chvíle, kdy Josef s Marií našli Ježíše v chrámě, bylo pro ně Jeho jednání záhadou. Nepouštěl se do sporů, ale šel vždy a ve všem příkladem. Zdálo se, že je oddělený, jiný než ostatní. Nejšťastnější chvíle prožíval, když byl sám v přírodě a s Bohem. Ve chvílích volna odcházel z místa, kde pracoval, do polí, zelených údolí, na svahy hor či do lesů, a tam přemýšlel o Bohu a rozmlouval s Ním. Rozednívání Jej často zastihlo na odlehlém místě při rozjímání, modlitbě nebo četbě Písma. Potom se zase vracel domů ke svým povinnostem a znovu se s příkladnou trpělivostí pouštěl do práce. (srv. TV 54.5)

Jesus lived in a peasant's home, and faithfully and cheerfully acted His part in bearing the burdens of the household. He had been the Commander of heaven, and angels had delighted to fulfill His word; now He was a willing servant, a loving, obedient son. He learned a trade, and with His own hands worked in the carpenter's shop with Joseph. In the simple garb of a common laborer He walked the streets of the little town, going to and returning from His humble work. He did not employ His divine power to lessen His burdens or to lighten His toil. DA 72.3

DA – Touha věků 72.3 Ježíš vyrůstal ve venkovské rodině. Spolehlivě a rád plnil všechny své domácí povinnosti. On — vládce nebes, jemuž se s radostí podřizovali andělé, se stal ochotným služebníkem a milujícím a poslušným synem. Vyučil se řemeslu a vlastníma rukama pracoval s Josefem v tesařské dílně. Do práce i z práce chodil ulicemi města v obyčejném oděvu, jaký tehdy nosili všichni dělníci. Nikdy nepoužil svou božskou moc k tomu, aby si ulehčil svůj úděl nebo usnadnil práci. (srv. TV 42.6)

As Jesus worked in childhood and youth, mind and body were developed. He did not use His physical powers recklessly, but in such a way as to keep them in health, that He might do the best work in every line. He was not willing to be defective, even in the handling of tools. He was perfect as a workman, as He was perfect in character. By His own example He taught that it is our duty to be industrious, that our work should be performed with exactness and thoroughness, and that such labor is honorable. The exercise that teaches the hands to be useful and trains the young to bear their share of life's burdens gives physical strength, and develops every faculty. All should find something to do that will be beneficial to themselves and helpful to others. God appointed work as a blessing, and only the diligent worker finds the true glory and joy of life. The approval of God rests with loving assurance upon children and youth who cheerfully take their part in the duties of the household, sharing the burdens of father and mother. Such children will go out from the home to be useful members of society. DA 72.4

DA – Touha věků 72.4 Práce v dětství a mládí přispěla k rozvoji Jeho tělesných i duševních schopností. Nikdy neplýtval silami, ale používal je uváženě a dbal na to, aby si uchoval zdraví a mohl všechno dělat co nejlépe. Nechtěl si ublížit nebo něco rozbít, a proto ani s nářadím nezacházel ledabyle. Byl stejně dokonalý v charakteru jako v práci. Na svém vlastním životě nám ukázal, že pracovitost je naší povinností a že všechno máme dělat pečlivě a svědomitě, neboť jen důkladná práce si zaslouží uznání. Výchova, jež vede mladé lidi k užitečné práci a učí je nést jejich životní úděl, je posiluje a přispívá k rozvoji jejich schopností. Každý by si měl najít nějakou činnost, která by byla přínosem pro něj samotného a zároveň užitečná pro druhé. Bůh určil, že práce má být pro člověka požehnáním. Skutečnou radost a potěšení ze života může mít jen ten, kdo je pilný a pečlivý. Bůh láskyplně pohlíží na děti a mladé lidi, kteří rádi plní své domácí povinnosti a pomáhají rodičům. Takové děti budou jednou k prospěchu celé společnosti. (srv. TV 42.7-43.1)

Přísloví 22:6 Vyuč chlapce na počátku jeho cesty, neodvrátí se od ní, ani když zestárne.

Jesus carried into His labor cheerfulness and tact. It requires much patience and spirituality to bring Bible religion into the home life and into the workshop, to bear the strain of worldly business, and yet keep the eye single to the glory of God. This is where Christ was a helper. He was never so full of worldly care as to have no time or thought for heavenly things. Often He expressed the gladness of His heart by singing psalms and heavenly songs. Often the dwellers in Nazareth heard His voice raised in praise and thanksgiving to God. He held communion with heaven in song; and as His companions complained of weariness from labor, they were cheered by the sweet melody from His lips. His praise seemed to

banish the evil angels, and, like incense, fill the place with fragrance. The minds of His hearers were carried away from their earthly exile, to the heavenly home. DA 73.3

DA – Touha věků 73.3 Ježíš pracoval s radostí a citem. Žít podle biblických zásad doma i v zaměstnání, nést tíhu světských starostí a neztrácet přitom ze zřetele Boží slávu vyžaduje velkou trpělivost a duchovní sílu. Kristus lidem v tomto směru velmi pomáhal. Nikdy se nenechal zcela pohltit světskými záležitostmi, ale vždy si našel čas na přemýšlení o nebeských věcech. Aby vyjádřil radost v srdci, často zpíval žalmy a jiné duchovní písně. Obyvatelé Nazareta slýchávali, jak chválí Boha a jak Mu vyjadřuje vděčnost. Zpěvem udržoval společenství s nebem, a když si Jeho spolupracovníci stěžovali na únavu z práce, rozveselil je nějakou líbeznou melodií. Jeho chvalozpěvy jako by zaháněly zlé anděly a jako kadidlo kolem sebe šířily příjemnou vůni. Myšlenky posluchačů se odpoutávaly od pozemského vyhnanství a starostí a nechávaly se unášet k nebeskému domovu. (srv. TV 43.4)

Jesus was the fountain of healing mercy for the world; and through all those secluded years at Nazareth, His life flowed out in currents of sympathy and tenderness. The aged, the sorrowing, and the sin-burdened, the children at play in their innocent joy, the little creatures of the groves, the patient beasts of burden, —all were happier for His presence. He whose word of power upheld the worlds would stoop to relieve a wounded bird. There was nothing beneath His notice, nothing to which He disdained to minister. DA 74.1

DA – Touha věků 74.1 Ježíš byl pro svět zdrojem uzdravující milosti a Jeho život v zapadlém Nazaretu byl plný soucitu a něžné lásky. Staří, trpící, hříchem obtížení lidé, hravé děti, lesní zvěř i tažný dobytek — všichni se v Jeho přítomnosti cítili šťastnější. Ten, jehož slovo je tak mocné, že udržuje světy v chodu, by se neváhal sklonit k raněnému ptáčeti, aby mu ulevil. Nebylo nic, co by Kristu nestálo za povšimnutí, neexistoval nikdo, komu by se zdráhal posloužit. (srv. TV 43.5)

Thus as He grew in wisdom and stature, Jesus increased in favor with God and man. He drew the sympathy of all hearts by showing Himself capable of sympathizing with all. The atmosphere of hope and courage that surrounded Him made Him a blessing in every home. And often in the synagogue on the Sabbath day He was called upon to read the lesson from the prophets, and the hearts of the hearers thrilled as a new light shone out from the familiar words of the sacred text. DA 74.2

DA – Touha věků 74.2 Ježíš rostl v moudrosti a síle a získával si stále větší přízeň Boha i lidí. Dokázal soucítit s každým člověkem, a lidé Ho proto měli rádi. Pro každý dům, do kterého vešel, byl požehnáním, přinášel naději a povzbuzení. Často býval v sobotu v synagoze vyzván, aby četl z prorockých spisů. Když z důvěrně známých textů z Písma zazářilo nové světlo, srdce posluchačů vždy poskočilo radostí. (srv. TV 43.6)

Yet Jesus shunned display. During all the years of His stay in Nazareth, He made no exhibition of His miraculous power. He sought no high position and assumed no titles. His quiet and simple life, and even the silence of the Scriptures concerning His early years, teach an important lesson. The more quiet and simple the life of the child, —the more free from artificial excitement, and the more in harmony with nature, —the more favorable is it to physical and mental vigor and to spiritual strength. DA 74.3

DA – Touha věků 74.3 Ježíš však nadále zůstával stranou. Po celé ty roky svého pobytu v Nazaretu neukázal svou zázračnou moc a nevykonal žádný zázrak. Neusiloval o nějaké vysoké postavení, nenárokoval si žádné tituly. Z Jeho prostého a tichého života i z mlčení Písma o Jeho dětství si můžeme vzít velké ponaučení. Čím klidnější a skromnější je život dítěte, čím méně je v něm nepřirozených vzruchů a čím více je v souladu s přírodou, tím lépe se rozvíjí jeho tělesná a duševní zdatnost, psychická odolnost i duchovní síla. (srv. TV 44.1)

Jesus is our example.... And every youth who follows Christ's example of faithfulness and obedience in His lowly home may claim those words spoken of Him by the Father through the Holy Spirit, “Behold My Servant, whom I uphold; Mine Elect, in whom My soul delighteth.” Isaiah 42:1. DA 74.4

DA – Touha věků 74.4 Ježíš je naším příkladem.... Na každého mladého člověka, který následuje Kristův příklad věrnosti a poslušnosti v Jeho skromném domově, se vztahují Boží slova, která o Něm pronesl Otec skrze Ducha svatého: **Izajáš 42,1 (parafráze)** "Hle, můj služebník, kterého podpírám, můj vyvolený, v němž mám zalíbení." (srv. TV 44.2)

066 – Byl poslušný 2. část

Lukáš 2:49b Nevěděli jste, že musím být ve věcech svého Otce? [n.: musím být tam, kde jde o věc mého Otce; n.: musím být v domě svého Otce]

From its earliest years the Jewish child was surrounded with the requirements of the rabbis. Rigid rules were prescribed for every act, down to the smallest details of life. Under the synagogue teachers the youth were instructed in the countless regulations which as orthodox Israelites they were expected to observe. But Jesus did not interest Himself in these matters. From childhood He acted independently of the rabbinical laws. The Scriptures of the Old Testament were His constant study, and the words, "Thus saith the Lord," were ever upon His lips. DA 84.1

DA – Touha věků 84.1 Židovské děti byly od nejútlejšího věku zahrnuty požadavky rabínů. Pro každou činnost byla předepsána přísná pravidla, a to až do nejmenších detailů života. Pod vedením rabínů se mladí lidé seznamovali s nesčetnými předpisy, které měli jako pravověrní Izraelci dodržovat. Ježíš se však o tyto věci nezajímal. Od dětství jednal samostatně a nezávisle na rabínských zákonech. Vytrvale studoval starozákonní spisy a vždycky říkal: "Tak praví Hospodin." (srv. TV 51.1)

... He did not attack the precepts or practices of the learned teachers; but when reproved for His own simple habits, He presented the word of God in justification of His conduct. DA 84.2

DA – Touha věků 84.2 ... Nenapadal nařízení či praktiky učenců, ale když Mu někdo vytýkal Jeho vlastní prosté návyky, vždy své jednání obhájil Božím slovem. (srv. TV 51.2)

In every gentle and submissive way, Jesus tried to please those with whom He came in contact. Because He was so gentle and unobtrusive, the scribes and elders supposed that He would be easily influenced by their teaching. They urged Him to receive the maxims and traditions that had been handed down from the ancient rabbis, but He asked for their authority in Holy Writ. He would hear every word that proceeds from the mouth of God; but He could not obey the inventions of men. Jesus seemed to know the Scriptures from beginning to end, and He presented them in their true import. The rabbis were ashamed to be instructed by a child. They claimed that it was their office to explain the Scriptures, and that it was His place to accept their interpretation. They were indignant that He should stand in opposition to their word. DA 85.1

DA – Touha věků 85.1 Ježíš byl velmi laskavý, pokorný a zdrženlivý. Každého, s kým přicházel do styku, se snažil potěšit. Právě proto se zákoníci a starší lidu domnívali, že Ho svým učením snadno ovlivní. Snažili se Ho přimět k tomu, aby přijal rabínské zásady a tradice z dávných dob, které se v židovském národě předávaly z generace na generaci. On však žádal, aby je podložili Písmem. Byl ochotný uposlechnout každého slova vycházejícího z Božích úst, ale nemohl se řídit lidskými výmysly. Ježíš znal Písmo od začátku do konce a vykládal jej v jeho pravém významu. Rabíni se cítili zahanbeni, že je poučuje dítě. Tvrdili, že to oni jsou povoláni vysvětlovat Písma a Ježíš má jejich výklad přijmout. Pobuřovalo je, že jim odporuje. (srv. TV 51.3)

They knew that no authority could be found in Scripture for their traditions. They realized that in spiritual understanding Jesus was far in advance of them. Yet they were angry because He did not obey their dictates. Failing to convince Him, they sought Joseph and Mary, and set before them His course of noncompliance. Thus He suffered rebuke and censure. DA 85.2

DA – Touha věků 85.2 Věděli, že v Písmu žádné opodstatnění pro své tradice nenajdou. Uvědomovali si, že v duchovním chápání je Ježíš mnohem dále než oni. Přesto je však rozčilovalo, že se nechce podřídit jejich příkazům. Stále se jim nedařilo Ho přesvědčit, a proto vyhledali Josefa a Marii a stěžovali si na Jeho neposlušnost. Byl tedy pokárán a napomenut. (srv. TV 51.4)

At a very early age, Jesus had begun to act for Himself in the formation of His character, and not even respect and love for His parents could turn Him from obedience to God's word. “It is written” was His reason for every act that varied from the family customs. But the influence of the rabbis made His life a bitter one. Even in His youth He had to learn the hard lesson of silence and patient endurance. DA 86.1

DA – Touha věků 86.1 Ježíš začal samostatně pracovat na formování svého charakteru již v dětství a od poslušnosti Božímu slovu Jej nemohla odvrátit ani láska a úcta k rodičům. Všechno, co dělal jinak než jak bylo rodinnou zvyklostí, zdůvodňoval slovy: “Psáno jest.” Rabíni Mu však svým vlivem ztrpčovali život. Už v mládí se musel naučit tvrdé lekci mlčení, trpělivosti a vytrvalosti. (srv. TV 52.1)

His brothers, as the sons of Joseph were called, sided with the rabbis. They insisted that the traditions must be heeded, as if they were the requirements of God. They even regarded the precepts of men more highly than the word of God, and they were greatly annoyed at the clear penetration of Jesus in distinguishing between the false and the true. His strict obedience to the law of God they condemned as stubbornness. They were surprised at the knowledge and wisdom He showed in answering the rabbis. They knew that He had not received instruction from the wise men, yet they could not but see that He was an instructor to them. They recognized that His education was of a higher type than their own. But they did not discern that He had access to the tree of life, a source of knowledge of which they were ignorant. DA 86.2

DA – Touha věků 86.2 Jeho bratři, jak lidé říkali Josefovým synům, stáli na straně rabínů. Trvali na tom, že tradice se musí dodržovat, jako by to byly Boží požadavky. Považovali dokonce lidská nařízení za důležitější než Boží slovo a Ježíšovo jasné rozlišování pravdy a bludu je dráždilo. Jeho důsledné zachovávání Božího zákona považovali za tvrdohlavost. Překvapovaly je Jeho znalosti a moudrost, s jakou odpovídal rabínům. Věděli, že Ho nevzdělávali moudří učenci, a přesto museli uznat, že On je učitelem pro ně. Uvědomovali si, že má vyšší vzdělání než oni. Nepochopili však, že má přístup ke stromu života, ke zdroji poznání, který oni sami neznali. (srv. TV 52.2)

Jesus loved His brothers, and treated them with unfailing kindness; but they were jealous of Him, and manifested the most decided unbelief and contempt. They could not understand His conduct. Great contradictions presented themselves in Jesus. He was the divine Son of God, and yet a helpless child. The Creator of the worlds, the earth was His possession, and yet poverty marked His life experience at every step. He possessed a dignity and individuality wholly distinct from earthly pride and assumption; He did not strive for worldly greatness, and in even the lowliest position He was content. This angered His brothers. They could not account for His constant serenity under trial and deprivation. They did not know that for our sake He had become poor, that we “through His poverty might be rich.” 2 Corinthians 8:9. DA 87.3

DA – Touha věků 87.3 Ježíš měl své bratry rád a vždy se k nim choval nesmírně laskavě. Oni však na Něj žárlili a vyzývavě Mu dávali najevo svou nedůvěru a opovržení. Nedokázali pochopit Jeho chování. V Ježíši se střetávaly velké protiklady. Byl Božím Synem, a přitom bezmocným děťátkem. Byl Stvořitelem světů, patřila Mu země, a přece se na každém kroku svého pozemského života potýkal s chudobou. Jeho velikost a důstojnost byly pravým opakem lidské pýchy a povýšenosti. Spokojil se s tím

nejponíženějším postavením a nikdy neusiloval o světskou slávu. To Jeho bratry rozčilovalo. Nedokázali pochopit, jak může být navzdory všemu strádání a utrpení tak klidný a vyrovnaný. Nevěděli, že se kvůli nám stal chudým, abychom „jeho chudobou zbohatli“ (**2. Korintským 8,9**). (srv. TV 52.6)

The life of Christ was marked with respect and love for His mother. Mary believed in her heart that the holy child born of her was the long-promised Messiah, yet she dared not express her faith. Throughout His life on earth she was a partaker in His sufferings. She witnessed with sorrow the trials brought upon Him in His childhood and youth. By her vindication of what she knew to be right in His conduct, she herself was brought into trying positions. She looked upon the associations of the home, and the mother's tender watchcare over her children, as of vital importance in the formation of character. The sons and daughters of Joseph knew this, and by appealing to her anxiety, they tried to correct the practices of Jesus according to their standard. DA 90.1

DA – Touha věků 90.1 Kristův život se vyznačoval úctou a láskou k matce. Marie v hloubi duše věřila, že to svaté dítě, které se jí narodilo, je zaslíbeným Mesiášem, ale neodvažovala se o své víře hovořit. Po celou dobu Jeho života na zemi byla účastná Jeho utrpení. Se zármutkem sledovala všechny zkoušky, které na Něj v dětství a mládí doléhaly. Když pochopila, že Ježíš jedná správně, hájila ho, a tím se sama dostávala do těžkých situací. Byla přesvědčena, že vztahy v rodině a matčina láskyplná péče mají zásadní vliv na utváření charakteru dítěte. Josefovi synové a dcery to dobře věděli. Upozorňovali Ježíše na její starostlivost a snažili se tak usměrnit Jeho jednání podle svých vlastních představ. (srv. TV 54.6)

Mary often remonstrated with Jesus, and urged Him to conform to the usages of the rabbis. But He could not be persuaded to change His habits of contemplating the works of God and seeking to alleviate the suffering of men or even of dumb animals. When the priests and teachers required Mary's aid in controlling Jesus, she was greatly troubled; but peace came to her heart as He presented the statements of Scripture upholding His practices. DA 90.2

DA – Touha věků 90.2 Marie Ježíše často napomínala a přemlouvala Ho, aby se přizpůsobil zvyklostem rabínů. On se však nenechal přesvědčit, aby své zvyky změnil, aby přestal rozjímat o Božích činech a pomáhat trpícím lidem nebo dokonce němým zvířatům. Když kněží a učitelé po Marii požadovali, aby jim pomohla Ježíše usměrnit, velmi ji to trápilo. Když jí však Ježíš na textech z Písma ukázal, že jedná správně, v jejím srdci zavládl pokoj. (srv. TV 54.7)

At times she wavered between Jesus and His brothers, who did not believe that He was the Sent of God; but evidence was abundant that His was a divine character. She saw Him sacrificing Himself for the good of others. His presence brought a purer atmosphere into the home, and His life was as leaven working amid the elements of society. Harmless and undefiled, He walked among the thoughtless, the rude, the uncourteous; amid the unjust publicans, the reckless prodigals, the unrighteous Samaritans, the heathen soldiers, the rough peasants, and the mixed multitude. He spoke a word of sympathy here and a word there, as He saw men weary, yet compelled to bear heavy burdens. He shared their burdens, and repeated to them the lessons He had learned from nature, of the love, the kindness, the goodness of God. DA 90.3

DA – Touha věků 90.3 Někdy váhala a nemohla se rozhodnout mezi Ježíšem a Jeho bratry, kteří nevěřili, že Ho poslal Bůh. Důkazů o Jeho božském charakteru však bylo dostatek. Marie viděla, jak se obětuje pro dobro druhých. S Jeho příchodem vcházela do domu čistota a Jeho život působil ve společnosti jako

kvas. Bezúhonný a neposkvrněný Ježíš žil mezi bezohlednými, hrubými a nezdvořilými lidmi, mezi nepoctivými celníky, lehkomyslnými hýřily, nečestnými Samaritány, pohanskými vojáky, nevzdělanými a obhroublými venkovany a další bezpočetnou směsicí lidí. Slovy soucitu povzbuzoval unavené, kteří klesali pod tíhou svého břemene. Pomáhal jim a stále znovu jim vyprávěl o Boží lásce, milosrdenství a dobrotě, které poznal v přírodě. (srv. TV 55.1)

Jesus was the healer of the body as well as of the soul. He was interested in every phase of suffering that came under His notice, and to every sufferer He brought relief, His kind words having a soothing balm. DA 92.1

DA – Touha věků 92.1 Ježíš uzdravoval tělo i nitro. Zajímal se o každého trpícího. Nehledě na velikost utrpení soucítil se všemi a všem přinášel úlevu. Jeho laskavá slova na ně působila jako hojivý balzám. (srv. TV 55.3)

067 – Nedopustil se žádného hříchu

1. Petrův 2:22-23 [22]On "se nedopustil hříchu, ani lest nebyla nalezena v jeho ústech". [23]Když mu spílali, neodplácel spíláním, když trpěl, nehrozil, ale předával vše tomu, jenž soudí spravedlivě.

While He was a child, He thought and spoke as a child; but no trace of sin marred the image of God within Him. Yet He was not exempt from temptation.... He was subject to all the conflicts which we have to meet. DA 71.1

DA – Touha věků 71.1 Dokud byl dítětem, myslel a mluvil jako dítě. Boží obraz v Něm nebyl narušen ani náznakem hříchu. Přesto nebyl ušetřen pokušení.... Prošel všemi nástrahami, kterým musíme čelit my, aby nám mohl být příkladem v dětství, dopívání i ve zralém věku. (srv. TV 42.1-2)

Jesus was misunderstood by His brothers because He was not like them. His standard was not their standard. In looking to men they had turned away from God, and they had not His power in their lives. The forms of religion which they observed could not transform the character. They paid “tithe of mint and anise and cummin,” but omitted “the weightier matters of the law, judgment, mercy, and faith.” Matthew 23:23. The example of Jesus was to them a continual irritation. He hated but one thing in the world, and that was sin. He could not witness a wrong act without pain which it was impossible to disguise. Between the formalists, whose sanctity of appearance concealed the love of sin, and a character in which zeal for God's glory was always paramount, the contrast was unmistakable. Because the life of Jesus condemned evil, He was opposed, both at home and abroad. His unselfishness and integrity were commented on with a sneer. His forbearance and kindness were termed cowardice. DA 88.1

DA – Touha věků 88.1 Ježíšovi bratři Mu nerozuměli, protože byl jiný než oni. Měl jiné měřítko a zásady. Oni vzhlíželi k lidem a odvraceli se od Boha, proto se v jejich životech neprojevovala Jeho moc. Formální zbožnost nemohla proměnit jejich charakter. Platili **Matouš 23,23** “desátky z máty, kopru a kmínu”, a nedbali na “závažnější věci Zákona: právo, milosrdenství a věrnost”. Ježíšův příklad je neustále popouzel. Jediné, co nenáviděl, byl hřích. Při pohledu na nepravost zjevně trpěl. Ze všeho nejdůležitější pro Něj bylo oslavovat Boha. Tím se zásadně lišil od všech, kdo svou vnější formální zbožností zakrývali zálibu v hříchu. Ježíš svým životem usvědčoval zlo, a proto narážel doma i mezi lidmi na odpor. Jeho obětavost a poctivost byly terčem posměchu. Pro Jeho shovívavost a vlídnost Jej nazývali zbabělcem. (srv. TV 53.1-2)

Of the bitterness that falls to the lot of humanity, there was no part which Christ did not taste. There were those who tried to cast contempt upon Him because of His birth, and even in His childhood He had to meet their scornful looks and evil whisperings. If He had responded by an impatient word or look, if He had conceded to His brothers by even one wrong act, He would have failed of being a perfect example. Thus He would have failed of carrying out the plan for our redemption. Had He even admitted that there could be an excuse for sin, Satan would have triumphed, and the world would have been lost. This is why the tempter worked to make His life as trying as possible, that He might be led to sin. DA 88.2

DA – Touha věků 88.2 Kristus zakusil všechnu hořkost a trpkost lidského údělu. Někteří lidé se Jej snažili potupit pro Jeho původ, a tak již od dětství musel snášet jejich pohrdavé pohledy a zlomyslné pomluvy. Kdyby se byl nechal unést a odpověděl jediným nevlídným slovem či pohledem, kdyby byl jedinkrát

podlehl svým bratrům a udělal něco nesprávného, nemohl by už být dokonalým příkladem. Tím by selhal při uskutečňování plánu našeho vykoupení. Kdyby byť jen připustil, že hřích je možné nějak omluvit, satan by zvítězil a svět by byl ztracen. Satan Jej chtěl svést k hříchu, a právě proto se Mu snažil všemožně znepříjemnit život. (srv. TV 53.3)

But to every temptation He had one answer, "It is written." He rarely rebuked any wrongdoing of His brothers, but He had a word from God to speak to them. Often He was accused of cowardice for refusing to unite with them in some forbidden act; but His answer was, It is written, "The fear of the Lord, that is wisdom; and to depart from evil is understanding." Job 28:28. DA 88.3

DA – Touha věků 88.3 Ježíš však na každé pokušení odpovídal slovy: "Psáno jest." Téměř nikdy své bratry za nějaké provinění nenapomínal, promlouval k nim však Božím slovem. Když se k nim odmítal připojit a udělat něco zakázaného, obviňovali Ho ze zbabělosti. On jim vždy odpovídal: **Jób 28,28** "Psáno jest: 'Hle, bázeň před Panovníkem, toť moudrost a odvrátit se od zlého, toť rozumnost.'" (srv. TV 53.4)

There were some who sought His society, feeling at peace in His presence; but many avoided Him, because they were rebuked by His stainless life. Young companions urged Him to do as they did. He was bright and cheerful; they enjoyed His presence, and welcomed His ready suggestions; but they were impatient at His scruples, and pronounced Him narrow and strait-laced. Jesus answered, It is written, "Wherewithal shall a young man cleanse his way? by taking heed thereto according to Thy word." "Thy word have I hid in mine heart, that I might not sin against Thee." Psalm 119:9, 11. DA 89.1

DA – Touha věků 89.1 Někteří lidé Ježíše vyhledávali, protože v Jeho přítomnosti cítili klid. Mnozí se Mu však vyhýbali, neboť se cítili zahanbeni Jeho čistým životem. Mladí přátelé Jej nabádali, aby dělal to, co oni. Byl bystrý a veselý, měli rádi Jeho společnost a přijímali Jeho pohotové rady. Jen Jeho zásadovost se jim nelíbila. Považovali Ho za úzkoprsého a malicherného člověka. Ježíš jim odpovídal: **Žalm 119,9.11** "Psáno jest: '[9]Jak si chlapec udrží svou stezku čistou? Tím, že bude zachovávat tvé slovo. [11]Tvou řeč uchovávám v srdci, abych proti tobě nehřešil.'" (srv. TV 53.5)

Often He was asked, Why are you bent on being so singular, so different from us all? It is written, He said, "Blessed are the undefiled in the way, who walk in the law of the Lord. Blessed are they that keep His testimonies, and that seek Him with the whole heart. They also do no iniquity; they walk in His ways." Psalm 119:1-3. DA 89.2

DA – Touha věků 89.2 Často se ho ptali, proč je tak zvláštní, proč se snaží být jiný než všichni ostatní. On jim zase říkal: **Žalm 119,1-3** "Psáno jest: '[1]Blahoslavení jsou ti, jejichž cesta je bezúhonná, ti, kteří žijí podle zákona Hospodinova. [2]Blahoslavení jsou ti, kdo střeží jeho svědectví a hledají ho celým srdcem. [3]Takoví nepáchají podlosti, chodí po jeho cestách.'" (srv. TV 54.1)

When questioned why He did not join in the frolics of the youth of Nazareth, He said, It is written, "I have rejoiced in the way of Thy testimonies, as much as in all riches. I will meditate in Thy precepts, and have respect unto Thy ways. I will delight myself in Thy statutes; I will not forget Thy word." Psalm 119:14-16. DA 89.3

DA – Touha věků 89.3 Na otázku, proč se neúčastní zábav nazaretské mládeže, odpovídal: **Žalm 119,14-16** "Psáno jest: '[14]Z cesty tvých svědectví se veselím jako z celého svého majetku. [15]Přemýšlím o tvých přikázáních a hledím na tvé stezky. [16]Tvá ustanovení jsou mi potěšením; nezapomínám na tvé slovo.'" (srv. TV 54.2)

Jesus did not contend for His rights. Often His work was made unnecessarily severe because He was willing and uncomplaining. Yet He did not fail nor become discouraged. He lived above these

difficulties, as if in the light of God's countenance. He did not retaliate when roughly used, but bore insult patiently. DA 89.4

DA – Touha věků 89.4 Ježíš se nedomáhal svých práv. Jeho ochota a trpělivost Mu často zbytečně ztěžovaly práci. On se však nenechal odradit a neztrácel odvahu. Díval se na všechny těžkosti jakoby z Božího pohledu a dokázal se nad ně povznést. Nikdy nikomu nic zlého neoplatil. Vždy trpělivě snášel všechny urážky. (srv. TV 54.3)

Though He had all the strength of passion of humanity, never did He yield to temptation to do one single act which was not pure and elevating and ennobling. HP 155.7

HP – V nebesích 155.7 Ačkoli disponoval veškerou silou lidských vášní, nikdy nepodlehl pokušení udělat jediný skutek, který by nebyl čistý, povznášející a zušlechťující.

Jesus was free from all sin and error; there was not a trace of imperfection in His life or character. He maintained spotless purity under circumstances the most trying. 7BC 929.4

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 929.4 Ježíš neučinil žádný hřích a neměl žádnou vadu. V Jeho životě a charakteru nebylo žádné stopy po nedokonalosti. Uchoval si neposkvrněnou čistotu i za těch nejtěžších možných okolností.

Through the help that Christ can give, we shall be able to learn to bridle the tongue. Sorely as He was tried on the point of hasty and angry speech, He never once sinned with His lips. With patient calmness He met the sneers, the taunts, and the ridicule of His fellow workers at the carpenter's bench. Instead of retorting angrily, He would begin to sing one of David's beautiful psalms; and His companions, before realizing what they were doing, would unite with Him in the hymn. 7BC 936.8

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 936.8 Díky pomoci, kterou je schopen Kristus dát, se můžeme naučit držet jazyk na uzdě. Ačkoli byl v otázce ukvapené a hněvivé mluvy těžce zkoušen, přesto svými ústy ani jednou nezhřešil. Posměškům, výsměchu a narážkám svých spolupracovníků v tesařské dílně čelil s trpělivým klidem. Místo aby rozzlobeně odsekl, začal zpívat jeden z Davidových nádherných žalmů a Jeho kolegové, aniž by si to pořádně uvědomili, se k Němu v chvalozpěvu připojili.

Žalm 59:17-18 [17]Ale já budu zpívat o tvé síle a z jitra budu jásat nad tvým milosrdenstvím. Vždyť jsi mi nepřístupným hradem, jsi mi útočištěm v den soužení. [18]Má sílo, budu tě opěvovat, neboť Bůh je můj nepřístupný hrad, můj milosrdný Bůh!

Jesus worked to relieve every case of suffering that He saw. He had little money to give, but He often denied Himself of food in order to relieve those who appeared more needy than He. His brothers felt that His influence went far to counteract theirs. He possessed a tact which none of them had, or desired to have. When they spoke harshly to poor, degraded beings, Jesus sought out these very ones, and spoke to them words of encouragement. To those who were in need He would give a cup of cold water, and would quietly place His own meal in their hands. As He relieved their sufferings, the truths He taught were associated with His acts of mercy, and were thus riveted in the memory. DA 87.1

DA – Touha věků 87.1 Ježíš se snažil pomoci každému trpícímu, se kterým se setkal. Neměl peníze na rozdávání, ale často si odepřel jídlo, aby pomohl těm, kdo se Mu zdáli být potřebnější. Jeho bratři si uvědomovali, že Ježíš má na lidi jiný a daleko větší vliv než oni. Nikdo z nich nebyl tak citlivý a ohleduplný jako On, a ani po tom netoužili. Ježíš potěšoval a povzbuzoval chudé a ponížené, zatímco oni se k nim chovali tvrdě a nelítostně. Hladovým dával své vlastní jídlo a žíznivým podával čiši studené vody. Zmírňoval jejich utrpení a pravdy, kterým je učil, se jim spojovaly s Jeho milosrdenstvím a vrývaly se jim do paměti. (srv. TV 52.4)

All this displeased His brothers. Being older than Jesus, they felt that He should be under their dictation. They charged Him with thinking Himself superior to them, and reproved Him for setting Himself above their teachers and the priests and rulers of the people. Often they threatened and tried to intimidate Him; but He passed on, making the Scriptures His guide. DA 87.2

DA – Touha věků 87.2 Jeho bratři to vše nesli velmi nelibě. Byli starší než Ježíš a mysleli si, že by je měl poslouchat. Vytýkali Mu, že se nad nimi povyšuje a že se staví nad učitele, kněze a vůdce lidu. Často Mu vyhrožovali a snažili se Ho zastrašit. Nehledě na to se však Ježíš nadále řídil Písmem. (srv. TV 52.5)

068 – Přišel naplnit zákon

Matouš 5:17-18 [17]"Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, nýbrž naplnit. [18]Neboť amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné nejmenší písmenko ani jedna čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.

The system of types that pointed to Jesus as the Lamb of God was to be abolished at His death; but the precepts of the Decalogue are as immutable as the throne of God. DA 308.3

DA – Touha věků 308.3 Systém předobrazů, které představovaly Krista jako Beránka Božího, měl být zrušen Kristovou smrtí. Přikázání Desatera jsou však stejně neměnná jako Boží trůn. (srv. TV 193.4)

"Think not that I am come to destroy the law, or the prophets: I am not come to destroy, but to fulfill." Here Jesus refutes the charge of the Pharisees. His mission to the world is to vindicate the sacred claims of that law which they charge Him with breaking. If the law of God could have been changed or abrogated, then Christ need not have suffered the consequences of our transgression. He came to explain the relation of the law to man, and to illustrate its precepts by His own life of obedience. DA 307.4

DA – Touha věků 307.4 Matouš 5,17 "Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, nýbrž naplnit." Ježíšovým posláním na tomto světě bylo obhájit svaté požadavky zákona, z jehož přestupování Jej obviňovali. Pokud by bylo možné Boží zákon změnit nebo zrušit, nemusel Kristus trpět za naše přestoupení. Přišel vysvětlit a objasnit vztah zákona k člověku a představit jeho požadavky poslušností ve svém vlastním životě. (srv. TV 193.1)

"Then cometh Jesus from Galilee to Jordan unto John, to be baptized of him. But John forbade him, saying, I have need to be baptized of thee, and comest thou to me? And Jesus answering said unto him, Suffer it to be so now: for thus it becometh us to fulfil all righteousness." In "fulfilling" all righteousness, Christ did not bring all righteousness to an end. He fulfilled all the requirements of God in repentance, faith, and baptism, the steps of grace in genuine conversion. He did this as an example, that we should follow in his steps. In his humanity, Christ filled up the measure of the law's requirements. And this he did as an example to us. He was the head of humanity, its substitute and surety. Human beings, by uniting their weakness to the strength of his divine nature, may become partakers of his character. RH November 15, 1898, par. 8

RH – časopis Review and Herald, 15. listopadu 1898, odst. 8 Matouš 3:13-15 [13]Tehdy Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby byl od něho pokřtěn. [14]Ale Jan se mu v tom snažil zabránit a říkal: "Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?" [15]Ježíš mu odpověděl: "Nech to nyní; neboť takto je třeba, abychom naplnili všechnu spravedlnost." To, že Kristus "naplnil" veškerou spravedlnost, neznamená, že veškerá spravedlnost skončila. Splnil všechny Boží požadavky ohledně pokání, víry a křtu, což jsou kroky milosti při skutečném obrácení. Učinil to jako příklad, abychom Jej následovali a šli v Jeho stopách. Ve svém lidství Kristus naplnil míru požadavků Zákona. Udělal to, aby byl příkladem pro nás. Byl hlavou lidstva, jeho zástupcem a zárukou. Lidé se spojením své slabosti se silou Jeho božské přirozenosti mohou stát účastníky Jeho charakteru.

Satan had sought to prove that God was unjust, that His law was faulty, and that the good of the universe required it to be changed. In attacking the law he aimed to overthrow the authority of its Author. In the controversy it was to be shown whether the divine statutes were defective and subject to change, or perfect and immutable. PP 69.1

PP – Patriarchové a proroci 69.1 Satan se pokoušel dokázat, že Bůh je nespravedlivý, že Jeho zákon je chybný a že dobro vesmíru vyžaduje jeho změnu. Útokem na zákon chtěl svrhnout autoritu jeho Tvůrce. Ve sporu se mělo ukázat, zda jsou božská ustanovení chybná a je třeba je měnit, nebo zda jsou dokonalá a nezměnitelná. (srv. PP 40.4)

Christ came to vindicate the sacred claims of the law. He came to live a life of obedience to its requirements and thus prove the falsity of the charge made by Satan that it is impossible for man to keep the law of God. As a man He met temptation and overcame in the strength given Him from God. As He went about doing good, healing all who were afflicted by Satan, He made plain to men the character of God's law and the nature of His service. His life testifies that it is possible for us also to obey the law of God. 8T 207.3

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 207.3 Kristus přišel, aby obhájil svaté požadavky zákona. Přišel, aby žil životem poslušnosti jeho požadavkům, a dokázal tak nepravdivost satanova obvinění, že je pro člověka nemožné Boží zákon dodržovat. Pokušením čelil jako člověk a zvítězil v síle, kterou Mu dal Bůh. Když konal dobro a uzdravoval všechny, kdo byli satanem utlačováni, objasňoval lidem povahu Božího zákona a podstatu Jeho služby. Kristův život svědčí o tom, že být poslušnými Božímu zákonu je možné i pro nás.

The mission of Christ on earth was not to destroy the law, but by His grace to bring man back to obedience to its precepts. MB 48.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 48.1 Kristovým posláním zde na zemi nebylo zákon zrušit, ale svou milostí přivést člověka zpět k poslušnosti jeho ustanovením. (srv. MON 33.4)

By His own obedience to the law, Christ testified to its immutable character and proved that through His grace it could be perfectly obeyed by every son and daughter of Adam. MB 49.3

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 49.3 Svou vlastní poslušností Kristus dosvědčil nezměnitelnost zákona. Ukázal, že skrze Boží milost ho mohou všichni Adamovi potomci dokonale zachovávat. (srv. MON 34.5)

The law of God, from its very nature, is unchangeable. It is a revelation of the will and the character of its Author. God is love, and His law is love. Its two great principles are love to God and love to man. “Love is the fulfilling of the law.” Romans 13:10. The character of God is righteousness and truth; such is the nature of His law. Says the psalmist: “Thy law is the truth:” “all Thy commandments are righteousness.” Psalm 119:142, 172. And the apostle Paul declares: “The law is holy, and the commandment holy, and just, and good.” Romans 7:12. Such a law, being an expression of the mind and will of God, must be as enduring as its Author. GC 467.1

GC – Velký spor 467.1 Boží zákon je ve své podstatě nezměnitelný. Je zjevením vůle a charakteru Zákonodárce. Bůh je láska a Jeho zákon je láska. Dvě velké zásady zákona jsou láska k Bohu a láska k

člověku. **Římanům 13,10b** "Naplněním Zákona je tedy láska." Boží charakter je spravedlnost a pravda; a to je také podstata Božího zákona. Žalmista napsal: **Žalm 119,142.172** "[142]Tvůj Zákon je pravda … [172] ... všechny tvé příkazy jsou spravedlivé." A apoštol Pavel prohlásil: **Římanům 7,12** "A tak Zákon je svatý i přikázání je svaté, spravedlivé a dobré." Zákon, který je výrazem Božího myšlení a Boží vůle, musí být proto nezměnitelný, má trvalou platnost — je věčný stejně jako Zákonodárce. (srv. VDV 305.5)

The cross of Christ testifies to the immutability of the law of God—testifies that God so loved us that He gave His Son to die for our sins; but Christ came not to destroy but to fulfill the law. Not one jot or tittle of God's moral standard could be changed to meet man in his fallen condition. Jesus died that He might ascribe unto the repenting sinner His own righteousness, and make it possible for man to keep the law. 1SM 312.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 312.2 Kristův kříž svědčí o neměnnosti Božího zákona – svědčí o tom, že Bůh nás tak miloval, že dal svého Syna, aby zemřel za naše hříchy; Kristus však nepřišel, aby zákon zrušil, ale aby ho naplnil. Ani jediné písmeno či částečka Božího morálního standardu nemohla být změněna, aby vyšla vstříc člověku v jeho padlém stavu. Ježíš zemřel, aby kajícímu hříšníkovi mohl přiřknout svou vlastní spravedlnost a aby člověku umožnil Zákon dodržovat.

2. Korintským 5:21 Toho, který hřích nepoznal [který byl bez hříchu – B21], za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.

It is impossible for man, of himself, to keep this law; for the nature of man is depraved, deformed, and wholly unlike the character of God. The works of the selfish heart are "as an unclean thing;" and "all our righteousnesses are as filthy rags." Isaiah 64:6.... MB 54.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 54.1 Člověk nemůže ve své vlastní síle tento zákon zachovávat, protože lidská přirozenost je zkažená, pokřivená a vůbec se nepodobá Božímu charakteru. Projevy sobeckého srdce jsou **Izajáš 64,5** "nečisté" a "všechny naše spravedlivé činy jsou jako poskvrněné roucho"... (srv. MON 36.5)

... The disciples of Christ must obtain righteousness of a different character from that of the Pharisees, if they would enter the kingdom of heaven. God offered them, in His Son, the perfect righteousness of the law. If they would open their hearts fully to receive Christ, then the very life of God, His love, would dwell in them, transforming them into His own likeness; and thus through God's free gift they would possess the righteousness which the law requires.... MB 54.2

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 54.2 ... Kristovi následovníci musí dosáhnout spravedlnosti jiného druhu, než měli farizeové, aby mohli vejít do nebeského království. Bůh jim nabídl ve svém Synu dokonalou spravedlnost zákona. Jestliže otevřou svá srdce dokořán, aby přijali Krista, bude v nich přebývat skutečný Boží život, Boží láska, která je promění do Jeho vlastní podobnosti. Tím získají spravedlnost, kterou vyžaduje zákon, jako Boží bezplatný dar.... (srv. MON 37.1)

... Jesus proceeded to show His hearers what it means to keep the commandments of God—that it is a reproduction in themselves of the character of Christ. For in Him, God was daily made manifest before them. MB 55.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 55.1 ... Pán Ježíš dále ukázal svým posluchačům, co znamená zachovávat Boží přikázání. Znamená to vytvářet v sobě a napodobovat Kristův charakter. V Kristu se jim Bůh zjevoval každý den. (srv. MON 37.2)

In His human nature He maintained the purity of His divine character. He lived the law of God, and honored it in a world of transgression, revealing to the heavenly universe, to Satan, and to all the fallen sons and daughters of Adam that through His grace humanity can keep the law of God. He came to impart His own divine nature, His own image, to the repentant, believing soul. ML 323.6

ML – Můj život dnes 323.6 Ve své lidské přirozenosti si zachoval čistotu svého božského charakteru. Žil podle Božího zákona a ctil jej ve světě přestupků, čímž nebeským zástupům, Satanovi a všem padlým Adamovým synům a dcerám zjevil, že díky Jeho milosti může lidstvo zachovávat Boží zákon. Přišel, aby vtiskl svou vlastní božskou přirozenost, svůj vlastní obraz, kajícímu, věřícímu člověku.

Satan had claimed that it was impossible for man to obey God's commandments; and in our own strength it is true that we cannot obey them. But Christ came in the form of humanity, and by His perfect obedience He proved that humanity and divinity combined can obey every one of God's precepts. COL 314.4

COL – Kristova podobenství 314.4 Satan prohlašoval, že člověk nedokáže zachovávat Boží přikázání. A popravdě v naší vlastní síle je zachovávat nedokážeme. Kristus však přišel jako člověk a svou dokonalou poslušností dokázal, že lidství ve spojení s božstvím může být poslušné každému Božímu nařízení. (srv. PM 160.6)

“As many as received Him, to them gave He power to become the sons of God, even to them that believe on His name.” John 1:12. This power is not in the human agent. It is the power of God. When a soul receives Christ, he receives power to live the life of Christ. COL 314.5

COL – Kristova podobenství 314.5 Jan 1,12 (ČEP) “Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.” Tato moc není v člověku, je to moc od Boha. Jestliže přijmeme Krista, přijmeme také sílu žít životem, jakým žil On. (srv. PM 161.1)

069 – Dal se pokřtít

Matouš 3:13-17 [13]Tehdy Ježíš přišel z Galileje k Jordánu za Janem, aby byl od něho pokřtěn. [14]Ale Jan se mu v tom snažil zabránit a říkal: "Já bych měl [potřeboval] být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně?" [15]Ježíš mu odpověděl: "Nech to nyní; neboť takto je třeba, abychom naplnili všechnu spravedlnost." On ho tedy nechal. [16]Když byl Ježíš pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle, otevřela se [mu] nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. [17]A hle, ozval se hlas z nebes, který říkal: "Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem nalezl zalíbení."

When Jesus came to be baptized, John recognized in Him a purity of character that he had never before perceived in any man. The very atmosphere of His presence was holy and awe-inspiring. Among the multitudes that had gathered about him at the Jordan, John had heard dark tales of crime, and had met souls bowed down with the burden of myriad sins; but never had he come in contact with a human being from whom there breathed an influence so divine. All this was in harmony with what had been revealed to John regarding the Messiah. Yet he shrank from granting the request of Jesus. How could he, a sinner, baptize the Sinless One? And why should He who needed no repentance submit to a rite that was a confession of guilt to be washed away? ... DA 110.1

DA – Touha věků 110.1 Když Ježíš přišel, aby se nechal pokřtít, Jan v Něm rozpoznal čistotu charakteru, kterou nikdy předtím u žádného člověka nepoznal. Ježíš vzbuzoval úctu a vyzařovala z Něj svatost. Mezi zástupy u Jordánu slýchal Křtitel o hrozných zločinech a setkával se s lidmi zatíženými mnoha hříchy. Nikdy však neviděl člověka, z něhož by vyzařovalo božství. Vše bylo v souladu s tím, co bylo Janovi o Mesiáši zjeveno. Přesto se Ježíšově žádosti zdráhal vyhovět. Jak může on, hříšník, pokřtít Bezhříšného? A proč by se měl Ten, který nepotřeboval žádné pokání, podrobovat obřadu, který je spojen s vyznáním viny a očištěním? ... (srv. TV 64.4)

... Jesus did not receive baptism as a confession of guilt on His own account. He identified Himself with sinners, taking the steps that we are to take, and doing the work that we must do. His life of suffering and patient endurance after His baptism was also an example to us. DA 111.2

DA – Touha věků 111.2 ... Ježíš nepřijal křest jako vyznání své vlastní viny. Ztotožnil se s hříšníky, šel cestou, kterou máme jít my a dělal to, co máme dělat my. Je nám příkladem i v tom, že po křtu trpělivě snášel veškeré utrpení, které s sebou život přinášel. (srv. TV 65.1)

Upon coming up out of the water, Jesus bowed in prayer on the river bank. A new and important era was opening before Him. He was now, upon a wider stage, entering on the conflict of His life. Though He was the Prince of Peace, His coming must be as the unsheathing of a sword. The kingdom He had come to establish was the opposite of that which the Jews desired. He who was the foundation of the ritual and economy of Israel would be looked upon as its enemy and destroyer. He who had proclaimed the law upon Sinai would be condemned as a transgressor. He who had come to break the power of Satan would be denounced as Beelzebub. No one upon earth had understood Him, and during His ministry He must still walk alone. Throughout His life His mother and His brothers did not comprehend His mission. Even His disciples did not understand Him. He had dwelt in eternal light, as one with God, but His life on earth must be spent in solitude. DA 111.3

DA – Touha věků 111.3 Když vystoupil z vody na břeh, sklonil se k modlitbě. Začínalo nové, velmi důležité období Jeho života. Otevíralo se před Ním širší pole působnosti a čekal Ho velký životní boj. Byl knížetem pokoje, Jeho příchod však bude jako tasení meče. Království, které přinášel, bylo úplně

jiné, než si Židé přáli. Ježíš byl základem celého obřadního systému i společensko-ekonomického uspořádání Izraele, a přesto se na Něho Židé budou dívat jako na nepřítele a rozvraceče. Kristus, který vyhlásil zákon na Sínaji, bude odsouzen jako zločinec. Ten, který přišel zlomit moc satana, bude lidmi označen za Belzebuba. Nikdo na zemi Ho nepochopí a po celou dobu své služby bude muset zůstat sám. Ani matka a bratři za Jeho života neporozuměli Jeho poslání. Dokonce ani Jeho učedníci Ho nepochopili. Přebýval ve věčném světle, byl jedno s Bohem, ale život na zemi bude muset prožít osamocen. (srv. TV 65.2)

As one with us, He must bear the burden of our guilt and woe. The Sinless One must feel the shame of sin. The peace lover must dwell with strife, the truth must abide with falsehood, purity with vileness. Every sin, every discord, every defiling lust that transgression had brought, was torture to His spirit. DA 111.4

DA – Touha věků 111.4 Jako jeden z nás bude muset nést tíhu naší viny a bídy. Sám Bezhříšný pocítí hanbu hříchu. Ten, který miluje pokoj, bude žít uprostřed rozbrojů, pravda bude vedle sebe muset snášet lež, čistota nepravost. Každý hřích, každý spor či nesoulad, každá znesvěcující žádostivost, která je důsledkem přestoupení zákona, Jeho nitru vždy způsobovaly muka. (srv. TV 65.3)

Alone He must tread the path; alone He must bear the burden. Upon Him who had laid off His glory and accepted the weakness of humanity the redemption of the world must rest. He saw and felt it all, but His purpose remained steadfast. Upon His arm depended the salvation of the fallen race, and He reached out His hand to grasp the hand of Omnipotent Love. DA 111.5

DA – Touha věků 111.5 Sám si bude muset vyšlapat cestu, sám nést břemeno. Spása celého světa závisí na Tom, který se vzdal své slávy a přijal slabost člověka. Kristus si to vše uvědomoval, ale na Jeho pevném odhodlání to nic nezměnilo. Záchrana padlého lidstva závisela na Něm, proto se pevně chopil ruky Všemocné lásky. (srv. TV 65.4)

The Saviour's glance seems to penetrate heaven as He pours out His soul in prayer. Well He knows how sin has hardened the hearts of men, and how difficult it will be for them to discern His mission, and accept the gift of salvation. He pleads with the Father for power to overcome their unbelief, to break the fetters with which Satan has enthralled them, and in their behalf to conquer the destroyer. He asks for the witness that God accepts humanity in the person of His Son. DA 111.6

DA – Touha věků 111.6 Když Spasitel vylévá Otci své nitro na modlitbě, Jeho pohled jako by pronikal nebesy. Dobře ví, jak hřích zatvrdil lidská srdce a jak těžké pro ně bude pochopit Jeho poslání a přijmout dar spasení. Prosí Otce o sílu, aby mohl překonat jejich nedůvěru, přetrhat pouta, kterými je satan svázal, a přemoci nepřítele v jejich prospěch. Prosí o důkaz toho, že Bůh přijímá lidstvo v osobě svého Syna. (srv. TV 65.5)

Never before have the angels listened to such a prayer. They are eager to bear to their loved Commander a message of assurance and comfort. But no; the Father Himself will answer the petition of His Son. Direct from the throne issue the beams of His glory. The heavens are opened, and upon the Saviour's head descends a dovelike form of purest light, —fit emblem of Him, the meek and lowly One. DA 112.1

DA – Touha věků 112.1 Takovou modlitbu andělé nikdy předtím neslyšeli. Chtěli by okamžitě sestoupit a přinést svému milovanému Veliteli poselství ujištění a povzbuzení. Ale Otec odpoví na prosbu svého Syna sám. Přímo z trůnu vysílá paprsky své slávy. Nebesa se otevírají a na Spasitelovu hlavu se snáší jasné světlo v podobě holubice, která je výstižným symbolem tichého a pokorného Ježíše. (srv. TV 65.6)

Of the vast throng at the Jordan, few except John discerned the heavenly vision. Yet the solemnity of the divine Presence rested upon the assembly. The people stood silently gazing upon Christ. His form was bathed in the light that ever surrounds the throne of God. His upturned face was glorified as they had never before seen the face of man. From the open heavens a voice was heard saying, “This is My beloved Son, in whom I am well pleased.” DA 112.2

DA – Touha věků 112.2 Kromě Jana postřehlo nebeské zjevení jen několik lidí z obrovského zástupu, který se u Jordánu sešel. Sláva Boží přítomnosti však spočinula na všech shromážděných. Lidé tiše stáli a upřeně hleděli na Krista. Byl zaplaven světlem, které od nepaměti obklopuje Boží trůn. Jeho tvář obrácená k nebi zářila takovou vznešeností, s jakou se u člověka ještě nikdy předtím nesetkali. Z otevřeného nebe zazněl hlas: **Lukáš 3,22** “Ty jsi ten můj Syn, Milovaný, v tobě jsem nalezl zalíbení.” (srv. TV 65.7)

These words of confirmation were given to inspire faith in those who witnessed the scene, and to strengthen the Saviour for His mission. Notwithstanding that the sins of a guilty world were laid upon Christ, notwithstanding the humiliation of taking upon Himself our fallen nature, the voice from heaven declared Him to be the Son of the Eternal. DA 112.3

DA – Touha věků 112.3 Tato slova povzbuzení měla probudit víru v lidech, kteří celou událost sledovali, a zároveň posílit Spasitele v Jeho poslání. Přestože na Krista byly vloženy hříchy celého světa, přestože se ponížil a vzal na sebe naši padlou přirozenost, hlas z nebe o Něm prohlásil, že je Synem Věčného. (srv. TV 66.1)

John had been deeply moved as he saw Jesus bowed as a suppliant, pleading with tears for the approval of the Father. As the glory of God encircled Him, and the voice from heaven was heard, John recognized the token which God had promised. He knew that it was the world's Redeemer whom he had baptized. The Holy Spirit rested upon him, and with outstretched hand pointing to Jesus, he cried, “Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world.” DA 112.4

DA – Touha věků 112.4 Když Jan viděl Ježíše, jak se pokorně sklání a se slzami v očích prosí Otce, aby se k němu přiznal, byl hluboce dojat. Z nebe se ozval hlas, Ježíše obestřela Boží sláva a Jan pochopil, že Bohem zaslíbené znamení se naplnilo. Uvědomil si, že pokřtil Vykupitele světa. Sestoupil na něho Duch svatý, Jan ukázal na Ježíše a zvolal: **Jan 1,29** “Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.” (srv. TV 66.2)

At the Saviour's baptism, Satan was among the witnesses. He saw the Father's glory overshadowing His Son. He heard the voice of Jehovah testifying to the divinity of Jesus. Ever since Adam's sin, the human race had been cut off from direct communion with God; the intercourse between heaven and earth had been through Christ; but now that Jesus had come “in the likeness of sinful flesh” (Romans 8:3), the Father Himself spoke. He had before communicated with humanity through Christ; now He communicated with humanity in Christ. Satan had hoped that God's abhorrence of evil would bring an eternal separation between heaven and earth. But now it was manifest that the connection between God and man had been restored. DA 116.2

DA – Touha věků 116.2 Mezi svědky Spasitelova křtu byl také satan. Viděl, jak Otcova sláva sestoupila na Syna. Slyšel Jehovův hlas, který potvrdil Ježíšovo božství. Od chvíle, kdy Adam zhřešil, bylo lidstvo připraveno o přímé spojení s Bohem. Společenství mezi nebem a zemí bylo možné jen prostřednictvím Krista. Nyní však, když Ježíš přišel “v podobnosti těla hříchu” (**Římanům 8,3**), promluvil sám Otec. Dříve hovořil s lidmi prostřednictvím Krista, nyní k nim promluvil v Kristu. Satan doufal, že zlo je Bohu natolik

odporné, že nebe a země zůstanou navždy odloučeny. Nyní však bylo zjevné, že spojení mezi Bohem a člověkem bylo obnoveno. (srv. TV 69.3)

Satan saw that he must either conquer or be conquered. The issues of the conflict involved too much to be entrusted to his confederate angels. He must personally conduct the warfare. All the energies of apostasy were rallied against the Son of God. Christ was made the mark of every weapon of hell. DA 116.3

DA – Touha věků 116.3 Satan pochopil, že když nezvítězí on, zvítězí Bůh. V sázce bylo příliš mnoho a boj byl příliš důležitý, než aby jej mohl svěřit spřízněným andělům. Musel jej vést sám. Veškerá síla odpadlictví se zaměřila na Božího Syna, stal se terčem všech zbraní pekla. (srv. TV 69.4)

070 – Byl pokoušen od ďábla 1část

Matouš 4:1-2 [1]Tehdy Duch Ježíše vyvedl do pustiny, aby byl pokoušen od Ďábla. [2]A když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl.

When Jesus was led into the wilderness to be tempted, He was led by the Spirit of God. He did not invite temptation. He went to the wilderness to be alone, to contemplate His mission and work. By fasting and prayer He was to brace Himself for the bloodstained path He was to travel. How should He begin His work of freeing the captives held in torment by the destroyer? During His long fast, the whole plan of His work as man's deliverer was laid out before Him. 1SM 227.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 227.2 Když byl Ježíš veden na poušť, aby byl pokoušen, vedl ho Duch Boží. Nevyhledával pokušení. Odešel na poušť, aby byl sám a rozjímal o svém poslání a díle. Půstem a modlitbou se připravoval na krvavou cestu, kterou měl projít. Jak by měl začít své dílo osvobozování zajatců držených ničitelem v utrpení? Během dlouhého půstu Mu byl předložen celý plán Jeho díla jako osvoboditele člověka.

When Jesus entered the wilderness He was shut in by the Father's glory. Absorbed in communion with God, He was lifted above human weakness. But the glory departed, and He was left to battle with temptation. It was pressing upon Him every moment. His human nature shrank from the conflict that awaited Him. 1SM 227.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 227.3 Když Ježíš vstoupil na poušť, byl zahalen Otcovou slávou. Byl pohlcen společenstvím s Bohem a to Jej povzneslo nad lidskou slabost. Sláva od Něj však odstoupila a On byl ponechán v boji s pokušením, které na Něj neustále doléhalo. Tíze konfliktu, který na Něj čekal, se Jeho lidská přirozenost bránila.

Satan saw that he must either conquer or be conquered. The issues of the conflict involved too much to be entrusted to his confederate angels. He must personally conduct the warfare. All the energies of apostasy were rallied against the Son of God. Christ was made the mark of every weapon of hell. DA 116.3

DA – Touha věků 116.3 Satan pochopil, že když nezvítězí on, zvítězí Bůh. V sázce bylo příliš mnoho a boj byl příliš důležitý, než aby jej mohl svěřit spřízněným andělům. Musel jej vést sám. Veškerá síla odpadlictví se zaměřila na Božího Syna, stal se terčem všech zbraní pekla. (srv. TV 69.4)

Many look on this conflict between Christ and Satan as having no special bearing on their own life; and for them it has little interest. But within the domain of every human heart this controversy is repeated. Never does one leave the ranks of evil for the service of God without encountering the assaults of Satan. The enticements which Christ resisted were those that we find it so difficult to withstand. They were urged upon Him in as much greater degree as His character is superior to ours. With the terrible weight of the sins of the world upon Him, Christ withstood the test upon appetite, upon the love of the world, and upon that love of display which leads to presumption. These were the temptations that overcame Adam and Eve, and that so readily overcome us. DA 116.4

DA – Touha věků 116.4 Mnozí lidé se domnívají, že se boj mezi Kristem a satanem jejich vlastního života nijak zvlášť netýká, a proto se o něj příliš nezajímají. Tento zápas však stále znovu a znovu probíhá v každém lidském srdci. Nikdy se nestane, že by člověk opustil řady zla a vydal se do služby

Bohu, aniž by se setkal se satanovými útoky. Nástrahy, kterým Kristus odolával, známe i my a víme, jak těžké je nad nimi zvítězit. Na Ježíše však doléhaly o to více, oč nás svým charakterem převyšuje. Kristus obtížený břemenem hříchů celého lidstva odolal pokušení chuti, nepodlehl svodům světa a lásce k nim ani touze po okázalosti, jež v lidech probouzí pýchu a vede k domýšlivosti. Byla to tato pokušení, která přemohla Adama a Evu a kterým tak snadno podléháme i my. (srv. TV 69.5)

Satan had pointed to Adam's sin as proof that God's law was unjust, and could not be obeyed. In our humanity, Christ was to redeem Adam's failure. But when Adam was assailed by the tempter, none of the effects of sin were upon him. He stood in the strength of perfect manhood, possessing the full vigor of mind and body. He was surrounded with the glories of Eden, and was in daily communion with heavenly beings. It was not thus with Jesus when He entered the wilderness to cope with Satan. For four thousand years the race had been decreasing in physical strength, in mental power, and in moral worth; and Christ took upon Him the infirmities of degenerate humanity. Only thus could He rescue man from the lowest depths of his degradation. DA 117.1

DA – Touha věků 117.1 Satan poukazoval na Adamův hřích jako na důkaz toho, že Boží zákon je nespravedlivý a nelze jej zachovávat. Kristus měl v našem lidství Adamův pád vykoupit. Adam však v době, kdy na něj zaútočil pokušitel, nebyl poznamenán žádnými následky hříchu. Stál zde tehdy v plné síle dokonalého člověka, a to jak po stránce tělesné, tak i duševní. Byl obklopen slávou zahrady Eden a denně se stýkal s nebeskými bytostmi. V úplně jiné situaci byl Ježíš, když vstoupil na poušť, aby se střetl se satanem. Tělesné, duševní i mravní schopnosti lidstva po čtyři tisíce let ochabovaly; Kristus na sebe vzal slabosti degenerovaného lidstva. Jen tak mohl zachránit člověka z nejhlubšího ponížení. (srv. TV 69.6)

He became subject to temptation, endangering as it were, His divine attributes. Satan sought, by the constant and curious devices of his cunning, to make Christ yield to temptation. 7BC 926.5

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 926.5 Stal se předmětem pokušení, čímž vystavil nebezpečí své božské vlastnosti. Satan se snažil neustálými a podivuhodnými prostředky své prohnanosti přimět Krista, aby pokušení podlehl.

Many claim that it was impossible for Christ to be overcome by temptation. Then He could not have been placed in Adam's position; He could not have gained the victory that Adam failed to gain. If we have in any sense a more trying conflict than had Christ, then He would not be able to succor us. But our Saviour took humanity, with all its liabilities. He took the nature of man, with the possibility of yielding to temptation. We have nothing to bear which He has not endured. DA 117.2

DA – Touha věků 117.2 Mnozí tvrdí, že nebylo možné, aby byl Kristus přemožen pokušením. Potom by býval nemohl zaujmout Adamovo místo a zvítězit tam, kde Adam selhal. Kdyby snad byl náš boj v nějakém slova smyslu těžší než ten Kristův, pak by nám nebyl schopen pomoci. Náš Spasitel však přijal lidství se všemi důsledky, které to s sebou neslo. Přijal lidskou přirozenost včetně možnosti podlehnout pokušení. Nemusíme snášet nic, co by nezakusil i On. (srv. TV 70.1)

Christ has entered the world as Satan's destroyer, and the Redeemer of the captives bound by his power. He would leave an example in His own victorious life for man to follow and overcome the temptations of Satan. As soon as Christ entered the wilderness of temptation, His visage changed. The

glory and splendor reflected from the throne of God which illuminated His countenance when the heavens opened before Him, and the Father's voice acknowledged Him as His Son in whom He was well pleased, was now gone. The weight of the sins of the world was pressing His soul, and His countenance expressed unutterable sorrow, a depth of anguish that fallen man had never realized. He felt the overwhelming tide of woe that deluged the world. He realized the strength of indulged appetite and of unholy passion that controlled the world, which had brought upon man inexpressible suffering. The indulgence of appetite had been increasing, and strengthening with every successive generation since Adam's transgression, until the race was so feeble in moral power that they could not overcome in their own strength. Christ, in behalf of the race, was to overcome appetite by standing the most powerful test upon this point. He was to tread the path of temptation alone, and there must be none to help Him, none to comfort or uphold Him. He was to wrestle with the powers of darkness.... 1SM 271.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 271.1 Kristus vstoupil na svět jako satanův zhoubce a Vykupitel zajatců spoutaných jeho mocí. Svým vítězným životem zanechal lidem příklad, který mají následovat a vítězit nad satanovými pokušeními. Jakmile Kristus vstoupil na poušť plnou pokušení, Jeho vzhled se změnil. Sláva a nádhera pocházející od Božího trůnu, která osvětlovala Jeho tvář, když se před Ním otevřela nebesa a Otcův hlas Ho uznal za svého Syna, v němž má zalíbení, byla nyní pryč. Tíha hříchů světa tížila Jeho nitro a Jeho tvář vyjadřovala nevýslovný zármutek, hloubku utrpení, jakou dosud padlý člověk ještě nezakusil. Cítil zdrcující příliv bídy, která zaplavila svět. Uvědomil si sílu požitkářství a bezbožných tužeb a vášní, které ovládaly svět a které na člověka přivolaly nepopsatelné utrpení. Požitkářství se od Adamova přestupku s každou další generací zvětšovalo a posilovalo, až bylo lidstvo morálně natolik slabé, že jej nemohlo vlastními silami přemoci. Kristus měl jménem lidstva nad požitkářstvím v oblasti chuti zvítězit tím, že obstál v nejsilnější zkoušce. Musel kráčet po cestě pokušení sám a bez pomoci, nikdo Ho neměl utěšovat ani podporovat. Měl zápasit s mocnostmi temnoty....

... He was in a barren, desolate wilderness, surrounded with wild beasts. Everything around Him was repulsive, and [that] from which human nature would be inclined to shrink. 1SM 272.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 272.2 ... Nacházel se v pusté a neúrodné poušti, obklopen divokou zvěří. Všechno kolem Něj bylo tak odpudivé, že by se tomu člověk raději vyhnul.

For forty days He fasted and prayed. Weak and emaciated from hunger, worn and haggard with mental agony, “His visage was so marred more than any man, and His form more than the sons of men.” Isaiah 52:14. Now was Satan's opportunity. Now he supposed that he could overcome Christ. DA 118.1

DA – Touha věků 118.1 Čtyřicet dní se postil a modlil. Byl zesláblý hladem a pohublý, unavený a vyčerpaný duševním utrpením, **Izajáš 52,14 (B21)** “tak nelidsky byl napohled zohaven – už ani člověku nebyl podoben”. To byla příležitost pro satana. Předpokládal, že za těchto okolností Krista nyní přemůže. (srv. TV 70.4)

There came to the Saviour, as if in answer to His prayers, one in the guise of an angel from heaven. He claimed to have a commission from God to declare that Christ's fast was at an end. As God had sent an angel to stay the hand of Abraham from offering Isaac, so, satisfied with Christ's willingness to enter the bloodstained path, the Father had sent an angel to deliver Him; this was the message brought to Jesus. The Saviour was faint from hunger, He was craving for food, when Satan came suddenly upon Him. Pointing to the stones which strewed the desert, and which had the appearance of loaves, the tempter said, “If Thou be the Son of God, command that these stones be made bread.” DA 118.2

DA – Touha věků 118.2 Jako by v odpověď na modlitbu přistoupila ke Spasiteli bytost v podobě nebeského anděla. Tvrdila, že ji posílá Bůh, aby Kristu oznámila konec jeho půstu. Jako kdysi poslal Bůh anděla k Abrahamovi, aby zachránil Izáka před obětováním, pověřuje prý i tentokrát svého posla, aby Ježíše osvobodil. Bůh je totiž spokojený s Kristovou ochotou vydat se na cestu plnou utrpení a bolesti. Takové poselství tehdy Ježíš obdržel. Spasitel byl zemdlený půstem, měl veliký hlad. Satan k němu přistoupil, ukázal na kameny roztroušené po poušti, které se podobaly bochníkům chleba, a řekl: **Lukáš 4,3** "Jsili Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se stane chlebem." (srv. TV 70.5)

071 – Byl pokoušen od ďábla 2. část

Lukáš 4:3 Ďábel mu řekl: "Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se stane chlebem."

Though he appears as an angel of light, these first words betray his character. "If Thou be the Son of God." Here is the insinuation of distrust. Should Jesus do what Satan suggests, it would be an acceptance of the doubt. The tempter plans to overthrow Christ by the same means that were so successful with the human race in the beginning. How artfully had Satan approached Eve in Eden! "Yea, hath God said, Ye shall not eat of every tree of the garden?" Genesis 3:1. Thus far the tempter's words were truth; but in his manner of speaking them there was a disguised contempt for the words of God. There was a covert negative, a doubt of the divine truthfulness. Satan sought to instill into the mind of Eve the thought that God would not do as He had said; that the withholding of such beautiful fruit was a contradiction of His love and compassion for man. So now the tempter seeks to inspire Christ with his own sentiments. "If Thou be the Son of God." The words rankle with bitterness in his mind. In the tones of his voice is an expression of utter incredulity. Would God treat His own Son thus? Would He leave Him in the desert with wild beasts, without food, without companions, without comfort? He insinuates that God never meant His Son to be in such a state as this. "If Thou be the Son of God," show Thy power by relieving Thyself of this pressing hunger. Command that this stone be made bread. DA 118.3

DA – Touha věků 118.3 Vypadal sice jako anděl světla, ale už jeho první slova ho prozradila. "Jsi-li Syn Boží." Je v nich náznak pochybnosti. Kdyby Ježíš udělal to, k čemu jej satan nabádal, přijal by tím jeho pochybnost. Pokušitel chtěl přemoci Krista stejnými prostředky, jakými na počátku člověka tak úspěšně svedl. Jak chytře tehdy oslovil Evu v ráji! **Genesis 3,1** "Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?" Způsob, jakým pokušitel mluvil, prozrazoval pohrdání Božím slovem. Bylo v něm skryté popření a zpochybnění pravdivosti Božích slov. Satan chtěl Evu přesvědčit, že Bůh neudělá to, co řekl. Vždyť kdyby člověku odepřel tak krásné ovoce, popřel by tím svoji lásku k němu. Podobně se snažil zapůsobit i na Krista. "Jsi-li Syn Boží." Ta slova zněla znepokojivě a hořce. Tón jeho hlasu prozrazoval naprostou nedůvěru. Je možné, že by Bůh takto zacházel se svým vlastním Synem? Že by Jej nechal v poušti samotného s divokou zvěří, bez jídla, bez doprovodu a bez útěchy? Bůh by přece nikdy nechtěl, aby se jeho Syn octl v takové situaci. "Jsi-li Syn Boží," ukaž svoji moc tím, že si ulevíš od toho pronikavého hladu. Přikaž, aby se tyto kameny proměnily v chléb. (srv. TV 70.6)

The words from heaven, "This is My beloved Son, in whom I am well pleased" (Matthew 3:17), were still sounding in the ears of Satan. But he was determined to make Christ disbelieve this testimony. The word of God was Christ's assurance of His divine mission. He had come to live as a man among men, and it was the word that declared His connection with heaven. It was Satan's purpose to cause Him to doubt that word. If Christ's confidence in God could be shaken, Satan knew that the victory in the whole controversy would be his. He could overcome Jesus. He hoped that under the force of despondency and extreme hunger, Christ would lose faith in His Father, and work a miracle in His own behalf. Had He done this, the plan of salvation would have been broken. DA 119.1

DA – Touha věků 119.1 Satanovi stále ještě zněla v uších slova z nebe: **Matouš 3,17** "Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem nalezl zalíbení." Byl však odhodlán přimět Krista k tomu, aby tomuto svědectví přestal věřit. Boží slovo ujišťovalo Krista o Jeho božském poslání. Přišel, aby žil mezi lidmi jako člověk, a právě tato slova svědčila o Jeho spojení s nebem. Satan v Něm chtěl vyvolat pochybnosti. Věděl, že kdyby se mu podařilo otřást Kristovou důvěrou v Boha, měl by vítězství v celém sporu jisté. Mohl by

Ježíše přemoci. Doufal, že sklíčený a nadmíru vyhladovělý Kristus ztratí víru v Otce a zachrání sám sebe zázrakem. Kdyby to Ježíš udělal, plán spasení by byl porušen. (srv. TV 71.1)

When Satan and the Son of God first met in conflict, Christ was the commander of the heavenly hosts; and Satan, the leader of revolt in heaven, was cast out. Now their condition is apparently reversed, and Satan makes the most of his supposed advantage. One of the most powerful of the angels, he says, has been banished from heaven. The appearance of Jesus indicates that He is that fallen angel, forsaken by God, and deserted by man. A divine being would be able to sustain his claim by working a miracle; "if Thou be the Son of God, command this stone that it be made bread." Such an act of creative power, urges the tempter, would be conclusive evidence of divinity. It would bring the controversy to an end. DA 119.2

DA – Touha věků 119.2 Když se satan a Boží Syn ve sporu utkali poprvé, byl Kristus velitelem nebeských zástupů a satan byl jako vůdce vzpoury svržen z nebe. Nyní jako by se jejich postavení obrátilo a satan chtěl své zdánlivé výhody patřičně využít. Prohlásil, že jeden z nejmocnějších andělů byl vyhnán z nebe. Ježíšův vzhled naznačuje, že tím padlým, Bohem zapomenutým a lidmi opuštěným andělem je právě On. Božská bytost by přece byla schopna prokázat se zázrakem: **Matouš 4,3** "Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby." To by bylo podle pokušitele nezvratným důkazem božství. Spor by to ukončilo. (srv. TV 71.2)

This was indeed a temptation to Christ. But He cherished it not for a moment. He did not for a single moment doubt His heavenly Father's love, although He seemed to be bowed down with inexpressible anguish. Satan's temptations, though skillfully devised, did not move the integrity of God's dear Son. His abiding confidence in His Father could not be shaken. 1SM 275.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 275.2 To bylo pro Krista vskutku opravdovým pokušením. On si jej však ani na okamžik nepřipustil. Přestože se zdál být pokleslý pod tíhou nevýslovné úzkosti, ani na okamžik nezapochyboval o lásce svého nebeského Otce. Satanova pokušení, ačkoli byla dovedně vymyšlená, nenarušila bezúhonnost drahého Božího Syna. Jeho pevná důvěra v Otce nemohla být otřesena.

Matouš 4:4 On však na to řekl: "Je napsáno: "Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst."'"

Christ knew that His Father would supply Him food when it would gratify Him to do so. He would not in this severe ordeal, when hunger pressed Him beyond measure, prematurely diminish one particle of the trial allotted to Him by exercising His divine power. 1SM 278.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 278.1 Kristus věděl, že kdyby se to Jeho Otci zalíbilo, poskytl by Mu pokrm. Nechtěl v této těžké zkoušce, kdy na Něj nad míru doléhal hlad, předčasně ubrat ani částečku Jemu přidělené zkoušky tím, že by uplatnil svou božskou moc.

Fallen man, when brought into straightened places, could not have the power to work miracles on his own behalf, to save himself from pain or anguish, or to give himself victory over his enemies. It was the purpose of God to test and prove the race, and give them an opportunity to develop character by bringing them frequently into trying positions to test their faith and confidence in His love and power.

The life of Christ was a perfect pattern. He was ever, by His example and precept, teaching man that God was his dependence, and that in God should be his faith and firm trust. 1SM 278.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 278.2 Padlý člověk, když byla napravena a napřímena jeho cesta, neměl moc konat zázraky ve svůj prospěch, zachránit se před bolestí a trápením nebo si zajistit vítězství nad nepřáteli. Božím záměrem bylo lidstvo zkoušet a prověřovat a dávat mu příležitost k rozvoji charakteru tím, že ho často přiváděl do obtížných situací, aby vyzkoušel jeho víru a důvěru v Jeho lásku a moc. Kristův život byl dokonalým vzorem. Svým příkladem a ustanoveními vždy učil, že člověk je na Bohu zcela závislý a že by v Boha měl věřit a pevně Mu důvěřovat.

Not without a struggle could Jesus listen in silence to the arch-deceiver. But the Son of God was not to prove His divinity to Satan, or to explain the reason of His humiliation. By conceding to the demands of the rebel, nothing for the good of man or the glory of God would be gained. Had Christ complied with the suggestion of the enemy, Satan would still have said, Show me a sign that I may believe you to be the Son of God. Evidence would have been worthless to break the power of rebellion in his heart. And Christ was not to exercise divine power for His own benefit. He had come to bear trial as we must do, leaving us an example of faith and submission. Neither here nor at any subsequent time in His earthly life did He work a miracle in His own behalf. His wonderful works were all for the good of others. Though Jesus recognized Satan from the beginning, He was not provoked to enter into controversy with him. Strengthened with the memory of the voice from heaven, He rested in His Father's love. He would not parley with temptation. DA 119.3

DA – Touha věků 119.3 Pro Ježíše nebylo jednoduché arci-podvodníkovi jen tiše naslouchat. Boží Syn však neměl zapotřebí dokazovat satanovi své božství nebo mu vysvětlovat důvod svého ponížení. Kdyby přistoupil na požadavky onoho vzbouřence, lidem ani Boží slávě by tím nijak neprospěl. Satan by na Něho stále naléhal: Ukaž mi znamení, abych mohl uvěřit, že jsi Boží Syn. Žádný důkaz by však jeho vzpurné nitro neprolomil. Kristus navíc neměl používat božskou moc ve svůj vlastní prospěch. Přišel snášet všechny útrapy života, které musíme snášet i my, aby nám byl příkladem víry a poslušnosti. Za celý svůj pozemský život nevykonal jediný zázrak, kterým by si nějak pomohl. Všechno dělal pro dobro druhých. Přestože Ježíš hned na začátku poznal, že s Ním mluví satan, nenechal se vyprovokovat ke sporu. Vzpomínky na hlas z nebe Mu dodávaly sílu a cele se spoléhal na Otcovu lásku. Neměl v úmyslu se pokušením jakkoliv zabývat. (srv. TV 72.1-2)

Jesus met Satan with the words of Scripture. “It is written,” He said. In every temptation the weapon of His warfare was the word of God. Satan demanded of Christ a miracle as a sign of His divinity. But that which is greater than all miracles, a firm reliance upon a “Thus saith the Lord,” was a sign that could not be controverted. So long as Christ held to this position, the tempter could gain no advantage. DA 120.1

DA – Touha věků 120.1 Odpověděl satanovi slovy Písma: “Je napsáno.” Jeho zbraní v boji s každým pokušením bylo Boží slovo. Satan chtěl, aby Kristus dokázal své božství zázrakem. Neochvějná víra ve slova “psáno jest” je však nad všechny zázraky. Dokud se Kristus držel tohoto postoje, nemohl pokušitel získat žádnou výhodu. (srv. TV 72.3)

Whenever one is encompassed with clouds, perplexed by circumstances, or afflicted by poverty or distress, Satan is at hand to tempt and annoy.... He hopes to discourage the soul, and to break our hold on God. Then he is sure of his prey. If we would meet him as Jesus did, we should escape many a defeat. By parleying with the enemy, we give him an advantage. DA 120.2

DA – Touha věků 120.2 Kdykoliv se člověk ocitne ve svízelné situaci, je zaskočen okolnostmi, trpí bídou či propadá zoufalství, přichází satan, aby ho pokoušel a obtěžoval.... Doufá, že nás zastraší a odloučí od Boha. Tím by měl kořist jistou. Kdybychom mu čelili stejně jako Kristus, unikli bychom mnohým porážkám. Často však nepříteli poskytujeme výhodu tím, že se jím zaobíráme a dohadujeme se s ním. (srv. TV 72.6)

072 – Byl pokoušen od ďábla 3. část

Matouš 4:5-6 [5]Potom ho Ďábel vzal do svatého města, postavil ho na okraj střechy chrámu [6]a řekl mu: “Jsili Syn Boží, vrhni se dolů; vždyť je napsáno: "Svým andělům přikáže o tobě, a na rukou tě ponesou, abys snad nenarazil nohou na kámen."”

Satan now supposes that he has met Jesus on His own ground. The wily foe himself presents words that proceeded from the mouth of God. He still appears as an angel of light, and he makes it evident that he is acquainted with the Scriptures, and understands the import of what is written. As Jesus before used the word of God to sustain His faith, the tempter now uses it to countenance his deception. He claims that he has been only testing the fidelity of Jesus, and he now commends His steadfastness. As the Saviour has manifested trust in God, Satan urges Him to give still another evidence of His faith. DA 124.3

DA – Touha věků 124.3 Satan předstírá, že tentokrát se s Ježíšem setkává na Jeho vlastní půdě. Lstivý nepřítel cituje Boží slova. Stále ještě se představuje jako anděl světla. Ukazuje, že Písmo dobře zná a chápe jeho význam. Stejně jako předtím dokládal Ježíš svoji víru Božím slovem, využívá nyní pokušitel Božího slova k obhajobě svého podvodu. Tvrdí, že jen zkoušel Ježíšovu věrnost, a chválí Ho za Jeho neochvějnost. Spasitel už projevil důvěru v Boha, satan však od Něho žádá ještě další důkaz víry. (srv. TV 76.3)

But again the temptation is prefaced with the insinuation of distrust, “If Thou be the Son of God.” Christ was tempted to answer the “if;” but He refrained from the slightest acceptance of the doubt. He would not imperil His life in order to give evidence to Satan. DA 124.4

DA – Touha věků 124.4 Satanovo pokušení je však opět doprovázeno náznakem pochybnosti: “Jsi-li Syn Boží.” Kristus byl v pokušení odpovědět na ono “jsi-li”, ale vyvaroval se sebemenšího připuštění pochybnosti. Neohrozí přece svůj život proto, aby něco dokazoval satanovi. (srv. TV 76.4)

Matouš 4:7 Ježíš mu řekl: “Je také napsáno: "Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha."”

The tempter thought to take advantage of Christ's humanity, and urge Him to presumption. But while Satan can solicit, he cannot compel to sin. He said to Jesus, “Cast Thyself down,” knowing that he could not cast Him down; for God would interpose to deliver Him. Nor could Satan force Jesus to cast Himself down. Unless Christ should consent to temptation, He could not be overcome. Not all the power of earth or hell could force Him in the slightest degree to depart from the will of His Father. DA 125.1

DA – Touha věků 125.1 Pokušitel chtěl využít Kristova lidství a sváděl jej k opovážlivosti. Satan sice může k hříchu svádět, přimět k němu však nikoho nemůže. Ježíšovi řekl: “Vrhni se dolů.” Dobře věděl, že sám Jej shodit nemůže, protože Bůh by zasáhl a Ježíše zachránil. Nemůže Jej ani donutit, aby se vrhl dolů sám. Pokud Kristus pokušení odmítne, nemůže být přemožen. Žádná moc na zemi ani v podzemí by nemohla Ježíše přinutit k tomu, aby se třeba jen nepatrně odchýlil od vůle svého Otce. (srv. TV 76.5)

The tempter can never compel us to do evil. He cannot control minds unless they are yielded to his control. The will must consent, faith must let go its hold upon Christ, before Satan can exercise his power upon us. But every sinful desire we cherish affords him a foothold. Every point in which we fail

of meeting the divine standard is an open door by which he can enter to tempt and destroy us. And every failure or defeat on our part gives occasion for him to reproach Christ. DA 125.2

DA – Touha věků 125.2 Pokušitel nás nikdy nemůže donutit k hříchu. Nemůže ovládnout naši mysl, pokud mu to sami nedovolíme. Než se nás satan zmocní, musíme mu k tomu dát souhlas a přestat se vírou spoléhat na Krista. Každá hříšná touha, kterou v sobě chováme, satanovi poskytuje šanci na úspěch. Jakékoli přestoupení Božích požadavků mu otevírá dveře k tomu, aby nás pokoušel a nakonec zničil. Každé naše selhání či pád je pro něho příležitostí k tomu, aby hanobil Krista. (srv. TV 76.6)

When Satan quoted the promise, "He shall give His angels charge over Thee," he omitted the words, "to keep Thee in all Thy ways;" that is, in all the ways of God's choosing. Jesus refused to go outside the path of obedience. DA 125.3

DA – Touha věků 125.3 Když satan citoval zaslíbení **Žalm 91:11** "svým andělům vydal o tobě příkaz," vynechal slova "aby tě střežili na všech tvých cestách." To znamená na všech cestách podle Božího určení. Ježíš odmítl sejít z cesty poslušnosti. (srv. TV 76.7)

Christ came off victor in the second temptation. He manifested perfect confidence and trust in His Father during His severe conflict with the powerful foe. Our Redeemer, in the victory here gained, has left man a perfect pattern, showing him that his only safety is in firm trust and unwavering confidence in God in all trials and perils. He refused to presume upon the mercy of His Father by placing Himself in peril that would make it necessary for His heavenly Father to display His power to save Him from danger. This would be forcing providence on His own account; and He would not then leave for His people a perfect example of faith and firm trust in God. 1SM 283.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 283.1 Kristus vyšel z druhého pokušení jako vítěz. Během těžkého střetu s mocným nepřítelem se Ježíš zcela spolehl na svého Otce a projevil v Něj naprostou důvěru. Náš Vykupitel dosaženým vítězstvím zanechal člověku dokonalý vzor a ukázal mu, že jeho jediné bezpečí spočívá v pevné důvěře a neochvějném spolehnutí se na Boha ve všech zkouškách a nebezpečích. Odmítl se dopustit opovážlivosti vůči milosrdenství svého Otce tím, že by se záměrně vystavil nebezpečí, před nímž by Ho Jeho nebeský Otec musel ochránit projevem své moci. Tím by si vynutil zásah prozřetelnosti na svůj vlastní účet a nezanechal by pak svému lidu dokonalý příklad víry a pevné důvěry v Boha.

Satan's object in tempting Christ was to lead Him to daring presumption, and to show human weakness that would not make Him a perfect pattern for His people. Satan thought that should Christ fail to bear the test of his temptations, there could be no redemption for the race, and his power over them would be complete. 1SM 283.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 283.2 Při pokoušení chtěl satan Krista přivést k troufalé opovážlivosti, aby projevil lidskou slabost a aby se tak díky tomu nestal dokonalým vzorem pro svůj lid. Satan se domníval, že pokud pokoušený Kristus ve zkoušce neobstojí, lidstvo by nemohlo být vykoupeno a jeho moc nad lidmi by tak byla úplná.

It was a difficult task for the Prince of Life to carry out the plan which He had undertaken for the salvation of man, in clothing His divinity with humanity. He had received honor in the heavenly courts and was familiar with absolute power. It was as difficult for Him to keep the level of humanity as for

men to rise above the low level of their depraved natures and be partakers of the divine nature. Con 85.1

Con – Střet 85.1 Uskutečnit plán, který pro spásu člověka Kníže života podstoupil tím, že své božství oblékl do lidství, pro Něj bylo obtížné. V nebeských nádvořích se Mu dostávalo poct a vlastnil absolutní moc. Bylo pro Něj stejně obtížné zůstat na úrovni lidství jako pro lidi pozvednout se nad nízkou úroveň své zkažené přirozenosti a stát se účastníky božské přirozenosti.

Christ was put to the closest test, requiring the strength of all His faculties to resist the inclination, when in danger, to use His power to deliver Himself from peril and triumph over the power of the prince of darkness. Satan showed his knowledge of the weak points of the human heart, and put forth his utmost power to take advantage of the weakness of the humanity, which Christ had assumed in order to overcome his temptations on man's account. Con 85.2

Con – Střet 85.2 Odolat sklonu odvrátit hrozbu a zvítězit nad mocí knížete temnoty použitím své vlastní moci, to bylo pro Krista nejtěžší zkouškou vyžadující sílu všech Jeho schopností. Satan ukázal, že zná slabá místa lidského srdce. Uplatnil veškerou sílu, aby využil slabosti lidství, které na sebe Kristus vzal, aby nad satanovými pokušeními zvítězil ve prospěch člověka.

Often when Satan has failed of exciting distrust, he succeeds in leading us to presumption. If he can cause us to place ourselves unnecessarily in the way of temptation, he knows that the victory is his. God will preserve all who walk in the path of obedience; but to depart from it is to venture on Satan's ground. There we are sure to fall. The Saviour has bidden us, “Watch ye and pray, lest ye enter into temptation.” Mark 14:38. Meditation and prayer would keep us from rushing unbidden into the way of danger, and thus we should be saved from many a defeat. DA 126.2

DA – Touha věků 126.2 Když se satanovi nepodaří vzbudit v nás nedůvěru, často uspěje v tom, že nás strhne k opovážlivosti. Ví, že když se necháme zbytečně zavést na cestu pokušení, má vítězství jisté. Bůh chrání každého, kdo chodí po cestě poslušnosti. Kdo z ní však sejde, ocitá se na satanově území, kde zcela jistě padne. Spasitel nás vybízí: **Marek 14,38** “Bděte a modlete se, abyste nevešli do pokušení.” Rozjímání a modlitba nám brání v tom, abychom se bez rozmyslu vrhali do nebezpečí a tím nás chrání před mnohými porážkami. (srv. TV 77.3)

Yet we should not lose courage when assailed by temptation. Often when placed in a trying situation we doubt that the Spirit of God has been leading us. But it was the Spirit's leading that brought Jesus into the wilderness to be tempted by Satan. When God brings us into trial, He has a purpose to accomplish for our good. Jesus did not presume on God's promises by going unbidden into temptation, neither did He give up to despondency when temptation came upon Him. Nor should we. “God is faithful, who will not suffer you to be tempted above that ye are able; but will with the temptation also make a way to escape, that ye may be able to bear it.” He says, “Offer unto God thanksgiving; and pay thy vows unto the Most High: and call upon Me in the day of trouble: I will deliver thee, and thou shalt glorify Me.” 1 Corinthians 10:13; Psalm 50:14, 15. DA 126.3

DA – Touha věků 126.3 Avšak ani v pokušení nemáme ztrácet odvahu. Často se stává, že v těžkých situacích o vedení Duchem svatým pochybujeme. Ale právě Boží Duch zavedl Ježíše na poušť, aby Jej satan pokoušel. Když na nás Bůh dopustí nějakou zkoušku, zamýšlí tím něco pro naše dobro. Ježíš se neodvážil zneužít Božích zaslíbení tím, že by se vystavoval pokušení. Když na Něho však dolehlo, nepropadal zoufalství. Stejně bychom se měli chovat i my. **1. Korintským 10,13** “Věrný je však Bůh, který vás nenechá zkusit více, než snesete, ale se zkouškou [s pokušením] dá i východisko, abyste ji

mohli snést.” Dále říká: **Žalm 50,14.15** “[14]Obětuj Bohu oběť díků, plň své sliby Nejvyššímu! [15]Volej mě v den soužení, vytrhnu tě a ty mě budeš oslavovat.” (srv. TV 77.4)

073 – Byl pokoušen od ďábla 4. část

Matouš 4:8-9 [8]Pak ho Ďábel vzal na velmi vysokou horu a ukázal mu všechna království světa a jejich slávu. [9]A řekl mu: "Toto všechno ti dám, jestliže padneš na zem a pokloníš se mi."

Jesus was victor in the second temptation, and now Satan manifests himself in his true character. But he does not appear as a hideous monster, with cloven feet and bat's wings. He is a mighty angel, though fallen. He avows himself the leader of rebellion and the god of this world. DA 129.1

DA – Touha věků 129.1 Ježíš z druhého pokušení vyšel vítězně a satan nyní odhaluje svůj skutečný charakter. Nepřichází však jako nějaká příšera s rozdělenými kopyty a netopýřími křídly. Zjevuje se jako mocný, i když padlý, anděl. Přiznává, že je vůdcem vzpoury a bohem tohoto světa. (srv. TV 78.1)

Placing Jesus upon a high mountain, Satan caused the kingdoms of the world, in all their glory, to pass in panoramic view before Him. The sunlight lay on templed cities, marble palaces, fertile fields, and fruit-laden vineyards. The traces of evil were hidden. The eyes of Jesus, so lately greeted by gloom and desolation, now gazed upon a scene of unsurpassed loveliness and prosperity. Then the tempter's voice was heard: "All this power will I give Thee, and the glory of them: for that is delivered unto me; and to whomsoever I will I give it. If Thou therefore wilt worship me, all shall be Thine." DA 129.2

DA – Touha věků 129.2 Postavil Ježíše na vysokou horu a ukázal mu království světa v celé jejich slávě. Slunce ozařovalo města a jejich chrámy, mramorové paláce, úrodná pole a bohaté vinice. Stopy po hříchu zůstaly skryté. Před Ježíšovýma očima, které se dlouho dívaly jen na bezútěšnou poušť, se objevil obraz nebývalého bohatství a krásy. Potom zazněl hlas pokušitele: **Lukáš 4,6.7** "[6]Všechnu tuto pravomoc a jejich slávu dám tobě, protože mně je dána, a komukoli chci, tomu ji dám. [7]Jestliže se tedy ty přede mnou pokloníš, všechna bude tvá." (srv. TV 78.2)

Christ's mission could be fulfilled only through suffering. Before Him was a life of sorrow, hardship, and conflict, and an ignominious death. He must bear the sins of the whole world. He must endure separation from His Father's love. Now the tempter offered to yield up the power he had usurped. Christ might deliver Himself from the dreadful future by acknowledging the supremacy of Satan. But to do this was to yield the victory in the great controversy. It was in seeking to exalt himself above the Son of God that Satan had sinned in heaven. Should he prevail now, it would be the triumph of rebellion. DA 129.3

DA – Touha věků 129.3 Kristus mohl své poslání naplnit jen skrze utrpení. Čekal Ho život plný bolesti, těžkostí, bojů a nakonec potupná smrt. Odloučen od Otcovy lásky bude muset nést tíhu hříchů celého světa. A najednou je tu pokušitel, ochotný vzdát se veškeré moci, kterou kdy uchvátil. Stačilo uznat satanovu svrchovanost a Spasitel se mohl vyhnout všem budoucím útrapám. Znamenalo by to však vzdát se vítězství ve velkém sporu. Satan zhřešil v nebi právě tím, že se chtěl vyvýšit nad Božího Syna. Kdyby se mu to nyní podařilo, znamenalo by to vítězství jeho vzpoury. (srv. TV 78.3)

These were real temptations, no pretense. Christ "suffered being tempted" (Hebrews 2:18). Angels of heaven were on the scene on that occasion, and kept the standard uplifted, that Satan should not exceed his bounds and overpower the human nature of Christ.... 1SM 94.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 94.2 To nebylo předstírání, byla to skutečná pokušení. Kristus "vytrpěl pokušení" (**Židům 2:18**). Po celou dobu tam byli přítomni nebeští andělé, kteří dohlíželi na to, aby satan nepřemohl Kristovu lidskou přirozenost tím, že by překročil stanovené hranice....

... The severity of this conflict no human mind can compass. The welfare of the whole human family and of Christ Himself was at stake. One admission from Christ, one word of concession, and the world would be claimed by Satan as his. 1SM 95.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 95.2 ... Tvrdost tohoto sporu nedokáže žádná lidská mysl postihnout. V sázce bylo blaho celého lidstva i samotného Krista. Stačilo jediné slovo souhlasu, aby Kristus přistoupil na jediný nárok a satan by si svět definitivně přivlastnil.

Satan charmed the first Adam by his sophistry, just as he charms men and women today, leading them to believe a lie. Adam did not reach above his humanity for divine power. He believed the words of Satan. But the second Adam was not to become the enemy's bondslave. ST December 3, 1902, par. 6

ST – časopis Znamení doby, 3. prosince 1902, odst. 6 Podobně jako satan svou vychytralostí oklamal prvního Adama, dovede i dnes vábit muže a ženy a vést je k tomu, aby uvěřili lži. Adam nevztáhl svou ruku k nebesům a nechopil se božské síly. Uvěřil satanovým slovům. Druhý Adam se však neměl stát vazalem nepřítele.

The eye of Jesus for a moment rested upon the glory presented before Him; but He turned away and refused to look upon the entrancing spectacle. He would not endanger His steadfast integrity by dallying with the tempter. When Satan solicited homage, Christ's divine indignation was aroused, and He could no longer tolerate the blasphemous assumption of Satan, or even permit him to remain in His presence. Here Christ exercised His divine authority, and commanded Satan to desist. 1SM 286.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 286.2 Ježíš na okamžik pohlédl na předkládanou slávu; avšak odvrátil svůj zrak a odmítl na tu úchvatnou podívanou hledět. Nechtěl ohrozit svou neochvějnou bezúhonnost tím, že by si zahrával s pokušitelem. Když se satan dožadoval poklony, probudilo se v Kristu božské rozhořčení a nemohl již déle snášet satanův rouhavý nárok, ba dokonce mu ani nedovolil zůstat ve své přítomnosti. Zde Kristus uplatnil svou božskou autoritu a přikázal satanovi, aby toho nechal.

Matouš 4:10 Tu mu Ježíš řekl: “Odejdi, Satane. Vždyť je napsáno: "Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jeho jediného uctívat."”

The hateful presence of Satan was withdrawn. The contest was ended. With immense suffering Christ's victory in the wilderness was as complete as was the failure of Adam. And for a season He stood freed from the presence of His powerful adversary, and from his legions of angels. 1SM 288.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 288.2 Naplněn nenávistí se satan stáhl. Souboj skončil. Kristovo vítězství na poušti vybojované za nesmírného utrpení bylo stejně úplné jako Adamovo selhání. Na určitou dobu byl od přítomnosti svého mocného protivníka a od jeho andělských legií osvobozen.

Satan had questioned whether Jesus was the Son of God. In his summary dismissal he had proof that he could not gainsay. Divinity flashed through suffering humanity. Satan had no power to resist the command. Writhing with humiliation and rage, he was forced to withdraw from the presence of the world's Redeemer. Christ's victory was as complete as had been the failure of Adam. DA 130.3

DA – Touha věků 130.3 Satan vyslovil pochybnost o tom, že Ježíš je Božím Synem. V závěrečném vykázání se mu však dostalo nezvratného důkazu. Trpícím lidstvím Krista se mihlo božství. Satan už neměl sílu se tomuto příkazu vzepřít. Zahanbený a plný zloby musel od Spasitele světa odejít. Kristovo vítězství bylo stejně úplné jako Adamův pád. (srv. TV 79.1)

So we may resist temptation, and force Satan to depart from us. Jesus gained the victory through submission and faith in God, and by the apostle He says to us, "Submit yourselves therefore to God. Resist the devil, and he will flee from you. Draw nigh to God, and He will draw nigh to you." James 4:7, 8. We cannot save ourselves from the tempter's power; he has conquered humanity, and when we try to stand in our own strength, we shall become a prey to his devices; but "the name of the Lord is a strong tower: the righteous runneth into it, and is safe." Proverbs 18:10. Satan trembles and flees before the weakest soul who finds refuge in that mighty name. DA 130.4

DA – Touha věků 130.4 I my můžeme stejným způsobem odolat pokušení a přimět satana, aby od nás odešel. Ježíš zvítězil tím, že se podřídil Bohu a spolehl se na Něj. Prostřednictvím apoštola nám říká: **Jakubův 4,7-8** "[7]Podřiďte se tedy Bohu. Postavte se proti Ďáblu, a uteče od vás. [8]Přibližte se k Bohu, a přiblíží se k vám." Sami se z pokušitelovy moci nemůžeme osvobodit. Lidstvo zcela ovládl a když se mu pokusíme čelit ve vlastní síle, staneme se obětí jeho svodů. Avšak **Přísloví 18,10** "Hospodinovo jméno je pevnou věží, spravedlivý do ní poběží a bude v bezpečí." Satan se třese a utíká i před tím nejslabším člověkem, který hledá útočiště v tomto mocném jménu. (TV 79.2)

Matouš 4:11 A tehdy ho Ďábel opustil. A hle, andělé přistoupili a sloužili mu.

After the foe had departed, Jesus fell exhausted to the earth, with the pallor of death upon His face. The angels of heaven had watched the conflict, beholding their loved Commander as He passed through inexpressible suffering to make a way of escape for us. He had endured the test, greater than we shall ever be called to endure. The angels now ministered to the Son of God as He lay like one dying. He was strengthened with food, comforted with the message of His Father's love and the assurance that all heaven triumphed in His victory. Warming to life again, His great heart goes out in sympathy for man, and He goes forth to complete the work He has begun; to rest not until the foe is vanquished, and our fallen race redeemed. DA 131.1

DA – Touha věků 131.1 Když nepřítel odešel, Ježíš padl vyčerpáním na zem bledý až k smrti. Nebeští andělé celý souboj sledovali. Dívali se, jak jejich milovaný Velitel nevýslovně trpí, aby nám vytvořil únikovou cestu. Obstál ve zkoušce mnohem těžší, než jakou kdy budeme muset snášet my. Ležel na zemi a zdálo se, že umírá. Nyní andělé k Božímu Synu přistoupili, aby Mu sloužili. Posilnili Ho pokrmem a potěšili poselstvím o Otcově lásce a ujistili Ho, že se z Jeho vítezství radují celá nebesa. Ježíš znovu získal sílu k životu a Jeho srdce plné lásky k člověku se otevřelo. Odhodlaně odchází dokončit započaté dílo. Odpočine si teprve tehdy, až porazí nepřítele a vykoupí padlé lidstvo. (srv. TV 79.3-4)

Although Satan had failed in his strongest efforts, and most powerful temptations, yet he had not given up all hope that he might, at some future time, be more successful in his efforts. He looked forward to the period of Christ's ministry, when he should have opportunities to try his power and artifices against Him. Satan laid his plans to blind the understanding of the Jews, God's chosen people, that they would not discern in Christ the world's Redeemer. He thought he could fill their hearts with envy, jealousy, and hatred against the Son of God, so that they would not receive Him, but make His life upon earth as bitter as possible. 1SM 289.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 289.2 Přestože satan skrze nejsilnější pokušení ve své usilovné snaze neuspěl, nevzdal se naděje, že by někdy v budoucnu mohl být ve svém úsilí úspěšnější. Těšil se na dobu Kristova působení, kdy bude mít příležitosti proti Němu vyzkoušet svou moc a nástrahy. Satan připravoval plány, jak zaslepit chápavost Židů, Božího vyvoleného národa, aby v Kristu nepoznali Vykupitele světa. Domníval se, že by vůči Božímu Synu mohl naplnit jejich srdce závistí, žárlivostí a nenávistí, aby Ho nepřijali, ale život na zemi Mu co nejvíce ztrpčili.

074 – Ve všem prošel zkouškami

Židům 4:14-16 [14]Když tedy máme velikého velekněze, který prošel nebesy, Ježíše, Syna Božího, držme pevně to vyznání. [15]Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu. [16]Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a nalezli milost ku pomoci v pravý čas [vhodně načasované].

The human family have all the help that Christ had in their conflicts with Satan. They need not be overcome. They may be more than conquerors through Him who has loved them and given His life for them. “Ye are bought with a price” (1 Corinthians 6:20). And what a price! The Son of God in His humanity wrestled with the very same fierce, apparently overwhelming temptations that assail men—temptations to indulgence of appetite, to presumptuous venturing where God has not led them, and to the worship of the god of this world, to sacrifice an eternity of bliss for the fascinating pleasures of this life. Everyone will be tempted, but the Word declares that we shall not be tempted above our ability to bear. We may resist and defeat the wily foe. 1SM 95.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 95.3 Ve svých konfliktech se satanem má člověk k dispozici veškerou pomoc, kterou měl Kristus. Nemusí být přemožen. Může být více než vítězem skrze Toho, který si jej zamiloval a dal za něj svůj život. **1. Korintským 6:20** "Byli jste přece koupeni za velikou cenu." A jaká to je cena! Boží Syn ve svém lidství zápasil se stejně zuřivými, zdánlivě nepřekonatelnými pokušeními, jaká přepadají lidi – s pokušeními k požitkářství v oblasti chuti, k troufalému vstupu na místa, kam je Bůh neposlal, a k uctívání boha tohoto světa, k obětování věčné blaženosti za fascinující rozkoše tohoto života. Každý bude pokoušen, ale Slovo prohlašuje, že nebudeme pokoušeni nad svou schopnost pokušení unést. Můžeme se vzepřít a lstivého nepřítele porazit.

1. Korintským 10:13 Nezachvátilo vás jiné pokušení než lidské [které by pro lidi nebylo běžné – B21]; věrný je však Bůh, který vás nenechá zkusit více, než snesete, ale se zkouškou [s pokušením] dá i východisko, abyste ji mohli snést.

Temptation is not sin. Jesus was holy and pure; yet He was tempted in all points as we are, but with a strength and power that man will never be called upon to endure. In His successful resistance He has left us a bright example, that we should follow His steps. If we are self-confident or self-righteous we shall be left to fall under the power of temptation; but if we look to Jesus and trust in Him we call to our aid a power that has conquered the foe on the field of battle, and with every temptation He will make a way of escape. When Satan comes in like a flood, we must meet his temptations with the sword of the Spirit, and Jesus will be our helper and will lift up for us a standard against him. The father of lies quakes and trembles when the truth of God, in burning power, is thrown in his face. 5T 425.4

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 425.4 Pokušení není hřích. Ježíš byl svatý a čistý, přesto byl pokoušen ve všem jako my. Člověk však nikdy nebude vyzván k tomu, aby vydržel pokušení takové síly a intenzity jako Ježíš. Zanechal nám zářný příklad v tom, jak úspěšně odolal, a my Jej máme následovat. Jsme-li sebevědomí nebo samospravedliví, budeme ponecháni napospas moci pokušení a padneme. Pokud však vzhlížíme k Ježíši a důvěřujeme Mu, přivoláváme si na pomoc sílu, která na bitevním poli zvítězila nad nepřítelem a při každém pokušení nám připraví únikovou cestu. Když satan přichází jako

velká voda, musíme jeho pokušením čelit mečem Ducha. Ježíš bude naším pomocníkem a pozvedne proti němu prapor za nás. Když je otci lži vmetena do tváře Boží pravda ve své planoucí síle, třese se a chvěje.

Satan assailed Christ with his fiercest and most subtle temptations, but he was repulsed in every conflict. Those battles were fought in our behalf; those victories make it possible for us to conquer. Christ will give strength to all who seek it. No man without his own consent can be overcome by Satan. The tempter has no power to control the will or to force the soul to sin. He may distress, but he cannot contaminate. He can cause agony, but not defilement. The fact that Christ has conquered should inspire His followers with courage to fight manfully the battle against sin and Satan. GC 510.3

GC – Velký spor věků 510.3 Satan na Ježíše Krista útočil těmi nejprudšími a nejrafinovanějšími způsoby. Pán Ježíš však každý útok odrazil. Tyto bitvy sváděl v náš prospěch, tato vítězství umožňují vítězit i nám. Spasitel dá sílu každému, kdo o ni usiluje a prosí. Satan nemůže nikoho přemoci, pokud k tomu člověk nedá svůj souhlas. Pokušitel nemá moc ovládnout vůli nebo donutit člověka k hříchu. Satan může rozrušovat a týrat, nemůže však poskvrnit. Může přivodit úzkost a způsobit muka, nemůže však znečistit. Skutečnost, že Kristus zvítězil, by měla Jeho následovníky povzbuzovat k tomu, aby proti hříchu a satanu bojovali s odvahou a rozhodností. (srv. VDV 332.4)

Satan made stronger attacks upon Christ than he will ever make upon us. There was much at stake with him, whether Christ or himself should be conqueror. If Christ resisted his most powerful temptations, and Satan did not succeed in leading Him to sin, he knew that he must lose his power, and finally be punished with everlasting destruction. Therefore Satan worked with mighty power to lead Christ to do a wrong action, for then he would gain advantage over Him.... You can never be tempted in so determined and cruel manner as was our Saviour. Satan was upon His path every moment. SD 156.2

SD – Synové a dcery Boží 156.2 Satan útočil na Krista mnohem usilovněji, než kdy bude útočit na nás. V sázce bylo mnoho. O satanově osudu rozhodne to, zda zvítězí Kristus, nebo on sám. Když Kristus odolal jeho nejsilnějším pokušením a nepříteli se nepodařilo přimět Jej k hříchu, satan věděl, že přijde o svou moc, a nakonec bude potrestán tím, že bude zničen jednou provždy. Proto pracoval usilovně a s velkou mocí na tom, aby Krista přiměl k nesprávnému jednání. Pak by nad Ním totiž získal výhodu.... Nikdy nemůžeš být pokoušen způsobem tak rázným a krutým, jako náš Spasitel. Satan Mu byl neustále v patách.

He subjected Himself to all the temptations that the enemy brings against men and women; and all the assaults of Satan could not make Him swerve from His loyalty to the Father. By living a sinless life He testified that every son and daughter of Adam can resist the temptations of the one who first brought sin into the world. 1SM 226.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 226.1 Kristus se podrobil všem pokušením, kterými nepřítel útočí na lidi; a žádný ze satanových útoků Ježíše nedokázal přimět, aby se odchýlil od své věrnosti Otci. Svým životem bez hříchu dosvědčil, že každý Adamův potomek může odolat pokušením toho, jenž vnesl hřích do tohoto světa jako první.

Christ brought men and women power to overcome. He came to this world in human form, to live a man amongst men. He assumed the liabilities of human nature, to be proved and tried. In His humanity He was a partaker of the divine nature.... 1SM 226.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 226.2 Kristus přinesl lidem sílu vítězit. Přišel na tento svět v lidské podobě, aby žil mezi lidmi jako člověk. Vzal na sebe lidskou přirozenost se všemi důsledky, aby byl zkoušen a prověřen. Ve svém lidství byl účastníkem božské přirozenosti....

Christ came in human form to show the inhabitants of the unfallen worlds and of the fallen world that ample provision has been made to enable human beings to live in loyalty to their Creator. He endured the temptations that Satan was permitted to bring against Him, and resisted all his assaults. 1SM 227.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 227.1 Kristus přišel v podobě člověka, aby obyvatelům nepadlých světů a tohoto padlého světa ukázal, že bylo učiněno dostatečné opatření pro to, aby lidé mohli být věrni svému Stvořiteli. Snášel pokušení, která bylo satanovi dovoleno na Něj přivodit, a odolával všem jeho útokům.

By faith and prayer all may meet the requirements of the gospel. No man can be forced to transgress. His own consent must be first gained; the soul must purpose the sinful act before passion can dominate over reason or iniquity triumph over conscience. Temptation, however strong, is never an excuse for sin. “The eyes of the Lord are over the righteous, and His ears are open unto their prayers.” Cry unto the Lord, tempted soul. Cast yourself, helpless, unworthy, upon Jesus, and claim His very promise. The Lord will hear. He knows how strong are the inclinations of the natural heart, and He will help in every time of temptation. 5T 177.2

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 177.2 Vírou a modlitbou mohou všichni splnit požadavky evangelia. Žádný člověk nemůže být k přestupku donucen. Nejprve je třeba získat jeho vlastní souhlas. Než vášeň zvítězí nad rozumem nebo nepravost nad svědomím, musí nitro hříšný čin zamýšlet. Pokušení, jakkoli je silné, není nikdy omluvou pro hřích. **Žalm 34,16** "Hospodinovy oči hledí na spravedlivé, jeho uši slyší jejich volání o pomoc." Volej k Hospodinu, pokoušený člověče. Bezmocný a nehodný se vrhni na Ježíše a dožaduj se Jeho vlastního zaslíbení. Pán tě vyslyší. On ví, jak silné jsou sklony přirozeného srdce, a pomůže pokoušeným v pravý čas.

Jesus once stood in age just where you now stand. Your circumstances, your cogitations at this period of your life, Jesus has had. He cannot overlook you at this critical period. He sees your dangers. He is acquainted with your temptations. He invites you to follow His example. OHC 57.4

OHC – Naše nejvyšší povolání 57.4 (pozn. překl.: Z dopisu dospívajícímu synovci) Ježíš byl kdysi ve stejném věku jako jsi nyní ty. Tvými okolnosti, tvým vnímáním v tomto období tvého života si prošel i Ježíš. V tomto kritickém období tě nepřehlíží. Vidí tvá nebezpečí. Je obeznámen s tvými pokušeními. Vyzývá tě, abys následoval Jeho příkladu.

Let children bear in mind that the child Jesus had taken upon Himself human nature, and was in the likeness of sinful flesh, and was tempted of Satan as all children are tempted. He was able to resist the temptation of Satan through His dependence upon the divine power of His heavenly Father, as He was subject to His will, and obedient to all His commands.... It will please the Lord Jesus to have the children ask Him for every spiritual grace, to bring all their perplexities and trials to the Saviour; for He knows

how to help the children and youth, because He was a child Himself, and was once subject to all the trials, disappointments, and perplexities to which children and youth are subject. SD 128.2-3

SD – Synové a dcery Boží 128.2-3 Ať mají děti na paměti, že dítě Ježíš na sebe vzal lidskou přirozenost, měl tělo, jaké má hříšný člověk a byl pokoušen satanem stejně, jako jsou pokoušeny všechny děti. Satanovým pokušením dokázal odolávat díky závislosti na božské moci svého nebeského Otce, neboť byl podřízen Jeho vůli a poslušný všem Jeho přikázáním.... Pánu Ježíši se líbí, když Ho děti prosí o každý dar duchovní milosti a když svému Spasiteli předkládají všechny své nesnáze a zkoušky. Vždyť On ví, jak dětem a mladým lidem pomoci, protože sám byl kdysi jako dítě vystaven všem zkouškám, zklamáním a nesnázím, kterým jsou děti a mladí lidé vystaveni také dnes.

Angels ministered to Jesus, yet their presence did not make His life one of ease and freedom from severe conflict and fierce temptations. He was tempted in all points like as we are, yet without sin. 2T 509.2

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 509.2 Andělé Ježíšovi sloužili, jejich přítomnost však neznamenala, že by Jeho život byl snadný, zbavený těžkých konfliktů a krutých pokušení. Byl pokoušen ve všem jako my, ale přesto nezhřešil.

075 – Vytrpěl pokušení

Židům 5:7-9 [7]On ve dnech svého pozemského života s hlasitým [silným] křikem a slzami obětoval [přinášel] modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti, a byl vyslyšen pro svou bohabojnost [úzkost/bázeň před Bohem]. [8]Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. [9]I dosáhl dokonalosti a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné záchrany...

Christ clothed His divinity with humanity and lived a life of prayer and self-denial, and of daily battle with temptation, that He might help those who today are assailed by temptation. 9T 279.1

9T – Svědectví pro církev, 9. svazek 279.1 Kristus oblékl své božství do lidství a žil životem modlitby a sebezapření a každodenního boje s pokušením, aby mohl pomáhat těm, kteří jsou dnes napadáni pokušením.

Židům 2:18 Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.

Christ was Himself without spot or stain of sin, but having taken the nature of man, He was exposed to the fiercest assaults of the enemy, to his sharpest temptations, to the keenest of sorrow. He suffered being tempted. He was made like unto His brethren, that He might show that through the grace given, humanity could overcome the temptations of the enemy. HP 41.2

HP – V nebesích 41.2 Kristus sám nebyl poskvrněn hříchem, ale protože přijal lidskou přirozenost, byl vystaven nejzuřivějším útokům nepřítele, jeho nejostřejším pokušením a nejhlubšímu zármutku. V pokušeních velmi trpěl. Stal se podobným svým bratřím, aby ukázal, že díky poskytnuté milosti může lidstvo nad pokušeními nepřítele zvítězit.

Christ alone had experience in all the sorrows and temptations that befall human beings. Never another of woman born was so fiercely beset by temptation; never another bore so heavy a burden of the world's sin and pain. Never was there another whose sympathies were so broad or so tender. A sharer in all the experiences of humanity, He could feel not only for, but with, every burdened and tempted and struggling one. Ed 78.6

Ed – Výchova 78.6 Kristus zakusil sám na sobě všechna trápení a pokušení, která postihují člověka. Žádný jiný člověk narozený z ženy nebyl vystaven tak prudkým útokům pokušení, nikdo jiný nenesl tak těžké břemeno hříchu a bolesti světa. Nikdy nežil člověk, jehož soucit by byl tak hluboký a vnímavý. Na vlastní kůži totiž zakusil to, co prožívá každý unavený, pokoušený a zápasící člověk. Nejen, že s člověkem soucítil, ale dokázal se do něj vžít. (srv. Vy 48.3)

Our Saviour came to this world to endure in human nature all the temptations wherewith man is beset. In His life He measured the power of the wily foe to deceive, to allure, and to destroy. SD 230.2

SD – Synové a dcery Boží 230.2 Náš Spasitel přišel na tento svět, aby v lidské přirozenosti snášel všechna pokušení, kterým je vystaven člověk. Ve svém životě zakusil sílu lstivého nepřítele klamat, svádět a ničit.

He “was in all points tempted like as we are.” Satan stood ready to assail Him at every step, hurling at Him his fiercest temptations; yet He “did no sin, neither was guile found in His mouth.” “He ... suffered being tempted,” suffered in proportion to the perfection of His holiness. But the prince of darkness found nothing in Him; not a single thought or feeling responded to temptation. 5T 421.2

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 421.2 Ježíš **Židům 4:15 (B21)** "byl v každém ohledu zkoušen jako my". Satan na Něj vrhal svá nejprudší pokušení a neváhal Ho napadat na každém kroku. Přesto **1. Petrův 2:22** "se nedopustil hříchu, ani lest nebyla nalezena v jeho ústech". **Židům 2:18** "Sám vytrpěl pokušení", trpěl úměrně tomu, jak dokonalá byla jeho čistota a svatost. Kníže temnoty však v Něm nenalezl nic. Ježíš na pokušení nezareagoval ani jedinou myšlenkou či pocitem.

Though He had all the strength of passion of humanity, never did He yield to temptation to do one single act which was not pure and elevating and ennobling. HP 155.7

HP – V nebesích 155.7 Ačkoli disponoval veškerou silou lidských vášní, nikdy nepodlehl pokušení udělat jediný skutek, který by nebyl čistý, povznášející a zušlechťující.

Would that we could comprehend the significance of the words, Christ “suffered being tempted.” While He was free from the taint of sin, the refined sensibilities of His holy nature rendered contact with evil unspeakably painful to Him. Yet with human nature upon Him, He met the archapostate face to face, and single-handed withstood the foe of His throne. Not even by a thought could Christ be brought to yield to the power of temptation. 7BC 927.4

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 927.4 Kéž bychom mohli pochopit význam slov, že Kristus "trpěl ve svých zkouškách" (**Židům 2:18, B21**). Ačkoli nebyl poskvrněn hříchem, vytříbená citlivost Jeho svaté přirozenosti způsobovala, že kontakt se zlem byl pro Něj nepopsatelně bolestný. Přesto se zahalen do lidské přirozenosti střetl s odpadlíkem tváří v tvář a osamocen se postavil nepříteli svého trůnu. Dokonce ani myšlenkou nebylo možné Krista přimět k tomu, aby podlehl síle pokušení.

The anguish that sin has brought was poured into the bosom of the Sinless; yet while Christ endured the contradiction of sinners against Himself, He was paying the debt for sinful man and breaking the bondage in which humanity had been held. Every pang of anguish, every insult, was working out the deliverance of the race. PK 701.1

PK – Proroci a králové 701.1 Hříchem přinášené útrapy byly vylity do lůna Bezhříšného; avšak tím, že snášel odpor hříšníků vůči sobě, platil Kristus dluh za hříšného člověka a lámal pouta otroctví, jež lidstvo věznila. Každá úzkost a bolest, každá urážka přispívala k vykoupení lidstva. (srv. PK 460.5)

Could Satan have induced Christ to yield to a single temptation, could he have led Him by one act or even thought to stain His perfect purity, the prince of darkness would have triumphed over man's Surety and would have gained the whole human family to himself. But while Satan could distress, he

could not contaminate. He could cause agony, but not defilement. He made the life of Christ one long scene of conflict and trial, yet with every attack he was losing his hold upon humanity. PK 701.2

PK – Proroci a králové 701.2 Kdyby byl satan Krista přiměl, aby podlehl byť jedinému pokušení, kdyby Ho byl mohl přivést k tomu, aby jediným činem nebo i jen myšlenkou poskvrnil svou dokonalou čistotu, kníže temnoty by nad Ručitelem člověka zvítězil a býval by pro sebe získal celé lidstvo. Satan sice mohl rozrušovat, nemohl však poskvrnit. Mohl způsobit smrtelnou úzkost, nemohl však znečistit hříchem. Učinil z Kristova života jednu dlouhou etapu bojů a zkoušek, avšak s každým dalším útokem ztrácel nad lidstvem svou moc. (srv. PK 460.6)

Skutky 3:18 Bůh však takto splnil [dopustil, aby se naplnilo – B21], co předem ohlásil ústy všech proroků, že jeho Mesiáš bude trpět.

It was not any part of the mission of Christ to exercise His divine power for His own benefit, to relieve Himself from suffering. This He had volunteered to take upon Himself. He had condescended to take man's nature, and He was to suffer the inconveniences, and ills, and afflictions of the human family. He was not to perform miracles on His own account. He came to save others. The object of His mission was to bring blessings, and hope, and life, to the afflicted and oppressed. He was to bear the burdens and griefs of suffering humanity. 1SM 276.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 276.3 Součástí Kristova poslání nebylo uplatňovat svou božskou moc ve svůj vlastní prospěch, aby sám sobě ulevil od utrpení. To na sebe vzal dobrovolně. Snížil se a přijal lidskou přirozenost, ve které měl snášet nepříjemnosti, nemoci a trápení lidstva. Neměl konat zázraky pro sebe. Přišel zachránit druhé. Jeho poslání bylo přinést požehnání, naději a život trpícím a utlačovaným. Byl tu proto, aby nesl břemena a strasti trpícího lidstva.

The humanity of Christ reached to the very depths of human wretchedness, and identified itself with the weaknesses and necessities of fallen man, while His divine nature grasped the Eternal. His work in bearing the guilt of man's transgression was not to give him license to continue to violate the law of God, which made man a debtor to the law, which debt Christ was Himself paying by His own suffering. The trials and sufferings of Christ were to impress man with a sense of his great sin in breaking the law of God, and to bring him to repentance and obedience to that law, and through obedience to acceptance with God. His righteousness He would impute to man, and thus raise him in moral value with God, so that his efforts to keep the divine law would be acceptable. Christ's work was to reconcile man to God through His human nature, and God to man through His divine nature. 1SM 272.5

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 272.5 Kristovo lidství proniklo až do hlubin lidské ubohosti a ztotožnilo se se slabostmi a potřebami padlého člověka, zatímco se Jeho božská přirozenost držela Věčného. Tím, že nesl vinu za lidská přestoupení, nedával člověku oprávnění pokračovat v porušování Božího zákona, které z člověka učinilo jeho dlužníka. Tento dluh splatil Kristus sám svým vlastním utrpením. Zkoušky a utrpení Krista měly na člověka zapůsobit, aby si uvědomil svůj velký hřích spočívající v porušování Božího zákona. Měly člověka přivést k pokání a poslušnosti vůči tomuto zákonu a skrze poslušnost k přijetí u Boha. Udělením své spravedlnosti Kristus u Boha pozvedá morální hodnotu člověka, aby jeho úsilí o dodržování Božího zákona bylo přijatelné. Kristus přišel usmířit člověka s Bohem skrze svou lidskou přirozenost a Boha s člověkem skrze svou božskou přirozenost.

Justice demanded the sufferings of a man. Christ, equal with God, gave the sufferings of a God.... Never can we comprehend the intense anguish of the spotless Lamb of God, until we realize how deep is the pit from which we have been rescued, how grievous is the sin of which mankind is guilty, and by faith grasp the full and entire pardon. RH September 21, 1886, par. 5

RH – časopis Review and Herald, 21. září 1886, odst. 5 Spravedlnost si žádala utrpení člověka. Kristus, roven Bohu, poskytl utrpení Boha.... Nikdy nemůžeme pochopit nesmírná muka neposkvrněného Beránka Božího, dokud si neuvědomíme, jak hluboká je jáma, z níž jsme byli vyproštěni, jak závažný je hřích, jímž je člověk vinen, a dokud se vírou nechopíme naprostého a úplného odpuštění.

076 – Skrze utrpení byl učiněn dokonalým

Židům 2:9-10 [9]Avšak toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, vidíme pro utrpení smrti [pro smrt, kterou vytrpěl] ověnčeného slávou a ctí; tak z milosti Boží za [ve prospěch] každého okusil smrti. [10]Slušelo se totiž na toho, pro něhož je všechno a skrze něhož je všechno, když mnoho synů přivedl do slávy, aby skrze utrpení učinil dokonalým [přivedl k cíli] původce jejich záchrany.

Not without hindrance was the Commander of heaven to win the souls of men to His kingdom. From the time when He was a babe in Bethlehem, He was continually assailed by the evil one. The image of God was manifest in Christ, and in the councils of Satan it was determined that He should be overcome. No human being had come into the world and escaped the power of the deceiver. The forces of the confederacy of evil were set upon His track to engage in warfare against Him, and if possible to prevail over Him. DA 116.1

DA – Touha věků 116.1 Bylo zřejmé, že Vládce nebes nezíská srdce lidí pro své království snadno. Již od narození v Betlémě na Něj neustále útočil nepřítel. V Kristu se zjevil Boží obraz a satan byl pevně odhodlán nad Ním zvítězit. Jeho zrádné moci dosud nikdo na světě neunikl. Proti Ježíšovi se spojily všechny mocnosti zla a chtěly Jej přemoci. (srv. TV 69.2)

The life of Christ was a perpetual warfare against satanic agencies. Satan rallied the whole energies of apostasy against the Son of God. The conflict increased in fierceness and malignity, as again and again the prey was taken out of his hands. Satan assailed Christ through every conceivable form of temptation (The Review and Herald, October 29, 1895). 5BC 1080.7

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1080.7 Kristův život byl neustálým bojem proti satanským mocnostem. Satan proti Božímu Synu soustředil všechny odpadlické síly. Jak se mu kořist znovu a znovu vymaňovala z rukou, konflikt nabýval na prudkosti a zlomyslnosti. Satan napadal Krista každou možnou formou pokušení (The Review and Herald, 29. října 1895).

Židům 4:15 Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.

Christ was not in as favorable a position in the desolate wilderness to endure the temptations of Satan as was Adam when he was tempted in Eden. The Son of God humbled Himself and took man's nature after the race had wandered four thousand years from Eden, and from their original state of purity and uprightness. Sin had been making its terrible marks upon the race for ages; and physical, mental, and moral degeneracy prevailed throughout the human family. 1SM 267.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 267.1 Kristus v pustině nebyl v tak příznivé pozici, aby obstál při satanových pokušeních, jako Adam v rajské zahradě. Boží Syn se pokořil a přijal lidskou přirozenost poté, co od Edenu a od svého původního stavu čistoty a bezúhonnosti lidstvo urazilo na čtyři tisíce let. Po staletí byli lidé poznamenáváni hříchem se svými strašlivými následky. V celém lidstvu převládal tělesný, duševní a morální úpadek.

When Adam was assailed by the tempter in Eden he was without the taint of sin. He stood in the strength of his perfection before God. All the organs and faculties of his being were equally developed, and harmoniously balanced. 1SM 267.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 267.2 Když byl Adam v Edenu napaden pokušitelem, nebyl ještě poskvrněn hříchem. Stál před Bohem v síle své dokonalosti. Všechny jeho orgány a schopnosti byly rovnoměrně rozvinuté a harmonicky vyvážené.

Christ, in the wilderness of temptation, stood in Adam's place to bear the test he failed to endure. Here Christ overcame in the sinner's behalf, four thousand years after Adam turned his back upon the light of his home. Separated from the presence of God, the human family had been departing, every successive generation, farther from the original purity, wisdom, and knowledge which Adam possessed in Eden. Christ bore the sins and infirmities of the race as they existed when He came to the earth to help man. In behalf of the race, with the weaknesses of fallen man upon Him, He was to stand the temptations of Satan upon all points wherewith man would be assailed.... 1SM 267.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 267.3 Kristus při pokušení na poušti stanul v Adamově pozici, aby obstál ve zkoušce, v níž Adam selhal. Čtyři tisíce let poté, co se Adam otočil zády ke světlu svého domova, zde Kristus zvítězil ve prospěch hříšníka. Oddělený od Boží přítomnosti se člověk s každou další generací stále více vzdaloval původní čistotě, moudrosti a poznání, které měl Adam v Edenu. Kristus nesl hříchy a slabosti lidského pokolení v podobě, v jaké byly, když přišel na zem, aby člověku pomohl. Ve jménu lidstva na sebe vzal slabosti padlého člověka a měl obstát ve všech satanových pokušeních, kterým by mohl být vystaven člověk....

... In what contrast is the second Adam as He entered the gloomy wilderness to cope with Satan singlehanded! Since the Fall the race had been decreasing in size and physical strength, and sinking lower in the scale of moral worth, up to the period of Christ's advent to the earth. And in order to elevate fallen man, Christ must reach him where he was. He took human nature, and bore the infirmities and degeneracy of the race. He, who knew no sin, became sin for us. He humiliated Himself to the lowest depths of human woe, that He might be qualified to reach man, and bring him up from the degradation in which sin had plunged him. 1SM 268.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 268.2 ... V jak odlišném prostředí se nacházel druhý Adam, když vkročil do ponuré pouště, aby se vlastnoručně vypořádal se satanem! Od pádu do hříchu se lidstvo co do vzrůstu a fyzické síly zmenšovalo a až do období Kristova příchodu na zem na stupnici morální hodnoty klesalo stále níže. Aby mohl Kristus padlého člověka pozvednout, musel jej oslovit tam, kde se nacházel. Přijal lidskou přirozenost a nesl slabosti a úpadek lidstva. Ten, který nepoznal hřích, se stal hříchem pro nás. Ponížil se až na úplné dno lidské bídy, aby tak byl způsobilý oslovit člověka a pozdvihnout ho z pokleslosti, do které jej uvrhnul hřích.

“For it became him, for whom are all things, and by whom are all things, in bringing many sons unto glory, to make the captain of their salvation perfect through sufferings” (Hebrews 2:10). 1SM 268.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 268.3 Židům 2:10 "Slušelo se [Bylo vhodné] totiž na toho, pro něhož je všechno a skrze něhož je všechno, když mnoho synů přivedl do slávy, aby skrze utrpení učinil dokonalým [přivedl k cíli] původce jejich záchrany."

In every possible way Satan sought to prevent Jesus from developing a perfect childhood, a faultless manhood, a holy ministry, and an unblemished sacrifice. But he was defeated. He could not lead Jesus into sin. He could not discourage Him, or drive Him from the work He had come to this earth to do.

From the desert to Calvary the storm of Satan's wrath beat upon Him, but the more mercilessly it fell, the more firmly did the Son of God cling to the hand of His Father, and press on in the blood-stained path (Manuscript 140, 1903). 5BC 1130.1

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1130.1 Satan se všemožně snažil zabránit Ježíši v rozvoji dokonalého dětství, bezchybného mužství, svaté služby a bezúhonné oběti. Byl však poražen. Nepodařilo se mu svést Ježíše k hříchu. Nedovedl Ho odradit ani odlákat od díla, které přišel na tuto zemi vykonat. Od pouště až po Golgotu se přes Něj valila bouře satanova hněvu, ale čím nemilosrdněji dopadala, tím pevněji se Boží Syn držel ruky svého Otce a postupoval vpřed v cestě potřísněné krví (Rukopis 140, 1903).

Židům 5:7-9 [7]On ve dnech svého pozemského života s hlasitým [silným] křikem a slzami obětoval [přinášel] modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti, a byl vyslyšen pro svou bohabojnost [úzkost/bázeň před Bohem]. [8]Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. [9]I dosáhl dokonalosti a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné záchrany...

The temptations to which Christ was subjected were a terrible reality. As a free agent He was placed on probation, with liberty to yield to Satan's temptations and work at cross-purposes with God. If this were not so, if it had not been possible for Him to fall, He could not have been tempted in all points as the human family is tempted. 3SM 131.3

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 131.3 Pokušení, kterým byl Kristus vystaven, byla krutou realitou. Jako svobodná bytost byl vystaven zkušební lhůtě, kdy měl možnost podlehnout satanovým pokušením a pracovat v rozporu s Božím záměrem. Kdyby tomu tak nebylo, kdyby nebylo možné, aby Kristus padl, pak nemohl být pokoušen ve všem tak, jak je pokoušen člověk.

The temptations of Christ, and His sufferings under them, were proportionate to His exalted, sinless character. But in every time of distress, Christ turned to His Father. He “resisted unto blood” in that hour when the fear of moral failure was as the fear of death. As He bowed in Gethsemane, in His soul agony, drops of blood fell from His pores, and moistened the sods of the earth. He prayed with strong crying and tears, and He was heard in that He feared. God strengthened Him, as He will strengthen all who will humble themselves, and throw themselves, soul, body, and spirit, into the hands of a covenant-keeping God. 3SM 131.4

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 131.4 Kristova pokušení a s nimi spojená utrpení byla úměrná Jeho vznešenému, bezhříšnému charakteru. V každém okamžiku tísně se však Kristus obracel ke svému Otci. V té hodině, kdy se obava z morálního selhání podobala strachu ze smrti, "se vzepřel až do krve". Ve chvíli, kdy se ve svém duševním utrpení skláněl v Getsemane, padaly z pórů Jeho kůže kapky krve a smáčely trsy trávy. Modlil se se silným nářkem a slzami a byl vyslyšen v tom, čeho se obával. Bůh Ho posílil, jako posílí všechny, kdo se pokoří a odevzdají sebe, své nitro, tělo i ducha, do rukou Boha zachovávajícího svou smlouvu.

Upon the cross Christ knew, as no other can know, the awful power of Satan's temptations, and His heart was poured out in pity and forgiveness for the dying thief, who had been ensnared by the enemy. —The Youth's Instructor, October 26, 1899. 3SM 132.1

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 132.1 Na kříži Kristus zakusil strašlivou moc satanových pokušení, jak ji nikdo jiný nemůže poznat. Jeho srdce bylo plné lítosti a odpuštění vůči umírajícímu lotrovi, kterého nepřítel chytil do pasti.

Židům 7:25 Proto také může dokonale zachránit ty, kteří skrze něho přistupují k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval.

Židům 2:18 Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.

Židům 4:16 Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a nalezli milost ku pomoci v pravý čas [vhodně načasovanou].

077 – Nedopustil se hříchu

1. Petrův 2:21-23 [21]K tomu jste přece byli povoláni, neboť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám příklad, abyste šli v jeho šlépějích. [22]On "se nedopustil hříchu, ani lest nebyla nalezena v jeho ústech". [23]Když mu spílali, neodplácel spíláním, když trpěl, nehrozil, ale předával vše tomu, jenž soudí spravedlivě.

The Saviour took upon Himself the infirmities of humanity and lived a sinless life, that men might have no fear that because of the weakness of human nature they could not overcome. Christ came to make us “partakers of the divine nature,” and His life declares that humanity, combined with divinity, does not commit sin. MH 180.5

MH – Život naplněný pokojem 180.5 Spasitel vzal na sebe slabosti lidstva a žil životem bez hříchu, aby lidé nemuseli mít obavu, že pro slabost své lidské přirozenosti nebudou moci zvítězit. Kristus přišel, aby nás učinil „účastnými božské přirozenosti“, a Jeho život je svědectvím o tom, že člověk, který je spojen s Bohem, nehřeší. (srv. ZNP 89.8)

In His life on earth, Christ developed a perfect character, He rendered perfect obedience to His Father's commandments. In coming to the world in human form, in becoming subject to the law, in revealing to men that He bore their sickness, their sorrow, their guilt, He did not become a sinner. Before the Pharisees He could say, “Which of you convinceth me of sin?” Not one stain of sin was found upon Him. He stood before the world the spotless Lamb of God. —The Youth's Instructor, December 29, 1898. 3SM 133.3

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 133.3 Během svého života na zemi si Kristus vytvořil dokonalý charakter, byl dokonale poslušný přikázáním svého Otce. Tím, že přišel na svět v lidské podobě, že se stal podřízeným zákonu, že lidem zjevil, že nese jejich nesnáze, trápení a vinu, se nestal hříšníkem. Před farizeji mohl říci: **Jan 8:46** "Kdo z vás mne usvědčí z hříchu?" Nebyla na Něm nalezena jediná skvrna hříchu. Před světem stál jako bezúhonný, neposkvrněný Beránek Boží." - The Youth's Instructor, 29. prosince 1898.

Christ unites in His person the fullness and perfection of the Godhead and the fullness and perfection of sinless humanity. FLB 219.3

FLB – Víra, kterou žiji 219.3 Kristus ve své osobě spojuje plnost a dokonalost božství a plnost a dokonalost bezhříšného lidství.

Amid impurity, Christ maintained His purity. Satan could not stain or corrupt it. His character revealed a perfect hatred for sin. It was His holiness that stirred against Him all the passion of a profligate world; for by His perfect life He threw upon the world a perpetual reproach, and made manifest the contrast between transgression and the pure, spotless righteousness of One that knew no sin. 5BC 1142.8

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1142.8 Uprostřed nečistoty si Kristus zachoval svou čistotu. Satan ji nemohl poskvrnit ani narušit. Kristův charakter zjevil dokonalou nenávist vůči hříchu. Právě Jeho svatost proti Němu popouzela všechny vášně prostopášného světa, protože Jeho dokonalý život byl

pro svět neustálou výčitkou a ukazoval protiklad mezi přestoupením a čistou, neposkvrněnou spravedlností Toho, který nepoznal žádný hřích.

Be careful, exceedingly careful as to how you dwell upon the human nature of Christ. Do not set Him before the people as a man with the propensities of sin. He is the second Adam. The first Adam was created a pure, sinless being, without a taint of sin upon him; he was in the image of God. He could fall, and he did fall through transgressing. Because of sin his posterity was born with inherent propensities of disobedience. But Jesus Christ was the only begotten Son of God. He took upon Himself human nature, and was tempted in all points as human nature is tempted. He could have sinned; He could have fallen, but not for one moment was there in Him an evil propensity. He was assailed with temptations in the wilderness, as Adam was assailed with temptations in Eden. 5BC 1128.4

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1128.4 Když se zabýváš Kristovou lidskou přirozeností, buď opatrný, nesmírně opatrný. Nepředstavuj Ho lidem jako člověka se sklony ke hříchu. On je druhý Adam. První Adam byl stvořen jako čistá, bezhříšná bytost, bez jediné poskvrny hříchu; byl Božím obrazem. Mohl padnout a padl skrze přestoupení. Kvůli hříchu se jeho potomci rodili s vrozenými sklony k neposlušnosti. Ježíš Kristus však byl jednorozeným Božím Synem. Vzal na sebe lidskou přirozenost a byl pokoušen ve všech oblastech tak, jako je pokoušena lidská přirozenost. Mohl zhřešit, mohl padnout, ale ani v jednom okamžiku v Něm nebyl žádný sklon ke zlu. Byl napaden pokušeními na poušti stejně, jako byl Adam napaden pokušeními v Edenu.

Avoid every question in relation to the humanity of Christ which is liable to be misunderstood. Truth lies close to the track of presumption. In treating upon the humanity of Christ, you need to guard strenuously every assertion, lest your words be taken to mean more than they imply, and thus you lose or dim the clear perceptions of His humanity as combined with divinity. His birth was a miracle of God; for, said the angel, “Behold, thou shalt conceive in thy womb, and bring forth a son, and shalt call his name JESUS. He shall be great, and shall be called the Son of the Highest: and the Lord God shall give unto him the throne of his father David: and he shall reign over the house of Jacob for ever; and of his kingdom there shall be no end. Then said Mary unto the angel, How shall this be, seeing I know not a man? And the angel answered and said unto her, The Holy Ghost shall come upon thee, and the power of the Highest shall overshadow thee: therefore also that holy thing which shall be born of thee shall be called the Son of God.” 5BC 1128.5

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1128.5 Vyvaruj se každé otázky týkající se Kristova lidství, která by mohla být špatně pochopena. Pravda leží v těsné blízkosti domněnky. Když pojednáváš o Kristově lidství, musíš usilovně střežit každé tvrzení, aby tvá slova nebyla chápána v jiném významu, než který mají mít. Tím bys ztratil nebo zatemnil jasné chápání Jeho lidství spojeného s božstvím. Jeho narození bylo Božím zázrakem, protože anděl řekl: **Lukáš 1:31-35** „“[31]A hle, otěhotníš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. [32]Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. [33]Na věky bude kralovat nad domem Jákobovým a jeho kralování nebude konce.” [34]Marie řekla andělovi: “Jak se to stane, vždyť nepoznávám muže [nežiji s mužem]?” [35]A anděl jí odpověděl: “Duch Svatý přijde na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní; proto také to Svaté [+ dítě, B21], co se [z tebe] narodí, bude nazváno Syn Boží."“

These words do not refer to any human being, except to the Son of the infinite God. Never, in any way, leave the slightest impression upon human minds that a taint of, or inclination to, corruption rested upon Christ, or that He in any way yielded to corruption. He was tempted in all points like as man is tempted, yet He is called “that holy thing.” It is a mystery that is left unexplained to mortals that Christ could be tempted in all points like as we are, and yet be without sin. The incarnation of Christ has ever

been, and will ever remain a mystery. That which is revealed, is for us and for our children, but let every human being be warned from the ground of making Christ altogether human, such an one as ourselves; for it cannot be. The exact time when humanity blended with divinity, it is not necessary for us to know. We are to keep our feet on the Rock Christ Jesus, as God revealed in humanity. 5BC 1128.6

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1128.6 Tato slova se nevztahují na žádnou lidskou bytost, ale na Syna nekonečného Boha. V žádném případě nezanechávej v lidské mysli sebemenší dojem, že by na Kristu spočívala jakákoliv špetka zkaženosti nebo náchylnosti k ní, nebo že by zkaženosti nějakým způsobem podlehl. Byl pokoušen ve všem, jako je pokoušen člověk, a přesto je nazýván "tím Svatým". Je to tajemství, které zůstává smrtelníkům nevysvětlené, že Kristus mohl být pokoušen ve všem jako my, a přesto zůstat bez hříchu. Kristovo vtělení vždy bylo a navždy zůstane tajemstvím. To, co je zjevené, je určeno nám a našim dětem, ale ať je každý varován před tím, aby z Krista udělal docela obyčejného člověka, takového, jako jsme my, protože to tak být nemůže. Není pro nás důležité znát přesný čas, kdy se lidství spojilo s božstvím. Máme zůstávat nohama na Skále Kristu Ježíši, který je Bohem zjeveným v lidství.

I perceive that there is danger in approaching subjects which dwell on the humanity of the Son of the infinite God. He did humble Himself when He saw He was in fashion as a man, that He might understand the force of all temptations wherewith man is beset. 5BC 1129.1

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.1 V přístupu k tématům týkajícím se lidství Syna nekonečného Boha pozoruji určité nebezpečí. Když viděl, že se nachází v podobě člověka, pokořil se, aby porozuměl síle všech pokušení, kterým je vystaven člověk.

The first Adam fell; the second Adam held fast to God and His Word under the most trying circumstances, and His faith in His Father's goodness, mercy, and love did not waver for one moment. “It is written” was His weapon of resistance, and it is the sword of the Spirit which every human being is to use. “Hereafter I will not talk much with you: for the prince of this world cometh, and hath nothing in me”—nothing to respond to temptation. On not one occasion was there a response to his manifold temptations. Not once did Christ step on Satan's ground, to give him any advantage. Satan found nothing in Him to encourage his advances (Letter 8, 1895). 5BC 1129.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.2 První Adam padl, druhý Adam se pevně uchopil Boha a Jeho Slova i za těch nejtěžších okolností a Jeho víra v Otcovu dobrotu, milosrdenství a lásku ani na okamžik nezakolísala. Slova "Je napsáno" byla jeho zbraní odporu a jsou mečem Ducha, který má používat každý člověk. **Jan 14:30** "Již s vámi nebudu mnoho mluvit, neboť přichází vládce tohoto světa. Proti mně nemá vůbec nic." - nic, čím by odpověděl na pokušení. Ani při jedné příležitosti nezareagoval na různorodá pokušení. Ani v jednom případě Kristus nevstoupil na Satanovo území, aby mu poskytl nějakou výhodu. Satan v Něm nenašel nic, co by jeho pokušitelské úsilí povzbudilo (Dopis 8, 1895).

Jan 14:30 Již s vámi nebudu mnoho mluvit, neboť přichází vládce tohoto světa. Proti [Ve] mně nemá vůbec nic.

Could Satan have induced Christ to yield to a single temptation, could he have led Him by one act or even thought to stain His perfect purity, the prince of darkness would have triumphed over man's Surety and would have gained the whole human family to himself. But while Satan could distress, he could not contaminate. He could cause agony, but not defilement. PK 701.2

PK – Proroci a králové 701.2 Kdyby byl satan Krista přiměl, aby podlehl byť jedinému pokušení, kdyby Ho byl mohl přivést k tomu, aby jediným činem nebo i jen myšlenkou poskvrnil svou dokonalou čistotu, kníže temnoty by nad Ručitelem člověka zvítězil a býval by pro sebe získal celé lidstvo. Satan sice mohl rozrušovat, nemohl však poskvrnit. Mohl způsobit smrtelnou úzkost, nemohl však znečistit hříchem. (srv. PK 460.6)

Never did Christ deviate from loyalty to the principles of God's law. Never did He do anything contrary to the will of His Father. Before angels, men, and demons He could speak words that from any other lips would have been blasphemy: “I do always those things that please Him.” John 8:29. Day by day for three years His enemies followed Him, trying to find some stain in His character. Satan, with all his confederacy of evil, sought to overcome Him; but they found nothing in Him by which to gain advantage. Even the devils were forced to confess: “Thou art the Holy One of God.” 8T 208.1

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 208.1 Kristus se nikdy neodchýlil od věrnosti zásadám Božího zákona. Nikdy neudělal nic, co by bylo v rozporu s vůlí Jeho Otce. **Jan 8:29** "Já stále činím to, co se jemu líbí." Tato slova, která by z jakýchkoliv jiných úst byla rouháním, mohl vyslovit před anděly, lidmi i démony. Po tři roky Ho den co den pronásledovali Jeho nepřátelé a snažili se najít nějakou vadu na Jeho charakteru. Satan se Ho se všemi svými mocnostmi zla snažil přemoci; nenašli v Něm však nic, čím by mohli získat výhodu. Dokonce i démoni byli nuceni vyznat: "Ty jsi ten Svatý Boží."

078 – Může pomoci pokoušeným

Židům 2:9-11,14-18 [9]Avšak toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, vidíme pro utrpení smrti [pro smrt, kterou vytrpěl] ověnčeného slávou a ctí; tak z milosti Boží za [ve prospěch] každého okusil smrti.

[10]Slušelo se totiž na toho, pro něhož je všechno a skrze něhož je všechno, když mnoho synů přivedl do slávy, aby skrze utrpení učinil dokonalým [přivedl k cíli] původce jejich záchrany. [11]Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry ...

[14]Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil [zbavil účinnosti] toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Ďábla, [15]a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví. [16]Je přece jasné, že se neujímá andělů, ale ujímá se semene Abrahamova. [17]A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným velekněžem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. [18]Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.

The Father and the Son in consultation decided that Christ must come to the world as a babe, and live the life that human beings must live from childhood to manhood, bearing the trials that they must bear, and at the same time living a sinless life, that men might see in Him an example of what they can become, and that He might know by experience how to help them in their struggles with sin. ST May 17, 1905, par. 5

ST – časopis Znamení doby, 17. května 1905, odst. 5 Otec se Synem se poradili a rozhodli, že Kristus musí přijít na svět jako nemluvně a žít život, jaký musí žít lidé od dětství až do dospělosti, nést stejné těžkosti jako oni a zároveň žít životem bez hříchu, aby v Něm lidé viděli příklad toho, čím se mohou stát, a aby Ježíš ze zkušenosti věděl, jak jim pomoci v jejich zápasech s hříchem.

After the fall of man, Satan declared that human beings were proved to be incapable of keeping the law of God, and he sought to carry the universe with him in this belief. Satan's words appeared to be true, and Christ came to unmask the deceiver. The Majesty of heaven undertook the cause of man, and with the same facilities that man may obtain, withstood the temptations of Satan as man must withstand them. This was the only way in which fallen man could become a partaker of the divine nature. In taking human nature, Christ was fitted to understand man's trials and sorrows and all the temptations wherewith he is beset. Angels who were unacquainted with sin could not sympathize with man in his peculiar trials. Christ condescended to take man's nature, and was tempted in all points like as we, that He might know how to succor all who should be tempted. 1SM 252.1

1SM – Vybraná svědectví, 1. svazek 252.1 Po pádu člověka satan prohlásil, že lidé zjevně nejsou schopni dodržovat Boží zákon. K tomuto přesvědčení se snažil přimět celý vesmír a zdálo se, že jeho slova jsou pravdivá. Kristus přišel, aby tohoto podvodníka odhalil. Vznešený Vládce nebes se ujal lidského případu a se stejnými prostředky, jaké může získat člověk, obstál v satanových pokušeních. Stejně tak musí obstát i člověk. Jedině touto cestou se mohl padlý člověk stát účastníkem božské přirozenosti. Tím, že na sebe Kristus vzal lidskou přirozenost, byl uzpůsoben pochopit lidské zkoušky a útrapy a všechna pokušení, jimiž je člověk sužován. Andělé, kteří nebyli obeznámeni s hříchem,

nemohli s člověkem v jeho zvláštních zkouškách soucítit. Kristus se snížil k tomu, že přijal lidskou přirozenost a byl ve všem pokoušen jako my, aby věděl, jak pomoci všem, kteří jsou pokoušeni.

Consider the severe test that Christ endured in the wilderness of temptation on the point of appetite. He was emaciated by that long abstinence on your account and on mine; He fought and conquered Satan, that He might give us vantage ground, bringing us divine strength to conquer appetite and every unholy passion. 5T 510.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 510.1 Vezměme si, jak těžkou zkouškou týkající se chuti k jídlu Kristus při pokušení na poušti prošel. Tím dlouhým půstem vyhladověl až do vyčerpání kvůli tobě i kvůli mně; bojoval se satanem a zvítězil nad ním, aby nám mohl poskytnout pevnou půdu pod nohama a přinést nám božskou sílu zvítězit nad chutí k jídlu a nad každou nesvatou vášní.

Židům 4:14-16 [14]Když tedy máme velikého velekněze, který prošel nebesy, Ježíše, Syna Božího, držme pevně to vyznání. [15]Neboť nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu. [16]Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a nalezli milost ku pomoci v pravý čas [vhodně načasovanou].

The Elder Brother of our race is by the eternal throne. He looks upon every soul who is turning his face toward Him as the Saviour. He knows by experience what are the weaknesses of humanity, what are our wants, and where lies the strength of our temptations; for He was “in all points tempted like as we are, yet without sin.” Hebrews 4:15. He is watching over you, trembling child of God. Are you tempted? He will deliver. Are you weak? He will strengthen. Are you ignorant? He will enlighten. Are you wounded? He will heal. MH 71.5

MH – Život naplněný pokojem 71.5 Starší bratr lidstva se nachází u nebeského trůnu. Vidí každého člověka, který se k němu obrací jako ke svému Spasiteli. Z vlastní zkušenosti ví, jaké slabosti má člověk, jaké jsou naše potřeby a jak silná jsou naše pokušení, neboť **Židům 4,15** “ve všem prošel zkouškami podobně jako my, avšak bez hříchu.” Bdí nad tebou, chvějící se Boží dítě. Doléhá na tebe pokušení? Vysvobodí tě. Jsi slabé? Posílí tě. Žiješ v nevědomosti? Poučí tě. Jsi raněné? Uzdraví tě. (srv. ZNP 32.2)

Christ clothed His divinity with humanity, that humanity might touch humanity; that He might live with humanity and bear all the trials and afflictions of man. He was tempted in all points like as we are, yet without sin. In His humanity He understood all the temptations that will come to man (Manuscript 21, 1895). 7BC 925.1

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 925.1 Kristus přioděl své božství lidstvím, aby se lidství mohlo dotknout člověka, aby mohl žít s lidmi a snášet všechny lidské zkoušky a trápení. Ve všem byl pokoušen jako my, přitom zůstal bez hříchu. Ve svém lidství porozuměl všem pokušením, která potkávají člověka (Rukopis 21, 1895).

Židům 5:2 Dovede být mírný vůči nevědomým a bloudícím [chybujícím], protože i sám je obklopován slabostí.

In that He was tempted in all points like as we are, He knows how to sympathize with us. He knows how to pity and how to aid the children and youth; for He too was a child, and He understands every trial and temptation with which children are beset. ML 300.2

ML – Můj život dnes 300.2 Protože byl ve všem pokoušen jako my, umí s námi soucítit. Ví, jak vyjádřit lítost a jak pomoci dětem a mladým lidem, neboť i On byl dítětem. Rozumí každé zkoušce a každému pokušení, kterému jsou děti vystaveny.

By experiencing in himself the strength of Satan's temptation, and of human sufferings and infirmities, he would know how to succor those who should put forth efforts to help themselves. RH March 18, 1875, par. 9

RH – časopis Review and Herald, 18. března 1875, odst. 9 Protože sám na sobě zakusil sílu satanových pokušení, lidského utrpení a slabostí, ví, jak pomáhat těm, kteří vynakládají úsilí na to si pomoci.

If we had to bear anything which Jesus did not endure, then upon this point Satan would represent the power of God as insufficient for us. Therefore Jesus was “in all points tempted like as we are.” Hebrews 4:15. He endured every trial to which we are subject. And He exercised in His own behalf no power that is not freely offered to us. As man, He met temptation, and overcame in the strength given Him from God. DA 24.2

DA – Touha věků 24.2 Kdybychom měli snášet něco, co Ježíš nevytrpěl, pak by v tomto bodě satan představil Boží moc jako pro nás nedostačující. Proto Ježíš **Židům 4,15** “ve všem prošel zkouškami podobně jako my”. Obstál ve všech možných zkouškách, kterým jsme vystaveni my. A nepoužil ve svůj prospěch žádnou moc, která by nebyla volně k dispozici i nám. Jako člověk čelil mnoha pokušením a vítězil v síle, kterou přijímal od Otce. (srv. TV 12.4)

He passed step by step over the ground that man had trodden, and was “tempted in all points like as we are, yet without sin.” Where man stumbled and fell, Jesus came off more than conqueror. Had he failed on one point, in reference to the law, all would have been lost; he would not have been a perfect offering, nor could he have satisfied the demands of the law; but he conquered where Adam failed, and by loyalty to God, under the severest trials, became a perfect pattern and example for our imitation, and he is able to succor those who are tempted. There is enough in this idea to fill our hearts with joy and gratitude every day of our lives. He took our nature upon him that he might become acquainted with our trials and sorrows, and, knowing all our experiences, he stands as Mediator and Intercessor before the Father. ST November 24, 1887, par. 10

ST – časopis Znamení doby, 24. listopadu 1887, odst. 10 Krok za krokem kráčel po stejné zemi, po které chodí člověk, a byl **Židům 4:15 (B21)** "v každém ohledu zkoušen jako my, avšak zůstal bez hříchu." Z místa, kde člověk klopýtl a padl, vyšel Ježíš více než vítězně. Kdyby, pokud jde o Zákon, selhal v jediném bodě, bylo by vše ztraceno. Nebyl by dokonalou obětí a nemohl by uspokojit požadavky Zákona. On však zvítězil tam, kde Adam selhal. Díky věrnosti Bohu se v nejtěžších zkouškách stal dokonalým vzorem a příkladem, který máme napodobovat a je schopen pomáhat těm, kdo jsou pokoušeni. V této myšlence je dostatek důvodů pro to, aby bylo naše srdce naplněno radostí a vděčností po každý den našeho života. Vzal na sebe naši přirozenost, aby se seznámil s našimi

zkouškami a starostmi, a protože zná všechny naše zkušenosti, je nám Prostředníkem a Přímluvcem před Otcem.

Židům 7:25 Proto také může dokonale zachránit ty, kteří skrze něho přistupují k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval.

079 – Přišel zjevit svého Otce

Jan 14:6-11 [6]"Já jsem ta Cesta, Pravda i Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. [7]Jestliže znáte mne, poznáte i mého Otce. A od nynějška ho znáte a viděli jste ho." [8]Filip mu řekl: "Pane, ukaž nám Otce a to nám stačí." [9]Ježíš mu řekl: "Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi mne nepoznal? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říkat: "Ukaž nám Otce"? [10]Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. [11]Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky.

As Christ was speaking these words, the glory of God was shining from His countenance, and all present felt a sacred awe as they listened with rapt attention to His words. DA 664.3

DA – Touha věků 664.3 Když Kristus pronášel tato slova, vyzařovala z Něj Boží sláva. Všichni přítomní pozorně naslouchali Jeho slovům a zmocňovala se jich posvátná bázeň. (srv. TV 425.6)

Christ declares Himself to be sent into the world as a representative of the Father. In His nobility of character, in His mercy and tender pity, in His love and goodness, He stands before us as the embodiment of divine perfection, the image of the invisible God. 5T 739.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 739.1 Kristus prohlašuje, že je poslán na svět jako představitel Otce. Ve vznešenosti svého charakteru, ve svém milosrdenství a něžném soucitu, ve své lásce a dobrotě stojí před námi jako ztělesnění božské dokonalosti, jako obraz neviditelného Boha.

Jan 5:36 Mám ... skutky, které mi dal Otec, abych je vykonal. Právě ty skutky, které činím, o mně svědčí, že mne poslal Otec.

Looking upon Him in His humiliation, as He walked a man among men, they had not understood the mystery of His incarnation, the dual character of His nature. Their eyes were holden, so that they did not fully recognize divinity in humanity. DA 507.1

DA – Touha věků 507.1 Viděli Jej v Jeho ponížení, jak kráčí mezi lidmi jako jeden z nich. Nechápali tajemství Jeho vtělení, nerozuměli dvojímu charakteru Jeho přirozenosti. Jejich oči byly zastřené, takže plně nerozpoznaly božství zahalené lidstvím. (srv. TV 323.1)

Christ had not ceased to be God when He became man. Though He had humbled Himself to humanity, the Godhead was still His own. Christ alone could represent the Father to humanity, and this representation the disciples had been privileged to behold for over three years. DA 663.5

DA – Touha věků 663.5 Když se Kristus stal člověkem, nepřestal být Bohem. Ponížil se a vzal na sebe lidskou podobu, Jeho božství mu však stále náleželo. Jedině Kristus mohl lidem představit Otce a učedníci měli velikou přednost být toho více než tři roky přímými svědky. (srv. TV 425.3)

"Believe Me that I am in the Father, and the Father in Me: or else believe Me for the very works' sake." Their faith might safely rest on the evidence given in Christ's works, works that no man, of himself,

ever had done, or ever could do. Christ's work testified to His divinity. Through Him the Father had been revealed. DA 664.1

DA – Touha věků 664.1 Jan 14,11 "Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně, už jen kvůli těm skutkům věřte." Jejich víra se mohla bezpečně opřít o Kristovy činy. Ty byly nezvratným důkazem, neboť žádný člověk sám ze sebe nikdy nic takového nevykonal ani vykonat nemůže. Kristovo dílo svědčilo o Jeho božství. Skrze Krista se zjevil Otec. (srv. TV 425.4)

Jan 5:19-21 [19]Ježíš jim odpověděl: "Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn. [20]Neboť Otec miluje Syna a ukazuje mu všechno, co sám činí. A ještě větší skutky než tyto mu ukáže, abyste vy žasli. [21]Jako totiž Otec křísí [probouzí] mrtvé a obživuje, tak také Syn obživuje ty, které chce.

Lukáš 10:22 "Všechno mi bylo předáno od mého Otce; a nikdo neví, kdo je Syn, než Otec, a kdo je Otec, než Syn a ten, komu by to Syn chtěl zjevit."

Taking humanity upon Him, Christ came to be one with humanity, and at the same time to reveal our heavenly Father to sinful human beings. He who had been in the presence of the Father from the beginning, He who was the express image of the invisible God, was alone able to reveal the character of the Deity to mankind. He was in all things made like unto His brethren. He became flesh even as we are. He was hungry and thirsty and weary. He was sustained by food and refreshed by sleep. He shared the lot of men; yet He was the blameless Son of God. He was a stranger and sojourner on the earth—in the world, but not of the world; tempted and tried as men and women today are tempted and tried, yet living a life free from sin. Tender, compassionate, sympathetic, ever considerate of others, He represented the character of God, and was constantly engaged in service for God and man. MH 422.2

MH – Život naplněný pokojem 422.2 Kristus na sebe vzal lidství. Přišel na tento svět, aby se spojil s lidstvem a zároveň aby hříšným lidem zjevil našeho nebeského Otce. Ten, který byl od počátku v přítomnosti svého Otce, Ten, který byl zřetelným vyjádřením obrazu neviditelného Boha, byl jediným, který mohl zjevit Boží charakter lidem. Byl ve všem učiněn podobným svým bratřím. Stal se člověkem z masa a kostí, jako jsme my. Míval hlad a žízeň. Býval unavený. Potřeboval jíst a občerstvit se spánkem. Sdílel úděl člověka, přesto však byl neposkvrněným Božím Synem. Žil na zemi jako cizinec a pocestný. Byl na světě, ale ne ze světa. Byl pokoušen a zkoušen, jako jsou pokoušeni a zkoušeni lidé i dnes, a přesto žil životem bez hříchu. Byl něžný, laskavý a soucitný. Vždy myslel na druhé. Představoval Boží charakter a neustále sloužil Bohu a člověku. (srv. ZNP 223.6)

Jan 17:26 Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich, i já abych byl v nich.

Christ came to reveal God to the world as a God of love, full of mercy, tenderness, and compassion. 5T 738.4

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 738.4 Kristus přišel, aby světu zjevil Boha jako Boha lásky, plného milosrdenství, něhy a soucitu.

A wise purpose underlay every act of Christ's life on earth. Everything He did was important in itself and in its teaching. DA 206.2

DA – Touha věků 206.2 Za každým činem Ježíšova pozemského života se skrývá moudrý záměr. Vše, co dělal, bylo důležité samo o sobě i svým ponaučením. (srv. TV 127.4)

Christ represented his Father; he knew how the Father would do under any and every circumstance, and he did just as the Father would do. He made manifest in his work the ways of God. The living God was working through his Son. Jesus, when he was found in fashion as a man, had a realizing sense of the world's needs, and he employed his human, God-given powers for the benefit of men, while in every act of mercy and healing he drew upon the divine power, even the power that made the worlds. RH October 14, 1902, par. 11

RH – časopis Review and Herald, 14. října 1902, odst. 11 Kristus představoval svého Otce. Věděl, jak by se Otec v každé situaci zachoval, a jednal přesně tak, jak by jednal Otec. Ve svém díle zjevoval Boží způsoby. Živý Bůh působil skrze svého Syna. Ježíš, když se nacházel v podobě člověka, si uvědomoval potřeby světa a využíval své lidské, Bohem dané síly ve prospěch lidí, přičemž při každém skutku milosrdenství a uzdravování čerpal z božské moci, z té, která stvořila světy.

What speech is to thought, so is Christ to the invisible Father. He is the manifestation of the Father, and is called the Word of God. God sent His Son into the world, His divinity clothed with humanity, that man might bear the image of the invisible God. He made known in His words, His character, His power and majesty, the nature and attributes of God. Divinity flashed through humanity in softening, subduing light. He was the embodiment of the law of God, which is the transcript of His character (Manuscript 77, 1899). 5BC 1131.6

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1131.6 Tak, jako je řeč vyjádřením myšlenky, tak je Kristus vyjádřením neviditelného Otce. Je zjevením Otce a je nazván Slovem Božím. Bůh poslal na tento svět svého Syna, své božství oblékl do lidství, aby mohl člověk nést obraz neviditelného Boha. Svými slovy, svým charakterem, svou mocí a majestátem ukázal podstatu a vlastnosti Boha. Božství proniklo lidstvím v jemném, podmanivém světle. Kristus byl ztělesněním Božího zákona, který je přepisem Jeho charakteru (Rukopis 77, 1899).

The highest evidence that He came from God is that His life revealed the character of God. He did the works and spoke the words of God. Such a life is the greatest of all miracles. DA 406.5

DA – Touha věků 406.5 Největším důkazem o Jeho božském původu byl Jeho život, ve kterém se zjevoval Boží charakter. Konal Boží skutky a vyslovoval Boží slova. Takový život je největším ze všech zázraků. (srv. TV 259.1)

Jan 1:14 A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy.

In Christ the character of the Father was revealed. As children looked upon His countenance, they saw purity and goodness shining forth from His eyes. In His countenance gentleness, meekness, love, and conscious power were combined. But though every word, every gesture, every expression of His face, betokened His divine supremacy, humility marked His deportment and bearing. He came but for one purpose, and that was the salvation of the lost. ML 300.4

ML – Můj život dnes 300.4 V Kristu se zjevil charakter Otce. Když na Něj děti pohlédly, viděly z Jeho očí vyzařovat čistotu a dobrotu. V Jeho tváři se snoubila mírnost, tichost, láska a vědomí moci. Přestože každé slovo, každé gesto a každý výraz tváře prozrazovaly Jeho božské postavení, Kristovo chování a vystupování se vyznačovalo pokorou. Přišel pouze za jediným účelem, a tím byla spása ztracených.

080 – Zahalil svou slávu 1. část

Filipským 2:5-11 [5]Mějte [tedy] v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši. [6]Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, [7]nýbrž sám sebe zmařil [vyprázdnil], vzal na sebe způsob otroka [služebníka – B21] a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě člověka, [8]ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži. [9]Proto ho také Bůh povýšil nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, [10]aby se ve jménu Ježíše sklonilo každé koleno; ti, kdo jsou na nebi i na zemi i pod zemí, [11]a k slávě Boha Otce aby každý jazyk vyznal, že Ježíš Kristus je Pán.

The King of glory stooped low to take humanity. Rude and forbidding were His earthly surroundings. His glory was veiled, that the majesty of His outward form might not become an object of attraction. He shunned all outward display. Riches, worldly honor, and human greatness can never save a soul from death; Jesus purposed that no attraction of an earthly nature should call men to His side. Only the beauty of heavenly truth must draw those who would follow Him. DA 43.1

DA – Touha věků 43.1 Král slávy se snížil a vzal na sebe lidskou podobu. Žil na zemi v drsných a odstrašujících podmínkách. Jeho sláva byla zahalena, aby vznešený vzhled neupoutával příliš mnoho pozornosti. Vyhýbal se veškeré okázalosti. Bohatství, světská sláva či uznání nikdy nemůžou zachránit člověka před smrtí. Ježíš nechtěl, aby k Němu lidi přivádělo něco pozemského. Přál si, aby ty, kteří Ho budou následovat, přitahovala krása nebeské pravdy. (srv. TV 25.1)

He voluntarily assumed human nature. It was His own act, and by His own consent. He clothed His divinity with humanity. He was all the while as God, but He did not appear as God. He veiled the demonstrations of Deity, which had commanded the homage, and called forth the admiration, of the universe of God. He was God while upon earth, but He divested Himself of the form of God, and in its stead took the form and fashion of a man. 5BC 1126.8

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1126.8 Dobrovolně na sebe vzal lidskou přirozenost. Byl to Jeho vlastní čin a Jeho vlastní volba. Své božství oblékl do lidství. Po celou dobu byl Bůh, ale jako Bůh se nejevil. Projevy Božství, které vzbuzovaly úctu a obdiv celého Bohu náležejícímu vesmíru, zahalil. Zatímco byl na zemi, byl stále Bohem, zbavil se však božské podoby a místo ní na sebe vzal podobu a způsob člověka.

To keep His glory veiled as the child of a fallen race, this was the most severe discipline to which the Prince of life could subject Himself. Thus He measured His strength with Satan. He who had been expelled from heaven fought desperately for the mastery over the One of whom in the courts above he had been jealous. 5BC 1081.8

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1081.8 Když byl dítětem padlého lidstva, bylo tou nejtvrdší disciplínou, které se Kníže života mohl podrobit to, aby zůstala zahalena Jeho sláva. Takto změřil svou sílu se satanem. Ten, který byl vypovězen z nebe, zoufale bojoval o převahu nad Tím, na něhož nahoře v nebeských nádvořích žárlil.

But although Christ's divine glory was for a time veiled and eclipsed by His assuming humanity, yet He did not cease to be God when He became man. The human did not take the place of the divine, nor the divine of the human. This is the mystery of godliness. The two expressions “human” and “divine” were, in Christ, closely and inseparably one, and yet they had a distinct individuality. Though Christ humbled Himself to become man, the Godhead was still His own. His deity could not be lost while He stood faithful and true to His loyalty. Surrounded with sorrow, suffering, and moral pollution, despised and rejected by the people to whom had been intrusted the oracles of heaven, Jesus could yet speak of Himself as the Son of man in heaven. He was ready to take once more His divine glory when His work on earth was done. 5BC 1129.3

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.3 Ačkoli byla Kristova božská sláva na čas zahalena a zastíněna lidstvím, které přijal, přesto nepřestal být Bohem, když se stal člověkem. Lidství nenahradilo božství, ani božství lidství. To je tajemství zbožnosti. Oba výrazy "lidství" a "božství" byly v Kristu úzce a nerozlučně spojeny, a přesto měly odlišnou individualitu. Ačkoli se Kristus ponížil, aby se stal člověkem, stále vlastnil božství. Jestliže byl věrný a oddaný své nezkaženosti, Jeho božství se nemohlo ztratit. Přestože byl Ježíš obklopen zármutkem, utrpením a morálním poskvrněním, opovrhován a odmítnut lidmi, kterým svěřil nebeské pravdy, mohl o sobě v nebi mluvit jako o Synu člověka. Když své dílo na zemi dokončil, byl připraven znovu přijmout svou božskou slávu.

There were occasions when Jesus stood forth while in human flesh as the Son of God. Divinity flashed through humanity, and was seen by the scoffing priests and rulers. Was it acknowledged? Some acknowledged that He was the Christ, but the larger portion of those who upon these special occasions were forced to see that He was the Son of God, refused to receive Him. Their blindness corresponded to their determined resistance of conviction. 5BC 1129.4

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.4 Při některých příležitostech se Ježíš v lidském těle projevil jako Boží Syn. Posmívající se kněží a vládci zahlédli, jak božství prozářilo lidstvím. Uznali Jej jako takového? Někteří uznali, že je ten Kristus, ale větší část lidí, kteří při těchto zvláštních příležitostech museli poznat, že je Boží Syn, Jej odmítala přijmout. Jejich slepota odpovídala jejich rozhodnému odporu vůči tomuto usvědčení.

When Christ's indwelling glory flashed forth, it was too intense for His pure and perfect humanity entirely to conceal. The scribes and Pharisees did not speak in acknowledgment of Him, but their enmity and hatred were baffled as His majesty shone forth. The truth, obscured as it was by a veil of humiliation, spoke to every heart with unmistakable evidence. This led to the words of Christ, “Ye know who I am.” Men and devils were compelled, by the shining forth of His glory, to confess, “Truly, this is the Son of God.” Thus God was revealed; thus Christ was glorified (The Signs of the Times, May 10, 1899). 5BC 1129.5

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.5 Když v Kristu přebývající sláva naplno zazářila, byla příliš intenzivní na to, aby ji Jeho čisté a dokonalé lidství dokázalo zcela skrýt. Zákoníci a farizeové o Něm nemluvili s uznáním, ale jejich nepřátelství a nenávist zbrzdilo, když z Krista zazářila Jeho vznešenost. Závojem pokoření zastřená pravda promlouvala ke každému srdci s nezvratnými důkazy. To vedlo Krista ke slovům: "Vy víte, kdo jsem." Lidé i démoni byli následkem z Něj vyzařující slávy nuceni vyznat: "Toto je doopravdy Boží Syn." Takto byl zjeven Bůh a takto byl oslaven Kristus (The Signs of the Times, 10. května 1899).

“How is it that ye sought Me?” answered Jesus. “Wist ye not that I must be about My Father's business?” And as they seemed not to understand His words, He pointed upward. On His face was a light at which they wondered. Divinity was flashing through humanity. DA 81.3

DA – Touha věků 81.3 Lukáš 2,49 “A on jim řekl: Jak to, že jste mne hledali? Nevěděli jste, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?” Viděl, že Mu nerozumějí, a proto ukázal vzhůru k nebi. Užasli nad světlem, které se objevilo v Jeho tváři. Lidstvím probleskovalo božství.

No one, looking upon the childlike countenance, shining with animation, could say that Christ was just like other children. He was God in human flesh. When urged by His companions to do wrong, divinity flashed through humanity, and He refused decidedly. 5BC 1117.3

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.3 Při pohledu na dětskou tvář zářící životem nemůže nikdo říct, že Kristus byl stejný jako ostatní děti. Byl Bohem v lidském těle. Když na Něj Jeho společníci naléhali, aby udělal něco špatného, božství problesklo lidstvím a On zlo rozhodně odmítl.

Satan had questioned whether Jesus was the Son of God. In his summary dismissal he had proof that he could not gainsay. Divinity flashed through suffering humanity. Satan had no power to resist the command. Writhing with humiliation and rage, he was forced to withdraw from the presence of the world's Redeemer. Christ's victory was as complete as had been the failure of Adam. DA 130.3

DA – Touha věků 130.3 Satan vyslovil pochybnost o tom, že Ježíš je Božím Synem. V závěrečném vykázání se mu však dostalo nezvratného důkazu. Trpícím lidstvím Krista se mihlo božství. Satan už neměl sílu se tomuto příkazu vzepřít. Zahanbený a plný zloby musel od Spasitele světa odejít. Kristovo vítězství bylo stejně úplné jako Adamův pád. (srv. TV 79.1)

There were times when His divinity flashed forth. Thus it was when He said to the paralytic: “Be of good cheer; thy sins be forgiven thee.” Matthew 9:2. 8T 202.1

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 202.1 Byly chvíle, kdy zazářilo Jeho božství. Tak tomu také bylo, když řekl ochrnutému: **Matouš 9,2** "Buď dobré mysli, synu, tvé hříchy jsou ti odpuštěny."

Jan 11:38.41 Ježíš ... přišel k hrobu ... pozvedl oči vzhůru a řekl: “Otče, děkuji ti, že jsi mne vyslyšel.“

In all that He did, Christ was co-operating with His Father. Ever He had been careful to make it evident that He did not work independently; it was by faith and prayer that He wrought His miracles. Christ desired all to know His relationship with His Father. “Father,” He said, “I thank Thee that Thou hast heard Me. And I knew that Thou hearest Me always: but because of the people which stand by I said it, that they may believe that Thou hast sent Me.” Here the disciples and the people were to be given the most convincing evidence in regard to the relationship existing between Christ and God. They were to be shown that Christ's claim was not a deception. DA 536.1

DA – Touha věků 536.1 Ve všem, co Kristus dělal, spolupracoval s Otcem. Vždy si dával záležet na tom, aby bylo zjevné, že nepracuje nezávisle. Zázraky činil vírou a modlitbou. Chtěl, aby všichni znali jeho vztah k Otci. **Jan 11,41.42** [41]...“Otče, děkuji ti, že jsi mne vyslyšel. [42]Já jsem věděl, že mne vždycky slyšíš,

ale řekl jsem to kvůli zástupu, který tu stojí okolo, aby uvěřili, že ty jsi mne poslal.” Kristus chtěl dát učedníkům i ostatním lidem co nejpřesvědčivější důkaz o svém vztahu k Otci. Chtěl jim ukázat, že Jeho slova jsou pravdivá. (srv. TV 341.3)

“And when He thus had spoken, He cried with a loud voice, Lazarus, come forth.” His voice, clear and penetrating, pierces the ear of the dead. As He speaks, divinity flashes through humanity. In His face, which is lighted up by the glory of God, the people see the assurance of His power. Every eye is fastened on the entrance to the cave. Every ear is bent to catch the slightest sound. With intense and painful interest all wait for the test of Christ's divinity, the evidence that is to substantiate His claim to be the Son of God, or to extinguish the hope forever. DA 536.2

DA – Touha věků 536.2 Jan 11,43 “A když to řekl, silným hlasem zvolal: ‘Lazare, pojď ven!’” Jeho jasný, zvučný hlas proniká ušima mrtvého. Jak mluví, skrze Jeho lidství proniká záblesk božství. V tváři osvícené Boží slávou vidí lidé ujištění o Jeho moci. Všichni upřeně hledí na vchod do jeskyně. Napínají uši, aby jim neunikl ani sebemenší zvuk. Všichni se zájmem a napětím očekávají, jak zkouška Kristova božství dopadne. Čekají na důkaz, který má obhájit oprávněnost Jeho tvrzení, že je Božím Synem, nebo tuto naději navždy zmařit. (srv. TV 341.4)

There is a stir in the silent tomb, and he who was dead stands at the door of the sepulcher. DA 536.3

DA – Touha věků 536.3 V tichém hrobě se něco pohnulo. Lazar, který byl ještě před chvílí mrtvý, stojí u vchodu do jeskyně. (srv. TV 341.5)

081 – Zahalil svou slávu 2část

Jan 17:1-5 [1]Když toto Ježíš pověděl, pozdvihl své oči k nebi a řekl: "Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby [tvůj] Syn oslavil tebe, [2]tak jako jsi mu dal pravomoc nad veškerým tělem, aby všem těm, které jsi mu dal, dal život věčný. [3]A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. [4]Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi dal, abych je vykonal. [5]A nyní ty, Otče, oslav mne u sebe tou slávou, kterou jsem u tebe měl, dříve než byl svět."

Matouš 17:1 ... vzal Ježíš s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami.

Presently Christ tells them that they are now to go no farther. Stepping a little aside from them, the Man of Sorrows pours out His supplications with strong crying and tears. He prays for strength to endure the test in behalf of humanity. He must Himself gain a fresh hold on Omnipotence, for only thus can He contemplate the future. And He pours out His heart longings for His disciples, that in the hour of the power of darkness their faith may not fail.... He pleads that they may witness a manifestation of His divinity that will comfort them in the hour of His supreme agony with the knowledge that He is of a surety the Son of God and that His shameful death is a part of the plan of redemption. DA 419.4

DA – Touha věků 419.4 Po chvíli jim Kristus říká, že dál už nepůjdou. Odchází stranou a v slzách se úpěnlivě modlí. Muž bolesti prosí o sílu, aby mohl obstát ve zkoušce, kterou má pro záchranu lidstva podstoupit. Potřebuje načerpat další sílu společenstvím s Všemohoucím. Jedině díky spojení s Otcem může hledět do budoucnosti. Z celého srdce se modlí za své učedníky, aby jejich víra v hodině moci temnoty neselhala.... Prosí, aby mohli být svědky projevu Jeho božství. Přeje si, aby pochopili, že je skutečně Božím Synem a Jeho potupná smrt je součástí plánu vykoupení, a aby jim toto poznání bylo útěchou v hodině Jeho posledního smrtelného zápasu. (srv. TV 269.4)

Let the veil be removed, He says, and let My glory shine forth—the glory which I had with Thee before the world was (The Signs of the Times, May 10, 1899). 5BC 1146.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1146.2 Ježíš říká: Ať je opona odstraněna a ať zazáří Má sláva – sláva, kterou jsem měl u Tebe dříve, než byl svět. (The Signs of the Times, 10. května 1899).

His prayer is heard. While He is bowed in lowliness upon the stony ground, suddenly the heavens open, the golden gates of the city of God are thrown wide, and holy radiance descends upon the mount, enshrouding the Saviour's form. Divinity from within flashes through humanity, and meets the glory coming from above. Arising from His prostrate position, Christ stands in godlike majesty. The soul agony is gone. His countenance now shines "as the sun," and His garments are "white as the light." DA 421.1

DA – Touha věků 421.1 Jeho modlitba je vyslyšena. Zatímco se Ježíš pokorně sklání na kamenité zemi, náhle se otevírají nebesa, zlaté brány Božího města se rozestupují a na horu sestupuje svatá zář a

zahaluje Spasitele. Božství proniká skrze lidství a spojuje se se slávou, která přichází z nebe. Ježíš vstává v majestátu Boží slávy. Muka Jeho nitra se rozplynula. Jeho tvář září "jako slunce" a Jeho šat je "oslnivě bílý". (srv. TV 270.1)

Matouš 17:2-8 [2]A byl před nimi proměněn. Jeho tvář zazářila jako slunce a jeho šaty zbělely jako světlo. [3]A hle, ukázal se jim Mojžíš a Eliáš a rozmlouvali s ním. [4]Petr na to Ježíšovi řekl: "Pane, je pro nás dobré tu být. Chcešli, udělám tu tři stánky, tobě jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden." [5]Když ještě mluvil, hle, zastínil je zářivý oblak a z oblaku se ozval hlas: "Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem nalezl zalíbení; toho poslouchejte." [6]Když to učedníci uslyšeli, padli na tvář a velmi se báli. [7]Ježíš k nim přistoupil, dotkl se jich a řekl: "Vstaňte a nebojte se." [8]Když pozvedli oči, neviděli nikoho, jen samotného Ježíše.

Matouš 26:45b,47 [45] ... Hle, přiblížila se ta hodina a Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků.... [47]Když ještě mluvil, hle, přišel Juda, jeden z Dvanácti, a s ním veliký zástup od velekněží a starších lidu s meči a holemi.

"Whom seek ye?" They answered, "Jesus of Nazareth." Jesus replied, "I am He." As these words were spoken, the angel who had lately ministered to Jesus moved between Him and the mob. A divine light illuminated the Saviour's face, and a dovelike form overshadowed Him. In the presence of this divine glory, the murderous throng could not stand for a moment. They staggered back. Priests, elders, soldiers, and even Judas, fell as dead men to the ground. DA 694.5

DA – Touha věků 694.5 Jan 18,4.5 [4]... "Koho hledáte?" [5]Odpověděli mu: "Ježíše Nazaretského." [Ježíš] jim řekl: "Já jsem." Vtom se mezi dav a Ježíše postavil anděl, který před chvílí Spasitele povzbuzoval. Ježíšovu tvář ozařovalo nebeské světlo a sestoupil na Něho stín ve tvaru holubice. Vražedný zástup nemohl v přítomnosti nebeské slávy vydržet ani chvíli. Lidé ohromeně ustoupili. Kněží, starší, vojáci a dokonce i Jidáš padli na zem jako mrtví. (srv. TV 442.7)

Matouš 26:63 Velekněz mu řekl: "Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zda jsi Mesiáš, Syn Boží!"

Every ear was bent to listen, and every eye was fixed on His face as He answered, "Thou hast said." A heavenly light seemed to illuminate His pale countenance as He added, "Nevertheless I say unto you, Hereafter shall ye see the Son of man sitting on the right hand of power, and coming in the clouds of heaven." DA 707.1

DA – Touha věků 707.1 Všichni bedlivě sledovali Jeho tvář a napjatě poslouchali odpověď: **Matouš 26,64** "Tys to řekl." Zdálo se, že Jeho bledý obličej ozářilo nebeské světlo, a Ježíš dodal: "Avšak pravím vám, od nynějška spatříte Syna člověka sedícího po pravici Moci a přicházejícího na nebeských oblacích." (srv. TV 450.4)

For a moment the divinity of Christ flashed through His guise of humanity. The high priest quailed before the penetrating eyes of the Saviour. That look seemed to read his hidden thoughts, and burn

into his heart. Never in afterlife did he forget that searching glance of the persecuted Son of God. DA 707.2

DA – Touha věků 707.2 Z Kristova lidského těla na okamžik zazářilo božství. Velekněz se před pronikavým pohledem Spasitele zachvěl. Ježíš jako by četl jeho nejskrytější myšlenky a pronikal až do srdce. Na tento zkoumavý pohled pronásledovaného Božího Syna Kaifáš již nikdy nezapomněl. (srv. TV 450.5)

Lukáš 23:11a [I] Herodes jím se svými vojáky pohrdl, vysmál se mu...

While the rude throng were bowing in mockery before Him, some who came forward for that purpose turned back, afraid and silenced. Herod was convicted. The last rays of merciful light were shining upon his sin-hardened heart. He felt that this was no common man; for divinity had flashed through humanity. At the very time when Christ was encompassed by mockers, adulterers, and murderers, Herod felt that he was beholding a God upon His throne. DA 731.3

DA – Touha věků 731.3 Když se Mu neurvalý dav s výsměchem klaněl, zmocnil se řady přítomných strach a beze slova ustupovali zpátky. To na Heroda hluboce zapůsobilo. Na jeho hříchem zatvrzelé srdce dopadaly poslední paprsky milosrdenství. Pochopil, že před sebou nemá obyčejného člověka. Z Kristova lidství totiž pronikal záblesk božství. Ve chvíli, kdy Krista obklopili posměvači, cizoložníci a vrazi, měl Herodes dojem, že hledí na Boha na trůnu. (srv. TV 468.5)

“When Pilate saw that he could prevail nothing, but that rather a tumult was made, he took water, and washed his hands before the multitude, saying, I am innocent of the blood of this just Person: see ye to it.” In fear and self-condemnation Pilate looked upon the Saviour. In the vast sea of upturned faces, His alone was peaceful. About His head a soft light seemed to shine. Pilate said in his heart, He is a God. Turning to the multitude he declared, I am clear of His blood. Take ye Him, and crucify Him. But mark ye, priests and rulers, I pronounce Him a just man. May He whom He claims as His Father judge you and not me for this day's work. Then to Jesus he said, Forgive me for this act; I cannot save You. And when he had again scourged Jesus, he delivered Him to be crucified. DA 738.1

DA – Touha věků 738.1 Matouš 27,24 “Když Pilát uviděl, že to ničemu neprospívá, ale že pozdvižení je čím dál větší, vzal vodu, umyl si před zástupem ruce a řekl: “Jsem nevinen touto krví [spravedlivého]. Je to vaše věc.’” Pilát na Spasitele pohlédl s bázní a zahanbením. Kristus si jako jediný ze všech přítomných zachoval klid a z Jeho tváře vyzařoval pokoj. Zdálo se, jako by se kolem Jeho hlavy rozlévalo tlumené světlo. Pilát si v nitru řekl: On je Bůh. Obrátil se k davu a prohlásil: Já nejsem vinen Jeho krví. Vezměte si Ho a ukřižujte. Ale vy, kněží a vůdcové, si pamatujte, že já Jej považuji za spravedlivého člověka. A za to, co se dnes stane, ať ten, koho tento muž prohlašuje za svého Otce, soudí vás, ne mne. Ježíšovi potom řekl: Odpusť mi, nemohu tě zachránit. Opět Jej nechal zbičovat a vydal jim Ho, aby Jej ukřižovali. (srv. TV 474.1)

Suddenly the gloom lifted from the cross, and in clear, trumpetlike tones, that seemed to resound throughout creation, Jesus cried, “It is finished.” “Father, into Thy hands I commend My spirit.” A light encircled the cross, and the face of the Saviour shone with a glory like the sun. He then bowed His head upon His breast, and died. DA 756.2

DA – Touha věků 756.2 Tma náhle ustoupila a Ježíš mocně zvolal: **Jan 19,30** “Dokonáno jest.” **Lukáš 23,46** “Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.” Jeho hlas zněl jako zvuk polnice a zdálo se, že musí proniknout ke všemu stvoření. Kříž osvítilo zvláštní světlo a Spasitelova tvář zářila slávou jako slunce. Potom sklonil hlavu na prsa a zemřel. (srv. TV 485.5)

082 – Činil vůli svého Otce

Jan 8:28-29 [28] ... “Až vyvýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že Já jsem a že sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak, jak mě naučil [můj] Otec. [29]A ten, kdo mne poslal, je se mnou; nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se jemu líbí.”

In Christ there was a subjection of the human to the divine. He clothed his divinity with humanity, and placed his own person under obedience to divinity. Satan had tempted Adam and Eve to believe that they should be as gods. Christ requires that humanity shall obey divinity. In his humanity, Christ was obedient to all his Father's commandments. RH November 9, 1897, par. 10

RH – časopis Review and Herald, 9. listopadu 1897, odst. 10 V Kristu došlo k podrobení člověka vůči Bohu. Své božství oblékl do lidství a v poslušnosti sám sebe podřídil Bohu. Satan pokoušel Adama a Evu, aby uvěřili, že mají být jako bohové. Kristus vyžaduje, aby se lidstvo podřídilo Bohu. Ve svém lidství byl Kristus poslušný všech přikázání svého Otce.

Židům 10:7 Hle, tu jsem ... abych vykonal, Bože, tvou vůli.

Never did Christ deviate from loyalty to the principles of God's law. Never did He do anything contrary to the will of His Father. Before angels, men, and demons He could speak words that from any other lips would have been blasphemy: “I do always those things that please Him.” John 8:29. Day by day for three years His enemies followed Him, trying to find some stain in His character. Satan, with all his confederacy of evil, sought to overcome Him; but they found nothing in Him by which to gain advantage. Even the devils were forced to confess: “Thou art the Holy One of God.” 8T 208.1

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 208.1 Kristus se nikdy neodchýlil od věrnosti zásadám Božího zákona. Nikdy neudělal nic, co by bylo v rozporu s vůlí Jeho Otce. **Jan 8:29** "Já stále činím to, co se jemu líbí." Tato slova, která by z jakýchkoliv jiných úst byla rouháním, mohl vyslovit před anděly, lidmi i démony. Po tři roky Ho den co den pronásledovali Jeho nepřátelé a snažili se najít nějakou vadu na Jeho charakteru. Satan se Ho se všemi svými mocnostmi zla snažil přemoci; nenašli v Něm však nic, čím by mohli získat výhodu. Dokonce i démoni byli nuceni vyznat: "Ty jsi ten Svatý Boží."

Jesus Christ is our example in all things. He began life, passed through its experiences, and ended its record, with a sanctified human will. He was tempted in all points like as we are, and yet because he kept his will surrendered and sanctified, he never bent in the slightest degree toward the doing of evil, or toward manifesting rebellion against God. ST October 29, 1894, par. 7

ST – časopis Znamení doby, 29. října 1894, odst. 7 Ježíš Kristus je nám ve všem příkladem. Zahájil život, prošel jeho zkušenostmi a životní záznam uzavřel s posvěcenou lidskou vůlí. Byl ve všem pokoušen podobně jako my a přesto se nikdy ani v nejmenším nesklonil k vykonání něčeho zlého nebo k projevu vzpoury proti Bohu. To protože svou vůli neustále odevzdával a nechával se posvětit.

Jan 6:38 Neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil svou vůli, ale vůli toho, který mne poslal.

The one absorbing aim of the life of Christ was to do the will of his heavenly Father. He did not become offended with God; for he lived not to please himself. The human will of Christ would not have led him to the wilderness of temptation, to fast, and to be tempted of the devil. It would not have led him to endure humiliation, scorn, reproach, suffering, and death. His human nature shrank from all these things as decidedly as ours shrinks from them. He endured the contradiction of sinners against himself. The contrast between the life and character of Christ and our life and character is painful to contemplate. What did Christ live to do? It was the will of his heavenly Father. Christ left us an example, that we should follow in his steps. Are we doing it? ST October 29, 1894, par. 9

ST – časopis Znamení doby, 29. října 1894, odst. 9 Jediným cílem Kristova života bylo plnit vůli svého nebeského Otce. Tím byl zcela pohlcen. Bůh proti tomu nic neměl; Ježíš totiž nežil pro své potěšení a uspokojení. Kristova lidská vůle by Jej bývala nezavedla na poušť, aby se postil a byl pokoušen ďáblem. Nevedla by Ho k tomu, aby snášel ponížení, pohrdání, potupu, utrpení a smrt. Jeho lidská přirozenost se všech těchto věcí obávala stejně, jako se jich obává ta naše. Snášel vůči sobě protivenství hříšníků. Je bolestné uvažovat nad rozdílem mezi Kristovým životem a charakterem a naším životem a charakterem. Pro co Kristus žil? Aby konal vůli svého nebeského Otce. Kristus nám zanechal příklad, abychom Jej následovali. Následujeme Jej?

Jesus claimed equal rights with God in doing a work equally sacred, and of the same character with that which engaged the Father in heaven.... DA 207.3

DA – Touha věků 207.3 Ježíš si ve svém díle, které bylo stejně svaté a významné jako Otcovo dílo v nebi, činil nárok na stejná práva, jako má Bůh.... (srv. TV 129.2)

My authority, He said, for doing the work of which you accuse Me, is that I am the Son of God, one with Him in nature, in will, and in purpose. In all His works of creation and providence, I co-operate with God. “The Son can do nothing of Himself, but what He seeth the Father do.” The priests and rabbis were taking the Son of God to task for the very work He had been sent into the world to do. By their sins they had separated themselves from God, and in their pride were moving independently of Him. They felt sufficient in themselves for all things, and realized no need of a higher wisdom to direct their acts. But the Son of God was surrendered to the Father's will, and dependent upon His power. So utterly was Christ emptied of self that He made no plans for Himself. He accepted God's plans for Him, and day by day the Father unfolded His plans. So should we depend upon God, that our lives may be the simple outworking of His will. DA 208.2

DA – Touha věků 208.2 “To, z čeho mě obviňujete,” řekl, “činím proto, že jsem Boží Syn a jsem jedno s Bohem v podstatě, vůli i úmyslech. Spolupracuji s Bohem v každém Jeho činu.” **Jan 5,19** “Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce.” Kněží a rabíni vytýkali Božímu Synu právě to dílo, které přišel na zem vykonat. Svými hříchy se odloučili od Boha, byli zaslepení pýchou a jednali nezávisle na Bohu. Mysleli si, že si ve všem vystačí. Neuvědomovali si, že potřebují, aby jejich kroky řídila vyšší moudrost. Boží Syn se však odevzdal vůli Otce a byl zcela závislý na Jeho moci. Kristus sám sebe zapřel natolik, že si nedělal žádné plány. Přijal za své Boží záměry, které Mu Otec den za dnem zjevoval. Stejně bychom se měli na Boha spoléhat i my, abychom v našich životech naplnili Jeho vůli. (srv. TV 129.5)

Before He came to earth, the plan lay out before Him, perfect in all its details. But as He walked among men, He was guided, step by step, by the Father's will. He did not hesitate to act at the appointed time. With the same submission He waited until the time had come. DA 147.2

DA – Touha věků 147.2 Dříve než Ježíš přišel na zem, tento plán dokonale a do nejmenších podrobností znal. Jako člověk se však na každém kroku řídil vůlí svého Otce. V určenou chvíli bez váhání udělal, co bylo třeba. Se stejnou poslušností čekal, až přijde Jeho čas. (srv. TV 90.1)

Jan 5:30 "Já sám od sebe nemohu dělat nic. Jak slyším, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, protože nehledám svou vůli, ale vůli toho, kdo mne poslal."

In all things He brought His wishes into strict abeyance to His mission. He glorified His life by making everything in it subordinate to the will of His Father. MH 19.1

MH – Život naplněný pokojem 19.1 Všechna svá přání zcela podřídil svému poslání. Svému životu dodal na vznešenosti tím, že se ve všem podřídil vůli svého Otce. (srv. ZNP 9.5)

Římanům 15:3a Vždyť i Kristus neměl zalíbení sám v sobě...

The battle which we have to fight—the greatest battle that was ever fought by man—is the surrender of self to the will of God, the yielding of the heart to the sovereignty of love. MB 141.2

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 141.2 Musíme zápasit o to, abychom se odevzdali Boží vůli, aby se srdce podřídilo vládě lásky. Je to ta největší bitva, v jaké kdy člověk bojoval. (srv. MON 81.4)

Jesus refused to go outside the path of obedience. DA 125.3

DA – Touha věků 125.3 Ježíš odmítl sejít z cesty poslušnosti. (srv. TV 76.7)

Of His own life the Saviour said: "I have kept My Father's commandments." "The Father hath not left Me alone; for I do always those things that please Him." John 15:10; 8:29. As Jesus was in human nature, so God means His followers to be. In His strength we are to live the life of purity and nobility which the Saviour lived. 8T 289.4

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 289.4 O svém životě Spasitel řekl: **Jan 15,10** "...já jsem zachoval přikázání svého Otce..." **Jan 8,29** "...nezanechal mne samotného, protože já stále činím to, co se jemu líbí." Bůh si přeje, aby byli Jeho následovníci v lidské přirozenosti stejní, jako Ježíš. V Jeho síle máme žít stejně čistým a vznešeným životem, jakým žil Spasitel.

Jesus gained the victory through submission and faith in God. DA 130.4

DA – Touha věků 130.4 Ježíš zvítězil tím, že se podřídil Bohu a spolehl se na Něj. (srv. TV 79.2)

God stands toward His people in the relation of a father, and He has a father's claim to our faithful service. Consider the life of Christ. Standing at the head of humanity, serving His Father, He is an example of what every son should and may be. The obedience that Christ rendered God requires from human beings today. He served His Father with love, in willingness and freedom. “I delight to do Thy will, O My God,” He declared; “yea, Thy law is within My heart.” Psalm 40:8. Christ counted no sacrifice too great, no toil too hard, in order to accomplish the work which He came to do. At the age of twelve He said, “Wist ye not that I must be about My Father's business?” Luke 2:49. He had heard the call, and had taken up the work. “My meat,” He said, “is to do the will of Him that sent Me, and to finish His work.” John 4:34. COL 282.3

COL – Kristova podobenství 282.3 Bůh má ke svému lidu vztah jako otec, proto má také právo na naši věrnou službu. Zamysleme se nad životem Ježíše Krista. Ve službě Otci stojí v čele lidstva a svým příkladem ukazuje, jaký může a má být každý syn. Stejnou poslušnost, jakou projevil Pán Ježíš, vyžaduje Bůh od každého člověka i dnes. Kristus sloužil svému Otci s láskou, ochotně a dobrovolně. Prohlásil: **Žalm 40,9** “Oblíbil jsem si dělat to, co je ti milé, můj Bože.” Na to, aby splnil své poslání, nebyla pro Pána Ježíše žádná oběť příliš veliká, žádná práce příliš těžká. Když mu bylo dvanáct let, řekl: **Lukáš 2,49** “Nevěděli jste, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?” Slyšel volání a chopil se díla. Řekl: **Jan 4,34** “Můj pokrm je, abych činil vůli toho, který mne poslal, a dokonal jeho dílo.” (srv. PM 142.4)

The one law of His life was the Father's will. DA 486.2

DA – Touha věků 486.2 Jediným zákonem Jeho života byla Otcova vůle. (srv. TV 311.1)

Jan 5:19 Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí on, to činí stejně i Syn.

083 – Spoléhal se na svého Otce 1. část

Jan 14:24b A slovo, které slyšíte, není moje, ale Otce, který mne poslal.

The world's Redeemer was equal with God. His authority was as the authority of God. He declared that He had no existence separate from the Father. The authority by which He spoke, and wrought miracles, was expressly His own, yet He assures us that He and the Father are one.... 5BC 1142.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1142.2 Vykupitel světa byl rovný Bohu. Jeho autorita byla stejná jako autorita Boha. Prohlásil, že neexistuje odděleně od Otce. Autorita, se kterou hovořil a konal zázraky, byla výhradně Jeho vlastní, přesto nás ujišťuje, že On a Otec jsou jedno....

As Legislator, Jesus exercised the authority of God; His commands and decisions were supported by the Sovereignty of the eternal throne. The glory of the Father was revealed in the Son; Christ made manifest the character of the Father. He was so perfectly connected with God, so completely embraced in His encircling light, that he who had seen the Son, had seen the Father. His voice was as the voice of God (The Review and Herald, January 7, 1890). 5BC 1142.3

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1142.3 Ježíš jako Zákonodárce uplatňoval autoritu Boha; Jeho příkazy a rozhodnutí byly podpořeny Svrchovaností věčného trůnu. Otcova sláva se zjevila v Synu; Kristus zjevil charakter Otce. Byl tak dokonale spojen s Bohem, tak plně obklopen Jeho světlem, že ten, kdo viděl Syna, viděl i Otce. Jeho hlas byl jako hlas Boží (The Review and Herald, 7. ledna 1890).

In all that He did, Christ was co-operating with His Father. Ever He had been careful to make it evident that He did not work independently; it was by faith and prayer that He wrought His miracles. Christ desired all to know His relationship with His Father. DA 536.1

DA – Touha věků 536.1 Ve všem, co Kristus dělal, spolupracoval s Otcem. Vždy si dával záležet na tom, aby bylo zjevné, že nepracuje nezávisle. Zázraky činil vírou a modlitbou. Chtěl, aby všichni znali Jeho vztah k Otci. (srv. TV 341.3)

Jan 11:41-44 [41] ... Ježíš pozvedl oči vzhůru a řekl: "Otče, děkuji ti, že jsi mne vyslyšel. [42]Já jsem věděl, že mne vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který tu stojí okolo, aby uvěřili, že ty jsi mne poslal." [43]A když to řekl, silným hlasem zvolal: "Lazare, pojď ven!" [44]Ten, který byl mrtvý, vyšel, ruce i nohy měl svázány pruhy plátna a jeho tvář byla zavinuta šátkem. Ježíš jim řekl: "Rozvažte ho a nechte ho odejít!"

The miracles of Christ for the afflicted and suffering were wrought by the power of God through the ministration of the angels. And it is through Christ, by the ministration of His heavenly messengers, that every blessing comes from God to us. In taking upon Himself humanity, our Saviour unites His interests with those of the fallen sons and daughters of Adam, while through His divinity He grasps the throne of God. And thus Christ is the medium of communication of men with God, and of God with men. DA 143.1

DA – Touha věků 143.1 Zázraky, které Kristus vykonal pro zarmoucené a trpící lidi, činil skrze Boží moc a za přispění andělů. S jejich pomocí k nám skrze Krista přichází veškeré Boží požehnání. Tím, že na sebe Spasitel vzal lidskou podobu, spojil své zájmy se zájmy padlých Adamových dětí. Svým božstvím však zároveň zůstal spojen s Božím trůnem. Kristovým prostřednictvím tak lidé mohou být spojeni s Bohem a Bůh s lidmi. (srv. TV 87.1)

Izaiáš 61:1 Duch Panovníka Hospodina je na mně, protože mne Hospodin pomazal. Poslal mne přinášet radostnou novinu pokorným, ovázat rány zlomeným v srdci, vyhlásit zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře.

It is from the Father's heart that the streams of divine compassion, manifest in Christ, flow out to the children of men. Jesus, the tender, pitying Saviour, was God “manifest in the flesh.” 1 Timothy 3:16. SC 12.2

SC – Cesta ke Kristu 12.2 Zjevené v Kristu se z Otcova srdce vylévají proudy božského slitování na každého člověka. Ježíš, milosrdný a laskavý Spasitel, je Bohem, který “byl zjeven v těle” (**1. Timoteovi 3,16**). (srv. CK 9.4)

No other life was ever so crowded with labor and responsibility as was that of Jesus; yet how often He was found in prayer! How constant was His communion with God! Again and again in the history of His earthly life are found records such as these: “Rising up a great while before day, He went out, and departed into a solitary place, and there prayed.” “Great multitudes came together to hear, and to be healed by Him of their infirmities. And He withdrew Himself into the wilderness, and prayed.” “And it came to pass in those days, that He went out into a mountain to pray, and continued all night in prayer to God.” Mark 1:35; Luke 5:15, 16; 6:12. DA 362.3

DA – Touha věků 362.3 Nikdo neměl v životě tolik práce a zodpovědnosti jako Ježíš. A jak často se modlil! Udržoval neustálé spojení s Bohem. Znovu a znovu o něm čteme: **Marek 1,35** “Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na opuštěné místo a tam se modlil.” **Lukáš 5,15.16** “[15]...scházely se velké zástupy, aby naslouchaly a byly uzdravovány ze svých nemocí. [16]On se však uchyloval na pustá místa a modlil se.” **Lukáš 6,12** “Stalo se v těch dnech, že vyšel na horu, aby se pomodlil. A celou noc strávil v modlitbě Boží [k Bohu].” (srv. TV 230.5)

In a life wholly devoted to the good of others, the Saviour found it necessary to withdraw from the thoroughfares of travel and from the throng that followed Him day after day. He must turn aside from a life of ceaseless activity and contact with human needs, to seek retirement and unbroken communion with His Father. As one with us, a sharer in our needs and weaknesses, He was wholly dependent upon God, and in the secret place of prayer He sought divine strength, that He might go forth braced for duty and trial. In a world of sin Jesus endured struggles and torture of soul. In communion with God He could unburden the sorrows that were crushing Him. Here He found comfort and joy. DA 362.4

DA – Touha věků 362.4 Spasitel zasvětil celý svůj život službě lidem, a přesto cítil potřebu vzdálit se od rušných cest a od zástupů, které za Ním každý den přicházely. Musel přerušit svoji práci pro druhé, vyhledat klidné místo a ztišit se v ničím nerušeném společenství se svým Otcem. Ježíš žil jako jeden z nás, zakusil naše potřeby i naši slabost. Byl zcela závislý na Bohu. Na modlitbách v ústraní prosil o Boží sílu, aby mohl splnit své poslání a obstát ve zkoušce. Ve světě hříchu Ježíš trpělivě snášel všechny boje

a niterná muka. Ve společenství s Bohem nalézal útěchu a radost a odkládal vše, co jej tížilo a trápilo. (srv. TV 231.1)

In Christ the cry of humanity reached the Father of infinite pity. As a man He supplicated the throne of God till His humanity was charged with a heavenly current that should connect humanity with divinity. Through continual communion He received life from God, that He might impart life to the world. His experience is to be ours. DA 363.1

DA – Touha věků 363.1 Volání lidstva se v Kristu dostávalo k nekonečně milosrdnému Otci. Ježíš jako člověk pokorně prosil před Božím trůnem, dokud Jeho lidství neprostoupil nebeský proud, který spojoval lidství s božstvím. Skrze neustálé společenství s Bohem přijímal od Boha život, aby ho mohl dávat světu. Totéž máme dělat i my. (srv. TV 231.2)

“Come ye yourselves apart,” He bids us. If we would give heed to His word, we should be stronger and more useful. DA 363.2

DA – Touha věků 363.2 Vybízí nás: “Pojďte stranou.” Kdybychom se Jeho slovy řídili, byli bychom silnější a užitečnější. (srv. TV 231.3)

The same power that Christ exercised when He walked visibly among men is in His word. It was by His word that Jesus healed disease and cast out demons; by His word He stilled the sea and raised the dead, and the people bore witness that His word was with power. MH 122.1

MH – Život naplněný pokojem 122.1 Stejná moc, kterou Kristus používal, když chodil mezi lidmi, je i v Jeho slově. Svým slovem Ježíš léčil nemoci a vyháněl démony. Svým slovem utišil jezero a křísil mrtvé. Lidé byli svědky toho, že Jeho slovo má moc. (srv. ZNP 55.1)

Marek 4:35-41 [35]Toho dne, když nastal večer, jim říká: “Přeplavme se na druhou stranu.” [36]Opustili zástup a vzali ho v té lodi, v níž byl; byly s ním také jiné lodě. [37]Tu nastala veliká větrná bouře a vlny se přelévaly do lodě, takže se loď již naplňovala. [38]A on spal na zádi na podušce. Vzbudili ho a řekli mu: “Učiteli, nezajímá tě, že hyneme?” [39]Probudil se, pohrozil větru a řekl moři: “Mlč, buď zticha!” A vítr přestal a nastal úplný klid. [40]Řekl jim: “Proč jste [tak] ustrašení? Ještě nemáte víru?” [41]Padla na ně veliká bázeň a říkali jeden druhému: “Kdo to tedy je, že ho poslouchají i vítr i moře?”

When Jesus was awakened to meet the storm, He was in perfect peace. There was no trace of fear in word or look, for no fear was in His heart. But He rested not in the possession of almighty power. It was not as the “Master of earth and sea and sky” that He reposed in quiet. That power He had laid down, and He says, “I can of Mine own self do nothing.” John 5:30. He trusted in the Father's might. It was in faith—faith in God's love and care—that Jesus rested, and the power of that word which stilled the storm was the power of God. DA 336.1

DA – Touha věků 336.1 Když se Ježíš probudil a viděl bouři, byl naprosto klidný. V Jeho slovech ani v Jeho pohledu nebyl náznak strachu, protože žádný nepociťoval. Jeho klid však nevyplýval z vědomí, že má v rukou všechnu moc. Neodpočíval jako “Pán nebe, země i moře”. Této moci se vzdal. Vždyť řekl: **Jan 5,30** “Já sám od sebe nemohu dělat nic.” Spoléhal se na moc svého Otce. Ježíš byl pevně zakotven ve víře v Boží lásku a cele se odevzdal do Otcovy péče. Moc slov, která utišila bouři, byla mocí Boží. (srv. TV 213.9)

As Jesus rested by faith in the Father's care, so we are to rest in the care of our Saviour. If the disciples had trusted in Him, they would have been kept in peace. Their fear in the time of danger revealed their unbelief. In their efforts to save themselves, they forgot Jesus; and it was only when, in despair of self-dependence, they turned to Him that He could give them help. DA 336.2

DA – Touha věků 336.2 Stejně jako se Ježíš vírou spoléhal na svého Otce, máme i my plně důvěřovat svému Spasiteli. Kdyby byli učedníci pevně věřili v Krista, mohli zůstat v klidu. Strach, kterému v nebezpečí propadli, odhalil jejich nevíru. Ve snaze zachránit sami sebe na Ježíše úplně zapomněli. On jim však mohl pomoci až ve chvíli, kdy se v zoufalství přestali spoléhat na vlastní síly a obrátili se k Němu. (srv. TV 214.1)

084 – Spoléhal se na svého Otce 2. část

Židům 5:7-9 [7]On ve dnech svého pozemského života s hlasitým [silným] křikem a slzami obětoval [přinášel] modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti, a byl vyslyšen pro svou bohabojnost [úzkost/bázeň před Bohem]. [8]Ačkoli to byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. [9]I dosáhl dokonalosti a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné záchrany.

He was unsullied with corruption, a stranger to sin; yet He prayed, and that often with strong crying and tears. He prayed for His disciples and for Himself, thus identifying Himself with our needs, our weaknesses, and our failings, which are so common with humanity. He was a mighty petitioner, not possessing the passions of our human, fallen natures, but compassed with like infirmities, tempted in all points even as we are. Jesus endured agony which required help and support from His Father. 2T 508.2

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 508.2 Nebyl poskvrněn zkažeností, hřích mu byl cizí, přesto se modlil, a to často v slzách a s úpěnlivým voláním. Modlil se za sebe i za své učedníky a ztotožnil se tím s našimi potřebami, slabostmi a nedostatky, které jsou pro lidstvo tak typické. Byl mocným prosebníkem, který sice nevlastní vášně naší lidské, padlé přirozenosti, ale který je sužován podobnými slabostmi, ve všem pokoušen stejně jako my. Ježíš podstoupil utrpení, které vyžadovalo pomoc a podporu od Jeho Otce.

Christ is our example.... He came to earth that He might provide a way whereby we could find grace and strength to help in every time of need, by following His example in frequent, earnest prayer. 2T 509.1

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 509.1 Kristus je nám příkladem.... Přišel na zem, aby nám poskytl cestu, díky níž můžeme najít milost a sílu ku pomoci v každém potřebném okamžiku tím, že budeme následovat Jeho příklad v časté a upřímné modlitbě.

As the human was upon Him, He felt His need of strength from His Father. He had select places of prayer. He loved to hold communion with His Father in the solitude of the mountain. In this exercise His holy, human soul was strengthened for the duties and trials of the day. Our Saviour identifies Himself with our needs and weaknesses, in that He became a suppliant, a nightly petitioner, seeking from His Father fresh supplies of strength, to come forth invigorated and refreshed, braced for duty and trial. He is our example in all things. He is a brother in our infirmities, but not in possessing like passions. As the sinless One, His nature recoiled from evil. He endured struggles and torture of soul in a world of sin. His humanity made prayer a necessity and privilege. He required all the stronger divine support and comfort which His Father was ready to impart to Him, to Him who had, for the benefit of man, left the joys of heaven and chosen His home in a cold and thankless world. Christ found comfort and joy in communion with His Father. Here He could unburden His heart of the sorrows that were crushing Him. He was a man of sorrows and acquainted with grief. 2T 201.2

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 201.2 Jak na Něm spočívalo lidství, cítil, že potřebuje sílu od svého Otce. Vybral si místa k modlitbě. Rád udržoval společenství se svým Otcem v horské samotě. Takto se Jeho svaté, lidské nitro posilovalo pro povinnosti a zkoušky, které přinášel den. Náš Spasitel se ztotožňuje s našimi potřebami a slabostmi. V tom se stal úpěnlivým prosebníkem, který po nocích hledal u svého Otce čerstvý příděl síly, aby se pak vracel posílený a osvěžený, připravený na povinnosti

a zkoušky. On je ve všem naším příkladem. Je bratrem v našich slabostech, ale nikoli v tom, že by si osvojil podobné vášně. Jeho přirozenost – jako toho jediného Bezhříšného – se vzpírala zlu. Ve světě hříchu snášel niterné boje a muka. Jeho lidství učinilo modlitbu nutností a výsadou. Tomu, který pro dobro člověka opustil nebeské radosti a zvolil si domov v chladném a nevděčném světě, byl Jeho Otec připraven udělit všechnu tu mocnější božskou podporu a útěchu, kterou potřeboval. Kristus nacházel útěchu a radost ve společenství se svým Otcem. Zde mohl zbavit své srdce bolestí, které ho sužovaly. Byl mužem bolesti, který velmi dobře ví, co je to zármutek.

Marek 1:35 Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na opuštěné místo a tam se modlil.

Žalm 5:2-4 (B21) [2]Vyslyš má slova, Hospodine, všimni si mého úpění! [3]Vnímej mé volání, můj Králi a Bože – k tobě se modlím! [4]Ráno, Hospodine, kéž můj hlas uslyšíš, ráno ti s nadějí své prosby předložím.

Christ was continually receiving from the Father that He might communicate to us. “The word which ye hear,” He said, “is not Mine, but the Father's which sent Me.” John 14:24. “The Son of man came not to be ministered unto, but to minister.” Matthew 20:28. Not for Himself, but for others, He lived and thought and prayed. From hours spent with God He came forth morning by morning, to bring the light of heaven to men. Daily He received a fresh baptism of the Holy Spirit. In the early hours of the new day the Lord awakened Him from His slumbers, and His soul and His lips were anointed with grace, that He might impart to others. His words were given Him fresh from the heavenly courts, words that He might speak in season to the weary and oppressed. “The Lord God hath given Me,” He said, “the tongue of the learned, that I should know how to speak a word in season to him that is weary: He wakeneth morning by morning, He wakeneth Mine ear to hear as the learned.” Isaiah 50:4. COL 139.1

COL – Kristova podobenství 139.1 Kristus neustále čerpal od Otce, aby mohl dávat nám. **Jan 14,24** “Slovo, které slyšíte, není moje, ale Otce, který mne poslal.” **Matouš 20,28 (B21)** “Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil.” Pán Ježíš se modlil, myslel a žil pro jiné. Každé ráno trávil hodiny ve společenství s Otcem a pak lidem přinášel nebeské světlo. Denně přijímal křest Duchem svatým. Na úsvitu každého dne Jej Otec probouzel a naplnil Jeho srdce i ústa milostí, aby ji mohl předávat lidem. Každý den dostával z nebe svěží poselství, aby jím mohl v příhodné chvíli oslovit ztrápené a unavené. **Izajáš 50,4** “Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem. On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci.” (srv. PM 68.2)

Christ's days were passed in ministering to the crowds that pressed upon Him, and in unveiling the treacherous sophistry of the rabbis, and this incessant labor often left Him so utterly wearied that His mother and brothers, and even His disciples, had feared that His life would be sacrificed. But as He returned from the hours of prayer that closed the toilsome day, they marked the look of peace upon His face. It was from hours spent with God that He came forth, morning by morning, to bring the light of heaven to men. ST January 29, 1902, par. 8

ST – časopis Znamení doby, 29. ledna 1902, odst. 8 Ve dnech, kdy Kristus sloužil zástupům, které se na Něj tlačily, a kdy odhaloval zrádné výmysly rabínů, byl často natolik vyčerpaný, že se Jeho matka a bratři, ba dokonce i učedníci obávali, že Ho to bude stát život. Když se však vracel z hodin modliteb,

které uzavíraly náročný den, všimli si, že má ve tváři pokojný výraz. Právě z hodin strávených s Bohem každé ráno vycházel, aby lidem přinesl nebeské světlo.

It was not on the cross only that Christ sacrificed Himself for humanity. As He “went about doing good” (Acts 10:38), every day's experience was an outpouring of His life. In one way only could such a life be sustained. Jesus lived in dependence upon God and communion with Him. To the secret place of the Most High, under the shadow of the Almighty, men now and then repair; they abide for a season, and the result is manifest in noble deeds; then their faith fails, the communion is interrupted, and the lifework marred. But the life of Jesus was a life of constant trust, sustained by continual communion; and His service for heaven and earth was without failure or faltering. Ed 80.3

Ed – Výchova 80.3 Kristus se neobětoval pro lidi jen na kříži. Když “procházel zemí, činil dobře” (**Skutky 10,38**), každý den se vzdával svého života. Takový život byl pro Ježíše možný pouze díky závislosti na Bohu a společenství s Ním. Když se lidé na čas uchýlí do úkrytu Nejvyššího, je možné vidět výsledky v jejich šlechetných skutcích. Pak ale jejich víra zeslábne, spojení s Bohem je přerušeno a životní dílo se pokazí. Ježíšův život však byl životem trvalé důvěry a byl udržován neustálým společenstvím s Bohem. Právě proto při své službě nebesům i zemi neselhal ani neochaboval. (srv. Vy 49.3-4)

As a man He supplicated the throne of God, till His humanity was charged with a heavenly current that connected humanity with divinity. Receiving life from God, He imparted life to men. Ed 80.4

Ed – Výchova 80.4 Pán Ježíš se jako člověk v modlitbě obracel k Božímu trůnu, až Jeho lidský život naplnila nebeská síla, která spojuje lidství s božstvím. Přijímal život od Boha a předával jej lidem. (srv. Vy 49.5)

As the people looked upon Jesus, they saw a face in which divine compassion was blended with conscious power. He seemed to be surrounded with an atmosphere of spiritual life. While His manners were gentle and unassuming, He impressed men with a sense of power that was hidden, yet could not be wholly concealed. MH 51.3

MH – Život naplněný pokojem 51.3 Když lidé vzhlíželi k Ježíši, viděli tvář naplněnou opravdovým soucitem a rozhodností. Zdálo se, že je obklopen atmosférou duchovního života. Přestože bylo Jeho chování laskavé a skromné, vzbuzoval v lidech pocit, že je v Něm síla, kterou nebylo možno zcela skrýt. (srv. ZNP 23.3)

It was from the Father that Christ constantly drew the power that enabled him to keep his life free from spot or stain of sin. It was this power that enabled him to resist temptation. RH July 4, 1912, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 4. července 1912, odst. 7 Od Otce Kristus neustále čerpal sílu, která Mu umožňovala zachovat si život bez poskvrny hříchem. Právě tato síla Mu umožňovala odolávat pokušením.

Matouš 14:23 (B21) Když zástupy propustil, vystoupil o samotě na horu, aby se modlil.

While the city was hushed in silence, and the disciples had returned to their homes to obtain refreshment in sleep, Jesus slept not. His divine pleadings were ascending to His Father from the Mount of Olives that His disciples might be kept from the evil influences which they would daily encounter in the world, and that His own soul might be strengthened and braced for the duties and trials of the coming day. All night, while His followers were sleeping, was their divine Teacher praying. The dew and frost of night fell upon His head bowed in prayer. His example is left for His followers. 2T 508.1

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 508.1 Když se město ponořilo do ticha a učedníci se vrátili do svých domovů, aby se občerstvili spánkem, Ježíš spát nešel. Z Olivové hory k Otci stoupaly Jeho božské prosby za to, aby byli učedníci uchráněni zlých vlivů, s nimiž se ve světě budou denně setkávat, a aby Jeho vlastní nitro bylo posíleno a povzbuzeno pro povinnosti a zkoušky nadcházejícího dne. Zatímco Jeho následovníci spali, Jejich božský Učitel se celou noc modlil. Noční rosa a chlad padaly na Jeho hlavu skloněnou v modlitbě. Svým následovníkům zanechal svůj příklad.

085 – Přišel sloužit 1. část

Skutky 10:38 (B21) Ježíše z Nazaretu Bůh pomazal Duchem svatým a mocí. Kamkoli přišel, konal dobro a uzdravoval všechny soužené od ďábla, protože Bůh byl s ním.

The Saviour made each work of healing an occasion for implanting divine principles in the mind and soul. This was the purpose of His work. He imparted earthly blessings, that He might incline the hearts of men to receive the gospel of His grace. MH 20.2

MH – Život naplněný pokojem 20.2 Spasitel učinil z každého uzdravení příležitost k tomu, aby do myslí i nitra lidí vštěpoval Boží zásady. To byl smysl Jeho díla. Uděloval pozemské požehnání, aby naklonil srdce lidí ke snazšímu přijetí evangelia Jeho milosti. (srv. ZNP 10.5)

Matouš 4:17 Od té chvíle začal Ježíš hlásat a říkat: "Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království Nebes."

Jesus saw in every soul one to whom must be given the call to His kingdom. He reached the hearts of the people by going among them as one who desired their good. He sought them in the public streets, in private houses, on the boats, in the synagogue, by the shores of the lake, and at the marriage feast. He met them at their daily vocations, and manifested an interest in their secular affairs. He carried His instruction into the household, bringing families in their own homes under the influence of His divine presence. His strong personal sympathy helped to win hearts. DA 151.2

DA – Touha věků 151.2 Ježíš viděl v každém člověku bytost, kterou je třeba pozvat do nebeského království. Získával si srdce lidí tím, že mezi ně chodil a vždy chtěl jen jejich dobro. Vyhledával je na ulicích, v domech, na lodích, v synagogách, na březích jezera i na svatbě. Setkával se s nimi při jejich každodenní práci a zajímal se o jejich běžné starosti. Přicházel se svým učením do jejich příbytků a celé rodiny mohly ve svých domovech vnímat vliv Jeho božské přítomnosti. Velká míra osobního porozumění Mu pomáhala získávat jejich srdce. (srv. TV 93.2)

All day He toiled, teaching the ignorant, healing the sick, giving sight to the blind, feeding the multitude; and at the eventide or in the early morning, He went away to the sanctuary of the mountains for communion with His Father. Often He passed the entire night in prayer and meditation, returning at daybreak to His work among the people. DA 259.5

DA – Touha věků 259.5 Celé dny učil nevzdělané, uzdravoval nemocné, vracel zrak slepým, sytil zástupy a večer nebo brzy ráno odcházel do svatyně hor, aby měl společenství se svým Otcem. Často se celou noc modlil a rozjímal a za svítání se vracel mezi lidi ke své práci. (srv. TV 161.5)

Throughout His life on earth, Jesus was an earnest and constant worker. He expected much; therefore He attempted much. After He had entered on His ministry, He said, "I must work the works of Him that sent Me, while it is day: the night cometh, when no man can work." John 9:4. DA 73.1

DA – Touha věků 73.1 Ježíš po celou dobu svého života na zemi svědomitě a vytrvale pracoval. Očekával mnoho, a proto mnoho podstoupil. Na počátku své služby řekl: **Jan 9,4** "Musím konat skutky toho, kdo mne poslal, dokud je den; přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat." (srv. TV 43.2)

Love for God, zeal for His glory, and love for fallen humanity, brought Jesus to earth to suffer and to die. This was the controlling power of His life. This principle He bids us adopt. DA 329.3

DA – Touha věků 329.3 Láska k Bohu, horlivost pro Jeho slávu a láska k padlému lidstvu přivedla Ježíše na zem, aby zde trpěl a nakonec zemřel. Láska byla hybnou silou v celém Jeho životě. Vybízí nás, abychom tuto zásadu přijali také my. (srv. TV 209.2)

Christ carried out in His life His own divine teachings. His zeal never led Him to become passionate. He manifested consistency without obstinacy, benevolence without weakness, tenderness and sympathy without sentimentalism. He was highly social; yet He possessed a reserved dignity that did not encourage undue familiarity. His temperance never led to bigotry or austerity. He was not conformed to this world; yet He was not indifferent to the wants of the least among men. He was awake to the needs of all. —Manuscript 132, 1902. Ev 636.1

Ev – Evangelizace 636.1 Co Kristus učil, to sám také žil. Jeho horlivost Ho nikdy nevedla k nezdravému vzplanutí. Projevoval důslednost bez tvrdohlavosti, dobrotivost bez slabošství, něhu a soucit bez sentimentalismu. Byl velmi společenský, přesto v sobě měl důstojnost, která odrazovala od nepřiměřené důvěrnosti. Jeho ukázněnost nikdy nevedla k fanatismu nebo strohosti. Nepřizpůsoboval se tomuto světu, přesto Mu nebyly lhostejné potřeby i těch nejobyčejnějších lidí. Byl vnímavý k potřebám všech." - Rukopis 132, 1902.

Every soul was precious in His eyes. While He ever bore Himself with divine dignity, He bowed with the tenderest regard to every member of the family of God. In all men He saw fallen souls whom it was His mission to save. SC 12.1

SC – Cesta ke Kristu 12.1 V Jeho očích byl každý člověk vzácný. Ačkoli se stále choval s božskou důstojností, skláněl se s největší něhou ke každému členu Boží rodiny. V každém člověku viděl ztraceného hříšníka, jehož přišel zachránit. (srv. CK 9.3)

Jesus sat as an honored guest at the table of the publicans, by His sympathy and social kindliness showing that He recognized the dignity of humanity; and men longed to become worthy of His confidence. Upon their thirsty hearts His words fell with blessed, life-giving power. New impulses were awakened, and the possibility of a new life opened to these outcasts of society. DA 274.2

DA – Touha věků 274.2 Ježíš seděl u stolu celníků na čestném místě. Svou účastí a laskavostí ukázal, že uznává lidskou důstojnost, a lidé se toužili stát hodnými Jeho důvěry. Jeho slova na jejich vyprahlá srdce působila životodárnou mocí a byla pro ně požehnáním. Probudila v těchto vyděděncích společnosti nové pohnutky a otevřela jim možnost nového života. (srv. TV 171.4)

He passed by no human being as worthless, but sought to apply the saving remedy to every soul. In whatever company He found Himself, He presented a lesson that was appropriate to the time and the circumstances. He sought to inspire with hope the most rough and unpromising, setting before them the assurance that they might become blameless and harmless, attaining such a character as would make them manifest as the children of God. Often He met those who had drifted under Satan's control, and who had no power to break from his snare. To such a one, discouraged, sick, tempted, and fallen, Jesus would speak words of tenderest pity, words that were needed and could be understood. Others He met who were fighting a hand-to-hand battle with the adversary of souls. These He encouraged to persevere, assuring them that they would win; for angels of God were on their side, and would give them the victory. Those whom He thus helped were convinced that here was One in whom they could trust with perfect confidence. He would not betray the secrets they poured into His sympathizing ear. DA 91.1

DA – Touha věků 91.1 Žádného člověka nepovažoval za bezcenného a všem chtěl přinést spasení. Vždy a všude se snažil být prospěšný a hledal nejvhodnější způsob, jak za daných okolností přivést lidi k poznání. I těm nejzvrácenějším a nejzoufalejším se snažil dát naději a ujišťoval je, že mohou obdržet čistý a bezúhonný charakter a projevovat se jako Boží děti. Často se setkával s lidmi, kteří se dostali pod nadvládu satana a neměli sílu se z ní vymanit. Se soucitem a pochopením potěšoval tyto malomyslné, nemocné, zkoušené a ztracené. Promlouval k nim slovy, která potřebovali slyšet a kterým rozuměli. Setkával se také s těmi, kdo usilovně bojovali s nepřítelem. Povzbuzoval je, aby vytrvali, a ujišťoval je, že Boží andělé jsou na jejich straně a dovedou je k vítězství. Lidé, kterým takto pomáhal, se přesvědčili, že Mu mohou plně důvěřovat, že s nimi cítí a nevyzradí jejich tajemství. (srv. TV 55.2)

Jesus was the healer of the body as well as of the soul. He was interested in every phase of suffering that came under His notice, and to every sufferer He brought relief, His kind words having a soothing balm. None could say that He had worked a miracle; but virtue—the healing power of love—went out from Him to the sick and distressed. Thus in an unobtrusive way He worked for the people from His very childhood. And this was why, after His public ministry began, so many heard Him gladly. DA 92.1

DA – Touha věků 92.1 Ježíš uzdravoval tělo i nitro. Cítil se všemi trpícími a všem přinášel úlevu. Jeho laskavá slova na ně působila jako hojivý balzám. Nedá se říci, že by tehdy vykonal nějaký zázrak, ale vycházela z Něho uzdravující síla lásky, která pozvedala nemocné a nešťastné. Tímto nenápadným způsobem pomáhal lidem již od dětství. Proto Jej mnozí tak rádi poslouchali, když začal veřejně vystupovat. (srv. TV 55.3)

Yet through childhood, youth, and manhood, Jesus walked alone. In His purity and His faithfulness, He trod the wine press alone, and of the people there was none with Him. He carried the awful weight of responsibility for the salvation of men. He knew that unless there was a decided change in the principles and purposes of the human race, all would be lost. This was the burden of His soul, and none could appreciate the weight that rested upon Him. Filled with intense purpose, He carried out the design of His life that He Himself should be the light of men. DA 92.2

DA – Touha věků 92.1 Ve skutečnosti však byl Ježíš v dětství, mládí i v dospělosti osamělý. Ve své čistotě a věrnosti nesl tíhu zodpovědnosti za spasení světa sám. Z lidí s ním nikdo nebyl a nepomáhal Mu. Věděl, že pokud lidé od základu nezmění své zásady a způsob myšlení, budou všichni ztraceni. Nikdo si neumí představit, jak těžce na Něho toto břemeno doléhalo. Cílevědomě a odhodlaně plnil své poslání být světlem lidí. (srv. TV 55.4)

He walked the earth unrecognized, unconfessed, with but few exceptions, by His creatures. The atmosphere was polluted with sin and curses, in place of the anthem of praise. His lot was poverty and humiliation. As He passed to and fro upon His mission of mercy to relieve the sick, to lift up the depressed, scarce a solitary voice called Him blessed, and the very greatest of the nation passed Him by with disdain. 5BC 1126.8

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1126.8 Až na několik výjimek chodil po zemi nerozpoznán a neuznáván svými stvořeními. Místo oslavného zpěvu bylo ovzduší znečištěné hříchem a prokletími. Jeho údělem byla chudoba a ponížení. Když procházel sem a tam při svém poslání milosrdenství, aby uzdravoval nemocné a pozvedl sklíčené, zřídkakdy Ho nějaký hlas nazval požehnaným. Ti největší z národa Ho míjeli s opovržením.

That which led the Jews to reject the Saviour's work was the highest evidence of His divine character. The greatest significance of His miracles is seen in the fact that they were for the blessing of humanity. The highest evidence that He came from God is that His life revealed the character of God. He did the works and spoke the words of God. Such a life is the greatest of all miracles. DA 406.5

DA – Touha věků 406.5 Vrcholný důkaz Spasitelova božství vedl Židy k zavržení Jeho díla. Hlavní smysl Jeho zázraků spočíval v tom, že přinášely lidem požehnání. Největším důkazem o Jeho božském původu byl Jeho život, ve kterém se zjevoval Boží charakter. Konal Boží skutky a vyslovoval Boží slova. Takový život je největším ze všech zázraků. (srv. TV 259.1)

086 – Přišel sloužit 2. část

Matouš 20:28a Stejně jako Syn člověka nepřišel, aby si nechal posloužit, ale aby posloužil...

Not for Himself, but for others, He lived and thought and prayed. From hours spent with God He came forth morning by morning, to bring the light of heaven to men. Daily He received a fresh baptism of the Holy Spirit. In the early hours of the new day the Lord awakened Him from His slumbers, and His soul and His lips were anointed with grace, that He might impart to others. His words were given Him fresh from the heavenly courts, words that He might speak in season to the weary and oppressed. “The Lord God hath given Me,” He said, “the tongue of the learned, that I should know how to speak a word in season to him that is weary: He wakeneth morning by morning, He wakeneth Mine ear to hear as the learned.” Isaiah 50:4. COL 139.1

COL – Kristova podobenství 139.1 Pán Ježíš se modlil, myslel a žil pro jiné. Každé ráno trávil hodiny ve společenství s Otcem a pak lidem přinášel nebeské světlo. Denně přijímal křest Duchem svatým. Na úsvitu každého dne Jej Otec probouzel a naplnil Jeho srdce i ústa milostí, aby ji mohl předávat lidem. Každý den dostával z nebe svěží poselství, aby jím mohl v příhodné chvíli oslovit ztrápené a unavené. **Izajáš 50,4** “Hospodin dal mi jazyk učedníků, abych uměl zemdleného podpírat slovem. On mě probouzí každého jitra, probouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci.” (srv. PM 68.2)

His doctrine dropped as the rain; His speech distilled as the dew. In the character of Christ was blended such majesty as God had never before displayed to fallen man and such meekness as man had never developed. Never before had there walked among men one so noble, so pure, so benevolent, so conscious of His godlike nature; yet so simple, so full of plans and purposes to do good to humanity. While abhorring sin, He wept with compassion over the sinner. He pleased not Himself. The Majesty of heaven clothed Himself with the humility of a child. This is the character of Christ. 5T 422.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 422.1 Jeho učení skrápělo jako déšť, Jeho řeč se rozprostírala jako rosa. V Kristově charakteru se mísil takový majestát, jaký Bůh nikdy předtím padlému člověku neprojevil, a taková mírnost, jakou člověk nikdy nevyvinul. Nikdy předtím nechodil mezi lidmi někdo tak vznešený, čistý, dobrotivý, někdo tak božské podstaty; a přitom tak prostý, tak plný plánů a záměrů konat dobro pro lidstvo. Ačkoli se mu hřích protivil, soucitně plakal nad hříšníkem. Nehledal svůj prospěch. Majestát z nebes se oblékl do pokory dítěte. Takový je Kristův charakter.

He pitied and loved not only those who sought to be obedient and loving, but those also who were wayward and perverse. Jesus has not changed; He is the same yesterday, today, and forever, and He still loves and pities the erring, seeking to draw them to Himself, that He may give them divine aid. He knows that a demon power is struggling in every soul, striving for the mastery; but Jesus came to break the power of Satan and to set the captives free. ML 300.3

ML – Můj život dnes 300.3 Neprojevoval lásku a soucit jen těm, kdo usilovali o to být poslušní a milující, ale i těm, kdo byli svéhlaví a zvrácení. Ježíš se nezměnil, je stejný včera, dnes i navěky a stále se slitovává a miluje bloudící a snaží se je přitáhnout k sobě, aby jim mohl poskytnout božskou pomoc. Ví, že v každém nitru probíhá zápas s démonskou sílou, která usiluje o nadvládu; Ježíš však přišel, aby zlomil satanovu moc a osvobodil zajatce.

Izaiáš 61:1-3 [1]Duch Panovníka Hospodina je na mně, protože mne Hospodin pomazal. Poslal mne přinášet radostnou novinu pokorným [ubohým], ovázat rány zlomeným v srdci, vyhlásit zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře [zaslepeným otevření zraku]; [2]vyhlásit rok Hospodinovy přízně a den pomsty našeho Boha; potěšit všechny truchlící; [3]zajistit pro truchlící na Sijónu, aby jim byla dána čelenka místo popela, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha malomyslnosti. Budou nazváni: Duby spravedlnosti, setba Hospodinova, aby byl oslaven.

His messages of mercy were varied to suit His audience. He knew "how to speak a word in season to him that is weary" (Isaiah 50:4); for grace was poured upon His lips, that He might convey to men in the most attractive way the treasures of truth.... DA 254.2

DA – Touha věků 254.2 Poselství milosti vždy přizpůsoboval svým posluchačům. **Izajáš 50,4** "Uměl unaveného podpírat slovem". Mluvil laskavě, Jeho rty doslova oplývaly milostí, aby lidem přiblížil poklady pravdy tím nejpřitažlivějším možným způsobem.... (srv. TV 157.4)

His tender compassion fell with a touch of healing upon weary and troubled hearts. Even amid the turbulence of angry enemies He was surrounded with an atmosphere of peace. The beauty of His countenance, the loveliness of His character, above all, the love expressed in look and tone, drew to Him all who were not hardened in unbelief. Had it not been for the sweet, sympathetic spirit that shone out in every look and word, He would not have attracted the large congregations that He did. The afflicted ones who came to Him felt that He linked His interest with theirs as a faithful and tender friend, and they desired to know more of the truths He taught. Heaven was brought near. They longed to abide in His presence, that the comfort of His love might be with them continually. DA 254.4

DA – Touha věků 254.4 Jeho láska a soucit působily na srdce unaveného a zarmouceného člověka jako hojivý balzám. I uprostřed rozhněvaných nepřátel z Něho vyzařoval pokoj. Jeho půvab a klid, příjemná povaha a především láska, která se odrážela v Jeho pohledu i projevu, přitahovaly každého, kdo se nezatvrdil v nevíře. Nebýt laskavého a soucitného přístupu vycházejícího z každého pohledu i slova, nechodily by za Ním tak veliké zástupy. Trpící, kteří za Ním přicházeli, cítili, že o ně má zájem jako jejich věrný přítel, a chtěli lépe poznat pravdy, kterým učil. Přiblížilo se k nim nebe. Toužili být stále s Ním, aby se mohli bez přestání těšit z Jeho lásky. (srv. TV 157.6)

Jesus watched with deep earnestness the changing countenances of His hearers. The faces that expressed interest and pleasure gave Him great satisfaction. As the arrows of truth pierced to the soul, breaking through the barriers of selfishness, and working contrition, and finally gratitude, the Saviour was made glad. When His eye swept over the throng of listeners, and He recognized among them the faces He had before seen, His countenance lighted up with joy. He saw in them hopeful subjects for His kingdom. When the truth, plainly spoken, touched some cherished idol, He marked the change of countenance, the cold, forbidding look, which told that the light was unwelcome. When He saw men refuse the message of peace, His heart was pierced to the very depths. DA 255.1

DA – Touha věků 255.1 Ježíš velmi pozorně a s uspokojením sledoval, jak se mění výraz tváře Jeho posluchačů. Vyzařoval z nich zájem a radost. Spasitele těšilo, když pravda pronikala do jejich srdcí, bořila zdi sobectví, vedla je k pokání a nakonec i k vděčnosti. Když v zástupu posluchačů rozpoznal známé tváře, rozzářil se radostí. Viděl v nich nadějné obyvatele svého království. Když se jasně vyslovená pravda dotkla některé z opečovávaných model, zaznamenal změnu. Chladný a odmítavý

pohled svědčil o neochotě přijmout světlo. Takové zavrhování poselství pokoje pro Ježíše bylo jako bodnutí nožem. Vždy Ho to velmi zraňovalo. (srv. TV 158.1)

Our Redeemer thirsts for recognition. He hungers for the sympathy and love of those whom He has purchased with His own blood. He longs with inexpressible desire that they should come to Him and have life. As the mother watches for the smile of recognition from her little child, which tells of the dawning of intelligence, so does Christ watch for the expression of grateful love, which shows that spiritual life is begun in the soul. DA 191.1

DA – Touha věků 191.1 Náš Vykupitel dychtí po přijetí, po lásce a pochopení lidí, které vykoupil svou vlastní krví. Jeho touha po tom, aby k Němu přišli, a On jim mohl dát život, je nepopsatelná. Stejně jako matka čeká na úsměv dítěte jako na důkaz pokroku jeho duševního vývoje, očekává i Kristus projevy vděčnosti a lásky, jež jsou důkazem toho, že člověk začal žít duchovním životem. (srv. TV 116.4)

The work of Christ was largely composed of personal interviews. He had a faithful regard for the one-soul audience; and that one soul has carried to thousands the intelligence received. —The Review and Herald, May 9, 1899. Ev 58.1

Ev – Evangelizace 58.1 Kristovo dílo se z velké části skládalo z osobních rozhovorů. Vážil si byť i jediného posluchače, věnoval mu náležitou pozornost. Tento člověk potom předal získané poznatky tisícům lidí. - The Review and Herald, 9. května 1899.

Even the crowd that so often thronged His steps was not to Christ an indiscriminate mass of human beings. He spoke directly to every mind and appealed to every heart. He watched the faces of His hearers, marked the lighting up of the countenance, the quick, responsive glance, which told that truth had reached the soul. Ed 231.2

Ed – Výchova 231.2 Ani zástup, který jej často následoval, nebyl pro Krista anonymní masou lidí. Hovořil přímo a konkrétně, působil na každou mysl a apeloval na každé srdce. Pozoroval tváře svých posluchačů. Když zahlédl rozzářený obličej, věděl, že se pravda dotkla nitra. (srv. Vy 136.9)

Christ was presented before me, and His manner of talking; and there was a sweet melody in His voice. His voice, in a slow, calm manner, reached those who listened, and His words penetrated their hearts, and they were able to catch on to what He said before the next sentence was spoken. Ev 670.2

Ev – Evangelizace 670.2 Byl mi představen Kristus a Jeho způsob mluvení. Jeho hlas zněl líbezně a pomalým, klidným způsobem se dostával k posluchačům. Jeho slova pronikala do jejich srdcí a oni byli schopni pojmout, co říká, dříve, než vyslovil další větu.

Marek 12:37b [37] ... A velký zástup mu rád naslouchal.

He spoke of those truths that relate to the conduct of life and that unite man with eternity. Ed 81.1

Ed – Výchova 81.1 Hovořil o pravdách, které se vztahují ke způsobu života a které spojují člověka s věčností. (srv. Vy 49.7)

Jan 1:12-13 [12]Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. [13]Ti se nenarodili z krve [otcovy a matčiny] ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

087 – Učil jako ten, kdo má moc

Lukáš 4:32 A byli ohromeni nad jeho učením, protože jeho slovo bylo pronášeno v pravomoci (**B21** – jeho slovo mělo moc).

Christ reached the people where they were. He presented the plain truth to their minds in the most forcible, simple language. The humble poor, the most unlearned, could comprehend, through faith in Him, the most exalted truths. No one needed to consult the learned doctors as to His meaning. He did not perplex the ignorant with mysterious inferences, or use unaccustomed and learned words, of which they had no knowledge. The greatest Teacher the world has ever known, was the most definite, simple, and practical in His instruction. GW 49.3

GW – Pracovníci evangelia 49.3 Kristus oslovoval lidi tam, kde se nacházeli. Předkládal jim jasnou pravdu tím nejsrozumitelnějším a nejjednodušším jazykem. Skromní chudí, ti nejméně vzdělaní, mohli skrze víru v Něho pochopit ty nejvznešenější pravdy. Nikdo se nemusel radit s učenými teology, co tím myslel. Nevzdělaným nemátl hlavu tajemnými závěry ani nepoužíval neobvyklá a učená slova, která neznali. Největší Učitel, jakého kdy svět poznal, byl ve svém učení v největší možné míře jasný, jednoduchý a praktický.

But while His teaching was simple, He spoke as one having authority. This characteristic set His teaching in contrast with that of all others. The rabbis spoke with doubt and hesitancy, as if the Scriptures might be interpreted to mean one thing or exactly the opposite. The hearers were daily involved in greater uncertainty. But Jesus taught the Scriptures as of unquestionable authority. Whatever His subject, it was presented with power, as if His words could not be controverted. DA 253.5

DA – Touha věků 253.5 Jeho učení bylo sice prosté, ale také úplně jiné než všechna ostatní, protože Ježíš mluvil jako “ten, kdo má moc”. Rabíni se vyjadřovali neurčitě a váhavě, jako by se Písmo dalo chápat tak, anebo přesně naopak. Jejich posluchači propadali stále větší nejistotě. Ježíš však vykládal Písmo jako zcela nepochybné svědectví. Jakékoliv téma vysvětloval s takovou mocí, že Jeho slova nemohl nikdo zpochybnit. (srv. TV 157.2)

When his doctrines were opposed, he defended them with so great zeal and certainty as to impress his hearers that he would die, if need be, to sustain the authority of his teachings. RH January 7, 1890, par. 4

RH – časopis Review and Herald, 7. ledna 1890, odst. 4 Když Jeho naukám někdo oponoval, bránil je s takovou horlivostí a přesvědčením, až to v Jeho posluchačích vzbuzovalo dojem, že by byl ochoten na podporu věrohodnosti svého učení jít i na smrt.

It was the work of Christ to present the truth in the framework of the gospel, and to reveal the precepts and principles that He had given to fallen man. Every idea He presented was His own. He needed not to borrow thoughts from any, for He was the originator of all truth. He could present the ideas of prophets and philosophers, and preserve His originality; for all wisdom was His; He was the source, the

fountain, of all truth. He was in advance of all, and by His teaching He became the spiritual leader for all ages. 1SM 409.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 409.2 Kristovým úkolem bylo předkládat pravdu v rámci evangelia a představovat zásady a principy, které dal padlému člověku. Každá z předložených myšlenek byla Jeho vlastní. Nepotřeboval si je od nikoho vypůjčovat, protože byl původcem veškeré pravdy. Mohl předkládat myšlenky proroků a filozofů, a přitom si zachovat svou vlastní originalitu, neboť veškerá moudrost patřila Jemu. Byl původcem, zdrojem veškeré pravdy. Existoval před všemi ostatními a svým učením se stal duchovním vůdcem pro všechny věky.

Jesus takes up the commandments separately, and explains the depth and breadth of their requirement. Instead of removing one jot of their force, He shows how far-reaching their principles are, and exposes the fatal mistake of the Jews in their outward show of obedience. He declares that by the evil thought or the lustful look the law of God is transgressed. One who becomes a party to the least injustice is breaking the law and degrading his own moral nature. Murder first exists in the mind. He who gives hatred a place in his heart is setting his feet in the path of the murderer, and his offerings are abhorrent to God. DA 310.2

DA – Touha věků 310.2 Ježíš probírá jedno přikázání po druhém a vysvětluje hloubku a dosah jejich požadavků. Neubírá z nich ani jediné písmenko, ale poukazuje na jejich dalekosáhlý význam. Odhaluje vnější okázalou poslušnost Židů jako osudný omyl. Prohlašuje, že přestoupením Božího zákona je i zlá myšlenka či chtivý pohled. Člověk, který se podílí na sebemenší nespravedlnosti, porušuje zákon a znehodnocuje svou morální sílu. Vražda vždy začíná nejprve myšlenkou. Ten, kdo ve svém srdci chová nenávist, sestupuje na cestu vraha a jeho oběti jsou Bohu odporné. (srv. TV 194.5)

The Pharisees were dissatisfied with the teachings of Christ. The practical godliness which he enjoined condemned them. They desired him to dwell upon the external observances of the ceremonial law, and the customs and traditions of the fathers. But Jesus teaches the spiritual nature of the law and its far-reaching claims. Love to God and to men must dwell in the heart and control the life,—the spring of every thought and every action. RH September 27, 1881, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 27. září 1881, odst. 7 Farizeové s Kristovým učením nebyli spokojení. Jím nařizovaná praktická zbožnost je odsuzovala. Chtěli, aby se věnoval vnějšímu dodržování obřadního zákona a zvykům a tradicím otců. Ježíš však učí o duchovní povaze zákona a jeho dalekosáhlých nárocích. Láska k Bohu a k lidem musí přebývat v srdci a řídit život – musí být zdrojem každé myšlenky a každého jednání.

He, the author of truth, must separate truth from the chaff of man's utterance, which had made it of no effect. The principles of God's government and the plan of redemption must be clearly defined. The lessons of the Old Testament must be fully set before men. PK 700.3

PK – Proroci a králové 700.3 Ježíš jako původce pravdy musí oddělit pravdu od plev lidských výroků, které ji zbavili účinku. Zásady Boží vlády a plán vykoupení musí být jasně vymezeny. Lidstvu musí být předložena naučení Starého zákona. (srv. PK 460.4)

He spoke with certainty, and a convincing power attended His words. The people were silenced, and a feeling of fear crept over them. They looked at one another doubtfully. Who of them would be saved if this Man's teachings were true? Many were convicted that this remarkable Teacher was actuated by the Spirit of God, and that the sentiments He uttered were divine. DA 305.1

DA – Touha věků 305.1 Mluvil jistě a přesvědčivě. Lidé zmlkli a zmocnila se jich bázeň. Nejistě se ohlíželi jeden po druhém. Je-li učení tohoto Muže pravdivé, kdo z nich může být zachráněn? Mnozí byli přesvědčeni, že tento obdivuhodný Učitel je veden Duchem svatým a Jeho ústy k nim promlouvá Bůh. (srv. TV 191.2)

What He taught, He lived. “I have given you an example,” He said to His disciples; “that ye should do as I have done.” “I have kept My Father's commandments.” John 13:15; 15:10. Thus in His life, Christ's words had perfect illustration and support. And more than this; what He taught, He was. His words were the expression, not only of His own life experience, but of His own character. Not only did He teach the truth, but He was the truth. It was this that gave His teaching, power. Ed 78.7

Ed – Výchova 78.7 Žil přesně podle toho, co učil. Svým učedníkům řekl: **Jan 13,15** “Dal jsem vám příklad, abyste i vy činili, co jsem já učinil vám.” **Jan 15,10** “Já jsem zachoval přikázání svého Otce.” Kristův život tato slova dokonale naplnil a potvrdil. Ukázal však světu ještě více: To, co učil, tím také byl. Jeho slova vyjadřovala nejen Jeho životní zkušenosti, ale i Jeho charakter. Nebyl pouze učitelem pravdy — On sám byl tou pravdou. Právě to dávalo Jeho učení moc. (srv. Vy 48.4-5)

The teaching of Christ was the expression of an inwrought conviction and experience, and those who learn of Him become teachers after the divine order. The word of God, spoken by one who is himself sanctified through it, has a life-giving power that makes it attractive to the hearers, and convicts them that it is a living reality. When one has received the truth in the love of it, he will make this manifest in the persuasion of his manner and the tones of his voice. He makes known that which he himself has heard, seen, and handled of the word of life, that others may have fellowship with him through the knowledge of Christ. His testimony, from lips touched with a live coal from off the altar, is truth to the receptive heart, and works sanctification upon the character. DA 142.1

DA – Touha věků 142.1 Kristovo učení bylo výrazem hlubokého vnitřního přesvědčení a zkušenosti. Lidé, kteří se učí od Krista, se stávají učiteli podle božského řádu. Boží slovo zvěstované ústy člověka, který je jím sám posvěcen, má životodárnou moc. Přitahuje posluchače a přesvědčuje je, že toto slovo je živou skutečností. Když někdo přijme pravdu s láskou, která je v ní obsažena, projeví se to v jeho chování i řeči. Hlásá to, co o Slově života na vlastní uši slyšel, co sám viděl a přijal, aby i ostatní mohli spolu s ním poznávat Krista. Ve svědectví z jeho úst, kterých se dotkl žhavý uhlík z oltáře (Izajáš 6,6), poznají vnímaví lidé pravdu, která posvěcuje charakter člověka. (srv. TV 86.3-4)

By his words, his influence, and his example, he made men feel that it was possible for them to return to their loyalty and be reinstated in God's favor. He led them to see that if they repented, if their characters were transformed after the divine similitude, they would win immortality. RH December 15, 1896, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 15. prosince 1896, odst. 7 Svými slovy, svým vlivem a příkladem dával lidem najevo, že je možné se vrátit k věrnosti Bohu a znovu se těšit z Jeho přízně. Přivedl je k poznání, že pokud budou činit pokání a jejich charakter se promění podle Božího vzoru, získají nesmrtelnost.

Lukáš 4:18-19 [18]Pánův Duch je na mně, protože mne pomazal, abych zvěstoval evangelium chudým; poslal mne vyhlásit zajatcům propuštění a slepým nabytí zraku, propustit zlomené na svobodu, [19]vyhlásit vítaný Pánův rok (léto Hospodinovy milosti – B21)."

Jan 3:34-36 [34]Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť [Bůh] dává Ducha bez odměřování. [35]Otec miluje Syna a všechno dal do jeho rukou. [36]Kdo věří v Syna, má věčný život; kdo však Syna odmítá, nespatří život, ale zůstává na něm Boží hněv."

But the Pharisees rejected Christ; "being ignorant of God's righteousness, and going about to establish their own righteousness" (Romans 10:3), they would not submit themselves unto the righteousness of God. MB 54.2

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 54.2 Farizeové však Krista zavrhli. **Římanům 10,3** "Protože neznají Boží spravedlnost, a místo toho usilují postavit svou vlastní [spravedlnost], nepodřídili se spravedlnosti Boží." (srv. MON 37.1)

088 – Přišel vyvýšit zákon

Izaiáš 42:21 Kvůli jeho spravedlnosti se Hospodinu zalíbilo učinit zákon významným a zvelebit ho.

His mission was to “magnify the law, and make it honorable.” Isaiah 42:21. He was to show the spiritual nature of the law, to present its far-reaching principles, and to make plain its eternal obligation. MB 49.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 49.1 Kristovo poslání bylo **Izajáš 42,21** “učinit zákon významným a zvelebit ho”. Měl ukázat duchovní povahu zákona, jeho rozsáhlé principy a vysvětlit jeho věčnou platnost. (srv. MON 34.3)

In the precepts of His holy law, God has given a perfect rule of life; and He has declared that until the close of time this law, unchanged in a single jot or tittle, is to maintain its claim upon human beings. Christ came to magnify the law and make it honorable. He showed that it is based upon the broad foundation of love to God and love to man, and that obedience to its precepts comprises the whole duty of man. In His own life He gave an example of obedience to the law of God. In the Sermon on the Mount He showed how its requirements extend beyond the outward acts and take cognizance of the thoughts and intents of the heart. AA 505.1

AA – Skutky apoštolů 505.1 V ustanoveních svého svatého zákona nám Bůh dal dokonalé pravidlo života a prohlásil, že tento zákon platí v nezměněné podobě pro všechny lidi; až do konce času z něj nepomine jediné písmenko ani jediná čárka. Kristus přišel, aby jej vyvýšil a oslavil. Ukázal, že zákon stojí na pevném základu lásky k Bohu a bližnímu a že veškeré povinnosti člověka jsou zahrnuty v poslušnosti jeho nařízením. Ježíš nám svým vlastním životem dal příklad takové poslušnosti. V kázání na Hoře nám Spasitel vysvětlil, že požadavky zákona se netýkají jen našeho jednání, ale také našich myšlenek a nejniternějších záměrů a úmyslů našeho srdce. (srv. PNL 292.2)

Jesus takes up the commandments separately, and explains the depth and breadth of their requirement. Instead of removing one jot of their force, He shows how far-reaching their principles are, and exposes the fatal mistake of the Jews in their outward show of obedience. He declares that by the evil thought or the lustful look the law of God is transgressed. One who becomes a party to the least injustice is breaking the law and degrading his own moral nature. Murder first exists in the mind. He who gives hatred a place in his heart is setting his feet in the path of the murderer, and his offerings are abhorrent to God. DA 310.2

DA – Touha věků 310.2 Ježíš probírá jedno přikázání po druhém a vysvětluje hloubku a dosah jejich požadavků. Neubírá z nich ani jediné písmenko, ale poukazuje na jejich dalekosáhlý význam. Odhaluje vnější okázalou poslušnost Židů jako osudný omyl. Prohlašuje, že přestoupením Božího zákona je i zlá myšlenka či chtivý pohled. Člověk, který se podílí na sebemenší nespravedlnosti, porušuje zákon a znehodnocuje svou morální sílu. Vražda vždy začíná nejprve myšlenkou. Ten, kdo ve svém srdci chová nenávist, sestupuje na cestu vraha a jeho oběti jsou Bohu odporné. (srv. TV 194.5)

Matouš 5:20-32,38-48 [20]Neboť vám pravím: Nebudeli vaše spravedlnost o mnoho převyšovat spravedlnost učitelů Zákona a farizeů, do království Nebes určitě nevstoupíte.”

[21]“Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: "Nezavraždíš." Kdo by zavraždil, propadne soudu. [22]Já vám však pravím, že soudu propadne každý, kdo se [bez příčiny] hněvá na svého bratra. Kdo by svému bratru řekl: "Raka", propadne veleradě. Kdo by mu řekl: "Blázne", propadne ohnivé Gehenně. [23]Jestliže tedy přinášíš svůj dar na oltář a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, [24]zanech tam před oltářem svůj dar a odejdi; nejprve se usmiř se svým bratrem, a pak přijď a obětuj svůj dar. [25]Dohodni se se svým odpůrcem rychle, dokud jsi s ním na cestě, aby tě snad odpůrce nevydal soudci a soudce strážci, a byl bys uvržen do vězení. [26]Amen, pravím tobě: Jistě odtamtud nevyjdeš, dokud nezaplatíš poslední haléř.”

[27]“Slyšeli jste, že bylo řečeno [předkům]: "Nezcizoložíš." [28]Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu tak, že po ní zatouží, již s ní zcizoložil ve svém srdci. [29]Jestliže tě tvé pravé oko svádí, vyjmi je a odhoď od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo vrženo do Gehenny. [30]A jestliže tě svádí tvá pravá ruka, utni ji a odhoď od sebe; neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo odešlo do Gehenny.”

[31]“Také bylo řečeno: "Kdo propustí svou ženu, ať jí dá rozlukový list." [32]Ale já vám pravím, že každý, kdo propouští svou ženu, kromě případu smilstva, uvádí ji do cizoložství, a kdo by se s propuštěnou oženil, cizoloží.” ...

[38]“Slyšeli jste, že bylo řečeno: "Oko za oko a zub za zub." [39]Já však vám pravím, abyste neodporovali zlému člověku, ale když tě někdo udeří do [tvé] pravé tváře, nastav mu i druhou tvář. [40]A tomu, kdo se s tebou chce soudit a vzít ti košili, nech i plášť. [41]A když tě někdo bude nutit k službě na jednu míli, jdi s ním dvě. [42]Tomu, kdo tě žádá, dej a od toho, kdo si od tebe chce vypůjčit, se neodvrať.”

[43]“Slyšeli jste, že bylo řečeno: "Budeš milovat svého bližního" a nenávidět svého nepřítele. [44]Já však vám pravím: Milujte své nepřátele, [žehnejte těm, kdo vás proklínají, dobře čiňte těm, kdo vás nenávidí,] a modlete se za ty, kteří vás [urážejí a] pronásledují, [45]abyste byli syny svého Otce, který je v nebesích; neboť on nechává své slunce vycházet nad zlými i dobrými a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. [46]Jestliže si zamilujete ty, kteří vás milují, jakou máte odměnu? Což i celníci nečiní totéž? [47]A pozdravíteli jen své bratry, co činíte navíc? Nečiní totéž i pohané? [48]Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.”

The law of God, as presented in the Scriptures, is broad in its requirements. Every principle is holy, just, and good. The law lays men under obligation to God; it reaches to the thoughts and feelings; and it will produce conviction of sin in every one who is sensible of having transgressed its requirements. If the law extended to the outward conduct only, men would not be guilty in their wrong thoughts, desires, and designs. But the law requires that the soul itself be pure and the mind holy, that the thoughts and feelings may be in accordance with the standard of love and righteousness. 1SM 211.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 211.1 Boží zákon, jak je představen v Písmu, je ve svých požadavcích obsáhlý. Každá z jeho zásad je svatá, spravedlivá a dobrá. Zákon lidi vůči Bohu zavazuje. Zasahuje do myšlenek a pocitů a v každém, kdo si uvědomí, že jeho požadavky přestoupil, vyvolá usvědčení z hříchu. Kdyby se zákon vztahoval pouze na vnější jednání, lidé by se neprovinili svými špatnými myšlenkami, touhami a záměry. Zákon však vyžaduje, aby samo nitro bylo čisté a mysl svatá, aby myšlenky a pocity byly v souladu s měřítkem lásky a spravedlnosti.

In His teachings, Christ showed how far-reaching are the principles of the law spoken from Sinai. He made a living application of that law whose principles remain forever the great standard of righteousness—the standard by which all shall be judged in that great day when the judgment shall sit, and the books shall be opened. He came to fulfill all righteousness, and, as the head of humanity, to show man that he can do the same work, meeting every specification of the requirements of God. Through the measure of His grace furnished to the human agent, not one need miss heaven. Perfection of character is attainable by every one who strives for it. This is made the very foundation of the new covenant of the gospel. The law of Jehovah is the tree; the gospel is the fragrant blossoms and fruit which it bears. 1SM 211.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 211.2 Kristus ve svém učení ukázal, jak dalekosáhlé jsou principy zákona vyřčeného na Sinaji. Stal se živou ukázkou, jak jej uplatňovat ve svém vlastním životě. Zásady tohoto zákona navždy zůstávají velkým měřítkem spravedlnosti, podle něhož budou všichni souzeni v onen velký den, kdy zasedne soud a otevřou se knihy. Ježíš přišel, aby naplnil veškerou spravedlnost. Jako hlava lidstva člověku ukázal, že může činit totéž a vyhovět všem Božím požadavkům. Díky nezměrné velikosti Jeho milosti, kterou člověku poskytuje, nemusí o nebe nikdo přijít. Dokonalosti charakteru může dosáhnout každý, kdo o ni usiluje. To se stává samotným základem nové smlouvy evangelia. Hospodinův zákon je stromem, evangelium je voňavými květy a ovocem, které nese.

Since the law of God is “holy, and just, and good,” a transcript of the divine perfection, it follows that a character formed by obedience to that law will be holy. Christ is a perfect example of such a character. He says: “I have kept My Father's commandments.” “I do always those things that please Him.” John 15:10; 8:29. The followers of Christ are to become like Him—by the grace of God to form characters in harmony with the principles of His holy law. This is Bible sanctification. GC 469.2

GC – Velký spor věků 469.2 Protože Boží zákon je “svatý, spravedlivý a dobrý”, protože je projevem Boží dokonalosti, vyplývá z toho, že i povaha formovaná poslušností tohoto zákona bude svatá. Dokonalým příkladem takové povahy je Ježíš Kristus, který řekl: **Jan 15,10** “Já jsem zachoval přikázání svého Otce.” **Jan 8,29** “Stále činím to, co se jemu líbí.” Následovníci Pána Ježíše mají být jako On — z Boží milosti mají utvářet svůj charakter v souladu se zásadami svatého Božího zákona. To je biblické posvěcení. (srv. VDV 307.2)

This work can be accomplished only through faith in Christ, by the power of the indwelling Spirit of God. GC 469.3

GC – Velký spor věků 469.3 Toto dílo posvěcení se uskutečňuje pouze skrze víru v Ježíše Krista, mocí Božího Ducha, který v člověku přebývá. (srv. VDV 307.3)

Those who truly unite with Christ will be found doing the same work that Christ did while on the earth, —they will be found magnifying the law and making it honorable.... When the advocates of truth reveal the efficiency of truth in their life and character, a blow is struck against the kingdom of Satan. SD 41.5

SD – Synové a dcery Boží 41.5 Kdo se doopravdy spojí s Kristem, bude konat stejné dílo jako On, když byl na zemi. Bude vyvyšovat a oslavovat zákon.... Když obhájci pravdy prokazují účinnost pravdy ve svém vlastním životě a charakteru, je tím satanovu království zasazena tvrdá rána.

Izaiáš 42:1-4 [1]Hle, můj otrok [služebník], kterého budu pevně držet [podpírat], můj vyvolený, jehož si má duše oblíbila. Vložil jsem na něj svého Ducha, a přinese právo národům. [2]Nebude křičet ani se pozdvihovat ani nebude venku slyšet jeho hlas. [3]Nalomenou třtinu nezlomí a hasnoucí knot [oba výrazy představují slabé a utištěné] neuhasí, bude vynášet pravdivý soud [k pravdě vyvede právo]. [4]Nezemdlí ani se nenalomí, dokud neustanoví v zemi právo. I ostrovy budou očekávat na jeho zákon.

Christ Himself did not suppress one word of truth, but He spoke it always in love. He exercised the greatest tact, and thoughtful, kind attention in His intercourse with the people. He was never rude, never needlessly spoke a severe word, never gave needless pain to a sensitive soul. He did not censure human weakness. He fearlessly denounced hypocrisy, unbelief, and iniquity, but tears were in His voice as He uttered His scathing rebukes. He wept over Jerusalem, the city He loved, that refused to receive Him, the Way, the Truth, and the Life. They rejected Him, the Saviour, but He regarded them with pitying tenderness, and sorrow so deep that it broke His heart. Every soul was precious in His eyes. DA 353.1

DA – Touha věků 353.1 Kristus nikdy nezamlčoval pravdu. Vždy však mluvil s láskou. Ve styku s lidmi byl velmi ohleduplný, uvážlivý a pozorný. Nikdy se neprojevoval hrubě, nemluvil zbytečně přísně a nezraňoval citlivé lidi. Neodsuzoval lidskou slabost. Neohroženě napadal pokrytectví, nevíru a nepravost. Činil to však s nesmírnou lítostí. Plakal nad svým milovaným městem Jeruzalémem, které Jej odmítlo přijmout jako cestu, pravdu a život. Zavrhli Spasitele, který je miloval tak, že mu lítost zlomila srdce. Každý člověk byl v Jeho očích nesmírně cenným. (srv. TV 223.3)

Christ was a faithful reprover. Never lived there another who so hated evil; never another whose denunciation of it was so fearless. To all things untrue and base His very presence was a rebuke. In the light of His purity, men saw themselves unclean, their life's aims mean and false. Yet He drew them. He who had created man, understood the value of humanity. Evil He denounced as the foe of those whom He was seeking to bless and to save. In every human being, however fallen, He beheld a son of God, one who might be restored to the privilege of his divine relationship. Ed 79.1

Ed – Výchova 79.1 Kristus byl věrný a zároveň dokázal kárat hřích a nazývat zlo pravým jménem. Nikdy nežil na této zemi nikdo, kdo by tak nenáviděl zlo a tak neohroženě se proti němu stavěl. Už Jeho samotná přítomnost byla výtkou všem nepravdivým a přízemním věcem. Ve světle Jeho čistoty viděli lidé vlastní nečistotu, začínali chápat ubohost a nesprávnost svých životních cílů. Přesto je Pán Ježíš přitahoval. Stvořitel člověka znal hodnotu lidského života. Zlo považoval za nepřítele těch, kterým toužil přinést požehnání a záchranu. V každé hříšné lidské bytosti viděl Boží dítě, které může být přivedeno zpátky do Boží rodiny a mít privilegium společenství a vztahu s Bohem. (srv. Vy 48.6)

“God sent not His Son into the world to condemn the world; but that the world through Him might be saved.” John 3:17. Looking upon men in their suffering and degradation, Christ perceived ground for hope where appeared only despair and ruin. Wherever there existed a sense of need, there He saw opportunity for uplifting. Souls tempted, defeated, feeling themselves lost, ready to perish, He met, not with denunciation, but with blessing. Ed 79.2

Ed – Výchova 79.2 Jan 3,17 “Vždyť Bůh neposlal [svého] Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby byl svět skrze něj zachráněn.” Při pohledu na utrpení a ponížení lidí — tam, kde bylo patrné jen zoufalství

a zkáza — dokázal Ježíš Kristus vidět naději. Kde byla jen nouze, viděl příležitost pro povzbuzení. Přijímal všechny pokoušené, zdeptané a ztracené, ne aby je odsoudil, ale aby jim mohl dát své požehnání. (srv. Vy 48.7-8)

The Saviour was full of compassion and love; He never spurned the truly penitent, however great their guilt; but He severely denounced hypocrisy of every sort. He is acquainted with the sins of men, He knows all their acts and reads their secret motives; yet He does not turn away from them in their iniquity. He pleads and reasons with the sinner, and in one sense—that of having Himself borne the weakness of humanity—He puts Himself on a level with him. “Come now, and let us reason together, saith the Lord: though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red like crimson, they shall be as wool.” 4T 294.1

4T – Svědectví pro církev, 4. svazek 294.1 Spasitel byl plný soucitu a lásky. Nikdy neodmítl upřímně litujícího člověka, ať už byla jeho vina sebevětší. Tvrdě však odsuzoval pokrytectví všeho druhu. Je seznámen s hříchy lidí, zná všechny jejich činy a tajné pohnutky; přesto se od nich v jejich nepravosti neodvrací. Přimlouvá se za hříšníka a domlouvá mu a v určitém smyslu – v tom, že sám nesl slabost lidství – se mu staví na roveň. **Izaiáš 1:18** "Jen pojďte a proberme to, praví Hospodin; jsouli vaše hříchy jako šarlat, zbělejí jako sníh, jsouli rudé jako purpur, budou jako vlna."

But the purity and holiness of Christ called forth against him the hatred of the ungodly. His life of self-denial and sinless devotion was a perpetual reproof to a proud, sensual people. RH July 18, 1882, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 18. července 1882, odst. 7 Kristova čistota a svatost však proti Němu vyvolala nenávist bezbožných. Jeho život plný sebezapření a bezhříšné oddanosti byl pro pyšné a smyslné lidi neustálou výtkou.

They could not tolerate the fearless rebukes by which he unmasked hypocrisy and condemned vice. When he exhorted them to put away their iniquities, they turned from him with sneers and execrations. They could not endure the radiance of a sinless character. It too clearly revealed their own defects. As religious teachers, they were envious of his influence with the people, fearing that themselves and their teachings would be overlooked. RH July 18, 1882, par. 8

RH – časopis Review and Herald, 18. července 1882, odst. 8 Nemohli strpět Jeho neohrožené výtky, jimiž odhaloval pokrytectví a odsuzoval nemorálnost. Když je nabádal, aby odložili své nepravosti, odvraceli se od Něj s posměšky a opovržením. Nedokázali snést záři bezhříšného charakteru. Ten až příliš zřetelně odhaloval jejich vlastní nedostatky. Podobně jako náboženští učitelé Mu záviděli Jeho vliv na lidi a obávali se, že oni a jejich učení budou přehlíženi.

They envied Christ's beauty of character. His manner of teaching was far superior to theirs, and they dreaded His success. He remonstrated with them, unveiling their hypocrisy, and showing them the sure results of their course of action. This stirred them to madness. They smarted under the rebukes they could not silence. They hated the high standard of righteousness which Christ continually presented. They saw that His teaching was placing them where their selfishness would be uncloaked, and they determined to kill Him. They hated His example of truthfulness and piety and the elevated spirituality revealed in all He did. His whole life was a reproof to their selfishness... COL 293.3

COL – Kristova podobenství 293.3 Záviděli Kristu krásu Jeho charakteru. Ježíšův způsob vyučování zdaleka převyšoval ten jejich a z Jeho úspěchu měli obavu. Kristus je káral, odhaloval jejich pokrytectví a ukazoval jim, jaké následky bude mít jejich jednání. To je dohánělo k zuřivosti. Pálily je výtky, jejichž oprávněnost nemohli popřít. Nenáviděli ideál spravedlnosti, který Kristus vždy představoval. Viděli, že Jeho učení odhaluje jejich sobectví, proto se rozhodli Jej zabít. Nenáviděli jeho opravdovost a zbožnost, Jeho duchovnost, která se projevovala ve všem, co dělal. Celým svým životem káral jejich sobectví... (srv. PM 149.4)

Jesus Himself never purchased peace by compromise. His heart overflowed with love for the whole human race, but He was never indulgent to their sins. He was too much their friend to remain silent while they were pursuing a course that would ruin their souls.... real peace can never be secured by compromising principle. And no man can be true to principle without exciting opposition. DA 356.1

DA – Touha věků 356.1 Ježíš nikdy nezískával pokoj za cenu kompromisu. Miloval všechny lidi, ale nikdy nebyl shovívavý k jejich hříchům. Byl jejich přítelem a nedokázal mlčet, když viděl, že jdou po cestě vedoucí do záhuby.... Skutečného pokoje nikdy nelze dosáhnout ústupkem v zásadách. Kdo chce zůstat věrný zásadám, narazí na odpor. (srv. TV 225.5)

He who came to redeem the lost world was opposed by the united forces of the adversaries of God and man. In an unpitying confederacy, evil men and evil angels arrayed themselves against the Prince of Peace. Though His every word and act breathed of divine compassion, His unlikeness to the world provoked the bitterest hostility. Because He would give no license for the exercise of the evil passions of our nature, He aroused the fiercest opposition and enmity. So it is with all who will live godly in Christ Jesus. Between righteousness and sin, love and hatred, truth and falsehood, there is an irrepressible conflict. When one presents the love of Christ and the beauty of holiness, he is drawing away the subjects of Satan's kingdom, and the prince of evil is aroused to resist it. Persecution and reproach await all who are imbued with the Spirit of Christ. The character of the persecution changes with the times, but the principle—the spirit that underlies it—is the same that has slain the chosen of the Lord ever since the days of Abel. MB 29.2

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 29.2 Proti Spasiteli, který přišel vykoupit ztracený svět, se postavily spojené síly nepřátel Boha i lidí. Zlí lidé a padlí andělé se spojili v nemilosrdném odporu proti Knížeti pokoje. I když se v každém Jeho slově i činu projevoval božský soucit, pocítil vůči sobě nejhorší možné nepřátelství, protože se nepodobal světu. Poněvadž neschvaloval projevy zlých vášní naší povahy, vyvolal ten nejzuřivější odpor a nenávist. Něco podobného prožívají všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši. Mezi spravedlností a hříchem, láskou a nenávistí, pravdou a lží je nesmiřitelný rozpor. Kdo ukazuje Kristovu lásku a krásu Jeho svatosti, odvádí poddané ze satanova království. Kníže zla se tomu snaží zabránit. Všichni, kteří jsou naplněni Duchem Kristovým, musí počítat s pronásledováním a potupou. Způsob pronásledování se sice s dobou mění, avšak princip — duch, který stojí v pozadí toho všeho — se nemění. Je to ten stejný duch, který ničí Pánovy vyvolené již od dnů Ábela. (srv. MON 24.1)

There was never one who walked among men more cruelly slandered than the Son of man. He was derided and mocked because of His unswerving obedience to the principles of God's holy law. They hated Him without a cause. MB 32.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 32.1 Nikdo z lidí nebyl pomlouván tak krutě jako Syn člověka. Posmívali se Mu a tupili Ho, protože byl bezvýhradně oddaný zásadám Božího svatého zákona. Lidé Ho nenáviděli zcela bez příčiny. (srv. MON 25.2)

How many there are who hear the word of truth, but hate the message and the messenger, because the truth disturbs them in their deceptive practices! 5BC 1136.6

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1136.6 Kolik je těch, kteří slyší slovo pravdy, ale nenávidí poselství i posla, protože pravda narušuje jejich klamavé praktiky!

“I speak that which I have seen with my Father,” Christ continued, “and ye do that which ye have seen with your father.” Two classes are plainly brought to view in these words—the children of light, who obey the truth, and the children of darkness, who reject the truth (Manuscript 136, 1899). 5BC 1136.7

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1136.7 Kristus pokračoval: **Jan 8:38** "Já mluvím o tom, co jsem viděl u [svého] Otce, a vy činíte to, co jste slyšeli u [vašeho] otce." Tato slova jasně představují dvě skupiny lidí – děti světla, které jsou poslušné pravdě, a děti temnoty, které pravdu odmítají (Rukopis 136, 1899).

Matouš 23:23-28 [23]"Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože dáváte desátky z máty, kopru a kmínu, ale zanedbali jste závažnější věci Zákona: právo, milosrdenství a věrnost. Toto bylo třeba udělat a tamto nezanedbávat. [24]Slepí vůdcové! Cedíte komára, ale velblouda polykáte."

[25]"Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože čistíte číše a mísy zvnějšku, ale uvnitř jsou plné chamtivosti a nezdrženlivosti. [26]Slepý farizeji! Napřed vyčisti vnitřek číše [a mísy], aby se stal čistým i jejich zevnějšek."

[27]"Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože se podobáte obíleným hrobům [Protože ten, kdo vstoupil na hrob, se stal "nečistým" (Nu 19,16), hroby se bílily, aby byly snadno vidět, zvl. v noci.], které se zvenčí zdají pěkné, ale uvnitř jsou plné kostí mrtvých a veškeré nečistoty. [28]Tak i vy se navenek zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste plni pokrytectví a bezzákonnosti [nepravosti]."

It was not the absence of external honor and riches and glory that caused the Jews to reject Jesus. The Sun of Righteousness, shining amid the moral darkness in such distinct rays, revealed the contrast between sin and holiness, purity and defilement, and such light was not welcome to them. Christ was not such a one as themselves. The Jews could have borne the disappointment of their hopes better than they could bear the righteous denunciation of their sins. In parables, Christ laid bare their professed sanctity. He compared them to whited sepulchers, deceiving the people by their pretensions to purity. RH July 12, 1898, par. 6

RH – časopis Review and Herald, 12. července 1898, odst. 6 Židé Ježíše neodmítly proto, že postrádal vnější pocty, bohatství a slávu. Slunce Spravedlnosti, zářící tak jasnými paprsky uprostřed morální temnoty, odhalovalo kontrast mezi hříchem a svatostí, čistotou a poskvrnou. Takové světlo pro ně nebylo vítané. Kristus nebyl jako oni. Židé dokázali lépe unést zklamání svých nadějí než spravedlivé odsouzení svých hříchů. Kristus v podobenstvích obnažil jimi vyznávanou svatost. Přirovnal je k obíleným hrobům, které klamou lidi svým předstíráním čistoty.

As one invested with the authority of heaven, He looked unflinchingly upon His adversaries, who had rejected and despised His teachings, and who thirsted for His life. They had assailed Him in great numbers, but their schemes to ensnare and condemn Him had been in vain. Challenge after challenge He had met, presenting the pure, bright truth in contrast to the darkness and errors of the priests and Pharisees. He had set before these leaders their real condition, and the retribution sure to follow persistence in their evil deeds. The warning had been faithfully given. Yet another work remained for Christ to do. DA 610.1

DA – Touha věků 610.1 Obdařený nebeskou mocí upřeně hleděl na své protivníky, kteří odmítali Jeho učení, pohrdali Jím a usilovali Mu o život. Mnohokrát Jej napadli, ale jejich plány vlákat Ho do pasti a odsoudit vždy ztroskotaly. Ježíš odrážel jeden útok za druhým. Proti zaslepenosti a bludům farizeů a kněží stavěl čistou a jasnou pravdu. Ukázal těmto vůdcům jejich skutečný stav a varoval je před odplatou, která je stihne, pokud se neodvrátí od svých zlých skutků. Měl však před sebou ještě jeden úkol. (srv. TV 388.2)

In the parables which Christ had spoken, it was His purpose both to warn the rulers and to instruct the people who were willing to be taught. But there was need to speak yet more plainly. Through their reverence for tradition and their blind faith in a corrupt priesthood, the people were enslaved. These chains Christ must break. The character of the priests, rulers, and Pharisees must be more fully exposed. DA 611.2

DA – Touha věků 611.2 Kristus vyprávěl svá podobenství jednak proto, aby varoval vůdce židovského národa, a také proto, aby je slyšel lid, který byl ochoten nechat se poučit. Bylo však třeba promluvit ještě jasněji. Lidé byli v zajetí úcty k tradicím a slepé víry ve zkažené kněze. Kristus musel tato pouta rozlomit. Musel odhalit skutečnou povahu kněží, vůdců a farizeů. (srv. TV 388.4)

Matouš 23:13-15 [13]"Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože zavíráte království Nebes před lidmi; sami totiž nevstupujete, a těm, kdo by chtěli vstoupit, vstoupit nedovolujete. [14][Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože vyjídáte domy vdov a okázale dlouho se modlíte; proto vezmete těžší odsouzení.]" [15]"Běda vám, učitelé Zákona a farizeové, pokrytci, protože obcházíte moře i souš, abyste získali jednoho proselytu; a když se jím stane, děláte z něho syna Gehenny, dvakrát horšího, než jste sami."

Lukáš 11:52 Běda vám zákoníkům, protože jste vzali klíč poznání; sami jste nevešli, a těm, kteří chtěli vstoupit, jste v tom zabránili."

By perverting the Scriptures, the priests and lawyers blinded the minds of those who would otherwise have received a knowledge of Christ's kingdom, and that inward, divine life which is essential to true holiness. DA 614.1

DA – Touha věků 614.1 Kněží a zákoníci překrucovali Písmo a zatemňovali mysl lidí, kteří by jinak byli obeznámeni s Kristovým královstvím a získali by poznání o vnitřním duchovním životě, jenž je základem skutečné svatosti. (srv. TV 390.4)

God's ministers must have the truth in their hearts in order to successfully present it to others. They must be sanctified by the truths they preach or they will be only stumbling blocks to sinners. Those who are called of God to minister in holy things are called to be pure in heart and holy in life. "Be ye clean, that bear the vessels of the Lord." If God pronounces a woe upon those who are called to preach the truth and refuse to obey, a heavier woe rests upon those who take upon them this sacred work without clean hands and pure hearts. As there are woes for those who preach the truth while they are unsanctified in heart and life, so there are woes for those who receive and maintain the unsanctified in the position which they cannot fill. If the Spirit of God has not sanctified and made pure and clean the hands and heart of those who minister in sacred things, they will speak according to their own imperfect, deficient experience, and their counsels will lead astray from God those who look to them and trust in their judgment and experience. May God help ministers to heed the exhortation of Paul to the Corinthians: "Examine yourselves, whether ye be in the faith; prove your own selves. Know ye not your own selves, how that Jesus Christ is in you, except ye be reprobates?" 2T 552.1

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 552.1 Aby mohli Boží služebníci úspěšně předkládat pravdu druhým, musí ji mít v srdci. Pravdami, které hlásají, musí být posvěceni, jinak budou hříšníkům jen

překážkou. Lidé povolaní Bohem ke kazatelské službě jsou povoláni k tomu, aby měli čisté srdce a vedli svatý život. **Izaiáš 52:11** "Očistěte se, kdo nosíte Hospodinovy nádoby." Jestliže Bůh vyslovuje varování nad těmi, kdo jsou povoláni kázat pravdu a odmítají poslušnost, ještě větší varování spočívá na lidech, kteří na sebe toto svaté dílo berou, aniž by měli čisté ruce a srdce. Jako varuje ty, kdo kážou pravdu a přitom nemají posvěcené srdce a život, stejně tak varuje i ty, kteří přijímají a drží neposvěcené kazatele na pozici, kterou nemohou zastávat. Pokud Duch svatý neposvětil a neočistil ruce a srdce služebníků v kazatelské službě, budou mluvit podle svých vlastních nedokonalých, nedostačujících zkušeností. Jejich rady odvedou od Boha ty, kdo k nim vzhlížejí a důvěřují jejich úsudku a zkušenosti. Kéž Bůh kazatelům pomůže, aby dbali na Pavlovo napomenutí Korinťanům: **2. Korintským 13:5** "Sami sebe zkoušejte, jsteli ve víře, sami sebe zkoumejte. Či nepoznáváte sami na sobě, že Ježíš Kristus [je] ve vás? Ledaže byste byli neosvědčení."

The fact that Jesus spoke the truth, and that with certainty, was why He was not received by the Jewish leaders. It was the truth that offended these self-righteous men. The truth exposed the fallacy of error; it condemned their teaching and practice, and it was unwelcome. They would rather close their eyes to the truth than humble themselves to confess that they had been in error. DA 467.3

DA – Touha věků 467.3 Ježíš mluvil pravdu s naprostou jistotou. Proto Jej židovští vůdcové nepřijali. Pravda tyto samospravedlivé muže urážela. Odhalovala totiž podstatu bludu, odsuzovala jejich učení i jednání, a proto pro ně nebyla vítaná. Raději zavírali oči před pravdou, než aby s pokorou přiznali svůj omyl. (srv. TV 299.4)

Lukáš 20:45-47 [45]Když všechen lid poslouchal, řekl [svým] učedníkům: [46]"Mějte se na pozoru před učiteli Zákona, kteří se chtějí procházet v dlouhých řízách, mají rádi pozdravy na tržištích, přední sedadla v synagogách a přední místa na hostinách. [47]Vyjídají domy vdov a okázale [předstíraně] se dlouho modlí; ti dostanou větší trest."

Christ unsparingly condemned abuses, but He was careful not to lessen obligation. He rebuked the selfishness that extorted and misapplied the widow's gifts. At the same time He commended the widow who brought her offering for God's treasury. Man's abuse of the gift could not turn God's blessing from the giver. DA 614.3

DA – Touha věků 614.3 Kristus nekompromisně odsuzoval zneužívání, zároveň však velmi pečlivě dbal na to, aby nesnižoval povinnosti člověka. Odsuzoval sobecké vydírání vdov a zneužívání jejich darů. Zároveň však ocenil vdovu, která přinesla svůj příspěvek do Boží pokladnice. Nic Bohu nemůže zabránit v tom, aby žehnal dárcům i tehdy, když jejich dary jiní zneužívají. (srv. TV 390.7)

Jeremiáš 23:1-2 [1]Běda pastýřům [vládcům], kteří hubí a rozptylují ovce mé pastvy, je Hospodinův výrok. [2]Proto takto praví Hospodin, Bůh Izraele, o pastýřích, kteří pasou můj lid: Vy jste rozptýlili mé ovce, rozehnali je a nestarali se o ně. Hle, postarám se o [navštívím trestem] vás za vaše zvrácené činy, je Hospodinův výrok.

091 – Očistil chrám

Jan 2:13-15 [13]Byly blízko židovské velikonoce [pesach] a Ježíš vystoupil do Jeruzaléma. [14]V chrámě našel prodavače dobytka, ovcí a holubů i peněžoměnce sedící za stoly. [15]I udělal z provazů bič a všechny je z chrámu i s ovcemi a dobytkem vyhnal, mince peněžoměnců vysypal a stoly převrátil.

As He beholds the scene, indignation, authority, and power are expressed in His countenance. The attention of the people is attracted to Him. The eyes of those engaged in their unholy traffic are riveted upon His face. They cannot withdraw their gaze. They feel that this Man reads their inmost thoughts, and discovers their hidden motives. Some attempt to conceal their faces, as if their evil deeds were written upon their countenances, to be scanned by those searching eyes. DA 157.4

DA – Touha věků 157.4 Jak Ježíš hledí na to, co se před Ním odehrává, z Jeho tváře lze vyčíst rozhořčení, vážnost a moc. Pozornost lidí se obrací k Němu. Pozvedá se k Němu i zrak nepoctivých obchodníků. Nemohou od Něho odtrhnout oči. Cítí, že tento Muž čte jejich nejniternější myšlenky a zná jejich skryté pohnutky. Někteří si chtějí zakrýt tvář, jako by na ní měli napsané všechno zlo, kterého se kdy dopustili a které by Jeho pronikavé oči mohly odhalit. (srv. TV 97.1)

The confusion is hushed. The sound of traffic and bargaining has ceased. The silence becomes painful. A sense of awe overpowers the assembly. It is as if they were arraigned before the tribunal of God to answer for their deeds. Looking upon Christ, they behold divinity flash through the garb of humanity. The Majesty of heaven stands as the Judge will stand at the last day, —not now encircled with the glory that will then attend Him, but with the same power to read the soul. His eye sweeps over the multitude, taking in every individual. His form seems to rise above them in commanding dignity, and a divine light illuminates His countenance. He speaks, and His clear, ringing voice—the same that upon Mount Sinai proclaimed the law that priests and rulers are transgressing—is heard echoing through the arches of the temple: “Take these things hence; make not My Father's house an house of merchandise.” DA 158.1

DA – Touha věků 158.1 Ruch utichá. Smlouvání a dohadování ustává. Všude se rozhostilo nepříjemné ticho. Všech se zmocnila bázeň. Cítí se, jako by stáli před Božím soudem a měli se zodpovídat ze svých skutků. Hledí na Krista a vidí, jak skrze lidské tělo proniká božství. Majestát nebe před nimi stojí stejně, jako před nimi bude stát jako Soudce v poslední den. Zatím ještě není obklopen slávou, která Jej potom bude provázet, ale má stejnou moc číst v lidském nitru. Očima prohlíží dav a zkoumá každého jednotlivce. Jeho podoba jako by je všechny převyšovala nekonečnou důstojností, Jeho tvář jako by ozařovalo božské světlo. Náhle promluvil a Jeho jasný zvučný hlas — který kdysi na Sinaji vyhlásil zákon, jejž nyní kněží a přední muži přestupují — se s ozvěnou nese chrámem: **Jan 2,16** “Odneste to odsud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!” (srv. TV 97.2)

Slowly descending the steps, and raising the scourge of cords gathered up on entering the enclosure, He bids the bargaining company depart from the precincts of the temple. With a zeal and severity He has never before manifested, He overthrows the tables of the money-changers. The coin falls, ringing sharply upon the marble pavement. None presume to question His authority. None dare stop to gather up their ill-gotten gain. Jesus does not smite them with the whip of cords, but in His hand that simple scourge seems terrible as a flaming sword. Officers of the temple, speculating priests, brokers and cattle traders, with their sheep and oxen, rush from the place, with the one thought of escaping from the condemnation of His presence. DA 158.2

DA – Touha věků 158.2 Pomalu sestupuje ze schodů a zvedá bič upletený z provazů, které našel u vchodu do posvátných prostor. Vyzývá obchodníky, aby opustili chrámové nádvoří. S dosud neviděnou horlivostí a přísností převrací stoly peněžoměnců. Mince padají a pronikavě cinkají o mramorovou dlažbu. Nikdo se neodvažuje pochybovat o Jeho autoritě. Nikdo si nedovolí sbírat své nepoctivě nabyté peníze. Ježíš nikoho neudeřil, ale obyčejný bič z provazů v Jeho ruce působí na lidi stejně hrozivě jako ohnivý meč. Chrámoví úředníci, vypočítaví kněží, překupníci a obchodníci s dobytkem utíkají pryč i se svými ovcemi a voly, jen aby unikli Jeho přítomnosti, která je usvědčuje. (srv. TV 97.3)

A panic sweeps over the multitude, who feel the overshadowing of His divinity. Cries of terror escape from hundreds of blanched lips. Even the disciples tremble. They are awestruck by the words and manner of Jesus, so unlike His usual demeanor. They remember that it is written of Him, “The zeal of Thine house hath eaten Me up.” Psalm 69:9. Soon the tumultuous throng with their merchandise are far removed from the temple of the Lord. The courts are free from unholy traffic, and a deep silence and solemnity settles upon the scene of confusion. The presence of the Lord, that of old sanctified the mount, has now made sacred the temple reared in His honor. DA 158.3

DA – Touha věků 158.3 Davu se zmocňuje panika, všichni cítí, že je zastínilo Jeho božství. Z vybledlých rtů se ozývají zděšené výkřiky. Dokonce i učedníci se chvějí. Naplnila je posvátná bázeň, protože Ježíš mluvil a jednal úplně jinak, než byli zvyklí. Vzpomněli si, že je o Něm psáno: **Žalm 69,10** “Neboť mě strávila horlivost pro tvůj dům...” Během chvíle se hlučný dav i se svým zbožím z chrámu vytratil. Hříšné obchodování na nádvořích ustalo a zmatek vystřídalo hluboké a posvátné ticho. Přítomnost Páně, která kdysi posvětila horu, posvětila nyní i chrám vybudovaný na Jeho počest. (srv. TV 97.4)

In the cleansing of the temple, Jesus was announcing His mission as the Messiah, and entering upon His work. That temple, erected for the abode of the divine Presence, was designed to be an object lesson for Israel and for the world. From eternal ages it was God's purpose that every created being, from the bright and holy seraph to man, should be a temple for the indwelling of the Creator. Because of sin, humanity ceased to be a temple for God. Darkened and defiled by evil, the heart of man no longer revealed the glory of the Divine One. But by the incarnation of the Son of God, the purpose of Heaven is fulfilled. God dwells in humanity, and through saving grace the heart of man becomes again His temple. God designed that the temple at Jerusalem should be a continual witness to the high destiny open to every soul. But the Jews had not understood the significance of the building they regarded with so much pride. They did not yield themselves as holy temples for the Divine Spirit. The courts of the temple at Jerusalem, filled with the tumult of unholy traffic, represented all too truly the temple of the heart, defiled by the presence of sensual passion and unholy thoughts. In cleansing the temple from the world's buyers and sellers, Jesus announced His mission to cleanse the heart from the defilement of sin, —from the earthly desires, the selfish lusts, the evil habits, that corrupt the soul. “The Lord, whom ye seek, shall suddenly come to His temple, even the Messenger of the covenant, whom ye delight in: behold, He shall come, saith the Lord of hosts. But who may abide the day of His coming? and who shall stand when He appeareth? for He is like a refiner's fire, and like fullers’ soap: and He shall sit as a refiner and purifier of silver: and He shall purify the sons of Levi, and purge them as gold and silver.” Malachi 3:1-3. DA 161.1

DA – Touha věků 161.1 Vyčištěním chrámu Ježíš vyhlásil své mesiášské poslání a zahájil svoji činnost. Chrám postavený jako příbytek pro Boží přítomnost, měl být názorným příkladem pro Izrael i pro celý svět. Bůh si od věčnosti přál, aby každá stvořená bytost, od zářícího svatého serafína až po člověka, byla chrámem pro přebývání Stvořitele. Člověk však zhřešil a lidstvo přestalo být chrámem pro Boha. Lidské srdce znečištěné a otupené hříchem už nezjevovalo Boží slávu. Vtělením Božího Syna se však nebeský záměr naplnil. Bůh přebývá v lidstvu a Jeho spásnou milostí se lidské srdce opět stává Jeho chrámem. Bůh chtěl, aby byl jeruzalémský chrám trvalým svědectvím o vznešeném osudu, jež je k

dispozici každému člověku. Židé však význam stavby, na kterou byli pyšní, nepochopili. Nevydali sami sebe jako chrám Bohu, aby v nich mohl přebývat Boží Duch. Nádvoří jeruzalémského chrámu, plná shonu nepoctivého obchodování, byla věrným obrazem srdce poskvrněného smyslností a nečistými myšlenkami. Očištěním chrámu od kupců a prodavačů dal Ježíš jasně najevo, že Jeho posláním je očistit srdce od poskvrny hříchu — od světských tužeb, sobeckých žádostí a zlozvyků, které je ničí. **Malachiáš 3,1-3** "[1]...Panovník, kterého hledáte, vstoupí náhle do svého chrámu, posel smlouvy, jehož si přejete, hle, přijde, praví Hospodin zástupů. [2]Kdo vydrží den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se ukáže? Vždyť on je jako zlatníkův oheň a pradlákův louh. [3]Posadí se jako zlatník a čistič stříbra, pročistí syny Léviho, přečistí je jako zlato a stříbro..." (srv. TV 97.5)

"Know ye not that ye are the temple of God, and that the Spirit of God dwelleth in you? If any man defile the temple of God, him shall God destroy; for the temple of God is holy, which temple ye are." 1 Corinthians 3:16, 17. No man can of himself cast out the evil throng that have taken possession of the heart. Only Christ can cleanse the soul temple. But He will not force an entrance. He comes not into the heart as to the temple of old; but He says, "Behold, I stand at the door, and knock: if any man hear My voice, and open the door, I will come in to him." Revelation 3:20. He will come, not for one day merely; for He says, "I will dwell in them, and walk in them; ... and they shall be My people." "He will subdue our iniquities; and Thou wilt cast all their sins into the depths of the sea." 2 Corinthians 6:16; Micah 7:19. His presence will cleanse and sanctify the soul, so that it may be a holy temple unto the Lord, and "an habitation of God through the Spirit." Ephesians 2:21, 22. DA 161.2

DA – Touha věků 161.2 1. Korintským 3,16.17 "[16]Nevíte, že jste Boží svatyně a že ve vás bydlí Duch Boží? [17]Ničíli někdo Boží svatyni, zničí Bůh jej. Neboť Boží svatyně je svatá, a tou svatyní jste vy." Nikdo se nemůže sám zbavit zla, které se zmocnilo jeho srdce. Chrám nitra dokáže očistit jen Kristus. Do srdce člověka však nevstupuje bez pozvání, jako tehdy vstoupil do jeruzalémského chrámu. Říká: **Zjevení 3,20** "Hle, stojím u dveří a tluču; kdo by uslyšel můj hlas a otevřel dveře, k tomu vejdu..." Nepřijde však jen na jeden den, neboť praví: **2. Korintským 6,16** "Budu bydlet uprostřed [v] nich a procházet se mezi nimi ... a oni budou mým lidem." **Micheáš 7,19** "...Pošlape naše viny a všechny naše hříchy uvrhneš do hlubin moře." Jeho přítomnost očistí a posvětí nitro, aby mohlo být svatým chrámem Hospodina a **Efezským 2,22** "Boží příbytek v Duchu." (srv. TV 98.1)

2. Korintským 7:1 (B21) Milovaní, když tedy máme taková zaslíbení, očistěme se od každé poskvrny těla i ducha a posvěcujme se v bázni Boží.

092 – Znovu očistil chrám

Matouš 21:12-13 [12]Ježíš vstoupil do [Božího] chrámu a vyhnal všechny, kteří v chrámě prodávali a kupovali, zpřevracel stoly směnárníků i sedadla prodavačů holubů [13]a řekl jim: “Je napsáno: "Můj dům bude nazván domem modlitby", ale vy z něj děláte jeskyni [doupě – B21] lupičů.”

At the beginning of His ministry, Christ had driven from the temple those who defiled it by their unholy traffic; and His stern and godlike demeanor had struck terror to the hearts of the scheming traders. At the close of His mission He came again to the temple, and found it still desecrated as before. DA 589.1

DA – Touha věků 589.1 Na počátku svého působení Ježíš vyhnal z chrámu kupce, směnárníky a další lidi, kteří svým nekalým obchodováním svaté místo znesvěcovali. Jeho přísné a neústupné jednání vzbudilo v ziskuchtivých intrikářích hrůzu. Na konci své pozemské služby opět přišel do chrámu a zjistil, že je znesvěcován stejně jako dřív. (srv. TV 372.1)

Jesus looked upon the innocent victims of sacrifice, and saw how the Jews had made these great convocations scenes of bloodshed and cruelty. In place of humble repentance of sin, they had multiplied the sacrifice of beasts, as if God could be honored by a heartless service. The priests and rulers had hardened their hearts through selfishness and avarice. The very symbols pointing to the Lamb of God they had made a means of getting gain. Thus in the eyes of the people the sacredness of the sacrificial service had been in a great measure destroyed. The indignation of Jesus was stirred; He knew that His blood, so soon to be shed for the sins of the world, would be as little appreciated by the priests and elders as was the blood of beasts which they kept incessantly flowing. DA 590.1

DA – Touha věků 590.1 Ježíš hleděl na nevinné oběti a viděl, že Židé proměnili slavnostní shromáždění v přehlídky krutosti a krveprolévání. Místo upřímného pokání z hříchu obětovali stále více zvířat, jako kdyby bezduchou a bezcitnou službou mohli Boha uctít. Kněží a vůdcové byli zaslepeni sobectvím a chamtivostí. Předmětem zisku se staly i symboly, které představovaly Božího Beránka. V očích lidu tak znevažovali posvátnost obětní služby. Ježíš byl rozhořčen. Věděl, že kněží a starší si budou Jeho krve, kterou již brzy prolije za hříchy světa, vážit právě tak málo jako krve zvířat, kterou neustále prolévají. (srv. TV 372.4)

Again the piercing look of Jesus swept over the desecrated court of the temple. All eyes were turned toward Him. Priest and ruler, Pharisee and Gentile, looked with astonishment and awe upon Him who stood before them with the majesty of heaven's King. Divinity flashed through humanity, investing Christ with a dignity and glory He had never manifested before. Those standing nearest Him drew as far away as the crowd would permit. Except for a few of His disciples, the Saviour stood alone. Every sound was hushed. The deep silence seemed unbearable. Christ spoke with a power that swayed the people like a mighty tempest: “It is written, My house shall be called the house of prayer; but ye have made it a den of thieves.” His voice sounded like a trumpet through the temple. The displeasure of His countenance seemed like consuming fire. With authority He commanded, “Take these things hence.” John 2:16. DA 590.4

DA – Touha věků 590.4 Ježíš se znovu přísně rozhlédl po znesvěceném chrámovém nádvoří. Všichni na Něho upřeně hleděli. Kněží i vůdcové, farizeové i pohané s údivem a bázní upírali svůj zrak na Krista,

který před nimi stál v majestátu nebeského Krále. Z lidství vyzařovalo božství, které Mu dodávalo dosud neviděnou důstojnost a slávu. Lidé, kteří byli v Jeho těsné blízkosti, ustoupili tak daleko, jak jen jim to dav dovolil. Spasitel stál před nimi sám jen s několika svými učedníky. Nikdo ani nehlesl. Ticho se zdálo být nesnesitelné. Kristus promluvil s mocí, která zasáhla lid jako silná bouře: **Matouš 21,13** "Je napsáno: "Můj dům bude nazván domem modlitby", ale vy z něj děláte jeskyni [doupě – B21] lupičů." Jeho hlas se v chrámu rozléhal jako zvuk polnice. Rozhořčení na pohled patrné v Jeho tváři působilo jako spalující oheň. Přísně rozkázal: **Jan 2,16** "Odneste to odsud!" (srv. TV 372.7)

Three years before, the rulers of the temple had been ashamed of their flight before the command of Jesus. They had since wondered at their own fears, and their unquestioning obedience to a single humble Man. They had felt that it was impossible for their undignified surrender to be repeated. Yet they were now more terrified than before, and in greater haste to obey His command. There were none who dared question His authority. Priests and traders fled from His presence, driving their cattle before them. DA 591.1

DA – Touha věků 591.1 Tři roky předtím byli chrámoví služebníci zahanbeni tím, že na Ježíšův příkaz utekli. Později se divili svému strachu a nechápali, jak mohli beze slova uposlechnout tak skromného a obyčejného člověka. Předsevzali si, že se sebou nenechají již nikdy zacházet takto nedůstojně. Přesto se tentokrát báli ještě víc a Ježíšův příkaz uposlechli ještě rychleji. Nikdo se neodvážil zpochybnit Jeho autoritu. Kněží a obchodníci před Ním prchali i se svým dobytkem. (srv. TV 372.8)

On the way from the temple they were met by a throng who came with their sick inquiring for the Great Healer. The report given by the fleeing people caused some of these to turn back. They feared to meet One so powerful, whose very look had driven the priests and rulers from His presence. But a large number pressed through the hurrying crowd, eager to reach Him who was their only hope. When the multitude fled from the temple, many had remained behind. These were now joined by the newcomers. Again the temple court was filled by the sick and the dying, and once more Jesus ministered to them. DA 592.1

DA – Touha věků 592.1 Cestou z chrámu potkávali davy lidí, kteří s sebou přiváděli nemocné a hledali velkého Lékaře. Někteří z nich se nechali odradit tím, co slyšeli od utíkajícího zástupu, a vraceli se zpátky. Báli se setkat s někým, kdo má takovou moc, že svým pohledem vyhnal kněze a vůdce z chrámu. Většina z nich se však prodrala prchajícím davem až ke Spasiteli, který byl jejich jedinou nadějí. Chrám se do značné míry vyprázdnil, přesto v něm však zůstalo ještě mnoho lidí. K nim se připojovali nově příchozí se svými nemocnými a umírajícími. Chrámové nádvoří se brzy znovu zaplnilo a Ježíš jim opět sloužil. (srv. TV 372.9)

After a season the priests and rulers ventured back to the temple. When the panic had abated, they were seized with anxiety to know what would be the next movement of Jesus. They expected Him to take the throne of David. Quietly returning to the temple, they heard the voices of men, women, and children praising God. Upon entering, they stood transfixed before the wonderful scene. They saw the sick healed, the blind restored to sight, and deaf receive their hearing, and the crippled leap for joy. The children were foremost in the rejoicing. Jesus had healed their maladies; He had clasped them in His arms, received their kisses of grateful affection, and some of them had fallen asleep upon His breast as He was teaching the people. DA 592.2

DA – Touha věků 592.2 Za nějakou dobu se kněží a přední muži odvážili vrátit do chrámu. Zmatek ustal a oni byli zvědaví, co bude Ježíš dělat dál. Předpokládali, že usedne na Davidův trůn. Tiše vcházeli do chrámu a slyšeli, jak muži, ženy a děti chválí Boha. To, co spatřili uvnitř, je úplně ohromilo. Nemocní

byli uzdraveni, slepí viděli, hluší slyšeli a chromí poskakovali radostí. Nejvíce ze všech se radovaly děti. Ježíš je uzdravoval, bral je do náručí a přijímal jejich polibky vděčnosti. Když potom učil lid, usínaly Mu některé z nich na rukou. (srv. TV 372.10)

With hand uplifted to heaven, and a divine light enshrouding His person, Christ spoke as a judge to those before Him. His voice, that had so often been heard in gentleness and entreaty, was now heard in rebuke and condemnation. The listeners shuddered. Never was the impression made by His words and His look to be effaced. DA 619.4

DA – Touha věků 619.4 Kristus, ozářený božským světlem, mluvil ke shromážděným jako soudce s rukou zdviženou k nebi. Z Jeho úst vycházela většinou jen laskavá slova a prosby, tentokrát však z nich zaznívaly výtky a odsouzení. Posluchači byli otřeseni. Na Jeho slova a pohled neměli nikdy zapomenout. (srv. TV 394.6)

Christ's indignation was directed against the hypocrisy, the gross sins, by which men were destroying their own souls, deceiving the people and dishonoring God. In the specious deceptive reasoning of the priests and rulers He discerned the working of satanic agencies. Keen and searching had been His denunciation of sin; but He spoke no words of retaliation. He had a holy wrath against the prince of darkness; but He manifested no irritated temper. So the Christian who lives in harmony with God, possessing the sweet attributes of love and mercy, will feel a righteous indignation against sin; but he will not be roused by passion to revile those who revile him. Even in meeting those who are moved by a power from beneath to maintain falsehood, in Christ he will still preserve calmness and self-possession. DA 619.5

DA – Touha věků 619.5 Kristus horlil proti pokrytectví a potupným hříchům, kterými lidé ničí sami sebe, klamou druhé a znevažují Boha. Ve lstivých a podvodných úvahách kněží a předních mužů rozpoznal působení satanských sil. Jasně a důrazně odsoudil hřích, ani slovem se však nezmínil o nějaké pomstě. Zlobil se na knížete temnoty svatým hněvem, neprojevil však ani špetku podrážděnosti. Křesťan, který žije v souladu s Boží vůlí a přijal za své Jeho lásku a milosrdenství, také pocítí spravedlivé rozhořčení nad hříchem. Nikdy se však nenechá strhnout k tomu, aby zlořečil těm, kdo zlořečí jemu. I když se setká s lidmi, kteří pod vlivem nepřítele obhajují lež, zachová klid v Kristu a ovládne se. (srv. TV 394.7)

Divine pity marked the countenance of the Son of God as He cast one lingering look upon the temple and then upon His hearers. In a voice choked by deep anguish of heart and bitter tears He exclaimed, “O Jerusalem, Jerusalem, thou that killest the prophets, and stonest them which are sent unto thee, how often would I have gathered thy children together, even as a hen gathereth her chickens under her wings, and ye would not!” This is the separation struggle. In the lamentation of Christ the very heart of God is pouring itself forth. It is the mysterious farewell of the long-suffering love of the Deity. DA 620.1

DA – Touha věků 620.1 Boží Syn hleděl na chrám a na své posluchače a z Jeho tváře vyzařovala lítost. Se slzami hořkosti ve tváři a s hlasem chvějícím se hlubokou úzkostí zvolal: **Matouš 23,37** “Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako slepice shromažďuje svá kuřata pod křídla, ale nechtěli jste.” Kristus prožíval zápas loučení a v Jeho nářku byla patrná bolest srdce, které se vylévá za druhé. Bylo to tajemné loučení dlouho shovívavé lásky Boha. (srv. TV 395.1)

Pharisees and Sadducees were alike silenced. Jesus summoned His disciples, and prepared to leave the temple, not as one defeated and forced from the presence of his adversaries, but as one whose work was accomplished. He retired a victor from the contest. DA 620.2

DA – Touha věků 620.2 Farizeové a saduceové byli umlčeni. Ježíš svolal učedníky a chystal se odejít z chrámu. Neodcházel jako poražený a nepřáteli vyhnaný, ale jako vítěz, který splnil své poslání. (srv. TV 395.2)

Matouš 23:38-39 [38]Hle, váš dům se vám zanechává [pustý]. [39]Neboť pravím vám, od nynějška mne již neuvidíte, dokud neřeknete: "Požehnaný, který přichází ve jménu Pána!"”

093 – Opovrhovali Jím a zavrhli Ho

Izaiáš 53:1-3 [1]Kdo by jen uvěřil zprávě, kterou jsme slyšeli? A při kom se zjevila Hospodinova paže? [2]Vyrostl před ním jako výhonek a jako kořen z vyprahlé země. Neměl vzezření ani důstojnost, abychom na něho hleděli s úctou, ani vzhled, abychom po něm toužili. [3]Opovržený a lidmi zavržený, muž bolestí, který znal nemoci; jako někdo, před nímž člověk skryje tvář -- všemi opovržený, takže jsme si ho nevážili.

These words do not mean that Christ was unattractive in person. In the eyes of the Jews, Christ had no beauty that they should desire Him. They looked for a Messiah who would come with outward display and worldly glory, one who would do great things for the Jewish nation... 4BC 1147.2

4BC – Biblický komentář, 4. svazek 1147.2 Tato slova neznamenají, že by Kristus byl nepřitažlivou osobou. V očích Židů neměl Kristus žádnou krásu, pro kterou by po Něm toužili. Očekávali Mesiáše, který přijde s vnější okázalostí a světskou slávou, takového, který pro židovský národ vykoná velké věci...

For more than a thousand years the Jewish people had awaited the Saviour's coming. Upon this event they had rested their brightest hopes. In song and prophecy, in temple rite and household prayer, they had enshrined His name. And yet at His coming they knew Him not. The Beloved of heaven was to them “as a root out of a dry ground;” He had “no form nor comeliness;” and they saw in Him no beauty that they should desire Him. “He came unto His own, and His own received Him not.” Isaiah 53:2; John 1:11. DA 27.1

DA – Touha věků 27.1 Židovský národ očekával příchod Spasitele více než tisíc let. Do této události vkládal své největší naděje. Vzývali Spasitelovo jméno v písních a proroctvích, při chrámových obřadech i domácích bohoslužbách. Když však přišel, nepoznali Ho. Byl pro ně **Izajáš 53,2** “jako kořen z vyprahlé země”, “neměl vzezření ani důstojnost”, neviděli v něm žádnou krásu, nevěděli, proč by po Něm měli toužit. **Jan 1,11** “Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali.” (srv. TV 15.1)

The words which the priests and rabbis so much desired to hear, that Jesus would now restore the kingdom to Israel, had not been spoken. For such a king they had been waiting and watching; such a king they were ready to receive. But one who sought to establish in their hearts a kingdom of righteousness and peace, they would not accept. DA 138.3

DA – Touha věků 138.3 Slova o tom, že Ježíš nyní obnoví izraelské království, která kněží a rabíni tak toužili slyšet, nezazněla. Takového krále čekali a vyhlíželi, takového krále byli připraveni uznat. Ale toho, kdo chtěl zřídit království spravedlnosti a pokoje v jejich srdcích, přijmout nechtěli. (srv. TV 83.7)

It was not simply the absence of outward glory in His life that led the Jews to reject Jesus. He was the embodiment of purity, and they were impure. He dwelt among men an example of spotless integrity. His blameless life flashed light upon their hearts. His sincerity revealed their insincerity. It made manifest the hollowness of their pretentious piety, and discovered iniquity to them in its odious character. Such a light was unwelcome. DA 243.1

DA – Touha věků 243.1 Židé nezavrhovali Ježíše jen proto, že se v Jeho životě neprojevovala vnější sláva. Byl ztělesněním čistoty, a oni byli nečistí. Žil mezi lidmi jako vzor naprosté neposkvrněnosti. Jeho bezúhonný život odhaloval jejich srdce. Jeho upřímnost dávala vyniknout jejich neupřímnosti. Odkrývala prázdnotu jejich předstírané zbožnosti a odhalovala nepravosti v jejich ohavné podobě. Takové světlo nebylo vítané. (srv. TV 151.1)

Jan 1:9-11 [9]Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka, to přicházelo na svět. [10]Na světě byl, svět skrze něj vznikl, a svět ho nepoznal. [11]Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali.

It was the purity of our Saviour's life that provoked the wrath of Satan. That life was the light of the world, and revealed the hidden depravity in the hearts of men. It was the holiness of Christ that stirred up against Him the fiercest passions of falsehearted professors of godliness. Christ came not with the wealth and honors of earth, yet the works which He wrought showed Him to possess power greater than that of any human prince. The Jews looked for the Messiah to break the oppressor's yoke, yet they cherished the sins that had bound it upon their necks. Had Christ cloaked their sins and applauded their piety, they would have accepted Him as their king; but they would not bear His fearless rebuke of their vices. The loveliness of a character in which benevolence, purity, and holiness reigned supreme, which entertained no hatred except for sin, they despised. Thus it has been in every age of the world. The light from heaven brings condemnation on all who refuse to walk in it. When rebuked by the example of those who hate sin, hypocrites will become agents of Satan to harass and persecute the faithful. “All that will live godly in Christ Jesus shall suffer persecution.” 2 Timothy 3:12. PP 607.5

PP – Patriarchové a proroci 607.5 Byl to právě čistý život našeho Spasitele, který vyvolával satanův hněv. Kristův život byl světlem světa a odhaloval skrytou zkaženost v lidských srdcích. Kristova svatost proti Němu popouzela nejdivočejší vášně falešných vyznavačů zbožnosti. Kristus na zemi nepřišel obklopen bohatstvím a poctami tohoto světa, svými skutky však dokázal, že má větší moc než kterýkoliv lidský vládce. Židé vzhlíželi k Mesiášovi s vírou, že zlomí okovy jejich utlačovatelů; sami si však hýčkali hříchy, jež je do těchto okovů spoutaly. Kdyby Kristus zakryl jejich hříchy a pochválil je za jejich zbožnost, byli by Ho přijali za svého krále. Nemohli však snést, jak jim neohroženě vytýkal jejich neřesti. Pohrdli krásou charakteru, jenž se vyznačoval především laskavostí, čistotou a svatostí, a který nechoval žádnou nenávist kromě té k hříchu. Tak tomu bylo na světě v každé době. Světlo z nebe přináší odsouzení všem, kdo v něm odmítají kráčet. Příklad těch, kteří nenávidí hřích, je výtkou pokrytcům, ti se pak stávají nástroji satanovými a obtěžují a pronásledují věrné. **2. Timoteovi 3,12** “Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni.” (srv. PP 456.5)

Jan 7:7b ...mne však [svět] nenávidí, protože já o něm svědčím, že jeho skutky jsou zlé.

The life of Christ was made one long scene of conflict. Satan stirred up the evil hearts of men, and set envy and prejudice at work against the Son of God, the Saviour of the world. He caused men to question and to doubt the word, works, and mission of Christ. ST April 25, 1895, par. 4

ST – časopis Znamení doby, 25. dubna 1895, odst. 4 Kristův život se stal dějištěm dlouhého a vleklého zápasu. Proti Božímu Synu, Spasiteli světa, Satan podněcoval zlá srdce lidí a vyvolával v nich závist a předsudky. Vedl je k tomu, aby zpochybňovali Kristova slova, skutky a poslání.

Oh, how Christ longed to open to Israel the precious treasures of the truth! But such was their spiritual blindness that it was impossible to reveal to them the truths relating to His kingdom. They clung to their creed and their useless ceremonies when the truth of Heaven awaited their acceptance. DA 241.4

DA – Touha věků 241.4 Kristus Izraeli toužil otevřít vzácné poklady pravdy. Jejich duchovní zaslepenost Mu však nedovolila zjevit jim pravdu o svém království. Nabízelo se jim nebeské světlo, oni však stále lpěli na svém vyznání a na zbytečných obřadech. (srv. TV 150.2)

The Pharisees were not blindly opposing the doctrines of Christ; for the truth made deep impressions upon their minds; but they resisted truth, and went contrary to their convictions, closing their eyes lest they should see, hardening the heart, lest they should perceive, and be converted, and Christ should heal them (The Review and Herald, October 18, 1892). 5BC 1120.9

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1120.9 Farizeové vůči Kristovu učení nebyli ve slepé opozici, protože pravda na jejich mysl hluboce zapůsobila. Oni se však proti ní stavěli a jednali v rozporu se svým přesvědčením. Zavírali své oči, aby neviděli, zatvrzovali svá srdce, aby nemohli pochopit, aby se neobrátili a Kristus je neuzdravil (The Review and Herald, 18. října 1892).

He had given them every possible proof that He came forth from God, and made every possible effort to bring them to repentance. He would not be rejected and murdered by His own nation if He could save them from the guilt of such a deed. DA 452.3

DA – Touha věků 452.3 Podal jim všechny možné důkazy o tom, že Ho posílá Bůh, a ze všech sil se snažil přivést je k pokání. Jeho vlastní národ by Jej neodmítl a nezabil, kdyby Ježíši dovolili, aby je před takovým činem ochránil. (srv. TV 288.3)

They saw that their opposition to Him was without excuse, yet their murderous hatred was not quenched. Fear seized them as they witnessed the convincing power that attended His ministry; but they resisted His appeals, and locked themselves in darkness. DA 213.3

DA – Touha věků 213.3 Poznali, že jejich odpor k Ježíši je naprosto neopodstatněný, ale nedokázali potlačit svoji vražednou nenávist. Děsilo je, když viděli Jeho mocné působení, Jeho výzvám však odolávali a uzavřeli se v temnotě. (srv. TV 133.3)

Jan 5:43-44 [43]Já jsem přišel ve jménu svého Otce, a nepřijímáte mě. Kdyby přišel někdo jiný ve svém vlastním jménu, toho přijmete. [44]Jak vy můžete uvěřit, když přijímáte slávu jedni od druhých, ale slávu, která je od jediného Boha, nehledáte?

Jesus came by the authority of God, bearing His image, fulfilling His word, and seeking His glory; yet He was not accepted by the leaders in Israel; but when others should come, assuming the character of Christ, but actuated by their own will and seeking their own glory, they would be received. And why? Because he who is seeking his own glory appeals to the desire for self-exaltation in others.... DA 212.4

DA – Touha věků 212.4 Ježíš přišel z Božího pověření, nesl Boží obraz, naplňoval Boží slovo a hledal Boží slávu. Vůdcové Izraele Jej však nepřijali. Kdyby však přišli jiní ze své vlastní vůle a pro svoji vlastní slávu a vydávali se za Krista, přijali by je. Proč? Protože ten, kdo hledá svůj prospěch, podněcuje touhu po vlastním vyvýšení i v druhých.... (srv. TV 132.5)

Is not the same thing repeated in our day? Are there not many, even religious leaders, who are hardening their hearts against the Holy Spirit, making it impossible for them to recognize the voice of God? Are they not rejecting the word of God, that they may keep their own traditions? DA 213.1

DA – Touha věků 213.1 Neopakuje se to i dnes? Není i dnes velké množství lidí, dokonce i mezi náboženskými představiteli, kteří zatvrzele odmítají působení Ducha svatého a potom nejsou schopni rozpoznat Boží hlas? Neodmítají Boží slovo proto, aby mohli dodržovat své tradice? (srv. TV 132.6)

094 – Nesl naše utrpení a bolesti

Izaiáš 53:4-5 [4]Jenže to byly naše nemoci [utrpení – B21], které snášel, a naše bolesti, které nesl; a my jsme si o něm mysleli, že je zasažen a ubit Bohem a zkrušen [pokořen za nějakou vlastní vinu]. [5]Ale on byl proboden [znesvěcen] za naše přestoupení, zdeptán [rozdrcen] za naše provinění, na něho dolehla kázeň [trest] pro náš pokoj a jeho šrámy jsme uzdraveni [nám bylo dáno uzdravení].

Think of Christ's humiliation. He took upon Himself fallen, suffering human nature, degraded and defiled by sin. He took our sorrows, bearing our grief and shame. He endured all the temptations wherewith man is beset. He united humanity with divinity: a divine spirit dwelt in a temple of flesh. He united Himself with the temple. “The Word was made flesh, and dwelt among us,” because by so doing He could associate with the sinful, sorrowing sons and daughters of Adam (The Youth's Instructor, December 20, 1900). 4BC 1147.4

4BC – Biblický komentář, 4. svazek 1147.4 Přemýšlejte o Kristově ponížení. Vzal na sebe padlou, strádající lidskou přirozenost, poníženou a poskvrněnou hříchem. Vzal na sebe naše bolesti, nesl náš žal a hanbu. Snášel všechna pokušení, kterým je vystaven člověk. Spojil lidství s božstvím: božský duch přebýval v chrámu těla. Spojil se s chrámem. **Jan 1:14** "A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi", protože jen tímto se mohlo spojit s hříšnými, trpícími Adamovými potomky (The Youth's Instructor, 20. prosince 1900).

As one with us, He must bear the burden of our guilt and woe. The Sinless One must feel the shame of sin. The peace lover must dwell with strife, the truth must abide with falsehood, purity with vileness. Every sin, every discord, every defiling lust that transgression had brought, was torture to His spirit. DA 111.4

DA – Touha věků 111.4 Jako jeden z nás bude muset nést tíhu naší viny a bídy. Sám Bezhříšný pocítí hanbu hříchu. Ten, který miluje pokoj, bude žít uprostřed rozbrojů, pravda bude vedle sebe muset snášet lež, čistota nepravost. Každý hřích, každý spor či nesoulad, každá znesvěcující žádostivost, která je důsledkem přestoupení zákona, Jeho nitru vždy způsobovaly muka. (srv. TV 65.3)

Alone He must tread the path; alone He must bear the burden. Upon Him who had laid off His glory and accepted the weakness of humanity the redemption of the world must rest. He saw and felt it all, but His purpose remained steadfast. Upon His arm depended the salvation of the fallen race, and He reached out His hand to grasp the hand of Omnipotent Love. DA 111.5

DA – Touha věků 111.5 Sám si bude muset vyšlapat cestu, sám nést břemeno. Spása celého světa závisí na Tom, který se vzdal své slávy a přijal slabost člověka. Kristus si to vše uvědomoval, ale na Jeho pevném odhodlání to nic nezměnilo. Záchrana padlého lidstva závisela na Něm, proto se pevně chopil ruky Všemocné lásky. (srv. TV 65.4)

It was not any part of the mission of Christ to exercise His divine power for His own benefit, to relieve Himself from suffering. This He had volunteered to take upon Himself. He had condescended to take man's nature, and He was to suffer the inconveniences, and ills, and afflictions of the human family. He was not to perform miracles on His own account. He came to save others. The object of His mission

was to bring blessings, and hope, and life, to the afflicted and oppressed. He was to bear the burdens and griefs of suffering humanity. 1SM 276.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 276.3 Součástí Kristova poslání nebylo uplatňovat svou božskou moc ve svůj vlastní prospěch, aby sám sobě ulevil od utrpení. To na sebe vzal dobrovolně. Snížil se a přijal lidskou přirozenost, ve které měl snášet nepříjemnosti, nemoci a trápení lidské rodiny. Neměl konat zázraky pro sebe. Přišel zachránit druhé. Jeho poslání bylo přinést požehnání, naději a život trpícím a utlačovaným. Byl tu proto, aby nesl břemena a strasti trpícího lidstva.

What a support Christ would have found in His earthly relatives if they had believed in Him as one from heaven, and had co-operated with Him in doing the work of God! Their unbelief cast a shadow over the earthly life of Jesus. It was a part of the bitterness of that cup of woe which He drained for us. DA 325.3

DA – Touha věků 325.3 Kdyby Kristovi příbuzní uvěřili, že Ho poslalo nebe, a spolupracovali s Ním na Božím díle, mohl v nich mít nesmírnou oporu. Jejich nedůvěra však na Ježíšův pozemský život vrhla stín. Byla to část kalichu hořkosti, který za nás vypil. (srv. TV 206.3)

The enmity kindled in the human heart against the gospel was keenly felt by the Son of God, and it was most painful to Him in His home; for His own heart was full of kindness and love, and He appreciated tender regard in the family relation. His brothers desired that He should concede to their ideas, when such a course would have been utterly out of harmony with His divine mission. They looked upon Him as in need of their counsel. They judged Him from their human point of view, and thought that if He would speak only such things as would be acceptable to the scribes and Pharisees, He would avoid the disagreeable controversy that His words aroused. They thought that He was beside Himself in claiming divine authority, and in placing Himself before the rabbis as a reprover of their sins. They knew that the Pharisees were seeking occasion to accuse Him, and they felt that He had given them sufficient occasion. DA 326.1

DA – Touha věků 326.1 Nepřátelství vůči evangeliu planoucí v lidských srdcích nesl Boží Syn velice těžce a zvlášť bolestné pro Něho bylo v Jeho vlastním domově. Jeho srdce bylo plné milosrdenství a lásky a vážil si láskyplných vztahů v rodině. Jeho bratři si přáli, aby se podřídil jejich názorům, i když by to bylo v rozporu s Jeho božským posláním. Mysleli si, že potřebuje jejich radu. Dívali se na Něho ze svého lidského pohledu a domnívali se, že kdyby říkal jen to, s čím by farizeové a zákoníci souhlasili, vyhnul by se nepříjemným sporům, které svými výroky vyvolával. Když si přivlastňoval Boží moc a káral rabíny za jejich hříchy, mysleli si, že se pomátl. Věděli, že farizeové hledají vhodnou příležitost, aby Ho mohli obvinit, a uvědomovali si, že jim ji často poskytuje. (srv. TV 206.4)

With their short measuring line they could not fathom the mission which He came to fulfill, and therefore could not sympathize with Him in His trials. Their coarse, unappreciative words showed that they had no true perception of His character, and did not discern that the divine blended with the human. They often saw Him full of grief; but instead of comforting Him, their spirit and words only wounded His heart. His sensitive nature was tortured, His motives were misunderstood, His work was uncomprehended. DA 326.2

DA – Touha věků 326.2 V zajetí svých omezených názorů nedokázali pochopit Jeho poslání ani s Ním nemohli cítit v Jeho utrpení. Nevybíravými a nechápavými poznámkami dávali najevo, že mají zkreslenou představu o Jeho charakteru a nevidí, jak se v Něm božské spojuje s lidským. Často Ho viděli

zarmouceného, ale místo aby Ho utěšili, ještě více Jej svými slovy a postoji zraňovali. Ježíš trpěl a lidé Jeho pohnutky ani dílo nechápali. (srv. TV 206.5)

His brothers often brought forward the philosophy of the Pharisees, which was threadbare and hoary with age, and presumed to think that they could teach Him who understood all truth, and comprehended all mysteries. They freely condemned that which they could not understand. Their reproaches probed Him to the quick, and His soul was wearied and distressed. They avowed faith in God, and thought they were vindicating God, when God was with them in the flesh, and they knew Him not. DA 326.3

DA – Touha věků 326.3 Ježíšovi bratři se často odvolávali na ubohou a otřepanou filosofii farizejů. Chtěli poučovat Krista, který zná veškerou pravdu i všechna tajemství. To, čemu nerozuměli, klidně zavrhovali. Jejich výtky se Spasitele hluboce dotýkaly, býval vyčerpaný a smutný. Zakládali si na své víře v Boha a mysleli si, že Ho obhajují. On byl přitom v těle mezi nimi, a oni Ho nepoznali. (srv. TV 206.6)

These things made His path a thorny one to travel. So pained was Christ by the misapprehension in His own home that it was a relief to Him to go where it did not exist. There was one home that He loved to visit, —the home of Lazarus, and Mary, and Martha; for in the atmosphere of faith and love His spirit had rest. Yet there were none on earth who could comprehend His divine mission, or know the burden which He bore in behalf of humanity. Often He could find relief only in being alone, and communing with His heavenly Father. DA 326.4

DA – Touha věků 326.4 Díky tomu byl život na zemi pro Ježíše trnitou cestou. Nepochopení ve vlastním domě Jej nesmírně trápilo. Vždy se Mu ulevilo, když odešel někam, kde se s ním nesetkával. Jeden dům navštěvoval obzvláště rád — dům Lazara, Marie a Marty. Panovalo tam ovzduší víry a lásky a Ježíš si tam vždy odpočinul a načerpal síly. Přesto se na zemi nenašel nikdo, kdo by plně chápal Jeho božské poslání a věděl o břemenu, které za celé lidstvo nese. Často nalézal úlevu jen v samotě a v rozhovorech se svým nebeským Otcem. (srv. TV 206.7-207.1)

Those who are called to suffer for Christ's sake, who have to endure misapprehension and distrust, even in their own home, may find comfort in the thought that Jesus has endured the same. He is moved with compassion for them. He bids them find companionship in Him, and relief where He found it, in communion with the Father. DA 327.1

DA – Touha věků 327.1 Lidé, kteří jsou povoláni trpět pro Krista a narážejí na nepochopení a nedůvěru – dokonce i ve vlastní rodině, se mohou utěšovat tím, že Ježíš prožíval stejné těžkosti. On jim rozumí. Vyzývá je, aby přítele hledali v Něm a útěchu tam, kde ji nalézal i On — ve společenství s Otcem. (srv. TV 207.2)

Christ submitted to insult and mockery, contempt and ridicule. He heard His message, which was fraught with love and goodness and mercy, misstated and misapplied. He heard Himself called the prince of demons, because He testified to His divine Sonship. His birth was supernatural, but by His own nation, those who had blinded their eyes to spiritual things, it was regarded as a blot and a stain. There was not a drop of our bitter woe which He did not taste, not a part of our curse which He did not endure, that He might bring many sons and daughters to God. 1SM 253.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 253.2 Kristus snášel urážky a výsměch, pohrdání a zesměšňování. Slyšel, jak lidé Jeho poselství plné lásky, dobroty a milosrdenství špatně vykládají a nesprávně uplatňují. Slyšel, jak Ho nazývají knížetem démonů, protože předkládal svědectví o tom, že je Boží Syn. Jeho vlastní národ, který zavíral oči před duchovními věcmi, Jeho nadpřirozené početí pokládal za hanebné

a poskvrněné. Okusil každou kapku naší hořké bídy, vytrpěl každou část našeho prokletí, aby k Bohu mohl přivést velké množství lidí.

The fact that Jesus was on this earth as a man of sorrows and acquainted with grief, that in order to save fallen man from eternal ruin, He left His heavenly home, should lay in the dust all our pride, put to shame all our vanity, and reveal to us the sin of self-sufficiency. Behold Him making the wants, the trials, the griefs and sufferings of sinful men His own. Can we not take home the lesson that God endured these sufferings and bruises of soul in consequence of sin? 1SM 253.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 253.3 Ježíš byl na této zemi mužem bolesti, který ví, co je zármutek. Opustil svůj nebeský domov, aby zachránil padlého člověka před věčnou zkázou. To by mělo pohřbít veškerou naši pýchu, zahanbit naši marnivost a odhalit nám hřích vlastní soběstačnosti. Pohleď na Krista, jak na sebe bere potřeby, zkoušky, zármutek a utrpení hříšných lidí. Bůh snášel tato utrpení a šrámy na nitru v důsledku hříchu. Můžeme si z toho vzít ponaučení?

095 – Nesl naši vinu a hřích 1. část

Matouš 26:36-39 [36]Tehdy s nimi Ježíš přišel na místo zvané Getsemane a řekl učedníkům: "Posaďte se zde, zatímco se tamhle odejdu pomodlit." [37]Vzal s sebou Petra a oba Zebedeovy syny; tu se začal rmoutit a znepokojovat. [38]Pak jim řekl: "Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou." [39]A trochu poodešel, padl na tvář, modlil se a říkal: "Můj Otče, jeli to možné, ať mne mine tento kalich. Avšak ne jak já chci, ale jak chceš ty."

Jesus had been earnestly conversing with His disciples and instructing them; but as He neared Gethsemane, He became strangely silent. He had often visited this spot for meditation and prayer; but never with a heart so full of sorrow as upon this night of His last agony. Throughout His life on earth He had walked in the light of God's presence. When in conflict with men who were inspired by the very spirit of Satan, He could say, "He that sent Me is with Me: the Father hath not left Me alone; for I do always those things that please Him." John 8:29. But now He seemed to be shut out from the light of God's sustaining presence. Now He was numbered with the transgressors. The guilt of fallen humanity He must bear. Upon Him who knew no sin must be laid the iniquity of us all. So dreadful does sin appear to Him, so great is the weight of guilt which He must bear, that He is tempted to fear it will shut Him out forever from His Father's love. Feeling how terrible is the wrath of God against transgression, He exclaims, "My soul is exceeding sorrowful, even unto death." DA 685.2

DA – Touha věků 685.2 Ježíš hovořil s učedníky. Byl k nim otevřený a dával jim další ponaučení. Když se však blížili ke Getsemane, zvláštně ztichl. Často přicházel do těchto míst, rozjímal tam a modlil se. Nikdy však nebyl tak naplněný zármutkem jako tuto noc. Prožíval svůj poslední zápas. Po celou dobu svého pozemského života chodil ve světle Boží přítomnosti. Když se dostal do sporu s lidmi, které ovládal satanův duch, mohl říci: **Jan 8,29** "A ten, kdo mne poslal, je se mnou; nezanechal mne samotného, protože já stále činím *to*, co se jemu líbí." Nyní se však zdálo, jako by Jej posilující světlo Boží přítomnosti opustilo. Byl započten mezi hříšníky. Sám musel nést tíhu viny padlého lidstva. Nikdy se neposkvrnil hříchem a nyní na Něho byly vloženy nepravosti nás všech. Hřích se Mu zdál být strašný a tíha viny, kterou na sebe vzal, pro Něho byla nepředstavitelně těžká. Pokoušela Jej obava, že by Ho toto břemeno mohlo navždy odloučit od lásky Jeho Otce. Dobře věděl, jak hrozný je Boží hněv proti přestoupení. Proto zvolal: **Matouš 26,38** "Má duše je smutná až k smrti." (srv. TV 437.2)

As they approached the garden, the disciples had marked the change that came over their Master. Never before had they seen Him so utterly sad and silent. As He proceeded, this strange sadness deepened; yet they dared not question Him as to the cause. His form swayed as if He were about to fall. Upon reaching the garden, the disciples looked anxiously for His usual place of retirement, that their Master might rest. Every step that He now took was with labored effort. He groaned aloud, as if suffering under the pressure of a terrible burden. Twice His companions supported Him, or He would have fallen to the earth. DA 685.3

DA – Touha věků 685.3 Když se přiblížili k zahradě, všimli si učedníci změny, která se s jejich Mistrem stala. Nikdy předtím Jej neviděli tak smutného a zamlklého. Ježíšova sklíčenost se s každým krokem prohlubovala. Učedníci se však neodvážili zeptat, co Jej trápí. Ježíš se zapotácel, jako by na Něho přišly mdloby. Když vešli do zahrady, učedníci úzkostlivě hledali místo, kde obvykle sedávali, aby si jejich Mistr mohl odpočinout. Každý krok Jej stál mnoho námahy. Hlasitě si povzdechl, jako by klesal pod tíhou strašlivého břemena. Dvakrát Ho museli podepřít, aby se nesesunul k zemi. (srv. TV 437.3)

He went a little distance from them—not so far but that they could both see and hear Him—and fell prostrate upon the ground. He felt that by sin He was being separated from His Father. The gulf was so broad, so black, so deep, that His spirit shuddered before it. This agony He must not exert His divine power to escape. As man He must suffer the consequences of man's sin. As man He must endure the wrath of God against transgression. DA 686.3

DA – Touha věků 686.3 Potom poodešel, ale stále Jej mohli vidět a slyšet. Padl tváří k zemi. Cítil, jak Jej hřích odděluje od Otce. Propast Mu připadala tak veliká, hluboká a temná, že se jí zhrozil. V tomto smrtelném zápasu však nesmí použít svou božskou moc. Jako člověk musí nést následky lidského hříchu. Musí na sobě zakusit Boží hněv proti přestoupení. (srv. TV 438.3)

Christ was now standing in a different attitude from that in which He had ever stood before. His suffering can best be described in the words of the prophet, “Awake, O sword, against My shepherd, and against the man that is My fellow, saith the Lord of hosts.” Zechariah 13:7. As the substitute and surety for sinful man, Christ was suffering under divine justice. He saw what justice meant. Hitherto He had been as an intercessor for others; now He longed to have an intercessor for Himself. DA 686.4

DA – Touha věků 686.4 Kristus se nyní octl v naprosto nové situaci. Jeho utrpení nejvýstižněji popisují slova proroctví: **Zacharjáš 13,7** “Probuď se, meči, proti mému pastýři, proti mému druhu, je výrok Hospodina zástupů.” Jako zástupce hříšníků a jejich záruka zakoušel Boží spravedlnost. Sám na sobě poznal, co to znamená. Až dosud se přimlouval za druhé, nyní toužil po tom, aby se někdo přimlouval za Něho. (srv. TV 438.4)

As Christ felt His unity with the Father broken up, He feared that in His human nature He would be unable to endure the coming conflict with the powers of darkness. In the wilderness of temptation the destiny of the human race had been at stake. Christ was then conqueror. Now the tempter had come for the last fearful struggle. For this he had been preparing during the three years of Christ's ministry. Everything was at stake with him. If he failed here, his hope of mastery was lost; the kingdoms of the world would finally become Christ's; he himself would be overthrown and cast out. But if Christ could be overcome, the earth would become Satan's kingdom, and the human race would be forever in his power. With the issues of the conflict before Him, Christ's soul was filled with dread of separation from God. Satan told Him that if He became the surety for a sinful world, the separation would be eternal. He would be identified with Satan's kingdom, and would nevermore be one with God. DA 686.5

DA – Touha věků 686.5 Kristus cítil, že Jeho jednota s Otcem je narušena a zmocnila se Ho obava, že ve své lidské přirozenosti nebude schopen v nastávajícím boji s mocnostmi zla obstát. Při pokušení na poušti se rozhodovalo o osudu celého lidstva. Kristus tehdy zvítězil. Nyní pokušitel nastoupil ke strašlivému poslednímu boji. Připravoval se na to po celé tři roky Kristovy služby. Šlo mu o všechno. Pokud bude poražen, ztratí naději na vládu, království tohoto světa připadnou s konečnou platností Kristu a on sám bude svržen a vyhnán. Pokud však Krista přemůže, stala by se země jeho královstvím a lidstvo by měl navždy ve své moci. Kristus si plně uvědomoval závažnost tohoto konfliktu a děsil se odloučení od Boha. Satan Mu namlouval, že pokud na sebe vezme hříchy světa a stane se zárukou lidstva, bude od Boha odloučen navěky. Stane se součástí satanova království a již nikdy nebude jedno s Bohem. (srv. TV 438.5)

And what was to be gained by this sacrifice? How hopeless appeared the guilt and ingratitude of men! In its hardest features Satan pressed the situation upon the Redeemer: The people who claim to be above all others in temporal and spiritual advantages have rejected You. They are seeking to destroy You, the foundation, the center and seal of the promises made to them as a peculiar people. One of Your own disciples, who has listened to Your instruction, and has been among the foremost in church activities, will betray You. One of Your most zealous followers will deny You. All will forsake You.

Christ's whole being abhorred the thought. That those whom He had undertaken to save, those whom He loved so much, should unite in the plots of Satan, this pierced His soul. The conflict was terrible. Its measure was the guilt of His nation, of His accusers and betrayer, the guilt of a world lying in wickedness. The sins of men weighed heavily upon Christ, and the sense of God's wrath against sin was crushing out His life. DA 687.1

DA – Touha věků 687.1 Co měl Kristus svou obětí získat? Provinění lidí a jejich nevděčnost se zdály být beznadějné. Satan líčil Vykupiteli situaci v nejčernějších barvách: Lid, který se hlásí k mimořádným hmotným i duchovním požehnáním, tě zavrhl. Chce tě zničit, tebe — základ, středobod a pečeť všech zaslíbení, jež jako zvláštní lid obdržel. Jeden z učedníků, který naslouchal tvému učení a zastává v církvi významné postavení, tě zradí. Jeden z tvých nejhorlivějších následovníků tě zapře. Všichni tě opustí. Takové pomyšlení Krista děsilo. Představa, že ti, které přišel zachránit a které tolik miloval, se spojí se satanem, Mu drásala nitro. Zápas, kterým procházel, byl strašlivý. Měřítkem jeho nepředstavitelné tíhy byla vina Jeho národa, žalobců a zrádce, vina celého bezbožného světa. Hříchy lidstva na Krista těžce doléhaly a vědomí, že Boží hněv je namířen proti hříchu, Jej drtivě sužovalo. (srv. TV 438.6)

Christ [on the cross] felt much as sinners will feel when the vials of God's wrath shall be poured out upon them. Black despair like the pall of death will gather about their guilty souls, and then they will realize to the fullest extent the sinfulness of sin. ST February 15, 1883, par. 4

ST – časopis Znamení doby, 15. února 1883, odst. 4 Kristus [na kříži] zakusil totéž, co pocítí hříšníci, až na ně Bůh vylije číši svého hněvu. Jejich provinilé nitro obklopí temná beznaděj podobná závoji smrti a oni si pak v plné míře uvědomí závažnost hříchu.

Behold Him contemplating the price to be paid for the human soul. In His agony He clings to the cold ground, as if to prevent Himself from being drawn farther from God. The chilling dew of night falls upon His prostrate form, but He heeds it not. From His pale lips comes the bitter cry, “O My Father, if it be possible, let this cup pass from Me.” Yet even now He adds, “Nevertheless not as I will, but as Thou wilt.” DA 687.2

DA – Touha věků 687.2 Pohleďte na to, jak [Kristus] uvažoval o ceně, kterou je třeba za záchranu člověka zaplatit. Ve smrtelné úzkosti padl tváří k chladné zemi, jako by se chtěl bránit odloučení od Boha. Na Jeho vyčerpané tělo se snášela studená noční rosa, ale On ji nevnímal. Z Jeho bledých rtů se ozval bolestný výkřik: **Matouš 26,39** “Můj Otče, jeli to možné, ať mne mine tento kalich.” I v této chvíli však dodal: “Avšak ne jak já chci, ale jak chceš ty.” (srv. TV 438.7)

The human heart longs for sympathy in suffering. This longing Christ felt to the very depths of His being. In the supreme agony of His soul He came to His disciples with a yearning desire to hear some words of comfort from those whom He had so often blessed and comforted, and shielded in sorrow and distress. The One who had always had words of sympathy for them was now suffering superhuman agony, and He longed to know that they were praying for Him and for themselves. How dark seemed the malignity of sin! Terrible was the temptation to let the human race bear the consequences of its own guilt, while He stood innocent before God. If He could only know that His disciples understood and appreciated this, He would be strengthened. DA 687.3

DA – Touha věků 687.3 Člověk, který trpí, touží po soucitu. Také Kristus pocítil tuto touhu z celé hloubi svého nitra. V nejtěžší chvíli svého utrpení přišel k učedníkům, kterým tak často žehnal, které chránil a potěšoval v zármutku a tísni. Pevně doufal, že od nich uslyší slova útěchy a povzbuzení. Sám jim vždy

projevoval svůj soucit. Nyní prožíval nadlidská muka a chtěl mít jistotu, že se za Něho i za sebe modlí. Cítil, jak strašlivá je temnota hříchu. Doléhalo na Něho pokušení zůstat před Bohem nevinný a nechat lidstvo, aby samo neslo následky svých provinění. Kdyby věděl, že to učedníci chápou a oceňují, nesmírně by Ho to posílilo. (srv. TV 439.1)

096 – Nesl naši vinu a hřích 2. část

Matouš 26:40-44 [40]Potom přišel k učedníkům a nalezl je spící, i řekl Petrovi: "To jste se mnou nemohli bdít jedinou hodinu? [41]Bděte a modlete se, abyste nevešli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo slabé." [42]Opět podruhé odešel a pomodlil se, říkaje: "Můj Otče, neníli možné, aby [mne] tento [kalich] minul, musímli ho vypít, staň se tvá vůle." [43]Pak šel a nalezl je opět spící, protože měli velmi těžká víčka. [44]I nechal je, znovu odešel a pomodlil se potřetí, říkaje [opět] stejnou prosbu.

Again the Son of God was seized with superhuman agony, and fainting and exhausted, He staggered back to the place of His former struggle. His suffering was even greater than before. As the agony of soul came upon Him, "His sweat was as it were great drops of blood falling down to the ground."....
DA 689.3

DA – Touha věků 689.3 Božího Syna se znovu zmocnila nadlidská bolest. Zemdlený a vyčerpaný se s námahou vrátil zpět na místo, kde před chvílí zápasil. Utrpení se stupňovalo. Prožíval smrtelnou úzkost a **Lukáš 22,44** "jeho pot začal být jako kapky krve, které kanuly na zem."....
(srv. TV 440.4)

A short time before, Jesus had stood like a mighty cedar, withstanding the storm of opposition that spent its fury upon Him.... Now His voice was heard on the still evening air, not in tones of triumph, but full of human anguish. The words of the Saviour were borne to the ears of the drowsy disciples, "O My Father, if this cup may not pass away from Me, except I drink it, Thy will be done." DA 689.4

DA – Touha věků 689.4 Krátce předtím stál Ježíš jako mohutný cedr a čelil bouři protivenství, která na Něho zuřivě dorážela.... Tentokrát Jeho hlas nezněl v nočním tichu jako vítězná píseň, ale ozývala se v něm lidská úzkost. Ospalí učedníci zaslechli, jak Spasitel volá: **Matouš 26,42** "Můj Otče, neníli možné, aby *[mne]* tento *[kalich]* minul, musímli ho vypít, staň se tvá vůle."
(srv. TV 440.5)

The first impulse of the disciples was to go to Him; but He had bidden them tarry there, watching unto prayer. When Jesus came to them, He found them still sleeping. Again He had felt a longing for companionship, for some words from His disciples which would bring relief, and break the spell of darkness that well-nigh overpowered Him. But their eyes were heavy; "neither wist they what to answer Him." His presence aroused them. They saw His face marked with the bloody sweat of agony, and they were filled with fear. His anguish of mind they could not understand. "His visage was so marred more than any man, and His form more than the sons of men." Isaiah 52:14. DA 690.1

DA – Touha věků 690.1 Učedníci k Němu chtěli jít, ale vzpomněli si na Jeho slova, aby tam zůstali, bděli a modlili se. Když se k Nim vrátil, zase spali. Opět pocítil touhu po společenství, očekával od učedníků slova útěchy, která by rozptýlila tísnivou temnotu, jež Ho svírala. Jim se však zavíraly oči **Marek 14,40** "a nevěděli, co by mu odpověděli". Kristova přítomnost je postavila na nohy. Po tváři Mu stékal krvavý pot utrpení. Učedníci se zděsili. Jeho duševní muka nemohli pochopit. **Izajáš 52,14 (B21)** „…Nelidsky byl napohled zohaven – už ani člověku nebyl podoben."
(srv. TV 441.1)

Turning away, Jesus sought again His retreat, and fell prostrate, overcome by the horror of a great darkness. The humanity of the Son of God trembled in that trying hour. He prayed not now for His disciples that their faith might not fail, but for His own tempted, agonized soul. The awful moment had come—that moment which was to decide the destiny of the world. The fate of humanity trembled in the balance. Christ might even now refuse to drink the cup apportioned to guilty man. It was not yet too late. He might wipe the bloody sweat from His brow, and leave man to perish in his iniquity. He might say, Let the transgressor receive the penalty of his sin, and I will go back to My Father. Will the

Son of God drink the bitter cup of humiliation and agony? Will the innocent suffer the consequences of the curse of sin, to save the guilty? The words fall tremblingly from the pale lips of Jesus, “O My Father, if this cup may not pass away from Me, except I drink it, Thy will be done.” DA 690.2

DA – Touha věků 690.2 Ježíš od nich opět odešel stranou a přemožený hrůzou strašlivé temnoty padl na zem. Lidství Božího Syna se v této těžké chvíli chvělo úzkostí. Tentokrát neprosil za své učedníky, aby neochabovali ve víře, ale za sebe, aby vydržel duševní muka a odolal pokušení. Nadešel onen hrozný okamžik, chvíle, ve které se rozhodovalo o budoucnosti světa. Osud lidstva visel na vlásku. Kristus stále ještě mohl odmítnout kalich určený hříšnému člověku. Ještě nebylo pozdě. Mohl si setřít z čela krvavý pot a nechat člověka zahynout v jeho nepravosti. Mohl říci: Ať je přestupník sám potrestán za svůj hřích, já se vrátím k Otci. Vypije nevinný Boží Syn hořký kalich ponížení a utrpení? Vezme na sebe následky kletby hříchu, aby zachránil viníka? Z bledých a rozechvělých Ježíšových rtů se ozvalo: **Matouš 26,42** “Otče můj, nemůže-li mě tento kalich minout, ale musím ho vypít, ať se stane tvoje vůle!” (srv. TV 441.2)

Three times has He uttered that prayer. Three times has humanity shrunk from the last, crowning sacrifice. But now the history of the human race comes up before the world's Redeemer. He sees that the transgressors of the law, if left to themselves, must perish. He sees the helplessness of man. He sees the power of sin. The woes and lamentations of a doomed world rise before Him. He beholds its impending fate, and His decision is made. He will save man at any cost to Himself. He accepts His baptism of blood, that through Him perishing millions may gain everlasting life. He has left the courts of heaven, where all is purity, happiness, and glory, to save the one lost sheep, the one world that has fallen by transgression. And He will not turn from His mission. He will become the propitiation of a race that has willed to sin. His prayer now breathes only submission: “If this cup may not pass away from Me, except I drink it, Thy will be done.” DA 690.3

DA – Touha věků 690.3 Těmito slovy se Spasitel modlil třikrát. Třikrát se Jeho lidská přirozenost zděsila poslední vrcholné oběti. Najednou se Mu před očima promítají dějiny lidstva. Vidí, že pokud budou přestupníci Božího zákona ponecháni sami sobě, zahynou. Vidí bezmocnost člověka a moc hříchu. Vyvstávají před Ním bída a nářky hynoucího světa. Uvědomuje si, k jakému konci lidstvo neodvratně spěje, a je rozhodnut. Zachrání člověka za každou cenu. Přijímá svůj krvavý křest, aby mohly skrze Něj miliony hynoucích lidí získat věčný život. Opustil nebeské nádvoří, kde vládne čistota, štěstí a sláva, aby zachránil jednu ztracenou ovci — jeden svět, který padl do hříchu díky přestoupení. Své poslání splní. Stane se smírčí obětí za lidstvo, které se rozhodlo pro hřích. V Jeho modlitbě je vyjádřena naprostá odevzdanost: **Matouš 26,42** “Otče můj, nemůže-li mě tento kalich minout, ale musím ho vypít, ať se stane tvoje vůle!” (srv. TV 441.3)

Having made the decision, He fell dying to the ground from which He had partially risen. Where now were His disciples, to place their hands tenderly beneath the head of their fainting Master, and bathe that brow, marred indeed more than the sons of men? The Saviour trod the wine press alone, and of the people there was none with Him. DA 693.1

DA – Touha věků 693.1 Ježíš se již téměř zvedl, ale když se s konečnou platností rozhodl, znovu padl k zemi jako mrtvý. Kde byli učedníci, že nepodložili svému zesláblému Mistrovi hlavu a nesvlažili Jeho nadlidsky ztrápené čelo? Spasitel šlapal v kádi vinného lisu sám a nikdo z lidí s Ním nebyl (viz **Izajáš 63,3**). (srv. TV 441.4)

But God suffered with His Son. Angels beheld the Saviour's agony. They saw their Lord enclosed by legions of satanic forces, His nature weighed down with a shuddering, mysterious dread. There was silence in heaven. No harp was touched. Could mortals have viewed the amazement of the angelic

host as in silent grief they watched the Father separating His beams of light, love, and glory from His beloved Son, they would better understand how offensive in His sight is sin. DA 693.2

DA – Touha věků 693.2 Bůh však trpěl se svým Synem. Andělé sledovali Spasitelův smrtelný zápas. Viděli svého Pána v obklíčení satanských sil. Svírala Jej hrozivá úzkost a obava. V nebesích panovalo ticho. Neozval se ani jediný tón harfy. Kdyby lidé viděli ohromený údiv andělů, kteří s bolestí a zármutkem sledovali, jak Otec odvrací od svého milovaného Syna paprsky světla, lásky a slávy, pochopili by, jak hluboce se Bohu protiví hřích. (srv. TV 442.1)

In this awful crisis, when everything was at stake, when the mysterious cup trembled in the hand of the sufferer, the heavens opened, a light shone forth amid the stormy darkness of the crisis hour, and the mighty angel who stands in God's presence, occupying the position from which Satan fell, came to the side of Christ. The angel came not to take the cup from Christ's hand, but to strengthen Him to drink it, with the assurance of the Father's love. He came to give power to the divine-human suppliant.... DA 693.3

DA – Touha věků 693.3 V této rozhodující chvíli, kdy šlo o všechno a v rukou Trpitele se chvěl tajemný kalich, se otevřela nebesa a prozářila temnotu strašlivého okamžiku. Ke Kristu přistoupil mocný anděl, který přebývá v Boží přítomnosti a zastává místo padlého satana. Anděl nepřišel proto, aby vzal Kristu z ruky kalich hořkosti. Přišel Jej ujistit o Otcově lásce a povzbudit Ho, aby kalich vypil. Přišel posílit pokorně prosícího bohočlověka.... (srv. TV 442.2)

Christ's agony did not cease, but His depression and discouragement left Him. The storm had in nowise abated, but He who was its object was strengthened to meet its fury. He came forth calm and serene. A heavenly peace rested upon His bloodstained face. He had borne that which no human being could ever bear; for He had tasted the sufferings of death for every man. DA 694.1

DA – Touha věků 694.1 Kristovo utrpení tím neskončilo, ale sklíčenost a tíseň se rozplynuly. Bouře neutichla, ale Ježíš, proti němuž byly její vlny namířeny, se vzchopil a nabral sílu, aby mohl čelit její zuřivosti. Byl klidný a vyrovnaný. Na Jeho zkrvavené tváři spočinul nebeský pokoj. Snášel to, co by nikdo z lidí nikdy nevydržel, neboť zakoušel utrpení smrti za každého člověka. (srv. TV 442.3)

The power that inflicted retributive justice upon man's substitute and surety, was the power that sustained and upheld the suffering One under the tremendous weight of wrath that would have fallen upon a sinful world. Christ was suffering the death that was pronounced upon the transgressors of God's law.... 5BC 1103.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1103.2 Moc, která uvalila trest spravedlnosti na zástupce a ručitele člověka, byla zároveň mocí, která podepřela a podržela Toho, který trpěl pod hroznou tíhou hněvu, který měl dopadnout na hříšný svět. Kristus zakusil smrt, která je vyřčená nad přestupníky Božího zákona....

...No sorrow, no agony, can measure with that which was endured by the Son of God. 5BC 1103.3

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1103.3 ... Žádné utrpení, žádná muka se nemohou měřit s tím, co vytrpěl Boží Syn.

Man has not been made a sin-bearer, and he will never know the horror of the curse of sin which the Saviour bore.... Human nature can endure but a limited amount of test and trial. The finite can only endure the finite measure, and human nature succumbs; but the nature of Christ had a greater

capacity for suffering; for the human existed in the divine nature, and created a capacity for suffering to endure that which resulted from the sins of a lost world. 5BC 1103.4

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1103.4 Člověk nebyl učiněn, aby byl nositelem hříchu, a proto nikdy nepozná hrůzu prokletí, jež nesl Spasitel.... Lidská přirozenost může snést jen omezené množství zkoušek a utrpení. Může snášet jen omezenou míru, než podlehne. Kristova přirozenost však měla větší kapacitu trpět. Protože byla součástí božské přirozenosti, byla schopná snášet utrpení, které bylo důsledkem hříchů ztraceného světa.

097 – Nesl naši vinu a hřích 3. část

Izaiáš 53:6 My všichni jsme zabloudili jako ovce, jeden každý jsme se obrátili na svou cestu, a Hospodin na něho nechal dopadnout vinu nás všech.

As one with us, He must bear the burden of our guilt and woe. The Sinless One must feel the shame of sin. The peace lover must dwell with strife, the truth must abide with falsehood, purity with vileness. Every sin, every discord, every defiling lust that transgression had brought, was torture to His spirit. DA 111.4

DA – Touha věků 111.4 Jako jeden z nás bude muset nést tíhu naší viny a bídy. Sám Bezhříšný pocítí hanbu hříchu. Ten, který miluje pokoj, bude žít uprostřed rozbrojů, pravda bude vedle sebe muset snášet lež, čistota nepravost. Každý hřích, každý spor či nesoulad, každá znesvěcující žádostivost, která je důsledkem přestoupení zákona, Jeho nitru vždy způsobovaly muka. (srv. TV 65.3)

The human nature of Christ was like unto ours, and suffering was more keenly felt by him; for his spiritual nature was free from every taint of sin. Therefore his desire for the removal of suffering was stronger than human beings can experience. ST December 9, 1897, par. 4

ST – časopis Znamení doby, 9. prosince 1897, odst. 4 Kristova lidská přirozenost byla podobná té naší. Utrpení však prožíval mnohem intenzivněji, protože Jeho duchovní přirozenost nebyla nijak poskvrněná hříchem. Z toho důvodu také byla Jeho touha odstranit utrpení silnější, než jak ji zakoušejí lidé.

The Son of God endured the wrath of God against sin. All the accumulated sin of the world was laid upon the Sin-bearer, the One who was innocent, the One who alone could be the propitiation for sin, because he himself was obedient. He was one with God. Not a taint of corruption was upon him. ST December 9, 1897, par. 6

ST – časopis Znamení doby, 9. prosince 1897, odst. 6 Ježíš snášel Boží hněv namířený proti hříchu. Na Toho, který byl nevinný, na Toho, který jediný mohl být smírčí obětí za hřích, protože sám byl poslušný, byl vložen veškerý nahromaděný hřích světa. Byl jedno s Bohem. Nelpěla na Něm ani jediná skvrna zkaženosti.

He said, “I will take upon Myself the guilt of the sinner, that he may have another trial. I will put within his reach power that will enable him to overcome in the struggle with evil.” HP 42.2

HP – V nebesích 42.2 [Ježíš] řekl: "Vinu hříšníka vezmu na sebe, aby dostal další šanci. Umožním mu mít na dosah sílu, která jej uschopní vítězit v boji se zlem."

2. Korintským 5:21 Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.

1. Petrův 3:18a Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu.

The weight of the sins of the world was pressing His soul, and His countenance expressed unutterable sorrow, a depth of anguish that fallen man had never realized. He felt the overwhelming tide of woe that deluged the world. He realized the strength of indulged appetite and of unholy passion that controlled the world, which had brought upon man inexpressible suffering. 1SM 271.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 271.1 Tíha hříchů světa tížila Jeho nitro a Jeho tvář vyjadřovala nevýslovný zármutek, hloubku utrpení, jakou dosud padlý člověk ještě nezakusil. Cítil zdrcující příliv bídy, která zaplavila svět. Uvědomil si sílu požitkářství a bezbožných tužeb a vášní, které ovládaly svět a které na člověka přivolaly nepopsatelné utrpení.

The humanity of Christ reached to the very depths of human wretchedness, and identified itself with the weaknesses and necessities of fallen man, while His divine nature grasped the Eternal. His work in bearing the guilt of man's transgression was not to give him license to continue to violate the law of God, which made man a debtor to the law, which debt Christ was Himself paying by His own suffering. The trials and sufferings of Christ were to impress man with a sense of his great sin in breaking the law of God, and to bring him to repentance and obedience to that law, and through obedience to acceptance with God. His righteousness He would impute to man, and thus raise him in moral value with God, so that his efforts to keep the divine law would be acceptable. Christ's work was to reconcile man to God through His human nature, and God to man through His divine nature. 1SM 272.5

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 272.5 Kristovo lidství proniklo až do hlubin lidské ubohosti a ztotožnilo se se slabostmi a potřebami padlého člověka, zatímco se Jeho božská přirozenost držela Věčného. Tím, že nesl vinu za lidská přestoupení, nedával člověku oprávnění pokračovat v porušování Božího zákona, které z člověka učinilo dlužníka zákona. Tento dluh splatil Kristus sám svým vlastním utrpením. Zkoušky a utrpení Krista měly na člověka zapůsobit, aby si uvědomil svůj velký hřích spočívající v porušování Božího zákona. Měly člověka přivést k pokání a poslušnosti vůči tomuto zákonu a skrze poslušnost k přijetí u Boha. Udělením své spravedlnosti Kristus u Boha pozvedá morální hodnotu člověka, aby jeho úsilí o dodržování Božího zákona bylo přijatelné. Kristus přišel usmířit člověka s Bohem skrze svou lidskou přirozenost a Boha s člověkem skrze svou božskou přirozenost.

Izaiáš 53:11b Svým poznáním [n.: Poznáním jeho] můj spravedlivý otrok ospravedlní mnohé a jejich provinění on sám ponese.

During His thirty years of life on earth His heart was wrung with inconceivable anguish. The path from the manger to Calvary was shadowed by grief and sorrow. He was a man of sorrows, and acquainted with grief, enduring such heartache as no human language can portray. He could have said in truth, “Behold, and see if there be any sorrow like unto my sorrow” (Lamentations 1:12). Hating sin with a perfect hatred, He yet gathered to His soul the sins of the whole world. Guiltless, He bore the punishment of the guilty. Innocent, yet offering Himself as a substitute for the transgressor. The guilt of every sin pressed its weight upon the divine soul of the world's Redeemer. The evil thoughts, the evil words, the evil deeds of every son and daughter of Adam, called for retribution upon Himself; for

He had become man's substitute. Though the guilt of sin was not His, His spirit was torn and bruised by the transgressions of men, and He who knew no sin became sin for us, that we might be made the righteousness of God in Him. 1SM 321.4

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 321.4 Během třiceti let Ježíšova života na zemi bylo Jeho nitro sužováno nepředstavitelnou bolestí. Cesta od jeslí na Golgotu byla lemována strastmi a trápením. Byl mužem bolestí, který věděl, co je to zármutek. Vytrpěl tolik, že to žádný jazyk nedokáže popsat. Mohl po pravdě říci: **Pláč 1,12 (B21)** "Jen se podívejte, pohleďte, zda je bolest podobná té, kterou trpím". Nesnášel hřích dokonalou nenávistí, a přesto na sebe vzal hříchy celého světa. Sám byl bez viny, přesto nesl trest za viníka. Byl nevinný, a přesto nabídl sám sebe jako náhradu za hříšníka. Tíha viny každého hříchu dopadala na božské nitro Vykupitele světa. Zlé myšlenky, zlá slova, zlé skutky každého Adamova potomka volaly po odplatě na Něm samém, neboť se stal náhradou za člověka. Jeho duch byl trýzněn a drásán lidskými přestoupeními, přestože Mu vina za hřích nenáležela. Ten, který nepoznal hřích, se stal hříchem za nás, abychom se my v Něm stali Boží spravedlností.

Christ bore the sins and infirmities of the race as they existed when He came to the earth to help man. In behalf of the race, with the weaknesses of fallen man upon Him, He was to stand the temptations of Satan upon all points wherewith man would be assailed. 1SM 267.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 267.3 Kristus nesl hříchy a slabosti lidského pokolení v podobě, v jaké byly, když přišel na zem, aby člověku pomohl. Ve jménu lidstva na sebe vzal slabosti padlého člověka a měl obstát ve všech satanových pokušeních, kterým by mohl být vystaven člověk.

He was a free agent, placed on probation, as was Adam, and as is every man. In His closing hours, while hanging upon the cross, He experienced to the fullest extent what man must experience when striving against sin. He realized how bad a man may become by yielding to sin. He realized the terrible consequences of the transgression of God's law; for the iniquity of the whole world was upon Him (The Youth's Instructor, July 20, 1899). 5BC 1082.4

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1082.4 Byl svobodnou bytostí vystavenou zkoušce, tak jako Adam a jako každý jiný člověk. V posledních hodinách svého života, když visel na kříži, zakusil v plné míře to, co musí v boji proti hříchu prožít každý člověk. Uvědomil si, jak zlým se člověk může stát, když se hříchu podvolí. Uvědomil si strašné následky přestupování Božího zákona; vždyť na Něm spočívala nepravost celého světa (The Youth's Instructor, 20. července 1899).

Izaiáš 53:4-5 [4]Jenže to byly naše nemoci, které snášel, a naše bolesti, které nesl; a my jsme si o něm mysleli, že je zasažen a ubit Bohem a zkrušen [pokořen – za nějakou vlastní vinu]. [5]Ale on byl proboden [znesvěcen] za naše přestoupení, zdeptán [rozdrcen] za naše provinění, na něho dolehla kázeň [trest] pro náš pokoj a jeho šrámy jsme uzdraveni [nám bylo dáno uzdravení].

1. Petrův 2:24a On sám ve svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti.

He, the sin-bearer, endures judicial punishment for iniquity and becomes sin itself for man. SR 225.1

SR – Dějiny vykoupení 225.1 Ten, který nese hříchy, podstupuje výkon trestu za nepravost a sám se stává hříchem za člověka.

Christ was treated as we deserve, that we might be treated as He deserves. He was condemned for our sins, in which He had no share, that we might be justified by His righteousness, in which we had no share. He suffered the death which was ours, that we might receive the life which was His. “With His stripes we are healed.” DA 25.2

DA – Touha věků 25.2 S Kristem bylo naloženo tak, jak si zasluhujeme my, aby s námi mohlo být nakládáno tak, jak si zasluhuje On. Byl odsouzen za naše hříchy, na kterých neměl žádný podíl, abychom my mohli být ospravedlněni Jeho spravedlností, na které nemáme žádnou zásluhu. Podstoupil smrt, která měla stihnout nás, abychom získali život, který patřil Jemu. **Izajáš 53,5** “Jeho šrámy jsme uzdraveni.” (srv. TV 12.7)

Jesus bore the guilt of Adam, and all the children of Adam that will flee to Christ, the second Adam, may escape the penalty of transgression. Jesus regained heaven for man by bearing the test that Adam failed to endure; for He obeyed the law perfectly, and all who have a right conception of the plan of redemption will see that they cannot be saved while in transgression of God's holy precepts. They must cease to transgress the law and lay hold on the promises of God that are available for us through the merits of Christ. FW 88.3

FW – Víra a skutky 88.3 Ježíš na sebe vzal Adamovu vinu a všichni Adamovy potomci, kteří utečou ke Kristu, druhému Adamovi, mohou uniknout trestu za přestoupení. Ježíš pro člověka znovu získal nebe tím, že obstál ve zkoušce, v níž Adam selhal. Protože dokonale plnil zákon, uvidí všichni, kdo mají správnou představu o plánu vykoupení, že nemohou být spaseni, pokud přestupují svatá Boží nařízení. Musí přestat přestupovat zákon a chopit se Božích zaslíbení, která jsou nám k dispozici díky Kristovým zásluhám.

098 – Zradili Jej

Matouš 26:45-46 [45]Tehdy přišel ke [svým] učedníkům a řekl jim: "Ještě spíte a odpočíváte? Hle, přiblížila se ta hodina a Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků. [46]Vstávejte, pojďme! Hle, přiblížil se ten, který mne zrazuje."

The sleeping disciples had been suddenly awakened by the light surrounding the Saviour. They saw the angel bending over their prostrate Master. They saw him lift the Saviour's head upon his bosom, and point toward heaven. They heard his voice, like sweetest music, speaking words of comfort and hope. The disciples recalled the scene upon the mount of transfiguration. They remembered the glory that in the temple had encircled Jesus, and the voice of God that spoke from the cloud. Now that same glory was again revealed, and they had no further fear for their Master. He was under the care of God; a mighty angel had been sent to protect Him. Again the disciples in their weariness yield to the strange stupor that overpowers them. Again Jesus finds them sleeping. DA 694.2

DA – Touha věků 694.2 Světlo obklopující Spasitele spící učedníky probudilo. Zahlédli anděla, jak se sklání nad modlícím se Mistrem. Viděli, jak zvedá Spasitelovu hlavu a ukazuje k nebi. Slyšeli jeho hlas, kterým Krista utěšoval a povzbuzoval. Zněl jako nádherná hudba. Připomněli si, co prožili na hoře proměnění. Vzpomněli si na slávu, která obklopila Ježíše v chrámu, i na Boží hlas, jenž promluvil z oblaku. Stejná sláva se zjevila i nyní a učedníci se o svého Mistra již nebáli. Byl v Boží péči a na Boží pokyn Jej přišel chránit mocný anděl. Unavené učedníky opět přemohl podivný útlum, a když k nim Ježíš přišel, spali. (srv. TV 442.4)

Looking sorrowfully upon them He says, "Sleep on now, and take your rest: behold, the hour is at hand, and the Son of man is betrayed into the hands of sinners." DA 694.3

DA – Touha věků 694.3 Pohlédl na ně plný zármutku a řekl: **Matouš 26,45** "Ještě spíte a odpočíváte? Hle, přiblížila se ta hodina, a Syn člověka je vydáván do rukou hříšníků." (srv. TV 442.5)

Even as He spoke these words, He heard the footsteps of the mob in search of Him, and said, "Rise, let us be going: behold, he is at hand that doth betray Me." DA 694.4

DA – Touha věků 694.4 Když k nim mluvil, slyšel již kroky zástupu, který Jej hledal, a dodal: **Matouš 26,46** "Vstávejte, pojďme! Hle, přiblížil se ten, který mne zrazuje." (srv. TV 442.6)

No traces of His recent agony were visible as Jesus stepped forth to meet His betrayer. Standing in advance of His disciples He said, "Whom seek ye?" They answered, "Jesus of Nazareth." Jesus replied, "I am He." As these words were spoken, the angel who had lately ministered to Jesus moved between Him and the mob. A divine light illuminated the Saviour's face, and a dovelike form overshadowed Him. In the presence of this divine glory, the murderous throng could not stand for a moment. They staggered back. Priests, elders, soldiers, and even Judas, fell as dead men to the ground. DA 694.5

DA – Touha věků 694.5 Když Ježíš vyšel vstříc svému zrádci, v Jeho tváři už nebyla ani stopa po předcházejícím zápasu. Postavil se před učedníky a zeptal se zástupu: **Jan 18,4.5** [4]... "Koho hledáte?" [5]Odpověděli mu: "Ježíše Nazaretského." [Ježíš] jim řekl: "Já jsem." Vtom se mezi dav a Ježíše postavil anděl, který před chvílí Spasitele povzbuzoval. Ježíšovu tvář ozařovalo nebeské světlo a sestoupil na Něho stín ve tvaru holubice. Vražedný zástup nemohl v přítomnosti nebeské slávy vydržet ani chvíli. Lidé ohromeně ustoupili. Kněží, starší, vojáci a dokonce i Jidáš padli na zem jako mrtví. (srv. TV 442.7)

The angel withdrew, and the light faded away. Jesus had opportunity to escape, but He remained, calm and self-possessed. As one glorified He stood in the midst of that hardened band, now prostrate and helpless at His feet. The disciples looked on, silent with wonder and awe. DA 694.6

DA – Touha věků 694.6 Anděl se vzdálil a světlo se rozplynulo. Ježíš měl možnost uprchnout, ale zůstal. Byl klidný a vyrovnaný. Stál oslavený uprostřed zatvrzelého davu, který Mu nyní bezmocně ležel u nohou. Učedníků se zmocnila bázeň a v úžasu mlčky hleděli na svého Mistra. (srv. TV 443.1)

But quickly the scene changed. The mob started up. The Roman soldiers, the priests and Judas, gathered about Christ. They seemed ashamed of their weakness, and fearful that He would yet escape. Again the question was asked by the Redeemer, "Whom seek ye?" They had had evidence that He who stood before them was the Son of God, but they would not be convinced. To the question, "Whom seek ye?" again they answered, "Jesus of Nazareth." The Saviour then said, "I have told you that I am He: if therefore ye seek Me, let these go their way"—pointing to the disciples. He knew how weak was their faith, and He sought to shield them from temptation and trial. For them He was ready to sacrifice Himself. DA 695.1

DA – Touha věků 695.1 Situace se však rychle změnila. Zástup se dal do pohybu. Římští vojáci, kněží a Jidáš Ježíše obstoupili. Jako by se styděli za svoji slabost a báli se, že jim snad nějak unikne. Spasitel se jich znovu zeptal: "Koho hledáte?" Měli mnoho důkazů, že ten, kdo před nimi stojí, je Boží Syn, ale nechtěli se nechat přesvědčit. Na otázku: **Jan 18,7.8** "Koho hledáte?" znovu odpověděli: "Ježíše Nazaretského." Spasitel k nim promluvil: "Řekl jsem vám, že jsem to já. Hledáte-li mne, nechte tyto lidi odejít," a ukázal na učedníky. Věděl, jak slabá je jejich víra, a chtěl je ochránit před pokušením a zkouškou. Byl připraven za ně obětovat svůj život. (srv. TV 443.2)

Judas the betrayer did not forget the part he was to act. When the mob entered the garden, he had led the way, closely followed by the high priest. To the pursuers of Jesus he had given a sign, saying, "Whomsoever I shall kiss, that same is He: hold Him fast." Matthew 26:48. Now he pretends to have no part with them. Coming close to Jesus, he takes His hand as a familiar friend. With the words, "Hail, Master," he kisses Him repeatedly, and appears to weep as if in sympathy with Him in His peril. DA 695.2

DA – Touha věků 695.2 Zrádce Jidáš na úlohu, kterou měl sehrát, nezapomněl. Když přišli do zahrady, šel v čele davu. Nejvyšší kněz kráčel těsně za ním. S Ježíšovými pronásledovateli si předem domluvil znamení: **Matouš 26,48** "Je to ten, kterého políbím; toho se zmocněte." Když však přistoupil k Ježíši, tvářil se, jako by s nimi neměl nic společného. Podal Mu ruku jako starý dobrý přítel a řekl: **Matouš 26,49** "Buď zdráv, Mistře." Opakovaně Jej políbil a předstíral lítost, jako by s Ním cítil v Jeho nebezpečí. (srv. TV 443.3)

Jesus said to him, "Friend, wherefore art thou come?" His voice trembled with sorrow as He added, "Judas, betrayest thou the Son of man with a kiss?" This appeal should have aroused the conscience of the betrayer, and touched his stubborn heart; but honor, fidelity, and human tenderness had forsaken him. He stood bold and defiant, showing no disposition to relent. He had given himself up to Satan, and he had no power to resist him. Jesus did not refuse the traitor's kiss. DA 696.1

DA – Touha věků 696.1 Ježíš mu odpověděl: **Matouš 26,50** "Příteli, proč jsi přišel?" Potom chvějícím se hlasem smutně dodal: **Lukáš 22,48** "Jidáši, polibkem zrazuješ Syna člověka?" Tato výzva měla probudit zrádcovo svědomí a dotknout se jeho zatvrzelého srdce. Jidáš však již v sobě neměl ani kousek cti, věrnosti či lidského citu. Stál odvážně a vzdorovitě a nehodlal ustoupit. Vydal se satanovi a neměl sílu mu čelit. Ježíš se zrádcovu políbení nebránil. (srv. TV 443.4)

The mob grew bold as they saw Judas touch the person of Him who had so recently been glorified before their eyes. They now laid hold of Jesus, and proceeded to bind those precious hands that had ever been employed in doing good. DA 696.2

DA – Touha věků 696.2 Když dav viděl, jak se Jidáš dotýká Ježíše, který tam ještě před chvílí stál v nebeské slávě, dodal si odvahy. Chopili se Krista a chtěli Mu svázat ruce, ty drahocenné ruce, které nikdy nekonaly nic jiného než dobro. (srv. TV 443.5)

Matouš 26:51-54 [51]A hle, jeden z těch, kteří byli s Ježíšem, natáhl ruku, vytasil meč, udeřil velekněžova otroka a uťal mu ucho. [52]Tehdy mu Ježíš řekl: "Vrať svůj meč na místo. Neboť všichni, kdo se chápou meče, mečem zahynou. [53]Či myslíš, že nemohu poprosit svého Otce, a on mi hned pošle víc než dvanáct legií andělů? [54]Jak by se však naplnila Písma, že se tak musí stát?"

The official dignity of the Jewish leaders had not prevented them from joining in the pursuit of Jesus. His arrest was too important a matter to be trusted to subordinates; the wily priests and elders had joined the temple police and the rabble in following Judas to Gethsemane. What a company for those dignitaries to unite with—a mob that was eager for excitement, and armed with all kinds of implements, as if in pursuit of a wild beast! DA 696.4

DA – Touha věků 696.4 Židovští vůdci se účastnili pronásledování Ježíše a nezabránila jim v tom ani důstojnost jejich úřadu. Zatčení Krista bylo příliš významné na to, aby jej svěřili svým podřízeným. Lstiví kněží a starší se přidali k chrámové stráži a k zástupu, který se vydal s Jidášem do Getsemane. Přední mužové se připojili k senzacechtivému davu vyzbrojenému nejrůznějším náčiním, jako by šli pronásledovat divou zvěř. (srv. TV 444.1)

Turning to the priests and elders, Christ fixed upon them His searching glance. The words He spoke they would never forget as long as life should last. They were as the sharp arrows of the Almighty. With dignity He said: You come out against Me with swords and staves as you would against a thief or a robber. Day by day I sat teaching in the temple. You had every opportunity of laying hands upon Me, and you did nothing. The night is better suited to your work. "This is your hour, and the power of darkness." DA 697.1

DA – Touha věků 697.1 Kristus se obrátil ke kněžím a starším a zkoumavě na ně pohlédl. Na Jeho ostrá slova jistě do smrti nezapomněli. Se vší důstojností jim řekl: Vyšli jste na Mě jako na zloděje a lupiče s meči a holemi. Každý den jsem učil v chrámě. Mohli jste se Mě zmocnit, ale nevztáhli jste na Mě ruce. Noc je pro váš čin příhodnější. **Lukáš 22,53** "Ale toto je vaše hodina a vláda temnoty." (srv. TV 444.2)

The disciples were terrified as they saw Jesus permit Himself to be taken and bound. They were offended that He should suffer this humiliation to Himself and them. They could not understand His conduct, and they blamed Him for submitting to the mob. In their indignation and fear, Peter proposed that they save themselves. Following this suggestion, "they all forsook Him, and fled." But Christ had foretold this desertion, "Behold," He had said, "the hour cometh, yea, is now come, that ye shall be scattered, every man to his own, and shall leave Me alone: and yet I am not alone, because the Father is with Me." John 16:32. DA 697.2

DA – Touha věků 697.2 Když učedníci viděli, že se Ježíš nechal spoutat, zhrozili se. Uráželo je, že nechá sebe i je tak ponižovat. Nedokázali pochopit Jeho postoj a měli Mu za zlé, že se podvolil davu. Byli rozhořčení a zmocnil se jich strach. Petr navrhl, aby zachránili alespoň sami sebe. **Matouš 26,56** "A v

té chvíli ho všichni učedníci opustili a utekli.” Kristus však tento útěk předpověděl: **Jan 16,32** “Hle, přichází hodina, a již přišla, kdy budete rozptýleni každý do svých domovů a mne necháte samotného. Ale nejsem sám, neboť Otec je se mnou.” (srv. TV 444.3)

099 – Utlačovali a trýznili Jej 1. část

Izaiáš 53:8 Skrze útlak a soud byl vzat, kdo se bude zabývat jeho údělem? [n. v jeho generaci kdo se nad tím zamyslí?] Neboť byl vyťat ze země živých, jeho rána přišla za přestoupení mého lidu.

Jan 18:12-14 [12]Oddíl, velitel a židovští strážci Ježíše zatkli a spoutali ho. [13]Přivedli ho nejprve k Annášovi; byl totiž tchánem Kaifáše, který byl toho roku velekněz. [14]Byl to právě Kaifáš, který poradil Židům, že je prospěšné, aby jeden člověk zemřel za národ.

Jan 18:19-22 [19]Velekněz se Ježíše otázal na jeho učedníky a na jeho učení. [20]Ježíš mu odpověděl: "Já jsem mluvil k světu veřejně; učil jsem vždy v synagoze a v chrámě, kde se scházejí všichni Židé, a nic jsem neříkal tajně. [21]Proč se ptáš mne? Zeptej se těch, kteří slyšeli, co jsem jim pověděl; hle, tito vědí, co jsem řekl." [22]Když to řekl, jeden strážce, který stál poblíž, dal Ježíšovi ránu se slovy: "Takto odpovídáš velekněži?"

Christ calmly replied, "If I have spoken evil, bear witness of the evil: but if well, why smitest thou Me?" He spoke no burning words of retaliation. His calm answer came from a heart sinless, patient, and gentle, that would not be provoked. DA 700.2

DA – Touha věků 700.2 Kristus mu v klidu odpověděl: **Jan 18,23 (B21)** „Jestli jsem řekl něco špatného, dokaž to. Jestli ne, tak proč mě biješ?" Nenechal se vyprovokovat a nevyslovil žádná slova odplaty. Jeho klidná odpověď vyvěrala z bezhříšného srdce naplněného trpělivostí a laskavostí. (srv. TV 446.5)

Christ suffered keenly under abuse and insult. At the hands of the beings whom He had created, and for whom He was making an infinite sacrifice, He received every indignity. And He suffered in proportion to the perfection of His holiness and His hatred of sin. His trial by men who acted as fiends was to Him a perpetual sacrifice. To be surrounded by human beings under the control of Satan was revolting to Him. And He knew that in a moment, by the flashing forth of His divine power, He could lay His cruel tormentors in the dust. This made the trial the harder to bear. DA 700.3

DA – Touha věků 700.3 Kristus týrání a urážení nesl těžce. Lidé, které stvořil a pro které podstupoval nekonečnou oběť, Jej ponižovali všemi možnými způsoby. Trpěl tím více, čím je svou dokonalostí, svatostí a nenávistí k hříchu převyšoval. Utrpení z rukou lidí, kteří se chovali jako běsové, pro Něj bylo nepřetržitou obětí. Protivilo se Mu být obklopen lidmi, které ovládal Satan. Věděl, že v jediném okamžiku může zábleskem své božské moci své kruté trýznitele srazit k zemi. O to těžší bylo tuto zkoušku snášet. (srv. TV 446.6)

His love for His Father, and His pledge, made from the foundation of the world, to become the Sin Bearer, led Him to endure uncomplainingly the coarse treatment of those He came to save. It was a part of His mission to bear, in His humanity, all the taunts and abuse that men could heap upon Him. The only hope of humanity was in this submission of Christ to all that He could endure from the hands and hearts of men. DA 700.5

DA – Touha věků 700.5 Ještě před založením světa se zavázal, že na sebe vezme hřích lidstva. Pro tento slib a z lásky k Otci bez reptání trpěl surové jednání lidí, které přišel spasit. Součástí Jeho poslání na

zemi bylo snášet všechny urážky a křivdy, kterými budou lidé schopni Jej zahrnout. Jediná naděje lidstva spočívala v tom, že se Kristus podvolil všemu, co bylo možné z rukou a srdcí lidí unést. (srv. TV 447.1)

Marek 14:53 Ježíše odvedli k veleknězi a shromáždili se [k němu] všichni velekněží, starší a učitelé Zákona.

Caiaphas had regarded Jesus as his rival. The eagerness of the people to hear the Saviour, and their apparent readiness to accept His teachings, had aroused the bitter jealousy of the high priest. But as Caiaphas now looked upon the prisoner, he was struck with admiration for His noble and dignified bearing. A conviction came over him that this Man was akin to God. The next instant he scornfully banished the thought. Immediately his voice was heard in sneering, haughty tones demanding that Jesus work one of His mighty miracles before them. But his words fell upon the Saviour's ears as though He heard them not. The people compared the excited and malignant deportment of Annas and Caiaphas with the calm, majestic bearing of Jesus. Even in the minds of that hardened multitude arose the question, Is this man of godlike presence to be condemned as a criminal? DA 704.1

DA – Touha věků 704.1 Kaifáš považoval Ježíše za svého soupeře. Dychtivost lidu naslouchat Spasiteli a jeho očividná ochota přijmout Ježíšovo učení vzbudily ve veleknězi trpkou závist. Když se však na vězně podíval, musel obdivovat Jeho vznešenost a důstojnost. Vnitřní hlas ho přesvědčoval, že tento člověk je spřízněný s Bohem. Kaifáš tento hlas však ihned s pohrdáním umlčel. Soudní síní zazněla jeho jízlivá žádost, aby Ježíš předvedl nějaký ze svých zázraků. Ale Spasitel jako by jeho slova a povýšený tón hlasu ani neslyšel. Zjevného rozdílu mezi Ježíšovým vznešeným klidem a Annášovou a Kaifášovou zlomyslnou podrážděností si všiml i zatvrzelý dav a kladl si otázku: Může být tento člověk, ze kterého vyzařuje božství, odsouzen jako zločinec? (srv. TV 448.4)

Marek 14:55-59 [55]Velekněží a celá velerada hledali proti Ježíšovi svědectví, aby ho odsoudili k smrti, ale nenalézali. [56]Neboť mnozí proti němu křivě svědčili, ale jejich svědectví nebyla stejná. [57]Někteří povstali a křivě proti němu svědčili: [58]"My jsme ho uslyšeli, jak říká: Já zbořím tuto svatyni udělanou rukama a ve třech dnech vybuduji jinou, ne rukama udělanou." [59]A ani tak jejich svědectví nebylo shodné.

Patiently Jesus listened to the conflicting testimonies. No word did He utter in self-defense. At last His accusers were entangled, confused, and maddened. The trial was making no headway; it seemed that their plottings were to fail. Caiaphas was desperate. One last resort remained; Christ must be forced to condemn Himself. The high priest started from the judgment seat, his face contorted with passion, his voice and demeanor plainly indicating that were it in his power he would strike down the prisoner before him. "Answerest Thou nothing?" he exclaimed; "what is it which these witness against Thee?" DA 706.1

DA – Touha věků 706.1 Ježíš trpělivě naslouchal rozporuplným svědeckým výpovědím. Na svoji obranu nepronesl jediné slovo. Nakonec byli zmateni i Jeho žalobci, nevěděli kudy kam a rozzuřilo je to. Vyšetřování k ničemu nevedlo, zdálo se, že jejich nástrahy a intriky selžou. Kaifáš byl zoufalý. Zbývalo jediné: přimět Krista k tomu, aby odsoudil sám sebe. Velekněz vstal ze své soudní stolice, jeho tvář

planula hněvem a z jeho hlasu i vystupování vyplývalo, že by Ježíše nejraději usmrtil, kdyby to bylo v jeho pravomoci. Vykřikl: **Matouš 26,62** „Nic neodpovídáš? Co tito lidé svědčí proti tobě?“ (srv. TV 449.3)

Jesus held His peace. “He was oppressed, and He was afflicted, yet He opened not His mouth: He is brought as a lamb to the slaughter, and as a sheep before her shearers is dumb, so He openeth not His mouth.” Isaiah 53:7. DA 706.2

DA – Touha věků 706.2 Ježíš zachoval klid. **Izajáš 53,7** „Byl vystaven útlaku, ale pokořil se a neotevřel ústa: jako beránek vedený na porážku a jako ovce před střihači byl němý, ústa neotevřel.“ (srv. TV 450.1)

At last, Caiaphas, raising his right hand toward heaven, addressed Jesus in the form of a solemn oath: “I adjure Thee by the living God, that Thou tell us whether Thou be the Christ, the Son of God.” DA 706.3

DA – Touha věků 706.3 Nakonec Kaifáš pozvedl pravici směrem k nebi a oslovil Ježíše formou slavnostní přísahy: **Matouš 26,63** „Zapřísahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zda jsi Mesiáš, Syn Boží!“ (srv. TV 450.2)

To this appeal Christ could not remain silent. There was a time to be silent, and a time to speak. He had not spoken until directly questioned. He knew that to answer now would make His death certain. But the appeal was made by the highest acknowledged authority of the nation, and in the name of the Most High. Christ would not fail to show proper respect for the law. More than this, His own relation to the Father was called in question. He must plainly declare His character and mission. Jesus had said to His disciples, “Whosoever therefore shall confess Me before men, him will I confess also before My Father which is in heaven.” Matthew 10:32. Now by His own example He repeated the lesson. DA 706.4

DA – Touha věků 706.4 K této výzvě už Kristus nemohl zůstat němý. Byl čas mlčet, ale také čas mluvit. Ježíš nepromluvil, dokud se Jej velekněz přímo nezeptal. Věděl, že když odpoví, bude to pro Něho znamenat jistou smrt. Otázku Mu položil nejvyšší představitel národa ve jménu Všemohoucího Boha. Kristus by neopomenul projevit náležitou úctu k zákonu. Navíc velekněz zpochybnil Jeho vztah k Otci. Spasitel musí jasně odhalit svůj charakter i své poslání. Již dříve řekl svým učedníkům: **Matouš 10,32** „Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, se i já přiznám před svým Otcem, který je v nebesích.“ Nyní tuto lekci zopakoval svým vlastním příkladem. (srv. TV 450.3)

Every ear was bent to listen, and every eye was fixed on His face as He answered, “Thou hast said.” A heavenly light seemed to illuminate His pale countenance as He added, “Nevertheless I say unto you, Hereafter shall ye see the Son of man sitting on the right hand of power, and coming in the clouds of heaven.” DA 707.1

DA – Touha věků 707.1 Všichni bedlivě sledovali Jeho tvář a napjatě poslouchali odpověď: **Matouš 26,64** „Tys to řekl.“ Zdálo se, že Jeho bledý obličej ozářilo nebeské světlo, a Ježíš dodal: „Avšak pravím vám, od nynějška spatříte Syna člověka sedícího po pravici Moci a přicházejícího na nebeských oblacích.“ (srv. TV 450.4)

For a moment the divinity of Christ flashed through His guise of humanity. The high priest quailed before the penetrating eyes of the Saviour. That look seemed to read his hidden thoughts, and burn into his heart. Never in afterlife did he forget that searching glance of the persecuted Son of God. DA 707.2

DA – Touha věků 707.2 Z Kristova lidského těla na okamžik zazářilo božství. Velekněz se před pronikavým pohledem Spasitele zachvěl. Ježíš jako by četl jeho nejskrytější myšlenky a pronikal až do srdce. Na tento zkoumavý pohled pronásledovaného Božího Syna Kaifáš již nikdy nezapomněl. (srv. TV 450.5)

Marek 14:63-64 [63]Velekněz roztrhl svá roucha a říká: “Nač ještě potřebujeme svědky? [64]Slyšeli jste rouhání. Jak se vám to jeví?” Všichni ho odsoudili, že je hoden smrti.

100 – Utlačovali a trýznili Jej 2. část

Lukáš 22:63-65 [63]Muži, kteří Ježíše hlídali, se mu posmívali a bili ho. [64]Zahalili mu tvář a ptali se ho: "Prorokuj, kdo tě udeřil?" [65]A mnoho jiného mluvili proti němu, urážejíce ho.

The highest evidence of nobility in a Christian is self-control. We should copy the example of Jesus, for when He was reviled, He reviled not again, but "committed himself to him that judgeth righteously." Our Redeemer met insult and mockery with uncomplaining silence. All the cruel taunts of the murderous throng who exulted in His humiliation and trial in the judgment hall could not bring from Him one look or word of resentment or impatience. He was the Majesty of heaven, and in His pure breast there dwelt no room for the spirit of retaliation, but only for pity and love. TMK 139.2

TMK – Abych Jej znal 139.2 Nejvyšším důkazem ušlechtilosti křesťana je sebeovládání. Měli bychom napodobovat Ježíšův příklad. **1. Petrův 2:23** „Když mu spílali, neodplácel spíláním, když trpěl, nehrozil, ale předával vše tomu, jenž soudí spravedlivě." Náš Vykupitel odpovídal na urážky a posměšky mlčením. Všechny kruté ústrky vražedného davu, který se vyžíval v Jeho ponížení a procesu v soudní síni, z Něj nemohly vyloudit jediný pohled nebo slovo zášti či netrpělivosti. Byl Majestátem nebes a v Jeho čistém srdci nebylo místo pro ducha odplaty, ale pouze pro lítost a lásku.

Christ's very nobility and godlike bearing goaded them to madness. His meekness, His innocence, His majestic patience, filled them with hatred born of Satan. Mercy and justice were trampled upon. Never was criminal treated in so inhuman a manner as was the Son of God. DA 710.1

DA – Touha věků 710.1 Kristova vznešenost a božské chování je dohánělo k šílenství. Jeho tichost, nevinnost a majestátní trpělivost v nich probouzely satanskou nenávist. Milosrdenství a právo bylo pošlapáno. Žádný zločinec nikdy nezakusil tak nelidské zacházení, jakému byl vystaven Boží Syn. (srv. TV 452.4)

Lukáš 22:66-71 [66]A když nastal den, shromáždilo se staršovstvo lidu, velekněží a učitelé Zákona, odvedli ho před svou veleradu [67]a říkali: "Řekni nám, jsili ty Kristus." Řekl jim: "Řeknuli vám to, zajisté neuvěříte. [68]Zeptámli se, zajisté [mi] neodpovíte. [69]Od této chvíle však bude "Syn člověka sedět na pravici Moci Boží"." [70]Všichni řekli: "Ty tedy jsi Syn Boží?" On jim řekl: "Vy říkáte, že Já jsem." [71]Oni řekli: "Nač ještě potřebujeme svědectví? Vždyť jsme to sami slyšeli z jeho úst."

Then came the third scene of abuse and mockery, worse even than that received from the ignorant rabble. In the very presence of the priests and rulers, and with their sanction, this took place. Every feeling of sympathy or humanity had gone out of their hearts. If their arguments were weak, and failed to silence His voice, they had other weapons, such as in all ages have been used to silence heretics, — suffering, and violence, and death. DA 714.5

DA – Touha věků 714.5 Na Ježíše se snesla další, tentokrát již třetí, vlna urážek a posměchu. Byla ještě horší než ta, kterou Mu připravil nevědomý dav. Vše se odehrávalo v přítomnosti kněží a předních mužů a s jejich souhlasem. V jejich srdcích již nezůstala ani trocha soucitu či lidskosti. Když se jejich

tvrzení ukázala jako neopodstatněná a nedařilo se jim Krista umlčet, použili zbraně, jakými se umlčují kacíři již od nepaměti — mučení, násilí a smrt. (srv. TV 455.7)

When the condemnation of Jesus was pronounced by the judges, a satanic fury took possession of the people. The roar of voices was like that of wild beasts. The crowd made a rush toward Jesus, crying, He is guilty, put Him to death! Had it not been for the Roman soldiers, Jesus would not have lived to be nailed to the cross of Calvary. He would have been torn in pieces before His judges, had not Roman authority interfered, and by force of arms restrained the violence of the mob. DA 715.1

DA – Touha věků 715.1 Když soudci vynesli nad Ježíšem rozsudek, zmocnila se lidu ďábelská zuřivost. Křik davu připomínal řev divokých šelem. Vrhali se na Ježíše a volali: Je vinen! Zabijte Ho! Nebýt římských vojáků, Ježíš by se ukřižování na Golgotě ani nedožil. Kdyby římské úřady nezasáhly a za použití zbraní dav nezastavily, lidé by Ho před Jeho soudci roztrhali na kusy. (srv. TV 455.8 a TV 456.1)

Heathen men were angry at the brutal treatment of one against whom nothing had been proved. The Roman officers declared that the Jews in pronouncing condemnation upon Jesus were infringing upon the Roman power, and that it was even against the Jewish law to condemn a man to death upon his own testimony. This intervention brought a momentary lull in the proceedings; but the Jewish leaders were dead alike to pity and to shame. DA 715.2

DA – Touha věků 715.2 I pohané byli pohoršeni tím, jak nelidsky se zachází s člověkem, kterému nebyla prokázána žádná vina. Římané prohlásili, že odsouzením Ježíše Židé zasáhli do jejich pravomoci a že odsoudit člověka k trestu smrti na základě jeho vlastní výpovědi je v rozporu dokonce i s židovským zákonem. Jejich zákrok proces nakrátko pozastavil, ale židovští představitelé již v sobě neměli ani trochu lítosti či studu. (srv. TV 456.2)

Priests and rulers forgot the dignity of their office, and abused the Son of God with foul epithets. They taunted Him with His parentage. They declared that His presumption in proclaiming Himself the Messiah made Him deserving of the most ignominious death. The most dissolute men engaged in infamous abuse of the Saviour. An old garment was thrown over His head, and His persecutors struck Him in the face, saying, “Prophesy unto us, Thou Christ, Who is he that smote Thee?” When the garment was removed, one poor wretch spat in His face. DA 715.3

DA – Touha věků 715.3 Kněží a přední muži zapomněli na důstojnost svého úřadu a uráželi Božího Syna nejhoršími nadávkami. Vysmívali se Mu kvůli Jeho původu. Prohlásili, že kvůli opovážlivosti prohlásit se za Mesiáše si zaslouží nejpotupnější smrt. Na hanebném týrání Spasitele se podíleli ti nejzvrhlejší lidé. Přehodili Mu přes hlavu staré roucho, bili Jej do tváře a volali: **Matouš 26,68** „Prorokuj nám, Mesiáši, kdo je ten, který tě udeřil?“ Když z Něho roucho sejmuli, jeden z nebohých bídáků Mu plivl do tváře. (srv. TV 456.3)

The angels of God faithfully recorded every insulting look, word, and act against their beloved Commander. One day the base men who scorned and spat upon the calm, pale face of Christ will look upon it in its glory, shining brighter than the sun. DA 715.4

DA – Touha věků 715.4 Každý urážlivý pohled, slovo i jednání proti jejich milovanému Veliteli Boží andělé věrně zaznamenali. Všichni, kdo se Mu hanebně posmívali, kdo na tichého a pobledlého Krista plivali, budou jednoho dne hledět do Jeho tváře, z níž bude vyzařovat sláva jasnější než slunce. (srv. TV 456.3)

Lukáš 23:1-9 [1]Celé jejich shromáždění povstalo a odvedli jej k Pilátovi. [2]Začali ho obviňovat: "Tohoto člověka jsme nalezli, jak rozvrací náš národ, brání dávat daně císaři a říká, že sám je Mesiáš král." [3]Pilát se ho otázal: "Ty jsi král Židů?" On mu odpověděl: "Ty říkáš." [4]Pilát řekl velekněžím a zástupům: "Na tomto člověku nenalézám žádnou vinu." [5]Ale oni naléhali a říkali: "Svým učením bouří lid po celém Judsku, začal v Galileji a přišel až sem."

[6]Jakmile to Pilát uslyšel, otázal se, zda ten člověk je Galilejský. [7]A když zjistil, že podléhá Herodově pravomoci, poslal ho k Herodovi, protože i on byl v těch dnech v Jeruzalémě. [8]Když Herodes Ježíše uviděl, velmi se zaradoval; neboť si ho už dlouho přál vidět, protože o něm [mnoho] slyšel, a doufal, že od něho uvidí nějaké znamení. [9]Kladl mu mnoho otázek, ale on mu na nic neodpověděl.

Herod's face grew dark with passion. Turning to the multitude, he angrily denounced Jesus as an impostor. Then to Christ he said, If You will give no evidence of Your claim, I will deliver You up to the soldiers and the people. They may succeed in making You speak. If You are an impostor, death at their hands is only what You merit; if You are the Son of God, save Yourself by working a miracle. DA 730.5

DA – Touha věků 730.5 Herodova tvář potemněla vztekem. Obrátil se k zástupu a hněvivě odsoudil Ježíše jako podvodníka. Pak Kristu řekl: Nedokážeš-li pravdivost svých tvrzení, vydám Tě vojákům a lidu. Ti Tě snad donutí promluvit. Jsi-li podvodník, smrt z jejich rukou je to, co si zasloužíš; jsi-li Syn Boží, zachraň se tím, že uděláš zázrak. (srv. TV 468.2)

No sooner were these words spoken than a rush was made for Christ. Like wild beasts, the crowd darted upon their prey. Jesus was dragged this way and that, Herod joining the mob in seeking to humiliate the Son of God. Had not the Roman soldiers interposed, and forced back the maddened throng, the Saviour would have been torn in pieces. DA 731.1

DA – Touha věků 731.1 Tato slova ještě ani nestihla doznít, když se dav jako divoká zvěř vrhl na svou kořist. Vláčeli Ježíše sem a tam. Herodes se k davu připojil a snažil se Božího Syna také ponížit. Kdyby nezasáhli římští vojáci a nezatlačili rozběsněný dav zpět, Spasitel by byl roztrhán na kusy. (srv. TV 468.3)

"Herod with his men of war set Him at nought, and mocked Him, and arrayed Him in a gorgeous robe." The Roman soldiers joined in this abuse. All that these wicked, corrupt soldiers, helped on by Herod and the Jewish dignitaries, could instigate was heaped upon the Saviour. Yet His divine patience failed not. DA 731.2

DA – Touha věků 731.2 Lukáš 23,11 „Herodes jím se svými vojáky pohrdl, vysmál se mu a oblékl ho do nádherného roucha." Římští vojáci se k tomuto hanobení přidali. Na Spasitele se sesypalo vše, co tito podlí a zkažení vojáci za pomoci Heroda a židovských hodnostářů dokázali podnítit. Přesto s nimi měl doslova a do písmene božskou trpělivost, která ani v této chvíli neselhala. (srv. TV 468.4)

... At the very time when Christ was encompassed by mockers, adulterers, and murderers, Herod felt that he was beholding a God upon His throne. DA 731.3

DA – Touha věků 731.3 ... Ve chvíli, kdy Krista obklopili posměvači, cizoložníci a vrazi, měl Herodes dojem, že hledí na Boha na trůnu. (srv. TV 468.5)

Hardened as he was, Herod dared not ratify the condemnation of Christ. He wished to relieve himself of the terrible responsibility, and he sent Jesus back to the Roman judgment hall. DA 731.4

DA – Touha věků 731.4 Přestože byl Herodes již zatvrzelý, neodvážil se Kristovo odsouzení potvrdit. Chtěl se zbavit tíhy této hrozné odpovědnosti, a proto poslal Ježíše zpět do římské soudní síně. (srv. TV 468.6)

101 – Utlačovali a trýznili Jej 3. část

Lukáš 23:13-17 [13]Pilát svolal velekněze, vůdce a lid [14]a řekl jim: “Přivedli jste mi tohoto člověka, že podněcuje lid ke vzpouře, a hle, když jsem ho před vámi vyslechl, nenalezl jsem na tomto člověku nic, z čeho jej obviňujete. [15]Ale ani Herodes ne, neboť ho poslal zpět k nám. A hle, neučinil nic, za co by zasluhoval smrt. [16]Jakmile ho tedy potrestám, propustím ho.” [17][O svátcích jim totiž musel propouštět jednoho vězně.]

Jan 18:33,36-39 [33]Pilát tedy opět vešel do vládního paláce, zavolal si Ježíše a řekl mu: “Ty jsi král Židů?” ... [36]Ježíš odpověděl: “Mé království není z tohoto světa; kdyby mé království bylo z tohoto světa, moji strážci by bojovali, abych nebyl vydán Židům; ale mé království není odtud.” [37]Pilát mu řekl: “Jsi tedy král?” Ježíš odpověděl: “Ty říkáš, že jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.” [38]Pilát mu řekl: “Co je pravda?”

A když to pověděl, vyšel opět k Židům a řekl jim: “Já na něm žádnou vinu nenalézám. [39]Je u vás zvykem, že vám o velikonocích propouštím jednoho vězně. Chcete tedy, abych vám propustil krále Židů?”

Like the bellowing of wild beasts came the answer of the mob, “Release unto us Barabbas!” Louder and louder swelled the cry, Barabbas! Barabbas! Thinking that the people had not understood his question, Pilate asked, “Will ye that I release unto you the King of the Jews?” But they cried out again, “Away with this Man, and release unto us Barabbas”! “What shall I do then with Jesus which is called Christ?” Pilate asked. Again the surging multitude roared like demons. Demons themselves, in human form, were in the crowd, and what could be expected but the answer, “Let Him be crucified”? DA 733.2

DA – Touha věků 733.2 Dav řval jako divá zvěř: **Lukáš 23,18** „Propusť nám Barabáše!” Stále hlasitěji a hlasitěji volali: „Barabáše! Barabáše!” Pilát si myslel, že jeho otázku nepochopili, a znovu se zeptal: **Marek 15,9** „Chcete, abych vám propustil krále Židů?“ Ale oni zase křičeli: **Lukáš 23,18 (B21)** „Pryč s ním! Propusť nám Barabáše!” Potom se jich Pilát zeptal: **Matouš 27,22** „Co tedy mám udělat s Ježíšem, zvaným Kristus?” Rozzuřený dav řval jako posedlý démony. V davu dokonce byli samotní démoni v lidské podobě, nedala se tedy očekávat žádná jiná odpověď než: **Matouš 27,22** „Ať je ukřižován!“ (srv. TV 470.3)

Pilate was troubled. He had not thought it would come to that. He shrank from delivering an innocent man to the most ignominious and cruel death that could be inflicted. After the roar of voices had ceased, he turned to the people, saying, “Why, what evil hath He done?” But the case had gone too far for argument. It was not evidence of Christ's innocence that they wanted, but His condemnation. DA 733.3

DA – Touha věků 733.3 Piláta to rozrušilo. Nečekal, že to zajde tak daleko. Zdráhal se vydat nevinného člověka té nejpotupnější a nejkrutější smrti, jakou lze způsobit. Když řev utichl, obrátil se k lidu se slovy: **Marek 15,14** „A čeho se vlastně dopustil?“ Případ však zašel příliš daleko a pro zdůvodňování nebyl prostor. Lid nežádal důkaz Kristovy neviny, ale Jeho odsouzení. (srv. TV 471.1)

Still Pilate endeavored to save Him. “He said unto them the third time, Why, what evil hath He done? I have found no cause of death in Him: I will therefore chastise Him, and let Him go.” But the very mention of His release stirred the people to a tenfold frenzy. “Crucify Him, crucify Him,” they cried. Louder and louder swelled the storm that Pilate's indecision had called forth. DA 733.4

DA – Touha věků 733.4 Pilát se Ježíše přesto snažil zachránit. **Lukáš 23,22** „Řekl jim potřetí: 'Co tedy ten člověk udělal zlého? Žádný důvod pro trest smrti jsem u něj nenalezl. Potrestám ho tedy [zbičováním] a propustím.'" Avšak pouhá zmínka o propuštění lid rozzuřila ještě mnohonásobně více. Křičeli: **Lukáš 23,21** „Ukřižuj, ukřižuj ho!" Bouře vyvolaná Pilátovou nerozhodností sílila. (srv. TV 471.2)

Matouš 27:24-30 [24]Když Pilát uviděl, že to ničemu neprospívá, ale že pozdvižení je čím dál větší, vzal vodu, umyl si před zástupem ruce a řekl: "Jsem nevinen krví tohoto spravedlivého. Je to vaše věc." [25]A všechen lid na to řekl: "Jeho krev na nás a na naše děti!" [26]Pak jim propustil Barabáše. Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován.

[27]Tehdy vladařovi vojáci vzali Ježíše do vládního paláce a shromáždili k němu celý oddíl vojska. [28]Svlékli ho a oblékli mu šarlatový plášť, [29]upletli věnec z trní a vložili jej na jeho hlavu a do pravé ruky mu dali rákosovou hůl. Padali před ním na kolena a posmívali se mu: "Buď zdráv, králi Židů!" [30]A když ho poplivali, vzali tu hůl a začali ho bít po hlavě.

Wonder, O heavens! and be astonished, O earth! Behold the oppressor and the oppressed. A maddened throng enclose the Saviour of the world. Mocking and jeering are mingled with the coarse oaths of blasphemy. His lowly birth and humble life are commented upon by the unfeeling mob. His claim to be the Son of God is ridiculed, and the vulgar jest and insulting sneer are passed from lip to lip. DA 734.2

DA – Touha věků 734.2 Divte se, ó nebesa! Ó země, nevycházej z úžasu! Pohlédněte na utlačovatele a utlačovaného. Rozzuřený dav obklopuje Spasitele světa. Výsměch a urážky se mísí se sprostým rouháním a nadávkami. Bezcitný zástup s opovržením poukazuje na Jeho nízký původ a skromný život. Vysmívají se tomu, že se prohlásil za Božího Syna. Sprostě o Něm vtipkují a zesměšňují Jej. (srv. TV 471.4)

Izajáš 53:7 „Byl vystaven útlaku, ale pokořil se a neotevřel ústa: jako beránek vedený na porážku a jako ovce před střihači byl němý, ústa neotevřel."

Jesus was calm and gentle, not losing His self-command, even when in stormy conflict, amid fiercest elements of opposition. 5T 481.4

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 481.4 Ježíš byl klidný a laskavý, neztrácel sebeovládání, ani když se ocitl v bouřlivém konfliktu, uprostřed nejzuřivějších projevů odporu.

Izaiáš 50:6 Svá záda nastavuji těm, kdo mě bijí, a své tváře těm, kdo rvou můj vous; tvář neskrývám před potupou a slinou.

Satan led the cruel mob in its abuse of the Saviour. It was his purpose to provoke Him to retaliation if possible, or to drive Him to perform a miracle to release Himself, and thus break up the plan of salvation. One stain upon His human life, one failure of His humanity to endure the terrible test, and the Lamb of God would have been an imperfect offering, and the redemption of man a failure. But He

who by a command could bring the heavenly host to His aid—He who could have driven that mob in terror from His sight by the flashing forth of His divine majesty—submitted with perfect calmness to the coarsest insult and outrage. DA 734.3

DA – Touha věků 734.3 Satan svedl krutý dav k hanobení Spasitele. Chtěl v Kristu vyvolat touhu po pomstě nebo Jej přimět k tomu, aby se vysvobodil vykonáním zázraku, a zmařil tak plán spasení. Jediná skvrna v Ježíšově pozemském životě, jediné selhání Jeho lidské přirozenosti v této hrozné zkoušce a Boží Beránek by nebyl dokonalou obětí. Vykoupení lidstva by skončilo neúspěchem. Ale Ježíš, který mohl jediným slovem přivolat na pomoc celý nebeský zástup či nahnat davu zábleskem svého božského majestátu hrůzu a odehnat jej od sebe, se s naprostým klidem podřídil i těm nejhrubším urážkám a projevům krutosti. (srv. TV 471.5)

Christ's enemies had demanded a miracle as evidence of His divinity. They had evidence far greater than any they had sought. As their cruelty degraded His torturers below humanity into the likeness of Satan, so did His meekness and patience exalt Jesus above humanity, and prove His kinship to God. His abasement was the pledge of His exaltation. The blood drops of agony that from His wounded temples flowed down His face and beard were the pledge of His anointing with “the oil of gladness” (Hebrews 1:9.) as our great high priest DA 734.4

DA – Touha věků 734.4 Nepřátelé po Kristu žádali, aby své božství dokázal nějakým zázrakem. Měli však před sebou daleko větší důkaz, než jakého se dožadovali. Stejně jako krutost snižovala ty, kdo Krista mučili, pod úroveň člověka až do podobnosti Satana, tak tichost a trpělivost povznášely Ježíše nad úroveň člověka a dokazovaly Jeho spřízněnost s Bohem. Jeho ponížení bylo příslibem Jeho povýšení. Krvavé kapky smrtelného zápasu stékající po zraněných spáncích na tvář a vousy byly zárukou Jeho pomazání **Židům 1,9** „olejem veselí“ jako našeho Velekněze. (srv. TV 471.6)

Satan's rage was great as he saw that all the abuse inflicted upon the Saviour had not forced the least murmur from His lips. Although He had taken upon Him the nature of man, He was sustained by a godlike fortitude, and departed in no particular from the will of His Father. DA 735.1

DA – Touha věků 735.1 Když satan viděl, že Spasitel při všem tom strašném příkoří nevypustil z úst ani jediné reptavé slovo, zuřil. Ačkoliv na sebe Ježíš vzal lidskou přirozenost, podpírala Jej božská statečnost. Ani v nejmenším se neodchýlil od Otcovy vůle. (srv. TV 471.7)

Izaiáš 50:7-9 [7]Panovník Hospodin mi pomáhá, proto nebudu zahanben; proto jsem nastavil svou tvář jako křemen [tzn. že je nezvratně rozhodnut dát svůj život za mnohé] a vím, že se nebudu stydět. [8]Blízko je ten, kdo mne ospravedlňuje, kdo se mnou povede při? Povstaňme spolu! Kdo bude mým žalobcem? Ať ke mně přistoupí! [9]Hle, Panovník Hospodin mi pomáhá, kdo mě chce prohlásit vinným? Hle, ti všichni se obnosí jako oděv, sežere je mol [tzn., že jejich postoj neobstojí a sami propadnou zkáze].

102 – Utlačovali a trýznili Jej 4. část

Jan 19:4-5 [4]Pilát vyšel znovu ven a řekl jim: “Hle, vedu vám ho ven, abyste poznali, že na něm nenalézám žádnou vinu.” [5]Ježíš vyšel ven, měl na sobě trnový věnec a purpurový plášť. Pilát jim řekl: “Hle, člověk!”

There stood the Son of God, wearing the robe of mockery and the crown of thorns. Stripped to the waist, His back showed the long, cruel stripes, from which the blood flowed freely. His face was stained with blood, and bore the marks of exhaustion and pain; but never had it appeared more beautiful than now. The Saviour's visage was not marred before His enemies. Every feature expressed gentleness and resignation and the tenderest pity for His cruel foes. In His manner there was no cowardly weakness, but the strength and dignity of long-suffering. In striking contrast was the prisoner at His side. Every line of the countenance of Barabbas proclaimed him the hardened ruffian that he was. The contrast spoke to every beholder. Some of the spectators were weeping. As they looked upon Jesus, their hearts were full of sympathy. Even the priests and rulers were convicted that He was all that He claimed to be. DA 735.4

DA – Touha věků 735.4 Boží Syn stál před lidmi v zesměšňujícím rouchu s trnovou korunou na hlavě. Na obnažených zádech byly vidět stopy po krutém bití, kdy z velkých otevřených ran stékala krev. Ježíšova zkrvavená tvář svědčila o vyčerpání a nesmírné bolesti. Nikdy však nebyla krásnější než v této chvíli. Výraz Spasitelovy tváře nepřátelé zničit nemohli. Vyzařovala z ní ušlechtilost, odevzdanost a laskavý soucit s krutými nepřáteli. Ježíš si nepočínal jako zbabělý slaboch, ale prokázal sílu a důstojnost trpělivosti. Druhý vězeň po Jeho boku byl pravým opakem. Každý rys Barabášovy tváře vypovídal o tom, že je zatvrzelý zločinec. Rozdíl mezi nimi nemohl nikomu uniknout. Někteří přihlížející se rozplakali. Při pohledu na Ježíše bylo jejich nitro plné soucitu. Dokonce i kněží a vládci byli přesvědčeni, že je vším, za co se vydává. (srv. TV 472.2)

The Roman soldiers that surrounded Christ were not all hardened; some were looking earnestly into His face for one evidence that He was a criminal or dangerous character.... They looked at the divine sufferer with feelings of deep pity.... DA 735.5

DA – Touha věků 735.5 Ne všichni římští vojáci, kteří obklopovali Krista, byli zatvrzelí. Někteří z nich v Jeho tváři upřímně hledali nějaký důkaz o tom, že je zločincem či nebezpečnou osobou.... Hleděli na božského Trpitele s pocity hluboké lítosti.... (srv. TV 472.3)

Pilate was filled with amazement at the uncomplaining patience of the Saviour. He did not doubt that the sight of this Man, in contrast with Barabbas, would move the Jews to sympathy. But he did not understand the fanatical hatred of the priests for Him, who, as the Light of the world, had made manifest their darkness and error. They had moved the mob to a mad fury, and again priests, rulers, and people raised that awful cry, “Crucify Him, crucify Him.” At last, losing all patience with their unreasoning cruelty, Pilate cried out despairingly, “Take ye Him, and crucify Him: for I find no fault in Him.” DA 736.1

DA – Touha věků 736.1 Pilát žasl nad Spasitelovou trpělivostí a vytrvalostí. Nepochyboval o tom, že pohled na muže, který se tolik lišil od Barabáše, vzbudí v Židech soucit. Nerozuměl však fanatické nenávisti kněží namířené proti Ježíši, jenž jako Světlo světa osvítil jejich temnotu a pomýlenost. Podnítili lid k bezmezné zuřivosti a kněží, vůdcové i lid znovu křičeli: “Ukřižuj ho! Ukřižuj ho!” Nakonec

Pilátovi s jejich nesmyslnou krutostí došla veškerá trpělivost a zoufale zvolal: **Jan 19,6** „Vezměte ho vy a ukřižujte, neboť já na něm vinu nenalézám.“ (srv. TV 472.4)

Jan 19:7-16 [7]Židé mu odpověděli: “My máme zákon, a podle toho zákona musí zemřít, protože se vydával za Syna Božího.” [8]Když Pilát uslyšel toto slovo, ulekl se ještě více. [9]Vešel znovu do vládního paláce a řekl Ježíšovi: “Odkud jsi?” Ježíš mu však nedal žádnou odpověď. [10]Pilát mu tedy řekl: “Nemluvíš se mnou? Nevíš, že mám pravomoc tě propustit, a že mám pravomoc tě ukřižovat?” [11]Ježíš [mu] odpověděl: “Neměl bys nade mnou žádnou pravomoc, kdyby ti to nebylo dáno shůry. Proto ten, kdo mě tobě vydal, má větší hřích.”

[12]Od té chvíle ho Pilát usiloval propustit. Židé však křičeli: “Propustíšli ho, nejsi přítelem císaře; každý, kdo se vydává za krále, se protiví císaři!” [13]Když Pilát uslyšel tato slova, vyvedl Ježíše ven a usedl na soudní stolici na místě zvaném "Kamenná dlažba", hebrejsky "Gabbatha". [14]Byl den přípravy před velikonocemi, kolem poledne. I řekl Židům: “Hle, váš král.” [15]Oni zvolali: “Pryč, pryč s ním, ukřižuj ho!” Pilát jim řekl: “Vašeho krále mám ukřižovat?” Velekněží odpověděli: “Nemáme krále, jen císaře.” [16]Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován.

Thus by choosing a heathen ruler, the Jewish nation had withdrawn from the theocracy. They had rejected God as their king. Henceforth they had no deliverer. They had no king but Caesar. To this the priests and teachers had led the people. For this, with the fearful results that followed, they were responsible. A nation's sin and a nation's ruin were due to the religious leaders. DA 737.6

DA – Touha věků 737.6 Židovský národ se tak volbou pohanského panovníka zřekl teokracie. Boha jako svého krále zavrhl. Od této chvíle již Židé neměli žádného Vykupitele. Neměli krále, ale císaře. Tak daleko kněží a učitelé dovedli lid. Byli za to zodpovědní, stejně jako za všechny hrozivé následky. Náboženští vůdcové byli příčinou hříchu národa i jeho zkázy. (srv. TV 473.7)

Pilate looked upon the Saviour. In the vast sea of upturned faces, His alone was peaceful. About His head a soft light seemed to shine. Pilate said in his heart, He is a God. DA 738.1

DA – Touha věků 738.1 Pilát pohlédl na Spasitele. Kristus si jako jediný ze všech přítomných zachoval klid a z Jeho tváře vyzařoval pokoj. Zdálo se, jako by se kolem Jeho hlavy rozlévalo tlumené světlo. Pilát si v nitru řekl: On je Bůh. (srv. TV 474.1)

Looking upon the smitten Lamb of God, the Jews had cried, “His blood be on us, and on our children.” That awful cry ascended to the throne of God. That sentence, pronounced upon themselves, was written in heaven. That prayer was heard. The blood of the Son of God was upon their children and their children's children, a perpetual curse. DA 739.1

DA – Touha věků 739.1 Při pohledu na ubitého Božího Beránka Židé volali: **Matouš 27,25** „Jeho krev na nás a na naše děti!“ Tento strašný výkřik vystoupil až k Božímu trůnu. Soud, který nad sebou vyřkli, byl zapsán v nebi. Jejich prosba byla vyslyšena. Krev Božího Syna se stala trvalou kletbou pro jejich syny i vnuky. (srv. TV 474.6)

Terribly was it realized in the destruction of Jerusalem. Terribly has it been manifested in the condition of the Jewish nation for eighteen hundred years, —a branch severed from the vine, a dead, fruitless

branch, to be gathered up and burned. From land to land throughout the world, from century to century, dead, dead in trespasses and sins! DA 739.2

DA – Touha věků 739.2 Hrozivě se projevila i při zkáze Jeruzaléma. Děsivé následky tohoto zločečenství se projevují na židovském národu po mnohá staletí až dodnes. Je jako větev odříznutá od vinného kmene, jako mrtvý, neplodný výhonek, který se sbírá a pálí. Po staletí jsou Židé ve všech zemích světa jako mrtví, mrtví v přestoupeních a hříších! (srv. TV 475.1)

Terribly will that prayer be fulfilled in the great judgment day. When Christ shall come to the earth again, not as a prisoner surrounded by a rabble will men see Him. They will see Him then as heaven's King. Christ will come in His own glory, in the glory of His Father, and the glory of the holy angels. Ten thousand times ten thousand, and thousands of thousands of angels, the beautiful and triumphant sons of God, possessing surpassing loveliness and glory, will escort Him on His way. Then shall He sit upon the throne of His glory, and before Him shall be gathered all nations. Then every eye shall see Him, and they also that pierced Him. In the place of a crown of thorns, He will wear a crown of glory, —a crown within a crown. In place of that old purple kingly robe, He will be clothed in raiment of whitest white, "so as no fuller on earth can white them." Mark 9:3. And on His vesture and on His thigh a name will be written, "King of kings, and Lord of lords." Revelation 19:16. Those who mocked and smote Him will be there. The priests and rulers will behold again the scene in the judgment hall. Every circumstance will appear before them, as if written in letters of fire. Then those who prayed, "His blood be on us, and on our children," will receive the answer to their prayer. Then the whole world will know and understand. They will realize who and what they, poor, feeble, finite beings, have been warring against. In awful agony and horror they will cry to the mountains and rocks, "Fall on us, and hide us from the face of Him that sitteth on the throne, and from the wrath of the Lamb: for the great day of His wrath is come; and who shall be able to stand?" Revelation 6:16, 17. DA 739.3

DA – Touha věků 739.3 Toto zvolání se hrozivě naplní v den velkého soudu. Až Kristus opět přijde na tuto zem, neuvidí Jej lidé jako vězně obklopeného chátrou, ale jako nebeského Krále. Kristus přijde ve své slávě, ve slávě svého Otce a ve slávě svatých andělů. Na cestě Jej bude v nekonečné nádheře a slávě provázet desettisíckrát deset tisíc a tisíce tisíců andělů, krásných a vítězných, nadmíru nádherných Božích synů. Potom Kristus usedne na trůn své slávy a shromáždí se před Ním všechny národy. Tehdy Jej uvidí úplně všichni, i ti, kdo Jej probodli. Místo trnové koruny bude mít korunu slávy – korunu v koruně. Místo starého purpurového královského roucha bude mít na sobě zářivě bílý šat, tak bílý, **Marek 9,3** „jak by jej žádný bělič na zemi nemohl vybělit." Na plášti a na svém boku bude mít napsané jméno: **Zjevení 19,16** „Král králů a Pán pánů." Budou tam i ti, kdo se Mu posmívali a bili Ho. Kněží a přední mužové znovu uvidí výjevy ze soudní síně. Ukážou se jim všechny podrobnosti, jako by byly napsané ohnivým písmem. Volání těch, kdo kdysi křičeli: **Matouš 27,25** „Krev jeho na nás a na naše děti!" bude vyslyšeno. Tehdy celý svět pozná a pochopí. Tehdy si ubozí a slabí smrtelníci uvědomí, proti komu a čemu bojovali. V děsivé úzkosti a hrůze budou volat na hory a skály: **Zjevení 6,16.17** „[16]...Padněte na nás a skryjte nás před tváří toho, který sedí na trůnu, a před hněvem Beránka! [17]Neboť přišel veliký den jeho hněvu; kdo bude moci obstát?" (srv. TV 475.2-3)

103 – Ukřižovali Jej 1. část

Lukáš 23:26 A když ho odváděli, chytili nějakého Šimona z Kyrény, jdoucího z pole, a vložili na něho kříž, aby ho nesl za Ježíšem.

As Jesus passed the gate of Pilate's court, the cross which had been prepared for Barabbas was laid upon His bruised and bleeding shoulders. Two companions of Barabbas were to suffer death at the same time with Jesus, and upon them also crosses were placed. The Saviour's burden was too heavy for Him in His weak and suffering condition. Since the Passover supper with His disciples, He had taken neither food nor drink. He had agonized in the garden of Gethsemane in conflict with satanic agencies. He had endured the anguish of the betrayal, and had seen His disciples forsake Him and flee. He had been taken to Annas, then to Caiaphas, and then to Pilate. From Pilate He had been sent to Herod, then sent again to Pilate. From insult to renewed insult, from mockery to mockery, twice tortured by the scourge, —all that night there had been scene after scene of a character to try the soul of man to the uttermost. Christ had not failed. He had spoken no word but that tended to glorify God. All through the disgraceful farce of a trial He had borne Himself with firmness and dignity. But when after the second scourging the cross was laid upon Him, human nature could bear no more. He fell fainting beneath the burden. DA 741.4

DA – Touha věků 741.4 Když Ježíš procházel branou Pilátova nádvoří, vložili Mu na zbitá krvácející bedra kříž, který byl původně připraven pro Barabáše. Spolu s Ježíšem měli být popraveni také dva Barabášovi společníci. I na ně byl vložen kříž. Spasitel byl zesláblý a trpěl. V tomto stavu pro Něho bylo břemeno v podobě kříže příliš těžké. Od chvíle, kdy stoloval s učedníky při velikonoční večeři, nejedl ani nepil. V zahradě Getsemane protrpěl smrtelný zápas se satanskými mocnostmi. Zakusil bolest zrady. Viděl, jak Jej učedníci opustili a rozprchli se. Byl odveden k Annášovi, potom ke Kaifášovi a k Pilátovi. Od Piláta Jej poslali k Herodovi a znovu k Pilátovi. Dopadala na Něho jedna urážka za druhou, vysmívali se Mu, dvakrát Jej zbičovali. Celou noc, scénu za scénou, bylo nitro člověka prověřováno až do krajnosti. Kristus neselhal. Promluvil jen proto, aby oslavil Boha. Po celou dobu hanebné frašky, který měla vypadat jako soudní proces, si zachoval důstojnost a nenechal se zlomit. Když Jej však podruhé zbičovali a vložili na Něho kříž, lidská přirozenost to již nemohla unést. Zemdlený padl pod tíhou břemena k zemi. (srv. TV 476.4)

The crowd that followed the Saviour saw His weak and staggering steps, but they manifested no compassion. They taunted and reviled Him because He could not carry the heavy cross. Again the burden was laid upon Him, and again He fell fainting to the ground. His persecutors saw that it was impossible for Him to carry His burden farther. They were puzzled to find anyone who would bear the humiliating load. The Jews themselves could not do this, because the defilement would prevent them from keeping the Passover. None even of the mob that followed Him would stoop to bear the cross. DA 742.1

DA – Touha věků 742.1 Dav, který Spasitele doprovázel, viděl Jeho slabé a klopýtavé kroky. Nikdo z nich Mu však neprojevil soucit. Když už nemohl těžký kříž dále nést, posmívali se Mu a uráželi Jej. Znovu Mu ho vložili na záda a On znovu vysílením padl. Nepřátelé pochopili, že už kříž dál neunese. Dalo jim zabrat najít někoho, kdo by potupné břemeno nesl místo Něho. Nikdo z Židů to totiž být nemohl, protože by se poskvrnil a nemohl slavit Velikonoce. Dokonce ani v davu nenašli nikoho, kdo by se k tomu snížil. (srv. TV 476.5–477.1)

At this time a stranger, Simon a Cyrenian, coming in from the country, meets the throng. He hears the taunts and ribaldry of the crowd; he hears the words contemptuously repeated, Make way for the King of the Jews! He stops in astonishment at the scene; and as he expresses his compassion, they seize him and place the cross upon his shoulders. DA 742.2

DA – Touha věků 742.2 Cestou potkali Šimona z Kyrény, který šel z pole. Slyšel hrubé urážky, nadávky a stále se opakující posměšné výkřiky: Ustupte z cesty židovskému králi! V údivu nad tím vším se zastavil. A zatímco vyjadřoval svůj soucit, chopili se jej a naložili mu Ježíšův kříž na záda. (srv. TV 477.2)

Simon had heard of Jesus. His sons were believers in the Saviour, but he himself was not a disciple. The bearing of the cross to Calvary was a blessing to Simon, and he was ever after grateful for this providence. It led him to take upon himself the cross of Christ from choice, and ever cheerfully stand beneath its burden. DA 742.3

DA – Touha věků 742.3 Šimon již o Ježíši slyšel. Jeho synové ve Spasitele věřili, ale on sám Jeho učedníkem nebyl. Břemeno kříže bylo pro Šimona požehnáním. Nikdy nepřestal být za tuto příležitost vděčný. Přivedla jej k tomu, že na sebe sám z vlastní vůle vzal Kristův kříž a vždy ochotně snášel jeho tíhu. (srv. TV 477.3)

Lukáš 23:27-28 [27]Za ním šlo veliké množství lidu a žen, které se bily v prsa a oplakávaly ho. [28]Ježíš se k nim obrátil a řekl: “Dcery jeruzalémské, nade mnou neplačte, spíše plačte nad sebou a nad svými dětmi.“

Lukáš 23:32-33 [32]Byli s ním vedeni k popravě i jiní: dva zločinci. [33]A když přišli na místo, které se nazývá Lebka, ukřižovali tam jeho i ty zločince -- jednoho po pravici a druhého po levici.

The mother of Jesus, supported by John the beloved disciple, had followed the steps of her Son to Calvary.... She saw His hands stretched upon the cross; the hammer and the nails were brought, and as the spikes were driven through the tender flesh, the heart-stricken disciples bore away from the cruel scene the fainting form of the mother of Jesus. DA 744.1

DA – Touha věků 744.1 Ježíšova matka šla na Golgotu za svým synem, cestou ji podpíral milovaný učedník Jan.... Viděla, jak Ježíši rozepjali ruce na kříž. Potom přinesli kladiva a hřeby. Když Mu hroty hřebů prorážely tělo, museli zděšení učedníci Ježíšovu omdlévající matku z místa hrůzy odnést. (srv. TV 478.1)

The Saviour made no murmur of complaint. His face remained calm and serene, but great drops of sweat stood upon His brow. There was no pitying hand to wipe the death dew from His face, nor words of sympathy and unchanging fidelity to stay His human heart. While the soldiers were doing their fearful work, Jesus prayed for His enemies, “Father, forgive them; for they know not what they do.” His mind passed from His own suffering to the sin of His persecutors, and the terrible retribution that would be theirs. No curses were called down upon the soldiers who were handling Him so roughly. No vengeance was invoked upon the priests and rulers, who were gloating over the accomplishment of their purpose. Christ pitied them in their ignorance and guilt. He breathed only a plea for their forgiveness, —“for they know not what they do.” DA 744.2

DA – Touha věků 744.2 Spasitel si na nic nestěžoval. Z Jeho tváře vyzařoval klid a vyrovnanost, z čela Mu však stékaly krůpěje potu. Nikdo se nad Ním neslitoval a nesetřel Mu je, nikdo nepovzbudil Jeho lidské srdce slovy soucitu a neochvějné věrnosti. Když vojáci plnili hrozný úkol, Ježíš se modlil za své nepřátele: **Lukáš 23,34** „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ Nemyslel na své vlastní utrpení, ale na hřích a strašný konec svých nepřátel. Neproklínal vojáky, kteří s Ním tak krutě zacházeli. Nesvolával pomstu na kněze a přední muže, kteří se škodolibě radovali z uskutečnění svého záměru. Kristus je v jejich nevědomosti a vině litoval. Prosil Otce, aby jim odpustil, protože „nevědí, co činí”. (srv. TV 478.2)

Had they known that they were putting to torture One who had come to save the sinful race from eternal ruin, they would have been seized with remorse and horror. But their ignorance did not remove their guilt; for it was their privilege to know and accept Jesus as their Saviour. Some of them would yet see their sin, and repent, and be converted. Some by their impenitence would make it an impossibility for the prayer of Christ to be answered for them. Yet, just the same, God's purpose was reaching its fulfillment. Jesus was earning the right to become the advocate of men in the Father's presence. DA 744.3

DA – Touha věků 744.3 Kdyby byli věděli, že mučí Toho, kdo přišel zachránit hříšné lidstvo před věčným zahynutím, zmocnila by se jich hrůza a výčitky svědomí. Nevědomost je však nezbavuje viny, neboť měli tu přednost poznat Ježíše a přijmout Jej za svého Spasitele. Někteří z nich si svůj hřích přece uvědomili, činili pokání a obrátili se. Jiní byli tak zatvrzelí, že Kristova přímluvná modlitba za ně nemohla být vyslyšena. Nicméně tak jako tak se Boží záměr blížil ke svému naplnění. Ježíš získával právo stát se obhájcem lidí před tváří svého Otce. (srv. TV 478.3)

That prayer of Christ for His enemies embraced the world. It took in every sinner that had lived or should live, from the beginning of the world to the end of time. Upon all rests the guilt of crucifying the Son of God. To all, forgiveness is freely offered. “Whosoever will” may have peace with God, and inherit eternal life. DA 745.1

DA – Touha věků 745.1 Když Kristus prosil za své nepřátele, modlil se za celý svět. Jeho modlitba zahrnovala každého hříšníka, který žil nebo bude žít od začátku světa až do konce času. Vina za ukřižování Božího Syna spočívá na všech lidech. A všem je bezplatně nabízeno odpuštění. Každý, kdo chce, může mít pokoj s Bohem a zdědit věčný život. (srv. TV 478.4)

As soon as Jesus was nailed to the cross, it was lifted by strong men, and with great violence thrust into the place prepared for it. This caused the most intense agony to the Son of God. DA 745.2

DA – Touha věků 745.2 Jakmile byl Ježíš přibit na kříž, statní muži jej zdvihli a silou zarazili do připraveného místa. To způsobilo Božímu Synu nepředstavitelné utrpení. (srv. TV 478.5)

Jan 19:19-20 [19]Pilát napsal a upevnil na kříž také nápis, na kterém bylo napsáno: "Ježíš Nazaretský -- král Židů". [20]Ten nápis četlo mnoho Židů, protože místo, kde byl Ježíš ukřižován, bylo blízko města; nápis byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky.

Matouš 27:39-44 [39]Kolemjdoucí ho uráželi, potřásali hlavou [40]a říkali: “Ty, který bouříš svatyni a ve třech dnech ji stavíš, zachraň se, jsili Syn Boží, [a] sestup s kříže!” [41]Podobně se posmívali i velekněží s učiteli Zákona a staršími. Říkali: [42]“Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže. Jeli králem Izraele, ať nyní sestoupí s kříže, a my v něho uvěříme. [43]Spolehl se na Boha [Složil naději v Bohu], ať [ho] nyní vysvobodí,

stojíli o něho. Vždyť řekl: "Jsem Boží Syn!"" [44]Stejně ho tupili i lupiči [jde spíše o zélóty ("horlivce"), kteří bojovali proti Římanům], kteří byli ukřižováni spolu s ním.

104 – Ukřižovali Jej 2. část

Lukáš 23:39-42 [39]Jeden z pověšených zločinců ho urážel slovy: "Což ty nejsi Kristus? Zachraň sám sebe i nás!" [40]Ale druhý ho napomínal: "To se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi stejně odsouzený. [41]A my spravedlivě, neboť dostáváme, co si zasluhujeme za své skutky, ale tento nic zlého neudělal." [42]A říkal: "Ježíši, vzpomeň si na mne, až přijdeš do svého království." [var.: A říkal Ježíšovi: "Vzpomeň si na mne, Pane, až přijdeš ve své královské moci."]

To Jesus in His agony on the cross there came one gleam of comfort. It was the prayer of the penitent thief. Both the men who were crucified with Jesus had at first railed upon Him; and one under his suffering only became more desperate and defiant. But not so with his companion. This man was not a hardened criminal; he had been led astray by evil associations, but he was less guilty than many of those who stood beside the cross reviling the Saviour. He had seen and heard Jesus, and had been convicted by His teaching, but he had been turned away from Him by the priests and rulers. Seeking to stifle conviction, he had plunged deeper and deeper into sin, until he was arrested, tried as a criminal, and condemned to die on the cross. In the judgment hall and on the way to Calvary he had been in company with Jesus. He had heard Pilate declare, "I find no fault in Him." John 19:4. He had marked His godlike bearing, and His pitying forgiveness of His tormentors. On the cross he sees the many great religionists shoot out the tongue with scorn, and ridicule the Lord Jesus. He sees the wagging heads. He hears the upbraiding speeches taken up by his companion in guilt: "If Thou be Christ, save Thyself and us." Among the passers-by he hears many defending Jesus. He hears them repeat His words, and tell of His works. The conviction comes back to him that this is the Christ. Turning to his fellow criminal he says, "Dost not thou fear God, seeing thou art in the same condemnation?" The dying thieves have no longer anything to fear from man. But upon one of them presses the conviction that there is a God to fear, a future to cause him to tremble. And now, all sin-polluted as it is, his life history is about to close. "And we indeed justly," he moans; "for we receive the due reward of our deeds: but this Man hath done nothing amiss." DA 749.3

DA – Touha věků 749.3 Jeden záblesk útěchy pocítil ve svém smrtelném utrpení na kříži i Ježíš. Byla jím modlitba kajícího se lotra. Oba muži, kteří byli ukřižováni spolu s Ježíšem, se na Něj zpočátku obořili a jeden z nich se pod vlivem utrpení stal jen ještě zoufalejším a vzdorovitějším. Ne tak jeho kumpán. Ten nebyl zatvrzelým kriminálníkem. Svedla jej špatná společnost a ve skutečnosti se provinil méně než mnozí z těch, kdo stáli pod křížem a Spasiteli se vysmívali. Již předtím Ježíše vídal, naslouchal Jeho slovům a byl usvědčen Jeho učením. Kněží a přední muži jej však od přijetí Krista odradili. Snažil se své usvědčení potlačit, a proto se vrhal stále hlouběji a hlouběji do víru hříchu, až byl zatčen, souzen jako zločinec a nakonec odsouzen k trestu smrti ukřižováním. Byl s Ježíšem v soudní síni a provázel Jej i na cestě k popravišti. Slyšel, jak Pilát prohlásil: **Jan 19,6** „Já na něm vinu nenalézám." Všiml si Jeho božského chování i toho, jak Ježíš plný soucitu odpustil těm, kteří Ho mučili. Z kříže viděl mnohé významné náboženské vůdce, jak kroutí hlavou a posmívají se Kristu. Slyšel nadávky, které potom opakoval i druhý spoluviník: **Lukáš 23,39** „Což ty nejsi Kristus? Zachraň sám sebe i nás!" Slyšel však i to, jak mnozí kolemjdoucí Ježíše obhajují, opakují Jeho výroky a vyprávějí o Jeho činech. Znovu se jej zmocnilo přesvědčení, že Ježíš je Kristus. Obrátil se ke svému společníkovi: **Lukáš 23,40** „To se ani Boha nebojíš? Vždyť jsi stejně odsouzený." Umírající zločinci se už lidí bát nemusí. Avšak jednoho z nich tížilo přesvědčení, že je Bůh, kterého by se měl bát, a že je i budoucnost, o níž je důvod se strachovat. Nyní se jeho hříchem poznamenaný život blížil ke konci. Sténavým hlasem dodal: **Lukáš 23,41** „A my spravedlivě, neboť dostáváme, co si zasluhujeme za své skutky, ale tento nic zlého neudělal." (srv. TV 481.2)

There is no question now. There are no doubts, no reproaches. When condemned for his crime, the thief had become hopeless and despairing; but strange, tender thoughts now spring up. He calls to mind all he has heard of Jesus, how He has healed the sick and pardoned sin. He has heard the words of those who believed in Jesus and followed Him weeping. He has seen and read the title above the Saviour's head. He has heard the passers-by repeat it, some with grieved, quivering lips, others with jesting and mockery. The Holy Spirit illuminates his mind, and little by little the chain of evidence is joined together. In Jesus, bruised, mocked, and hanging upon the cross, he sees the Lamb of God, that taketh away the sin of the world. Hope is mingled with anguish in his voice as the helpless, dying soul casts himself upon a dying Saviour. “Lord, remember me,” he cries, “when Thou comest into Thy kingdom.” DA 750.1

DA – Touha věků 750.1 Už se na nic neptal. Nepochyboval a nic nenamítal. Po vynesení rozsudku ztratil naději a zmocnilo se jej zoufalství. Nyní se objevily zvláštní, láskyplné myšlenky. Vzpomněl si na vše, co o Ježíši slyšel, na to, jak Spasitel uzdravoval nemocné a odpouštěl hříchy. Vyslechl svědectví lidí, kteří v Ježíše uvěřili a s pláčem šli za Ním na popraviště. Viděl nápis nad Kristovou hlavou. Všiml si, že někteří kolemjdoucí četli napsaná slova se zármutkem, jiní s výsměchem a pohrdáním. Duch svatý osvítil jeho mysl a postupně pospojoval jednotlivé články řetězce důkazů dohromady. Nakonec zločinec poznal ve zmučeném, ukřižovaném a vysmívaném Ježíši Božího Beránka, který snímá hřích světa. V jeho hlase se mísila naděje i úzkost. Zcela bezmocný umírající hříšník se obrátil k umírajícímu Spasiteli a zvolal: **Lukáš 23,42** „Ježíši, vzpomeň si na mne, až přijdeš do svého království.“ (srv. TV 481.3)

Quickly the answer came. Soft and melodious the tone, full of love, compassion, and power the words: Verily I say unto thee today, Thou shalt be with Me in paradise. DA 750.2

DA – Touha věků 750.2 Odpověď dostal okamžitě. Tichým a melodickým tónem, slovy plnými lásky, soucitu a moci mu Kristus odpověděl: **Lukáš 23,43** „Amen, pravím ti, dnes budeš se mnou v ráji.“ (srv. TV 482.1)

For long hours of agony, reviling and mockery have fallen upon the ears of Jesus. As He hangs upon the cross, there floats up to Him still the sound of jeers and curses. With longing heart He has listened for some expression of faith from His disciples. He has heard only the mournful words, “We trusted that it had been He which should have redeemed Israel.” How grateful then to the Saviour was the utterance of faith and love from the dying thief! While the leading Jews deny Him, and even the disciples doubt His divinity, the poor thief, upon the brink of eternity, calls Jesus Lord. Many were ready to call Him Lord when He wrought miracles, and after He had risen from the grave; but none acknowledged Him as He hung dying upon the cross save the penitent thief who was saved at the eleventh hour. DA 750.3

DA – Touha věků 750.3 Celé dlouhé hodiny smrtelného zápasu doléhaly k Ježíšovu sluchu jen samé nadávky a výsměch. Dokonce i na kříži musel poslouchat jízlivé urážky a proklínání. S touhou čekal, zda nezaslechne nějaký projev víry od svých učedníků. Ozvala se však jen slova plná zklamání: **Lukáš 24,21** „My jsme však doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael.“ Jak moc Ježíše potěšil projev víry a lásky z úst umírajícího zločince. Přední muži Izraele Jej odmítli, dokonce i učedníky ovládly pochybnosti o Jeho božství, a ubohý lotr na prahu smrti činil pokání a nazval Ježíše Pánem. Mnozí Ho tak rádi oslovovali v době, kdy konal zázraky, a potom když vstal z mrtvých. Když však umíral na kříži, nikdo, kromě lotra zachráněného v poslední chvíli, se k Němu nehlásil. (srv. TV 482.2)

The bystanders caught the words as the thief called Jesus Lord. The tone of the repentant man arrested their attention. Those who at the foot of the cross had been quarreling over Christ's garments, and casting lots upon His vesture, stopped to listen. Their angry tones were hushed. With bated breath they looked upon Christ, and waited for the response from those dying lips. DA 751.1

DA – Touha věků 751.1 Lidé, kteří stáli pod křížem, zaslechli, jak umírající zločinec nazval Ježíše Pánem. Hlas člověka činícího pokání upoutal jejich pozornost. I vojáci, kteří se pod křížem dohadovali a losovali o Kristův oděv, zbystřili sluch. Přestali se přít. Se zatajeným dechem hleděli na umírajícího Krista a čekali na odpověď. (srv. TV 482.3)

As He spoke the words of promise, the dark cloud that seemed to enshroud the cross was pierced by a bright and living light. To the penitent thief came the perfect peace of acceptance with God. Christ in His humiliation was glorified. He who in all other eyes appeared to be conquered was a Conqueror. He was acknowledged as the Sin Bearer. Men may exercise power over His human body. They may pierce the holy temples with the crown of thorns. They may strip from Him His raiment, and quarrel over its division. But they cannot rob Him of His power to forgive sins. In dying He bears testimony to His own divinity and to the glory of the Father. His ear is not heavy that it cannot hear, neither His arm shortened that it cannot save. It is His royal right to save unto the uttermost all who come unto God by Him. DA 751.2

DA – Touha věků 751.2 Když Ježíš vyřkl své zaslíbení, proniklo ponurým mrakem, který jako by zahaloval kříž, jasné a zářivé světlo. Zločinec litoval svých hříchů, byl přijat Bohem a jeho srdce naplnil pokoj. Kristus byl oslaven ve svém ponížení. Ten, který se všem okolo zdál být poražen, byl Vítězem. Byl uznán jako Ten, kdo na sebe vzal lidské hříchy. Lidé se mohou zmocnit Jeho těla. Mohou Mu rozdrásat spánky trnovou korunou. Mohou z Něho strhnout roucho a hádat se o ně. Nemohou však Ježíše připravit o moc odpouštět hříchy. Svou smrtí potvrzuje své božství a svědčí o Otcově slávě. Vždy je ochoten vyslyšet a zachránit. Jeho královskou pravomocí je zachránit všechny, kdo skrze Něj přicházejí k Bohu. (srv. TV 482.4)

I say unto thee today, Thou shalt be with Me in Paradise. Christ did not promise that the thief should be with Him in Paradise that day. He Himself did not go that day to Paradise. He slept in the tomb, and on the morning of the resurrection He said, “I am not yet ascended to My Father.” John 20:17. But on the day of the crucifixion, the day of apparent defeat and darkness, the promise was given. “Today” while dying upon the cross as a malefactor, Christ assures the poor sinner, Thou shalt be with Me in Paradise. DA 751.3

DA – Touha věků 751.3 „Amen, pravím ti dnes, budeš se mnou v ráji.“ Kristus neslíbil lotrovi, že s ním bude v ráji ještě týž den. Ani On sám ten den do ráje nešel. Odpočíval v hrobě a ráno po vzkříšení řekl: **Jan 20,17** „Nedotýkej se mne, neboť jsem ještě nevystoupil ke [svému] Otci.” Zaslíbení však vyslovil v den ukřižování, ve chvíli zdánlivé porážky a beznaděje. “Dnes”, tedy v den potupné smrti na kříži, Kristus ujišťuje ubohého hříšníka: “Budeš se mnou v ráji.” (srv. TV 482.5)

The thieves crucified with Jesus were placed “on either side one, and Jesus in the midst.” This was done by the direction of the priests and rulers. Christ's position between the thieves was to indicate that He was the greatest criminal of the three. Thus was fulfilled the scripture, “He was numbered with the transgressors.” Isaiah 53:12. But the full meaning of their act the priests did not see. As Jesus, crucified with the thieves, was placed “in the midst,” so His cross was placed in the midst of a world lying in sin. And the words of pardon spoken to the penitent thief kindled a light that will shine to the earth's remotest bounds. DA 751.4

DA – Touha věků 751.4 Na příkaz kněží a předních mužů ukřižovali zločince **Jan 19,18** „dva po obou stranách; Ježíše uprostřed.“ Ježíšovo místo mezi oběma zločinci mělo zdůraznit, že On je zločincem největším. Naplnilo se tak Písmo: **Izajáš 53,12** „Byl započten mezi přestupníky.“ Kněží však význam svého činu nechápali. Tak jako byl Kristus ukřižován „uprostřed” zločinců, stál Jeho kříž „uprostřed“ hříšného světa. Odpustil lotrovi, který činil pokání, a Jeho slova rozžehla světlo, jež pronikne i do nejvzdálenějších končin země. (srv. TV 482.6)

105 – Ukřižovali Jej 3. část

Žalm 69:20-22 [20]Ty víš, jak mě tupí, haní a ostouzejí; máš před sebou všechny mé nepřátele. [21]Potupa mi láme srdce, jsem ochromen. Doufal jsem v soucit, leč nebylo ho, v utěšitele, avšak nenašel jsem je. [22]Do jídla mi dali žluč a na žízeň mě napájeli octem.

To those who suffered death by the cross, it was permitted to give a stupefying potion, to deaden the sense of pain. This was offered to Jesus; but when He had tasted it, He refused it. He would receive nothing that could becloud His mind. His faith must keep fast hold upon God. This was His only strength. To becloud His senses would give Satan an advantage. DA 746.2

DA – Touha věků 746.2 Podle tehdejších zvyklostí bylo dovoleno podat ukřižovaným nápoj otupující smysly a tlumící pocit bolesti. Nabídli jej i Ježíši. Když však Spasitel ochutnal, odmítl jej. Nechtěl pozřít nic, co by Mu zatemnilo mysl. Jeho víra se musí pevně držet Boha. Jedině v tom byla Jeho síla. Otupení smyslů by poskytlo Satanovi výhodu. (srv. TV 480.4)

As the eyes of Jesus wandered over the multitude about Him, one figure arrested His attention. At the foot of the cross stood His mother, supported by the disciple John. She could not endure to remain away from her Son; and John, knowing that the end was near, had brought her again to the cross. In His dying hour, Christ remembered His mother. Looking into her grief-stricken face and then upon John, He said to her, “Woman, behold thy son!” then to John, “Behold thy mother!” John understood Christ's words, and accepted the trust. He at once took Mary to his home, and from that hour cared for her tenderly. O pitiful, loving Saviour; amid all His physical pain and mental anguish, He had a thoughtful care for His mother! He had no money with which to provide for her comfort; but He was enshrined in the heart of John, and He gave His mother to him as a precious legacy. Thus He provided for her that which she most needed, —the tender sympathy of one who loved her because she loved Jesus. And in receiving her as a sacred trust, John was receiving a great blessing. She was a constant reminder of his beloved Master. DA 752.2

DA – Touha věků 752.2 Když Ježíš hleděl na zástup lidí pod křížem, upoutala Jej jedna postava. Byla to Jeho matka, kterou podpíral učedník Jan. Nemohla se od svého Syna odloučit. Jan věděl, že konec se již přiblížil, a přivedl ji opět ke kříži. Kristus na svou matku v hodině smrti nezapomněl. Podíval se na její ztrápenou tvář, na Jana a řekl: **Jan 19,26.27** „Ženo, hle, tvůj syn.“ Potom se obrátil k Janovi: „Hle, tvá matka“ Jan Kristova slova pochopil a svěřenou zodpovědnost přijal. Vzal Marii k sobě a příkladně se o ni staral. Spasitelova láska a soucit neznaly mezí, i ve chvíli nezměrné tělesné a duševní bolesti starostlivě pamatoval na svoji matku. Neměl žádné peníze, aby ji mohl zabezpečit. Věděl však, že Jan má vetkanou Jeho povahu v srdci, a proto mu matku svěřil jako vzácný odkaz. Zajistil jí tak to nejnutnější, lásku a soucit člověka, který ji miloval proto, že ona milovala Ježíše. Jan přijal péči o Marii jako svatou povinnost a dostalo se mu velkého požehnání. Stále mu připomínala jeho milovaného Mistra. (srv. TV 483.2-4)

And now the Lord of glory was dying, a ransom for the race. In yielding up His precious life, Christ was not upheld by triumphant joy. All was oppressive gloom. It was not the dread of death that weighed upon Him. It was not the pain and ignominy of the cross that caused His inexpressible agony. Christ was the prince of sufferers; but His suffering was from a sense of the malignity of sin, a knowledge that

through familiarity with evil, man had become blinded to its enormity. Christ saw how deep is the hold of sin upon the human heart, how few would be willing to break from its power. He knew that without help from God, humanity must perish, and He saw multitudes perishing within reach of abundant help. DA 752.4

DA – Touha věků 752.4 Pán slávy tedy umíral jako výkupné za spasení lidstva. Jak se vzdával svého života, žádná vítězná radost Jej nepodporovala. Všechno bylo ponuré a temné. Kristus se však hrozné smrti neděsil, trpělivě snášel bolest a potupu kříže. Trpěl nejvíce ze všech. Znal zhoubnost hříchu a věděl, že člověk si hřích tak oblíbil, že už si ani neuvědomuje jeho ohavnost. To Mu působilo největší muka. Viděl, jak hluboce je hřích v lidském srdci zakořeněn a jak málo lidí bude ochotno se vymanit z jeho moci. Uvědomoval si, že bez Boží pomoci musí lidstvo zahynout, a viděl také zástupy, které skutečně zahynou, přestože pomoc bude na dosah ruky. (srv. TV 483.7)

Upon Christ as our substitute and surety was laid the iniquity of us all. He was counted a transgressor, that He might redeem us from the condemnation of the law. The guilt of every descendant of Adam was pressing upon His heart. The wrath of God against sin, the terrible manifestation of His displeasure because of iniquity, filled the soul of His Son with consternation. All His life Christ had been publishing to a fallen world the good news of the Father's mercy and pardoning love. Salvation for the chief of sinners was His theme. But now with the terrible weight of guilt He bears, He cannot see the Father's reconciling face. The withdrawal of the divine countenance from the Saviour in this hour of supreme anguish pierced His heart with a sorrow that can never be fully understood by man. So great was this agony that His physical pain was hardly felt. DA 753.1

DA – Touha věků 753.1 Na Krista jako náhradníka za nás a naši jistotu byly vloženy nepravosti nás všech. Byl považován za přestupníka, aby nás vykoupil z odsouzení zákona. Doléhala na Něho tíha viny každého Adamova potomka. Boží hněv namířený proti hříchu, hrozivý projev Jeho nelibosti kvůli nepravosti, naplňoval Ježíšovo nitro hrůzou. Kristus celý svůj život zvěstoval padlému lidstvu radostnou zvěst o Otcově milosrdenství a odpouštějící lásce. Ústřední téma spasení hlásal i těm největším hříšníkům. Avšak nyní pod strašlivou tíhou viny, kterou nese, najednou nevidí Otcovu smířlivou tvář. Úzkost, která svírala Spasitelovo srdce, když se od Něho ve chvíli smrtelného zápasu odvrátila Boží tvář, člověk nebude moci nikdy plně pochopit. Působila Mu takové utrpení, že fyzickou bolest téměř nevnímal. (srv. TV 483.8)

Satan with his fierce temptations wrung the heart of Jesus. The Saviour could not see through the portals of the tomb. Hope did not present to Him His coming forth from the grave a conqueror, or tell Him of the Father's acceptance of the sacrifice. He feared that sin was so offensive to God that Their separation was to be eternal. Christ felt the anguish which the sinner will feel when mercy shall no longer plead for the guilty race. It was the sense of sin, bringing the Father's wrath upon Him as man's substitute, that made the cup He drank so bitter, and broke the heart of the Son of God. DA 753.2

DA – Touha věků 753.2 Satan svými krutými pokušeními Ježíšovo srdce úplně rozdrásal. Spasitel neviděl za hranice hrobu. Naděje Mu nedávala jistotu vítězství nad smrtí ani nezaručovala, že Otec Jeho oběť přijme. Kristus se bál, že hřích se Bohu natolik protiví, že jejich odloučení bude věčné. Pociťoval úzkost, která se zmocní hříšných lidí, až se za ně milost přestane přimlouvat. Vědomí hříchu, který obracel Otcův hněv proti Němu jako náhradníkovi za člověka, bylo tím, co ztěžovalo Kristu Jeho úděl a činilo kalich natolik hořkým, až Mu nakonec puklo srdce. (srv. TV 484.1)

With amazement angels witnessed the Saviour’s despairing agony. The hosts of heaven veiled their faces from the fearful sight. Inanimate nature expressed sympathy with its insulted and dying Author. The sun refused to look upon the awful scene. Its full, bright rays were illuminating the earth at midday, when suddenly it seemed to be blotted out. Complete darkness, like a funeral pall, enveloped the cross.

“There was darkness over all the land unto the ninth hour.” There was no eclipse or other natural cause for this darkness, which was as deep as midnight without moon or stars. It was a miraculous testimony given by God that the faith of after generations might be confirmed. DA 753.3

DA – Touha věků 753.3 Andělé se zděšením sledovali Spasitelův zoufalý zápas. Nebeské zástupy si před strašlivým pohledem zakrývaly tvář. Neživá příroda vyjadřovala soucit s ponižovaným umírajícím Stvořitelem. Slunce odmítalo na tak děsivý výjev svítit. Jeho zářivé polední paprsky jako by náhle vyhasly. Kříž zahalila naprostá tma, jako by se na zem snesl smuteční závoj. **Lukáš 23,44** „Nastala tma po celé zemi až do deváté hodiny [třetí hodiny po poledni].“ Nejednalo se o zatmění ani jiný přírodní úkaz. Všude zavládla tma jako o půlnoci, nesvítil ani měsíc ani hvězdy. Bylo to zázračné Boží svědectví, které mělo utvrdit víru dalších generací. (srv. TV 484.2)

In that thick darkness God’s presence was hidden. He makes darkness His pavilion, and conceals His glory from human eyes. God and His holy angels were beside the cross. The Father was with His Son. Yet His presence was not revealed. Had His glory flashed forth from the cloud, every human beholder would have been destroyed. And in that dreadful hour Christ was not to be comforted with the Father’s presence. He trod the wine press alone, and of the people there was none with Him. DA 753.4

DA – Touha věků 753.4 V husté tmě se skrývala Boží přítomnost. Ze tmy si Hospodin udělal příbytek a skryl svou slávu před lidským zrakem. Spolu se svými svatými anděly byl u kříže. Otec stál při Synovi. Jeho přítomnost však nebyla zjevná. Kdyby Jeho sláva zazářila z temného mračna, všichni přítomní by zahynuli. Otcova přítomnost neměla Krista utěšovat ani v této strašlivé hodině. Spasitel šlapal v kádi vinného lisu sám a nikdo z národů s ním nebyl (viz Izajáš 63,3). (srv. TV 484.3)

In the thick darkness, God veiled the last human agony of His Son. All who had seen Christ in His suffering had been convicted of His divinity. That face, once beheld by humanity, was never forgotten. As the face of Cain expressed his guilt as a murderer, so the face of Christ revealed innocence, serenity, benevolence,—the image of God. But His accusers would not give heed to the signet of heaven. Through long hours of agony Christ had been gazed upon by the jeering multitude. Now He was mercifully hidden by the mantle of God. DA 754.1

DA – Touha věků 754.1 Hustou tmou Bůh přikryl poslední lidská muka svého Syna. Všichni, kdo viděli, jak Kristus trpí, byli přesvědčeni o Jeho božství. Jeho tvář se jim navždy vryla do paměti. Tak jako Kainova tvář svědčila o vině vraha, odrážela Kristova tvář nevinnost, upřímnost a dobrotu, tedy Boží obraz. Ježíšovi žalobci však na toto nebeské znamení nedbali. Dav se Kristu vysmíval a celé dlouhé hodiny sledoval Jeho utrpení. Potom Jej Bůh milostivě zahalil. (srv. TV 484.4)

The silence of the grave seemed to have fallen upon Calvary. A nameless terror held the throng that was gathered about the cross. The cursing and reviling ceased in the midst of half-uttered sentences. Men, women, and children fell prostrate upon the earth. Vivid lightnings occasionally flashed forth from the cloud, and revealed the cross and the crucified Redeemer. Priests, rulers, scribes, executioners, and the mob, all thought that their time of retribution had come. After a while some whispered that Jesus would now come down from the cross. Some attempted to grope their way back to the city, beating their breasts and wailing in fear. DA 754.2

DA – Touha věků 754.2 Na Golgotě zavládlo hrobové ticho. Zástupu, který se shromáždil pod křížem, se zmocnila nepopsatelná hrůza. Nedořečené nadávky a urážky jako by lidem ztuhly na rtech. Všichni padli na zem. Chvílemi šlehaly z temného mraku oslnivé blesky a ozařovaly kříž i ukřižovaného Vykupitele. Kněží, přední muži, zákoníci, ti, kdo Krista ukřižovali, i dav si mysleli, že nadešla hodina odplaty. Potom někteří šeptali, že teď Kristus sestoupí z kříže. Jiní se pokoušeli vrátit do města, bili se v prsa a plakali strachy. (srv. TV 484.5)

106 – Ukřižovali Jej 4. část

Matouš 27:46 Kolem deváté hodiny zvolal Ježíš silným hlasem: “Eli, Eli, lema sabachthani?” To jest: "Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?"

At the ninth hour the darkness lifted from the people, but still enveloped the Saviour. It was a symbol of the agony and horror that weighed upon His heart. No eye could pierce the gloom that surrounded the cross, and none could penetrate the deeper gloom that enshrouded the suffering soul of Christ. The angry lightnings seemed to be hurled at Him as He hung upon the cross. Then “Jesus cried with a loud voice, saying, Eloi, Eloi, lama sabachthani?” “My God, My God, why hast Thou forsaken Me?” As the outer gloom settled about the Saviour, many voices exclaimed: The vengeance of heaven is upon Him. The bolts of God’s wrath are hurled at Him, because He claimed to be the Son of God. Many who believed on Him heard His despairing cry. Hope left them. If God had forsaken Jesus, in what could His followers trust? DA 754.3

DA – Touha věků 754.3 V devět hodin se začalo vyjasňovat, ale Spasitele stále ještě zahalovala tma. Temnota byla symbolem smrtelného utrpení a hrůzy, která svírala Spasitelovo srdce. Tmu kolem kříže nebylo možné lidským zrakem prohlédnout, tím spíše nemohl nikdo proniknout hlubokou temnotou, která se zmocňovala Kristova trpícího nitra. Zuřivé blesky jako by mířily přímo na Ukřižovaného. Ježíš **Marek 15,34** „zvolal silným hlasem: ‚Eloi, Eloi, lema sabachthani?‘… ‚Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?‘“ Když Spasitele zahalila tma, mnoho lidí říkalo: To je pomsta nebes. Dopadá na Něho Boží hněv, protože se vydával za Božího Syna. Mnozí z těch, kdo v Něho uvěřili, slyšeli Jeho zoufalé volání. Ztratili poslední naději. Pokud Bůh opustil Ježíše, v co mohou doufat Jeho následovníci? (srv. TV 485.1)

When the darkness lifted from the oppressed spirit of Christ, He revived to a sense of physical suffering, and said, “I thirst.” One of the Roman soldiers, touched with pity as he looked at the parched lips, took a sponge on a stalk of hyssop, and dipping it in a vessel of vinegar, offered it to Jesus. But the priests mocked at His agony. When darkness covered the earth, they had been filled with fear; as their terror abated, the dread returned that Jesus would yet escape them. DA 754.4

DA – Touha věků 754.4 Jakmile přestala Krista sužovat niterná temnota, ozvalo se opět tělesné utrpení a Ježíš zvolal: **Jan 19,28** „Žízním.“ Jeden římský voják se při pohledu na Jeho vyschlé rozpraskané rty slitoval, vzal houbu na yzopové tyči, namočil ji v octu a podal Mu ji. Kněží se však Jeho utrpení vysmívali. Když se na zem snesla tma, zmocnila se jich hrůza. Po chvíli se vzpamatovali a začali se zase bát, že by jim Ježíš mohl stále ještě nějak uniknout. (srv. TV 485.2)

The spotless Son of God hung upon the cross, His flesh lacerated with stripes; those hands so often reached out in blessing, nailed to the wooden bars; those feet so tireless on ministries of love, spiked to the tree; that royal head pierced by the crown of thorns; those quivering lips shaped to the cry of woe. And all that He endured—the blood drops that flowed from His head, His hands, His feet, the agony that racked His frame, and the unutterable anguish that filled His soul at the hiding of His Father’s face—speaks to each child of humanity, declaring, It is for thee that the Son of God consents to bear this burden of guilt; for thee He spoils the domain of death, and opens the gates of Paradise. He who stilled the angry waves and walked the foam-capped billows, who made devils tremble and disease flee, who opened blind eyes and called forth the dead to life,—offers Himself upon the cross as a sacrifice, and this from love to thee. He, the Sin Bearer, endures the wrath of divine justice, and for thy sake becomes sin itself. DA 755.1

DA – Touha věků 755.1 Neposkvrněný a nevinný Boží Syn visel na kříži, tělo měl samou ránu, ruce, kterými lidem tak často žehnal, přibité na dřevěných trámech. I nohy, jež Ho neúnavně nosily ve službě lásky, byly probodnuty hřeby. Hlavu měl rozdrásanou od trnové koruny a Jeho chvějící se rty jako by chtěly křičet bolestí. Všechny známky Jeho utrpení — kapky krve stékající po hlavě, rukou, nohou; tělo zmučené smrtelným zápasem; nepopsatelná úzkost, která svírala Jeho nitro, když před Ním Otec skryl svou tvář — dodnes oslovují každého člověka. To pro tebe Boží Syn ochotně nesl břemeno viny, pro tebe vítězil nad smrtí a otevřel ti brány ráje. Kristus, který utišil rozbouřené vlny a kráčel po zpěněných vodách jezera; Kristus, před nímž se třásli ďáblové a ustupovaly nemoci; Kristus, který slepým vracel zrak a mrtvým život — z lásky k tobě dobrovolně zemřel jako oběť na kříži. Kristus, který snímá hříchy světa, snášel hněv Boží spravedlnosti a pro tvé spasení se sám stal hříchem. (srv. TV 485.3)

In silence the beholders watched for the end of the fearful scene. The sun shone forth; but the cross was still enveloped in darkness. Priests and rulers looked toward Jerusalem; and lo, the dense cloud had settled over the city and the plains of Judea. The Sun of Righteousness, the Light of the world, was withdrawing His beams from the once favored city of Jerusalem. The fierce lightnings of God's wrath were directed against the fated city. DA 756.1

DA – Touha věků 756.1 Lidé pod křížem tiše čekali, až tento strašlivý výjev skončí. Slunce již opět začalo svítit, ale kříž byl stále zahalen tmou. Kněží a přední muži hleděli na Jeruzalém. Temný mrak zakryl město i judské pláně. Paprsky Slunce spravedlnosti, Světla světa, přestávaly svítit na kdysi oblíbené město. K Jeruzalému nyní mířily ohnivé blesky Božího hněvu. (srv. TV 485.4)

Suddenly the gloom lifted from the cross, and in clear, trumpetlike tones, that seemed to resound throughout creation, Jesus cried, "It is finished." "Father, into Thy hands I commend My spirit." A light encircled the cross, and the face of the Saviour shone with a glory like the sun. He then bowed His head upon His breast, and died. DA 756.2

DA – Touha věků 756.2 Tma náhle ustoupila a Ježíš mocně zvolal: **Jan 19,30** "Dokonáno jest." **Lukáš 23,46** "Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha." Jeho hlas zněl jako zvuk polnice a zdálo se, že musí proniknout ke všemu stvoření. Kříž osvítilo zvláštní světlo a Spasitelova tvář zářila slávou jako slunce. Potom sklonil hlavu na prsa a zemřel. (srv. TV 485.5)

Matouš 27:51-54 [51]A hle, opona svatyně se roztrhla ve dví odshora až dolů a země se zatřásla a skály se roztrhly [52]a hroby se otevřely a mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena; [53]když vyšli z hrobů po jeho vzkříšení, vstoupili do svatého města a ukázali se mnohým. [54]Když setník a ti, kdo s ním střežili Ježíše, uviděli zemětřesení a to, co se stalo, velmi se ulekli a řekli: "Opravdu to byl Boží Syn!"

Amid the awful darkness, apparently forsaken of God, Christ had drained the last dregs in the cup of human woe. In those dreadful hours He had relied upon the evidence of His Father's acceptance heretofore given Him. He was acquainted with the character of His Father; He understood His justice, His mercy, and His great love. By faith He rested in Him whom it had ever been His joy to obey. And as in submission He committed Himself to God, the sense of the loss of His Father's favor was withdrawn. By faith, Christ was victor. DA 756.3

DA – Touha věků 756.3 Kristus ve strašné tmě, zdánlivě Bohem opuštěný, vypil kalich lidské bídy až do dna. V hodinách hrůzy se spoléhal na všechny dosavadní důkazy Otcovy přízně. Znal Otcovu povahu, chápal Jeho spravedlnost, milosrdenství i nekonečnou lásku. Vždy Jej rád poslouchal a i nyní se Mu s

vírou odevzdal. Pokorně se svěřil Bohu a strach ze ztráty Otcovy přízně pominul. Kristus zvítězil vírou. (srv. TV 486.1)

Never before had the earth witnessed such a scene. The multitude stood paralyzed, and with bated breath gazed upon the Saviour. Again darkness settled upon the earth, and a hoarse rumbling, like heavy thunder, was heard. There was a violent earthquake. The people were shaken together in heaps. The wildest confusion and consternation ensued. In the surrounding mountains, rocks were rent asunder, and went crashing down into the plains. Sepulchers were broken open, and the dead were cast out of their tombs. Creation seemed to be shivering to atoms. Priests, rulers, soldiers, executioners, and people, mute with terror, lay prostrate upon the ground. DA 756.4

DA – Touha věků 756.4 Nikdy předtím země nic podobného nezažila. Ohromený zástup hleděl na Spasitele se zatajeným dechem. Na zem se znovu snesla tma a ozvalo se hřmění. Začalo silné zemětřesení. Lidé se potáceli a padali jeden na druhého. Všude nastal zmatek a zavládlo zděšení. Okolní hory praskaly a skály se s rachotem řítily do údolí. Hroby se otevíraly a vydávaly své mrtvé. Celé stvoření jako by se otřásalo v základech. Kněží, přední muži, vojáci, popravčí i lid oněměli hrůzou a padli na zem. (srv. TV 486.2)

When the loud cry, "It is finished," came from the lips of Christ, the priests were officiating in the temple. It was the hour of the evening sacrifice. The lamb representing Christ had been brought to be slain. Clothed in his significant and beautiful dress, the priest stood with lifted knife, as did Abraham when he was about to slay his son. With intense interest the people were looking on. But the earth trembles and quakes; for the Lord Himself draws near. With a rending noise the inner veil of the temple is torn from top to bottom by an unseen hand, throwing open to the gaze of the multitude a place once filled with the presence of God. In this place the Shekinah had dwelt. Here God had manifested His glory above the mercy seat. No one but the high priest ever lifted the veil separating this apartment from the rest of the temple. He entered in once a year to make an atonement for the sins of the people. But lo, this veil is rent in twain. The most holy place of the earthly sanctuary is no longer sacred. DA 756.5

DA – Touha věků 756.5 Když Kristus zvolal: „Dokonáno jest," vykonávali kněží v chrámu večerní obětní obřad. Právě přinesli beránka, který představoval Krista, aby byl zabit. Kněz v nádherném slavnostním rouchu stál s nožem v pozdvižené ruce tak jako Abraham, když se chystal zabít svého syna. Lidé jej s napětím sledovali. Zem se však chvěla a třásla. Blížil se sám Pán. Neviditelná ruka zcela slyšitelně roztrhla vnitřní chrámovou oponu shora dolů a odhalila zástupu místo, kde dříve přebývala Boží přítomnost. Bůh tam nad slitovnicí zjevoval svou slávu. Oponu, která oddělovala toto místo od ostatních částí chrámu, směl odhrnout jen velekněz. Vstupoval tam jednou za rok, aby vykonal obřad smíření za hříchy lidu. Opona se nyní roztrhla na dva kusy. Nejsvětější místo v pozemském svatostánku přestalo být posvátné. (srv. TV 486.3-4)

All is terror and confusion. The priest is about to slay the victim; but the knife drops from his nerveless hand, and the lamb escapes. Type has met antitype in the death of God's Son. The great sacrifice has been made. The way into the holiest is laid open. A new and living way is prepared for all. No longer need sinful, sorrowing humanity await the coming of the high priest. Henceforth the Saviour was to officiate as priest and advocate in the heaven of heavens. It was as if a living voice had spoken to the worshipers: There is now an end to all sacrifices and offerings for sin. The Son of God is come according to His word, "Lo, I come (in the volume of the Book it is written of Me,) to do Thy will, O God." "By His own blood" He entereth "in once into the holy place, having obtained eternal redemption for us." Hebrews 10:7; 9:12. DA 757.1

DA – Touha věků 757.1 Všech se zmocnila hrůza a zmatek. Kněz chtěl zabít oběť, ale nůž mu vypadl z třesoucí se ruky a beránek utekl. Ve smrti Božího Syna se předobraz setkal se skutečností. Byla přinesena ta největší Oběť. Svatyně svatých byla otevřena. Pro každého je nyní připravena nová cesta života. Hříšné a zarmoucené lidstvo už nemusí čekat na příchod velekněze. Nyní bude sám Spasitel sloužit jako kněz a obhájce v nebesích. Shromáždění lidé jako by slyšeli skutečný hlas: Právě skončily všechny oběti za hřích. Boží Syn přišel podle svého slova: **Židům 10,7 (B21)** „Zde jsem, Bože, jako je o mně v Knize napsáno, přicházím konat vůli tvou.“ **Židům 9,12** „Vešel … skrze *svou* vlastní krev jednou provždy do svatyně, když získal věčné vykoupení.“ (srv. TV 486.5)

107 – Nevzdal se

Izaiáš 42:1,4 (B21) [1]Hle, můj služebník, jehož podpořím, můj vyvolený, jehož jsem si oblíbil! Na něj svého Ducha položím, aby šel národům právo vyhlásit…. [4]Nevzdá se a nepoleví, dokud nenastolí právo na zemi…

In the heart of Christ, where reigned perfect harmony with God, there was perfect peace. He was never elated by applause, nor dejected by censure or disappointment. Amid the greatest opposition and the most cruel treatment, He was still of good courage. DA 330.3

DA – Touha věků 330.3 Kristus žil v naprostém souladu s Bohem a v Jeho srdci vládl dokonalý pokoj. Chvála v Něm nikdy nevzbuzovala pýchu a kritika či zklamání Ho nezmalomyslňovaly. Ani když musel čelit tomu největšímu protivenství a snášet nejkrutější zacházení, neztrácel odvahu. (srv. TV 210.1)

He had a mission to perform, and constantly the words were on His lips, "I will not fail nor be discouraged." ST June 16, 1898, par. 5

ST – Znamení doby, 16. června 1898, odst. 5 Chtěl naplnit své poslání a neustále si říkal: „Nezklamu a nenechám se odradit."

He rejoiced in the consciousness that He could and would do more for His followers than He had promised; that from Him would flow forth love and compassion, cleansing the soul temple, and making men like Him in character; that His truth, armed with the power of the Spirit, would go forth conquering and to conquer. AA 23.1

AA – Skutky apoštolů 23.1 Měl radost z toho, že pro své následovníky může učinit a učiní více, než zaslíbil; že od Něj bude proudit láska a slitování, která očistí chrám nitra a promění jejich charakter k Jeho obrazu; že Jeho pravda vyzbrojená mocí Ducha bude dobývat svět a nakonec zvítězí. (srv. PNL 16.1)

Even before He took humanity upon Him, He saw the whole length of the path He must travel in order to save that which was lost. Every pang that rent His heart, every insult that was heaped upon His head, every privation that He was called to endure, was open to His view before He laid aside His crown and royal robe, and stepped down from the throne, to clothe His divinity with humanity. The path from the manger to Calvary was all before His eyes. He knew the anguish that would come upon Him. He knew it all, and yet He said, "Lo, I come: in the volume of the Book it is written of Me, I delight to do Thy will, O My God: yea, Thy law is within My heart." Psalm 40:7, 8. DA 410.1

DA – Touha věků 410.1 Ještě předtím, než na sebe vzal lidskou podobu, znal dlouhou cestu, kterou bude muset ujít, aby zachránil ztracené. Dříve než v nebi odložil svoji korunu, královské roucho a než sestoupil z trůnu a své božství oblékl do lidství, věděl o každé ráně, která zasáhne Jeho srdce, o každé urážce, která dopadne na Jeho hlavu, i o každé bolesti, kterou bude muset snášet. Znal celou svou životní pouť od jeslí až po Golgotu. Věděl, jakým utrpením bude muset projít. Přesto řekl: **Žalm 40,8.9** „[8]Hle, přicházím. Ve svitku knihy je o mně psáno. [9]Oblíbil jsem si dělat *to*, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon *je* v mém nitru." (srv. TV 262.1)

Ever before Him He saw the result of His mission. His earthly life, so full of toil and self-sacrifice, was cheered by the prospect that He would not have all this travail for nought. By giving His life for the life of men, He would win back the world to its loyalty to God. Although the baptism of blood must first be received; although the sins of the world were to weigh upon His innocent soul; although the shadow of an unspeakable woe was upon Him; yet for the joy that was set before Him, He chose to endure the cross, and despised the shame. DA 410.2

DA – Touha věků 410.2 Ježíš měl před sebou neustále cíl svého poslání. V životě plném práce a odříkání Jej povzbuzovala vyhlídka na to, že Jeho úsilí nebude marné. Obětuje svůj život za život lidí, a tím přivede svět zpět k věrnosti Bohu. Bude však muset projít křtem krví, dolehne na Něho nepopsatelné utrpení a všechny hříchy světa obtíží Jeho nevinné nitro. Kvůli radosti, která Mu byla předložena, si Kristus zvolil kříž a nedbal na potupu. (srv. TV 262.2)

The anguish that sin has brought was poured into the bosom of the Sinless; yet while Christ endured the contradiction of sinners against Himself, He was paying the debt for sinful man and breaking the bondage in which humanity had been held. Every pang of anguish, every insult, was working out the deliverance of the race. PK 701.1

PK – Proroci a králové 701.1 Hříchem přinášené útrapy byly vylity do lůna Bezhříšného; avšak tím, že snášel odpor hříšníků vůči sobě, platil Kristus dluh za hříšného člověka a lámal pouta otroctví, jež lidstvo věznila. Každá úzkost a bolest, každá urážka přispívala k vykoupení lidstva. (srv. PK 460.5)

Could Satan have induced Christ to yield to a single temptation, could he have led Him by one act or even thought to stain His perfect purity, the prince of darkness would have triumphed over man's Surety and would have gained the whole human family to himself. But while Satan could distress, he could not contaminate. He could cause agony, but not defilement. He made the life of Christ one long scene of conflict and trial, yet with every attack he was losing his hold upon humanity. PK 701.2

PK – Proroci a králové 701.2 Kdyby byl satan Krista přiměl, aby podlehl byť jedinému pokušení, kdyby Ho byl mohl přivést k tomu, aby jediným činem nebo i jen myšlenkou poskvrnil svou dokonalou čistotu, kníže temnoty by nad Ručitelem člověka zvítězil a býval by pro sebe získal celé lidstvo. Satan sice mohl rozrušovat, nemohl však poskvrnit. Mohl způsobit smrtelnou úzkost, nemohl však znečistit hříchem. Učinil z Kristova života jednu dlouhou etapu bojů a zkoušek, avšak s každým dalším útokem ztrácel nad lidstvem svou moc. (srv. PK 460.6)

In the wilderness of temptation, in the Garden of Gethsemane, and on the cross, our Saviour measured weapons with the prince of darkness. His wounds became the trophies of His victory in behalf of the race. When Christ hung in agony upon the cross, while evil spirits rejoiced and evil men reviled, then indeed His heel was bruised by Satan. But that very act was crushing the serpent's head. Through death He destroyed "him that had the power of death, that is, the devil." Hebrews 2:14. This act decided the destiny of the rebel chief, and made forever sure the plan of salvation. In death He gained the victory over its power; in rising again, He opened the gates of the grave to all His followers. PK 701.3

PK – Proroci a králové 701.3 Na poušti, kde byl pokoušen, v zahradě Getsemanské a na kříži se náš Spasitel utkal s knížetem temnoty. Jeho rány se staly trofejemi Jeho vítězství ve prospěch lidstva. Když Kristus visel ve smrtelné úzkosti na kříži, zatímco zlí duchové se radovali a zlí lidé se Mu vysmívali, tehdy Mu satan vskutku rozdrtil patu. Avšak právě to rozdrtilo hlavu hadovi. Svou smrtí zahladil Kristus **Židům 2,14** „toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Ďábla." Kristova smrt zpečetila osud vůdce odboje a navždy

zajistila plán spasení. Ve smrti zvítězil Kristus nad mocí smrti; když vstal z mrtvých, otevřel brány hrobu pro všechny své následovníky. (srv. PK 461.1)

Henceforward Christ's followers were to look upon Satan as a conquered foe. Upon the cross, Jesus was to gain the victory for them; that victory He desired them to accept as their own. DA 490.4

DA – Touha věků 490.4 Od této chvíle měli Kristovi následovníci považovat satana za poraženého nepřítele. Ježíš pro ně na kříži vydobyl vítězství a chtěl, aby jej přijali za své. (srv. TV 314.3)

Could Satan in the least particular have tempted Christ to sin, he would have bruised the Saviour's head. As it was, he could only touch His heel. Had the head of Christ been touched, the hope of the human race would have perished. Divine wrath would have come upon Christ as it came upon Adam. Christ and the church would have been without hope. 5BC 1131.3

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1131.3 Kdyby Satan svedl Krista k hříchu byť jen v tom nejmenším, rozdrtil by tím Spasiteli hlavu. Takto však zasáhl pouze Jeho patu. Kdyby zasáhl Kristovu hlavu, lidstvo by ztratilo veškerou naději. Boží hněv by dolehl na Krista stejně, jako na Adama. Kristus i církev by neměli žádnou naději.

The death of Christ was to be the convincing, everlasting argument that the law of God is as unchangeable as His throne. The agonies of the Garden of Gethsemane, the insult, the mockery, and abuse heaped upon God's dear Son, the horrors and ignominy of the crucifixion, furnish sufficient and thrilling demonstration that God's justice, when it punishes, does the work thoroughly. The fact that His own Son, the Surety for man, was not spared, is an argument that will stand to all eternity before saint and sinner, before the universe of God, to testify that He will not excuse the transgressor of His law. Every offense against God's law, however minute, is set down in the reckoning, and when the sword of justice is taken in hand, it will do the work for impenitent transgressors that was done to the divine Sufferer. Justice will strike; for God's hatred of sin is intense and overwhelming (Manuscript 58, 1897). 3BC 1166.3

3BC – Biblický komentář, 3. svazek 1166.3 Kristova smrt je přesvědčivým a věčným důkazem toho, že Boží zákon je stejně tak neměnný, jako Jeho trůn. Utrpení v zahradě Getsemane, urážky, výsměch a příkoří, které se snášely na milovaného Božího Syna, hrůza a potupa ukřižování, to vše poskytuje dostatečný a působivý důkaz o tom, že když Boží spravedlnost trestá, činí své dílo důkladně. Skutečnost, že neušetřil svého vlastního Syna, Ručitele lidstva, představuje důkaz, který bude po celou věčnost stát před svatými i hříšníky, před celým Božím vesmírem. Bude svědčit o tom, že Bůh neomluví nikoho, kdo porušuje Jeho zákon. Každé sebenepatrnější přestoupení Božího zákona je zapsáno na účet přestupníka, a až Bůh vezme do ruky meč spravedlnosti, vykoná na přestupnících, kteří nečinili pokání, stejné dílo, které vykonal na božském Trpiteli. Spravedlnosti bude učiněno zadost, protože Boží nenávist vůči hříchu je silná a nepřekonatelná (Rukopis 58, 1897).

The separation that sin makes between God and man was fully realized and keenly felt by the innocent, suffering Man of Calvary. He was oppressed by the powers of darkness. He had not one ray of light to brighten the future. And He was struggling with the power of Satan, who was declaring that he had Christ in his power, that he was superior in strength to the Son of God, that the Father had disowned

His Son, and that He was no longer in the favor of God any more than himself. If He was indeed still in favor with God, why need He die? God could save Him from death. 2T 214.2

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 214.2 Odloučení, které mezi Bohem a člověkem způsobuje hřích, plně pochopil a silně pocítil nevinný, trpící Muž z Golgoty. Utlačovaly Ho síly temnoty. Nebyl tu ani jediný paprsek světla, který by Mu prosvětlil budoucnost. A bojoval s mocí satana, který prohlašoval, že má Krista ve své moci, že je silnější než Boží Syn, že Otec se svého Syna zřekl a že už není v Boží přízni o nic víc než on sám. Kdyby byl skutečně stále ještě v Boží přízni, proč by musel zemřít? Bůh Ho mohl před smrtí zachránit.

Christ yielded not in the least degree to the torturing foe, even in His bitterest anguish. Legions of evil angels were all about the Son of God, yet the holy angels were bidden not to break their ranks and engage in conflict with the taunting, reviling foe. Heavenly angels were not permitted to minister unto the anguished spirit of the Son of God. It was in this terrible hour of darkness, the face of His Father hidden, legions of evil angels enshrouding Him, the sins of the world upon Him, that the words were wrenched from His lips: “My God, My God, why hast Thou forsaken Me?” 2T 214.3

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 214.3 Kristus se ani v nejmenším nepodvolil krutému nepříteli, ani když prožíval ta nejhorší muka. Božího Syna obklopovaly legie zlých andělů, svatí andělé však dostali příkaz do konfliktu s provokujícím a posmívajícím se nepřítelem nevstupovat. Nebeští andělé neměli dovoleno posloužit trpícímu nitru Božího Syna. V této strašné hodině temnoty, kdy byla tvář Jeho Otce skryta, kdy Ho obklopovaly legie zlých andělů a kdy na Něm spočívaly hříchy světa, se z Jeho rtů vydrala slova: **Matouš 27:46** „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?“

The death of the martyrs can bear no comparison with the agony endured by the Son of God. 2T 215.1

2T – Svědectví pro církev, 2. svazek 215.1 Smrt mučedníků se nedá srovnat s utrpením, které podstoupil Boží Syn.

108 – Své dílo dokončil 1. část

Jan 19:30 Dokonáno jest.

Lukáš 23:46 Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.

Christ did not yield up His life till He had accomplished the work which He came to do, and with His parting breath He exclaimed, “It is finished.” John 19:30. The battle had been won. His right hand and His holy arm had gotten Him the victory. As a Conqueror He planted His banner on the eternal heights. Was there not joy among the angels? All heaven triumphed in the Saviour’s victory. Satan was defeated, and knew that his kingdom was lost. DA 758.1

DA – Touha věků 758.1 Kristus nepodlehl smrti, dokud nedokončil dílo, které přišel vykonat. Posledním dechem zvolal: **Jan 19,30** „Dokonáno jest.“ Boj byl úspěšně dobojován. Kristus zvítězil svou pravicí, svou svatou paží (viz Žalm 98,1). Jako vítěz vztyčil svůj prapor na věčných výšinách. Andělé měli nevýslovnou radost. Celé nebe jásalo nad Spasitelovým vítězstvím. Satan byl poražen a uvědomil si, že přišel o své panství. (srv. TV 487.1)

To the angels and the unfallen worlds the cry, “It is finished,” had a deep significance. It was for them as well as for us that the great work of redemption had been accomplished. They with us share the fruits of Christ’s victory. DA 758.2

DA – Touha věků 758.2 Pro anděly a nepadlé světy mělo zvolání „Dokonáno jest“ hluboký význam. I pro nás to dodnes znamená, že velké dílo vykoupení bylo dokončeno. Spolu s nebeskými bytostmi můžeme mít podíl na plodech Kristova vítězství. (srv. TV 487.2)

Not until the death of Christ was the character of Satan clearly revealed to the angels or to the unfallen worlds. The archapostate had so clothed himself with deception that even holy beings had not understood his principles. They had not clearly seen the nature of his rebellion. DA 758.3

DA – Touha věků 758.3 Až do Kristovy smrti nebyl ani andělům a nepadlým světům plně odhalen satanův charakter. Největší nepřítel se tak přetvařoval, že jeho skutečné úmysly nepochopily ani svaté bytosti. Nerozuměly podstatě jeho vzpoury. (srv. TV 487.3)

It was God’s purpose to place things on an eternal basis of security, and in the councils of heaven it was decided that time must be given for Satan to develop the principles which were the foundation of his system of government. He had claimed that these were superior to God’s principles. Time was given for the working of Satan’s principles, that they might be seen by the heavenly universe. DA 759.2

DA – Touha věků 759.2 Bůh si přál, aby věčným základem všeho byla důvěra. Nebeská rada rozhodla poskytnout satanovi čas, aby se ukázalo, k čemu povedou zásady, na nichž je založena jeho vláda. Satan totiž tvrdil, že jeho způsoby jsou lepší než Boží. Dostal tedy pro své působení stanovený čas, aby celý vesmír poznal, co jeho vláda přinese. (srv. TV 487.6)

Satan led men into sin, and the plan of redemption was put in operation. For four thousand years, Christ was working for man’s uplifting, and Satan for his ruin and degradation. And the heavenly universe beheld it all. DA 759.3

DA – Touha věků 759.3 Satan svedl lidi k hříchu a Bůh začal uskutečňovat plán spasení. Čtyři tisíce let usiloval Kristus o povznesení člověka, zatímco satan se snažil lidi ponížit a zničit. To vše se odehrávalo před zraky celého vesmíru. TV 487.7

When Jesus came into the world, Satan's power was turned against Him. From the time when He appeared as a babe in Bethlehem, the usurper worked to bring about His destruction. In every possible way he sought to prevent Jesus from developing a perfect childhood, a faultless manhood, a holy ministry, and an unblemished sacrifice. But he was defeated. He could not lead Jesus into sin. He could not discourage Him, or drive Him from a work He had come on earth to do. From the desert to Calvary, the storm of Satan's wrath beat upon Him, but the more mercilessly it fell, the more firmly did the Son of God cling to the hand of His Father, and press on in the bloodstained path. All the efforts of Satan to oppress and overcome Him only brought out in a purer light His spotless character. DA 759.4

DA – Touha věků 759.4 Když Ježíš přišel na svět, satan proti Němu obrátil všechny své síly. Od chvíle, kdy se Boží Syn narodil v Betlémě jako dítě, usiloval Mu satan o život. Všemi možnými způsoby se snažil narušit Jeho dokonalý vývoj v dětství, Jeho čistotu v mládí a potom i Jeho svatou službu a neposkvrněnou oběť. Byl však poražen. Nepodařilo se mu svést Ježíše k hříchu. Nemohl Ho zmalomyslnět ani odvést od díla, které přišel na zem vykonat. Od pokušení na poušti až po Golgotu dorážela na Ježíše bouře satanova hněvu. Čím zuřivěji na Něho útočila, tím pevněji se Syn držel svého Otce a dál neochvějně kráčel krví potřísněnou cestou oběti. Všechny satanovy snahy Krista přemoci a zničit vedly jen k tomu, že ještě více vynikal Ježíšův bezúhonný charakter. (srv. TV 488.1-2)

He [Christ] vanquished Satan in the same nature over which in Eden Satan obtained the victory. The enemy was overcome by Christ in His human nature. The power of the Saviour's Godhead was hidden. He overcame in human nature, relying upon God for power (The Youth's Instructor, April 25, 1901). 7BC 924.3

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 924.3 [Kristus] porazil Satana ve stejné přirozenosti, nad kterou Satan v Edenu zvítězil. Nepřítel byl poražen Kristem v Jeho lidské přirozenosti. Božská moc Spasitele byla skryta. Zvítězil v lidské přirozenosti a spoléhal se při tom na Boha a Jeho moc (The Youth's Instructor, 25. dubna 1901).

All heaven and the unfallen worlds had been witnesses to the controversy. With what intense interest did they follow the closing scenes of the conflict. They beheld the Saviour enter the garden of Gethsemane, His soul bowed down with the horror of a great darkness. They heard His bitter cry, "Father, if it be possible, let this cup pass from Me." Matthew 26:39. As the Father's presence was withdrawn, they saw Him sorrowful with a bitterness of sorrow exceeding that of the last great struggle with death. The bloody sweat was forced from His pores, and fell in drops upon the ground. Thrice the prayer for deliverance was wrung from His lips. Heaven could no longer endure the sight, and a messenger of comfort was sent to the Son of God. DA 759.5

DA – Touha věků 759.5 Celé nebe a nepadlé světy byly svědky tohoto velikého sporu. Se zájmem a napětím sledovaly závěrečné scény boje. Viděly Spasitele, jak vstupuje do Getsemane sklíčený hrůzou hluboké temnoty. Slyšely Jeho bolestné volání: **Matouš 26,39** „Můj Otče, jeli *to* možné, ať mne mine tento kalich." Když od Něho odstoupila Otcova přítomnost, zmocnila se Ho trpká bolest, která všechny útrapy posledního boje se smrtí převyšovala. Na tváři se Mu objevil krvavý pot a po kapkách stékal na

zem. Třikrát prosil o vysvobození. Nebe se již nemohlo na utrpení Božího Syna déle dívat a seslalo Mu posla, který Jej měl povzbudit. (srv. TV 488.3)

Heaven beheld the Victim betrayed into the hands of the murderous mob, and with mockery and violence hurried from one tribunal to another. It heard the sneers of His persecutors because of His lowly birth. It heard the denial with cursing and swearing by one of His best-loved disciples. It saw the frenzied work of Satan, and his power over the hearts of men. Oh, fearful scene! the Saviour seized at midnight in Gethsemane, dragged to and fro from palace to judgment hall, arraigned twice before the priests, twice before the Sanhedrin, twice before Pilate, and once before Herod, mocked, scourged, condemned, and led out to be crucified, bearing the heavy burden of the cross, amid the wailing of the daughters of Jerusalem and the jeering of the rabble. DA 760.1

DA – Touha věků 760.1 Obyvatelé nebe viděli, jak byl Boží Syn zrazen a vydán do rukou vražedného zástupu, jak Jej s výsměchem zuřivě hnali od jednoho soudu k druhému. Slyšeli, jak se Mu pronásledovatelé posmívají pro Jeho nízký původ. Byli svědky toho, jak Jej jeden z Jeho nejmilovanějších učedníků s přísahou a kletbami zapřel. Sledovali satanovo šílené úsilí a viděli, jak obrovský vliv má na srdce lidí. Byl to hrozný pohled. Před jejich očima o půlnoci zajali Spasitele v Getsemane, vláčeli Ho sem a tam, z paláce do soudní síně – dvakrát před kněze, dvakrát před veleradu, dvakrát před Piláta a jednou před Heroda. Vysmívali se Mu, bičovali Ho, odsoudili Jej, na záda Mu naložili těžký kříž a za hlasitého pláče jeruzalémských dcer a posměchu davu Jej vedli na místo ukřižování. (srv. TV 488.4)

Heaven viewed with grief and amazement Christ hanging upon the cross, blood flowing from His wounded temples, and sweat tinged with blood standing upon His brow. From His hands and feet the blood fell, drop by drop, upon the rock drilled for the foot of the cross. The wounds made by the nails gaped as the weight of His body dragged upon His hands. His labored breath grew quick and deep, as His soul panted under the burden of the sins of the world. All heaven was filled with wonder when the prayer of Christ was offered in the midst of His terrible suffering,—"Father, forgive them; for they know not what they do." Luke 23:34. Yet there stood men, formed in the image of God, joining to crush out the life of His only-begotten Son. What a sight for the heavenly universe! DA 760.2

DA – Touha věků 760.2 Nebe se zármutkem a ohromením hledělo na ukřižovaného Krista. Z rozdrásaných spánků Mu tekla krev a na čele měl krvavý pot. Z přibitých rukou a nohou stékala na kámen pod křížem jedna kapka krve za druhou. Rány od hřebů se vahou těla stále zvětšovaly. Tíha hříchů světa na Krista těžce doléhala, Jeho dech se zrychloval a prohluboval. Celé nebe naplnil úžas nad modlitbou, kterou v tomto nevýslovném utrpení vyslovil: **Lukáš 23,34** „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí." Stáli tam lidé, kteří byli stvořeni k Božímu obrazu, a usilovali o život jednorozeného Božího Syna. Pro nebeský vesmír to byl hrozný pohled. (srv. TV 488.5-6)

Satanic agencies confederated with evil men in leading the people to believe Christ the chief of sinners, and to make Him the object of detestation. Those who mocked Christ as He hung upon the cross were imbued with the spirit of the first great rebel. He filled them with vile and loathsome speeches. He inspired their taunts. But by all this he gained nothing. DA 760.4

DA – Touha věků 760.4 Satanské síly se spojily se zkaženými lidmi a snažily se přesvědčit dav, že Kristus je největší hříšník a zaslouží si opovržení. Duch prvního velkého vzbouřence ovládal všechny, kdo se Kristu na kříži vysmívali. Našeptával jim sprosté a nízké urážky. Strhával je k výsměchu. Nic tím však nezískal. (srv. TV 489.1)

Could one sin have been found in Christ, had He in one particular yielded to Satan to escape the terrible torture, the enemy of God and man would have triumphed. Christ bowed His head and died, but He held fast His faith and His submission to God. “And I heard a loud voice saying in heaven, Now is come salvation, and strength, and the kingdom of our God, and the power of His Christ: for the accuser of our brethren is cast down, which accused them before our God day and night.” Revelation 12:10. DA 761.1

DA – Touha věků 761.1 Kdyby se Kristus dopustil jediného hříchu, kdyby se satanovi jen nepatrně podvolil, aby se vyhnul strašlivému utrpení, nepřítel Boha i člověka by zvítězil. Kristus sklonil hlavu a zemřel. Pevně se držel své víry a byl bezvýhradně odevzdaný Bohu. **Zjevení 12,10** „A uslyšel jsem mocný hlas v nebi, který říkal: ‚Nyní přišla záchrana, moc a kralování našeho Boha a pravomoc jeho Krista, neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je obviňoval před naším Bohem dnem i nocí.‘“ (srv. TV 489.2)

Satan saw that his disguise was torn away. His administration was laid open before the unfallen angels and before the heavenly universe. He had revealed himself as a murderer. By shedding the blood of the Son of God, he had uprooted himself from the sympathies of the heavenly beings. Henceforth his work was restricted. Whatever attitude he might assume, he could no longer await the angels as they came from the heavenly courts, and before them accuse Christ’s brethren of being clothed with the garments of blackness and the defilement of sin. The last link of sympathy between Satan and the heavenly world was broken. DA 761.2

DA – Touha věků 761.2 Satan pochopil, že byl odhalen. Nepadlí andělé i celý vesmír měli možnost sledovat jeho jednání. Sám se projevil jako vrah. Prolil krev Božího Syna, a tím se připravil o náklonnost nebeských bytostí. Od té doby má omezenou působnost. I kdyby se sebevíc snažil, nemůže již před nebeskými anděly obviňovat Kristovy bratry z toho, že mají černá roucha poskvrněná hříchem. Poslední zbytky soucitu nebeských bytostí se satanem se rozplynuly. (srv. TV 489.3)

109 – Své dílo dokončil 2. část

Žalm 98:1-2 [1]Zpívejte Hospodinu novou píseň, protože vykonal divy! Pomohla mu jeho pravice, jeho svatá paže. [2]Hospodin dal poznat svou spásu, zraku pohanů odhalil svou spravedlnost.

Yet Satan was not then destroyed. The angels did not even then understand all that was involved in the great controversy. The principles at stake were to be more fully revealed. And for the sake of man, Satan's existence must be continued. Man as well as angels must see the contrast between the Prince of light and the prince of darkness. He must choose whom he will serve. DA 761.3

DA – Touha věků 761.3 Ani v této chvíli však stále ještě nedošlo ke zničení satana. Andělé ani tentokrát nepochopili, oč ve velkém sporu jde. Bylo třeba důkladně objasnit všechny zásady, které jsou v sázce. Že je satan stále ještě naživu je i v zájmu člověka. Lidé i andělé musí zcela jasně poznat rozdíl mezi Knížetem světla a vládcem temnoty. Každý se musí rozhodnout, komu bude sloužit. (srv. TV 489.4)

In the opening of the great controversy, Satan had declared that the law of God could not be obeyed, that justice was inconsistent with mercy, and that, should the law be broken, it would be impossible for the sinner to be pardoned. Every sin must meet its punishment, urged Satan; and if God should remit the punishment of sin, He would not be a God of truth and justice. When men broke the law of God, and defied His will, Satan exulted. It was proved, he declared, that the law could not be obeyed; man could not be forgiven. Because he, after his rebellion, had been banished from heaven, Satan claimed that the human race must be forever shut out from God's favor. God could not be just, he urged, and yet show mercy to the sinner. DA 761.4

DA – Touha věků 761.4 Na počátku velkého sporu satan prohlásil, že Boží zákon není možné zachovávat, že spravedlnost a milosrdenství jsou neslučitelné a že přestoupení zákona nemůže být hříšníkovi odpuštěno. Trval na tom, že každý hřích musí být potrestán, a tvrdil, že pokud Bůh trest za hřích odpustí, nebude už Bohem pravdy a spravedlnosti. Když lidé přestoupili Boží zákon a vzepřeli se Boží vůli, satan jásal. Tvrdil, že je to pro něho důkaz, že zákon není možné zachovávat a člověku nemůže být odpuštěno. Prohlašoval, že lidstvu musí být navždy odepřena Boží přízeň, protože i on sám byl po své vzpouře vyhnán z nebe. Tvrdil, že Bůh nemůže být spravedlivý, a zároveň hříšníkovi přesto prokázat milosrdenství. (srv. TV 489.5-6)

But even as a sinner, man was in a different position from that of Satan. Lucifer in heaven had sinned in the light of God's glory. To him as to no other created being was given a revelation of God's love. Understanding the character of God, knowing His goodness, Satan chose to follow his own selfish, independent will. This choice was final. There was no more that God could do to save him. But man was deceived; his mind was darkened by Satan's sophistry. The height and depth of the love of God he did not know. For him there was hope in a knowledge of God's love. By beholding His character he might be drawn back to God. DA 761.5

DA – Touha věků 761.5 Člověk se však i jako hříšník nacházel v jiné situaci než satan. Lucifer v nebi zhřešil ve světle Boží slávy. Jemu byla Boží láska zjevena v takové míře jako žádné jiné stvořené bytosti. Satan znal Boží charakter, chápal Jeho dobrotu, a přesto se rozhodl jednat podle své vlastní sobecké a nezávislé vůle. Jeho volba byla konečná. Bůh pro jeho záchranu nemohl udělat již nic více. Člověk však byl sveden, satan mu svou lstí zatemnil mysl. Člověk neznal hloubku Boží lásky a jeho jediná naděje tak spočívala v tom, že se s ní seznámí. Díky pohledu na Boží charakter by člověk mohl být přitáhnut zpět k Bohu. (srv. TV 489.7)

By His life and His death, Christ proved that God's justice did not destroy His mercy, but that sin could be forgiven, and that the law is righteous, and can be perfectly obeyed. Satan's charges were refuted. God had given man unmistakable evidence of His love. DA 762.4

DA – Touha věků 762.4 Kristus svým životem a smrtí dokázal, že Boží spravedlnost neruší Boží milost, ale že hřích může být odpuštěn, zákon je spravedlivý a jeho požadavkům je možno plně vyhovět. Satanova obvinění byla vyvrácena. Bůh dal člověku nezpochybnitelný důkaz své lásky. (srv. TV 490.3)

Another deception was now to be brought forward. Satan declared that mercy destroyed justice, that the death of Christ abrogated the Father's law. Had it been possible for the law to be changed or abrogated, then Christ need not have died. But to abrogate the law would be to immortalize transgression, and place the world under Satan's control. It was because the law was changeless, because man could be saved only through obedience to its precepts, that Jesus was lifted up on the cross. Yet the very means by which Christ established the law Satan represented as destroying it. Here will come the last conflict of the great controversy between Christ and Satan. DA 762.5

DA – Touha věků 762.5 Satan tedy přišel s dalším podvodem. Prohlásil, že milost vyřadila spravedlnost a Kristova smrt zrušila Otcův zákon. Kdyby bylo možné zákon změnit nebo zrušit, nemusel by Kristus zemřít. Zrušit zákon by však znamenalo zvěčnit přestoupení a předat vládu nad světem satanovi. Ale Ježíš byl ukřižován proto, že zákon je neměnný a člověk může být spasen jen tehdy, když žije podle Božích přikázání. Satan se naopak snažil dokázat, že tím, čím Kristus zákon potvrdil, jej vlastně zrušil. To bude předmětem závěrečného boje ve velkém sporu mezi Kristem a satanem. (srv. TV 490.4)

The warfare against God's law, which was begun in heaven, will be continued until the end of time. Every man will be tested. Obedience or disobedience is the question to be decided by the whole world. All will be called to choose between the law of God and the laws of men. Here the dividing line will be drawn. There will be but two classes. Every character will be fully developed; and all will show whether they have chosen the side of loyalty or that of rebellion. DA 763.3

DA – Touha věků 763.3 Boj proti Božímu zákonu, který začal v nebi, bude pokračovat až do konce času. Každý bude podroben zkoušce. Celý svět bude muset volit mezi poslušností a neposlušností. Každý se bude muset rozhodnout buď pro Boží zákon, nebo pro lidská nařízení. To bude dělicí čára. Vytvoří se dvě skupiny lidí. Každý projeví svou skutečnou povahu a ukáže se, zda zvolil cestu poslušnosti či vzpoury. (srv. TV 491.2)

Then the end will come. God will vindicate His law and deliver His people. Satan and all who have joined him in rebellion will be cut off. Sin and sinners will perish, root and branch, (Malachi 4:1),—Satan the root, and his followers the branches. The word will be fulfilled to the prince of evil, "Because thou hast set thine heart as the heart of God; ... I will destroy thee, O covering cherub, from the midst of the stones of fire.... Thou shalt be a terror, and never shalt thou be any more." Then "the wicked shall not be: yea, thou shalt diligently consider his place, and it shall not be;" "they shall be as though they had not been." Ezekiel 28:6-19; Psalm 37:10; Obadiah 16. DA 763.4

DA – Touha věků 763.4 Potom přijde konec. Bůh obhájí zákon a vysvobodí svůj lid. Satan a všichni, kdo se k němu připojili ve vzpouře proti Bohu, zahynou. Hřích a hříšníci budou zničeni s kořenem i větvemi (viz Malachiáš 3,19) — satan jako kořen a jeho stoupenci jako větve. Na knížeti zla se naplní Boží

předpovědi: **Ezechiel 28,6-19** „[6]Jelikož vydáváš své srdce za srdce božské… [14] …vyhladil jsem tě, zastírající cherube, zprostřed ohnivých kamenů… [19] … stal ses výstrahou a už navěky nebudeš.“ **Žalm 37,10** „Ještě chvilku a ničema *už* nebude. Zadíváš se na jeho místo a nebude *tam*.“ **Abdijáš 1,16 (B21)** „Zmizí, jako by nebyly.“ (srv. TV 491.3)

This is not an act of arbitrary power on the part of God. The rejecters of His mercy reap that which they have sown. God is the fountain of life; and when one chooses the service of sin, he separates from God, and thus cuts himself off from life. He is “alienated from the life of God.” Christ says, “All they that hate Me love death.” Ephesians 4:18; Proverbs 8:36. God gives them existence for a time that they may develop their character and reveal their principles. This accomplished, they receive the results of their own choice. By a life of rebellion, Satan and all who unite with him place themselves so out of harmony with God that His very presence is to them a consuming fire. The glory of Him who is love will destroy them. DA 764.1

DA – Touha věků 764.1 Bůh se neprojeví jako nějaký tyran. Ti, kdo odmítli Jeho milost, sklidí, co zaseli. Bůh je zdrojem života, a když se někdo rozhodne sloužit hříchu, odděluje se od Boha a tím se připravuje o život. V Písmu čteme: **Efezským 4,18** „Jsou odcizeni od Božího života.“ Kristus říká: **Přísloví 8,36** „Všichni, kdo mě nenávidí, milují smrt.“ Bůh jim dává časově omezenou příležitost, aby mohli rozvinout svůj charakter a projevit své zásady. Potom budou sklízet následky vlastního rozhodnutí. Satan a jeho stoupenci se svým životem ve vzpouře natolik vzdálili souladu s Bohem, že sama Boží přítomnost je pro ně spalujícím ohněm. Sláva Boha, který je láska, je zničí. (srv. TV 491.4)

At the beginning of the great controversy, the angels did not understand this. Had Satan and his host then been left to reap the full result of their sin, they would have perished; but it would not have been apparent to heavenly beings that this was the inevitable result of sin. A doubt of God’s goodness would have remained in their minds as evil seed, to produce its deadly fruit of sin and woe. DA 764.2

DA – Touha věků 764.2 Na počátku velkého sporu tomu však nerozuměli ani andělé. Kdyby musel satan a jeho přívrženci nést všechny následky svého hříchu, byli by vyhlazeni. Ostatní nebeské bytosti by ale nevěděly, že je to nevyhnutelný následek hříchu. V srdci by jim zůstala pochybnost o Boží dobrotě jako semeno zla, které by mohlo jednou přinést smrtelné plody hříchu a utrpení. (srv. TV 491.5)

But not so when the great controversy shall be ended. Then, the plan of redemption having been completed, the character of God is revealed to all created intelligences. The precepts of His law are seen to be perfect and immutable. Then sin has made manifest its nature, Satan his character. Then the extermination of sin will vindicate God’s love and establish His honor before a universe of beings who delight to do His will, and in whose heart is His law. DA 764.3

DA – Touha věků 764.3 Po skončení velkého sporu to však už bude jiné. Plán vykoupení bude dokonán a všem stvořeným bytostem bude zjeven Boží charakter. Všichni poznají, že zásady Božího zákona jsou dokonalé a neměnné. I hřích tehdy odhalí svou podstatu a satan ukáže svoji pravou povahu. Vyhlazení hříchu ospravedlní Boží lásku a obhájí Boží čest před všemi obyvateli vesmíru, kteří s radostí plní Boží vůli a Jeho zákon mají ve svém srdci. (srv. TV 491.6)

Well, then, might the angels rejoice as they looked upon the Saviour’s cross; for though they did not then understand all, they knew that the destruction of sin and Satan was forever made certain, that the redemption of man was assured, and that the universe was made eternally secure. Christ Himself fully comprehended the results of the sacrifice made upon Calvary. To all these He looked forward when upon the cross He cried out, “It is finished.” DA 764.4

DA – Touha věků 764.4 Andělé se tedy mohli při pohledu na Spasitelův kříž radovat. I když ještě všemu nerozuměli, věděli, že zničení hříchu a satana je jednou provždy zpečetěné a vykoupení člověka jisté. Vesmír bude již navěky v bezpečí. Kristus sám si důsledky oběti na Golgotě plně uvědomoval. S výhledem na tuto budoucnost na kříži zvolal: „Dokonáno jest.“ (srv. TV 491.7)

110 – Zemřel a byl pohřben

Jan 19:31-37 [31]Poněvadž byl den přípravy a Židé ne*chtěli*, aby těla zůstala přes sobotu na kříži -- tu sobotu byl totiž velký den --, požádali Piláta, aby byly ukřižovaným zlámány nohy a *aby* byli sňati *z kříže*. [32]Přišli tedy vojáci a zlámali nohy prvnímu i druhému, kteří byli ukřižováni spolu s ním. [33]Když však přišli k Ježíšovi a uviděli, že je již mrtev, nohy mu nezlámali, [34]ale jeden z vojáků mu kopím probodl bok; a hned vyšla krev a voda. [35]A ten, který *to* viděl, vydal svědectví a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. [36]To se stalo, aby se naplnilo Písmo: "Kost mu nebude zlomena." [37]A zase na jiném místě Písmo praví: "Uvidí, koho probodli."

The priests and rulers were amazed to find that Christ was dead. Death by the cross was a lingering process; it was difficult to determine when life had ceased. It was an unheard-of thing for one to die within six hours of crucifixion. The priests wished to make sure of the death of Jesus, and at their suggestion a soldier thrust a spear into the Saviour's side. From the wound thus made, there flowed two copious and distinct streams, one of blood, the other of water. This was noted by all the beholders, and John states the occurrence very definitely. He says, „One of the soldiers with a spear pierced His side, and forthwith came there out blood and water." DA 771.4

DA – Touha věků 771.4 Kněží a přední muži byli překvapeni, že Kristus je již mrtvý. Smrt na kříži byla zdlouhavá. Jen těžko se určovalo, kdy vlastně život skončil. Nestávalo se, že by někdo zemřel do šesti hodin po ukřižování. Kněží chtěli mít jistotu, že je Ježíš mrtvý, a proto jeden z vojáků vrazil na jejich příkaz kopí do Spasitelova boku. Z rány vytryskla odděleně voda a krev. Všichni přítomní si toho všimli a Jan celou událost velice přesně zaznamenal: **Jan 19,34** „Jeden z vojáků mu kopím probodl bok; a hned vyšla krev a voda." (srv. TV 494.1)

But it was not the spear thrust, it was not the pain of the cross, that caused the death of Jesus. That cry, uttered "with a loud voice" (Matthew 27:50; Luke 23:46), at the moment of death, the stream of blood and water that flowed from His side, declared that He died of a broken heart. His heart was broken by mental anguish. He was slain by the sin of the world. DA 772.2

DA – Touha věků 772.2 Ježíše ale nezabila rána kopím ani tělesné utrpení na kříži. Výkřik, který se „silným hlasem" (Matouš 27,50; Lukáš 23,46) vydral z Jeho úst v okamžiku smrti, a proud krve a vody, který Mu vytekl z boku, svědčí o tom, že Mu puklo srdce. Roztrhlo se duševní trýzní. Zabil Jej hřích světa. (srv. TV 494.3)

When the soldier pierced the side of Jesus as He hung upon the cross, there came out two distinct streams, one of blood, the other of water. The blood was to wash away the sins of those who should believe in His name, and the water was to represent that living water which is obtained from Jesus to give life to the believer. EW 209.2

EW – Ranné spisy 209.2 Když voják probodl bok Ježíše visícího na kříži, vytryskla odděleně krev a voda. Krev měla smýt hříchy těch, kteří uvěří v Jeho jméno, a voda měla představovat živou vodu, kterou Ježíš poskytuje věřícím, aby jim dal život.

With the death of Christ the hopes of His disciples perished. They looked upon His closed eyelids and drooping head, His hair matted with blood, His pierced hands and feet, and their anguish was indescribable. Until the last they had not believed that He would die; they could hardly believe that He was really dead. Overwhelmed with sorrow, they did not recall His words foretelling this very scene. Nothing that He had said now gave them comfort. They saw only the cross and its bleeding Victim. The future seemed dark with despair. Their faith in Jesus had perished; but never had they loved their Lord as now. Never before had they so felt His worth, and their need of His presence. DA 772.3

DA – Touha věků 772.3 Kristova smrt připravila učedníky o naději. Hleděli na Jeho zavřené oči, svěšenou hlavu, zkrvavené vlasy, probodnuté ruce i nohy a svírala je nepopsatelná úzkost. Až do úplného konce nevěřili, že zemře, a nechtěli věřit ani tomu, že je opravdu mrtvý. Zármutek je zlomil a oni zapomněli, že jim to všechno Ježíš řekl předem. Nic z toho, co jim kdysi vyprávěl, je nedokázalo potěšit. Viděli jen kříž a na něm krvácející oběť. Budoucnost se jim zdála být temná a beznadějná. Ztratili víru v Ježíše, ale nikdy Jej nemilovali tolik, jako v této chvíli. Nikdy si Jej tolik nevážili a nikdy jim Jeho přítomnost tolik nechyběla jako právě teď. (srv. TV 494.4)

Even in death, Christ's body was very precious to His disciples. They longed to give Him an honored burial, but knew not how to accomplish this. DA 772.4

DA – Touha věků 772.4 Kristus byl učedníkům drahý i po smrti. Chtěli Jeho tělo důstojně pohřbít, ale nevěděli, jak to uskutečnit. (srv. TV 494.5)

Jan 19:38-42 [38]Po tomto Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem -- ale ze strachu před Židy tajným -- požádal Piláta, aby směl odnést Ježíšovo tělo. A Pilát svolil. Šel tedy a sňal jeho tělo. [39]Přišel také Nikodém, který k němu poprvé přišel v noci, a nesl asi sto liber směsi myrhy a aloe. [40]Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli je s těmi vonnými věcmi do lněných pláten, jak je *to* u Židů při pohřbu zvykem. [41]Na tom místě pak, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nový hrob, v němž ještě nebyl nikdo pochován. [42]Tam kvůli židovskému dni přípravy Ježíše položili, neboť hrob byl blízko.

The request of Joseph was granted. While John was troubled about the burial of his Master, Joseph returned with Pilate's order for the body of Christ; and Nicodemus came bringing a costly mixture of myrrh and aloes, of about a hundred pounds' weight, for His embalming. The most honored in all Jerusalem could not have been shown more respect in death. The disciples were astonished to see these wealthy rulers as much interested as they themselves in the burial of their Lord. DA 773.3

DA – Touha věků 773.3 Pilát Josefově žádosti vyhověl. Jan se stále ještě trápil tím, jak zařídit Mistrovi pohřeb, když se k němu vrátil Josef s Pilátovým příkazem k vydání Ježíšova těla. Nikodém přinesl asi sto liber vzácné a drahé směsi myrhy a aloe na balzamování. Ani těm nejváženějším občanům Jeruzaléma se nemohlo po smrti dostat větší pocty. Učedníky velmi překvapilo, že tak bohatí a vysoce postavení muži mají o pohřeb jejich Pána stejný zájem jako oni sami. (srv. TV 495.1)

Gently and reverently they removed with their own hands the body of Jesus from the cross. Their tears of sympathy fell fast as they looked upon His bruised and lacerated form. Joseph owned a new tomb, hewn in a rock. This he was reserving for himself; but it was near Calvary, and he now prepared it for Jesus. The body, together with the spices brought by Nicodemus, was carefully wrapped in a linen sheet, and the Redeemer was borne to the tomb. There the three disciples straightened the mangled

limbs, and folded the bruised hands upon the pulseless breast. The Galilean women came to see that all had been done that could be done for the lifeless form of their beloved Teacher. Then they saw the heavy stone rolled against the entrance of the tomb, and the Saviour was left at rest. The women were last at the cross, and last at the tomb of Christ. While the evening shades were gathering, Mary Magdalene and the other Marys lingered about the resting place of their Lord, shedding tears of sorrow over the fate of Him whom they loved. “And they returned, ... and rested the Sabbath day according to the commandment.” Luke 23:56. DA 774.1

DA – Touha věků 774.1 Opatrně a s úctou sami sejmuli Ježíšovo tělo z kříže. Při pohledu na Jeho umučené a probodnuté tělo se jim do očí draly slzy. Josef měl novou hrobku vytesanou ve skále. Připravoval si ji pro sebe, ale byla blízko Golgoty, a tak ji uvolnil pro Ježíše. Spasitelovo tělo s vonnou směsí od Nikodéma pečlivě zabalili do plátna a odnesli do hrobu. Tři učedníci Mu narovnali zmrzačené nohy a probodnuté ruce Mu složili na bezvládnou hruď. Galilejské ženy se přišly podívat, zda bylo pro mrtvé tělo jejich milovaného Učitele uděláno opravdu všechno. Na vlastní oči viděly, jak ke vchodu do hrobu přivalili obrovský kámen. Potom už Spasitel v klidu odpočíval. Ženy odcházely od kříže i od hrobu jako poslední. Už se stmívalo a na místě odpočinku stále ještě plakala pro svého Pána Marie Magdalská i ostatní Marie. Naříkaly nad údělem Mistra, kterého tolik milovaly. **Lukáš 23,56** „*Pak* se vrátily a ... v sobotu podle přikázání zachovaly klid.“ (srv. TV 495.3)

At last Jesus was at rest. The long day of shame and torture was ended. As the last rays of the setting sun ushered in the Sabbath, the Son of God lay in quietude in Joseph’s tomb. His work completed, His hands folded in peace, He rested through the sacred hours of the Sabbath day. DA 769.1

DA – Touha věků 769.1 Konečně měl Ježíš klid. Dlouhý den hanobení a týrání skončil. Když poslední paprsky zapadajícího slunce ohlásily příchod soboty, ležel již Boží Syn v Josefově hrobce. Dokončil své dílo a v posvátných hodinách sobotního dne odpočíval s rukama pokojně složenýma na hrudi. (srv. TV 492.1)

Matouš 27:62-66 [62]Nazítří, to je po přípravě *na svátek*, se u Piláta shromáždili velekněží a farizeové [63]a řekli: “Pane, vzpomněli jsme si, že onen svůdce ještě za *svého* života řekl: "Po třech dnech vstanu." [64]Rozkaž tedy, ať je do třetího dne hrob zajištěn, aby nepřišli [jeho] učedníci, neukradli ho a neřekli lidu: "Vstal z mrtvých." A bude poslední blud horší než ten první.” [65]Pilát jim řekl: “Máte stráž. Jděte a zabezpečte *to*, jak umíte.” [66]Oni pak šli a zabezpečili hrob tak, že zapečetili kámen a postavili k němu stráž.

111 – Přijal svůj život

Jan 10:10.11.17.18 [10] … Já jsem přišel, aby měly život a měly *ho* hojnost. [11]Já jsem ten dobrý pastýř. Dobrý pastýř pokládá svou duši za ovce. … [17]Proto mne Otec miluje, že já pokládám svou duši, abych ji zase přijal. [18]Nikdo ji ode mne nebere, ale já ji pokládám sám od sebe. Mám moc ji položit, a mám moc ji opět přijmout. Tento příkaz jsem přijal od svého Otce.”

While as a member of the human family He was mortal, as God He was the fountain of life for the world. He could have withstood the advances of death, and refused to come under its dominion; but voluntarily He laid down His life, that He might bring life and immortality to light. He bore the sin of the world, endured its curse, yielded up His life as a sacrifice, that men might not eternally die. “Surely He hath borne our griefs, and carried our sorrows.... He was wounded for our transgressions, He was bruised for our iniquities: the chastisement of our peace was upon Him; and with His stripes we are healed. All we like sheep have gone astray; we have turned every one to his own way; and the Lord hath laid on Him the iniquity of us all.” Isaiah 53:4-6. DA 484.1

DA – Touha věků 484.1 Ježíš jako člověk byl smrtelný, ale jako Bůh byl zdrojem života pro celý svět. Mohl se smrti postavit, nemusel se jí poddávat. On však dobrovolně zemřel, aby přinesl život a nesmrtelnost. Nesl hřích světa a snášel jeho prokletí. Obětoval svůj život, aby lidé nemuseli zemřít věčnou smrtí. **Izajáš 53,4-6** „[4]Jenže *to byly* naše nemoci, *které* snášel, a naše bolesti, které nesl…. [5] … byl proboden za naše přestoupení, zdeptán za naše provinění, na něho *dolehla* kázeň *pro* náš pokoj a jeho šrámy jsme uzdraveni. [6]My všichni jsme zabloudili jako ovce, *jeden* každý jsme se obrátili na svou cestu, a Hospodin na něho nechal dopadnout vinu nás všech.“ (srv. TV 309.1)

1. Korintským 15:3.4 [3]Předal jsem vám především *to,* co jsem také *sám* přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem, [4]byl pohřben a třetího dne byl vzkříšen podle Písem.

He who died for the sins of the world was to remain in the tomb the allotted time. He was in that stony prison house as a prisoner of divine justice. He was responsible to the Judge of the universe. He was bearing the sins of the world, and His Father only could release Him. 5BC 1114.1

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1114.1 Ten, který zemřel za hříchy světa, měl strávit v hrobě jen vymezený čas. Přebýval v tomto kamenném žaláři jako zajatec božské spravedlnosti. Podléhal Soudci celého vesmíru. Nesl hříchy světa a pouze Jeho Otec Ho mohl vysvobodit.

Matouš 28:1-10 [1]Po sobotě, když *už* svítalo na první *den* týdne, přišla Marie Magdalská a ta druhá Marie, aby se podívaly na hrob. [2]A hle, nastalo veliké zemětřesení, neboť Pánův anděl sestoupil z nebe, přistoupil, odvalil kámen a posadil se na něm. [3]Jeho vzhled byl jako blesk a jeho roucho bílé jako sníh. [4]Strachem z něho se strážci roztřásli a zůstali jako mrtví. [5]Anděl promluvil k ženám: “Vy se nebojte. Vždyť vím, že hledáte Ježíše, toho ukřižovaného. [6]Není zde, neboť byl vzkříšen, jak řekl. Pojďte a podívejte se na místo, kde ležel *[Pán]*. [7]A rychle jděte a povězte jeho učedníkům, že byl vzkříšen [z mrtvých]; a hle, jde před vámi do Galileje, tam ho spatříte. Hle, řekl jsem vám *to*.” [8]Rychle odešly od hrobky a se strachem i velikou radostí *to* běžely oznámit jeho učedníkům. [9]A *[jak šly dát zprávu jeho učedníkům,]* hle, Ježíš je potkal a řekl: “Buďte pozdraveny!” Ony přistoupily, objaly mu nohy a poklonily

se mu. [10]Tehdy jim Ježíš řekl: “Nebojte se! Jděte a oznamte mým bratřím, aby odešli do Galileje; tam mě uvidí.”

When the voice of the mighty angel was heard at Christ’s tomb, saying, Thy Father calls Thee, the Saviour came forth from the grave by the life that was in Himself. Now was proved the truth of His words, “I lay down My life, that I might take it again.... I have power to lay it down, and I have power to take it again.” Now was fulfilled the prophecy He had spoken to the priests and rulers, “Destroy this temple, and in three days I will raise it up.” John 10:17, 18; 2:19. DA 785.2

DA – Touha věků 785.2 Když u Kristova hrobu zazněl hlas mocného anděla: „Tvůj Otec tě volá,“ vyšel Spasitel z hrobu, neboť měl život sám v sobě. Potvrdila se tak Jeho slova: **Jan 10,17.18 (B21)** „Pokládám svůj život, abych ho zase přijal… Mám moc ho položit a mám moc ho zase přijmout.“ Naplnilo se proroctví, které řekl kněžím a předním mužům: **Jan 2,19** „Zbořte tuto svatyni, a ve třech dnech ji postavím.“ (srv. TV 501.4)

Over the rent sepulcher of Joseph, Christ had proclaimed in triumph, “I am the resurrection, and the life.” These words could be spoken only by the Deity. All created beings live by the will and power of God. They are dependent recipients of the life of God. From the highest seraph to the humblest animate being, all are replenished from the Source of life. Only He who is one with God could say, I have power to lay down My life, and I have power to take it again. In His divinity, Christ possessed the power to break the bonds of death. DA 785.3

DA – Touha věků 785.3 Kristus mohl nad otevřeným Josefovým hrobem vítězně prohlásit: **Jan 11,25** „Já jsem vzkříšení i život.“ Taková slova může vyslovit jen Bůh. Všechny stvořené bytosti žijí jen z Jeho vůle a moci. Jejich život závisí na Bohu. Od nejvyššího serafína po nejnepatrnější živou bytost všichni čerpají život z věčného Zdroje. Jedině Ten, kdo je jedno s Bohem, mohl říci, že má moc život položit a zase jej přijmout. Kristus měl ve svém božství moc lámat pouta smrti. (srv. TV 501.5)

He was equal with God, infinite and omnipotent.... He is the eternal, self-existent Son.—Manuscript 101, 1897. Ev 615.3

Ev – Evangelizace 615.3 Byl roven Bohu, nekonečný a všemocný... Je věčný Syn, který má život sám v sobě. — Rukopis 101, 1897.

When Christ was crucified, it was His human nature that died. Deity did not sink and die; that would have been impossible. 5BC 1113.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1113.2 Když byl Kristus ukřižován, zemřela Jeho lidská přirozenost. Božství nezaniklo ani nezemřelo, protože něco takového není možné.

Jesus declared, “I am the resurrection, and the life.” In Christ is life, original, unborrowed, underived. “He that hath the Son hath life.” 1 John 5:12. The divinity of Christ is the believer’s assurance of eternal life. “He that believeth in Me,” said Jesus, “though he were dead, yet shall he live: and whosoever liveth and believeth in Me shall never die. DA 530.3

DA – Touha věků 530.3 Ježíš řekl: **Jan 11,25** „Já jsem vzkříšení i život.“ V Kristu je život, původní, nevypůjčený, neodvozený. **1. Janův 5,12** „Kdo má Syna, má život.“ Kristovo božství je pro věřícího zárukou věčného života. Ježíš řekl: **Jan 11,25.26** „[25]…Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. [26]A každý, kdo žije a věří ve mne, jistě nezemře na věčnost.“ (srv. TV 338.7)

This same resurrection power is that which gives life to the soul “dead in trespasses and sins.” Ephesians 2:1. That spirit of life in Christ Jesus, “the power of His resurrection,” sets men “free from the law of sin and death.” Philippians 3:10; Romans 8:2. The dominion of evil is broken, and through faith the soul is kept from sin. He who opens his heart to the Spirit of Christ becomes a partaker of that mighty power which shall bring forth his body from the grave. DA 209.3

DA – Touha věků 209.3 Tato moc křísit mrtvé oživuje i lidské nitro mrtvé **Efezským 2,1** „pro svá provinění a *pro své* hříchy“. Duch života v Ježíši Kristu, **Filipským 3,10** „moc jeho vzkříšení“, osvobozuje člověka **Římanům 8,2** „od zákona hříchu a smrti“. Nadvláda moci zla je zlomena a víra chrání člověka před hříchem. Kdo otevírá své srdce Kristovu Duchu, stává se účastníkem oné mocné síly, která vyvede jeho tělo z hrobu. (srv. TV 130.3)

1. Korintským 15:20-23 [20]Avšak Kristus vstal z mrtvých, prvotina těch, kdo zemřeli. [21]Když tedy *přišla* skrze člověka smrt, *přišlo* skrze člověka také vzkříšení mrtvých. [22]Jako v Adamovi všichni umírají, tak také v Kristu budou všichni obživeni. [23]Každý však ve svém pořadí: *jako* prvotina Kristus, potom při jeho příchodu ti, *kdo jsou* Kristovi.

As Christ arose, He brought from the grave a multitude of captives. The earthquake at His death had rent open their graves, and when He arose, they came forth with Him. They were those who had been co-laborers with God, and who at the cost of their lives had borne testimony to the truth. Now they were to be witnesses for Him who had raised them from the dead…. DA 786.1

DA – Touha věků 786.1 Když Kristus vstal z mrtvých, vysvobodil ze smrti mnoho dalších zajatců. Zemětřesení, které nastalo při Jeho ukřižování, jim otevřelo hroby, a když Kristus vstal, vyšli s Ním. Byli to služebníci Božího díla, kteří vydávali svědectví o pravdě i za cenu života. Nyní měli svědčit o Kristu, který je vzkřísil z mrtvých…. (srv. TV 502.3)

Those who came forth from the grave at Christ’s resurrection were raised to everlasting life. They ascended with Him as trophies of His victory over death and the grave. These, said Christ, are no longer the captives of Satan; I have redeemed them. I have brought them from the grave as the first fruits of My power, to be with Me where I am, nevermore to see death or experience sorrow. DA 786.2

DA – Touha věků 786.2 Mrtví, kteří vyšli z hrobu při Kristově vzkříšení, vstali k věčnému životu. Vystoupili s Ním do nebe jako důkaz Jeho vítězství nad smrtí a hrobem. Kristus o nich řekl: Nejsou již satanovými zajatci, vykoupil jsem je. Vyvedl jsem je z hrobu jako prvotinu své moci, aby byli tam, kde jsem Já a aby už nikdy nepoznali smrt ani zármutek. (srv. TV 502.4)

These went into the city, and appeared unto many, declaring, Christ has risen from the dead, and we be risen with Him. Thus was immortalized the sacred truth of the resurrection. DA 786.3

DA – Touha věků 786.3 Vzkříšení šli do města, ukázali se mnoha lidem a řekli jim: Kristus vstal z mrtvých a my jsme vstali s ním. Svatá pravda o vzkříšení se tak stala nesmrtelnou. (srv. TV 502.5)

112 – Vystoupil do nebe

Lukáš 24:50-51 [50]*Potom* je vyvedl až k Betanii, zvedl své ruce a požehnal jim. [51]A stalo se, když jim žehnal, *že* se od nich vzdálil [a byl nesen vzhůru do nebe].

The time had come for Christ to ascend to His Father's throne. As a divine conqueror He was about to return with the trophies of victory to the heavenly courts. Before His death He had declared to His Father, "I have finished the work which Thou gavest Me to do." John 17:4. After His resurrection He tarried on earth for a season, that His disciples might become familiar with Him in His risen and glorified body. Now He was ready for the leave-taking. He had authenticated the fact that He was a living Saviour. His disciples need no longer associate Him with the tomb. They could think of Him as glorified before the heavenly universe. DA 829.1

DA – Touha věků 829.1 Přišel čas, kdy měl Kristus vystoupit k trůnu svého Otce. Chystal se vrátit do nebeských příbytků jako božský vítěz s trofejemi. Před svou smrtí řekl Otci: Dokonal jsem **Jan 17:4** „dílo, které jsi mi svěřil." Po svém zmrtvýchvstání zůstal ještě nějakou dobu na zemi, aby Jej učedníci mohli vidět ve vzkříšeném a oslaveném těle. Nyní se s nimi chtěl rozloučit. Dokázal, že je živým Spasitelem. Učedníci si Ho již nemusí spojovat s hrobem. Mohou na Něho vzpomínat jako na Pána oslaveného před celým vesmírem. (srv. TV 529.1)

With hands outstretched in blessing, and as if in assurance of His protecting care, He slowly ascended from among them, drawn heavenward by a power stronger than any earthly attraction. As He passed upward, the awe-stricken disciples looked with straining eyes for the last glimpse of their ascending Lord. A cloud of glory hid Him from their sight; and the words came back to them as the cloudy chariot of angels received Him, "Lo, I am with you alway, even unto the end of the world." At the same time there floated down to them the sweetest and most joyous music from the angel choir. DA 830.3

DA – Touha věků 830.3 Potom vztáhl ruce, aby jim požehnal a ujistil je o své stálé péči a ochraně, a pomalu se vznesl z jejich středu. Unášela Jej moc silnější než zemská přitažlivost. Učedníků se zmocnila posvátná bázeň. Upřeně hleděli za svým k nebi stoupajícím Pánem, dokud Jej před jejich zraky neskryl oblak slávy. Potom se z oblačného zástupu andělů, kteří Jej přivítali, ozvalo: **Matouš 28,20** „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku." Současně k nim z nebe doléhal líbezný a radostný zpěv andělského sboru. (srv. TV 530.2)

All heaven was waiting to welcome the Saviour to the celestial courts. As He ascended, He led the way, and the multitude of captives set free at His resurrection followed. The heavenly host, with shouts and acclamations of praise and celestial song, attended the joyous train. DA 833.2

DA – Touha věků 833.2 Celé nebe chtělo přivítat Spasitele ve svých nádvořích. Ježíš stoupal k nebesům v čele zástupu vykoupených, které při svém zmrtvýchvstání vysvobodil ze zajetí smrti. Nebeské zástupy se k tomuto radostnému průvodu s jásáním, zpěvem a chvalořečením připojily. (srv. TV 532.2)

Christ was crucified, but in wondrous power and glory he rose from the tomb. He took in his grasp the world over which Satan claimed to preside, and restored the human race to favor with God. And at

this glorious completion of his work, songs of triumph echoed and re-echoed through the unfallen worlds. Angel and archangel, cherubim and seraphim, joined in the chorus of victory. YI April 16, 1903, par. 8

YI – časopis Instrukce pro mladé lidi, 16. dubna 1903, odst. 8 Krista ukřižovali, ale v podivuhodné moci a slávě vstal z mrtvých. Vzal do svých rukou svět, nad nímž prohlásil nadvládu Satan, a znovu získal pro lidstvo Boží přízeň. Při tomto nádherném završení díla neporušené světy zaplnily vítězné písně. Andělé a archandělé, cherubíni a serafíni se k vítězným chorálům připojili.

Before the foundations of the earth were laid, the Father and the Son had united in a covenant to redeem man if he should be overcome by Satan. They had clasped Their hands in a solemn pledge that Christ should become the surety for the human race. This pledge Christ has fulfilled. When upon the cross He cried out, “It is finished,” He addressed the Father. The compact had been fully carried out. Now He declares: Father, it is finished. I have done Thy will, O My God. I have completed the work of redemption. If Thy justice is satisfied, “I will that they also, whom Thou hast given Me, be with Me where I am.” John 19:30; 17:24. DA 834.2

DA – Touha věků 834.2 Dříve než byly položeny základy země, uzavřeli Otec se Synem smlouvu o vykoupení člověka pro případ, že by jej satan přemohl. Slavnostním slibem a podáním ruky se zavázali, že Kristus bude zárukou lidstva. Kristus tento závazek splnil. Když na kříži zvolal: **Jan 19,30** „Dokonáno jest,“ obracel se tím k Otci. Úmluva byla zcela naplněna. Nyní říká: Dokonáno jest, Otče. Splnil jsem Tvou vůli, můj Bože. Dílo vykoupení jsem dokončil. Je-li Tvá spravedlnost uspokojena, **Jan 17,24** „chci, aby i ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já.“ (srv. TV 532.15)

The voice of God is heard proclaiming that justice is satisfied. Satan is vanquished. Christ’s toiling, struggling ones on earth are “accepted in the Beloved.” Ephesians 1:6. Before the heavenly angels and the representatives of unfallen worlds, they are declared justified. Where He is, there His church shall be. “Mercy and truth are met together; righteousness and peace have kissed each other.” Psalm 85:10. The Father’s arms encircle His Son, and the word is given, “Let all the angels of God worship Him.” Hebrews 1:6. DA 834.3

DA – Touha věků 834.3 Ozývá se Boží hlas a oznamuje, že spravedlnosti bylo učiněno zadost. Satan je poražen. Kristovy následovníky, kteří zápasí a bojují na zemi, Bůh přijímá **Efezským 1,6** „ve svém milovaném Synu“. Před nebeskými anděly a před zástupci nepadlých světů jsou prohlášeni za ospravedlněné. Kde je On, tam bude i Jeho církev. **Žalm 85,11** „Milosrdenství a věrnost se potkají, spravedlnost a pokoj se políbí.“ Otec objímá svého Syna a říká: **Židům 1,6** „Ať se mu pokloní všichni andělé Boží!“ (srv. TV 533.1)

With joy unutterable, rulers and principalities and powers acknowledge the supremacy of the Prince of life. The angel host prostrate themselves before Him, while the glad shout fills all the courts of heaven, “Worthy is the Lamb that was slain to receive power, and riches, and wisdom, and strength, and honor, and glory, and blessing.” Revelation 5:12. DA 834.4

DA – Touha věků 834.4 Nebeští vládcové, knížectví i mocnosti s nevýslovnou radostí uznávají svrchovanost Knížete života. Andělské zástupy se Mu klanějí a po všech nebeských nádvořích se rozléhá radostné jásání. **Zjevení 5,12** „Hoden jest Beránek, ten zabitý, přijmout tu moc a bohatství, moudrost, sílu a úctu, slávu a dobrořečení.“ (srv. TV 533.2)

1. Timoteus 3:16 A vpravdě veliké je to tajemství zbožnosti: *Ten,* který se zjevil v těle, byl ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, byl hlásán národům, ve světě mu uvěřili, byl přijat ve slávě vzhůru.

Židům 1:3 On je září *jeho* slávy a otiskem jeho podstaty, všechno nese svým mocným slovem. Když [skrze sebe] vykonal očištění od *[našich]* hříchů, posadil se po pravici Majestátu na výsostech.

Christ ascended to heaven, bearing a sanctified, holy humanity. He took this humanity with Him into the heavenly courts, and through the eternal ages He will bear it, as the One who has redeemed every human being in the city of God. 5BC 1125.14

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1125.14 Kristus vystoupil do nebe a nesl s sebou posvěcenou, svatou lidskou podobu. Toto lidství vzal s sebou do nebeských nádvoří a bude jej nosit navěky jako Ten, který vykoupil každého člověka nacházejícího se v Božím městě.

Christ has never forgotten the days of His humiliation. In passing from the scenes of His humiliation, Jesus has lost none of His humanity. He has the same tender, pitying love, and is ever touched with human woe… He never forgets that He is our representative, that He bears our nature. TM 19.1

TM – Svědectví pro služebníky evangelia 19.1 Kristus nikdy nezapomněl na dny svého ponížení. Ježíš ze své lidskosti neztratil nic, ani když oblast svého pokořování opustil. Chová stále stejnou něžnou, soucitnou lásku a stále Jej dojímá lidské utrpení... Nikdy nezapomíná, že je naším představitelem, že nese naši přirozenost.

When Christ took human nature upon Him, He bound humanity to Himself by a tie of love that can never be broken by any power save the choice of man himself. SC 72.1

SC – Cesta ke Kristu 72.1 Když Kristus přijal lidskou přirozenost, připoutal k sobě lidstvo poutem lásky, jenž nemůže přetrhnout žádná síla, ledaže se k tomu rozhodne člověk sám. (srv. CK 49.3)

Jesus took the nature of humanity, in order to reveal to man a pure, unselfish love, to teach us how to love one another. 5BC 1126.1

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1126.1 Ježíš přijal přirozenost člověka, aby lidem zjevil čistou, nesobeckou lásku a naučil nás, jak se navzájem milovat.

As a man Christ ascended to heaven. As a man He is the substitute and surety for humanity. As a man He liveth to make intercession for us. He is preparing a place for all who love Him. As a man He will come again with power and glory, to receive His children. And that which should cause us joy and thanksgiving is, that God “hath appointed a day, in the which he will judge the world in righteousness by that man whom he hath ordained.” Then we may have the assurance forever that the whole unfallen universe is interested in the grand work Jesus came to our world to accomplish, even the salvation of man (Manuscript 16, 1890). 5BC 1126.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1126.2 Kristus jako člověk vystoupil do nebe. Jako člověk je zástupcem a ručitelem lidstva. Jako člověk žije, aby se za nás přimlouval. Připravuje příbytek pro všechny, kdo Ho milují. Jako člověk opět přijde v moci a slávě, aby vzal své děti k sobě. A to, co by nám

mělo přinášet radost a působit v nás vděčnost, je, že Bůh **Skutky 17:31** „ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit obydlený svět skrze muže, kterého *k tomu* určil.“ Tím můžeme mít navždy jistotu, že celý nepadlý vesmír se zajímá o veliké dílo, které Ježíš přišel na náš svět vykonat, totiž spasení člověka (Rukopis 16, 1890).

When Christ ascended to heaven, the sense of His presence was still with His followers. It was a personal presence, full of love and light. Jesus, the Saviour, who had walked and talked and prayed with them, who had spoken hope and comfort to their hearts, had, while the message of peace was still upon His lips, been taken up from them into heaven, and the tones of His voice had come back to them, as the cloud of angels received Him—“Lo, I am with you alway, even unto the end of the world.” Matthew 28:20. SC 73.2

SC – Cesta ke Kristu 73.2 Když Kristus vystoupil na nebe, zůstal v Jeho následovnících stále pocit Jeho přítomnosti. Byla to osobní přítomnost plná lásky a světla. Ježíš, Spasitel, který s nimi kráčel a mluvil a který se s nimi modlil, který poskytoval jejich srdcím naději a útěchu, od nich byl vzat do nebe s poselstvím pokoje na rtech. A když Ho přijal zástup andělů, zaslechli ještě učedníci Jeho hlas, který pravil: **Matouš 28,20** „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (srv. CK 50.3)

113 – Vykonal smíření za hřích 1. část

Židům 2:9-11,14-15 [9]Avšak toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, vidíme pro utrpení smrti ověnčeného slávou a ctí; tak z milosti Boží za každého okusil smrti. [10]Slušelo se totiž na toho, pro něhož *je* všechno a skrze něhož *je* všechno, když mnoho synů přivedl do slávy, aby skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich záchrany. [11]Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, *jsou* všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry … [14]Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Ďábla, [15]a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví.

What right had Christ to take the captives out of the enemy's hands?—The right of having made a sacrifice that satisfies the principles of justice by which the kingdom of heaven is governed. He came to this earth as the Redeemer of the lost race, to conquer the wily foe, and, by His steadfast allegiance to right, to save all who accept Him as their Saviour. On the cross of Calvary He paid the redemption price of the race. And thus He gained the right to take the captives from the grasp of the great deceiver, who, by a lie, framed against the government of God, caused the fall of man, and thus forfeited all claim to be called a loyal subject of God's glorious everlasting kingdom. 1SM 309.4

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 309.4 Jakým právem Kristus osvobodil zajatce z rukou nepřítele? Tím, že přinesl oběť, která splňuje zásady spravedlnosti, jimiž se království nebeské řídí. Přišel na tuto zemi jako Vykupitel ztraceného lidstva, aby porazil lstivého nepřítele a svou neochvějnou věrností tomu, co je správné, zachránil všechny, kteří Ho přijímají jako svého Spasitele. Na Golgotském kříži zaplatil výkupné za lidstvo. Tak získal právo vysvobodit zajatce z rukou velkého podvodníka, který lží namířenou proti Boží vládě způsobil pád člověka. Tím přišel o jakýkoliv nárok nazývat se věrným poddaným Božího slavného a věčného království.

Our ransom has been paid by our Saviour. No one need be enslaved by Satan. Christ stands before us as our all-powerful helper. "In all things it behoved him to be made like unto his brethren, that he might be a merciful and faithful high priest in things pertaining to God, to make reconciliation for the sins of the people. For in that he himself hath suffered being tempted, he is able to succour them that are tempted" (Hebrews 2:17, 18). 1SM 309.5

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 309.5 Náš Spasitel za nás zaplatil výkupné. Nikdo nemusí být otrokem satana. Kristus je náš všemohoucí pomocník. **Židům 2:17-18** [17]A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným velekněžem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. [18]Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.

"He came unto his own, and his own received him not. But as many as received him, to them gave he power to become the sons of God, even to them that believe on his name.... And the Word was made flesh, and dwelt among us, ... full of grace and truth.... And of his fulness have all we received, and grace for grace" (John 1:11-16). 1SM 310.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 310.1 Jan 1:11.12.14.16 [11]Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali. [12]Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. … [14]A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi … Syn, plný milosti a pravdy. … [16]Z jeho plnosti jsme my všichni vzali, milost za milostí.

Those who are adopted into the family of God are transformed by His Spirit. Self-indulgence and supreme love for self are changed for self-denial and supreme love for God. No man inherits holiness

as a birthright, nor can he, by any methods that he can devise, become loyal to God. “Without me,” Christ says, “ye can do nothing” (John 15:5). Human righteousness is as “filthy rags.” But with God all things are possible. In the strength of the Redeemer, weak, erring man can become more than conqueror over the evil that besets him. 1SM 310.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 310.2 Lidi, které přijímá do Boží rodiny, proměňuje svým Duchem. Sobectví a svrchovaná láska k sobě samému se proměňuje v sebezapření a svrchovanou lásku k Bohu. Žádný člověk nezískává svatost dědičně, ani se nemůže žádnými vlastními prostředky či metodami stát věrným Bohu. Kristus říká: **Jan 15:5** „Beze mne nemůžete činit nic.“ Lidská spravedlnost je jako „poskvrněné roucho“ (**Izaiáš 64:5**). Ale s Bohem je možné všechno. V síle Vykupitele se slabý, chybující člověk může stát něčím více než jen vítězem nad zlem, které ho sužuje.

1. Janův 4:9-10 [9]V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh na svět poslal svého Syna, toho jediného, abychom skrze něho měli život. [10]V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on miloval nás a poslal svého Syna *jako* oběť smíření za naše hříchy.

1. Janův 1:7 Jestliže však chodíme v tom světle, jako on je v tom světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše *[Krista]*, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.

1. Janův 1:9 Jestliže své hříchy vyznáváme, *on* je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.

Židům 9:22-28 [22]A téměř všechno se podle Zákona očišťuje krví a bez vylití krve není odpuštění. [23]*Bylo* tedy nutné, aby obrazy těch *věcí, které jsou* v nebesích, byly takto očišťovány, avšak samy nebeské *věci jsou očišťovány* oběťmi lepšími, než *jsou* tyto. [24]Neboť Kristus nevešel do svatyně udělané *lidskýma* rukama, *která je* předobrazem té pravé, nýbrž do samého nebe, aby se nyní za nás ukázal před Boží tváří. [25]*Nepřišel* ani *proto,* aby častokrát obětoval sám sebe, jako velekněz každoročně vchází do svatyně s cizí krví, [26]neboť by musel od založení světa častokrát trpět; nyní však je zjeven jednou při dokonání věků ke zrušení hříchu skrze svou oběť. [27]A jako je lidem uloženo jednou zemřít a potom *bude* soud, [28]tak i Kristus, když byl jednou obětován, aby vynesl hříchy mnohých, podruhé se bez hříchu ukáže k záchraně těm, kteří ho očekávají.

Christ has made himself responsible for every man and woman on the earth. He stands in the presence of God, saying, Father, I take upon myself the guilt of that soul. It means death to him if he is left to bear it. If he repents, he shall be forgiven. My blood shall cleanse him from all sin. I gave my life for the sins of the world. RH February 27, 1900, par. 3

RH – časopis Review and Herald, 27. února 1900, odst. 3 Kristus na sebe vzal odpovědnost za každého muže a za každou ženu na této zemi. Stojí před Bohem a říká: Otče, beru na sebe vinu tohoto člověka. Pokud by ji musel nést sám, znamenalo by to pro něj smrt. Pokud však učiní pokání, bude mu odpuštěno. Má krev ho očistí od veškerého hříchu. Položil jsem svůj život za hříchy tohoto světa.

If the transgressor of God’s law will see in Christ his atoning sacrifice, if he will believe in him who can cleanse from all unrighteousness, Christ will not have died for him in vain. RH February 27, 1900, par. 4

RH – časopis Review and Herald, 27. února 1900, odst. 4 Pokud člověk, který přestoupil Boží zákon, uvidí v Kristu svou smírčí oběť, pokud uvěří v Toho, který může očistit od veškeré nepravosti, pak za něj Kristus nezemřel nadarmo.

1. Petrův 2:24 On sám ve svém těle vynesl naše hříchy na dřevo *kříže*, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. Jeho zraněním jste byli uzdraveni.

Římanům 8:3-4 [3]Neboť co *bylo* Zákonu nemožné, protože byl bezmocný kvůli tělu, *to učinil* Bůh, když poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a *jako oběť* za hřích a odsoudil hřích v těle, [4]aby byl požadavek Zákona naplněn v nás, kteří nechodíme podle těla, ale podle Ducha.

Through Christ, and Christ alone, the springs of life can vitalize man's nature, transform his tastes, and set his affections flowing toward heaven. Through the union of the divine with the human nature Christ could enlighten the understanding and infuse His life-giving properties through the soul dead in trespasses and sins. 1SM 341.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 341.1 Pouze skrze Krista mohou prameny života oživit přirozenost člověka, proměnit jeho vkus a nasměrovat jeho city k nebi. Spojením božské a lidské přirozenosti mohl Kristus osvítit mysl a vdechnout novou životodárnou sílu do nitra mrtvého v hříších a přestoupeních.

Efezským 2:13 Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteří jste byli kdysi daleko, stali jste se blízkými v krvi Kristově.

Through the blood of the atonement, we become partakers of the divine nature; through Christ we are children of God. 5T 741.1

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 741.1 Prostřednictvím krve smírčí oběti se stáváme účastníky božské přirozenosti; skrze Krista jsme Božími dětmi.

1. Korintským 1:30 Vy však jste z něho v Kristu Ježíši, jenž se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením i vykoupením.

2. Korintským 5:21 Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.

114 – Vykonal smíření za hříchy 2. část

Židům 9:11-14 [11]Ale když přišel Kristus *jako* velekněz … [12]vešel ne skrze krev kozlů a telat, ale skrze *svou* vlastní krev jednou provždy do svatyně, když získal věčné vykoupení. [13]Jestliže totiž krev kozlů a býků a popel *z* jalovice kropením posvěcuje znečištěné k čistotě těla, [14]čím více krev Krista, který skrze věčného Ducha sebe samého obětoval neposkvrněného Bohu, očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě živému Bohu?

The atonement of Christ is not a mere skillful way to have our sins pardoned; it is a divine remedy for the cure of transgression and the restoration of spiritual health. It is the Heaven-ordained means by which the righteousness of Christ may be not only upon us but in our hearts and characters (Letter 406, 1906). 6BC 1074.2

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1074.2 Kristovo smíření není pouhým důmyslným způsobem, jak dosáhnout odpuštění našich hříchů; je to božský lék na uzdravení přestoupení a obnovu duchovního zdraví. Je to nebesy stanovený prostředek, díky němuž můžeme být Kristovou spravedlností nejen přikryti, ale může být také v nás – v našem srdci a charakteru (Dopis 406, 1906).

Židům 10:14-18 (B21) [14]Neboť jedinou obětí přivedl ty, které posvěcuje, k věčné dokonalosti. [15]Totéž nám dosvědčuje i Duch svatý. Nejdříve totiž říká: [16]„Toto je smlouva, kterou s nimi po těch dnech uzavřu, praví Hospodin: Své zákony vložím do jejich srdce a vepíši jim je do mysli,“ [17]a potom dodává: „Už nikdy nevzpomenu na jejich hříchy a zločiny.“ [18]Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, nejsou už za ně potřeba oběti.

The atonement of Christ sealed forever the everlasting covenant of grace. It was the fulfilling of every condition upon which God suspended the free communication of grace to the human family. Every barrier was then broken down which intercepted the freest exercise of grace, mercy, peace, and love to the most guilty of Adam's race (Manuscript 92, 1899). 7BC 933.6

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 933.6 Kristovo smíření navždy zpečetilo věčnou smlouvu milosti. Bylo naplněním všech podmínek, jimiž Bůh podmínil bezplatné poskytnutí milosti lidské rodině. Došlo tak k odstranění všech překážek, které bránily volnému uplatňování milosti, milosrdenství, pokoje a lásky vůči Adamovu potomstvu obtěžkanému vinou (Rukopis 92, 1899).

When Christ cried, "It is finished," God's unseen hand rent the strong fabric composing the veil of the temple from top to bottom. The way into the holiest of all was made manifest. God bowed His head satisfied. Now His justice and mercy could blend. He could be just, and yet the justifier of all who should believe on Christ. He looked upon the victim expiring on the cross, and said, "It is finished. The human race shall have another trial." 5BC 1150.1

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1150.1 Ve chvíli, kdy Kristus zvolal: **Jan 19:30** „Dokonáno jest“, roztrhla Boží neviditelná ruka chrámovou oponu zhotovenou ze silné tkaniny odshora až dolů. Cesta do svatyně svatých se otevřela. Bůh sklonil hlavu v plném uspokojení. Nyní se Jeho spravedlnost a

milosrdenství mohly spojit. Mohl ospravedlnit všechny, kdo uvěří v Krista a zároveň zůstat spravedlivým. Pohlédl na oběť umírající na kříži a řekl: „Je dokonáno. Lidstvo dostane druhou šanci.“

Christ came to demolish every wall of partition, to throw open every compartment of the temple, that every soul may have free access to God. COL 386.2

COL – Kristova podobenství 386.2 Kristus přišel strhnout všechny bariéry, otevřít každé oddělení svatyně, aby měli všichni lidé volný přístup k Bohu. (srv. PM 198.1)

Židům 10:19-24 [19]Když tedy, bratři, máme smělou důvěru, že smíme vstoupit *do* svatyně Ježíšovou krví, [20]cestou novou a živou, kterou nám otevřel skrze oponu, to jest *skrze* své tělo, [21]a *když máme* velikého kněze nad domem Božím, [22]přistupujme s opravdovým srdcem v plnosti víry, *se* srdcem očištěným od zlého svědomí a *s* tělem obmytým čistou vodou. [23]Neochvějně držme *své* vyznání naděje, neboť ten, který dal slib, *je* věrný; [24]a buďme pozorní jedni k druhým, abychom se rozněcovali v lásce a dobrých skutcích.

Jesus is our atoning sacrifice. We can make no atonement for ourselves; but by faith we can accept the atonement that has been made. “For Christ also hath once suffered for sins, the just for the unjust, that he might bring us to God” (1 Peter 3:18). “Ye were not redeemed with corruptible things, ... but with the precious blood of Christ, as of a lamb without blemish and without spot” (1 Peter 1:18, 19). It was through infinite sacrifice and inexpressible suffering that our Redeemer placed redemption within our reach. 1SM 321.4

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 321.4 Ježíš je naší smírčí obětí. Sami sebe nemůžeme s Bohem smířit, vírou však můžeme přijmout smíření, které za nás bylo učiněno. **1. Petrův 3:18** „Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby vás přivedl k Bohu.“ **1. Petrův 1:18, 19** „Byli jste vykoupeni ne pomíjejícími *věcmi*, ... nýbrž drahou krví Krista jako beránka bez vady a bez poskvrny.“ Díky nekonečné oběti a nepopsatelnému utrpení nám náš Vykupitel umožnil dosáhnout vykoupení.

There could have been no pardon for sin had this atonement not been made. 1BC 1082.6

1BC – Biblický komentář, 1. svazek 1082.6 Kdyby nebylo vykonáno toto smíření, nebylo by možné odpustit hřích.

Through Christ, restoration as well as reconciliation is provided for man. The gulf that was made by sin has been spanned by the cross of Calvary. A full, complete ransom has been paid by Jesus, by virtue of which the sinner is pardoned, and the justice of the law is maintained. All who believe that Christ is the atoning sacrifice may come and receive pardon for their sins; for through the merit of Christ, communication has been opened between God and man. God can accept me as His child, and I can claim Him and rejoice in Him as my loving Father. We must center our hopes of heaven upon Christ alone, because He is our substitute and surety. 1SM 363.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 363.2 Skrze Krista je člověku poskytnuto jak obnovení, tak usmíření. Propast vytvořenou hříchem překlenul Golgotský kříž. Ježíš zaplatil úplné výkupné, díky němuž je hříšníku odpuštěno a spravedlnost zákona přitom zůstává zachována. Všichni, kdo věří, že Kristus je smírčí obětí, mohou přijít a získat odpuštění svých hříchů, neboť díky Kristovým zásluhám byla komunikace mezi Bohem a člověkem obnovena. Bůh mě může přijmout jako své dítě a já se k Němu mohu hlásit a radovat se z Něj jako ze svého milujícího Otce. Musíme soustředit svou naději pouze na Krista, protože On je naším zástupcem a zárukou.

Římanům 5:11 A nejen *to*, chlubíme se také Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, skrze něhož jsme nyní přijali usmíření.

Koloským 1:19-23 [19]neboť se *Otci* zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost [20]a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže -- *aby* [skrze něho] *smířil* vše jak na zemi, tak v nebesích. [21]I vás, *kteří* jste kdysi byli odcizeni a myslí nepřátelští ve zlých skutcích, [22]nyní smířil ve svém lidském těle skrze *[svou]* smrt, aby vás před sebou postavil svaté, bez poskvrny a bez úhony, [23]zůstáváteli vskutku *na* víře založeni a *v ní* pevni a nevzdálíte-li se od naděje evangelia, které jste slyšeli, které bylo hlásáno v celém stvoření pod nebem *a* kterého jsem se já, Pavel, stal služebníkem.

Entire justice was done in the atonement. In the place of the sinner, the spotless Son of God received the penalty, and the sinner goes free as long as he receives and holds Christ as his personal Saviour. YI April 25, 1901, par. 10

YI – časopis Instrukce pro mladé lidi, 25. dubna 1901, odst. 10 Ve smíření bylo spravedlnosti učiněno zadost. Místo hříšníka přijal trest bezúhonný Boží Syn. Hříšník, pokud přijme Krista a bude se Jej držet jako svého osobního Spasitele, je osvobozen.

1. Korinstkým 5:7b Vždyť Kristus, náš velikonoční Beránek, byl [za nás] obětován.

He identified Himself with our interests, bared His breast for the stroke of death, took man's guilt and its penalty, and offered in man's behalf a complete sacrifice to God. By virtue of this atonement, He has power to offer to man perfect righteousness and full salvation. Whosoever shall believe on Him as a personal Saviour shall not perish, but have everlasting life (The Review and Herald, April 18, 1893). 7BC 924.7

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 924.7 Ztotožnil se s našimi zájmy, vystavil se smrtícímu úderu, vzal na sebe vinu člověka a jeho trest a na místo člověka přinesl Bohu dokonalou oběť. Na základě tohoto smíření má pravomoc nabídnout člověku dokonalou spravedlnost a úplnou spásu. Kdokoli v Něj uvěří jako ve svého osobního Spasitele, nezahyne, ale bude mít věčný život (The Review and Herald, 18. dubna 1893).

1. Petrův 3:18 Vždyť i Kristus jednou provždy trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby vás přivedl k Bohu. V těle byl sice usmrcen, ale v Duchu obživen.

Justice demanded the sufferings of man; but Christ rendered the sufferings of a God. He needed no atonement of suffering for Himself; all His sufferings were for us; all His merits and holiness were open to fallen man, presented as a gift (Letter 12, 1892). 7BC 913.2

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 913.2 Spravedlnost požadovala utrpení člověka, Kristus však poskytl utrpení Boha. Sám za sebe nepotřeboval žádné smíření ani s tím související utrpení. Trpěl kvůli nám. Veškeré své zásluhy a svatost nabídl padlému člověku jako bezplatný dar (Dopis 12, 1892).

115 – Vykoupil tě z prokletí

Galatským 3:13-14 [13]Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona *tím*, že se stal za nás prokletím, neboť je napsáno: "Proklet *je* každý, kdo je pověšen na dřevě." [14]*To proto,* aby k pohanům přišlo to Abrahamovo požehnání v Kristu Ježíši *a* abychom skrze víru přijali zaslíbení Ducha.

We have transgressed the law of God, and by the deeds of the law shall no flesh be justified. The best efforts that man in his own strength can make, are valueless to meet the holy and just law that he has transgressed; but through faith in Christ he may claim the righteousness of the Son of God as all-sufficient. Christ satisfied the demands of the law in His human nature. He bore the curse of the law for the sinner, made an atonement for him, that whosoever believeth in Him should not perish, but have everlasting life. Genuine faith appropriates the righteousness of Christ, and the sinner is made an overcomer with Christ; for he is made a partaker of the divine nature, and thus divinity and humanity are combined. 1SM 363.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 363.3 Přestoupili jsme Boží zákon a podle skutků zákona nebude žádný člověk ospravedlněn. Co se týče dodržování svatého a spravedlivého zákona, který člověk přestoupil, nemá i to nejlepší úsilí, které člověk vlastními silami vynaloží, žádnou cenu. Skrze víru v Krista si však člověk může nárokovat zcela dostačující spravedlnost Božího Syna. Kristus ve své lidské přirozenosti uspokojil požadavky zákona. Nesl za hříšníka prokletí zákona, vykonal za něj smíření, aby každý, kdo v Něj věří, nezahynul, ale měl věčný život. Skutečná víra si přisvojuje Kristovu spravedlnost a hříšník tak vítězí spolu s Kristem, protože se stává účastníkem božské přirozenosti. Tak se spojuje božství s lidstvím.

When you turn away from the broken cisterns that can hold no water, and in the name of Jesus your Advocate come directly to God, asking for the things you need, the righteousness of Christ will be revealed as your righteousness, the virtue of Christ as your virtue. You will then understand that justification will come alone through faith in Christ; for in Jesus is revealed the perfection of the character of God; in His life is manifested the outworking of the principles of holiness. Through the atoning blood of Christ the sinner is set free from bondage and condemnation; through the perfection of the sinless Substitute and Surety, he may run in the race of humble obedience to all God's commandments. Without Christ he is under the condemnation of the law, always a sinner, but through faith in Christ he is made just before God. 1SM 330.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 330.1 Když se odvrátíte od popraskaných nádob, které neudrží vodu, a ve jménu Ježíše, svého Obhájce přijdete přímo k Bohu a požádáte Ho o to, co je třeba, Kristova spravedlnost se ukáže být vaší spravedlností a Kristova ctnost vaší ctností. Pak pochopíte, že ospravedlnění přichází pouze skrze víru v Krista, protože v Ježíši se zjevuje dokonalost Božího charakteru a v Jeho životě se projevilo naplnění principů svatosti. Prostřednictvím krve Kristovy smírčí oběti je hříšník vysvobozen z otroctví a zatracení. Díky dokonalosti bezhříšného Zástupce a Ručitele může běžet závod v pokorné poslušnosti všech Božích přikázání. Bez Krista zůstává v odsouzení zákona, stále jako hříšník, ale vírou v Krista je před Bohem učiněn spravedlivým.

Christ bore the curse of the law, suffering its penalty, carrying to completion the plan whereby man was to be placed where he could keep God's law, and be accepted through the merits of the Redeemer; and by His sacrifice glory was shed upon the law. 1SM 240.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 240.2 Kristus na sebe vzal prokletí zákona, podstoupil jeho trest a naplnil tak plán, podle kterého měl být člověk uveden do postavení, v němž by mohl zachovávat Boží zákon a být přijat díky zásluhám Vykupitele. Díky Jeho oběti byl zákon oslaven.

1. Petrův 1:18-23 [18]Víte, že ze svého marného způsobu života, zděděného po otcích, jste byli vykoupeni ne pomíjejícími *věcmi*, stříbrem nebo zlatem, [19]nýbrž drahou krví Krista jako beránka bez vady a bez poskvrny. [20]*On* byl předem poznán před založením světa a byl na konci časů zjeven pro vás, [21]kteří skrze něho věříte v Boha, jenž ho probudil z mrtvých a dal mu slávu, takže vaše víra i naděje se upíná k Bohu. [22]Když jste poslušností pravdy [skrze Ducha] očistili své duše k bratrské lásce bez přetvářky, vroucně se navzájem milujte z [čistého] srdce. [23]*Vždyť* jste se znovu narodili ne z pomíjitelného semene, nýbrž *z* nepomíjitelného, skrze živé a [na věčnost] zůstávající slovo Boží.

As the sinner, drawn by the power of Christ, approaches the uplifted cross, and prostrates himself before it, there is a new creation. A new heart is given him. He becomes a new creature in Christ Jesus. Holiness finds that it has nothing more to require. God Himself is "the justifier of him which believeth in Jesus." Romans 3:26. And "whom He justified, them He also glorified." Romans 8:30. Great as is the shame and degradation through sin, even greater will be the honor and exaltation through redeeming love. To human beings striving for conformity to the divine image there is imparted an outlay of heaven's treasure, an excellency of power, that will place them higher than even the angels who have never fallen. COL 162.4

COL – Kristova podobenství 162.4 Když hříšník, kterého přitahuje Kristova moc, přistupuje ke kříži a v pokoře kleká před svým Spasitelem, prožívá znovuzrození. Dostává nové srdce. Stává se novým stvořením v Kristu Ježíši (2. Korintským 5,17). Více se od něj nežádá. Bůh sám **Římanům 3,26** „ospravedlňuje toho, *kdo žije* z víry Ježíšovy." A ty, **Římanům 8,30** „které ospravedlnil, ty také oslavil." Sláva a čest, které člověku dává zachraňující láska Ježíše Krista, je mnohem větší, než hanba a potupa, kterou způsobuje hřích. Lidem, kteří usilují o to podobat se božskému obrazu, dává Bůh z nebeských pokladů dary, které je nakonec uvedou do vyššího postavení, než v jakém jsou andělé, kteří nepadli do hříchu. (srv. PM 81.5)

Efezským 2:13 Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteří jste byli kdysi daleko, stali jste se blízkými v krvi Kristově.

None but Christ could redeem fallen man from the curse of the law and bring him again into harmony with Heaven. Christ would take upon Himself the guilt and shame of sin—sin so offensive to a holy God that it must separate the Father and His Son. Christ would reach to the depths of misery to rescue the ruined race. PP 63.2

PP – Patriarchové a proroci 63.2 Pouze Kristus může vykoupit padlého člověka z prokletí zákona a uvést jej opět do souladu s nebem. Kristus na sebe vezme vinu a hanbu hříchu, který je svatému Bohu tak odporný, že odloučí Otce od Syna. Kristus podstoupí to největší možné utrpení, aby ztracené lidstvo zachránil. (srv. PP 36.2)

As man's substitute and surety, the iniquity of men was laid upon Christ; He was counted a transgressor that He might redeem them from the curse of the law. The guilt of every descendant of Adam of every age was pressing upon His heart; and the wrath of God and the terrible manifestation of His displeasure because of iniquity, filled the soul of His Son with consternation. The withdrawal of the divine countenance from the Saviour in this hour of supreme anguish pierced His heart ... He, the sin-bearer, endures judicial punishment for iniquity and becomes sin itself for man. SR 225.1

SR – Dějiny vykoupení 225.1 Na Krista jako náhradu a ručitele za člověka byla vložena nepravost lidí. Byl považován za přestupníka, aby je mohl vykoupit z prokletí zákona. Vina každého Adamova potomka, který kdy žil, tíživě doléhala na Jeho srdce. Nitro Spasitele bylo naplněné zármutkem. Děsil Jej Boží hněv a hrozivé projevy Boží nelibosti vůči nepravosti. To, že Bůh v této hodině největší úzkosti odvrátil od Spasitele svou tvář, Mu zlomilo srdce... Ten, který nese hříchy, podstupuje výkon trestu za nepravost a sám se stává hříchem za člověka.

Christ was to suffer without the boundaries of the holy place. He died outside the camp, where felons and murderers were executed. There He trod the winepress alone, bearing the penalty that should have fallen on the sinner. How deep and full of significance are the words, "Christ hath redeemed us from the curse of the law, being made a curse for us." He went forth without the camp, thus showing that He gave His life not only for the Jewish nation, but for the whole world (The Youth's Instructor, June 28, 1900). 7BC 934.21

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 934.21 Kristus měl trpět za hranicemi svatého města. Zemřel tam, kde byli popravováni zločinci a vrazi. Šlapal v kádi vinného lisu sám a nesl trest, který měl připadnout hříšníkovi. Jak hluboký a výstižný je význam slov: **Galatským 3:13** „Kristus nás vykoupil z prokletí Zákona tím, že se stal za nás prokletím." Vyšel ven za hranice města, čímž ukázal, že dal svůj život nejen za židovský národ, ale za celý svět (The Youth's Instructor, 28. června 1900).

Zjevení 5:9b Svou krví jsi vykoupil Bohu *lidi* z každého kmene, jazyka, lidu a národu.

Galatským 4:4-7 [4]Když však přišla plnost času, vyslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, [5]aby vykoupil ty, *kdo byli* pod Zákonem, *a* abychom přijali synovství. [6]A protože jste synové, vyslal Bůh ducha svého Syna do našich srdcí, *ducha,* který volá: "Abba, Otče." [7]Takže už nejsi otrok, ale syn. A když syn, *tedy* i dědic skrze Boha.

1. Petrův 2:24 On sám ve svém těle vynesl naše hříchy na dřevo *kříže*, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti.

He makes an end of the controlling power of sin in the heart, and the life and character of the believer testify to the genuine character of the grace of Christ. 1SM 394.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 394.3 Ježíš Kristus v srdci člověka činí přítrž ovládající moci hříchu. Život a charakter věřícího pak svědčí o skutečné povaze Kristovy milosti.

116 – Je tvým přímluvcem a prostředníkem

Židům 2:14-18 [14]Protože děti mají účast na krvi a těle, podobně i on se jich stal účastným, aby skrze smrt zahladil toho, kdo má vládu nad smrtí, totiž Ďábla, [15]a osvobodil ty, kteří byli strachem ze smrti drženi po celý život v otroctví. [16]*Je* přece jasné, že se neujímá andělů, ale ujímá se semene Abrahamova. [17]A tedy musel být ve všem učiněn podobný bratřím, aby se stal milosrdným a věrným velekněžem v Božích věcech, k usmíření hříchů lidu. [18]Protože sám vytrpěl pokušení, může pomoci těm, kteří jsou pokoušeni.

God and Christ knew from the beginning, of the apostasy of Satan and of the fall of Adam through the deceptive power of the apostate. The plan of salvation was designed to redeem the fallen race, to give them another trial. Christ was appointed to the office of Mediator from the creation of God, set up from everlasting to be our substitute and surety. Before the world was made, it was arranged that the divinity of Christ should be enshrouded in humanity. “A body,” said Christ, “hast thou prepared me” (Hebrews 10:5). 1SM 250.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 250.1 Bůh a Kristus od počátku věděli o satanově odpadnutí a také o Adamově pádu skrze podvodnou moc tohoto odpadlíka. Plán spásy byl navržen tak, aby vykoupil padlé lidstvo, aby mu poskytl další šanci. Kristus byl od počátku Božího stvoření určen do funkce Prostředníka. Byl od věčnosti ustanoven, aby byl naším zástupcem a naší jistotou. Ještě před stvořením světa bylo rozhodnuto, že Kristovo božství bude zahaleno do lidství. Kristus řekl: **Židům 10:5** "Připravil jsi mi však tělo".

In Christ were united the divine and the human—the Creator and the creature. The nature of God, whose law had been transgressed, and the nature of Adam, the transgressor, meet in Jesus—the Son of God, and the Son of man. And having with His own blood paid the price of redemption, having passed through man’s experience, having in man’s behalf met and conquered temptation, having, though Himself sinless, borne the shame and guilt and burden of sin, He becomes man’s Advocate and Intercessor. What an assurance here to the tempted and struggling soul, what an assurance to the witnessing universe, that Christ will be “a merciful and faithful high priest” (Manuscript 141, 1901)! 7BC 926.3

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 926.3 V Kristu se spojilo božství a lidství – Stvořitel a stvoření. Přirozenost Boha, jehož zákon byl přestoupen, a přirozenost Adama, který přestoupil zákon, se setkávají v Ježíši – Synu Božím a Synu člověka. Když svou vlastní krví zaplatil cenu za vykoupení, když prošel životní zkušeností člověka, když jménem člověka a za člověka čelil pokušení a zvítězil nad ním, když sám, ačkoli byl bez hříchu, snášel hanbu, vinu a tíhu hříchu, stává se člověku Obhájcem a Přímluvcem. Jaké to je ujištění pro pokoušeného a zápasícího člověka, jaké to je ujištění pro celý vesmír, který tomu přihlíží, že Kristus bude **Židům 2:17** „milosrdným a věrným velekněžem“ (Rukopis 141, 1901)!

1. Timoteus 2:5-6 [5]*Je* totiž jeden Bůh, jeden *je* také prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, [6]který dal sám sebe *jako* výkupné za všechny.

The instant man accepted the temptations of Satan, and did the very things God had said he should not do, Christ, the Son of God, stood between the living and the dead, saying, “Let the punishment fall on Me. I will stand in man’s place. He shall have another chance” (Letter 22, February 13, 1900). 1BC 1085.2

1BC – Biblický komentář, 1. svazek 1085.2 V okamžiku, kdy člověk podlehl satanovým pokušením a udělal přesně to, co mu Bůh zapověděl, se Kristus, Boží Syn, postavil mezi živé a mrtvé a řekl: "Ať trest dopadne na mě. Já se postavím na místo člověka. Člověk dostane druhou šanci." (Dopis 22, 13. února 1900).

In order to become the advocate of man before the Father, the Saviour would live His life on earth as every human being must, accepting its adversities and sorrows and temptations. As the Babe of Bethlehem, He would become one with the race, and by a spotless life from the manger to the cross He would show that man, by a life of repentance and faith in Him, might be restored to the favor of God. He would bring to man redeeming grace, forgiveness of sins. If men would return to their loyalty, and no longer transgress, they would receive pardon. 1SM 223.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 223.2 Aby se Spasitel mohl stát před Otcem obhájcem člověka, prožil svůj život na zemi tak, jak ho musí prožít každý člověk, včetně nesnází, utrpení a pokušení. Jako dítě z Betléma se ztotožnil s lidskou rasou a svým bezúhonným životem od jeslí až po smrt na kříži ukázal, že člověk může být skrze život v pokání a víru v Něho znovu obnoven a obdržet Boží přízeň. Přinesl lidem spásnou milost a odpuštění hříchů. Pokud se lidé vrátí ke své věrnosti Bohu a nebudou se již více dopouštět přestoupení, bude jim odpuštěno.

Christ in the weakness of humanity was to meet the temptations of one possessing the powers of the higher nature that God had bestowed on the angelic family. But Christ’s humanity was united with divinity, and in this strength He would bear all the temptations that Satan could bring against Him, and yet keep His soul untainted by sin. And this power to overcome He would give to every son and daughter of Adam who would accept by faith the righteous attributes of His character. 1SM 223.3

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 223.3 Kristus se v lidské slabosti měl setkat s pokušeními toho, kdo měl k dispozici moc vyšší přirozenosti, takové, kterou Bůh udělil andělům. Kristovo lidství však bylo spojeno s božstvím. Díky této síle mohl snášet všechna pokušení, která na Něj satan uvrhal, a neposkvrnit své nitro hříchem. Tuto moc vítězit dá každému Adamovu potomku, který vírou přijme spravedlivé vlastnosti Jeho charakteru.

God loved the world so dearly that He gave His only-begotten Son that whosoever would accept Him might have power to live His righteous life. Christ proved that it is possible for man to lay hold by faith on the power of God. He showed that the sinner, by repentance and the exercise of faith in the righteousness of Christ, can be reconciled to God, and become a partaker of the divine nature, overcoming the corruption that is in the world through lust. 1SM 223.4

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 223.4 Bůh tak moc miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo Ho přijme, měl moc žít Jeho spravedlivý život. Kristus prokázal, že je možné, aby se člověk vírou chopil Boží moci. Ukázal, že skrze pokání a prožívání víry v Kristovu spravedlnost může být hříšník smířen s Bohem a stát se účastníkem božské přirozenosti a překonávat tak zkaženost, která je ve světě skrze žádostivost.

The great sacrifice has been made. The way into the holiest is laid open. A new and living way is prepared for all. No longer need sinful, sorrowing humanity await the coming of the high priest. Henceforth the Saviour was to officiate as priest and advocate in the heaven of heavens. DA 757.1

DA – Touha věků 757.1 Byla přinesena ta největší Oběť. Svatyně svatých byla otevřena. Pro každého je nyní připravena nová cesta života. Hříšné a zarmoucené lidstvo už nemusí čekat na příchod velekněze. Nyní bude sám Spasitel sloužit jako kněz a obhájce v nebesích. (srv. TV 486.5)

Židům 4:14-16 [14]Když tedy máme velikého velekněze, který prošel nebesy, Ježíše, Syna Božího, držme pevně to vyznání. [15]Neboť nemáme *takového* velekněze, který by *s námi* nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž *takového,* který ve všem prošel zkouškami podobně *jako my, avšak* bez hříchu. [16]Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali milosrdenství a nalezli milost ku pomoci v pravý čas.

Židům 5:7-10 [7]On ve dnech svého pozemského života s hlasitým křikem a slzami obětoval modlitby a úpěnlivé prosby tomu, který byl mocen ho zachránit ze smrti, a byl vyslyšen pro *svou boha*bojnost. [8]Ačkoli *to* byl Syn, naučil se poslušnosti tím, co vytrpěl. [9]I dosáhl dokonalosti a stal se všem, kdo ho poslouchají, původcem věčné záchrany, [10]když ho Bůh prohlásil za velekněze podle řádu Melchisedechova.

Christ glorified not Himself in being made High Priest. God gave Him His appointment to the priesthood. He was to be an example to all the human family. He qualified Himself to be, not only the representative of the race, but their Advocate, so that every soul if he will may say, I have a Friend at court. He is a High Priest that can be touched with the feelings of our infirmities (Manuscript 101, 1897). 7BC 930.7

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 930.7 Kristus se neoslavil tím, že byl učiněn Velekněze. Bůh sám Ho pověřil kněžským úřadem. Je příkladem pro celé lidstvo. Stal se způsobilým být nejen Zástupcem lidstva, ale také jeho Obhájcem, aby každý, kdo bude chtít, mohl říct: „Mám Přítele u soudního dvora.“ Je Velekněze, který se dokáže vcítit do našich slabostí (Rukopis 101, 1897).

Židům 2:10-11 [10]Slušelo se totiž na toho, pro něhož *je* všechno a skrze něhož *je* všechno, když mnoho synů přivedl do slávy, aby skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich záchrany. [11]Neboť ten, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, *jsou* všichni z jednoho. Z toho důvodu se nestydí nazývat je bratry.

By His appointment He has placed at His altar an Advocate clothed with our nature. As our Intercessor, His office work is to introduce us to God as His sons and daughters. Christ intercedes in behalf of those who have received Him. To them He gives power, by virtue of His own merits, to become members of the royal family, children of the heavenly King. 6T 363.3

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 363.3 Svým rozhodnutím ustanovil u svého oltáře Obhájce, který je přioděn naší přirozeností. Součástí Jeho práce jako našeho Prostředníka je představovat nás Bohu jako své děti. Za ty, kteří Ho přijali, se Kristus přimlouvá. Na základě svých vlastních zásluh jim dává oprávnění stát se členy královské rodiny, dětmi nebeského Krále.

Jan 1:12-13 [12]Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno. [13]Ti se nenarodili z krve ani z vůle těla ani z vůle muže, nýbrž z Boha.

117 – Žije, aby se za tebe přimlouval 1. část

Římanům 8:34b *Vždyť* Kristus Ježíš, který zemřel a byl i vzkříšen *[z mrtvých]*, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!

Christ is the Minister of the true tabernacle, the High Priest of all who believe in Him as a personal Saviour: and His office no other can take. He is the High Priest of the church, and He has a work to do which no other can perform. By His grace He is able to keep every man from transgression. ST February 14, 1900, par. 9

ST – časopis Znamení doby, 14. února 1900, odst. 9 Kristus je Služebníkem pravého svatostánku, Velekněžem všech, kteří v Něho věří jako ve svého osobního Spasitele. Jeho místo nemůže zastávat nikdo jiný. Je Velekněžem církve a Jeho dílo nemůže konat nikdo jiný. Svou milostí je schopen uchránit každého člověka od přestoupení.

Židům 8:1-2 [1]…Máme takového velekněze, který usedl po pravici trůnu Majestátu v nebesích, [2]*je* služebníkem svatyně a toho pravého stánku, který postavil Pán, *a* ne člověk.

The intercession of Christ in man's behalf in the sanctuary above is as essential to the plan of salvation as was His death upon the cross. By His death He began that work which after His resurrection He ascended to complete in heaven. We must by faith enter within the veil, "whither the forerunner is for us entered." Hebrews 6:20. … Jesus has opened the way to the Father's throne, and through His mediation the sincere desire of all who come to Him in faith may be presented before God. GC 489.1

GC – Velký spor věků 489.1 Kristova prostřednická služba za člověka v nebeské svatyni je právě tak podstatná součást plánu vykoupení jako Jeho smrt na kříži. Toto dílo zahájil svou smrtí a po svém zmrtvýchvstání vystoupil na nebesa, aby jej dokončil v nebi. Vírou smíme vstoupit za oponu, **Židům 6,20** „kam kvůli nám vešel *náš* předchůdce Ježíš." ... Pán Ježíš otevřel cestu ke trůnu Otce a díky Jeho prostřednické službě mohou být Bohu předložena upřímná přání všech, kdo k Němu přicházejí s vírou. (srv. VDV 319.1)

No sooner does the child of God approach the mercy seat than he becomes the client of the great Advocate. At his first utterance of penitence and appeal for pardon Christ espouses his case and makes it His own, presenting the supplication before the Father as His own request. 6T 364.1

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 364.1 Jakmile se Boží dítě stane chráněncem velkého Obhájce, může přistoupit ke trůnu milosti. Jakmile poprvé projeví lítost a prosí o odpuštění, ujímá se Kristus jeho případu a přijímá jej za svůj. Jeho prosby Ježíš před Otcem předkládá jako by byly Jeho vlastní.

Christ is the connecting link between God and man. He has promised His personal intercession by employing His name. He places the whole virtue of His righteousness on the side of the suppliant. Christ pleads for man, and man, in need of divine help, pleads for himself in the presence of God, using the power of the influence of the One who gave His life for the world. As we acknowledge before God

our appreciation of Christ's merits, fragrance is given to our intercessions. Oh, who can value this great mercy and love! As we approach God through the virtue of Christ's merits, we are clothed with His priestly vestments. He places us close by His side, encircling us with His human arm, while with His divine arm He grasps the throne of the Infinite. He puts His merits, as sweet incense, in a censer in our hands, in order to encourage our petitions. He promises to hear and answer our supplications. OHC 50.2

OHC – Naše nejvyšší povolání 50.2 Kristus je spojujícím článkem mezi Bohem a člověkem. Zaslíbil svou osobní přímluvu prostřednictvím svého jména. Vkládá veškerou sílu své spravedlnosti na stranu prosebníka. Kristus se přimlouvá za člověka a člověk, který potřebuje božskou pomoc, se přimlouvá před Bohem za sebe a využívá při tom sílu vlivu Toho, který za svět položil svůj život. Když před Bohem vyznáváme svou vděčnost za Kristovy zásluhy, naše přímluvy se stávají příjemnou vůní. Kdo jen může ocenit tuto velikou milost a lásku! Když k Bohu přicházíme skrze Kristovy zásluhy, jsme přioděni Jeho kněžským rouchem. Staví nás těsně k sobě, objímá nás svou lidskou paží, zatímco svou božskou paží se drží trůnu Nekonečného. Přidává své zásluhy jako vonné kadidlo do kadidelnice v našich rukou, aby podpořil naše prosby. Slibuje, že vyslyší a odpoví na naše prosby. (viz také 6BC 1078.7)

Our Advocate fills His mouth with arguments to teach His tried, tempted ones to brace against Satan's temptations. He interprets every movement of the enemy. He orders events (Letter 90, 1906). 7BC 931.2

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 931.2 Náš Obhájce předkládá důkaz za důkazem, aby naučil své zkoušené a pokoušené následovníky, jak se satanovým pokušením bránit. Objasňuje každý pohyb nepřítele. Řídí události. (Dopis 90, 1906)

The Elder Brother of our race is by the eternal throne. He looks upon every soul who is turning his face toward Him as the Saviour. He knows by experience what are the weaknesses of humanity, what are our wants, and where lies the strength of our temptations; for He was in all points tempted like as we are, yet without sin. He is watching over you, trembling child of God. Are you tempted? He will deliver. Are you weak? He will strengthen. Are you ignorant? He will enlighten. Are you wounded? He will heal. DA 329.1

DA – Touha věků 329.1 Ježíš, náš starší bratr, se nachází u věčného trůnu a vidí každého, kdo se k Němu obrací jako ke svému Spasiteli. Z vlastní zkušenosti zná naši slabost i naše potřeby a ví, s jakou silou na nás doléhají pokušení. Byl totiž ve všem pokoušen jako my, ale nezhřešil. Bdí nad každým chvějícím se Božím dítětem. Jsi v pokušení? On tě vysvobodí. Jsi slabý? On tě posilní. Chybí ti poznání? On tě osvítí. Jsi zraněný? On tě uzdraví. (srv. TV 208.6)

Christ is able to save to the uttermost all who come to Him in faith. He will cleanse them from all defilement if they will let Him. But if they cling to their sins, they cannot possibly be saved; for Christ's righteousness covers no sin unrepented of. God has declared that those who receive Christ as their Redeemer, accepting Him as the One who takes away all sin, will receive pardon for their transgressions. These are the terms of our election. Man's salvation depends upon his receiving Christ by faith. Those who will not receive Him lose eternal life because they refused to avail themselves of the only means provided by the Father and the Son for the salvation of a perishing world (Manuscript 142, 1899). 7BC 931.1

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 931.1 Kristus je schopen zcela zachránit všechny, kteří k Němu přicházejí s vírou. Pokud Mu to dovolí, očistí je od veškeré nečistoty. Pokud se však drží svých hříchů, nemohou být zachráněni, protože Kristova spravedlnost nepřikrývá žádný nevyznaný hřích. Bůh prohlásil, že lidé, kteří přijímají Krista jako svého Vykupitele a uznávají Ho jako Toho, kdo z nich snímá všechny hříchy, získají odpuštění ze svých přestoupení. To jsou podmínky naší volby. Spása člověka závisí na tom, zda přijme Krista vírou. Ti, kdo Ho nepřijmou, ztratí věčný život, protože odmítli využít jediný prostředek, který Otec a Syn poskytli pro záchranu hynoucího světa (Rukopis 142, 1899).

Jeremiáš 3:13a Jen uznej svou vinu, že ses vzbouřila proti Hospodinu, svému Bohu.

Ezechiel 36:25-27 [25]Pokropím vás čistou vodou a budete čistí; očistím vás od všech vašich nečistot a od všech vašich bůžků. [26]Dám vám nové srdce a nového ducha dám do vašeho nitra. Odstraním srdce kamenné z vašeho těla a dám vám srdce masité. [27]Svého ducha dám do vašeho nitra a způsobím, že budete žít podle mých ustanovení a má nařízení budete zachovávat a plnit.

There is an inexhaustible fund of perfect obedience accruing from His obedience. In heaven His merits, His self-denial and self-sacrifice, are treasured as incense to be offered up with the prayers of His people. As the sinner's sincere, humble prayers ascend to the throne of God, Christ mingles with them the merits of His own life of perfect obedience. Our prayers are made fragrant by this incense. Christ has pledged Himself to intercede in our behalf, and the Father always hears the Son. SD 22.3

SD – Synové a dcery Boží 22.3 Z Kristovy poslušnosti pochází nevyčerpatelný zdroj dokonalé poslušnosti. V nebi jsou Jeho zásluhy, Jeho sebezapření a sebeobětování považovány za drahocenné kadidlo, které je přinášeno spolu s modlitbami Jeho lidu. Když upřímné a pokorné modlitby hříšníků stoupají k Božímu trůnu, Kristus k nim připojuje zásluhy svého vlastního života v dokonalé poslušnosti. Naše modlitby díky tomuto kadidlu získávají příjemnou vůni. Kristus se zaručil, že se za nás bude přimlouvat. A Otec Syna vždy vyslyší.

This is the mystery of godliness. That Christ should take human nature, and by a life of humiliation elevate man in the scale of moral worth with God: that He should carry His adopted nature to the throne of God, and there present His children to the Father, to have conferred upon them an honor exceeding that conferred upon the angels,—this is the marvel of the heavenly universe, the mystery into which angels desire to look. This is love that melts the sinner's heart. SD 22.4

SD – Synové a dcery Boží 22.4 Toto je tajemství zbožnosti. To, že Kristus přijal lidskou přirozenost a svým životem plným ponížení pozvedl morální hodnotu člověka u Boha. To, že vynesl osvojenou přirozenost člověka k Božímu trůnu a tam představil Otci své děti, aby jim Bůh udělil čest převyšující tu, která byla udělena andělům – to je pro celý vesmír úžasný zázrak, to tajemství, do kterého andělé touží nahlédnout. To je láska, při které srdce hříšníka roztává. SD 22.4

2. Petrův 1:3-4 [3]Jeho božská moc nám darovala všechno, čeho *je třeba* k životu a zbožnosti skrze poznání toho, který nás povolal [vlastní] slávou a mocí. [4]Tím nám byla darována vzácná a veliká zaslíbení, abyste se skrze ně stali účastníky božské přirozenosti a unikli zkáze, *která je* ve světě v žádostivosti.

In the courts above, Christ is pleading for His church—pleading for those for whom He has paid the redemption price of His blood. Centuries, ages, can never lessen the efficacy of His atoning sacrifice. Neither life nor death, height nor depth, can separate us from the love of God which is in Christ Jesus; not because we hold Him so firmly, but because He holds us so fast. AA 552.2

AA – Skutky apoštolů 552.2 Kristus před Božím trůnem prosí za svou církev; prosí za ty, které vykoupil svou krví. Staletí ani tisíciletí nemohou oslabit účinnost Jeho smírčí oběti. Ani život ani smrt, ani výšiny ani hlubiny nás nedokážou odloučit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši; ne proto, že bychom se Ho tak pevně drželi, ale proto, že On tak pevně drží nás. (srv. PNL 318.3)

118 – Žije, aby se za tebe přimlouval 2. část

Židům 7:23-27 [23]A jich se mnoho stalo kněžími, protože smrt bránila, aby *jimi* zůstávali. [24]Protože však on sám zůstává na věčnost, má nezměnitelné kněžství. [25]Proto také může dokonale zachránit ty, kteří skrze něho přistupují k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval.

[26]Takový velekněz byl pro nás vhodný: svatý, bezelstný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků, *ten,* který se stal vyšším nad nebesa [27]*a* který nemusí jako *tam*ti velekněží denně přinášet oběti napřed za vlastní hříchy *a* potom za *hříchy* lidu, neboť to učinil jednou provždy, když obětoval sebe sama.

Christ's priestly intercession is now going on in the sanctuary above in our behalf. But how few have a real understanding that our great High Priest presents before the Father His own blood, claiming for the sinner who receives Him as his personal Saviour all the graces which His covenant embraces as the reward of His sacrifice. This sacrifice made Him abundantly able to save to the uttermost all that come unto God by Him, seeing He liveth to make intercession for them (Manuscript 92, 1899). 7BC 932.7

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 932.7 Kristova kněžská prostřednická služba nyní probíhá nahoře v nebeské svatyni v náš prospěch. Ale jak málo lidí doopravdy chápe, že náš velký Velekněz předkládá Otci svou vlastní krev a žádá pro hříšníka, který Ho přijímá jako svého osobního Spasitele, všechny výsady, které Jeho smlouva přináší jako odměnu za Jeho oběť. Tato oběť Jej učinila nadmíru způsobilým přinést úplnou záchranu všem, kteří skrze Něho přicházejí k Bohu. Neboť žije, aby se za ně přimlouval (Rukopis 92, 1899).

Židům 10:19-23 [19]Když tedy, bratři, máme smělou důvěru, že smíme vstoupit *do* svatyně Ježíšovou krví, [20]cestou novou a živou, kterou nám otevřel skrze oponu, to jest *skrze* své tělo, [21]a *když máme* velikého kněze nad domem Božím, [22]přistupujme s opravdovým srdcem v plnosti víry, *se* srdcem očištěným od zlého svědomí a *s* tělem obmytým čistou vodou. [23]Neochvějně držme *své* vyznání naděje, neboť ten, který dal slib, *je* věrný.

Thank God that He who spilled His blood for us, lives to plead it, lives to make intercession for every soul who receives Him. "If we confess our sins, he is faithful and just to forgive us our sins, and to cleanse us from all unrighteousness." The blood of Jesus Christ cleanses us from all sin. It speaketh better things than the blood of Abel, for Christ ever liveth to make intercession for us. We need to keep ever before us the efficacy of the blood of Jesus. That life-cleansing, life-sustaining blood, appropriated by living faith, is our hope. We need to grow in appreciation of its inestimable value, for it speaks for us only as we by faith claim its virtue, keeping the conscience clean and at peace with God. 7BC 947.11

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 947.11 Díky Bohu, že Ten, který za nás prolil svou krev, žije, aby se za nás přimlouval. Žije, aby se přimlouval za každého, kdo Ho přijímá. **1. Janův 1:9** „Jestliže své hříchy vyznáváme, *on* je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti." Krev Ježíše Krista nás očišťuje od všech hříchů. Vypovídá o lepších věcech než Ábelova krev, protože Kristus stále žije, aby se za nás přimlouval. Musíme mít neustále před očima účinnost Ježíšovy krve. Ta krev, která očišťuje a zachovává při životě, přivlastňovaná živou vírou, je naší nadějí. Musíme růst v chápání

její nevyčíslitelné hodnoty, protože za nás promlouvá pouze tehdy, když vírou uplatňujeme její zásluhy a uchováváme si čisté svědomí a pokoj s Bohem.

This is represented as the pardoning blood, inseparably connected with the resurrection and life of our Redeemer, illustrated by the ever-flowing stream that proceeds from the throne of God, the water of the river of life (Letter 87, 1894). 7BC 948.1

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 948.1 Toto je znázornění odpouštějící krve, neoddělitelně spojené se vzkříšením a životem našeho Vykupitele, vyobrazené neustále tekoucím proudem vycházejícím od Božího trůnu, vodou řeky života (Dopis 87, 1894).

Efezským 1:7-8 [7]V něm máme vykoupení skrze jeho krev -- odpuštění *našich* provinění podle bohatství jeho milosti, [8]kterou nás hojně zahrnul ve vší moudrosti a rozumnosti.

God is approached through Jesus Christ, the Mediator, the only way through which He forgives sins. God cannot forgive sins at the expense of His justice, His holiness, and His truth. But He does forgive sins and that fully. There are no sins He will not forgive in and through the Lord Jesus Christ. This is the sinner's only hope, and if he rests here in sincere faith, he is sure of pardon and that full and free. There is only one channel and that is accessible to all, and through that channel a rich and abundant forgiveness awaits the penitent, contrite soul and the darkest sins are forgiven. 7BC 912.9

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 912.9 K Bohu se přistupuje skrze Ježíše Krista, Prostředníka, jedinou cestu, skrze kterou odpouští hříchy. Bůh nemůže odpouštět hříchy na úkor své spravedlnosti, svatosti a pravdy. Hříchy však odpouští, a to v plném rozsahu. Neexistují žádné hříchy, které by neodpustil v Pánu Ježíši Kristu a skrze Něj. To je jediná naděje hříšníka, a pokud v tomto v upřímné víře spočívá, má jistotu plného a bezplatného odpuštění. Existuje pouze jedna cesta a ta je přístupná všem. Skrze tuto cestu čeká na kajícího se zkroušeného člověka bohaté a velkorysé odpuštění a jsou mu tak odpuštěny i ty nejtemnější hříchy.

These lessons were taught to the chosen people of God thousands of years ago, and repeated in various symbols and figures, that the work of truth might be riveted in every heart, that without the shedding of blood there is no remission of sins. The great lesson embodied in the sacrifice of every bleeding victim, impressed in every ceremony, inculcated by God Himself, was that through the blood of Christ alone is forgiveness of sins; yet how many carry the galling yoke and how few feel the force of this truth and act upon it personally, and derive the blessings they might receive through a perfect faith in the blood of the Lamb of God. 7BC 913.1

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 913.1 Tato naučení dostával Boží vyvolený lid po tisíce let opakovaně v různých symbolech a podobách, aby se tato pravda pevně vryla do každého srdce: že bez prolití krve není odpuštění hříchů. Důležité ponaučení obsažené v každé krvácející oběti, vtisknuté do každého obřadu a vštěpované samotným Bohem, spočívalo v tom, že odpuštění hříchů lze dosáhnout pouze skrze Kristovu krev. Kolik lidí však přesto nosí tíživé břemeno a jak málo z nich pociťuje sílu této pravdy, jedná podle ní a čerpá požehnání, která by mohli získat skrze dokonalou víru v krev Beránka Božího.

As the prayers of the sincere and contrite ones ascend to heaven Christ says to the Father, “I will take their sins. Let them stand before You innocent.” As He takes their sins from them, He fills their hearts with the glorious light of truth and love. OHC 50.4

OHC – Naše nejvyšší povolání 50.4 Když modlitby upřímných a kajících se lidí stoupají k nebi, říká Kristus Otci: „Vezmu na sebe jejich hříchy. Nechť před Tebou stojí jako nevinní.“ A jak z nich snímá jejich hříchy, naplňuje jejich srdce nádherným světlem pravdy a lásky. (viz také 7BC 930.16)

Jesus stands in the holy of holies, now to appear in the presence of God for us. There He ceases not to present His people moment by moment, complete in Himself. But because we are thus represented before the Father, we are not to imagine that we are to presume upon His mercy, and become careless, indifferent, and self-indulgent. Christ is not the minister of sin. We are complete in Him, accepted in the Beloved, only as we abide in Him by faith (The Signs of the Times, July 4, 1892). 7BC 933.9

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 933.9 Ježíš stojí v nejsvětější svatyni, aby se nyní za nás přimlouval před Bohem. Ani na okamžik nepřestává předkládat svůj lid, který je v Něm úplný. Přestože jsme takto představováni Otci, nemáme se domnívat, že Jeho milosrdenství můžeme zneužívat a stát se nedbalými, lhostejnými a samolibými. Kristus není služebníkem hříchu. Jsme přijati v Milovaném a jsme v Něm úplní, pouze pokud v Něm zůstáváme skrze víru (The Signs of the Times, 4. července 1892).

Those who have accepted the light from God’s Word are never, never to leave an impression upon human minds that God will serve with their sins. His Word defines sin as the transgression of the law.—Manuscript 16, 1901. 1SM 115.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 115.2 Ti, kdo přijali světlo z Božího slova, v lidech nesmějí nikdy, nikdy vyvolávat dojem, že Bůh bude sloužit společně s jejich hříchy. Jeho Slovo definuje hřích jako přestoupení zákona. — Rukopis 16, 1901.

Jesus came into the world to save sinners, not *in* their sins but *from* their sins, and to sanctify them through the truth; and in order that He may become a perfect Saviour to us, we must enter into union with Him by a personal act of faith. Christ has chosen us, we have chosen Him, and by this choice we become united to Him and are to live from henceforth, not unto ourselves, but unto Him who has died for us. But this union can only be preserved by constant watchfulness, lest we fall into temptation and make a different choice, for we are free always to take another master if we so desire. Union with Christ means an unfailing preference for Him in every act and thought. TMK 361.2

TMK – Abych Jej znal 361.2 Ježíš přišel na svět zachránit hříšníky, nikoli v jejich hříších, ale od jejich hříchů, a posvětit je skrze pravdu; a aby se pro nás stal dokonalým Spasitelem, musíme se s Ním sjednotit osobním aktem víry. Kristus si nás vyvolil, my jsme si vyvolili Jeho, a touto volbou se s Ním spojujeme a od nynějška máme žít ne pro sebe, ale pro Toho, který za nás zemřel. Toto spojení však lze zachovat pouze neustálou bdělostí, abychom neupadli do pokušení a nerozhodli se jinak, neboť pokud si to přejeme, máme svobodu si kdykoliv vybrat jiného pána. Spojení s Kristem znamená dát Mu v každém činu a myšlence bezvýhradnou přednost.

Everyone who will break from the slavery and service of Satan, and will stand under the blood-stained banner of Prince Immanuel will be kept by Christ's intercessions. Christ, as our Mediator, at the right hand of the Father, ever keeps us in view, for it is as necessary that He should keep us by His intercessions as that He should redeem us with His blood. If He lets go His hold of us for one moment, Satan stands ready to destroy. OHC 50.3

OHC – Naše nejvyšší povolání 50.3 Každý, kdo se zbaví otroctví a služby satanu a postaví se pod krví potřísněný prapor knížete Immanuela, bude střežen Kristovými přímluvami. Kristus jako náš Prostředník po pravici Otce nás má stále před očima, neboť je stejně tak nezbytné, aby nás svými přímluvami chránil, jako když nás vykoupil svou krví. Kdyby nás jen na jediný okamžik přestal střežit, je satan připraven nás zničit. (viz také 6BC 1078.5)

2. Petrův 1:10-11 [10]Proto se, bratři, tím více snažte upevňovat svoje povolání a vyvolení; neboť budeteli to činit, nikdy nepadnete. [11]Tak vám bude bohatě poskytnut vstup do věčného království našeho Pána a Zachránce Ježíše Krista.

119 – Přijmi Jej jako náhradu za sebe

2. Korintským 5:21 Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.

The human family are in trouble because of their transgression of the Father's law. But God does not leave the sinner until He shows the remedy for sin. The only-begotten Son of God has died that we might live. The Lord has accepted this sacrifice in our behalf, as our substitute and surety, on the condition that we receive Christ and believe on Him. The sinner must come in faith to Christ, take hold of His merits, lay his sins upon the Sin Bearer, and receive His pardon. It was for this cause that Christ came into the world. Thus the righteousness of Christ is imputed to the repenting, believing sinner. He becomes a member of the royal family, a child of the heavenly King, an heir of God, and joint heir with Christ. 1SM 215.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 215.1 Lidstvo se ocitlo v nesnázích kvůli porušení zákona Otce. Bůh však hříšníka neopouští, dokud mu nepředstaví prostředek pro vyřešení problému hříchu. Boží jednorozený Syn zemřel, abychom my mohli žít. Bůh tuto oběť přijal naším jménem, jako náhradu a záruku za nás, pod podmínkou, že přijmeme Krista a uvěříme v Něj. Hříšník musí s vírou přijít ke Kristu, chopit se Jeho zásluh, vložit své hříchy na Toho, který nese hříchy, a přijmout Jeho odpuštění. Právě kvůli tomu přišel Kristus na tento svět. Tímto způsobem se Kristova spravedlnost připisuje hříšníkovi, který uvěří a činí pokání. Stává se členem královské rodiny, dítětem nebeského Krále a Božím dědicem spolu s Kristem.

The great work that is wrought for the sinner who is spotted and stained by evil is the work of justification. By Him who speaketh truth he is declared righteous. The Lord imputes unto the believer the righteousness of Christ and pronounces him righteous before the universe. He transfers his sins to Jesus, the sinner's representative, substitute, and surety. Upon Christ He lays the iniquity of every soul that believeth. "He hath made him to be sin for us, who knew no sin; that we might be made the righteousness of God in him" (2 Corinthians 5:21). 1SM 392.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 392.2 Ospravedlnění je tím velkým činem, který se koná pro hříšníka poskvrněného a znetvořeného zlem. Ten, který je Pravda, jej prohlašuje za spravedlivého. Bůh připisuje věřícímu Kristovu spravedlnost a před celým vesmírem ho označuje za spravedlivého. Přenáší jeho hříchy na Ježíše jako představitele, náhradníka a ručitele hříšníka. Nepravost každého, kdo věří, vkládá na Krista. **2. Korintským 5:21** „Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my v něm stali Boží spravedlností."

Christ has pledged Himself to be our substitute and surety, and He neglects no one. He who could not see human beings exposed to eternal ruin without pouring out His soul unto death in their behalf, will look with pity and compassion upon every soul who realizes that he cannot save himself. COL 157.1

COL – Kristova podobenství 157.1 Kristus se zavázal, že bude naším zástupcem a ručitelem. Nikoho neodmítá. Nemohl se dívat na to, jak jsou lidé vydáni napospas věčné smrti, proto položil svůj život, aby je zachránil. S láskou a soucitem se dívá na každého, kdo si uvědomuje, že se sám nedokáže zachránit. (srv. PM 78.4)

He will look upon no trembling suppliant without raising him up. He who through His own atonement provided for man an infinite fund of moral power, will not fail to employ this power in our behalf. We may take our sins and sorrows to His feet; for He loves us. His every look and word invites our confidence. He will shape and mold our characters according to His own will. COL 157.2

COL – Kristova podobenství 157.2 Kristus pozvedne každého rozechvělého člověka, který k Němu volá. Svým vlastním dílem smíření otevřel nekonečný zdroj mravní síly a dnes nám tuto sílu ochotně uděluje. Smíme Mu předložit svá provinění a nedostatky, protože nás miluje. Každý Jeho pohled a každé slovo povzbuzuje naši důvěru. Kristus formuje a přetváří náš charakter podle své vůle. (srv. PM 78.5)

In the whole Satanic force there is not power to overcome one soul who in simple trust casts himself on Christ. “He giveth power to the faint; and to them that have no might He increaseth strength.” Isaiah 40:29. COL 157.3

COL – Kristova podobenství 157.3 Veškerá moc satana nedokáže přemoct člověka, který se s prostou důvěrou odevzdal Kristu. **Izajáš 40,29** „Unavenému dává sílu a bezmocného zahrnuje zdatností.“ (srv. PM 78.6)

He alone had the strength to fight the battles with the great Adversary of God and man, and, as our substitute and surety, He has given power to those who lay hold of Him by faith, to become victors in His name, and through His merits. FE 135.1

FE – Základy křesťanské výchovy 135.1 On jako jediný měl sílu zápasit s velkým nepřítelem Boha i člověka a jako náš zástupce a ručitel dal moc těm, kdo se Ho vírou drží, aby se stali vítězi v Jeho jménu a skrze Jeho zásluhy.

Through the righteousness of Christ, our substitute and surety, our obedience to God’s commandments is made acceptable. Christ clothed his divinity with humanity, and endured the test upon the point of appetite, ambition, and love of the world, thus making it possible for man to keep the commandments of God through his imputed righteousness. Through faith in Christ, man becomes partaker of the divine nature, and is complete in him, as long as he walks in the light. ST June 18, 1894, par. 4

ST – Znamení doby, 18. června 1894, odst. 4 Skrze spravedlnost Krista, našeho zástupce a ručitele, se naše poslušnost Božích přikázání stává přijatelnou. Kristus oblékl své božství do lidství a podstoupil pokušení v oblasti chuti, ctižádosti a lásky k tomuto světu, čímž člověku umožnil dodržovat Boží přikázání skrze svou přičtenou spravedlnost. Skrze víru v Krista se člověk stává účastníkem božské přirozenosti a dokud chodí ve světle, je v Něm úplný.

God has fully accepted Christ as our substitute, our surety; then let every one who names the name of Christ depart from all iniquity, and be one with Christ in character, that Jesus may not be ashamed to call us brethren. RH June 28, 1892, par. 9

RH – časopis Review and Herald, 28. června 1892, odst. 9 Bůh přijal Krista jako našeho zástupce a ručitele v plné míře. Proto ať se každý, kdo vyslovuje Kristovo jméno, odvrátí od veškeré nepravosti a sjednotí se v charakteru s Kristem, aby se Ježíš nemusel stydět nazývat nás svými bratry.

Christ is represented as bearing the griefs and sorrows caused by sin, and He does this, not only as our sympathizing friend, but as our substitute. Therefore our sins of selfishness, of unamiable temper, of indolence, of wrong habits and practices, are to be positively and firmly put away. The one who breaks with Satan is to give no place to his temptations. Let the souls who come to Christ consider that He is the sin bearer.... Let the repenting soul lay hold by faith of the provision made to save him, not in his sin, but from his sin. Christ as the sin bearer must take away the sin and rescue the sinner from his morbid spiritual condition (Manuscript 56, 1900). 7BC 941.7

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 941.7 Kristus je představován jako Ten, kdo nese těžkosti a bolesti způsobené hříchem, a to nejen jako náš soucitný přítel, ale jako náš Zástupce. Proto máme naše hříchy sobectví, nelaskavosti, lhostejnosti, špatných návyků a praktik rozhodným a důrazným způsobem odložit. Kdo se rozešel se satanem, nemůže dát prostor jeho pokušením. Ať si lidé přicházející ke Kristu uvědomí, že On je Ten, který nese hříchy... Ať se člověk činící pokání vírou chopí prostředku, který je k dispozici pro jeho záchranu, nikoli v jeho hříchu, ale od jeho hříchu. Kristus jako ten, kdo nese hříchy, musí hřích odstranit a vysvobodit hříšníka z jeho chorobného duchovního stavu (Rukopis 56, 1900).

Through faith in His blood, all may be made perfect in Christ Jesus. Thank God that we are not dealing with impossibilities. We may claim sanctification. We may enjoy the favor of God. We are not to be anxious about what Christ and God think of us, but about what God thinks of Christ, our Substitute. Ye are accepted in the Beloved. The Lord shows, to the repenting, believing one, that Christ accepts the surrender of the soul, to be molded and fashioned after His own likeness. 2SM 32.3

2SM – Vybraná poselství, 2. svazek 32.3 Skrze víru v Jeho krev mohou být všichni učiněni dokonalými v Kristu Ježíši. Díky Bohu, že se nezabýváme něčím nemožným. Můžeme se těšit z posvěcení. Můžeme se těšit z Boží přízně. Nemáme se starat o to, co si o nás myslí Kristus a Bůh, ale o to, co si Bůh myslí o Kristu, našem Zástupci. V Jeho Milovaném jsme přijati. Člověku, který činí pokání a věří, Bůh ukazuje, že Kristus odevzdávané nitro přijímá, aby jej formoval a utvářel podle svého vlastního obrazu.

We need not place the obedience of Christ by itself, as something for which He was particularly adapted, by His particular divine nature, for He stood before God as man's representative and was tempted as man's substitute and surety. If Christ had a special power which it is not the privilege of man to have, Satan would have made capital of this matter. The work of Christ was to take from the claims of Satan his control of man, and He could do this only in the way that He came—a man, tempted as a man, rendering the obedience of a man (Manuscript 1, 1892). 7BC 930.3

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 730.3 Kristovu poslušnost není možné považovat za něco, k čemu byl díky své božské přirozenosti zvlášť uzpůsoben, protože před Bohem stál jako představitel člověka a byl pokoušen jako jeho zástupce a záruka za něj. Kdyby měl Kristus nějakou zvláštní moc, kterou člověk nemá, satan by z toho udělal velké téma. Kristovým úkolem bylo zbavit satana nároku na jeho nadvládu nad člověkem, a to mohl učinit pouze tak, že přišel jako člověk, byl pokoušen jako člověk a jako člověk prokázal poslušnost (Rukopis 1, 1892).

All that was possible for man to endure in the conflict with Satan, Christ endured in His human and divine nature combined. Obedient, sinless to the last, He died for man, his substitute and surety, enduring all that men ever endure from the deceiving tempter, that man may overcome by being a partaker of the divine nature. 1SM 342.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 342.2 Ve své lidské přirozenosti spojené s božskou Kristus snášel vše, co pro člověka v boji se satanem bylo možné unést. Poslušný a bez hříchu až do poslední chvíle zemřel za člověka jako jeho Náhrada a Záruka. Vydržel vše, co kdy lidé od podvodného pokušitele budou muset zakusit, aby člověk mohl zvítězit tím, že se stane účastníkem božské přirozenosti.

We should have no misgivings in regard to the perfect sinlessness of the human nature of Christ. Our faith must be an intelligent faith, looking unto Jesus in perfect confidence, in full and entire faith in the atoning Sacrifice. This is essential that the soul may not be enshrouded in darkness. This holy Substitute is able to save to the uttermost; for He presented to the wondering universe perfect and complete humility in His human character, and perfect obedience to all the requirements of God. Divine power is placed upon man, that he may become a partaker of the divine nature, having escaped the corruption that is in the world through lust. This is why repenting, believing man can be made the righteousness of God in Christ. 1SM 256.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 256.2 Neměli bychom mít žádné pochybnosti o naprosté bezhříšnosti Kristovy lidské přirozenosti. Naše víra musí být vírou rozumnou, upřenou k Ježíši v dokonalé důvěře, v naprosté a úplné víře v Jeho smírčí oběť. To je základním předpokladem pro to, aby nitro nebylo zahalené temnotou. Tento svatý Zástupce je schopen zachránit až do krajnosti; protože před zraky celého vesmíru, který vše v údivu sledoval, ve svém lidském charakteru projevil dokonalou a úplnou pokoru a naprostou poslušnost vůči všem Božím požadavkům. Božská moc je na dosah člověku, aby se mohl stát účastníkem božské přirozenosti a unikl zkáze, která je ve světě skrze žádostivost. Proto může být kající se člověk, který uvěřil, učiněn Boží spravedlností v Kristu.

120 – Vyvyšuj Ho

Jan 12:31-32 [31]Nyní je soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vyvržen ven. [32]A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.

Never before was there such a general knowledge of Jesus as when He hung upon the cross. He was lifted up from the earth, to draw all to Him. Into the hearts of many who beheld that crucifixion scene, and who heard Christ's words, was the light of truth to shine. With John they would proclaim, "Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world." There were those who never rested until, searching the Scriptures and comparing passage with passage, they saw the meaning of Christ's mission. They saw that free forgiveness was provided by Him whose tender mercy embraced the whole world. They read the prophecies regarding Christ, and the promises so free and full, pointing to a fountain opened for Judah and Jerusalem (Manuscript 45, 1897). 5BC 1137.6

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1137.6 Nikdy předtím nebyl Ježíš tak dobře všeobecně známý jako ve chvíli, kdy visel na kříži. Byl vyvýšen nad zemi, aby přitáhl všechny k sobě. Do srdcí mnohých lidí, kteří sledovali ukřižování a slyšeli Kristova slova, zazářilo světlo pravdy. Spolu s Janem volali: **Jan 1:29** "Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa." Byli mezi nimi i lidé, kteří nemohli nalézt klid a kteří prozkoumávali Písma a porovnávali jednotlivé texty, až dokud nepochopili smysl Kristova poslání. Poznali, že Ten, jehož milosrdenství zahrnulo celý svět, poskytl lidem bezplatné odpuštění. Četli proroctví vztahující se ke Kristu a velkorysá a bohatá zaslíbení ukazující na pramen, který byl otevřen pro Judu a Jeruzalém (Rukopis 45, 1897).

The sacrifice of Christ as an atonement for sin is the great truth around which all other truths cluster. In order to be rightly understood and appreciated, every truth in the word of God, from Genesis to Revelation, must be studied in the light that streams from the cross of Calvary. I present before you the great, grand monument of mercy and regeneration, salvation and redemption,—the Son of God uplifted on the cross. This is to be the foundation of every discourse given by our ministers. GW 315.2

GW – Pracovníci evangelia 315.2 Tou velkou pravdou, kolem níž se soustřeďují všechny ostatní, je Kristova oběť jako smíření za hříchy. Abychom správně pochopili a ocenili každou pravdu v Božím slově, od Genesis až po Zjevení, je třeba ji studovat ve světle, které září z golgotského kříže. Představuji vám velkolepý památník milosrdenství a obnovy, spásy a vykoupení – Božího Syna vyvýšeného na kříži. To má být základem každého projevu našich kazatelů.

Lift up Jesus, you that teach the people, lift Him up in sermon, in song, in prayer. Let all your powers be directed to pointing souls, confused, bewildered, lost, to "the Lamb of God." Lift Him up, the risen Saviour, and say to all who hear, Come to Him who "hath loved us, and hath given Himself for us." [Ephesians 5:2.] Let the science of salvation be the burden of every sermon, the theme of every song. Let it be poured forth in every supplication. Bring nothing into your preaching to supplement Christ, the wisdom and power of God. Hold forth the word of life, presenting Jesus as the hope of the penitent and the stronghold of every believer. Reveal the way of peace to the troubled and the despondent, and show forth the grace and completeness of the Saviour. GW 160.1

GW – Pracovníci evangelia 160.1 Vy, kdo učíte lid, vyzdvihujte Ježíše, vyvyšujte Ho v kázání, v písni, v modlitbě. Zaměřte všechny své síly na to, abyste zmatené, zbloudilé a ztracené lidi nasměrovali k „Beránku Božímu“. Vyvyšujte vzkříšeného Spasitele, a říkejte všem, kdo slyší: Pojďte k Tomu, který nás miloval a **Efezským 5:2** „vydal sám sebe za nás.“ Ať je nauka o spasení hlavním tématem každého kázání a každé písně. Ať zaznívá v každé prosbě. Nevnášejte do svého kázání nic, co by nahrazovalo Krista jakožto Boží moudrost a moc. Zvěstujte slovo života a představujte Ježíše jako naději pro ty, kteří mají výčitky svědomí a hledají odpuštění, a jako útočiště pro každého věřícího člověka. Ukažte cestu k pokoji všem, kdo jsou znepokojeni a skleslí, a představte jim milost a úplnost Spasitele.

1. Korintským 1:23-24 [23] … Hlásáme Krista ukřižovaného: Židům pohoršení, pohanům bláznovství, [24]ale těm, kteří jsou povoláni, Židům i Řekům, Krista -- Boží moc a Boží moudrost.

The cross of Calvary is to be lifted high above the people, absorbing their minds and concentrating their thoughts. Then all the spiritual faculties will be charged with divine power direct from God. MB 44.2

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 44.2 Aby upoutal lidi a soustředili na něj svou pozornost, musí být golgotský kříž vyzdvižen vysoko. Pak všechny duchovní schopnosti umocní Boží síla. (srv. MON 31.3)

Through the cross the sinner was drawn from the stronghold of sin, from the confederacy of evil, and at every approach to the cross his heart relents and in penitence he cries, “It was my sins that crucified the Son of God.” At the cross he leaves his sins, and through the grace of Christ his character is transformed. The Redeemer raises the sinner from the dust, and places him under the guidance of the Holy Spirit. As the sinner looks upon the Redeemer, he finds hope, assurance, and joy. Faith takes hold of Christ in love. Faith works by love, and purifies the soul. 1SM 349.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 349.2 Prostřednictvím kříže byl hříšník vysvobozen ze zajetí hříchu, ze spojenectví se zlem. Při každém pohledu na kříž a na Krista srdce hříšníka taje a v lítosti volá: „Byly to mé hříchy, které ukřižovaly Božího Syna.“ U kříže odkládá své hříchy a skrze Kristovu milost se jeho charakter proměňuje. Spasitel jej pozvedá z prachu a svěřuje ho pod vedení Ducha svatého. Při pohledu na Vykupitele nachází hříšník naději, jistotu a radost. Víra se láskou zmocňuje Krista. Víra se projevuje láskou a očišťuje nitro.

As soon as the penitent one looks to the Saviour for help to turn from sin, the Holy Spirit begins his transforming work upon the heart. “As many as received him, to them gave he power to become the sons of God.” What an incentive to greater effort this should be to all who are trying to set the hope of the gospel before those who are still in the darkness of error. RH September 3, 1903, par. 6

RH – časopis Review and Herald, 3. září 1903, odst. 6 Jakmile se člověk, který lituje svých hříchů a chce se jich zbavit, obrátí ke Spasiteli s prosbou o pomoc, Duch svatý začne v jeho srdci působit změnu. **Jan 1:12** „Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [n.: oprávnění] stát se Božími dětmi.“ To je motivací k vyvinutí ještě většího úsilí pro všechny, kdo usilují o předložení naděje evangelia lidem, kteří se stále ještě nacházejí v temnotě a klamu.

The value of a soul, who can estimate? Would you know its worth, go to Gethsemane, and there watch with Christ through those hours of anguish, when He sweat as it were great drops of blood. Look upon the Saviour uplifted on the cross. Hear that despairing cry, “My God, My God, why hast Thou forsaken Me?” Mark 15:34. Look upon the wounded head, the pierced side, the marred feet. Remember that Christ risked all. For our redemption, heaven itself was imperiled. At the foot of the cross, remembering that for one sinner Christ would have laid down His life, you may estimate the value of a soul. COL 196.4

COL – Kristova podobenství 196.4 Kdo z lidí zná skutečnou hodnotu člověka? Chceme-li ji pochopit, pojďme s Kristem do Getsemanské zahrady a prožívejme s Ním hodiny úzkosti, kdy Mu z čela místo potu stékaly velké kapky krve. Pohleďme na Spasitele vyvýšeného na kříži a vyslechněme si Jeho zoufalé zvolání: **Marek 15,34** „Můj Bože, můj Bože, proč jsi mě opustil?“ Pohleďme na zkrvavenou hlavu, probodený bok a poraněné nohy. Uvědomme si, že Kristus dal v sázku vše. Pro naši záchranu se vydalo v nebezpečí celé nebe. Pod křížem si připomeňme, že Kristus by svůj život obětoval i pro jediného hříšníka. Jedině tak můžeme poznat hodnotu člověka. (srv. PM 98.4)

In carrying out his enmity to Christ until He hung upon the cross of Calvary, with wounded, bruised body and broken heart, Satan completely uprooted himself from the affections of the universe. It was then seen that God had in His Son denied Himself, giving Himself for the sins of the world, because He loved mankind. The Creator was revealed in the Son of the infinite God. Here the question, “Can there be self-denial with God?” was forever answered. Christ was God, and condescending to be made flesh, He assumed humanity and became obedient unto death, that He might undergo infinite sacrifice. 1SM 342.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 342.1 Boží nepřítel projevoval svou nenávist vůči Kristu až do chvíle, kdy Ježíš visel na Golgotském kříži s poraněným, zbitým tělem a se zlomeným srdcem. Tím satan zcela ztratil přízeň vesmíru. Tehdy se ukázalo, že se Bůh ve svém Synu zřekl sám sebe a obětoval se za hříchy světa, protože lidstvo miloval. Stvořitel se zjevil v Synu nekonečného Boha. Zde byla navždy zodpovězena otázka: „Může Bůh zapřít sám sebe?“ Kristus byl Bůh, který se v pokorné dobrotivosti stal lidským tělem, přijal lidskou přirozenost a stal se poslušným až k smrti, aby mohl přinést nekonečnou oběť.

God Himself was crucified with Christ; for Christ was one with the Father. 5BC 1108.5

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1108.5 Protože Kristus byl jedno se svým Otcem, byl s Ježíšem ukřižován sám Bůh.

2. Korintským 5:19 Neboť Bůh byl v Kristu, když smiřoval svět se sebou a nepočítal lidem jejich provinění, a uložil v nás to slovo smíření.

Reconciliation means that every barrier between the soul and God is removed, and that the sinner realizes what the pardoning love of God means. By reason of the sacrifice made by Christ for fallen men, God can justly pardon the transgressor who accepts the merits of Christ. Christ was the channel through which the mercy, love, and righteousness might flow from the heart of God to the heart of the sinner. 1SM 395.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 395.2 Smíření znamená, že jsou odstraněny všechny překážky mezi nitrem člověka a Bohem a že si hříšník uvědomuje, co obnáší Boží odpouštějící láska. Díky Kristově oběti za padlé lidstvo může Bůh odpustit hříšníkovi, který přijímá Kristovy zásluhy, a přitom zůstat spravedlivý. Díky Ježíši může milosrdenství, láska a spravedlnost proudit z Božího srdce do srdce hříšníka.

“Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world.” John 1:29. The light shining from the cross reveals the love of God. His love is drawing us to Himself. If we do not resist this drawing, we shall be led to the foot of the cross in repentance for the sins that have crucified the Saviour. Then the Spirit of God through faith produces a new life in the soul. The thoughts and desires are brought into obedience to the will of Christ. The heart, the mind, are created anew in the image of Him who works in us to subdue all things to Himself. DA 175.5

DA – Touha věků 175.5 Jan 1,29 “Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.” Světlo zářící z kříže zjevuje Boží lásku. Ta nás přitahuje k Bohu. Pokud se jí nevzpíráme, dovede nás ke kříži a my s lítostí v srdci vyznáme hříchy, které ukřižovaly našeho Spasitele. Boží Duch pak skrze víru probudí v našem nitru nový život. Své touhy a myšlenky budeme podřizovat Kristově vůli. Dostaneme nové srdce a novou mysl podle obrazu Toho, který v nás zároveň působí ochotu cele se Mu podřídit. (srv. TV 108.1)

121 – Hle, Beránek Boží

Jan 1:29 "Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa."

Let the repenting sinner fix his eyes upon "the Lamb of God, which taketh away the sin of the world" (John 1:29); and by beholding, he becomes changed. His fear is turned to joy, his doubts to hope. Gratitude springs up. The stony heart is broken. A tide of love sweeps into the soul. Christ is in him a well of water springing up unto everlasting life. When we see Jesus, a Man of Sorrows and acquainted with grief, working to save the lost, slighted, scorned, derided, driven from city to city till His mission was accomplished; when we behold Him in Gethsemane, sweating great drops of blood, and on the cross dying in agony,—when we see this, self will no longer clamor to be recognized. Looking unto Jesus, we shall be ashamed of our coldness, our lethargy, our self-seeking. We shall be willing to be anything or nothing, so that we may do heart service for the Master. We shall rejoice to bear the cross after Jesus, to endure trial, shame, or persecution for His dear sake. DA 439.3

DA – Touha věků 439.3 Ať hříšník, který činí pokání, stále hledí na Beránka Božího, který **Jan 1,29** „snímá hřích světa". Jen to ho může proměnit. Jeho strach se obrátí v radost a pochybnosti ustoupí naději. Kamenné srdce se roztříští a nitro se naplní vděčností a láskou. Kristus se v něm stane **Jan 4,14** „pramenem vody tryskající k věčnému životu". Když se díváme na Ježíše, Muže bolesti a utrpení, který zachraňoval ztracené přesto, že Jím lidé pohrdali, vysmívali se Mu a pronásledovali Jej od města k městu, dokud nedokončil své poslání, když si Jej představíme v Getsemane, jak potí krůpěje krve a ve strašných mukách umírá na kříži, naše touha po uznání a vlastním vyvýšení utichne. Při pohledu na Ježíše se budeme stydět za svoji chladnost, lhostejnost a sobectví. Budeme ochotni dělat cokoli, jen abychom mohli z celého srdce sloužit svému Pánu. Pro Něho s radostí poneseme kříž, budeme snášet zkoušky, potupu či pronásledování. (srv. TV 282.3)

Hanging upon the cross Christ was the gospel. … This is our message, our argument, our doctrine, our warning to the impenitent, our encouragement for the sorrowing, the hope for every believer. If we can awaken an interest in men's minds that will cause them to fix their eyes on Christ, we may step aside, and ask them only to continue to fix their eyes upon the Lamb of God. They thus receive their lesson. Whosoever will come after Me, let him deny himself, and take up his cross, and follow Me. He whose eyes are fixed on Jesus will leave all. He will die to selfishness. He will believe in all the Word of God, which is so gloriously and wonderfully exalted in Christ. 6BC 1113.1

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1113.1 Kristus visící na kříži byl evangeliem, tou dobrou zprávou. … To je naše poselství, naše přesvědčení, naše nauka, naše varování pro zatvrzelé, naše povzbuzení pro zarmoucené, naděje pro každého, kdo věří. Pokud dokážeme v lidech vzbudit zájem, který je přiměje pohlédnout na Krista, můžeme ustoupit stranou a jen je požádat, aby i nadále upírali svůj zrak na Beránka Božího. Takto se jim dostane poučení. **Matouš 16:24** „Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne". Kdo upírá své oči na Ježíše, opustí vše. Zemře svému sobectví. Bude věřit celému Božímu Slovu, které je v Kristu tak velkolepě a podivuhodně vyvýšeno.

Christ crucified for our sins, Christ risen from the dead, Christ ascended on high, is the science of salvation that we are to learn and to teach. 8T 287.2

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 287.2 Kristus ukřižovaný za naše hříchy, Kristus vzkříšený z mrtvých, Kristus, který vystoupil na nebesa, je naukou o spasení, kterou máme poznávat a předávat dál.

1. Korintským 2:2 Rozhodl jsem se, že ne*chci* mezi vámi znát nic než Ježíše Krista, a *to* toho ukřižovaného.

Never should a sermon be preached, or Bible instruction in any line be given, without pointing the hearers to the "Lamb of God, which taketh away the sin of the world." John 1:29. Every true doctrine makes Christ the center, every precept receives force from His words. 6T 53.3

6T – Svědectví pro církev, 6. svazek 53.3 Nikdy by nemělo zaznít kázání nebo jakákoliv biblická hodina, aniž by posluchači byli nasměrováni k Beránku Božímu, který **Jan 1:29** „snímá hřích světa". Ústředním bodem každého skutečného učení je Kristus. Každé poučení či přikázání získává sílu z Jeho slov.

In the cross all influence centers, and from it all influence goes forth. It is the great center of attraction; for on it Christ gave up His life for the human race. This sacrifice was offered for the purpose of restoring man to his original perfection. Yea, more, it was offered to give him an entire transformation of character, making him more than a conqueror. 6BC 1113.3

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1113.3 V kříži se soustřeďuje veškerý vliv a odtud se veškerý vliv šíří dál. Je přitažlivým místem, neboť na něm Kristus obětoval svůj život za člověka. Tuto oběť přinesl, aby člověka obnovil k jeho původní dokonalosti. Ba co víc, obětoval se, aby člověku poskytl úplnou proměnu charakteru a učinil ho více než jen vítězem.

1. Korintským 1:18 Slovo kříže je totiž bláznovstvím těm, kteří hynou, ale nám, kteří jsme zachraňováni, je mocí Boží.

Koloským 1:19-20 [19]Neboť se *Otci* zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost [20]a aby skrze něho smířil všechno se sebou a způsobil pokoj skrze krev jeho kříže -- *aby* [skrze něho] *smířil* vše jak na zemi, tak v nebesích.

We need to fix the eye of faith upon the cross and believe that Jesus is our strength, our salvation. 5T 166.3

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 166.3 Potřebujeme upřít svůj zrak víry na kříž a věřit, že Ježíš je naší silou a naší spásou.

The atoning sacrifice seen through faith brings peace and comfort and hope to the trembling soul weighed down beneath the sense of guilt. The law of God is the detector of sin, and as the sinner is drawn to the dying Christ, he sees the grievous character of sin, and repents and lays hold on the remedy, the Lamb of God, who taketh away the sin of the world. RH September 2, 1890, par. 6

RH – časopis Review and Herald, 2. září 1890, odst. 6 Chvějícímu se nitru obtíženému pocitem viny přináší smírčí oběť vnímaná vírou pokoj, útěchu a naději. Boží zákon odhaluje hřích. Hříšníka vede k umírajícímu Kristu, kde poznává závažnost hříchu, činí pokání a přijímá lék – Beránka Božího, který snímá hřích světa.

Jesus laid hold of the world to take it out of the power of Satan. He came to redeem it from the curse of sin and the penalty of transgression, that the transgressor might be forgiven. He planted the cross between earth and heaven, and between divinity and humanity; and as the Father beheld the cross, He was satisfied. He said, “It is enough, the offering is complete.” God and man may be reconciled. Those who have lived in rebellion against God, may become reconciled, if as they see the cross, they become repentant, and accept the great propitiation that Christ has made for their sins. In the cross they see that “mercy and truth have met together; righteousness and peace have kissed each other” (The Signs of the Times, September 30, 1889). 5BC 1137.9

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1137.9 Ježíš se ujal světa, aby ho vytrhl ze satanovy moci. Přišel ho vykoupit z prokletí hříchu a trestu za přestoupení, aby přestupníkovi mohlo být odpuštěno. Kristus vztyčil kříž mezi zemí a nebem a mezi božstvím a lidstvím; a když Otec kříž uviděl, byl uspokojen. Řekl: „Stačí, oběť je úplná.“ Bůh a člověk mohou být usmířeni. Kdo žil ve vzpouře proti Bohu, může být usmířen, pokud při pohledu na kříž projeví lítost, a to veliké Kristem vykonané smíření za své hříchy přijme. V kříži vidí: **Žalm 85:11** „Milosrdenství a věrnost [n.: pravda] se potkají, spravedlnost a pokoj se políbí.“ (The Signs of the Times, 30. září 1889).

Those only who realize that the cross is the center of hope for the human family can understand the gospel that Christ taught. He came to this world for no other purpose than to place man on vantage ground before the world and the heavenly universe. He came to bear testimony that fallen human beings, through faith in His power and efficacy as the Son of God, may become partakers of the divine nature. He alone could make atonement for sinners and open the gates of paradise to the fallen race. He took on Himself, not the nature of angels, but the nature of man, and in this world lived a life untainted by sin. “The Word was made flesh, and dwelt among us, … full of grace and truth.” “As many as received Him, to them gave He power to become the sons of God, even to them that believe on His name.” John 1:14, 12. 8T 206.4

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 206.4 Pouze lidé uvědomující si, že kříž je ústředním místem naděje pro lidské pokolení, mohou pochopit evangelium, které Kristus kázal. Přišel na tento svět s jediným cílem: zajistit člověku před světem i vesmírem výhodnější pozici. Přišel vydat svědectví, že padlí lidé se mohou stát účastníky božské přirozenosti skrze víru v působení a moc Božího Syna. Jen On sám mohl učinit smíření za hříšníky a otevřít brány ráje padlému lidstvu. Vzal na sebe nikoli přirozenost andělů, ale přirozenost člověka, a žil v tomto světě život neposkvrněný hříchem. **Jan 1:14.12** „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi, … plné milosti a pravdy.“ „Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [n.: oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.“

We must gather about the cross. Christ and Him crucified should be the theme of contemplation, of conversation, and of our most joyful emotion. We should keep in our thoughts every blessing we receive from God, and when we realize His great love we should be willing to trust everything to the hand that was nailed to the cross for us. SC 103.3

SC – Cesta ke Kristu 103.3 Musíme se setkávat u kříže. Kristus, Ukřižovaný, by měl být předmětem našeho uvažování, našich rozhovorů, našich nejradostnějších pocitů. Měli bychom stále myslet na všechna požehnání, která od Boha dostáváme. Když si uvědomíme Jeho velkou lásku, měli bychom být ochotni svěřit všechno do rukou Toho, kterého za nás přibili na kříž. (srv. CK 71.1)

From the cross of Calvary, Christ calls for an unreserved consecration. All that we have, all that we are, should be devoted to God. PP 188.1

PP – Patriarchové a proroci 188.1 Z golgotského kříže nás Kristus vyzývá k bezvýhradné oddanosti. Vše, co máme, vše, čím jsme, má být zasvěceno Bohu. (srv. PP 131.3)

By transgression man was severed from God, the communion between them was broken; but Jesus Christ died upon the cross of Calvary, bearing in His body the sins of the whole world, and the gulf between heaven and earth was bridged by that cross. Christ leads men to the gulf, and points to the bridge by which it is spanned, saying, “If any man will come after me, let him deny himself, and take up his cross daily, and follow me” (Manuscript 21, 1895). 7BC 941.8

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 941.8 Kvůli svému přestoupení se člověk odloučil od Boha, spojení mezi ním a Bohem bylo přerušeno; Ježíš Kristus však zemřel na golgotském kříži, nesl na svém těle hříchy celého světa a propast mezi nebem a zemí křížem překlenul. Vede lidi k této propasti a ukazuje na most, který ji překlenuje a říká: **Lukáš 9:23** „Chceli kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe a [každý den] vezme svůj kříž a následuje mne.“ (Rukopis 21, 1895).

Those who in the strength of Christ overcome the great enemy of God and man, will occupy a position in the heavenly courts above angels who have never fallen. 6BC 1113.4

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1113.4 Ti, kdo v Kristově síle zvítězí nad velkým nepřítelem Boha i člověka, zaujmou v nebeských nádvořích postavení vyšší, než mají andělé, kteří nikdy nepadli.

122 – Pohlédni a budeš žít

Jan 3:14-16 "[14]A jako Mojžíš vyvýšil hada v pustině, tak musí být vyvýšen Syn člověka, [15]aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný."

[16]"Neboť tak Bůh miluje svět, že dal [svého] jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný."

The cross of Calvary is to be lifted high above the people, absorbing their minds and concentrating their thoughts. Then all the spiritual faculties will be charged with divine power direct from God. MB 44.2

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 44.2 Aby upoutal lidi a soustředili na něj svou pozornost, musí být golgotský kříž vyzdvižen vysoko. Pak všechny duchovní schopnosti umocní Boží síla. (srv. MON 31.3)

God's supply of grace is waiting the demand of every sinsick soul. It will heal every spiritual disease. By it hearts may be cleansed from all defilement. It is the gospel remedy for everyone who believes. HP 34.4

HP – V nebesích 34.4 Boží dar milosti je připraven pro každého člověka sužovaného hříchem, který o ni požádá. Uzdraví každou duchovní nemoc. Díky ní mohou být srdce očištěna od každé nečistoty. Je to lék evangelia pro každého, kdo věří.

As the sinner looks upon the Redeemer, he finds hope, assurance, and joy. Faith takes hold of Christ in love. Faith works by love, and purifies the soul. 1SM 349.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 349.2 Při pohledu na Vykupitele nachází hříšník naději, jistotu a radost. Víra se láskou zmocňuje Krista. Víra se projevuje láskou a očišťuje duši.

The fatal effects of sin can be removed only by the provision that God has made. The Israelites saved their lives by looking upon the uplifted serpent. That look implied faith. They lived because they believed God's word, and trusted in the means provided for their recovery. So the sinner may look to Christ, and live. He receives pardon through faith in the atoning sacrifice. Unlike the inert and lifeless symbol, Christ has power and virtue in Himself to heal the repenting sinner. PP 431.1

PP – Patriarchové a proroci 431.1 Smrtelné následky hříchu může odstranit jen opatření, které učinil Bůh. Izraelité si zachránili životy tím, že hleděli na vyvýšeného hada. Toto pohlédnutí vyjadřovalo víru. Přežili, protože uvěřili Božímu slovu a důvěřovali prostředku, který jim Bůh poskytl k jejich uzdravení. Podobně může hříšník vzhlížet ke Kristu a žít. Odpuštění získá skrze víru v usmiřující oběť. Na rozdíl od nehybného a neživého symbolu v sobě má Kristus moc a schopnost uzdravit hříšníka litujícího svých hříchů. (srv. PP 320.1)

While the sinner cannot save himself, he still has something to do to secure salvation. "Him that cometh to Me," says Christ, "I will in no wise cast out." John 6:37. But we must *come* to Him; and when we repent of our sins, we must believe that He accepts and pardons us. Faith is the gift of God, but the

power to exercise it is ours. Faith is the hand by which the soul takes hold upon the divine offers of grace and mercy. PP 431.2

PP – Patriarchové a proroci 431.2 Protože hříšník nemůže spasit sám sebe, musí pro svou spásu něco učinit. Kristus říká: **Jan 6,37** „Toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven.“ Musíme však k Němu přijít, litovat svých hříchů a věřit, že nás přijme a odpustí nám. Víra je dar od Boha, ale její uplatnění je na nás. Víra je nástroj, kterým se člověk chytá božské nabídky milosti a slitování. (srv. PP 320.2)

Many of the Israelites saw no help in the remedy which Heaven had appointed. The dead and dying were all around them, and they knew that, without divine aid, their own fate was certain; but they continued to lament their wounds, their pains, their sure death, until their strength was gone, and their eyes were glazed, when they might have had instant healing. If we are conscious of our needs, we should not devote all our powers to mourning over them. While we realize our helpless condition without Christ, we are not to yield to discouragement, but rely upon the merits of a crucified and risen Saviour. Look and live. Jesus has pledged His word; He will save all who come unto Him. Though millions who need to be healed will reject His offered mercy, not one who trusts in His merits will be left to perish. PP 432.1

PP – Patriarchové a proroci 432.1 V Bohem určeném prostředku mnozí Izraelci neshledávali žádnou pomoc. Všude kolem sebe viděli mrtvé a umírající a dobře věděli, že bez božské pomoci by byl zpečetěn i jejich vlastní osud. Přesto však nadále naříkali nad ranami, bolestmi a nad svou jistou smrtí, dokud jim nedošly síly a jejich oči se nezkalily, přestože mohli být okamžitě uzdraveni. Pokud jsme si vědomi svých potřeb, nemůžeme se vydat ze všech sil tím, že nad tím jen naříkáme. Přestože si uvědomujeme, že bez Krista jsme zcela bezmocní, nemůžeme se poddat malomyslnosti. Máme spoléhat na zásluhy ukřižovaného a vzkříšeného Spasitele. Pohlédni a žij! Ježíš dal své slovo: zachrání všechny, kteří k Němu přijdou. Přestože miliony lidí potřebujících uzdravení Jím nabízenou milost odmítnou, nebude ponechán záhubě nikdo, kdo věří v Jeho zásluhy. (srv. PP 321.1)

Many are unwilling to accept of Christ until the whole mystery of the plan of salvation shall be made plain to them. They refuse the look of faith, although they see that thousands have looked, and have felt the efficacy of looking, to the cross of Christ. Many wander in the mazes of philosophy, in search of reasons and evidence which they will never find, while they reject the evidence which God has been pleased to give. They refuse to walk in the light of the Sun of Righteousness, until the reason of its shining shall be explained. All who persist in this course will fail to come to a knowledge of the truth. God will never remove every occasion for doubt. He gives sufficient evidence on which to base faith, and if this is not accepted, the mind is left in darkness. If those who were bitten by the serpents had stopped to doubt and question before they would consent to look, they would have perished. It is our duty, first, to look; and the look of faith will give us life. PP 432.2

PP – Patriarchové a proroci 432.2 Mnozí nejsou ochotni přijmout Krista, dokud jim nebude zcela objasněno tajemství plánu spásy. Odmítají pohled víry, ačkoli vidí, že tisíce lidí ke kříži pohlíží a zakouší jeho sílu a účinnost. Mnozí se motají v bludném kruhu filozofie, pátrají po svědectvích a důkazech, které nikdy nenajdou, a přitom odmítají důkazy, které Bůh ochotně poskytuje. Odmítají kráčet ve světle Slunce Spravedlnosti, dokud jim nebude vysvětlena příčina Jeho jasu. Kdo se drží tohoto postoje, nedospěje nikdy k poznání pravdy. Bůh nikdy neodstraní všechny příčiny pochybností. Poskytuje dostatek důkazů, na nichž je možné víru založit; pokud je však odmítáme, zůstaneme v temnotě. Kdyby lidé, které uštkli hadi, přestali pochybovat a klást otázky dříve, než pohlédli vzhůru, byli by zahynuli. Naší povinností je nejprve pohlédnout; a pohled víry nám dá život. (srv. PP 321.2)

Jan 1:29 Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.

The light shining from the cross reveals the love of God. His love is drawing us to Himself. If we do not resist this drawing, we shall be led to the foot of the cross in repentance for the sins that have crucified the Saviour. Then the Spirit of God through faith produces a new life in the soul. The thoughts and desires are brought into obedience to the will of Christ. The heart, the mind, are created anew in the image of Him who works in us to subdue all things to Himself. Then the law of God is written in the mind and heart, and we can say with Christ, "I delight to do Thy will, O my God." Psalm 40:8. DA 175.5

DA – Touha věků 175.5 Světlo zářící z kříže zjevuje Boží lásku. Ta nás přitahuje k Bohu. Pokud se jí nevzpíráme, dovede nás ke kříži a my s lítostí v srdci vyznáme hříchy, které ukřižovaly našeho Spasitele. Boží Duch pak skrze víru probudí v našem nitru nový život. Své touhy a myšlenky podřídíme Kristově vůli. Dostaneme nové srdce a novou mysl podle Ježíšova obrazu, protože On v nás probouzí ochotu cele se Mu podřídit. Pak budeme mít Boží zákon zapsaný ve své mysli a ve svém srdci a spolu s Kristem budeme moci říct: **Žalm 40,9** „Oblíbil jsem si dělat *to*, co je ti milé, můj Bože. Tvůj zákon *je* v mém nitru." (srv. TV 108.1)

No one will be forced to look to Christ; but the voice of invitation is sounding in yearning entreaty, "Look and live." In looking to Christ, we shall see that His love is without a parallel, that He has taken the place of the guilty sinner, and has imputed unto him His spotless righteousness. When the sinner sees his Saviour dying upon the cross under the curse of sin in his stead, beholding His pardoning love, love awakes in his heart. The sinner loves Christ, because Christ has first loved him, and love is the fulfilling of the law. The repenting soul realizes that God "is faithful and just to forgive us our sins, and to cleanse us from all unrighteousness." 1SM 374.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 374.2 Nikdo nebude nikoho nutit pohlédnout na Krista. Pozvání však zaznívá tónem naléhavé prosby: „Pohlédni a žij." Upřeme-li svůj zrak na Krista, uvidíme, že Jeho láska nemá obdoby, že se postavil na místo usvědčeného hříšníka a přičetl mu svou neposkvrněnou spravedlnost. Když vidí umírat svého Spasitele na kříži pod kletbou hříchu namísto sebe a vidí Ježíšovu odpouštějící lásku, probouzí to v srdci hříšníka lásku. Miluje Krista, protože Kristus ho miloval dříve, a láska je naplněním zákona. Člověk, který lituje svých hříchů a činí pokání, si uvědomuje, že Bůh **1. Janův 1:9** „je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti."

A deadly spiritual malady is upon the church. Its members are wounded by Satan; but they will not look to the cross of Christ, as the Israelites looked to the brazen serpent, that they may live. The world has so many claims upon them that they have not time to look to the cross of Calvary long enough to see its glory or to feel its power. When they now and then catch a glimpse of the self-denial and self-dedication which the truth demands, it is unwelcome, and they turn their attention in another direction, that they may the sooner forget it. 5T 202.4

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 202.4 Církev postihla smrtelná duchovní choroba. Její členy ranil satan, oni však nechtějí upřít svůj zrak na Kristův kříž, tak jako jej upírali Izraelité na měděného hada, aby mohli žít. Svět je zahrnuje tolika požadavky, že nemají čas pohlížet na Golgotský kříž dost dlouho na to, aby spatřili jeho slávu nebo pocítili jeho moc. Když tu a tam zaznamenají špetku sebezapření a

sebeobětování se, které pravda vyžaduje, je to pro ně nepříjemné. Obrací svou pozornost jiným směrem, aby na to co nejdříve zapomněli.

In the day of final judgment, every lost soul will understand the nature of his own rejection of truth. The cross will be presented, and its real bearing will be seen by every mind that has been blinded by transgression. Before the vision of Calvary with its mysterious Victim, sinners will stand condemned. Every lying excuse will be swept away. Human apostasy will appear in its heinous character. Men will see what their choice has been. Every question of truth and error in the long-standing controversy will then have been made plain. DA 58.1

DA – Touha věků 58.1 V den posledního soudu všichni ztracení lidé pochopí, proč odmítli pravdu. Každý člověk zaslepený hříchem pozná před křížem jeho skutečný význam. Golgotský kříž a jeho tajemná Oběť hříšníky usvědčí. Všechny lživé výmluvy se rozplynou. Odpadlictví se ukáže v celé své ohavnosti. Lidé uvidí, pro co se vlastně rozhodli. Každá otázka bude objasněna a odvěký spor pravdy a klamu bude vyřešen. (srv. TV 33.2)

Část 3

Ježíš přišel vysvobodit z hříchu

123 – Sejme tvůj hřích

Jan 1:29 Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.

The very first and the most important thing is to melt and subdue the soul by presenting our Lord Jesus Christ as the sin-bearer, the sin-pardoning Saviour, making the gospel as clear as possible. Ev 264.3

Ev – Evangelizace 264.3 Úplně první a nejdůležitější věcí je obměkčit a získat si lidské srdce tím, že představíme našeho Pána Ježíše Krista jako Spasitele, který nese a odpouští hříchy. Předkládejme evangelium co nejjasnějším a nejsrozumitelnějším způsobem.

He was to bear the penalty of the transgression of the law of God, not to give men liberty to continue in sin, but to take away their inclination to sin, that they might not desire to transgress. YI April 6, 1899, par. 3

YI – časopis Instrukce pro mladé lidi, 6. dubna 1899, odst. 3 Měl nést trest za přestoupení Božího zákona, nikoli proto, aby dal lidem svobodu pokračovat v hříchu, ale aby odstranil jejich sklon k hříchu, aby lidé již netoužili po porušování zákona.

We must learn of Christ. We must know what he is to those he has ransomed. We must realize that through belief in him it is our privilege to be partakers of the divine nature, and so escape the corruption that is in the world through lust. Then we are cleansed from all sin, all defects of character. We need not retain one sinful propensity. Christ is the sin-bearer; John pointed the people to him, saying, “Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world.” RH April 24, 1900, par. 6

RH – Review and Herald, 24. dubna 1900, odst. 6 Potřebujeme se učit znát Krista. Máme vědět, čím je pro ty, za které zaplatil výkupné. Uvědomme si, že skrze víru v Něj máme výsadu být účastníky božské přirozenosti, a tak uniknout zkáze, která je ve světě skrze žádostivost. Jedině tehdy jsme očištěni od veškerého hříchu a všech charakterových nedostatků. Není třeba si ponechávat ani jediný hříšný sklon. Kristus je Ten, kdo nese hříchy; Jan na Něj lidi odkazoval slovy: **Jan 1:29** „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“

… As we partake of the divine nature, hereditary and cultivated tendencies to wrong are cut away from the character, and we are made a living power for good. RH April 24, 1900, par. 7

RH – časopis Review and Herald, 24. dubna 1900, odst. 7 … Když se podílíme na božské přirozenosti, dochází v našem charakteru k odstraňování vrozených a vypěstovaných sklonů ke zlému a jsme přetvářeni v živoucí sílu působící dobro.

2. Petrův 1:3-4 [3]Jeho božská moc nám darovala … [4] … vzácná a veliká zaslíbení, abyste se skrze ně stali účastníky božské přirozenosti a unikli zkáze, která je ve světě v žádostivosti.

God makes no compromise with sin. A genuine conversion changes hereditary and cultivated tendencies to wrong. 6BC 1101.3

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.3 Bůh s hříchem nedělá žádný kompromis. Opravdové obrácení mění zděděné a vypěstované sklony ke zlému.

The chain that has been let down from the throne of God is long enough to reach to the lowest depths. Christ is able to lift the most sinful out of the pit of degradation, and to place them where they will be acknowledged as children of God, heirs with Christ to an immortal inheritance. 7T 228.4

7T – Svědectví pro církev, 7. svazek 228.4 Záchranné lano spuštěné od Božího trůnu je dost dlouhé na to, aby dosáhlo až do nejhlubších propastí. Kristus je schopen z jámy ponížení vytáhnout i ty nejhříšnější lidi a přijmout je jako Boží děti, jako spoludědice nesmrtelného dědictví spolu s Ním.

Jan 1:12 Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc [n.: oprávnění] stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.

In the religion of Christ there is a regenerating influence that transforms the entire being, lifting man above every debasing, groveling vice, and raising the thoughts and desires toward God and heaven. Linked to the Infinite One, man is made partaker of the divine nature. Upon him the shafts of evil have no effect; for he is clothed with the panoply of Christ's righteousness. CT 51.4

CT – Rady rodičům, učitelům a studentům 51.4 V náboženství Ježíše Krista se nachází obnovující síla, která proměňuje celou bytost. Povznáší člověka nad veškeré zahanbující a ponižující zlozvyky a směřuje jeho myšlenky a touhy k nebesům. Ve spojení s Nekonečným Bohem se člověk stává účastníkem božské přirozenosti. Útoky zlých sil na něj nemají žádný účinek, neboť je oděn do zbroje Kristovy spravedlnosti.

1. Janův 3:5-9 [5]A víte, že on se zjevil, aby odstranil [naše] hříchy, a hříchu v něm není. [6]Žádný, kdo v něm zůstává, nehřeší. Žádný, kdo hřeší, ho neviděl ani nepoznal. [7]Dítky, ať vás nikdo nesvádí. Kdo činí spravedlnost, je spravedlivý, tak jako on je spravedlivý. [8]Kdo činí hřích, je z Ďábla ... [9]Žádný, kdo je narozen z Boha, nečiní hřích, protože v něm zůstává Boží símě; a nemůže hřešit, protože se narodil z Boha.

Christ is able to save to the uttermost all who come to Him in faith. He will cleanse them from all defilement if they will let Him. But if they cling to their sins, they cannot possibly be saved; for Christ's righteousness covers no sin unrepented of. God has declared that those who receive Christ as their Redeemer, accepting Him as the One who takes away all sin, will receive pardon for their transgressions. 7BC 931.1

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 931.1 Kristus je schopen zcela zachránit všechny, kteří k Němu přicházejí s vírou. Pokud Mu to dovolí, očistí je od veškeré nečistoty. Pokud se však drží svých hříchů, nemohou být zachráněni, protože Kristova spravedlnost nepřikrývá žádný nevyznaný hřích. Bůh prohlásil, že lidé, kteří přijímají Krista jako svého Vykupitele a uznávají Ho jako Toho, kdo z nich snímá všechny hříchy, získají odpuštění ze svých přestoupení.

The religion of Christ means more than the forgiveness of sin; it means taking away our sins, and filling the vacuum with the graces of the Holy Spirit…. It means a heart emptied of self, and blessed with the abiding presence of Christ. When Christ reigns in the soul, there is purity, freedom from sin. COL 419.6

COL – Kristova podobenství 419.6 Náboženství Ježíše Krista znamená víc než jen odpuštění hříchů. Naše hříchy odstraňuje a prázdnotu vyplňuje dary Ducha svatého…. Znamená to srdce zbavené sobectví a poctěné trvalou přítomností Pána Ježíše Krista. Jestliže v nitru člověka vládne Kristus, je čisté a osvobozené od hříchu. (srv. PM 214.5)

We cannot enter heaven with any deformity or imperfection of character, and we must be fitted for heaven now in this probationary life. ST February 15, 1892, par. 5

ST – časopis Znamení doby, 15. února 1892, odst. 5 Do nebe nemůžeme vstoupit s žádným charakterovým nedostatkem či vadou. Proto musíme být pro nebe uzpůsobeni již nyní, ve zkušebním období našeho pozemského života.

The old nature, born of blood and the will of the flesh, cannot inherit the kingdom of God. The old ways, the hereditary tendencies, the former habits, must be given up; for grace is not inherited. The new birth consists in having new motives, new tastes, new tendencies. Those who are begotten unto a new life by the Holy Spirit, have become partakers of the divine nature, and in all their habits and practices they will give evidence of their relationship to Christ. When men who claim to be Christians retain all their natural defects of character and disposition, in what does their position differ from that of the worldling? They do not appreciate the truth as a sanctifier, a refiner. They have not been born again (The Review and Herald, April 12, 1892). 6BC 1101.1

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1101.1 Stará přirozenost, zrozená z krve a vůle těla, nemůže zdědit Boží království. Starých způsobů, zděděných sklonů, dřívějších návyků je třeba se vzdát, protože milost se nedědí. Nové narození spočívá v tom, že máme nové pohnutky, nové chutě, nové sklony. Ti, kdo jsou Duchem svatým zrozeni k novému životu, se stali účastníky božské přirozenosti a ve všech svých zvycích a praktikách podají důkazy o svém vztahu ke Kristu. Když si lidé, kteří o sobě tvrdí, že jsou křesťany, ponechávají všechny své přirozené charakterové vady a sklony, v čem se jejich postoj liší od postoje světského člověka? Neváží si pravdy jako prostředku, který posvěcuje, očišťuje a zušlechťuje. Nejsou znovuzrozeni (The Review and Herald, 12. dubna 1892).

Forgiveness has a broader meaning than many suppose. When God gives the promise that He “will abundantly pardon,” He adds, as if the meaning of that promise exceeded all that we could comprehend: “My thoughts are not your thoughts, neither are your ways My ways, saith the Lord. For as the heavens are higher than the earth, so are My ways higher than your ways, and My thoughts than your thoughts.” Isaiah 55:7-9. God’s forgiveness is not merely a judicial act by which He sets us free from condemnation. It is not only forgiveness *for* sin, but reclaiming *from* sin. It is the outflow of redeeming love that transforms the heart. David had the true conception of forgiveness when he prayed, “Create in me a clean heart, O God; and renew a right spirit within me.” Psalm 51:10. MB 114.1

MB – Myšlenky z Hory blahoslavenství 114.1 Odpuštění má širší význam, než se mnozí domnívají. Když Bůh slibuje, že **Izaiáš 55,7** „je připraven mnoho odpustit“, dodává něco, co přesahuje naše chápání: **Izajáš 55,8.9 (B21)** „[8]Mé smýšlení není vaším smýšlením a vaše cesty nejsou mými cestami, praví

Hospodin. [9]Jako je vysoko nebe nad zemí, tak jsou mé cesty nad vašimi cestami, tak je mé smýšlení nad vaším smýšlením.“ Boží odpuštění není pouze právním úkonem, kterým nás Bůh osvobozuje od trestu. Není to pouze odpuštění hříchu, ale vysvobození z hříchu. Je to dar zachraňující lásky, která přetváří srdce. David správně chápal odpuštění, a proto se modlil: **Žalm 51,12** „Stvoř mi čisté srdce, *ó* Bože! Obnov v mém nitru pevného ducha!“ (srv. MON 67.3)

The converting power of God can transform inherited and cultivated tendencies; for the religion of Jesus is uplifting. “Born again” means a transformation, a new birth in Christ Jesus. AH 206.1

AH – Adventní domov 206.1 Boží proměňující moc dokáže změnit zděděné i vypěstované sklony; neboť náboženství Ježíše Krista člověka pozvedá. „Znovuzrození“ znamená proměnu, nové zrození v Kristu Ježíši.

Jan 3:3 Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit Boží království.

The propensities that control the natural heart must be subdued by the grace of Christ before fallen man is fitted to enter heaven and enjoy the society of the pure, holy angels. AA 273.2

AA – Skutky apoštolů 273.2 Dříve než může padlý člověk vstoupit do nebe a těšit se ze společenství čistých, svatých andělů, musí být skrze Kristovu milost přemoženy sklony ovládající jeho přirozené srdce. (srv. PNL 157.2)

This is our washing and ironing time—the time when we are to cleanse our robes of character in the blood of the Lamb. John says, “Behold the Lamb of God, which taketh away the sin of the world.” ... Shall we not let Him take them away? Shall we not let our sins go (The General Conference Bulletin, April 6, 1903, p. 89)? 5BC 1131.10

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1131.10 Toto je čas na praní a žehlení – čas, ve kterém máme očistit naše roucho charakteru v krvi Beránka. **Jan 1:29** říká: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“ ... Dovolíme Mu, aby je odstranil? Necháme naše hříchy jít (The General Conference Bulletin, 6. dubna 1903, str. 89)?

The Christian’s life is not a modification or improvement of the old, but a transformation of nature. There is a death to self and sin, and a new life altogether. This change can be brought about only by the effectual working of the Holy Spirit. DA 172.1

DA – Touha věků 172.1 Život křesťana není úpravou či vylepšením starého života, je to úplná změna přirozenosti. Člověk umírá sám sobě a hříchu a zároveň povstává k novému životu. Takovou změnu může přivodit jen mocné působení Ducha svatého. (srv. TV 105.3)

By beholding the matchless love of Christ, the selfish heart will be melted and subdued. COL 394.4

COL – Kristova podobenství 394.4 Při pohledu na nepřekonatelnou lásku Ježíše Krista sobecké srdce roztaje a podřídí se jí. (srv. PM 202.6)

124 – Očistí tě

Marek 1:40-42 [40]Tu k němu přišel malomocný, padl [před ním] na kolena a prosil ho: “Chceš-li, jsi mocen mne očistit.” [41]Ježíš, hluboce pohnut, vztáhl svou ruku, dotkl se ho a řekl mu: “Chci, buď očištěn.” [42]A [když to řekl,] hned od něho malomocenství odešlo a byl očištěn.

Of all diseases known in the East the leprosy was most dreaded. Its incurable and contagious character, and its horrible effect upon its victims, filled the bravest with fear. Among the Jews it was regarded as a judgment on account of sin, and hence was called “the stroke,” “the finger of God.” Deep-rooted, ineradicable, deadly, it was looked upon as a symbol of sin. By the ritual law, the leper was pronounced unclean. Like one already dead, he was shut out from the habitations of men. Whatever he touched was unclean. The air was polluted by his breath…. DA 262.1

DA – Touha věků 262.1 Malomocenství bylo na Východě nejobávanější nemocí. Jeho nevyléčitelnost, nakažlivost a strašlivé stopy, jimiž poznamenávalo své oběti, děsily i ty nejstatečnější. Židé v něm viděli trest za hříchy, a proto je nazývali „ranou“ nebo „Božím prstem“. Malomocenství bylo smrtelnou nemocí, pronikalo do celého těla a nedalo se vyléčit. Bylo vnímáno jako symbol hříchu. Podle obřadního zákona byl malomocný prohlášen za nečistého a potom vykázán z vesnice či města, jako kdyby už byl mrtvý. Všechno, čeho se dotkl, bylo nečisté. Svým dechem znečišťoval vzduch…. (srv. TV 163.1)

Away from his friends and his kindred, the leper must bear the curse of his malady. He was obliged to publish his own calamity, to rend his garments, and sound the alarm, warning all to flee from his contaminating presence. The cry, “Unclean! unclean!” coming in mournful tones from the lonely exile, was a signal heard with fear and abhorrence. DA 262.2

DA – Touha věků 262.2 Malomocný musel snášet svůj těžký úděl daleko od přátel a příbuzných. Musel upozorňovat na své neštěstí, roztrhnout své roucho a každého hlasitým voláním varovat, aby se mu vyhnul. Žalostné výkřiky: „Nečistý! Nečistý!“ které se ozývaly z osamělého vyhnanství, naháněly strach a hrůzu. (srv. TV 163.2)

In the region of Christ’s ministry, there were many of these sufferers, and the news of His work reached them, kindling a gleam of hope. But since the days of Elisha the prophet, such a thing had never been known as the cleansing of one upon whom this disease had fastened. They dared not expect Jesus to do for them what He had never done for any man. There was one, however, in whose heart faith began to spring up. Yet the man knew not how to reach Jesus. Debarred as he was from contact with his fellow men, how could he present himself to the Healer? And he questioned if Christ would heal *him*. Would He stoop to notice one believed to be suffering under the judgment of God?... DA 262.3

DA – Touha věků 262.3 V oblasti, kde Kristus působil, trpělo touto nemocí mnoho lidí. Když se k nim donesly zprávy o Jeho činech, svitla jim jiskřička naděje. Od dob proroka Elíši však ještě žádný malomocný uzdraven nebyl. Neodvažovali se očekávat od Ježíše něco, co dosud pro nikoho nevykonal. Byl mezi nimi jeden muž, v jehož srdci začala klíčit víra. Nevěděl však, jak se má k Ježíši dostat. Jak se mohl ukázat tomuto Lékaři, když se nesměl stýkat ani se svými bližními? Přemýšlel, zda by ho Kristus vůbec uzdravil. Sklonil by se k člověku, kterého podle názoru všech ostatních stihl Boží soud?... (srv. TV 163.3)

Jesus is teaching beside the lake, and the people are gathered about Him. Standing afar off, the leper catches a few words from the Saviour’s lips. He sees Him laying His hands upon the sick. He sees the lame, the blind, the paralytic, and those dying of various maladies rise up in health, praising God for

their deliverance. Faith strengthens in his heart. He draws nearer and yet nearer to the gathered throng. The restrictions laid upon him, the safety of the people, and the fear with which all men regard him are forgotten. He thinks only of the blessed hope of healing. DA 263.1

DA – Touha věků 263.1 Ježíš učí u jezera lid, který se tam kolem něho shromáždil. Postižený muž stojí opodál. Zaslechl několik Spasitelových slov a vidí, jak vkládá ruce na nemocné. Sleduje, jak chromí, slepí, ochrnutí a různými smrtelnými nemocemi postižení lidé vstávají a chválí Boha za své uzdravení. Víra v jeho srdci sílí. Stále více se přibližuje ke shromážděnému zástupu. Zapomíná na zákazy, na bezpečnost lidí i na hrůzu, kterou jim svým zjevem nahání. Vidí jen naději na uzdravení. (srv. TV 164.1)

He is a loathsome spectacle. The disease has made frightful inroads, and his decaying body is horrible to look upon. At sight of him the people fall back in terror. They crowd upon one another in their eagerness to escape from contact with him. Some try to prevent him from approaching Jesus, but in vain. He neither sees nor hears them. Their expressions of loathing are lost upon him. He sees only the Son of God. He hears only the voice that speaks life to the dying. Pressing to Jesus, he casts himself at His feet with the cry, “Lord, if Thou wilt, Thou canst make *me* clean.” DA 263.2

DA – Touha věků 263.2 Je na něho ošklivý pohled. Nemoc ho znetvořila a jeho rozkládající se tělo vzbuzuje odpor. Lidé před ním s hrůzou ustupují. Tlačí se jeden přes druhého a snaží se utéct, jen aby s ním nepřišli do styku. Někteří se mu snaží zabránit v tom, aby se dostal k Ježíši, ale marně. Malomocný nevidí ani neslyší. Nevšímá si jich. Vidí jen Božího Syna. Slyší jen hlas, který dává umírajícím život. Konečně se dostává k Ježíši, vrhá se Mu k nohám a volá: **Matouš 8,2 (B21)** „Pane, kdybys jen chtěl, dokážeš mě očistit.“ (srv. TV 164.2)

Jesus replied, “I will; be thou made clean,” and laid His hand upon him. Matthew 8:3, R. V. DA 263.3

DA – Touha věků 263.3 Ježíš na něj vkládá ruku a odpovídá: **Matouš 8,3** „Chci, buď očištěn.” (srv. TV 164.3)

Immediately a change passed over the leper. His flesh became healthy, the nerves sensitive, the muscles firm. The rough, scaly surface peculiar to leprosy disappeared, and a soft glow, like that upon the skin of a healthy child, took its place. DA 263.4

DA – Touha věků 263.4 S malomocným se ihned stala změna. Tělo se uzdravilo, nervům se vrátila citlivost, svalům síla. Rozpraskaná šupinatá pokožka, typický příznak malomocenství, zmizela a místo ní se objevila jemná hebká pleť, jakou má malé dítě. (srv. TV 164.4)

The work of Christ in cleansing the leper from his terrible disease is an illustration of His work in cleansing the soul from sin. The man who came to Jesus was “full of leprosy.” Its deadly poison permeated his whole body. The disciples sought to prevent their Master from touching him; for he who touched a leper became himself unclean. But in laying His hand upon the leper, Jesus received no defilement. His touch imparted life-giving power. The leprosy was cleansed. Thus it is with the leprosy of sin,—deep-rooted, deadly, and impossible to be cleansed by human power. “The whole head is sick, and the whole heart faint. From the sole of the foot even unto the head there is no soundness in it; but wounds, and bruises, and putrefying sores.” Isaiah 1:5, 6. But Jesus, coming to dwell in humanity, receives no pollution. His presence has healing virtue for the sinner. Whoever will fall at His feet, saying in faith, “Lord, if Thou wilt, Thou canst make me clean,” shall hear the answer, “I will; be thou made clean.” Matthew 8:2, 3, R. V. DA 266.1

DA – Touha věků 266.1 Kristovo očištění malomocného od strašné nemoci nám přibližuje, jak Spasitel očišťuje nitro od hříchu. Muž, který přišel za Ježíšem, byl „plný malomocenství“. Smrtelný jed nemoci se rozšířil po celém jeho těle. Učedníci se snažili zabránit Mistrovi v tom, aby na něho vložil ruku, protože ten, kdo se dotkl malomocného, se stal také nečistým. Ježíš se však vložením ruky na nemocného neznečistil. Jeho dotek měl životodárnou moc. Muže od strašné choroby očistil. Malomocenství hříchu je stejné — hluboce zakořeněné, smrtelné a lidskými silami nevyléčitelné. **Izajáš 1,5.6** „[5]…Celá hlava *je* nemocná a celé srdce zemdlené. [6]Od paty k hlavě na něm není zdravého místa -- *samá* modřina a šrám a čerstvá rána.“ Ježíš, který přišel přebývat v lidském těle, zůstal bez poskvrny. Jeho přítomnost má pro hříšníka léčivou moc. Každý, kdo Mu padne k nohám a ve víře řekne: **Matouš 8,2 (B21)** „Pane, kdybys jen chtěl, dokážeš mě očistit,“ uslyší odpověď: **Matouš 8,3 (B21)** „Já to chci. Buď čistý!“ (srv. TV 166.1)

In some instances of healing, Jesus did not at once grant the blessing sought. But in the case of leprosy, no sooner was the appeal made than it was granted. When we pray for earthly blessings, the answer to our prayer may be delayed, or God may give us something other than we ask, but not so when we ask for deliverance from sin. It is His will to cleanse us from sin, to make us His children, and to enable us to live a holy life. Christ “gave Himself for our sins, that He might deliver us from this present evil world, according to the will of God and our Father.” Galatians 1:4. And “this is the confidence that we have in Him, that, if we ask anything according to His will, He heareth us: and if we know that He hear us, whatsoever we ask, we know that we have the petitions that we desired of Him.” 1 John 5:14, 15. “If we confess our sins, He is faithful and just to forgive us our sins, and to cleanse us from all unrighteousness.” 1 John 1:9. DA 266.2

DA – Touha věků 266.2 Někdy Ježíš na prosbu o uzdravení neodpověděl okamžitě. V případě malomocného však zasáhl hned. Když prosíme o pozemská požehnání, naše modlitby nebývají vždy hned vyslyšeny, někdy nám Bůh dá dokonce něco jiného, než jsme chtěli. S prosbou o vysvobození z hříchu je tomu však jinak. Očistit nás od hříchu je v souladu s Jeho vůlí. Chce, abychom byli Jeho dětmi, a chce nás uschopnit žít svatým životem. Kristus **Galatským 1,4** „dal sám sebe za naše hříchy, aby nás vysvobodil z tohoto přítomného zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce.“ **1. Janův 5,14.15** „[14]A to je ta naprostá důvěra, kterou máme k němu, že když bychom o něco žádali podle jeho vůle, slyší nás. [15]A vímeli, že nás slyší, *kdykoli* o něco žádáme, víme, že máme to, co jsme od něho žádali.“ **1. Janův 1,9** „Jestliže své hříchy vyznáváme, *on* je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.“ (srv. TV 166.2)

We are wounded, polluted with sin; what shall we do to be healed from its leprosy? As far as it is in your power to do so, cleanse the soul-temple of every defilement, and then look to the “Lamb of God, which taketh away the sin of the world” (John 1:29). 3SM 152.1

3SM – Vybraná poselství, 3. svazek 152.1 Jsme zmrzačení, poskvrněni hříchem; co máme dělat, abychom byli uzdraveni z tohoto malomocenství? Napni všechny své síly, nakolik je to jen možné, očisti chrám svého nitra od veškeré nečistoty a pak upři svůj zrak na Beránka Božího, **Jan 1:29** „který snímá hřích světa.“

1. Janův 1:7 … krev Ježíše *[Krista]*, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.

Christ is able to save to the uttermost all who come to Him in faith. He will cleanse them from all defilement if they will let Him. But if they cling to their sins, they cannot possibly be saved; for Christ's righteousness covers no sin unrepented of. 7BC 931.1

7BC – Biblický komentář, 7. svazek 931.1 Kristus je schopen zcela zachránit všechny, kteří k Němu přicházejí s vírou. Pokud Mu to dovolí, očistí je od veškeré nečistoty. Pokud se však drží svých hříchů, nemohou být zachráněni, protože Kristova spravedlnost nepřikrývá žádný nevyznaný hřích.

A man is made holy, and acceptable with God, only when his unclean heart is made clean by the grace of Christ, through faith, and by obedience to words of truth and righteousness. A work of reformation and restoration must take place in every heart. RH December 19, 1907, par. 11

RH – časopis Review and Herald, 19. prosince 1907, odst. 11 Pouze pokud Kristus svou milostí očistí poskvrněné srdce, skrze víru a poslušnost slovům pravdy a spravedlnosti, stává se člověk svatým a Bohu milým. V každém srdci musí dojít k proměně a obnově.

1. Janův 1:8-9 [8]Řeknemeli, že *žádný* hřích nemáme, klameme sami sebe a pravda v nás není. [9]Jestliže své hříchy vyznáváme, *on* je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti.

125 – Uzdraví tě

Jan 5:2.3.5-8 [2]V Jeruzalémě je u Ovčí *brány* rybník, hebrejsky zvaný Bethesda, který má pět sloupořadí. [3]V nich lehávalo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých... [5]Byl tam jeden člověk, nemocný *již* třicet osm let. [6]Když ho Ježíš spatřil, jak *tam* leží, a poznal, že je už dlouhou dobu *nemocen*, řekl mu: "Chceš být uzdraven?" [7]Nemocný mu odpověděl: "Pane, nemám nikoho, kdo by mě snesl do rybníka, když se voda rozvíří. Zatímco já *teprve* přicházím, jiný *tam* sestupuje přede mnou." [8]Ježíš mu řekl: "Vstaň, vezmi své lehátko a choď."

With a new hope the sick man looks upon Jesus. The expression of His countenance, the tones of His voice, are like no other. Love and power seem to breathe from His very presence. The cripple's faith takes hold upon Christ's word. Without question he sets his will to obey, and, as he does this, his whole body responds. MH 84.1

MH – Život naplněný pokojem 84.1 S novou nadějí vzhlédl nemocný k Ježíši. Neznal nikoho, komu by se podobal výraz Ježíšovy tváře a Jeho hlas. Z Kristovy přítomnosti jako by vycházela láska a moc. Víra tohoto chromého muže se chopila Kristova slova. Bez váhání se rozhodl uposlechnout. Sotva tak učinil, celé jeho tělo se jeho rozhodnutí podřídilo. (srv. ZNP 37.1)

Every nerve and muscle thrills with new life, and healthful action comes to his crippled limbs. Springing to his feet, he goes on his way with firm, free step, praising God and rejoicing in his new-found strength. MH 84.2

MH – Život naplněný pokojem 84.2 Každý nerv a každý sval ožil novým životem a do jeho ochromených končetin se vrátila schopnost se hýbat. Muž se hbitě postavil na nohy a začal chodit pevným, svižným krokem. Chválil Boha a radoval se z nově nabyté síly. (srv. ZNP 37.2)

Jesus had given the palsied man no assurance of divine help. The man might have said, "Lord, if Thou wilt make me whole, I will obey Thy word." He might have stopped to doubt, and thus have lost his one chance of healing. But no, he believed Christ's word, believed that he was made whole; immediately he made the effort, and God gave him the power; he willed to walk, and he did walk. Acting on the word of Christ, he was made whole. MH 84.3

MH – Život naplněný pokojem 84.3 Ježíš ochrnutému nezaručil, že se mu dostane Boží pomoci. Nemocný muž mohl říci: „Pane, chceš-li mě uzdravit, uposlechnu tvé slovo." Mohl zaváhat a začít pochybovat, a tak ztratit svou jedinou šanci na uzdravení. On však uvěřil Kristovu slovu. Uvěřil, že byl uzdraven. Vynaložil okamžitě své úsilí a Bůh mu dal sílu. Chtěl chodit, a chodil. Jednal podle Kristova slova, a byl uzdraven. (srv. ZNP 37.2)

Žalm 103:2-3 [2]Dobrořeč, má duše, Hospodinu, a nezapomínej, co vše vykonal. [3]On odpouští všechny tvé viny, on uzdravuje všechny tvé nemoci.

Jan 5:14 Potom ho Ježíš nalezl v chrámě a řekl mu: "Hle, jsi uzdraven. Už nehřeš, aby se ti nepřihodilo něco horšího."

By sin we have been severed from the life of God. Our souls are palsied. Of ourselves we are no more capable of living a holy life than was the impotent man capable of walking. Many realize their helplessness; they are longing for that spiritual life which will bring them into harmony with God, and are striving to obtain it. But in vain. In despair they cry, “O wretched man that I am! who shall deliver me from this body of death?” Romans 7:24, margin. Let these desponding, struggling ones look up. The Saviour is bending over the purchase of His blood, saying with inexpressible tenderness and pity, “Wilt thou be made whole?” He bids you arise in health and peace. Do not wait to feel that you are made whole. Believe the Saviour’s word. Put your will on the side of Christ. Will to serve Him, and in acting upon His word you will receive strength. Whatever may be the evil practice, the master passion which through long indulgence binds both soul and body, Christ is able and longs to deliver. He will impart life to the soul that is “dead in trespasses.” Ephesians 2:1. He will set free the captive that is held by weakness and misfortune and the chains of sin. MH 84.4

MH – Život naplněný pokojem 84.4 Hřích nás oddělil od zdroje života a ochromil naše nitro. Sami od sebe nedokážeme žít svatým životem, právě tak jako ochrnutý člověk nebyl schopen chodit. Mnozí si uvědomují svou bezmocnost. Touží po takovém duchovním životě, který by je uvedl do souladu s Bohem. Marně se však snaží toho dosáhnout. V zoufalství volají: **Římanům 7,24** „Já nešťastný [n.: ubohý] člověk! Kdo mne vysvobodí z těla této smrti?“ Nechť tito zoufalí a zápasící lidé vzhlédnou vzhůru. Spasitel se sklání nad člověkem, kterého vykoupil svou krví, a něžně a se soucitem mu říká: „Chceš být uzdraven?“ Ježíš vás vyzývá, abyste vstali a byli zdraví a měli pokoj. Nečekejte, až pocítíte, že jste uzdraveni. Věřte ve Spasitelovo slovo. Odevzdejte Kristu svou vůli. Chtějte Mu sloužit, a budete-li jednat podle Jeho slova, obdržíte sílu. Ať máte jakýkoli zlozvyk, ať podléháte jakékoli vášni, která si vás dlouhým holdováním podmanila, Kristus je schopen vás vysvobodit. Chce to pro vás udělat. Vrátí život člověku, který je mrtvý **Efezským 2,1** „pro svá provinění a *pro své* hříchy“. Vysvobodí zajatce spoutaného slabostí, neštěstím a okovy hříchu. (srv. ZNP 37.3)

1. Petrův 2:24 On sám ve svém těle vynesl naše hříchy na dřevo *kříže*, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. Jeho zraněním jste byli uzdraveni.

The sense of sin has poisoned the springs of life. But Christ says, “I will take your sins; I will give you peace. I have bought you with My blood. You are Mine. My grace shall strengthen your weakened will; your remorse for sin I will remove.” When temptations assail you, when care and perplexity surround you, when, depressed and discouraged, you are ready to yield to despair, look to Jesus, and the darkness that encompasses you will be dispelled by the bright shining of His presence. When sin struggles for the mastery in your soul, and burdens the conscience, look to the Saviour. His grace is sufficient to subdue sin. Let your grateful heart, trembling with uncertainty, turn to Him. Lay hold on the hope set before you. Christ waits to adopt you into His family. His strength will help your weakness; He will lead you step by step. Place your hand in His, and let Him guide you. MH 85.1

MH – Život naplněný pokojem 85.1 Vědomí hříchu otrávilo pramen života. Kristus však říká: „Vezmu tvé hříchy na sebe. Daruji ti pokoj. Vykoupil jsem tě svou krví. Jsi můj. Má milost posílí tvou oslabenou vůli. Zbavím tě tvých výčitek svědomí.“ Přepadne-li vás pokušení, tíží-li vás starosti a zmatek, cítíte-li se sklíčení a malomyslní, jste-li na pokraji zoufalství, vzhlédněte k Ježíši a tma, která vás zahaluje, se rozptýlí jasnou září Jeho přítomnosti. Chce-li hřích ovládnout vaše nitro a obtížit svědomí, vzhlédněte ke Spasiteli. Jeho milost stačí k tomu, aby přemohla hřích. Obraťte se s vděčným srdcem, chvějícím se nejistotou, na Něho. Chopte se naděje, která se vám nabízí. Kristus čeká, aby vás přijal do své rodiny.

Jeho síla pomůže vaší slabosti. Povede vás krok za krokem. Vložte svou ruku do Jeho a nechte Jej, ať vás vede. (srv. ZNP 37.4)

Never feel that Christ is far away. He is always near. His loving presence surrounds you. Seek Him as One who desires to be found of you. He desires you not only to touch His garments, but to walk with Him in constant communion. MH 85.2

MH – Život naplněný pokojem 85.2 Nikdy si nemyslete, že Kristus je daleko. Je vždycky nablízku. Obklopuje vás svou laskavou přítomností. Hledejte Ho jako toho, kdo si přeje, abyste Ho našli. Přeje si, abyste se nejen dotkli Jeho roucha, ale abyste s Ním žili v neustálém spojení. (srv. ZNP 38.1)

Let the sinner arise in the strength of Jesus, for he has no strength of his own, and let him assert his liberty. ST April 9, 1894, par. 1

ST – časopis Znamení doby, 9. dubna 1894, odst. 1 Hříšník sám o sobě žádnou sílu nemá. Ať však povstane v Ježíšově síle a dovolává se své svobody.

Men need to learn that the blessings of obedience, in their fullness, can be theirs only as they receive the grace of Christ. It is His grace that gives man power to obey the laws of God. It is this that enables him to break the bondage of evil habit. This is the only power that can make him and keep him steadfast in the right path. MH 115.1

MH – Život naplněný pokojem 115.1 Je třeba, aby lidé poznali, že z požehnání plynoucího z poslušnosti se mohou plně těšit jen tehdy, přijmou-li Kristovu milost. Kristova milost totiž dává člověku sílu zachovávat Boží zákony. Právě tato milost mu umožňuje zbavit se otroctví zlozvyků. Je to jediná síla, která člověka může přivést na správnou cestu a udržet ho na ní. (srv. ZNP 51.2)

When the gospel is received in its purity and power, it is a cure for the maladies that originated in sin. The Sun of Righteousness arises, “with healing in His wings.” Malachi 4:2. Not all this world bestows can heal a broken heart, or impart peace of mind, or remove care, or banish disease. Fame, genius, talent—all are powerless to gladden the sorrowful heart or to restore the wasted life. The life of God in the soul is man’s only hope. MH 115.2

MH – Život naplněný pokojem 115.2 Je-li evangelium přijato ve své čistotě a síle, je lékem na nemoci, které vznikly z hříchu. Slunce spravedlnosti vychází **Malachiáš 3,20** „a na jeho paprscích *bude* uzdravení“. Nic z toho, co poskytuje tento svět, nemůže vyléčit zlomené srdce, ani nabídnout pokoj mysli, ani zaplašit starost, ani zapudit nemoc. Sláva, nadání, talent – nic z toho nedokáže potěšit ustarané srdce, ani obnovit promarněný život. Jedinou nadějí je život podle Boží vůle v nitru člověka. (srv. ZNP 51.3)

The love which Christ diffuses through the whole being is a vitalizing power. Every vital part—the brain, the heart, the nerves—it touches with healing. By it the highest energies of the being are roused to activity. It frees the soul from the guilt and sorrow, the anxiety and care, that crush the life forces. With it come serenity and composure. It implants in the soul, joy that nothing earthly can destroy,—joy in the Holy Spirit,—health-giving, life-giving joy. MH 115.3

MH – Život naplněný pokojem 115.3 Kristova láska, která proniká do celé bytosti, je oživující silou. Každé životně důležité části — mozku, srdci, nervům — přináší svým dotekem uzdravení. Povzbuzuje nejlepší síly člověka k činnosti. Osvobozuje člověka od viny, zbavuje ho starosti a žalu, strachu a úzkosti,

která ničí životní síly. S Kristovou láskou přichází klid a vyrovnanost. Vkládá do nitra radost, kterou nedokáže pokazit nic na světě, radost v Duchu svatém, radost, která dává zdraví a život. (srv. ZNP 51.4)

Our Saviour's words, "Come unto Me, ... and I will give you rest" (Matthew 11:28), are a prescription for the healing of physical, mental, and spiritual ills. Though men have brought suffering upon themselves by their own wrongdoing, He regards them with pity. In Him they may find help. He will do great things for those who trust in Him. MH 115.4

MH – Život naplněný pokojem 115.4 Slova našeho Spasitele: **Matouš 11,28** „Pojďte ke mně… a já vám dám odpočinek", jsou receptem k léčbě tělesných, duševních a duchovních nemocí. Ačkoli si lidé způsobují utrpení sami svým nesprávným jednáním, pohlíží na ně Kristus se soucitem. V Něm mohou najít pomoc. Kristus učiní velké věci pro ty, kdo v Něho věří. (srv. ZNP 51.5)

Žalm 41:5 Hospodine, smiluj se *nade* mnou, uzdrav mou duši, neboť jsem proti tobě zhřešil.

Matouš 9:29 "Staň se vám podle vaší víry!"

126 – Zachrání tě

Matouš 9:20-22 [20]A hle, žena dvanáct let trpící krvotokem (**B21 –** krvácením) přišla zezadu a dotkla se třásní jeho šatu. [21]Neboť si říkala: "Jestliže se jen dotknu jeho šatu, budu zachráněna." [22]Ježíš se otočil, a když ji spatřil, řekl: "Buď dobré mysli, dcero, tvá víra tě zachránila." A od té hodiny byla ta žena zachráněna.

In that one touch was concentrated the faith of her life, and instantly her pain and feebleness gave place to the vigor of perfect health. DA 343.5

DA – Touha věků 343.5 Všechnu svoji víru vložila do onoho jediného dotyku a bolest i slabost okamžitě ustoupily. Ženě se vrátila síla a úplné zdraví. (srv. TV 219.2)

Faith is simple in its operation and powerful in its results. Many professed Christians, who have a knowledge of the sacred Word, and believe its truth, fail in the childlike trust that is essential to the religion of Jesus. They do not reach out with that peculiar touch that brings the virtue of healing to the soul (Redemption: Or the Miracles of Christ, the Mighty One, 97). 6BC 1074.1

6BC – Biblický komentář, 6. svazek 1074.1 Víra je ve svém působení jednoduchá a ve svých výsledcích mocná. Mnozí lidé hlásící se ke křesťanství, kteří jsou obeznámeni se svatým Písmem a věří v jeho pravdivost, často postrádají dětinskou důvěru, která je v náboženství Ježíše Krista nezbytná. Nedokážou vztáhnout ruku k onomu podivuhodnému doteku, jenž by nitru přinesl uzdravení.

To talk of religious things in a casual way, to pray for spiritual blessings without real soul hunger and living faith, avails little. The wondering crowd that pressed close about Christ realized no vital power from the contact. But when the poor, suffering woman, in her great need, put forth her hand and touched the hem of Jesus' garment, she felt the healing virtue. Hers was the touch of faith. 5T 227.4

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 227.4 Mluvit o náboženských věcech jen tak mimochodem, modlit se za duchovní požehnání bez opravdové vnitřní touhy a živé víry, to nemá žádný smysl. Zvědavý dav, který se tlačil na Krista, v doteku nezaznamenal žádnou životodárnou sílu. Když však ubohá, trpící žena ve své velké nouzi natáhla ruku a dotkla se okraje Ježíšova roucha, pocítila uzdravující moc. Byl to dotek víry.

This living faith is our great need today. We must know that Jesus is indeed ours, that His spirit is purifying and refining our hearts. 5T 228.3

5T – Svědectví pro církev, 5. svazek 228.3 Tato živá víra je dnes naší největší potřebou. Musíme pochopit, že Ježíš nám opravdu patří, že Jeho Duch očišťuje a zušlechťuje naše srdce.

You cannot atone for your past sins; you cannot change your heart and make yourself holy. But God promises to do all this for you through Christ. You *believe* that promise. You confess your sins and give yourself to God. You *will* to serve Him. Just as surely as you do this, God will fulfill His word to you. If

you believe the promise,—believe that you are forgiven and cleansed,—God supplies the fact; you are made whole…. It *is* so if you believe it. SC 51.1

SC – Cesta ke Kristu 51.1 Nemůžeš odčinit hříchy, které jsi spáchal, nemůžeš změnit své srdce a stát se vlastní silou svatým. Bůh však slibuje, že to vše pro tebe učiní skrze Krista. Věříš tomuto zaslíbení. Vyznáš své hříchy a odevzdáš se Bohu. Chceš Mu sloužit. Učiníš-li to, splní Bůh právě tak jistě své zaslíbení. Věříš-li zaslíbení – věříš-li, že je ti odpuštěno a že jsi očištěn – Bůh to vykoná. Jsi uzdraven…. Je to tak, pokud tomu věříš. (srv. CK 36.2)

It is as the Spirit of God touches the soul that the powers of the soul are quickened, and man becomes a new creature in Christ Jesus. RH November 22, 1892, par. 8

RH – časopis Review and Herald, 22. listopadu 1892, odst. 8 Nitro člověka ožívá teprve když se jej Duch Boží dotkne a člověk se stává novým stvořením v Kristu Ježíši.

Matouš 9:29 "Staň se vám podle vaší víry!"

He who gives all and does all for Christ will know the fulfillment of the promise, "The blessing of the Lord, it maketh rich, and He addeth no sorrow with it." Proverbs 10:22. With the gentle touch of grace the Saviour banishes from the soul unrest and unholy ambition, changing enmity to love and unbelief to confidence. When He speaks to the soul, saying, "Follow Me," the spell of the world's enchantment is broken. At the sound of His voice the spirit of greed and ambition flees from the heart, and men arise, emancipated, to follow Him. PK 60.2

PK – Proroci a králové 60.2 Ten však, kdo dává a činí vše pro Krista, pozná naplnění zaslíbení: **Přísloví 10,22** „Hospodinovo požehnání obohacuje a námaha k němu *nic* nepřidá [n.: nepřibude s ním námaha]." Jemným dotekem milosti vyhání Spasitel z nitra neklid a hříšnou ctižádost, mění nenávist v lásku a nevěru v důvěru. Když promlouvá k nitru slovy „Následuj mne!", kouzlo světa ztrácí svou moc. Kristův hlas vypuzuje ze srdce ducha lakomství a ctižádostivosti a osvobozený člověk se zvedá, aby Ho následoval. (srv. PK 40.2)

Men need to learn that the blessings of obedience, in their fullness, can be theirs only as they receive the grace of Christ. It is His grace that gives man power to obey the laws of God. It is this that enables him to break the bondage of evil habit. This is the only power that can make him and keep him steadfast in the right path. MH 115.1

MH – Život naplněný pokojem 115.1 Je třeba, aby lidé poznali, že z požehnání plynoucího z poslušnosti se mohou plně těšit jen tehdy, přijmou-li Kristovu milost. Kristova milost totiž dává člověku sílu zachovávat Boží zákony. Právě tato milost mu umožňuje zbavit se otroctví zlozvyků. Je to jediná síla, která člověka může přivést na správnou cestu a udržet ho na ní. (srv. ZNP 51.2)

When the gospel is received in its purity and power, it is a cure for the maladies that originated in sin. The Sun of Righteousness arises, "with healing in His wings." Malachi 4:2. Not all this world bestows can heal a broken heart, or impart peace of mind, or remove care, or banish disease. Fame, genius, talent—all are powerless to gladden the sorrowful heart or to restore the wasted life. The life of God in the soul is man's only hope. MH 115.2

MH – Život naplněný pokojem 115.2 Je-li evangelium přijato ve své čistotě a síle, je lékem na nemoci, které vznikly z hříchu. Slunce spravedlnosti vychází **Malachiáš 3,20** „a na jeho paprscích *bude* uzdravení“. Nic z toho, co poskytuje tento svět, nemůže vyléčit zlomené srdce, ani nabídnout pokoj mysli, ani zaplašit starost, ani zapudit nemoc. Sláva, nadání, talent – nic z toho nedokáže potěšit ustarané srdce, ani obnovit promarněný život. Jedinou nadějí je život podle Boží vůle v nitru člověka. (srv. ZNP 51.3)

The love which Christ diffuses through the whole being is a vitalizing power. Every vital part—the brain, the heart, the nerves—it touches with healing. By it the highest energies of the being are roused to activity. It frees the soul from the guilt and sorrow, the anxiety and care, that crush the life forces. With it come serenity and composure…. MH 115.3

MH – Život naplněný pokojem 115.3 Kristova láska, která proniká do celé bytosti, je oživující silou. Každé životně důležité části — mozku, srdci, nervům — přináší svým dotekem uzdravení. Povzbuzuje nejlepší síly člověka k činnosti. Osvobozuje člověka od viny, zbavuje ho starosti a žalu, strachu a úzkosti, která ničí životní síly. S Kristovou láskou přichází klid a vyrovnanost…. (srv. ZNP 51.4)

Our Saviour’s words, “Come unto Me, ... and I will give you rest” (Matthew 11:28), are a prescription for the healing of physical, mental, and spiritual ills. MH 115.4

MH – Život naplněný pokojem 115.4 Slova našeho Spasitele: **Matouš 11,28** „Pojďte ke mně… a já vám dám odpočinek“, jsou receptem k léčbě tělesných, duševních a duchovních nemocí. (srv. ZNP 51.5)

Matouš 8:16-17 [16]Když nastal večer, přinesli k němu mnoho démonizovaných; i vyhnal duchy slovem a všechny nemocné uzdravil, [17]aby se naplnilo, co bylo řečeno skrze proroka Izaiáše: "On sám naše slabosti vzal a nemoci nesl."

Izaiáš 1:5-6 [5]…Celá hlava *je* nemocná a celé srdce zemdlené. [6]Od paty k hlavě na něm není zdravého místa -- *samá* modřina a šrám a čerstvá rána;

But Jesus, coming to dwell in humanity, receives no pollution. His presence has healing virtue for the sinner. Whoever will fall at His feet, saying in faith, “Lord, if Thou wilt, Thou canst make me clean,” shall hear the answer, “I will; be thou made clean.” Matthew 8:2, 3, R. V. DA 266.1

DA – Touha věků 266.1 Ježíš, který přišel přebývat v lidském těle, zůstal bez poskvrny. Jeho přítomnost má pro hříšníka léčivou moc. Každý, kdo Mu padne k nohám a ve víře řekne: **Matouš 8,2 (B21)** „Pane, kdybys jen chtěl, dokážeš mě očistit,“ uslyší odpověď: **Matouš 8,3** „Já to chci. Buď čistý!“ (srv. TV 166.1)

Our Lord Jesus Christ came to this world as the unwearied servant of man’s necessity. He “took our infirmities, and bare our sicknesses,” that He might minister to every need of humanity. Matthew 8:17. The burden of disease and wretchedness and sin He came to remove. It was His mission to bring to men complete restoration; He came to give them health and peace and perfection of character. MH 17.1

MH – Život naplněný pokojem 17.1 Pán Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby neúnavně sloužil potřebám člověka. **Matouš 8,17** „On sám naše slabosti vzal a nemoci nesl“, aby mohl sloužit všem

potřebným lidem. Přišel z lidí sejmout břemeno nemocí, utrpení a hříchu. Přinesl jim úplnou obnovu. Přišel jim dát zdraví, pokoj a dokonalost charakteru. (srv. ZNP 9.1)

Varied were the circumstances and needs of those who besought His aid, and none who came to Him went away unhelped. From Him flowed a stream of healing power, and in body and mind and soul men were made whole. MH 17.2

MH – Život naplněný pokojem 17.2 Okolnosti a potřeby lidí, kteří za Ním přicházeli, byly různé a Pán Ježíš každému pomohl. Vyzařovala z Něho uzdravující moc, která lidem přinášela tělesné, duševní i duchovní zdraví. (srv. ZNP 9.2)

God desires to heal us, to set us free. But since this requires an entire transformation, a renewing of our whole nature, we must yield ourselves wholly to Him. SC 43.2

SC – Cesta ke Kristu 43.2 Bůh nás chce uzdravit, vysvobodit nás. Protože to však vyžaduje úplnou proměnu, obnovu celé naší přirozenosti, musíme se Mu cele odevzdat. (srv. CK 31.2)

Come to Christ just as you are, weak, helpless, and ready to die. Cast yourself wholly on his mercy. There is no difficulty within or without that can not be surmounted in his strength. Some have stormy tempers; but he who calmed the stormy Sea of Galilee will say to the troubled heart, “Peace, be still.” There is no nature so rebellious that Christ can not subdue it, no temper so stormy that he can not quell it, if the heart is surrendered to his keeping. RH June 9, 1910, par. 2

RH – časopis Review and Herald, 9. června 1910, odst. 2 Přijď ke Kristu přesně takový, jaký jsi – slabý, bezmocný a připravený zemřít. Zcela se vydej Jeho milosrdenství. Neexistuje žádná vnitřní ani vnější překážka, kterou by v Jeho síle nebylo možné překonat. Někteří mají vznětlivou povahu; ale Ten, který uklidnil rozbouřené Galilejské jezero, řekne rozbouřenému nitru: „Utiš se.“ Pokud odevzdáš své srdce do Kristovy péče, není žádná povaha příliš vzpurná na to, aby ji neuměl zkrotit a žádná není tak vznětlivá, aby ji nedokázal zklidnit.

127 – Odpustí hříchy

Matouš 9:2 "Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti *[tvé]* hříchy."

This paralytic had lost all hope of recovery. His disease was the result of a life of sin, and his sufferings were embittered by remorse. He had long before appealed to the Pharisees and doctors, hoping for relief from mental suffering and physical pain. But they coldly pronounced him incurable, and abandoned him to the wrath of God…. DA 267.2

DA – Touha věků 267.2 Ochrnutý muž stejně jako malomocný ztratil poslední naději na uzdravení. Jeho nemoc byla důsledkem hříšného života a jeho utrpení umocňovaly výčitky svědomí. Dávno předtím se obrátil na farizeje a lékaře a doufal, že ho osvobodí od duševních útrap i tělesné bolesti. Ti jej však bezcitně prohlásili za nevyléčitelného a propustili ho s tím, že propadl Božímu hněvu…. (srv. TV 166.4)

The palsied man was entirely helpless, and, seeing no prospect of aid from any quarter, he had sunk into despair. Then he heard of the wonderful works of Jesus…. DA 267.3

DA – Touha věků 267.3 Ochrnutý muž už byl zcela bezmocný, nikde neviděl naději a propadal zoufalství. Potom se doslechl o Ježíšových zázracích…. (srv. TV 166.5)

He besought his friends to carry him on his bed to Jesus…. DA 267.4

DA – Touha věků 267.4 Prosil přátele, aby ho i s lůžkem odnesli k Ježíši…. (srv. TV 167.1)

The Saviour looked upon the mournful countenance, and saw the pleading eyes fixed upon Him. He understood the case; He had drawn to Himself that perplexed and doubting spirit. While the paralytic was yet at home, the Saviour had brought conviction to his conscience. When he repented of his sins, and believed in the power of Jesus to make him whole, the life-giving mercies of the Saviour had first blessed his longing heart. Jesus had watched the first glimmer of faith grow into a belief that He was the sinner's only helper, and had seen it grow stronger with every effort to come into His presence. DA 268.1

DA – Touha věků 268.1 Spasitel pohlédl na jeho tvář a v očích, které se k Němu upíraly, vyčetl prosbu. Rozuměl mu, vždyť k sobě tohoto zmateného a pochybujícího muže sám přivolal. Ještě když ochrnutý ležel ve svém domě, Spasitel působil na jeho svědomí. Když litoval svých hříchů a uvěřil, že Ježíš má moc ho uzdravit, když jeho srdce zatoužilo po Kristu, Spasitel mu svou životodárnou milostí požehnal. Ježíš sledoval, jak první záblesk víry přerostl v opravdové přesvědčení, že On jediný může hříšníkovi pomoci. Viděl, že s každým pokusem dostat se do Jeho blízkosti, víra postiženého sílila. (srv. TV 167.3)

Now, in words that fell like music on the sufferer's ear, the Saviour said, "Son, be of good cheer; thy sins be forgiven thee." DA 268.2

DA – Touha věků 268.2 Spasitelova slova: **Matouš 9,2** (také **Lukáš 5,20**) „Buď dobré mysli, synu, odpouštějí se ti *[tvé]* hříchy" zněla nemocnému jako hudba. (srv. TV 167.4)

The burden of despair rolls from the sick man's soul; the peace of forgiveness rests upon his spirit, and shines out upon his countenance. His physical pain is gone, and his whole being is transformed. The helpless paralytic is healed! the guilty sinner is pardoned! DA 268.3

DA – Touha věků 268.3 Jeho zoufalství a beznaděj se rozplynuly, z tváře mu začal vyzařovat pokoj, který po odpuštění hříchů zavládl v celém jeho nitru. Tělo už ho nebolí a celá jeho bytost se proměňuje. Bezmocný ochrnutý muž je uzdraven! Provinilému hříšníkovi je odpuštěno! (srv. TV 167.4)

In simple faith he accepted the words of Jesus as the boon of new life. He urged no further request, but lay in blissful silence, too happy for words. The light of heaven irradiated his countenance, and the people looked with awe upon the scene. DA 268.4

DA – Touha věků 268.4 Vírou přijal Ježíšova slova jako dar nového života. Nežádal už nic jiného, jen tiše a spokojeně ležel. Byl tak šťastný, že ani nemohl mluvit. Z jeho tváře vyzařovalo nebeské světlo a lidé, kteří vše viděli, nevycházeli z úžasu. (srv. TV 167.5)

Marek 2:6-12 [6]Seděli tam někteří z učitelů Zákona a uvažovali ve svých srdcích: [7]"Proč takhle mluví? Rouhá se! Kdo je mocen odpouštět hříchy, neli jediný: Bůh." [8]Ježíš hned svým duchem poznal, že takto uvažují, a řekl jim: "Proč tak uvažujete ve svých srdcích? [9]Co je snadnější? Říci ochrnutému: "Tvé hříchy jsou odpuštěny", nebo říci: "Vstaň, vezmi své lehátko a chod"? [10]Abyste však věděli, že Syn člověka má pravomoc odpouštět hříchy na zemi …", říká ochrnutému: [11]"Tobě pravím: Vstaň, vezmi své lehátko a jdi do svého domu." [12]*On* vstal, vzal hned *své* lehátko a přede všemi vyšel, takže *tím* byli všichni ohromeni, oslavovali Boha a říkali: "Něco takového jsme *ještě* nikdy neviděli."

It required nothing less than creative power to restore health to that decaying body. The same voice that spoke life to man created from the dust of the earth had spoken life to the dying paralytic. And the same power that gave life to the body had renewed the heart. He who at the creation "spake, and it was," who "commanded, and it stood fast," (Psalm 33:9), had spoken life to the soul dead in trespasses and sins. The healing of the body was an evidence of the power that had renewed the heart. Christ bade the paralytic arise and walk, "that ye may know," He said, "that the Son of man hath power on earth to forgive sins." DA 269.5

DA – Touha věků 269.5 Rozpadávající se tělo nemocného mohla uzdravit jen stvořitelská moc. Hlas, který oživil člověka vytvořeného z prachu země, dal život i umírajícímu tělu ochrnutého. Moc, která dala život tělu, obnovila i srdce. Bůh při stvoření **Žalm 33,9** „řekl a stalo se. On přikázal a uskutečnilo se." Tentýž Bůh dal život člověku, který byl mrtvý pro svá přestoupení a hříchy. Uzdravení těla bylo důkazem moci, která obnovila srdce. Kristus přikázal ochrnutému vstát a jít, aby všichni viděli, **Marek 2,10** „že Syn člověka má pravomoc odpouštět hříchy na zemi". (srv. TV 168.5)

The paralytic found in Christ healing for both the soul and the body. The spiritual healing was followed by physical restoration. This lesson should not be overlooked…. The burden of sin, with its unrest and unsatisfied desires, is the foundation of their maladies. They can find no relief until they come to the Healer of the soul. The peace which He alone can give, would impart vigor to the mind, and health to the body. DA 270.1

DA – Touha věků 270.1 Kristus uzdravil jak nitro, tak také tělo ochrnutého. Po duchovním uzdravení následovalo uzdravení tělesné. Toto ponaučení bychom neměli přehlížet…. Příčinou jejich strádání je břemeno hříchu, vnitřního neklidu a neuspokojené touhy. Nikde jinde člověk nemůže najít úlevu pro své nitro než u nebeského Lékaře. Pokoj, který posiluje mysl a uzdravuje tělo, dává jedině On. (srv. TV 168.6)

Jesus came to “destroy the works of the devil.” “In Him was life,” and He says, “I am come that they might have life, and that they might have it more abundantly.” He is “a quickening spirit.” 1 John 3:8; John 1:4; 10:10; 1 Corinthians 15:45. And He still has the same life-giving power as when on earth He healed the sick, and spoke forgiveness to the sinner. He “forgiveth all thine iniquities,” He “healeth all thy diseases.” Psalm 103:3. DA 270.2

DA – Touha věků 270.2 Ježíš přišel, **1. Janův 3,8** „aby zmařil skutky Ďáblovy“. **Jan 1,4** „V něm byl život.“ Řekl: **Jan 10,10** „Já jsem přišel, aby měly život a měly ho hojnost.“ Ježíš je **1. Korintským 15,45** „Duchem oživujícím“ a má stále stejnou životodárnou moc, jako když na zemi uzdravoval nemocné a odpouštěl viny hříšníkům. **Žalm 103,3** „On odpouští všechny tvé viny, on uzdravuje všechny tvé nemoci.“ (srv. TV 168.7)

Simple faith in the atoning blood can save my soul; and with John, I must call the attention of all to the Lamb of God which taketh away the sin of the world. Jesus has saved me, though I had nothing to present to Him, and could only say, “In my hand no price I bring, Simply to thy cross I cling.” Never did a sinner seek the Saviour with the whole heart but that the Saviour was found of him.... TMK 336.4

TMK – Abych Jej znal 336.4 Prostá víra v usmiřující krev mě může zachránit; a stejně jako Jan chci poutat pozornost lidí na Beránka Božího, který snímá hříchy světa. Ježíš mě zachránil, ačkoli jsem Mu neměla co nabídnout. Mohla jsem jen říct: „Nemám co Ti nabídnout, jen k Tvému kříži se upínám.“ Nikdy se nestalo, aby hříšník hledal Spasitele celým svým srdcem a nenalezl Jej....

We may claim the blessed assurance, “I have blotted out, as a thick cloud, thy transgressions” (Isaiah 44:22). Thy “sins, which are many, are forgiven” (Luke 7:47). O how precious, how refreshing, is the sunlight of God’s love! The sinner may look upon his sin-stained life, and say, “Who is he that condemneth? It is Christ that died” (Romans 8:34). “Where sin abounded, grace did much more abound” (Romans 5:20). Christ the Restorer plants a new principle of life in the soul, and that plant grows and produces fruit. The grace of Christ purifies while it pardons, and fits men for a holy heaven. TMK 336.5

TMK – Abych Jej znal 336.5 Můžeme se opřít o požehnané ujištění: **Izaiáš 44:22** „Setřel jsem jako oblak tvá přestoupení“. Tvé **Lukáš 7:47** „mnohé hříchy jsou odpuštěny“. Jak vzácný a osvěžující je sluneční svit Boží lásky! Hříšník může pohlédnout na svůj hříchem poskvrněný život a říct: **Římanům 8:34 (B21)** „Kdo nás odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš zemřel“. **Římanům 5:20** „A kde se rozhojnil hřích, *tam* se nadmíru rozhojnila milost“. Kristus, který obnovuje, zasazuje do nitra nový princip života a tato rostlina roste a přináší ovoce. Kristova milost očišťuje a zároveň odpouští a připravuje lidi k životu ve svatém nebi.

The religion of Christ means more than the forgiveness of sin; it means taking away our sins, and filling the vacuum with the graces of the Holy Spirit. It means divine illumination, rejoicing in God. It means a heart emptied of self, and blessed with the abiding presence of Christ. When Christ reigns in the soul, there is purity, freedom from sin. The glory, the fullness, the completeness of the gospel plan is fulfilled in the life. The acceptance of the Saviour brings a glow of perfect peace, perfect love, perfect assurance. COL 419.6

COL – Kristova podobenství 419.6 Náboženství Ježíše Krista znamená víc než jen odpuštění hříchů. Naše hříchy odstraňuje a prázdnotu vyplňuje dary Ducha svatého. Znamená to Boží osvícení, radost v Pánu. Znamená to srdce zbavené sobectví a poctěné trvalou přítomností Pána Ježíše Krista. Jestliže v nitru člověka vládne Kristus, je čisté a osvobozené od hříchu. V životě takového člověka se projevuje

sláva, plnost a dokonalost plánu spasení. Z člověka, který přijal Spasitele, vyzařuje paprsek dokonalého pokoje, dokonalé lásky a dokonalé jistoty. (srv. PM 214.5)

Římanům 4:7-8 [7]"Blahoslavení *jsou ti*, jejichž nepravosti byly odpuštěny a jejichž hříchy byly přikryty. [8]Blahoslavený *je* muž, jemuž Pán *vůbec* nepřipočte hřích."